A mű eredeti címe: A Game of Thrones

Fordítás: Oberon Bt. - Pétersz Tamás

Tördelő: Bocz József

Minden jog fenntartva. Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni, vagy sugározni bármely formában vagy módon, a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül; tilos továbbá terjeszteni másféle összefűzésben, borítással és tördelésben, mint amilyen formában kiadásra került.

© Pécsi Direkt Kft.

Kiadja a Pécsi Direkt Kft. Alexandra Kiadója
7630 Pécs, Alkotás u. 3.
Tel: (72) 517-800

E-mail: kozpont@direkt.hu Internetes könyváruház: http://www.alexandra.hu/
ISBN: 963 368 380-7
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

George R. R. Martin

Trónok harca

a Tűz és Jég dalának
első könyve

George R. R. Martin

a Tűz és Jég dalának könyvei:

Trónok harca
Királyok csatája
Kardok vihara
…

PROLÓGUS

- El kellene indulnunk visszafelé - sürgette őket Gared. Az erdő kezdett sötétedni körülöttük. - A vadak halottak.

- Megrémítenek a holtak? - kérdezte tőle Ser Waymar Royce. A szája sarkában halvány mosoly bujkált.

Gared nem vette fel a kesztyűt. Öreg ember volt, túl az ötvenen, sok uracskát látott már jönni és menni.

- A holtak holtak - válaszolta. - Semmi dolgunk velük.

- Valóban holtak? - kérdezte Royce halkan. - Miféle bizonyítékunk van erre?

- Will látta őket - mondta Gared. - Ha ő azt mondja, hogy holtak, az elég bizonyíték nekem.

Will tudta, hogy előbb-utóbb őt is belerángatják a vitába. Jobban örült volna, ha ez minél később történik meg.

- Anyám azt mondta, a halott emberek nem dalolnak - szólt közbe.

- Az én szoptatós dajkám ugyanezt mondta, Will - válaszolta Royce. - Sohase higgy el semmit, amit egy női csecs közelében hallasz! Még a halottaktól is tanulhatunk egyet s mást. - A hangja túlságosan hangosan visszhangzott az alkonyi erdőben.

- Hosszú lovaglás áll még előttünk - figyelmeztette őket Gared. - Nyolc, talán kilenc nap is. Az éjszaka pedig közeleg.

Ser Waymar Royce minden érdeklődés nélkül bámulta az égboltot.

- Mindennap ez van, így alkonytájt. Nyugtalanít a sötétség, Gared?

Will jól látta a megfeszülő izmokat az idősebb férfi szája szegletében és az alig palástolt haragot a vastag fekete csuklya alól elővillanó szemekben. Gared fiúként és férfiként negyven évet töltött az Éjjeli Őrségben és nem volt hozzászokva, hogy gúnyolódjanak rajta. Most azonban ennél többről volt szó. A sértett büszkeség mögött Will valami mást is megérzett. Szinte tapintani tudta volna az ideges feszültséget, amely veszedelmesen közel esett a félelemhez.

Will osztozott ebben a nyugtalanságban. Már négy éve volt a Falon. Amikor először küldték azon is túl, a régi történetek újra betörtek a gondolataiba és a rettegéstől összeszorult a gyomra. Később nevetett ezen. Mostanra sok száz felderítő kóborlás állt mögötte, és a sötét, végtelen vadon - amit a déliek kísértetjárta erdőnek neveztek - nem tartogatott több rettenetet a számára.

Egészen ma estig. Ma este valami más volt. Olyan éle volt a sötétségnek, hogy minden szőrszál felállt a hátán. Kilenc napja lovagoltak már, először északnak, aztán északnyugatnak, majd újra északnak, egyre messzebb és messzebb a Faltól, szorosan egy vad rablóbanda nyomában. Mindennap rosszabb volt az azt megelőzőnél. A mai nap volt mind közül a legszörnyűbb. Hideg szél fújt északról és a fák úgy reszkettek, mintha élőlények volnának. Will egész nap úgy érezte, mintha valami figyelné őt, valami hideg, könyörtelen és ártó szándékú dolog. Gared is érezte. Will semmit sem szeretett volna jobban, mint lóhalálában visszavágtatni a Fal biztonságába, az ilyen érzéseket azonban az ember nem osztja meg a parancsnokával.

Különösen nem egy ilyen parancsnokkal.

Ser Waymar Royce a legifjabb volt egy ősi család túlságosan is nagyszámú leszármazottja között. Jóképű, tizennyolc éves ifjú, szürke szemekkel. Termete karcsú és kecses volt, akár a penge. Hatalmas fekete csataménjének nyergében az alacsonyabb lovakon ülő Will és Gared fölé tornyosult. Fekete bőrcsizmát, fekete gyapjúnadrágot és fekete vakondprém kesztyűt viselt, a fekete gyapjú és keményített bőr rétegei felett pedig finom kidolgozású, hajlékony páncéling csillogott. Ser Waymar még fél éve sem volt az Éjjeli Őrség Felesküdött Testvére, de senki sem vádolhatta azzal, hogy hivatására nem készült fel eléggé. Legalábbis ha a ruhatáráról volt szó.

Egész megjelenését köpönyege koronázta meg: vastag volt, fekete, és lágy, mint az éjszaka.

- Lefogadom, hogy maga ölte meg mindet - mondta egyszer Gared a kaszárnyában, borozgatás közben. - A mi hatalmas harcosunk egyenként tekerte ki a kesztyűnek való kis jószágok nyakát! - ilyenkor mindnyájan nevettek.

Nehéz engedelmeskedni egy olyasvalaki parancsainak, akit az ember kinevetett poharazgatás közben, tűnődött el Will, miközben a hidegtől reszketve gubbasztott lova hátán. Biztosan Gared is ugyanígy érez.

- Mormont azt mondta, kövessük a nyomaikat, mi pedig követtük - szólalt meg az idősebb férfi. - Már halottak. Nem lesz velük több gondunk. Kemény út áll még előttünk. Nem tetszik ez az idő. Ha havazni kezd, két hétbe is beletelhet, mire visszaérünk, és a hó a legkevesebb, amire számíthatunk. Láttál már jégvihart, uram?

Az ifjú uracska úgy tűnt, nem hallja őt. Az egyre mélyülő alkonyi sötétségbe meredt a maga félig unott, félig merengő módján. Will már elég időt töltött a lovaggal ahhoz, hogy megtanulja, a legjobb nem megzavarni, ha így néz.

- Mondd el újra, mit láttál, Will! Minden részlet érdekel, semmit se hagyj ki!

Mielőtt belépett volna az Éjjeli Őrséghez, Will vadász volt. Jobban mondva orvvadász. Mallister emberei rajtakapták egyszer a saját erdejükben, amint éppen az egyik szarvasukat nyúzta. Két dolog közül választhatott: vagy fekete ruhát ölt, vagy elveszíti az egyik kezét. Senki sem tudott olyan csendben mozogni az erdőben, mint Will, és nem tartott sokáig, mire a fekete testvérek felfedezték a tehetségét.

- A tábor két mérfölddel lejjebb van, azon a gerincen túl, egy patak mellett - kezdte Will. -Olyan közel lopóztam, amennyire csak mertem. Nyolcan vannak, férfiak és nők vegyesen. Gyereket nem láttam. Egy tetőt eszkábáltak a sziklához. A hó már eléggé betakarta, de így is sikerült kivennem. A tűz már nem égett, de a tűzhely még mindig világos volt, mint a nap. Senki sem mozdult. Sokáig figyeltem. Élő ember nem fekszik ilyen mozdulatlanul.

- Vért nem láttál?

- Hát... nem - ismerte el Will.

- És fegyvereket?

- Néhány kardot és íjat. Egyiküknek fejszéje is volt. Nehéz, kétélű, kegyetlen vasdarab. Mellette hevert a földön, éppen a keze ügyében.

- Megjegyezted a testek elhelyezkedését?

Will megvonta a vállát.

- Néhányan a sziklának támaszkodva ültek. Legtöbbjük a földön. Mintha összerogytak volna.

- Vagy aludnának - jegyezte meg Royce.

- Összeestek - kötötte az ebet a karóhoz Will. - Az egyik nő fent van egy vasfán, az ágak félig elrejtik. Őrszem - halványan elmosolyodott. - Ügyeltem rá, hogy ne vegyen észre. Amikor közelebb jutottam, észrevettem, hogy ő sem mozdul - akarata ellenére is megborzongott.

- Tán csak nem fázol? - érdeklődött Royce.

- Egy kicsit - morogta Will. - A szél miatt van, uram.

A lovag őszülő kísérőjéhez fordult. Fagyott levelek hullottak körülöttük és Royce paripája nyugtalanul mozgolódott.

- Mit gondolsz, Gared, mi ölhette meg ezeket az embereket? - kérdezte Ser Waymar könnyű társalgási modorban, hosszú fekete köpönyege redőit igazgatva.

- A hideg - felelte Gared szilárd meggyőződéssel. - Láttam embereket megfagyni az elmúlt télen, meg egyszer régen, amikor még félig gyerek voltam. Mindenki a negyven láb mély hóról beszél, meg arról, hogyan érkezik meg üvöltve a jeges szél északról, de az igazi ellenség a hideg. Willnél is csendesebben lopózik. Az ember először megborzong és a fogai vacogni kezdenek. Toporogni próbál és fűszeres borról, meg meleg tűzről álmodozik. Bizony éget. Semmi sem éget úgy, mint a hideg. De csak egy ideig. Mert nemsokára az ember belsejébe hatol, elkezdi elborítani, és rövidesen nem marad ereje, hogy küzdjön ellene. Könnyebb leülni, vagy lefeküdni aludni. Azt mondják, a vége felé nem érzünk fájdalmat. Az áldozat először elgyengül, elálmosodik, és minden halványulni kezd. Ezután pedig olyan, mintha tengernyi meleg tejbe merülnénk. Mondhatni békés.

- Micsoda fennköltség, Gared! - jegyezte meg Ser Waymar. - Sohasem gondoltam volna, hogy ilyen szónoki tehetség rejtezik benned.

- Én is éreztem már magamban a hideget, úrfi - Gared hátratolta a csuklyáját és Ser Waymar

alaposan megszemlélhette a két csonkot ott, ahol egykor a fülei voltak. - Két fül, három lábujj és a bal kezem kisujja. Olcsón megúsztam. A fivéremet megfagyva találtuk az őrhelyén, mosollyal az arcán.

Ser Waymar megborzongott.

- Melegebben kellene öltöznöd, Gared.

Gared a ficsúrra meredt és a fülnyílása melletti hegek, ahonnét Aemon mester levágta a fülkagylókat, elvörösödtek a dühtől.

- Majd meglátjuk, te milyen melegen tudsz felöltözni, ha eljön a tél - a csuklyát újra a fejére húzta és csendben, mogorván a lova nyaka fölé görnyedt.

- Ha Gared azt mondja, a hideg volt az... - kezdte Will.

- Voltál őrségben ezen a héten, Will?

- Igen, uram. - Nem telt el úgy hét, hogy legalább egy tucat átkozott őrséget ne adott volna. Vajon hová akar ezzel kilyukadni?

- És milyennek találtad a Falat?

- Nyirkos volt - felelte Will és összeráncolta a homlokát. Most, hogy a fiatalúr rámutatott, már ö is tisztán látta a helyzetet. - Nem fagyhattak meg. Nem fagyhattak meg, ha a Fal csak nedves volt. Nem volt elég hideg.

Royce bólintott.

- Okos fiú. Volt néhány könnyebb fagy az elmúlt héten, és néha egy-egy hófúvás, de semmiképpen sem olyan vad hideg, ami végezhetett volna nyolc felnőtt emberrel. Bundákba és bőrökbe öltözött emberekkel, ne feledd, akiknek volt menedékük és tüzet tudtak gyújtani - a lovag szája öntelt mosolyra húzódott. - Vezess oda bennünket, Will! Meg akarom nézni magamnak ezeket a halottakat.

Most már nem volt mit tenni. A parancs elhangzott, őket pedig kötötte a becsület, hogy engedelmeskedjenek.

Will haladt elöl. Bozontos gebéje óvatosan araszolt előre az aljnövényzetben. Az előző éjjel esett egy kevés hó és a vékony réteg alatt kövek, gyökerek és mélyedések leselkedtek az óvatlan vándorra. Őt Ser Waymar Royce követte türelmetlenül fújtató óriási paripáján. A csatamén a lehető legrosszabb választás volt az erdei felderítéshez, de próbálta volna csak valaki megmagyarázni ezt az úrfinak. Gared zárta a sort. A vén harcos magában morgolódott, miközben utánuk lovagolt.

Az alkony egyre mélyült. A felhőtlen ég előbb mélybíborba váltott, mint egy régi sebhely, majd feketébe fordult. Kezdtek feljönni a csillagok. A félhold is felkelt. Will hálát adott a világosságért.

- Biztos vagyok benne, hogy ennél jobb ütemben is haladhatnánk - közölte Royce, amikor a hold teljesen felhágott az égre.

- De nem ezzel a lóval - válaszolta Will. A félelem szemtelenné tette. - Talán az úr szeretné átvenni a vezetést?

Ser Waymar Royce nem méltatta válaszra.

Valahol az erdőben felvonított egy farkas.

Will egy vénséges vén, göcsörtös vasfa alá irányította a lovát és leszállt a nyeregből.

- Miért állsz meg? - kérdezte Ser Waymar.

- Az lesz a legjobb, ha az út hátralévő részét gyalog tesszük meg, uram. Ott van a tábor, rögtön a gerinc mögött.

Royce megállt egy pillanatra és elgondolkodó tekintettel a távolba meredt. A fák között hideg szél süvített át. Nagy fekete köpenye megmozdult mögötte, mintha félig-meddig élne.

- Valami nincs rendjén itt - morogta Gared.

Az ifjú lovag lesújtó pillantást vetett rá.

- Valóban?

- Te nem érzed? - kérdezte tőle Gared. - Hallgasd a sötétséget!

Will érezte. Négy évet töltött az Éjjeli Őrségben, de még sohasem félt ennyire. Mi lehet ez?

- A szél. Susogó fák. Egy farkas. Melyik hang ijeszt meg ennyire, Gared? - Amikor Gared nem felelt, Royce kecsesen lecsusszant a nyeregből. Gondosan egy alacsony ághoz kötötte a csatalovat,

jó távol a másik kettőtől és előhúzta a kardját a hüvelyéből. A markolatán gyémántok csillogtak, a holdfény pedig végigsimított a fényes acélpengén. Lenyűgöző fegyver volt, előkelő helyen kovácsolták és a külsejéből ítélve vadonatúj volt. Will kételkedett benne, hogy valaha is megsuhintották volna igazi harci hévvel.

- A fák nagyon sűrűek itt - figyelmeztette Will. - Azzal a karddal csak elakadsz, uram. Többre mész egy késsel.

- Ha tanácsra lesz szükségem, szólok - közölte a fiatal lovag. - Gared, te itt maradsz. Őrizd a lovakat!

Gared leszállt a lováról.

- Tűzre van szükségünk. Teszek róla.

- Mekkora egy bolond vagy te, vénember! Ha ellenség van az erdőben, tűzre van szükségünk legkevésbé.

- Van néhány ellenség, amit a tűz távol tart - válaszolta Gared. - Medvék, farkasok és... és egyéb dolgok...

Ser Waymar arca megkeményedett.

- Nem lesz tűz.

Gared arcát eltakarta a csuklya, de Will látta a szemeiben a dühös parazsat, amint a lovagra nézett. Egy pillanatig attól félt, az idősebb férfi kardot ránt. Gared fegyvere rövid, csúnya jószág volt, markolata elszíneződött ugyan az izzadságtól, éle pedig megkopott a sok használattól, de Will egy vaspetákot sem adott volna az úrfi életéért, ha Gared kihúzza a hüvelyéből.

A férfi végül lehajtotta a fejét.

- Nem lesz tűz - morogta a bajusza alatt.

Royce ezt úgy vette, hogy az öreg engedelmeskedik, és elfordult.

- Vezess tovább! - utasította Willt.

Will átküzdötte magát egy bozótoson, majd megindult az emelkedőn az alacsony gerinc felé, ahol egy fa alatt korábban alkalmas megfigyelőállásra bukkant. A talaj nyirkos és sáros volt a vékony hóréteg alatt. Csúszott, sziklákat és gyökereket rejtegetett, amelyekben könnyen felbukott az ember. Will hangtalanul mászott felfelé, maga mögött azonban hallotta a lovag páncéljának halk, fémes súrlódását, a levelek zizegését és az úrfi fojtott káromkodásait, ahogy a lehajló ágak beleakadtak a kardjába és belekapaszkodtak pompás éjfekete köpönyegébe.

A nagy fa, mint egy őrszem, a gerinc tetején volt, pontosan ott, ahol Will sejtette. Legalsó ágai alig egy lábnyira voltak a talajtól. Will hasra feküdt a hóban és a sárban és becsusszant alá. Lepillantott az alant elterülő üres tisztásra.

A szívverése is elállt egy pillanatra. Egy pillanatig lélegezni sem mert. A tisztás holdfényben fürdött. Ott volt a tűz hamuja, a hóval borított fedezék, a nagy szikla és a félig befagyott patakocska is. Minden éppen olyan volt, mint néhány órával azelőtt.

Eltűntek. Az összes holttest eltűnt.

- Az istenekre! - hallotta maga mögött. Kard suhintott egy ág felé, ahogy Ser Waymar Royce felhágott a gerincre. Megállt a fa mellett, hosszú kardja a kezében, köpenye repkedett mögötte a feltámadó szélben. Nemes kontúrja mindenki által jól láthatóan rajzolódott ki a csillagfényben.

- Feküdj le! - suttogta Will sürgetően. - Valami nincs rendjén.

Royce nem mozdult. Lenézett az üres tisztásra és nevetni kezdett.

- Úgy látszik, a halottaid tábort bontottak, Will.

Will nem jutott szóhoz. Kétségbeesetten keresgélt szavak után, de azok csak nem jöttek. Tekintete ide-oda pásztázta az elhagyott táborhelyet és megállapodott a fejszén. Egy hatalmas, kétélű csatabárd, amely még mindig ott hever érintetlenül, ahol utoljára látta. Egy ilyen értékes fegyver...

- Lábra, Will! - parancsolta Ser Waymar. - Nincs itt senki. Nem tűröm, hogy egy bokor alatt bujkálj.

Will vonakodva engedelmeskedett.

Ser Waymar nyílt rosszallással méregette.

- Nem fogok első felderítésemről kudarccal visszatérni a Fekete Várba. Meg fogjuk találni eze-

ket az embereket. - Körülnézett. - Fel a fára! Gyorsan! Keress tüzet a távolban!

Will szótlanul elfordult. Semmi értelme sem volt vitatkozni. A szél vágtatott, átfújt rajta. Odament egy fához, egy lombsátoros szürke-zöld őrszemhez és elkezdett felmászni rá. A kezei nemsokára ragacsosak voltak a fa nedveitől és szinte elveszett a tüskék között. A félelem úgy ülte meg a gyomrát, mint valami étel, amelyet nem képes megemészteni. Elsuttogott egy imát az erdők névtelen isteneihez és előhúzta tőrét a tokjából. A fogai közé vette, hogy mindkét keze szabadon maradjon a mászáshoz. A hideg vas íze a szájában biztonságérzetet nyújtott.

Odalent az uracska váratlanul felkiáltott.

- Ki van ott? - hallotta Will a bizonytalan hangot. Abbahagyta a mászást, fülelt és meresztette a szemét.

Az erdő válaszolt: a levelek zizegése, a patak jeges csobogása, egy hóbagoly távoli huhogása.

A Mások nem adtak hangot.

Will mozgást látott a szeme sarkából. Halovány formák siklottak a fák között. Elfordította a fejét és egy fehér árnyat pillantott meg a sötétben. Aztán eltűnt. Az ágak lágyan lengedeztek a szélben faujjaikkal karmolászva egymást. Will szája kinyílt, hogy figyelmeztesse társát, a szavak azonban mintha a torkába fagytak volna. Lehet, hogy tévedett. Talán csak egy madár volt az, a hó tükröződése, a holdfény trükkje. Mit is látott valójában?

- Will, hol vagy? - kiáltott fel hozzá Ser Waymar. - Látsz valamit? - Lassan körbefordult, hirtelen óvatossá válva, karddal a kezében. Ő is érezte őket, ahogyan Will. Semmit sem lehetett látni. - Válaszolj! Miért van ilyen hideg?

Tényleg hideg volt. Will reszketve még jobban szorította a fatörzset. Az arca erősen hozzátapadt. Magán érezte az édes, ragacsos nedvet.

Egy árny vált ki az erdő sötétjéből és megállt Royce előtt. Magas volt, szikár, kemény, mint a régi csont, húsa pedig sápadt, mint a tej. A páncélja mintha változtatta volna a színét, ahogy mozgott. Az egyik pillanatban még fehér volt, mint a frissen esett hó, a másikban pedig már fekete, mint az árnyék, s mindenhol a fák mély szürkészöldje pettyezte. A mintázatok úgy cikáztak minden egyes lépésnél, mint holdfény a vízen.

Will hallotta, ahogy hosszú, sípoló hang kíséretében Ser Waymar Royce tüdejéből minden levegő kiszalad. - Ne merj közelebb jönni! - figyelmeztette az árnyat fiatalúr. A hangja elcsuklott, mint egy kisfiúé. Hosszú fekete köpenyét hátravetette a vállán, hogy karjait szabaddá tegye a küzdelemre és kardját két marokra fogta. A szél elállt. Nagyon hideg volt.

A Más nesztelen léptekkel suhant előrébb. A kezében olyan kardot tartott, amilyenhez foghatót Will még sohasem látott. Emberi fémet nem használtak annak a kardnak a kovácsai. Életre kelt rajta a holdfény, áttetsző volt, olyan vékony kristályszilánknak látszott, hogy az éle felől nézve szinte eltűnt. A fegyver halovány kéken derengett az élein játszó szellemfénnyel, és Will érezte, hogy minden pengénél élesebb.

Ser Waymar bátran szembeszállt vele.

- Akkor táncoljunk! - kardját kihívóan a feje fölé emelte. Kezei remegtek a súlytól, vagy talán a hidegtől. Mégis, ebben a pillanatban Will már nem egy fiúnak látta, hanem egy férfinak az Éjjeli Őrségből.

A Más megtorpant. Will látta a szemeit. Kékek voltak, kékebbek és mélyebbek, mint bármilyen emberi szem, olyan kék, hogy szinte égettek, akár a jég. A magasba emelt kardra meredtek és nézték a fémen hidegen elömlő holdfényt. Egy szívdobbanásnyi ideig reménykedni kezdett.

Halkan váltak ki az árnyékokból. Az első ikertestvérei voltak. Hárman... négyen... öten... Lehet, hogy Ser Waymar érezte a hideget, amit magukkal hoztak, de nem láthatta, nem hallhatta őket. Willnek figyelmeztetnie kellett. Ez volt a kötelessége. És a halálos ítélete is, ha megteszi. Megremegett, még szorosabban lapult a fához és csendben maradt.

A sápadt penge süvítve szelte a levegőt.

Ser Waymar a saját acélját szegezte szembe vele. Amikor a pengék összecsaptak, nem hallatszott fém csilingelése fémen, csak egy magas, vékony hang az érzékelhetőség határán, mint egy fájdalomtól vonyító állat hangja. Royce hárított egy második csapást, aztán egy harmadikat is, majd

hátrálni kényszerült egy lépést. Még egy ütésváltás, még egy lépés hátra.

Mögötte, jobbra, balra körülötte a nézők türelmesen, arctalanul, csendben álltak. Finom páncélzatuk változó színezete majdnem láthatatlanná tette őket az erdőben. Mégsem tettek egy lépést sem, hogy beavatkozzanak.

A kardok újra és újra összecsaptak, míg végül Will szerette volna befogni a fülét, hogy ne hallja furcsa, bánatosan síró zajukat. Ser Waymar már zihált az erőfeszítéstől. Lehelete gomolygott a holdvilágnál. Pengéje fehér volt a fagytól, a Másén halvány kék fény táncolt.

Ekkor Royce hárítása egy ütemmel elkésett. A sápadt kard belehasított a sodronyingbe a karja alatt. A fiatal lovag felkiáltott fájdalmában. A páncélgyűrűk között vér buggyant ki. Gőzölgött a hidegben, s a cseppek olyan vörösnek látszottak, mint a tűz, ahol a hóra hullottak. Ser Waymar ujjai végigsiklottak az oldalán. Amikor elhúzta, vakondprém kesztyűjét átáztatta a vér.

A Más mondott valamit egy nyelven, amelyet Will nem értett. A hangja olyan volt, mint amikor egy téli tavon meghasad a jég. A szavak gúnyosan hangzottak.

Ser Waymar Royce megtalálta a haragját.

- Robertért! - kiáltotta és vicsorogva előrelendült. Két kézzel emelte fel a fagyott kardot és teljes súlyát beleadva oldalsó csapásra lendítette. A Más majdhogynem lustán hárított.

Amikor a pengék egymáshoz értek, az acél darabokra tört.

Kiáltás hasított a levegőbe és visszhangzott a fák között. A lovag kardja ezer szilánkra repült szét, amelyek úgy záporoztak körös-körül, mint apró acéltűk esője. Royce térdre rogyott, felsikoltott és eltakart a szemét. Vér csordult elő az ujjai közül.

A nézők előre léptek, mintha vezényszóra tennék. Kardok emelkedtek fel és sújtottak le halálos csendben. Hidegvérű mészárlás volt. A halovány pengék úgy hatoltak át a páncélon, mint kés a vajon. Will behunyta a szemét. Mélyen lentről olyan élesen hallotta a hangjukat és a nevetésüket, mint a jégcsap.

Sok idő telt el, mire ismét összeszedte a bátorságát, hogy lenézzen. A hegygerinc üres volt alatta.

Ott maradt a fán, lélegezni is alig mert. A hold lassan átkúszott a fekete égbolton. Végül, merev izmokkal és a hidegtől bénult ujjakkal, lemászott.

Royce holtteste arccal lefelé hevert a hóban, egyik karja kinyújtva. A vastag fekete köpenyt tucatnyi vágás tépázta meg. Ahogy ott feküdt holtan, akkor látszott igazán, milyen fiatal is volt a lovag. Csak egy fiú.

Will néhány lépésre onnét megtalálta, ami megmaradt a kardból.

A nyele szálkás volt és kicsavarodott, mint a villámsújtotta fa. Will letérdelt, óvatosan körülnézett és felkapta. A törött kard lesz a bizonyíték. Gared tudni fogja, mit jelent, vagy ha ő nem is, majd Mormont, a Vén Medve vagy Aemon mester. Vajon Gared még mindig vár a lovakkal? Sietnie kell.

Will felállt. Ser Waymar Royce tornyosult föléje.

Finom ruhája cafatokban lógott, arca összeroncsolódott. Kardjának egy szilánkja átdöfte bal szemének vak fehér pupilláját.

Jobb szeme azonban nyitva volt és kék fényben izzott. Látott vele.

Will megbénult ujjai elejtették a törött kardot. A fiú becsukta a szemét, hogy imádkozzon. Hosszú, finom kezek súrolták az arcát és fonódtak a nyakára. A legfinomabb vakondprémbe voltak burkolva és ragacsosak voltak a vértől, érintésük mégis jeges hideget árasztott.

BRAN

A reggel tisztán és hidegen köszöntött be, ropogós nyersessége a nyár végének közeledtét jelezte. Hajnalhasadáskor indultak útnak, hogy megnézzék egy ember lefejezését. Húszan voltak és Bran izgatottan lovagolt közöttük. Ez volt az első alkalom, hogy elég idősnek ítélték ahhoz, hogy elkísérje apjaurát és fivéreit a király igazságtételének megtekintésére. A nyár a kilencedik, Bran maga pedig a hetedik évében járt.

A férfit egy kis tömlöcben tartották a hegyen, megkötözve. Robb biztos volt benne, hogy a vadak közül való és kardját Mance Raydernek, a Falon Túli Királynak ajánlotta. Bran libabőrös lett, ha erre gondolt. Eszébe jutottak a történetek, amiket Öreg Nan mesélt neki a kandalló mellett. A vadak kegyetlen emberek, mondta, rabszolgatartók, gyilkosok és tolvajok. Óriásokkal és vámpírokkal barátkoznak, leánygyermekeket rabolnak el az éj leple alatt, vért isznak fényes ivókürtökből. Asszonyaik a Másokkal hálnak a Hosszú Éjszaka leple alatt és szörnyű, félig-ember utódokat hoznak a világra.

A férfi azonban, aki karjánál és lábánál fogva a rácshoz bilincselve várta a király ítéletét, öreg volt és vézna, s nem sokkal magasabb Robbnál. Mindkét fülét és egy ujját elveszítette a fagy miatt és teljesen feketébe volt öltözve, mint az Éjjeli Őrség testvérei. Csak az ő bundája rongyos volt és foltok éktelenítették.

Emberek és lovak lehelete keveredett össze és gőzölgött a hideg reggeli levegőben, ahogy Bran apja levágatta a férfit a rácsról, és maga elé hozatta. Robb és Jon egyenesen és mozdulatlanul ültek a nyeregben. Bran köztük ült a póniján és megpróbált többnek látszani hétévesnél, megpróbált úgy tenni, mintha már többször végignézte volna ezt. Lágy szellő fújt át a tömlöc kapuján. Fejük felett Deres Starkjainak lobogója csapkodott a levegőben: egy jeges mezőn rohanó szürke farkas.

Bran apja ünnepélyesen ült a nyeregben, hosszú barna haját borzolta a szél. Gondosan nyírt szakállába már fehér szálak vegyültek, s ettől idősebbnek látszott harmincöt événél. Szürke szemei zord pillantásokat vetettek a mai napon és egyáltalán nem annak a férfinak látszott, aki este a tűz mellett fog üldögélni és halkan mesélget majd a hősök idejéről és az erdő gyermekeiről. Levetette apa-arcát, gondolta Bran és Deres Lord Starkjáét öltötte fel helyette.

Kérdéseket tettek fel és feleletek hangzottak el ott a csípős reggeli hidegben, de Bran később nem tudta pontosan felidézni, miről is volt szó. Apja végül parancsot adott és két őr a tér közepén elhelyezett vasfa tuskóhoz vonszolta a rongyos embert. A fejét erővel lenyomták a kemény fekete fára. Lord Eddard Stark leszállt a nyeregből, nevelt fia, Theon Greyjoy pedig előhozta a kardot. Ezt a kardot Jégnek hívták. Olyan széles volt, mint egy férfi keze és még Robb magasságánál is hosszabb. A penge valyriai acélból készült. Varázslattal kovácsolták és sötét volt, mint a füst. Semmilyen penge éle nem volt fogható a valyriai acéléhoz.

Apja lehúzta a kesztyűjét és odaadta testőrkapitányának, Jory Casselnek. Mindkét kezével megragadta Jeget és így szólt:

- Robert, a Baratheon ház fia, aki első ezen a néven, az andalok, Rhoynar és az Elsők királya, a Hét Királyság Ura és a Birodalom Védelmezője nevében, Eddard, a Stark ház fia, Deres ura és Észak Kormányzója szava által ezennel halálra ítéllek! - magasan a feje fölé emelte a pallost.

Bran törvénytelen testvére, Havas Jon közelebb húzódott.

- Jól fogd a pónit! - suttogta. - És ne fordulj el! Apánk tudni fogja, ha elfordulsz.

Bran jól megfogta a pónit és nem fordult el.

Apja egyetlen biztos suhintással leválasztotta a fejet. Vér fröcskölt a hóra, vörösen mint a bor. Az egyik ló felágaskodott és keményen meg kellett fogni, hogy visszatartsák a meneküléstől. Bran képtelen volt levenni a szemét a vérről. A hó a tuskó körül mohón itta magába és a szeme előtt vörösödött egyre mélyebbre.

A fej megpattant egy vastag gyökéren és elgurult. Greyjoy lába közelében állt meg. Theon a tizenkilencedik évében járó ösztövér, sötét hajú ifjú volt, aki mindent szórakoztatónak talált. Felnevetett, csizmáját a fejre helyezte és belerúgott.

- Barom - morogta Jon elég halkan ahhoz, hogy Greyjoy ne hallja meg. A kezét Bran vállára tette, Bran pedig fattyú testvérére pillantott.

- Jól csináltad - mondta neki Jon ünnepélyesen. Tizennégy éves volt. Már régóta segédkezet az igazságszolgáltatásnál.

A hosszú út vissza Deresbe hűvösebbnek tűnt annak ellenére, hogy a szél addigra elállt, a nap pedig már magasabban járt az égen. Bran a fivérei mellett lovagolt, jóval a főcsapat előtt. Pónija ereje megfeszítésével igyekezett lépést tartani a többi lóval.

- A szökevény bátran halt meg - szólalt meg Robb. Erős termetű és széles vállú fiú volt, aki napról napra nagyobbra nőtt. Világos bőre, vörösesbarna haja és kék szemei anyja révén a zúgói Tullyk öröksége volt. - Legalább derekasság volt benne.

- Nem - mondta Havas Jon csendesen. - Ez nem bátorság volt. A félelemtől halt meg. Láthattad a szemeiben, Stark - Jon szemei olyan sötét szürkék voltak, hogy már-már feketének látszottak, de kevés dolog volt, amit nem láttak meg. Egyidős volt Robbal, de egyáltalán nem hasonlítottak egymásra. Jon karcsú volt, Robb izmos és zömök, Jon világos hajú, Robb sötét, Jon kecses és sebes mozgású, míg féltestvére erőteljes és gyors.

Robbot egyáltalán nem hatotta meg.

- A Mások vigyék el a szemét - fortyant fel. - Jól viselte a halált. Versenyezzünk a hídig?

- Benne vagyok! - kiáltotta Jon és megsarkantyúzta a lovát. Robb szitkozódott és utána vetette magát. Levágtattak az ösvényen. Robb nevetett és kiáltozott, Jon csendes volt és feszült. Lovaik patája nyomán hó záporozott.

Bran meg sem próbálta követni őket. Pónija nem vehette fel a versenyt velük. Látta a rongyos ember szemeit és most rájuk gondolt. Kis idő múlva Robb nevetésének hangja elhalt és az erdő ismét csöndbe burkolózott.

Annyira belefeledkezett a gondolataiba, hogy nem hallotta a társaság többi részét, míg apja melléje nem rúgtatott.

- Jól vagy, Bran? - kérdezte kedvességgel a hangjában.

- Igen, apám - válaszolta Bran és felpillantott. Roppant csatalovon ülő, bundákba és bőrbe öltözött nemes apja óriásként tornyosult fölébe. - Robb szerint az az ember bátran halt meg, de Jon azt mondja, félt.

- Te mit gondolsz? - kérdezte az apja.

Bran elgondolkodott.

- Lehet valaki bátor, miközben fél?

- Egy férfi csakis akkor lehet bátor - válaszolta az apja. - Megérted, miért tettem?

- A vadak közül való volt - mondta Bran. - Elrabolják a nőket és eladják őket a Másoknak.

Apja elmosolyodott.

- A jó öreg Nan megint meséket mondott neked. Az igazság az, hogy ez az ember esküszegő volt, aki megszökött az Éjjeli Őrségből. Az ilyennél nincs veszélyesebb. A dezertőrök tudják, hogy az életük fabatkát sem ér, ha elfogják őket, ezért semmilyen bűntettől nem riadnak vissza, még a legborzalmasabbaktól sem. De félreértesz. Nem az a kérdés, miért kellett meghalnia, hanem az, hogy miért nekem kellett megtennem.

Bran erre nem tudott válaszolni.

- Robert királynak van hóhéra - mondta bizonytalanul.

- Valóban van neki - ismerte el az apja. - Ahogy a Targaryen királyoknak mind volt őelőtte. Mégis a mi szokásunk az ősibb szokás. Az Elsők vére még mindig ott folyik a Starkok ereiben, és mi azt tartjuk, hogy annak kell meglendítenie a kardot, aki az ítéletet hozta. Ha arra készülsz, hogy elvedd egy férfi életét, tartozol neki azzal, hogy a szemébe nézel és meghallgatod az utolsó szavait. Ha pedig nem vagy képes erre, akkor az az ember talán meg sem érdemli a halált.

- Egy napon, Bran, Robb zászlóhordozója leszel, saját vártornyod lesz fivéred és a király szolgálatában, és az igazságszolgáltatás reád hárul majd. Amikor elérkezik ez a nap, nem szabad örömödet lelned a feladatban, de a fejedet sem szabad elfordítanod. Az uralkodó, aki fizetett hóhérok mögé rejtőzik, hamarosan elfelejti, mi a halál.

Ekkor tűnt fel Jon az előttük lévő dombtetőn, vadul integetve és kiabálva feléjük.

- Apa, Bran, gyertek gyorsan! Nézzétek, mit talált Robb! - majd újra eltűnt.

Jory lovagolt melléjük.

- Baj van, uram?

- Kétségtelenül - válaszolta a lord. - Jöjj, hadd lássuk, ezúttal miféle rosszaságot ástak elő a fiaim! - Lovát ügetésre sarkallta. Jory, Bran és a többiek követték őket.

Robbot a folyóparton találták, északra a hídtól. Jon még mindig lova nyergében ült mellette. A késő nyári hóesés igen sűrű volt ebben a holdciklusban. Robb térdig állt a fehérségben, csuklyáját hátratolta, így a napfény megcsillant a haján. Valamit tartott a kezében, miközben izgatott hangon suttogott a másik fiúval.

A lovasok óvatosan közeledtek a part melletti csapásokon, szilárd pontokat keresve a hótól betakart, egyenetlen talajon. Elsőként Jory Cassel és Theon Greyjoy érték el a fiúkat. Greyjoy nevetett és viccelődött lovaglás közben. Most Bran hallotta, hogy a lélegzete is elakad.

- Az istenekre! - kiáltotta és igyekezett féken tartani lovát, miközben a kardja után kapott.

Jory kardja már a kezében villant.

- Robb, gyere el onnét! - szólt rá. Lova felágaskodott alatta.

A fiú elvigyorodott és felpillantott a kezében tartott csomagból.

- Nem bánt - mondta. - Halott, Jory.

Bran addigra már égett a kíváncsiságtól. Gyorsabb vágtára ösztökélte volna a pónit, apja utasítására azonban leszálltak a nyeregből a híd mellett és gyalog indultak el. Bran leugrott és előreszaladt.

Addigra Jon, Jory és Theon Greyjoy is leszálltak a lóról.

- Mi a kénköves pokol ez? - kérdezte Greyjoy.

- Egy farkas - válaszolta neki Robb.

- Egy szörnyszülött! - mondta Greyjoy. - Nézd mekkora!

Bran szíve vadul kalapált a mellkasában, ahogy bátyja mellé gázolt egy derékig érő csapáson.

Nagy, sötét alak hevert félig eltemetve a véres hóban, halotti pózba merevedve. Bozontos, szürke bundájában jég képződött és az enyészet enyhe szaga lengte körül, mint egy nőt a parfümje. Bran üres, féregjárta szemgödröket és sárga fogakkal teli széles pofát látott. Amitől azonban elakadt a lélegzete, a lény mérete volt. Nagyobb volt a pónijánál, kétszer akkora, mint a legnagyobb véreb apja óljaiban.

- Ez nem szörnyszülött - szólalt meg Jon nyugodtan. - Ez egy rémfarkas. Nagyobbra nőnek, mint a másik fajta.

- Kétszáz éve nem láttak rémfarkast a Faltól délre - mondta Theon Greyjoy.

- Én most látok egyet - válaszolta Jon.

Bran elszakította a tekintetét a szörnyetegtől. Ekkor vette észre a csomagot Robb karjaiban. Felkiáltott meglepetésében és közelebb húzódott. A kölyök apró, szürkésfekete bundagombóc volt. Még a szemei sem nyíltak ki. Orrával vakon döfködte Robb mellét, ahogy a fiú dédelgette. Tejet keresett a bőrök között és vékony hangon, kétségbeesetten nyöszörgött. Bran habozva kinyújtotta a kezét.

- Rajta - biztatta Robb -, megérintheted!

Bran gyorsan, idegesen megsimogatta a kölyköt, majd elfordult, amint Jon megszólalt.

- Tessék - féltestvére egy második kölyköt nyomott a kezébe. - Öt van belőlük - Bran leült a hóban és az arcához emelte a farkaskölyköt. A bundája meleg és puha volt.

- Szabadon kószáló rémfarkasok a királyságban, ennyi év után - morogta Hullen, a lovászmester. - Nem tetszik ez nekem.

- Ez jel - jegyezte meg Jory.

Bran apja összeráncolta a homlokát.

- Ez csak egy döglött állat, Jory - mondta neki, de látszott rajta, hogy gondban van. A hó megcsikordult a csizmatalpa alatt, ahogy megkerülte a tetemet. - Tudjuk, mi végzett vele?

- Van valami a torkában - válaszolta Robb büszkén, hogy már azelőtt rájött a megoldásra, mie-

lőtt apja egyáltalán kérdezte volna. - Ott, éppen a pofája alatt.

Apja letérdelt és a kezével tapogatózni kezdett az állat feje alatt. Rántott egyet valamin és felemelte, hogy mindenki láthassa. Lábnyi hosszú véres, törött ágú agancsot tartott a kezében.

Hirtelen csend ereszkedett a társaságra. A férfiak nyugtalanul nézték az agancsot. Egyikük sem mert megszólalni. Még Bran is érzékelte a félelmüket, bár nem tudta mire vélni.

Apja félredobta az agancsdarabot és a hóban törölte a kezét.

- Meglep, hogy elég ereje volt még, hogy fialjon - szólalt meg. Hangja megtörte a varázst.

- Talán nem volt neki - mondta Jory. - Hallottam történeteket... Lehet, hogy az anyaállat már nem élt, amikor a kölykök jöttek.

- Halott anyától születtek - jegyezte meg valaki. - Rossz előjel.

- Nem baj - válaszolta Hullen. - Rövidesen ők is halottak lesznek.

Bran ijedten kiáltott fel.

- Minél előbb, annál jobb! - helyeselt Theon Greyjoy. Előhúzta a kardját. - Add ide a szörnyet, Bran!

A kis lény fészkelődni kezdett az ölében, mintha hallotta és megértette volna.

- Nem! - kiáltotta Bran elszántan. - Ő az enyém!

- Tedd el a kardod, Greyjoy! - utasította Robb. Egy pillanatig épp olyan tekintélyt parancsoló volt, mint az apjuk, a lord, akivé egy nap ő is válik majd. - Megtartjuk ezeket a kölyköket.

- Ezt nem teheted, fiú - szólt rá Harwin, Hullen fia.

- Könyörületből kellene megölni őket - jelentette ki Hullen.

Bran apjára tekintett segítségért, de az válasz helyett csak rosszallóan összeráncolta a homlokát.

- Hullen igazat szól, fiam. Jobb a gyors halál, mint a hideg és az éhség kegyetlen végzete.

- Nem! - Bran érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe és elfordította a fejét. Nem akarta elsírni magát apja előtt.

Robb makacsul tiltakozott.

- Ser Rodrik vörös szukája a múlt héten megint kölykezett - mondta. - Kicsi az alom, csak két kölyök maradt életben. Elég teje lesz.

- Széttépi őket, ha szopni próbálnak.

- Lord Stark - szólalt meg Jon. Furcsán hangzott, hogy apját ilyen hivatalosan szólítja meg. Bran kétségbeesett reménykedéssel tekintett rá. - Öt kölyök van - mondta apjának. - Három hím, két nőstény.

- Mire célzol ezzel, Jon?

- Neked öt törvényes gyermeked van - válaszolta Jon. - Három fiad és két lányod. A rémfarkas házad címere. Elrendeltetett, hogy gyermekeid megkapják ezeket a kölyköket, uram!

Bran látta, hogy apja arckifejezése megváltozik és látta, amint a többi férfi egymásra pillant. Abban a pillanatban teljes szívével szerette Jont. Bran hétéves fejjel is megértette, mit tett a bátyja. A számok csak azért jöttek ki jól, mert Jon kihagyta saját magát. Beleszámolta a lányokat, beleszámolta még Rickont, a csecsemőt is, de kihagyta a fattyút, aki a Havas vezetéknevet viselte, a nevet, amelyet a szokás előírt mindazok számára itt fent északon, akik szerencsétlenségükre saját név nélkül jöttek a világra.

Apjuk is megértette.

- Magadnak nem akarsz kölyköt, Jon? - kérdezte lágyan.

- A rémfarkas a Stark ház lobogóját ékíti - válaszolta Jon. - Én nem vagyok Stark, apám.

A lord elgondolkodva szemlélte Jont. A beállt csendet Robb törte meg.

- Magam fogom felnevelni, apám - ígérte. - Meleg tejjel itatok át egy törölközőt és azzal fogom szoptatni.

- Én is! - visszhangozta Bran.

Apjuk hosszan és figyelmesen méregette fiait.

- Könnyű mondani, de nehezebb megtenni. Márpedig nem engedem, hogy ezzel raboljátok a szolgálók idejét. Ha akarjátok ezeket a kölyköket, valóban nektek kell etetnetek őket. Megértettétek?

Bran hevesen bólogatott. A farkaskölyök fészkelődni kezdett az ölében és meleg nyelvével megnyalta az arcát.

- Idomítani is kell majd őket - folytatta apjuk. - Nektek. A kutyaidomárnak semmi köze sem lesz ezekhez a szörnyetegekhez, azt garantálhatom. És az istenek irgalmazzanak nektek, ha elhanyagoljátok, elvadítjátok vagy rosszra tanítjátok őket. Ezek nem kutyák, amelyek pitiznek egy jó falatért és eloldalognak egy rúgástól. A rémfarkas olyan könnyedén tépi ki egy férfi karját a vállából, ahogyan egy kutya végez a patkánnyal. Biztosak vagytok benne, hogy akarjátok ezt?

- Igen, apám - mondta Bran.

- Igen - csatlakozott hozzá Robb.

- A kölykök amúgy is elpusztulhatnak, bármit tesztek is.

- Nem fognak elpusztulni - közölte Robb -, mert nem hagyjuk, hogy elpusztuljanak.

- Akkor hát tartsátok meg őket! Jory, Desmond, szedjétek össze a többi kölyköt. Ideje visszatérnünk Deresbe.

Bran csak akkor ízlelte meg a győzelem édes zamatát, amikor már mindannyian lóháton ültek és visszafelé tartottak. Ekkor az ő farkaskölyke már a bőrruhák közé bújt, ahol meleg volt és biztonságosan átvészelhette a hazáig tartó hosszú vágtát. Bran azon tűnődött, milyen nevet adjon neki.

A híd felénél jártak már, amikor Jon hirtelen megtorpant.

- Mi az, Jon? - kérdezte apjuk.

- Te nem hallod?

Bran hallotta a szél süvítését a fák között, a lovak patáinak dobogását a híd vasfa deszkáin és az éhes kisfarkas nyüszítését, de Jon valami másra figyelt.

- Ott! - kiáltotta Jon. Megfordította a lovát és visszaügetett a hídon át. A többiek látták, amint leugrik a nyeregből ott, ahol az elpusztult rémfarkas teteme hevert és letérdel. Egy perc múlva már ismét feléjük lovagolt, széles mosollyal az arcán.

- Biztosan elkóborolt a többiektől - mondta.

- Vagy elzavarták - válaszolta az apja, ahogy a hatodik kölyköt nézte. Ennek a bundája fehér volt ott, ahol a többié szürke. Szemei olyan vörösek voltak, mint a rongyos ember vére, aki aznap reggel halt meg. Bran furcsának találta, hogy egyedül ennek a kölyöknek volt nyitva a szeme, míg a többi még mind vak volt.

- Egy albínó - mondta Theon Greyjoy fanyar humorral. - Ez még a többinél is hamarabb fog elpatkolni.

Havas Jon fagyos pillantást vetett apja kísérőjére.

- Nem hiszem, Greyjoy - szólalt meg. - Ő az enyém.

CATELYN

Catelyn sohasem szerette ezt az istenerdőt.

Tullynak született Zúgóban, messze délen, a Három Folyó Vörös Ága mellett. Az ottani istenerdő tulajdonképpen kert volt, világos és szellős, ahol magas vörösfák vetettek tarka árnyékot a csilingelő patakocskákra, madarak daloltak rejtett fészkeiken, a levegő pedig fűszeres volt a virágok illatától.

Deres istenei másfajta erdőt neveltek. Ez sötét, ősi hely volt, háromholdnyi, baljós várfallal határolt és tízezer éve érintetlen vén rengeteg. A nedves föld és az enyészet súlyos szagát lehelte magából. Itt nem nőtt vörösfa. Ez a makacs, zöldesszürke tüskékkel felvértezett őrfák, a hatalmas tölgyek és a királysággal egyidős vasfák birodalma volt. Hatalmas fekete tönkök torlódtak egymásra, göcsörtös ágak szőttek sűrű lombmennyezetet odafent, míg a felszín alatt eltorzult gyökerek küzdöttek egymásba fonódva. Ez a mély csend és a tűnődő árnyak helye volt, az itt élő istenek pedig nem viseltek nevet.

Ő azonban tudta, hogy ma éjjel itt találja férjét. Minden alkalommal, miután kioltotta egy ember életét, az istenerdő nyugalmát kereste fél.

Catelynt felkenték a hét olajjal és a Zúgó hétoldalú szentélyét beragyogó fény szivárványában adtak nevet neki. A Hit követője volt, csakúgy, mint apja, nagyapja és az ő apja. Az ő isteneinek volt nevük, arcuk pedig olyan ismerős volt, akár a szülei arca. Az ő imádatuk a füstölő illatát jelentette, a hétoldalú kristályét, amelyben életre kelt a fény és az ajkakról felszálló énekhang. A Tully családnak is volt istenerdeje, akár a többi nagy háznak, ez azonban egyszerűen csak egy hely volt, ahol sétálni, olvasgatni vagy heverészni lehetett a napon. Az isteneket a szentélyben imádták.

Ned építtetett a kedvéért egy kis hétszögű szentélyt, ahol Catelyn kedvére dalolhatott az isten hét arcához. Mivel azonban az Elsők vére még mindig ott csörgedezett a Stark ház sarjainak ereiben, Ned istenei a régiek voltak, annak a zöldfának a névtelen, arctalan istenei, amelyet a család és az erdő eltűnt gyermekei ismertek.

A liget közepén egy vén varsafa görnyedt egy kis tavacska fölé, amelynek vize fekete és hideg volt. Ned „szívfának" hívta. A varsafa kérge fehér volt, mint a csont, levelei pedig sötétvörösek, mint ezernyi véres kéz. A hatalmas fa törzsébe egy arcot véstek. Az arcon mélabús kifejezés ült, a mélyen kivájt szemek vöröslöttek a fa nedvétől és hátborzongatóan ébernek tűntek. Ezek a szemek vének voltak, vénebbek, mint maga Deres. Látták Brandont, az Építőt, amint lerakja az első követ, ha a mondák igazak. Látták, amint a vár gránitfalai kinőnek a földből körülöttük. Azt mondják, az erdő gyermekei faragták az arcokat a fákba a hajnal évszázadaiban, mielőtt az Elsők megérkeztek volna a Keskeny Tengeren át.

Délen az utolsó varsafákat is már ezer évvel azelőtt kivágták vagy elégették, kivéve az Arcok Szigetét, ahol a zöld emberek őrködtek némán. Itt fent északon minden más volt. Itt minden várnak megvolt a maga istenerdeje, minden istenerdőnek megvolt a maga szívfája és minden szívfának a maga arca.

Catelyn a varsafa alatt, egy mohalepte kövön ülve talált rá férjére. Jég, a pallos hevert az ölében, ő pedig a pengét tisztogatta az éjfekete tó hűvös vizével. A talajt vastagon borító évezredes humusz elnyelte a lépteit, úgy tűnt azonban, a varsafa vörös szemei követik, ahogy halad.

- Ned! - szólította meg halkan a férjét.

A férfi felemelte a fejét és rápillantott.

- Catelyn - mondta. Hangja távoli és hivatalos volt. - Hol vannak a gyerekek?

Mindig ugyanezt kérdezte tőle.

- A konyhában vannak. A farkaskölykök nevéről vitatkoznak - Catelyn leterítette a köpenyét a földre és leült a tó mellé, háttal a varsafának. Magán érezte a fürkésző szemeket, de minden tőle telhetőt megtett, hogy ne figyeljen rájuk. - Arya máris odáig van, Sansa is el van bűvölve, de Rickon még nem teljesen biztos a dolgában.

- Fél? - kérdezte Ned.

- Egy kicsit - vallotta be a nő. - Még csak hároméves.

Ned összeráncolta a homlokát.

- Meg kell tanulnia szembenézni a félelmeivel. Nem lesz mindig hároméves és a tél is közeleg.

- Igen - bólintott Catelyn. Mint mindig, most is megborzongott a szavak hallatán. Stark szavak. Minden nemesi háznak megvoltak a saját szavai. Családi jelmondatok, próbakövek, különféle fohászok. Becsületről és dicsőségről szónokoltak, hűséget és igazságot ígértek, hitet és bátorságot fogadtak. Mind ilyen volt, kivéve a Starkokét. „A tél közeleg" mondták a Stark szavak. A nő már nem először tűnődött el rajta, milyen furcsa népek is ezek az északiak.

- Az ember jól halt meg, ezt a javára írom - mondta Ned. Egyik kezében egy olajos bőrdarabot tartott. Miközben beszélt, könnyedén végigfuttatta az óriási kardon, és sötét fényűre tisztította a fémet. - Örültem neki, Bran miatt. Büszke lettél volna rá.

- Mindig büszke vagyok rá - válaszolta Catelyn. Figyelte, ahogy a férfi a kardot simogatja. Látta a hullámokat mélyen az acélban, ahol a kovácsok a fémet százszor is visszahajlították önmagára. Catelyn nem szerette a kardokat, de nem tagadhatta, hogy Jégnek megvan a saját szépsége. Valyriában készült, mielőtt a Végzet elérte a régi Birtokot, amikor a kovácsok a kalapács mellett még varázslattal is megmunkálták a fémet. Négyszáz éves volt a Jég, de még mindig ugyanolyan éles, mint a kovácsolás napján. A neve még régebbi volt, örökség a hősök korából, amikor a Starkok Észak királyai voltak.

- Ő volt a negyedik ebben az évben - mondta Ned elkeseredetten. - Szegény ördög félig őrült volt. Valami olyan mély rettegést plántált belé, hogy a szavaim nem hatoltak el hozzá -felsóhajtott. - Ben azt írja, hogy az Éjjeli Őrség ereje már ezer ember alá csökkent. Ez nem csak a szökések miatt van. Az őrjáratok során is veszítenek embereket.

- A vadak? - kérdezte Catelyn.

- Ki más? - Ned felemelte Jeget és végignézett a hűvös acélon. - És a helyzet egyre rosszabb lesz. Eljöhet még a nap, amikor nem lesz más választásom, mint felhúzni a lobogókat és északra lovagolni, hogy egyszer és mindenkorra elbánjak ezzel a Falon Túli Királlyal.

- Falon Túli? - Catelyn a gondolatba is beleborzongott.

Ned látta a rettenetet az arcán.

- Mance Raydertől nincs miért félnünk.

- Sötétebb dolgok is vannak a Falon túl - a nő hátrapillantott a szívfára, a sápadt kéregre és a vöröslő szemekre, amelyek figyeltek, hallgatóztak és szőtték lassú gondolataik hosszú fonalát.

A férfi gyengéden elmosolyodott.

- Túl sokat hallgatod Öreg Nan meséit. A Mások éppen úgy halottak, mint az erdő gyermekei. Már nyolcezer éve eltűntek. Luwin mester szerint soha nem is léteztek. Élő ember még soha nem találkozott velük.

- Élő ember még soha nem találkozott rémfarkassal sem. Egészen ma reggelig - emlékeztette Catelyn.

- Tudhatnám, hogy jobb nem vitába szállni egy Tullyval - felelte a férfi bánatos mosollyal. Visszacsúsztatta Jeget a hüvelyébe. - Nem azért jöttél, hogy gyerekmeséket mondj nekem. Tudom, mennyire nem kedveled ezt a helyet. Mi a baj, hölgyem?

Catelyn megfogta férje kezét.

- Szomorú híreket kaptam ma, uram. Nem akartalak zavarni, míg meg nem tisztálkodtál. - Nem tudta hogyan enyhíteni a megrázkódtatást, így egyenesen megmondta neki. - Nagyon sajnálom, kedvesem. Jon Arryn meghalt.

A férfi tekintete az övébe fúródott és Catelyn látta, mennyire lesújtja a hír. Tudta, hogy így lesz. Nedet árva gyermekkorában a Sasfészekben nevelték és Lord Arryn, akinek nem adatott gyermek, apja helyett apja lett neki, valamint gyámtestvérének, Robert Baratheonnak. Amikor II. Aerys Targaryen király, az Őrült, a fejüket követelte, a Sasfészek ura inkább lázadásra emelte holdassólymos lobogóját, mintsem feladja azokat, akiknek védelmét esküvel fogadta.

Egy napon pedig, tizenöt évvel ezelőtt ez a második apa fivérré is vált egyben, mert ő és Ned együtt álltak a zúgói szentélyben, hogy nőül vegyenek két nővért, Lord Hoster Tully lányait.

- Jon... - sóhajtott fel a férfi. - Ez biztos?

- A levél a király saját pecsétjével Robertnél van. Megőriztem neked. Azt mondták, Lord Arrynt gyorsan ragadta el a halál. Még Pycelle mester is tehetetlen volt, de máktejet adott neki, így Jon nem szenvedett sokáig a fájdalomtól.

- Ez némi vigasz, úgy hiszem - mondta a férfi. Catelyn látta a fájdalmat az arcán, de Ned még így is először őrá gondolt. - A nővéred - kezdte. - És Jon fia. Mi hír felőlük?

- Az üzenet csak annyit mond, hogy jól vannak és visszatértek a Sasfészekbe - válaszolta Catelyn. - Bárcsak inkább Zúgóba mentek volna! A Sasfészek magas és magányos, és mindig is inkább az ura otthona volt, mintsem a nővéremé. Lord Jon emléke fog kísérteni minden kőben. Ismerem a nővéremet. Szüksége van vigasztaló családra és barátokra maga körül.

- Nagybátyád a Völgyben vár, nemde? Úgy hallottam, Jon a Kapu Lovagjává nevezte ki.

Catelyn bólintott.

- Brynden minden tőle telhetőt megtesz érte és a fiúért. Ez némi vigaszt nyújt, de mégis...

- Menj el hozzá! - ajánlotta Ned. - Vidd a gyerekeket is! - Töltsétek meg a termeket hanggal, kiabálással és nevetéssel! A kisfiúnak szüksége van más gyerekek társaságára és Lysának sem szabad egyedül maradnia a bánatban.

- Bár megtehetném! - folytatta Catelyn. - A levél más üzenetet is tartalmazott. A király Deresbe jön, hogy találkozzék veled.

Beletelt egy kis időbe, mire Ned felfogta szavai jelentését, de amikor megértette, a sötétség elhagyta a szemét.

- Robert idejön? - amikor Catelyn bólintott, a férfi elmosolyodott.

A nő szerette volna, ha osztozni tud az örömében, de hallotta a pusmogást az udvarban. Egy elpusztult rémfarkas a hóban, törött aganccsal a nyakában. A rettegés összetekeredett kígyóként várakozott bensőjében, de erőt vett magán és rámosolygott erre a férfira, akit szeretett, és aki nem hitt a baljós előjelekben.

- Tudtam, hogy ez megelégedéssel tölt majd el - mondta neki. - Értesítenünk kellene a fivéredet a Falon.

- Hát persze, természetesen - értett egyet vele Ned. - Ben is itt akar majd lenni. Utasítom Luwin mestert, hogy a legsebesebb röptű madarát küldje! - A férfi felállt és őt is felemelte ültéből. - A pokolba is, hány év telt el azóta? És csak ezt az üzenetet kapjuk? Hányan vannak a kíséretében, nem áll az üzenetben?

- Úgy vélem, legkevesebb száz lovag a hozzájuk tartozó csatlósokkal, s még félannyi szabad lovas. Cersei és a gyermekek is velük utaznak.

- Robert könnyű tempót diktál majd, tekintettel rájuk - mondta a férfi. - Ez jól is van így. Több időnk marad a felkészülésre.

- A királyné fivérei is a társasággal tartanak - mondta a nő.

Ned elfintorodott ennek hallatán. Catelyn tudta, hogy csekély vonzalmat táplált a királyné családja iránt. A Kaszter Hegy-beli Lannisterek későn érkeztek Robert segítségére, amikor a győzelem már biztos volt s ő ezt sohasem bocsátotta meg nekik.

- Nos, ha Robert társaságáért a Lannisterek szennye az ár, ám legyen! Olybá tűnik, mintha Robert a fél udvartartását magával hozná.

- Ahová a király megy, oda megy a királyság is - válaszolta Catelyn.

- Jó lesz látni a gyerekeket. Amikor utoljára találkoztam velük, a legifjabb még a Lannister asszony csecsét szopta. Megvan már vagy... mennyi is? Legalább ötéves, nem?

- Tommen herceg hétesztendős - világosította fel az asszony. - Egyidős Brannel. Ned, kérlek, fékezd a nyelved! Az a Lannister a királynénk, és azt mondják, a büszkesége minden eltelt évvel növekszik.

Ned megszorította a kezét.

- Természetesen lesz lakoma zenészekkel. Robert vadászni is akar majd. Délre küldöm Joryt egy díszőrséggel, hogy fogadja a csapatot a királyi úton és elkísérje őket idáig. Uramisten, hogy fogjuk ellátni őket? Már úton is vannak, azt mondod? Az ördög vigye el azt az embert! Az ördög vigye el

azt a királyi irhájáť!

DAENERYS

A fivére elébe tartotta a köntöst, hogy megvizsgálhassa.

- Ez gyönyörű. Érintsd meg! Rajta! Simítsd csak végig a szövetet!

Dany megérintette. A ruha olyan lágy volt, hogy szinte átfolyt az ujjai között, mint a víz. Nem emlékezett rá, hogy bármikor is ilyen puha dolgot viselt volna. Megijesztette. Elhúzta a kezét.

- Ez tényleg az enyém?

- Ajándék Illyrio tanácsostól - felelte mosolyogva Viserys. A fivére jókedvében volt ma. - A szín kiemeli a szemed ibolyakékjét. És aranyat is kapsz, meg mindenféle ékszereket. Illyrio megígérte. Ma este úgy kell kinézned, mint egy hercegnő!

Egy hercegnő, gondolta Dany. Elfelejtette, milyen is volt az. Talán soha nem is tudta igazán.

- Miért ad nekünk ennyi mindent? - kérdezte. - Mit akar tőlünk? - Már közel fél éve a tanácsos házában éltek, az ételétették, a szolgái kényeztették őket. Dany tizenhárom éves volt, elég érett ahhoz, hogy tudja, Pentos szabad városában ritkán kap az ember ilyesféle ajándékokat megfelelő ellenszolgáltatás nélkül.

- Illyrio nem bolond - mondta Viserys. Magas, ösztövér fiatalember volt. Kezei idegesek, sápadt orgonaszín szeme pedig lázasan csillogott. - A tanácsos tudja, hogy nem feledkezem meg a barátaimról, amikor majd elfoglalom a trónomat.

Dany nem válaszolt. Illyrio tanácsos fűszerekkel, drágakövekkel, sárkánycsonttal és egyéb, kevésbé ínyencségnek számító dolgokkal kereskedett. Azt mondják, a Kilenc Szabad Város-szerte vannak barátai, sőt, még azon is túl, Vaes Dothrakban és a Jáde-tenger melletti mesés földeken. Azt is mondták róla, hogy még sohasem volt olyan barátja, akit könnyű szívvel el ne adott volna a megfelelő árért cserébe. Dany odafigyelt a beszélgetésekre az utcán és hallott ezekről a dolgokról, de jobbnak látta nem megkérdőjelezni testvére véleményét, amikor az álmai szálait szövögette. A fiú haragja - ha egyszer felébredt - rettenetes volt. Viserys úgy emlegette: „felébreszteni a sárkányt".

A bátyja az ajtó mellé akasztotta a köntöst.

- Illyrio elküldi a szolgákat, hogy megfürösszenek. Gondosan mosd le magadról az istállók bűzét! Khal Drogónak ezer lova van, de ma este másféle vágtára vágyik - kritikusan végigmérte a lányt. - Még mindig görnyedt vagy. Húzd ki magad! - Kezeivel hátrafeszítette a lány vállait. - Hadd lássák, hogy már asszonyi formád van! - Ujjai könnyedén végigsiklottak a lány bimbózó mellein és rátapadtak az egyik mellbimbójára. - Nem hagyhatsz cserben ma este. Ha mégis megteszed, keservesen megbánod. Nem akarod felébreszteni a sárkányt, ugye? - ujjaival beledöfött. A szúrás kegyetlenül fájt a durva szövésű tunikán keresztül. - Ugye nem? - ismételte.

- Nem - válaszolta Dany alázatosan.

A fivére elmosolyodott.

- Jól van - megérintette a haját, majdhogynem szeretettel. - Amikor majd megírják uralkodásom történetét, drága húgom, azt fogják mondani, hogy ma este kezdődött.

Miután távozott, Dany az ablakhoz ment és vágyakozva tekintett végig az öböl vizén. Pentos szögletes téglatornyai fekete körvonalakként rajzolódtak ki a lenyugvó nap fényében. A lány hallotta a vörös papok énekét, amint meggyújtják éjjeli tüzeiket és a birtok falain túl játszadozó rongyos gyerekek kiabálását. Egy pillanatig azt kívánta, bárcsak odakint lehetne velük mezítláb és rongyokba öltözve, elakadó lélegzettel, múlt, jövő és a Khal Drogo házában elköltött lakoma nélkül.

Valahol, túl a lenyugvó napon és a keskeny tengeren volt egy föld, zöld hegyekkel, virágos mezőkkel és nagy, sebes folyókkal, ahol sötét kőből épült tornyok emelkedtek fenséges szürkéskék hegyek közt, és páncélos lovagok vágtattak csatába uraik lobogói alatt. Dothrak népe Rhaesh Andalhinak, az Andalok földjének nevezte azt az országot. A Szabad Városokban Westerosként és a Napnyugat Királyságaiként beszéltek róla. Bátyjának egyszerűbb elnevezése volt rá: a mi földünknek hívta. E szavak olyanok voltak számára, mint az imádság. Ha eleget mondogatja őket, az istenek biztosan meghallják.

- Miénk a vér jogán. Árulással vették el tőlünk, de a miénk, miénk mindörökre. A sárkánytól nem lehet lopni, ó nem! A sárkány nem felejt.

Lehet, hogy a sárkány emlékezett, Dany azonban nem. Sohasem látta ezt a földet, amelyről testvére azt állította, az övék, a birodalmat a keskeny tengeren túl. A helyek, amelyekről a fiú beszélt, a Kaszter hegy és a Sasfészek, Égikert és Arryn Völgye, Dorne és az Arcok Szigete, mind-mind puszta szavak voltak számára. Viserys már nyolcéves fiúcska volt, amikor elmenekültek Királyvárból, hogy megszökjenek a Bitorló seregei elől, Daenerys azonban még csak apró mozgolódás anyja méhében.

Dany időnként mégis maga elé képzelte, hogyan is játszódhatott le, a bátyja olyan gyakran elmesélte neki a történeteket. Az éjféli menekülést Sárkánykőre, miközben a holdfény tükröződött a hajó fekete vitorláin. Fivérüket, Rhaegart, aki a Trident véres vizében harcolt a Bitorlóval és aki meghalt a nőért, akit szeretett. Királyvár kifosztását Lannister és Stark urai által, akiket Viserys a Bitorló kutyáinak nevezett. Dorne-i Elia hercegnőt, aki kegyelemért esedezett, miközben Rhaegar örökösét elszakították kebléről és a szeme láttára gyilkolták meg. Az utolsó sárkányok kifényesített koponyáit, amelyek vakon bámultak a trónterem falairól, amikor a Királyölő egy arany karddal elmetszette Apa torkát.

Ő Sárkánykőn született kilenc holddal a menekülésük után, mialatt egy dühöngő nyári vihar a sziget széttépésével fenyegetett. Azt mondják, az a vihar rettenetes volt. Szétzúzta az ott horgonyzó Targaryen flottát, hatalmas kődarabok szakadtak ki a mellvédekből és zuhantak a tenger megvadult vizébe. Anyja meghalt, amikor világra hozta őt és ezért bátyja, Viserys sohasem bocsátott meg neki.

Sárkánykőre sem emlékezett. Újra menekülniük kellett, éppen mielőtt a Bitorló fivére vitorlát bontott újonnan épített flottájával. Akkorra csak maga Sárkánykő, az ősi családi fészek maradt meg a Hét Királyság közül, amely egykoron az övék volt. Ez sem tartott sokáig. Az őrség kész volt eladni őket a Bitorlónak, egy éjjel azonban Ser Willem Darry és négy hűséges ember betört a gyerekszobába, megszöktette mindkettőjüket a szoptatódajkájával együtt és a sötétség leple alatt elhajóztak a braavosi part biztonsága felé.

Homályosan emlékezett Ser Willemre, a hatalmas, szürke, medveszerű, félvak férfira, aki parancsokat mennydörgött a betegágyából. A szolgálók rettegtek tőle, de Danyvel mindig kedves volt. „Kis Hercegnőnek", néha „Úrnőmnek" szólította, s kezei puhák voltak, mint a régi bőr. Soha sem hagyta el azonban az ágyát és éjjel-nappal a betegség meleg, nyirkos, undorítóan édeskés szaga lengte körül. Ez akkor történt, amikor Braavosban éltek, a nagy, vörös ajtós házban. Danynek saját szobája volt, citromfával az ablaka alatt. Miután Ser William meghalt, a szolgák ellopták azt a kevéske pénzüket is, ami megmaradt, és nem sokkal ezután kitették őket a nagy házból. Dany sírt, amikor a vörös ajtó végleg bezárult mögöttük.

Azóta bolyongtak, Braavosból Myrbe, Myrből Tyrosba és onnan tovább Qohorba, Volantisba, aztán Lysbe. Sohasem maradtak sokáig egy helyen. A bátyja nem engedte. Azt hajtogatta, hogy a Bitorló bérgyilkosai a sarkukban vannak, bár Dany soha nem látott egyet sem.

A tanácsosok, arkhónok és kereskedőhercegek eleinte örültek, hogy vendégül láthatják otthonaikban és asztalaiknál az utolsó Targaryeneket, de ahogy múltak az évek, és a Bitorló továbbra is a Vastrónon ült, az ajtók bezárultak és az életük nyomorúságossá vált. Már évekkel ezelőtt kénytelenek voltak eladni utolsó kincseiket, s most még az az érme is elveszett, ami édesanyjuk koronájából származott. Pentos sikátoraiban és borkiméréseiben a bátyját csak „a kolduskirályként" emlegették. Dany nem akarta tudni, őt hogyan emlegetik.

- Egy napon mindent visszakapunk, drága húgom - ígérgette neki a fiú. Néha, amikor erről beszélt, a kezei reszketni kezdtek. - Az ékszereket és a selymeket, Sárkánykőt és Királyvárat, a Vastrónt és a Hét Királyságot, mindent, amit csak elvettek tőlünk, vissza fogunk kapni! - Viserys ezért a napért élt. Daenerys csak a vörös ajtós nagy házat szerette volna visszakapni a citromfával az ablak alatt, a gyermekkort, amit sohasem ismert.

Halk kopogás hallatszott az ajtón.

- Szabad! - szólt ki Dany és elfordult az ablaktól. Illyrio két szolgálója lépett be, meghajoltak és

nekiláttak teendőiknek. Rabszolgák voltak, ajándékok a tanácsos számos dothraki barátjának egyikétől. Pentos szabad városában nem létezett a rabszolgaság. Rabszolgák azonban léteztek. Az öregasszony, aki apró volt és szürke, mint egy egér, soha nem szólt egy szót sem, a lány azonban helyette is beszélt. Ő volt Illyrio kedvence, tizenhat éves, szőke, kék szemű bakfis, aki munka közben folyamatosan csacsogott.

Megtöltötték a kádját a konyhából hozott meleg vízzel, és finom olajokkal illatosították. A lány lehúzta a durva szövetű tunikát Danyről és segített neki belépni a kádba. A víz rettenetesen forró volt, Daenerysnek a szeme sem rezdült, nem is kiáltott fel. Szerette a meleget, mert tisztának érezte magát tőle. Amellett a bátyja mindig azt mondta, hogy semmi sem túl forró egy Targaryennek.

- A mi házunk a sárkány háza - szokta mondani. - A tűz a vérünkben van.

Az öregasszony megmosta hosszú, sápadt ezüstfényű haját és gyengéden kifésülte belőle a csomókat, mindvégig néma csendben. A lány lesúrolta a hátát és a lábait, s közben azt hajtogatta neki, milyen szerencsés.

- Drogo olyan gazdag, hogy még a szolgálói is arany nyakéket hordanak. Százezer férfi lovagol a khalasarjában, Vaes Dothrak-i palotájában pedig kétszáz szoba és színezüst ajtók vannak.

És így tovább, még nagyon sokáig, hogy milyen jóképű is a khal, magas és vad, rettenthetetlen a csatában, a legjobb lovas, aki valaha lóhátra ült, és hogy démoni ügyességgel bánik az íjjal. Daenerys nem szólt egy szót sem. Mindig úgy képzelte, hogy Viseryshez fog hozzámenni, ha elég idős lesz. A Targaryen családban évszázadok óta fivér vett el nővért, azóta hogy Hódító Aegon a húgait vette nőül. A vérvonalat tisztán kell megőrizni, mondta neki Viserys legalább ezerszer. Az övék királyi vér volt, a régi Valyria arany vére, a sárkány vére. A sárkányok nem keverednek a mezei barmokkal, így a Targaryenek sem keverik vérüket alacsonyabb rendű emberekével. Viserys azonban úgy tűnt, most mégis arra készül, hogy egy idegennek, egy barbárnak adja el őt.

Amikor tiszta lett, a szolgák kisegítették a vízből és szárazra törölték. A lány addig kefélgette a haját, míg folyékony ezüstként nem fénylett. Ezalatt az öregasszony bekente a dothraki mezők fűszervirág illatszereivel, egy cseppentést mindkét csuklójára, a füle mögé, mellei hegyére és végül hűsen odalent a lábai közé. Felöltöztették a leplekbe, amiket Illyrio tanácsos küldött, majd a mély szilvakék selyem köntösbe, amely kiemeli szeme ibolyaszínét. A lány a lábára húzta az aranyozott szandálokat, az öregasszony pedig ezalatt a hajába tiarát, csuklóira pedig ametisztberakásos arany karpereceket illesztett. Legutoljára következett a nyakék: ősi valyriai rovátkákkal díszített, súlyosan aranyozott, hajlított ékszer.

- Most ízig-vérig hercegnő vagy - mondta a lány visszafojtott lélegzettel, amikor elkészültek. Dany megvizsgálta magát az ezüstös tükörben, amit Illyrio olyan előrelátóan odakészíttetett. Hercegnő, gondolta, de eszébe jutott, mit is mondott a lány, hogy Khal Drogo olyan gazdag, hogy még a szolgái is arany nyakéket viselnek. Hirtelen hideg futott végig rajta és csupasz karjai libabőrössé váltak.

Bátyja az előcsarnok hűvösében várakozott. A medence szélén ült, kezével a vizet szántotta. Amikor meglátta húgát, felemelkedett és bírálóan végigmérte.

- Állj meg ott! - utasította. - Fordulj körbe! Igen. Jól van. Úgy nézel ki, mint...

- Egy uralkodó! - vágott közbe a boltívek alatt belépő Illyrio tanácsos. Megtermett ember létére meglepően kecsesen mozgott. Lazán viselt lángvörös selyemruhája alatt hájredők rengtek minden lépésnél. Ujjain drágakövek ragyogtak, s szolgálója addig olajozta sárga, villás szakállát, míg az valódi aranyként fénylett.

- A Fény Ura árasszon el áldásokkal eme igen szerencsés napon, Daenerys hercegnő! -szólt a tanácsos és megfogta a kezét. Meghajtotta a fejét, egy pillanatra kivillantva sárga, rendetlen fogait szakálla aranyán át. - Egy látomás, Felség, egy látomás! - mondta a fivérének. -Drogo el lesz ragadtatva!

- Túl sovány - mondta Viserys. Szorosan hátrakötött haját, mely ugyanolyan ezüstszőke volt, mint a lányé, sárkánycsont csat fogta össze a feje mögött. Arcának kemény, komor vonásait súlyos tekintet tette még vészjóslóbbá. Keze az Illyriotól kölcsönkapott kard markolatán nyugodott. - Biztos vagy benne, hogy Khal Drogo szereti, ha asszonyai ilyen fiatalok?

- Már vérzett. Elég idős tehát a khalnak - mondta neki Illyrio, már nem először. - Nézz rá! Ez az ezüstös haj, a szemek... Valyria vére, kétség nem férhet hozzá... és nemes származású, a régi király leánya, az új húga. Biztos vagyok benne, hogy bűvöletbe ejti majd a mi Drogónkat. - Amikor eleresztette a kezét, Daenerys azon kapta magát, hogy reszket.

- Gondolom - közölte kétkedve a bátyja. - A vadaknak furcsa ízlésük van. Fiúk, lovak, juhok...

- Ezt talán jobb lenne nem megemlíteni Khal Drogónak - jegyezte meg Illyrio.

Fivére orgonaszín szemében harag villant.

- Bolondnak tartasz?

A tanácsos kissé meghajolt.

- Királynak tartalak. A királyokban nincs meg a közönséges emberek óvatossága. Bocsáss meg, ha megsértettelek! - megfordult és tapsolt a szolgáknak.

Pentos utcái koromsötétek voltak, amikor elindultak Illyrio gazdagon faragott gyaloghintójában. Két szolgáló ment előttük világoskék üvegű, díszes olajlámpással, hogy megvilágítsa az utat, egy tucat erős férfi pedig a vállára emelte a rudakat. A függönyök mögött meleg volt és szűk volt a hely. Dany a rengeteg parfümön át is érezte Illyrio sápadt testének bűzét.

A párnáin mellette terpeszkedő fivére nem vett észre semmit. Gondolatai messze jártak, a keskeny tengeren túl.

- Nem lesz szükségünk az egész khalasarra - mondta Viserys. Ujjai a kölcsönkért kard markolatával játszadoztak, de Dany tudta, hogy még sohasem használt pengét komoly szándékkal. - Tízezren elegen lennének. Tízezer üvöltő dothrakival ki tudnám takarítani a Hét Királyságot. A birodalom felkél majd jogos királyáéit. Tyrell, Wörbor, Darry, Greyjoy. Ők sem szeretik jobban a Bitorlót, mint én. Dornish népe ég a vágytól, hogy megbosszulja Eliát és gyermekét. A köznép pedig velünk lesz. Ők sírnak a királyuk után - nyugtalanul tekintett Illyrióra. - Így van, ugye?

- Ők a te néped, és szeretnek téged - felelte barátságosan Illyrio tanácsos. - A férfiak szerte a királyságban titokban poharat emelnek rád, az asszonyok pedig sárkányos lobogókat varrnak és rejtegetik őket arra a napra készülvén, amikor visszatérsz á vízen át - megvonta a vállát. - Legalábbis így mondják a kémeim.

Danynek nem voltak kémei, nem tudhatott semmit arról, mit tesznek vagy gondolnak az emberek a keskeny tenger túlpartján, de nem bízott Illyrio negédes szavaiban, mint ahogyan semmiben sem bízott vele kapcsolatban. Bátyja azonban hevesen bólogatott.

- Magam fogok végezni a Bitorlóval - fogadkozott ő, aki még sohasem végzett senkivel -, ahogyan ő megölte a bátyámat, Rhaegart. És Lannisterrel is, a Királyölővel, azért amit az apámmal tett.

- Ez igen helyénvaló volna - helyeselt Illyrio tanácsos. Dany halvány mosoly nyomait látta játszadozni a férfi telt ajkain, testvére azonban nem vette észre. Csak bólintott, elhúzta a függönyt és kibámult az éjszakába. Dany tudta, hogy éppen újravívja a Három Folyó csatáját.

Khal Drogo kilenctornyú palotája az öböl vize mellett állt, magas téglafalait teljesen benőtte a borostyán. A várat Pentos tanácsosai adták a khalnak, mondta nekik Illyrio. A Szabad Városok mindig is bőkezűek voltak a lóurakkal.

- Ez nem azt jelenti, hogy félünk ezektől a barbároktól - szokta magyarázni Illyrio mosolyogva. - A Fény Ura milliónyi dothrakival szemben is megtartaná városunk falait, legalábbis erre esküsznek a vörös papok... de hát miért kockáztatnánk, ha a barátságuk ennyire olcsón megszerezhető?

A gyaloghintót megállították a kapunál és az egyik őr gorombán félrehúzta a függönyöket. Bőre a dothrakiakra jellemző rézszínű, szeme pedig sötét és mandulavágású volt, ám arcán nyoma sem volt szőrzetnek és a Makulátlanok szegecses bronzsisakját viselte. Hidegen végigmérte őket. Illyrio tanácsos morgott neki valamit a dothrakiak durva nyelvén. Az őr ugyanolyan hangon válaszolt és intett nekik, hogy bemehetnek a kapun.

Dany észrevette, hogy fivére keze szorosan a kölcsönkapott kard markolatára fonódik. Majdnem olyan ijedtnek látszott, mint amilyennek ő is érezte magát.

- Arcátlan eunuch - morogta Viserys, miközben a gyaloghintó felfelé kapaszkodott a palotához.

Illyrio tanácsos szavai mézédesek voltak.

- Sok fontos személyiség lesz jelen a ma esti lakomán. Az ilyen férfiaknak ellenségeik is van-

nak. A khalnak kötelessége megvédeni vendégeit, különös tekintettel rád, Felség. A Bitorló minden bizonnyal jó árat fizetne a fejedért.

- Ó igen - mondta sötéten Viserys. - Megpróbálta Illyrio, azt megmondhatom neked. A bérgyilkosai mindenhová követnek bennünket. Én vagyok az utolsó sárkány, és ő nem alhat nyugodtan, míg életben vagyok.

A hintó lassított majd megállt. A függönyöket ismét félrehúzták, és egy szolga a kezét nyújtotta, hogy lesegítse Daeneryst. A lány megfigyelte, hogy nyakéke egyszerű bronzból készült. Őt a fivére követte, keze még mindig a kard markolatát szorongatta. Két erős férfi kellett, hogy Illyrio tanácsost lábra állítsák.

A palotában a levegő sűrű volt a fűszerek illatától, a füstölőktől, az édes citromtól és a fahéjtól. Átkísérték őket az előcsarnokon, ahol a színes üvegmozaik Valyria Végzetét ábrázolta. A végig a falak mentén elhelyezett fekete vaslámpásokban olaj égett. Egy összefonódó kőleveleket mintázó boltív alatt egy eunuch énekelte jöttüket.

- A Targaryen házból származó Viserys, harmadik e néven - hallatszott a magas, kellemes hang. - Az andalok, Rhoynar és az Elsők királya, a Hét Királyság Ura és a Birodalom Védelmezője. Húga, Viharban Született Daenerys, Sárkánykő hercegnője. Tiszteletre méltó kísérője, Illyrio Mopatis, Pentos Szabad Városának tanácsosa.

Elhaladtak az eunuch mellett és egy borostyánnal benőtt oszlopos udvarra értek. A holdfény csont és ezüst színűre festette a leveleket, közöttük vendégek bolyongtak. Sokuk dothraki lóúr volt, vörösesbarna bőrű, hatalmas termetű férfiak. Óriási, lelógó bajuszukat fémkarikák fogták össze, beolajozott és varkocsba font fekete hajukat pedig csengettyűk díszítették. Közöttük azonban Pentosból, Myrből és Tyroshból való kalandorok és zsoldosok tűntek fel, egy még Illyriónál is kövérebb vörös pap, szőrös férfiak Ibben kikötőjéből és a Nyár Szigetek ébenfekete bőrű urai. Daenerys csodálkozva nézett végig rajtuk... és hirtelen beléhasított a félelem, amikor felfedezte, hogy ő az egyedüli nő.

Illyrio odahajolt hozzájuk.

- Ők hárman ott Drogo vérlovagjai - suttogta. - Az ott az oszlop mellett Khal Moro és fia, Rhogoro. A zöld szakállú férfi Tyrosh arkhónjának fivére, a mögötte álló pedig Ser Jorah Mormont.

Daenerys felkapta a fejét az utolsó név hallatán.

- Egy lovag?

- Nem kevesebb - mosolygott Illyrio a szakállán keresztül. - Személyesen a Főpap kente fel a hét olajjal.

- Mit keres itt? - tört ki a lányból.

- A Bitorló a fejét követelte - világosította fel Illyrio. - Valami jelentéktelen sértés miatt. Eladott néhány vadorzót egy tyroshi rabszolgakereskedőnek, ahelyett hogy az Éjjeli Őrségnek adta volna át őket. Képtelen egy törvény. Egy férfi tegye azt, amit jónak lát az ingóságaival.

- Beszélni kívánok Ser Jorah-val, még ma éjjel - közölte a bátyja. Dany azon kapta magát, hogy kíváncsian bámulja a lovagot. Idősebb, negyvenen túli férfi volt. Enyhén kopaszodott, de látszott rajta, hogy még mindig erős és egészséges. Selyem és pamut helyett gyapjút és bőrt viselt. Sötétzöld tunikáját két lábon álló medvére emlékeztető hímzés díszítette.

A lány még mindig a furcsa idegent nézte, aki az általa soha nem ismert hazájából érkezett, amikor Illyrio tanácsos meztelen vállára helyezte nyirkos kezét.

- Íme, drága hercegnőm - súgta -, ott van maga a khal!

Dany szeretett volna elfutni és elrejtőzni, de bátyja őt nézte, s tudta, ha csalódást okoz neki, azzal felébreszti a sárkányt. Nyugtalanul megfordult, hogy szemügyre vegye a férfit, aki Viserys reményei szerint még az éjszaka folyamán megkéri a kezét.

A szolgálólány nem sokat tévedett, gondolta. Khal Drogo egy fejjel a terem legmegtermettebb férfija fölé magasodott, s mégis valahogy könnyűléptűnek látszott, kecsesnek mint a párduc Illyrio állatkertjében. Fiatalabb volt, mint a lány számított rá, nem több harmincnál. Bőre fényes rézszínű volt, vastag bajuszát pedig arany és bronz karikák díszítették.

- Megyek, hódolatomat teszem nála - mondta Illyrio tanácsos. - Várj itt! Idehozom hozzád.

Bátyja megragadta a karját, mialatt Illyrio utat tört magának a khalhoz. Ujjai annyira szorították, hogy már fájt.

- Látod a hajfonatát, drága húgom?

Drogo hajfonata fekete volt, mint az éjfél és súlyos az illatos olajoktól. Apró csengettyűk függtek róla és lágyan csilingeltek minden lépésénél. Jócskán öve alá lógott, még a feneke alá is leért, vége a combjai hátsó részét súrolta.

- Látod milyen hosszú? - kérdezte Viserys. - Amikor a dothrakiakat legyőzik a csatában, szégyenükben levágják a varkocsukat, hogy az egész világ láthassa gyalázatukat. Khal Drogo még sohasem maradt alul a csatában. Ő Aegon, a Sárkányúr, aki visszatért, te pedig a királynéja leszel.

Dany Khal Drogóra pillantott. Az arca kemény és kegyetlen volt, szemei hidegek és sötétek, mint az óniksz. Bátyja bántotta néha, amikor felébresztette a sárkányt, de sohasem ijesztette meg úgy, mint ez a férfi.

- Nem akarok a királynéja lenni - hallotta saját halk, vékonyka hangját. - Kérlek, Viserys, kérlek, nem akarok, haza akarok menni!

- Haza? - a fiú nem emelte fel a hangját, de a lány hallotta benne az elsöprő dühöt. - Hogy mennénk haza, drága húgocskám? Elvették tőlünk az otthonunkat! - félrehúzta magával az árnyékba, hogy ne lássák őket. Ujjai mélyen a lány bőrébe nyomódtak. - Hogy mennénk haza? - ismételte meg és ezt Királyvárra meg Sárkánykőre, az egész elveszett királyságukra értette.

Dany csak a szobáikra gondolt Illyrio birtokán, ami tényleg nem volt valódi otthon, ám ez volt mindenük, de a bátyja hallani sem akart erről. Számára ott nem volt otthon. Számára még a vörös ajtós nagy ház sem volt otthon. Ujjai szorosan a lány karjára fonódtak, választ követelve.

- Nem tudom... - szólalt meg végül, s hangja elbicsaklott. Szemébe könnyek gyűltek.

- Én igen - sziszegte Viserys. - Egy hadsereggel térünk haza, drága húgocskám! Khal Drogo hadseregével fogunk hazamenni. És ha ehhez hozzá kell menned és vele kell hálnod, akkor meg fogod tenni! - Rámosolygott. - Ha kellene, megengedném, hogy az egész khalasarja végigmenjen rajtad, drága húgocskám, mind a negyvenezer ember, sőt, még a lovaik is, ha ez az ára, hogy megkapjam a seregemet! Legyél hálás, hogy csak Drogo kap meg! Idővel még akár meg is kedvelheted. Most töröld meg a szemedet! Illyrio idehozza őt, és nem fog sírni látni!

Dany megfordult és látta, hogy a bátyja igazat mondott. A csupa mosoly Illyrio tanácsos hajlongva kísérte Khal Drogót arrafelé, ahol álltak. Keze fejével letörölte le nem hullott könnyeit.

- Mosolyogj! - suttogta Viserys idegesen és keze a kard markolatára hullott. - Állj fel és húzd ki magad! Hadd lássa, hogy van melled. Bár isten a megmondhatója, nem túl sok.

Daenerys mosolygott és kihúzta magát.

EDDARD

A vendégek arany, ezüst és kifényesített acél folyamaként ömlöttek be a kastély kapuin, háromszáz ember, zászlóvivők és lovagok serege, felesküdött kardok és szabadcsapatok. Fejük felett Baratheon szarvasával ékített aranyló lobogók százai csapkodtak az északi szélben.

Ned sokakat ismert a lovasok közül. Ott jött Ser Jaime Lannister, akinek a haja olyan fényes volt, mint a vert arany, amott pedig Sandor Clegane rettenetes, összeégett arcával. A mellette lovagló magas fiú csak a koronaherceg lehetett, az a satnya kis emberke mögöttük pedig biztosan az Ördögfióka, Tyrion Lannister.

Az oszlop élén haladó, a Királyi Testőrség fehér köpönyegét viselő két lovag által közrefogott nagydarab ember mégis szinte idegennek tűnt Ned számára... míg ismerős, orkánszerű kiáltással le nem pattant csataménje nyergéből és csontropogtató ölelésébe nem zárta őt.

- Ned! Ó, de jó is látni azt a fagyos képedet! - a király tetőtől-talpig végigmérte és felnevetett. - Semmit sem változtál!

Bárcsak Ned is elmondhatta volna róla ugyanezt! Tizenöt évvel azelőtt, amikor együtt törtek előre egy trón megszerzéséért, Viharvég lordja simára borotvált, tiszta tekintetű és izmos férfiú volt, egy szűzlány ábrándképe. Hat és fél láb magas termetével az alacsonyabb rendűek fölé tornyosult, s amikor magára öltötte páncélját és házának hatalmas, agancsos sisakját, valóságos óriás lett belőle. Egy óriás ereje is lakozott benne. Választott fegyverét, egy szegekkel kivert vas harci pörölyt Ned alig bírta felemelni. Azokban az időkben a bőr és a vér szaga parfümként lengte körül.

Most valódi parfüm illatozott körülötte, s hasa mérete méltó volt termetéhez. Ned utoljára kilenc évvel azelőtt látta az uralkodót, Balon Greyjoy lázadása idején, amikor a szarvas és a rémfarkas összefogott, hogy véget vessenek az önjelölt vasszigeti uralkodó trónkövetelésének. Azóta az éjszaka óta, hogy egymás mellett álltak Greyjoy erődjében - ahol Robert fogadta a lázadó úr megadását, Ned pedig túszként és szolgálóként magával vitte a fiát, Theont - a király legalább ötven kilót hízott. Tokáját és a megereszkedett királyi arcot dús szakáll takarta, amely fekete és durva volt, mint a vasdrót. Semmi sem rejthette el azonban a hasát és a szeme alatti sötét karikákat.

Robert azonban Ned királya volt, nem csak egyszerű barát. Ezért hát csak ennyit mondott neki:

- Felség, Deres a szolgálatodra áll.

Addigra a többiek is lekászálódtak a nyeregből és lovászok jöttek elő, hogy elvezessék az állatokat. Robert királynéja, Cersei Lannister gyalog lépett be fiatalabb gyermekeivel. A kerekes ház, amelyben érkeztek, egy olajozott tölgyfából és aranyozott fémből készült hatalmas, kétemeletes kocsi - amit negyven erős ló húzott - túl széles volt ahhoz, hogy beférjen a kastélykapun. Ned letérdelt a hóban és megcsókolta a királyné gyűrűjét, míg Robert megölelte Catelynt, mint egy rég nem látott húgot. Ezután elővezették a gyermekeket, bemutatták és kölcsönösen megdicsérték őket mindkét oldalról.

Amint befejeződött a formális üdvözlések e ceremóniája, a király így szólt vendéglátójához:

- Vigyél a kriptádba, Eddard! Szeretném leróni kegyeletemet.

Ned nagyon meghatódott, hogy annyi év után még mindig nem felejtette ezt el. Lámpást parancsolt. Több szóra nem is volt szükség. A királyné tiltakozni próbált. Hajnal óta egyfolytában lovagoltak, mindenki fáradt volt és fázott, s először inkább fel kellene frissülniük. A holtak várhatnak. Ennél többet nem mondott. Robert ránézett, ikertestvére, Jaime pedig szelíden megfogta a karját, ő pedig nem szólt többet.

Együtt mentek le a kriptába, Ned és királya, akit alig ismert fel. A kanyargós kőlépcsők keskenyek voltak. Ned ment elöl a lámpással.

- Már kezdtem azt hinni, sohasem érünk Deresbe - panaszkodott Robert, amint lefelé ereszkedtek. - Ahogy délen beszélnek az én Hét Királyságomról, az ember elfelejti, hogy a te részed egyedül akkora, mint a másik hat együtt.

- Azért remélem, kellemesen telt az utad, felség!

Robert felhorkant.

- Mocsarak, erdők és mezők, és alig akadt egy tisztességes fogadó a Nyaktól felfelé. Még sohasem láttam ilyen hatalmas ürességet. Hol van a néped?

- Biztosan túl szégyenlősek voltak, hogy előjöjjenek - tréfált Ned. Érezte a lépcsőn felfelé áradó hideget, a föld mélyéből érkező fagyos leheletet. - Északon ritka látvány egy király.

Robert fújtatott egyet.

- Valószínűbb, hogy a hó alatt rejtőzködtek. Hó, Ned! - A király egyik kezével a falnak támaszkodott, hogy megőrizze egyensúlyát, amint lefelé haladtak.

- A késő nyári havazás megszokott dolog errefelé - mondta Ned. - Remélem, nem okozott gondot. Általában csak gyengén havazik.

- A Mások vigyék el a gyenge havazásotokat! - szitkozódott Robert. - Milyen lesz ez a hely télen? Rossz rágondolni!

- A telek kemények - ismerte el Ned -, de a Starkok el fogják viselni. Mindig is elviseltük.

- Délre kellene jönnöd - mondta neki Robert. - Ízelítőt kell kapnod a nyárból, mielőtt megszökik. Égikertben aranyrózsával teli mezők vannak, ameddig a szem ellát. A gyümölcsök olyan érettek, hogy szinte szétrobbannak az ember szájában. Dinnye, barack, tűzszilva, nem értél még ilyen édességet! Meglátod majd, hoztam neked néhányat. Még Viharvégnél is olyan forrók a napok az öböl jó szele miatt, hogy alig lehet megmozdulni. És látnod kell a városokat, Ned! Virágok mindenütt, a piacok roskadoznak az ételtől, a nyárborok olyan olcsók és olyan jók, hogy már attól lerészegedsz, hogy belélegzed a levegőt. Mindenki kövér, ittas és gazdag -felkacagott és hangosan rácsapott saját terjedelmes pocakjára. - És a lányok, Ned! - kiáltotta felcsillanó szemekkel. - Esküszöm neked, a nők minden félénkséget levetkőznek a melegben. Meztelenül úszkálnak a folyóban pontosan a kastély alatt! Még az utcákon is olyan átkozottul meleg van a gyapjúhoz vagy a bundákhoz, hogy ezekben a rövid köntösökben járkálnak. Selyemben, ha van hozzá ezüstjük és pamutban, ha nincsen, de teljesen mindegy, mert amint elkezdenek izzadni, a ruha a bőrükhöz tapad és akár meztelenek is lehetnének! - A király jókedvűen kacagott.

Robert Baratheon mindig is hatalmas étvágyú ember volt, olyan férfi, aki tudta, hogyan élvezze az életet. Ezt a vádat senki sem vághatta Eddard Stark fejéhez. Ned mégsem tudta nem észrevenni, hogy ezek a gyönyörök nyomot hagynak a királyon. Mire leértek a lépcső aljába, Robert hangosan lihegett, arca piros volt a lámpás fényében, amikor beléptek a kripta sötétjébe.

- Felség - szólalt meg Ned tiszteletteljesen. Széles félkörben meglendítette a lámpást. Árnyékok mozogtak és imbolyogtak. A pislákoló fény megérintette a követ a lábuk alatt és gránitoszlopok sorára esett, amelyek kettesével vesztek bele az előttük tátongó sötétségbe. Az oszlopok között a falnak vetett kőtrónusaikon ültek a holtak, mögöttük a földi maradványaikat tartalmazó síremlékekkel. - Ott van a végén, atyámmal és Brandonnal.

Ned mutatta az utat az oszlopok között, Robert pedig szótlanul követte, reszketve a föld alatti hűvösben. Idelent mindig hideg volt. Lépteik hangja visszaverődött a kövekről és visszhangzott a boltívek között a fejük felett, ahogy a Stark ház halottai között jártak. Deres urai figyelték őket elhaladtukban. Képmásukat belevésték a kőbe, amely lezárta sírjaikat. Hosszú sorokban ültek, vak szemük az állandó sötétségbe meredt, lábaiknál pedig hatalmas kő rémfarkasok kuporogtak. A mozgó árnyak miatt úgy tűnt, mintha a halottak mozgolódnának az élők elhaladtával.

Ősi szokás szerint egy vaskardot fektettek keresztbe minden egykori Lord Deres ölében, hogy a bosszúszomjas szellemeket a kriptában tartsák. A legrégibbek már sok idővel ezelőtt semmivé rozsdásodtak, néhány vörös folt árulkodott csupán jelenlétükről ott, ahol a fém a követ érte. Ned azon tűnődött, vajon ezek a szellemek most szabadon bolyonghatnak-e a kastélyban. Remélte, hogy nem így van. Deres első lordjai kemény férfiak voltak, mint a föld, amelyen uralkodtak. Hosszú évszázadokon át, mielőtt a Sárkányurak átkeltek volna a tengeren, senki emberfiának nem fogadtak hűséget, s magukat nevezték Észak Királyainak.

Ned végül megállt és felemelte az olajlámpást. A kripta tovább folytatódott előttük a sötétben, de ezen a ponton túl a sírok üresek és lezáratlanok voltak. Fekete üregek várták a halottaikat, őt és gyermekeit. Ned nem szívesen gondolt erre.

- Itt - mondta királyának.

Robert csendben bólintott, letérdelt és meghajtotta a fejét.

Három sír helyezkedett el egymás mellett. Lord Rickard Starknak, Ned apjának hosszú, szigorú arca volt. A kőfaragó jól ismerte öt. Csendes méltósággal ült ott, kőujjai keményen markolták az ölébe fektetett kardot, de életében minden kard cserbenhagyta. Mellette, mindkét oldalán egy-egy kisebb sírban gyermekei feküdtek.

Brandon húszéves volt, amikor meghalt. Néhány nappal azelőtt fojtották meg az Őrült Aerys Targaryen király parancsára, mielőtt elvette volna a zúgói Catelyn Tullyt. Apját kényszerítették, hogy végignézze fia halálát. Ő volt az igazi örökös, a legidősebb, aki uralkodásra született.

Lyanna csak tizenhat éves volt akkor, felülmúlhatatlanul szeretetre méltó gyermek-nő. Ned tiszta szívéből szerette őt. Robert még jobban. Úgy volt, hogy a mennyasszonya lesz.

- Ő sokkal gyönyörűbb volt ennél - törte meg a király a hallgatást. Szemei elidőztek Lyanna arcán, mintha puszta akaratával vissza tudná hozni őt az életbe. Végül, esetlenül a súlya miatt, felemelkedett. - Ó, a fenébe is, Ned, tényleg muszáj volt őt egy ilyen helyre temetned? - hangja rekedt volt a felidézett keserűségtől. - Többet érdemelt a sötétségnél...

- Stark volt Deresből - mondta Ned csendesen. - Ez az ő helye.

- Egy dombon kellene lennie valahol, egy gyümölcsfa alatt, a nappal és a felhőkkel maga felett és az esővel, hogy tisztára mossa.

- Vele voltam, amikor meghalt - emlékeztette Ned a királyt. - Haza akart jönni, hogy Brandon és Apám mellett pihenhessen - Néha még ma is hallotta. „Ígérd meg!", sírta a lány a szobában, amelyet betöltött a vér és a rózsák illata. „Ígérd meg, Ned!" A láz megfosztotta az erejétől, hangja pedig halk volt mint a suttogás, de amikor a szavát adta neki, a félelem elszállt nővére szeméből. Ned emlékezett rá, hogyan mosolygott akkor, ujjai milyen görcsösen szorították a kezét, ahogy elengedte az élettel összefűző kapaszkodót és a rózsaszirmok holtan és feketén hullottak ki a kezéből. Azután nem emlékezett semmire. Még mindig a bánattól némán tartotta a testét, amikor rátaláltak. Howland Reed, a cölöpverő vette ki a lány kezét az övéből. Ned semmit sem volt képes felidézni belőle. - Hozok neki virágot, amikor csak tudok -mondta. - Lyanna... szerette a virágokat.

A király megérintette az arcot. Ujjai olyan gyengéden simították végig a durva követ, mintha élő test lett volna.

- Megesküdtem, hogy megölöm Rhaegart azért, amit vele tett.

- Megtetted - emlékeztette Ned.

- De csak egyszer - mondta Robert keserűen.

A Három Folyó gázlójánál találkoztak, miközben a csata körülöttük tombolt. Robert a harci pörölyével és fején hatalmas agancsos sisakjával, a Targaryen herceg csupa fekete páncélzatában. Mellvértjét házának háromfejű sárkánya díszítette rubintokból kirakva, melyek tűzként villogtak a napfényben. A Három Folyó vize vörös volt harci ménjeik patája körül, amikor köröztek és összecsaptak, újra meg újra, míg végül Robert pörölyének csapása beszakította a mellvértet és a mellkast alatta. Mire Ned a helyszínre ért, Rhaegar már holtan feküdt a folyóban, s néhány ember mindkét seregből a páncélról leszakadt rubintok után kutatott a kavargó vízben.

- Álmaimban minden éjjel végzek vele - vallotta be Robert. - Ha ezer halált halna, az is kevesebb volna, mint amit megérdemel.

Ned nem tudott mit mondani erre. Rövid hallgatás után így szólt:

- Vissza kellene térnünk, felség. Asszonyod vár ránk.

- A Mások vigyék el az asszonyomat! - morogta Robert savanyú képpel, de súlyos léptekkel elindult visszafelé azon az úton, amerről jöttek. - És ha még egyszer meghallom, hogy „felség", karóra tűzetem a fejed. Mi többet jelentünk egymásnak ennél.

- Nem felejtettem el - válaszolta Ned halkan. Amikor a király nem válaszolt, hozzátette: -Mesélj Jonról!

Robert megrázta a fejét.

- Még sohasem láttam senkit ilyen hirtelen megbetegedni. A fiam névnapján lovagi tornát rendeztünk. Ha akkor láttad volna Jont, azt mondod, örökké fog élni! Két hétre rá halott volt. A kór olyan volt, mint a tűz a bensőjében. Egyszerűen átégette - a király megállt egy oszlop mellett, az

egyik régóta halott Stark sírja előtt. - Szerettem azt a vénembert.

- Mindketten szerettük - Ned egy kis szünetet tartott. - Catelyn aggódik a húga miatt. Lysa hogy viseli a fájdalmát?

Robert szája keserűen megrándult.

- Az igazat megvallva, nem jól - ismerte el. - Azt hiszem, a nő beleőrült Jon elvesztésébe, Ned. Visszavitte a fiút a Sasfészekbe. A kívánságom ellenére. Reméltem, hogy Tywin Lannisternél nevelkedik majd Kaszter hegyen, Jonnak nem volt fivére, sem másik gyermeke. Hagynom kellene, hogy asszonyok mellett nőjön fel?

Ned inkább bízott volna egy gyereket egy üregi viperára, mint Lord Tywinra, de kételyeit megtartotta magának. Néhány régi seb sohasem gyógyul meg igazán és a legszelídebb szóra is újra vérezni kezd.

- A feleség elvesztette a férjét - mondta óvatosan. - Talán az anya attól félt, hogy elveszíti a gyermeket. A fiú nagyon fiatal még.

- Hatéves, beteges és, az istenek irgalmazzanak, a Sasfészek Ura - szitkozódott a király. -Lord Tywin még sohasem fogadott segédet. Lysának megtisztelve kellett volna éreznie magát. A Lannisterek nagy és nemes ház. Ő azonban még csak hallani sem akart róla. Azután elment éjnek évadján, annyit se mondott, isten veled! Cersei tombolt haragjában - mélyet sóhajtott. - A fiú a névrokonom, tudtad? Robert Arryn. Felesküdtem rá, hogy megvédem. De hogy tehetném, ha az anyja ellopja előlem?

- Én segédemmé fogadom, ha kívánod - szólt Ned. - Lysa abba beleegyezne. Ő és Catelyn közel álltak egymáshoz kislányként, és őt magát is szeretettel fogadnánk itt.

- Nagylelkű ajánlat, barátom - válaszolta a király -, de már túl késő. Lord Tywin már beleegyezését adta. Ha a fiú máshová kerülne, az súlyos sértés lenne számára.

- Jobban szívemen viselem az unokaöcsém sorsát, mint a Lannisterek büszkeségét! - jelentette ki Ned.

- Azért, mert te nem egy Lannisterrel hálsz! - nevetett Robert. A hangja végigdübörgött a sírok között és lepattant a boltíves mennyezetről. Mosolya fehér fogakat villantott fel a hatalmas fekete szakáll sűrűjében. - Ah, Ned - folytatta -, még mindig túl komoly vagy - roppant kezét Ned vállára tette. - Úgy terveztem, várok néhány napot, hogy beszélhessek veled, de már látom, hogy nincs szükség rá. Gyere, sétálj velem!

Elindultak visszafelé az oszlopok között. A vak kőszemek mintha követték volna őket, ahogy elhaladtak előttük. A király Ned vállán tartotta a kezét.

- Biztosan eltűnődtél rajta, ennyi idő után miért jöttem végül északra Deresbe.

Nednek voltak sejtései, de nem adott hangot nekik.

- Minden bizonnyal kellemes társaságom kedvéért - mondta könnyedén. - És ott van a Fal is. Látnod kell, felség, végig kell sétálnod a bástyák oromzatán és el kell beszélgetned azokkal, akik rajta szolgálnak. Az Éjjeli Őrség már csak árnyéka annak, ami egykoron volt. Benjen azt mondja...

- Semmi kétségem afelől, hogy nemsokára hallani fogom, amit a fivéred mond - vágott közbe Robert. - Mennyi ideje áll már a Fal? Vagy nyolcezer éve, nem? Még kitart néhány napig. Vannak sürgetőbb problémáim is. Nehéz időket élünk és nagyszerű emberekre van szükségem magam körül. Olyanokra, mint Jon Arryn. Ő a Sasfészek Uraként szolgált, Kelet Őre és a Király Segítője volt. Nem lesz könnyű pótolni őt.

- A fia... - kezdte Ned.

- A fia örökli a Sasfészket összes jövedelmével együtt - közölte Robert nyersen. - Semmi többet.

Ez meglepte Nedet. Megállt, felkapta a fejét és királya felé fordult. A szavak önkéntelenül is kicsúsztak a száján.

- Az Arrynok mindig is Kelet Őrei voltak. A cím az uradalommal jár.

- Talán amikor felnő, visszaállítom a tisztségét - mondta Robert. - Még gondolkodhatok rajta idén és a következő évben. Egy hatéves kisfiú nem képes sereget vezetni, Ned.

- Békeidőben a cím csak egy tisztség. Hadd tartsa meg a fiú! Ha nem az ő kedvéért, hát az apja emléke miatt. Ennyivel tartozol Jonnak a szolgálataiért.

A király nem volt elragadtatva. Levette a kezét Ned válláról.

- Jon szolgálata kötelesség volt, amivel hűbérurának tartozott. Nem vagyok hálátlan, Ned. Neked mindenkinél jobban kellene tudnod ezt. De a fiú nem az apja. Egy kisfiú nem tarthatja egész Keletet - a hangja itt szelídebb lett. - Elég volt ebből. Sokkal fontosabb tisztséget kell megvitatnunk és nem fogok vitatkozni veled - Robert megragadta Ned könyökét. - Szükségem van rád, Ned.

- Rendelkezésedre állok, felség. Mindig. - Ezek olyan szavak voltak, amelyeket ki kellett mondania, tehát kimondta őket és aggódva várta, mi következik ezután.

Robert mintha meg sem hallotta volna.

- Azok az évek, amiket a Sasfészekben töltöttünk... az istenekre, azok voltak ám a jó évek! Szeretném, ha megint mellettem lennél, Ned. Szeretném, ha odalent lennél Királyvárban, nem pedig itt fent a világ végén, ahol senkinek sem vagy a hasznára - Robert egy pillanatra a sötétségbe bámult, búskomoran, mint egy Stark. - Esküszöm neked, a trónon ülni ezerszer nehezebb, mint megszerezni azt. A törvénykezés nagyon fárasztó munka, a garasok számlálása pedig még rosszabb. És az emberek... egyszerűen sohasem fogynak el. Ott ülök abban az átkozott vasszékben és hallgatom a panaszaikat, míg az agyam teljesen tompává nem válik, a hátsóm pedig el nem zsibbad. Mind akar valamit, pénzt, vagy földet, vagy igazságot. A hazugságaik megőrjítenek... és az urak és a hölgyek körülöttem semmivel sem jobbak. Seggnyalók és bolondok vesznek körül. Ebbe bele lehet őrülni, Ned! Az egyik fele nem meri elmondani nekem az igazságot, a másik fele pedig nincsen vele tisztában. Vannak éjszakák, amikor azt kívánom, bárcsak veszítettünk volna a Három Folyónál! Ó nem, nem igazán, de mégis...

- Megértem - mondta Ned lágyan.

Robert rápillantott.

- Elhiszem. Ha így van, te vagy az egyetlen, öreg barátom - elmosolyodott. - Lord Eddard Stark, szeretnélek kinevezni a Király Segítőjévé.

Ned fél térdre ereszkedett. Az ajánlat nem lepte meg. Mi más oka lett volna rá Robertnek, hogy idáig utazzon? A Király Segítője a második leghatalmasabb ember volt a Hét Királyságban. A király szavával beszélt, vezette a király hadait, betartatta a király törvényeit. Időnként még a Vastrónuson is ült, hogy a király távollétében, betegségében vagy egyéb akadályoztatása esetén igazságot osszon. Robert birodalomnyi felelősséget ajánlott neki.

Ez volt az utolsó dolog a világon, amire vágyott.

- Felség - mondta -, nem vagyok méltó a megtiszteltetésre.

Robert jókedvű türelmetlenséggel mordult fel.

- Ha meg akarnálak tisztelni, engedném, hogy visszavonulj. Az a tervem, hogy veled irányíttatom a királyságot, mialatt én a korai halálba eszem, iszom és bujálkodom magam - rácsapott a hasára és elvigyorodott. - Ismered a mondást a királyról és Segítőjéről?

Ned ismerte a mondást.

- Amit a király megálmodik - válaszolta -, a Segítő megépíti.

- Egyszer egy halászleánnyal háltam, aki elmondta, hogy a köznép sokkal kifejezőbben fogalmazza meg ezt. Ők azt mondják, hogy a király eszik, a Segítő pedig eltakarítja a szart. -Hátravetette a fejét és hangosan hahotázott. A nevetés végigvisszhangzott a sötétben és a Deres halottai hideg és megvető tekintettel meredtek rájuk körös-körül.

A nevetés végül alábbhagyott, majd elhallgatott. Ned még mindig fél térden állt, csak a tekintetét emelte fel.

- A fenébe is, Ned! - panaszkodott a király. - Legalább egy mosollyal értékelhetnéd.

- Azt mondják, idefent olyan hideg van télen, hogy a nevetés belefagy az emberek torkába és megfulladnak tőle - mondta Ned kimérten. - Talán ezért van a Starkoknak olyan kevés humorérzékük.

- Gyere velem délre és újra megtanítalak nevetni - ígérte a király. - Segítettél megszerezni ezt az átkozott trónt, hát most segíts megtartani is! Úgy volt, hogy együtt uralkodunk majd. Ha Lyanna életben marad, testvérek lettünk volna, az érzelmek mellett a vér által is összekötve. Nos, még nincs túl késő. Nekem van egy fiam. Neked van egy lányod. Az én Joffom és a te Sansád egyesítik

házainkat, ahogy egykor Lyanna és én tehettük volna.

Ez az ajánlat tényleg meglepte.

- Sansa még csak tizenegy éves.

Robert türelmetlenül legyintett.

- Elég idős az eljegyzéshez. A házassággal várhatunk néhány évet - a király mosolygott. -Most pedig állj fel és mondd, hogy igen, te átkozott!

- Semmi sem okozhatna nekem nagyobb örömet, felség - felelte Ned. Habozott. - Ezek a megtisztelő ajánlatok váratlanul értek. Kérhetek egy kis időt, hogy átgondoljam? El kell mondanom a feleségemnek...

- Igen, igen, hát persze, mondd csak el Catelynnek és aludj rá egyet, ha szükségét érzed. -A király lenyúlt, megragadta Ned kezét és határozottan lábra állította. - Csak ne várakoztass túl soká! Nem tartozom a legtürelmesebb emberek közé.

Eddard Starkot egy pillanatig szörnyű rossz előérzet töltötte el. Az ő helye itt volt, északon. Végignézett a kőalakokon maga körül és mélyet lélegzett a sírbolt fagyos csendjében. Magán érezte a halottak tekintetét. Tudta, hogy figyelik őt. A tél pedig közeledett.

JON

Előfordult - nem gyakran, csak időnként -, hogy Havas Jon örült, hogy törvénytelen gyerek. Miközben újra megtöltötte boros kupáját egy arra járó kancsóból, rádöbbent, hogy ez is egy ilyen alkalom lehet.

Hátradőlt a padon az ifjabb udvaroncok között és ivott. A nyárbor édes gyümölcsös íze betöltötte a száját és mosolyt csalt az arcára.

A Deresi Nagy Csarnokot elhomályosította a füst és megtöltötte a sült hús és a frissen sütött kenyér súlyos illata. A szürke kőfalakat fehér, arany és karmazsin zászlók borították: Stark rémfarkasa, Baratheon koronás szarvasa és Lannister oroszlánja. Egy zenész hárfán játszott és egy balladát énekelt hozzá, de a teremnek ebben a végében alig hallatszott a hangja a tűz ropogásától, az ón tálak és kupák csilingelésétől és megannyi részeg beszélgetés fojtott morajától.

A király tiszteletére rendezett köszöntő lakoma negyedik órájában jártak. Jon fivérei és nővérei az uralkodó gyermekei mellett ültek az emelvény alatt, amelyen Lord és Lady Stark látta vendégül a királyt és a királynét. Az esemény tiszteletére apjaura kétségkívül engedélyez majd minden gyermeknek egy-egy pohár bort, de semmi többet. Idelent a padokon azonban senki sem akadályozta meg Jont, hogy annyit igyék, amennyit csak a kedve tartja.

Ő pedig felfedezte, hogy egy férfi szomjúsága lakozik benne a körülötte ülő ifjak harsány örömére, akik minden egyes kupa kiürítése után tovább noszogatták. Nagyon jó társaság voltak, és Jon élvezte a történeteiket csatákról, szerelmi kalandokról és vadászatokról. Biztosra vette, hogy társai sokkal szórakoztatóbbak a királyi sarjaknál. A látogatók iránti kíváncsiságát már kielégítette, amikor azok beléptek. A menet alig egy lábnyira vonult el a padon neki juttatott hely előtt, és Jonnak alkalma nyílt jól megfigyelni mindannyiukat.

Nemes apja érkezett legelöl, oldalán a királynéval. A királyné pontosan olyan gyönyörű volt, ahogy beszélték. Hosszú aranyhaja sűrűjében drágakövekkel kivert diadém csillogott, s a smaragdok tökéletesen illettek zöld szeméhez. Apja felsegítette a díszemelvényre és a helyére vezette, a királyné azonban még csak egy pillantásra sem méltatta egész idő alatt. Jon már tizennégy évesen is átlátott a mosolyán.

Őket maga Robert király követte Lady Starkkal az oldalán. Az uralkodó nagy csalódást jelentett Jon számára. Apja gyakran mesélt róla: a páratlan Robert Baratheon, a Három Folyó ördöge, a birodalom legvadabb harcosa, az óriás herceg. Jon most csak egy elhízott embert látott, akinek vörös volt a képe a szakáll alatt és átizzadta selyemruháját. Úgy lépkedett, mintha félig máris kapatos lenne.

Utánuk a gyerekek következtek. A kis Rickon ment elöl, egy hároméves fiúcska minden méltóságával küzdve le a hosszú sétát. Szorosan mögötte Robb lépdelt fehérrel díszített szürke gyapjúruhában, karján Myrcella hercegnővel. A hercegnő apró lánykezdemény volt csak, alig nyolcéves. Hajának aranyló fürtjeit ékszerekkel díszített hajháló tartotta kordában. Jonnak feltűnt a szégyenlös pillantás, amivel a kislány Robbot méregette és a félénk mosoly, amit feléje küldött, miközben elhaladtak az asztalok között. Sótlan nőszemélynek könyvelte el. Robbnak még annyi esze sem volt, hogy észrevegye, milyen idétlen a kísérője. Az ő arcán is ostoba vigyor ült.

A királyi hercegeket Jon lány féltestvérei kísérték. Aryának az ifjú, kövérkés Tommen jutott, akinek szőke haja hosszabb volt az övénél is. A két évvel idősebb Sansa a koronahercegbe, Joffrey Baratheonba kapaszkodott. Joffrey tizenkét éves volt, fiatalabb, mint Jon és Robb, de az előbbi mély elkeseredésére mindkettejüknél magasabb. Joffrey herceg haja a húgáé, mélyzöld szeme pedig anyjáé volt. Szőke fürtök dús zuhataga omlott magas bársonygallérjára az arany nyaklánc alatt. Sansa sugárzott, ahogy ott lépdelt mellette, de Jonnak egyáltalán nem tetszett a fiú barátságtalan ajka és az unott, megvető tekintet, amivel Deres Nagy Csarnokát méregette.

Jobban érdekelte az utánuk következő pár: a királyné fivérei, a Kaszter hegyi Lannisterek. Az Oroszlán és az Ördögfióka. Nem volt nehéz megállapítani, melyikük melyik. Ser Jaime Lannister Cersei királyné ikertestvére volt, magas és aranyhajú, zöld szemei villogtak, mosolya pedig éles

volt, mint egy kés. Karmazsinvörös selyemruhát, magas szárú fekete csizmát és fekete szatén köpönyeget viselt. Tunikája mellrészére a Lannister-ház kihívóan üvöltő oroszlánját hímezték aranyfonallal. Szemtől szemben Lannister oroszlánjának hívták, de „Királyölőt" suttogtak a háta mögött.

Jon nehezen vette le róla a szemét. Így kell kinéznie egy királynak, gondolta magában, ahogy a férfi elhaladt előtte.

Azután meglátta a másikat, aki félig eltakarva kacsázott előre bátyja oldalán. Ő volt Tyrion Lannister, Lord Tywin legifjabb, s messze a legvisszataszítóbb sarja. Mindent, amit az istenek megadtak Cerseinek és Jaime-nek, megtagadtak Tyriontól. Törpenövésű volt, alig fele olyan magas, mint fivére és igencsak szednie kellett satnya lábait, ha lépést akart tartani a többiekkel. Feje túl nagy volt testéhez képest, s kiugró, polcszerű szemöldöke alatt összezúzott, vadállati arc éktelenkedett. Egy zöld és egy fekete szem meredt elő a vékony szálú haj mögül, amely olyan szőke volt, hogy már fehérnek tűnt. Jon lenyűgözve bámulta.

A főméltóságok közül utolsóként nagybátyja, Benjen Stark, az Éjjeli Őrség parancsnoka és apja segédje, Theon Greyjoy lépett be. Benjen melegen Jonra mosolygott, ahogy elhaladt előtte. Theon tudomást sem vett róla, de ebben semmi újdonság nem volt. Miután mindenki leült, pohárköszöntőt mondtak, köszönetet nyilvánítottak és viszonoztak, majd kezdetét vette a lakoma.

Jon akkor kezdett inni és azóta nem állt meg.

Valami a lábához dörgölőzött az asztal alatt. Amikor Jon lepillantott, vörös szemek néztek vissza rá.

- Megint éhes vagy? - kérdezte.

Még volt egy fél mézes csirke az asztal közepén. Jon kinyújtotta a kezét, hogy letörjön egy darabot, de aztán jobb ötlete támadt. Az egész szárnyast a késére tűzte és a lábai között a földre ejtette. Szellem kegyetlen csendben esett neki. Fivéreinek és nővéreinek nem engedték meg, hogy farkasaikat elhozzák a lakomára, de mivel a teremnek ebben a végében több állat volt, mint amennyit Jon meg tudott számolni, az ő kölyke miatt senki nem szólt egy szót sem. Azt mondta magának, ebben is szerencséje van.

Szemei égni kezdtek. Jon vadul dörzsölte őket, miközben átkozta a füstöt. Még egyet húzott a borból és nézte, amint rémfarkasa felfalja a csirkét.

Kutyák mászkáltak az asztalok között és az ételhordó lányok nyomába szegődtek. Egyikük, egy hosszú, sárga szemű fekete korcs szuka megérezte a csirke illatát. Megállt és bebújt a pad alá, hogy részt szerezzen belőle. Jon figyelte az összeütközést. A szuka mély torokhangon morgott és közelebb húzódott. Szellem felpillantott, csendben maradt és vörösen izzó szemeit a kutyára szegezte. A szuka dühösen és kihívóan odakapott. Legalább háromszor akkora volt, mint a rémfarkaskölyök. Szellem nem mozdult. Csak állt zsákmánya mellett, kitátotta a pofáját és megmutatta az agyarait. A szuka megmerevedett, ugatott egyet, majd meggondolta magát a küzdelemmel kapcsolatban. Megfordult és eloldalgott, ám még egyszer utoljára odacsattantotta az állkapcsát, hogy megmentse a büszkeségét. Szellem visszatért a vacsorájához.

Jon elvigyorodott, és az asztal alá nyúlt és beletúrt a bozontos fehér bundába. A rémfarkas felnézett rá, szelíden belecsípett a kezébe, majd folytatta a táplálkozást.

- Ez az egyik a rémfarkasok közül, amelyekről annyit hallottam? - kérdezte egy ismerős hang közvetlenül mellette.

Jon vidáman pillantott fel nagybátyára. Ben a fejére tette a kezét és úgy túrt bele a hajába, ahogyan az előbb ő tette a kölyökkel.

- Igen - válaszolta. - Szellem a neve.

Az egyik nemes úrfi félbeszakította a trágár történetet, amit éppen mesélt, hogy helyet szorítson az asztalnál uruk fivérének. Benjen Stark átvetette hosszú lábát a padon és kivette a boros kupát Jon kezéből.

- Nyárbor - közölte egy rövid kóstoló után. - Semmi sem vetekedhet az édességével. Hány korsóval ittál meg, Jon?

Jon mosolygott.

- Ahogy sejtettem! - nevetett Ben Stark. - Ah, igen, ha jól emlékszem, fiatalabb voltam, mint te

most, amikor először igazán és becsületesen berúgtam. - Felkapott egy barna szafttól csepegő pörkölt hagymát egy közeli fatálról és beleharapott. A hagyma ropogott a fogai alatt.

Nagybátyja ösztövér volt, éles arcvonásokkal, de kékesszürke szemeiben mindig nevetés bujkált. Fekete ruhát viselt, ahogyan az Éjjeli Őrség tagjaihoz illett. Ma este drága fekete bársony volt rajta, magas szárú bőrcsizma és széles, ezüstcsatos öv. Nyakában súlyos ezüstlánc lógott. Benjen élvezettel nézte Szellemet, miközben hagymáját majszolta.

- Nagyon csendes farkas - jegyezte meg.

- Ö más, mint a többi - mondta Jon. - Sohasem csap zajt. Ezért neveztem el Szellemnek. Meg azért is, mert fehér. A többi mind sötét. Szürke vagy fekete.

- Még mindig vannak rémfarkasok a Falon túl. Halljuk őket a felderítések alkalmával -Benjen Stark hosszan nézett Jonra. - Nem a testvéreid asztalánál szoktál ülni étkezéskor?

- Legtöbbször igen - válaszolta Jon színtelen hangon. - De Lady Stark ma este úgy gondolta, a királyi család esetleg sértésnek tekintené, ha egy fattyút ültetnének közéjük.

- Értem - nagybátyja a terem távolabbi végében álló emelvényre pillantott a válla felett. -A fivérem hangulata nem tűnik túlzottan ünnepinek ma este.

Ez Jonnak is feltűnt. Egy törvénytelen gyereknek meg kell tanulnia észrevenni bizonyos dolgokat, ki kell tudnia olvasni az elrejtett igazságot az emberek szeméből. Apja betartotta az udvariasság minden szabályát, de volt benne valami merevség, amit Jon ritkán látott azelőtt. Keveset beszélt és ködös tekintettel nézett végig a tennen, semmit sem látva meg. Két székkel arrébb a király egész éjjel keményen ivott. Széles arca kipirult a hatalmas fekete szakáll mögött. Rengeteg pohárköszöntőt mondott, hangosan hahotázott minden tréfán és úgy esett neki minden fogásnak, mint az éhezők, de a királyné olyan hidegnek tűnt mellette, mint egy jégszobor.

- A királyné is dühös - mondta halkan a nagybátyjának Jon. - Apám levitte a királyt a kriptába ma délután. A királyné nem akarta, hogy lemenjen.

Benjen alaposan végigmérte Jont.

- Nem sok dolog kerüli el a figyelmedet, ugye, Jon? Tudnánk használni egy ilyen embert a Falon.

Jon keble dagadt a büszkeségtől.

- Robb jobban bánik a lándzsával, mint én, de én ügyesebben forgatom a kardot, Hullen szerint pedig meg tudom úgy ülni a lovat, mint bárki más a kastélyban.

- Figyelemreméltó teljesítmény.

- Vigyél magaddal, amikor visszamész a Falhoz! - szakadt ki hirtelen Jonból. - Atyám engedélyezné, hogy elmenjek, ha megkérnéd. Tudom, hogy megengedné.

Benjen bácsi figyelmesen tanulmányozta az arcát.

- A Fal kemény hely egy fiúnak, Jon.

- Én már majdnem felnőtt vagyok! - tiltakozott Jon. - Tizenöt leszek a következő névnapomon, és Luwin mester szerint a fattyúk gyorsabban növekednek a többi gyereknél.

- Ez így igaz - jegyezte meg Benjen lebiggyedő ajakkal. Felemelte Jon kupáját az asztalról, újra megtöltötte egy kancsóból és hosszan meghúzta.

- Daeren Targaryen csak tizennégy éves volt, amikor meghódította Dorne-t - mondta Jon. Az Ifjú Sárkány kedvenc hősei közé tartozott.

- Az a hódítás csak egyetlen nyárig tartott - mutatott rá a nagybátyja. - A te Gyerekkirályod tízezer embert veszített, amikor elfoglalta azt a helyet és még ötvenet, amikor megpróbálta megvédeni. Valaki megmondhatta volna neki, hogy a háború nem játék. - Megint belekortyolt a borba. - Ezenkívül - folytatta, miközben megtörölte a száját -, Daeren Targaryen mindössze tizennyolc éves volt, amikor meghalt. Vagy ezt talán elfelejtetted?

- Nem felejtek el semmit! - hencegett Jon. A bor bátorságot öntött belé. A lehető legjobban próbálta kihúzni magát ültében, hogy magasabbnak tűnjék. - Az Éjjeli Őrségben szeretnék szolgálni, bátyám!

Sokszor és mélyen elgondolkozott már ezen, éberen fekve éjszakánként, míg testvérei aludtak körülötte. Robb egy napon megörökli majd Derest és Észak Őreként hatalmas seregeknek fog pa-

rancsolni. Bran és Rickon Robb zászlóvivői lesznek és erődöket fognak irányítani a nevében. Húgai, Arya és Sansa más nagy házak örököseihez mennek majd feleségül, délre viszik őket, ahol saját kastélyuk úrnői lehetnek. De milyen helyet remélhet magának egy fattyú?

- Nem tudod, mit kérsz, Jon. Az Éjjeli Őrség felesküdött testvériség. Nincs családunk. Egyikünknek sem lesz soha fia. A mi feleségünk a szolgálat. A mi úrnőnk a becsület.

- Egy fattyúnak is lehet becsülete - jelentette ki Jon. - Kész vagyok, hogy megfogadjam az esküẗöket.

- Te egy tizennégy éves kisfiú vagy - válaszolta Benjen. - Nem vagy férfi. Még nem. Amíg nem ismertél nőt, nem értheted meg, miről mondasz le.

- Nem érdekel! - kiáltotta Jon hevesen.

- Lehet, hogy érdekelne, ha tisztában lennél vele, mit is jelent - figyelmeztette Benjen. -Ha tudnád, mibe kerül az eskü, könnyen lehet, hogy kevésbé elszántan akarnád megfizetni az árát, fiam!

Jon érezte, hogy fokozódik benne a düh.

- Nem vagyok a fiad!

Benjen Stark felállt.

- Annál nagyobb kár - kezét Jon vállára tette. - Gyere vissza, ha már nemzettél néhány saját fattyút, és meglátjuk majd, hogy érzed magad.

Jon remegett.

- Én sohasem nemzek fattyakat - mondta óvatosan. - Soha! - úgy köpte ki, mint kígyó a mérgét.

Hirtelen észrevette, hogy az asztal elcsendesedett, és mindenki őt nézi. Érezte, hogy könnyek gyülekeznek a szemében. Felállt a padról.

- Elnézéseteket kérem - nyögte ki méltóságának utolsó megfeszítésével. Megfordult és elrohant, mielőtt sírni látták volna. Úgy tűnt azonban, hogy több bort ivott, mint gondolta volna. A lábai összekeveredtek alatta menekülés közben, oldalra tántorodva beleütközött egy ételhordó lányba. Egy kancsó fűszeres bor csörömpölve hullott a padlóra. Nevetés csattant körülötte, Jon pedig forró könnyeket érzett az arcán. Valaki megpróbálta egyensúlyba hozni. Kitépte magát a kezéből és félig vakon az ajtó felé rohant. Szellem szorosan a sarkában követte, ki az éjszakába.

Az udvar üres volt és csendes. A belső fal oromzatán magányos őrszem állt, szorosan köpönyegébe burkolózva a hideg ellen. Unottnak és nyomorultnak tűnt, ahogy ott gubbasztott egyedül, de Jon gondolkodás nélkül helyet cserélt volna vele. Eltekintve ettől, a kastély sötétnek és néptelennek tűnt. Jon látott egyszer egy elhagyott erődöt. Sivár hely volt, ahol a szélen kívül semmi sem mozdult, a kövek pedig hallgattak az egykor ott élt emberekről. Deresről ez jutott eszébe ma éjjel.

A zene és az ének kiszűrődött a mögötte lévő nyitott ablakokon. Ez volt az utolsó dolog, amit Jon hallani szeretett volna. Dühösen, hogy engedte őket kibuggyanni, letörölte a könnyeit inge ujjával, majd megfordult, hogy elmenjen.

- Fiú! - szólította meg egy hang. Jon megfordult.

Tyrion Lannister a Nagy Csarnokba vezető ajtó feletti peremen ült és úgy szemlélte a világot, mint valami vízköpő. A törpe levigyorgott rá.

- Az az állat egy farkas?

- Egy rémfarkas - felelte Jon. - Szellemnek hívják. - Felbámult a kis emberre és hirtelen megfeledkezett a csalódottságáról. - Mit csinálsz odafent? Miért nem vagy a lakomán?

- Túl meleg van, túl nagy a hangzavar és már túl sok bort ittam - mondta neki a törpe. - Már régen megtanultam, hogy udvariatlanságnak számít, ha az ember lehányja a fivérét. Megnézhetném a farkasodat közelebbről is?

Jon habozott, majd lassan bólintott.

- Le tudsz mászni vagy hozzak egy létrát?

- Ó, a fene vigye! - felelte a kis ember. Elrugaszkodott a peremről a mélybe. Jon levegő után kapott, aztán elbűvölten nézte, amint Tyrion Lannister labdaként megpördül a levegőben, könnyedén landol a kezein majd felugrik és lábra áll.

Szellem bizonytalanul hátrébb húzódott előle.

A gnóm leporolta magát és felnevetett.

- Attól tartok, megijesztettem a farkasodat. Bocsáss meg!

- Nem ijedt meg - mondta Jon. Letérdelt és kiáltott neki. - Szellem, gyere ide! Mi lesz? Ez az!

A farkaskölyök közelebb lopakodott és orrával megbökte Jon arcát, de közben egyik szemét Tyrion Lannisteren tartotta, s amikor a törpe kinyújtotta a kezét, hogy megsimogassa, visszahúzódott és vicsorogva kivillantotta a fogait.

- Milyen szégyenlős! - jegyezte meg Lannister.

- Szellem, ül! - parancsolta Jon. - Jól van. Ott maradsz! - felpillantott a torzszülöttre. -Most hozzáérhetsz. Addig nem mozdul, amíg nem mondom neki. Én idomítom.

- Értem - mondta Lannister. Megvakarta a hófehér bundát Szellem fülei közt és így szólt: -Jó farkas.

- Ha nem lennék itt, széttépné a torkodat - közölte Jon. Ez persze még nem volt lehetséges, de egy napon majd az lesz.

- Ebben az esetben jobb lenne, ha a közelben maradnál - szólt a törpe. Túlméretezett fejét fél oldalra billentette és nem éppen összeillő szemeivel végigmérte a fiút. - Én Tyrion Lannister vagyok.

- Tudom - mondta Jon. Felállt. Álló helyzetben magasabb volt a törpénél, s ettől furcsán érezte magát.

- Te Ned Stark fattya vagy, ugye?

Jon érezte, amint hideg járja át. Összeszorította a száját és nem szólt semmit.

- Megbántottalak? - kérdezte Lannister. - Sajnálom. A törpéknek nem kell tapintatosnak lenniük. Bohócruhába öltözött, ugrabugráló bolondok generációi kiharcolták nekem a jogot, hogy roszszul öltözzek és kimondjak minden istenverte dolgot, ami csak eszembe jut - elvigyorodott. - Nos tehát, te vagy a fattyú.

- Lord Eddard Stark az apám - jelentette ki Jon mereven.

Lannister az arcát tanulmányozta.

- Igen - szólalt meg -, ezt látom. Benned több van északból, mint a testvéreidben.

- A féltestvéreimben - javította ki Jon. A törpe megjegyzése elégedettséggel töltötte el, de megpróbálta nem kimutatni.

- Fogadj el tőlem egy tanácsot, fattyú - folytatta Lannister. - Soha ne feledd el, ki is vagy, mert a világ biztosan nem fogja! Tedd ezt az erősségeddé, s akkor sohasem lehet a gyengeséged. Viseld páncélként és sohasem használják majd arra, hogy ártsanak vele!

Jon nem volt olyan hangulatban, hogy bárkinek is elfogadja a tanácsát.

- Mit tudsz te arról, milyen fattyúnak lenni?

- Az apjuk szemében minden törpe fattyú.

- Te anyád törvényes gyermeke vagy, Lannister.

- Valóban? - vágott vissza a törpe cinikusan. - Ezt mondd meg nemes apámnak! Az anyám belehalt a szülésbe és ő sohasem volt biztos a dologban.

- Én nem is tudom, ki volt az anyám - mondta Jon.

- Valami asszony, kétség nem férhet hozzá. A legtöbb anya az - bánatos grimaszt vágott Jon felé. - Emlékezz erre, fiú! Minden törpe lehet fattyú, de nem minden fattyúnak kell feltétlenül törpének lennie! - Azzal megfordult és fütyörészve visszaballagott a lakomára. Amikor kinyitotta az ajtót, a bentről kiömlő fény az udvarra vetette az árnyékát, s egy rövid pillanatig Tyrion Lannister délceg volt, mint egy király.

CATELYN

A Deres Nagy Tornyában található összes szoba közül Catelyn hálóterme volt a legmelegebb. Ritkán kényszerült rá, hogy tüzet gyújtson. A kastély természetes meleg források fölé épült és a forró víz úgy áramlott a falakban és a termekben, mint a vér az ember testében, előzte a fagyot a kőcsarnokokból, nedves meleggel töltötte meg az üvegkerteket és megakadályozta, hogy a föld megfagyjon. Tucatnyi nyitott tavacska gőzölgött éjjel-nappal a kicsiny udvarokon. Nyáron mindez jelentéktelen dolog volt, de télen a különbséget jelentette élet és halál között.

Catelyn fürdője mindig forró és gőzölgő volt, falai pedig érintésre melegek. A meleg Zúgóra emlékeztette, azokra az időkre, amikor Lysával és Edmure-ral a napfényben sétáltak, de Ned sohasem tudta elviselni a hőséget. A Starkok a hidegre termettek, szokta mondani neki, ő pedig nevetett ilyenkor és azt válaszolta, hogy ebben az esetben igen rossz helyre építették a kastélyukat.

Amikor végeztek, Ned lehengeredett róla és kimászott az ágyból, mint már ezerszer tette azelőtt. Átment a szobán, félrehúzta a súlyos függönyöket, egyenként kinyitotta a hosszú, keskeny ablakokat és beengedte az éjszakai levegőt a terembe.

A szél körülrohanta, ahogy ott állt szemben a sötétséggel, mezítelenül és üres kézzel. Catelyn felhúzta a bundát az arcáig és őt figyelte. Valahogy kisebbnek és sebezhetőbbnek tűnt így, mint az az ifjú, akihez a zúgói szentélyben tizenöt hosszú esztendővel azelőtt hozzáment. Ágyéka még mindig fájt a férfi türelmetlen szerelmétől, de ez kellemes fájdalom volt. Érezte magában a magját és imádkozott, hogy kisarjadjon ott. Már három év telt el Rickon óta. Még nem volt túl öreg, még megajándékozhatja egy fiúval.

- Vissza fogom utasítani - szólalt meg Ned, amikor visszafordult felé. Szemei hajszoltak voltak, hangjából kihallatszott a kétség.

Catelyn felült az ágyban.

- Nem teheted. Nem szabad megtenned.

- Engem a kötelesség ide, északra szólít. Nem kívánok Robert Segítője lenni.

- Ő nem fogja megérteni ezt. Ő király, a királyok pedig nem olyanok, mint a többi ember. Ha nem vagy hajlandó szolgálni őt, eltűnődik majd, hogy mi az oka és előbb-utóbb gyanakodni kezd, hogy ellene vagy. Hát nem látod, milyen veszélynek tennél ki ezzel bennünket?

Ned megrázta a fejét. Nem akarta elhinni.

- Robert sohasem ártana nekem, vagy az enyémeknek. Közelebb álltunk egymáshoz, mint a testvérek. Szeret engem. Ha visszautasítom, üvölteni, szitkozódni és tombolni fog, de egy hét múlva már együtt nevetünk majd az egészen. Ismerem őt!

- Ismerted az embert - mondta az asszony. - A király azonban idegen számodra. - Catelynnek eszébe jutott a hóban fekvő rémfarkas és a torkából előmeredő törött agancs. Valahogy meg kellett értetnie vele. - Egy királynak a büszkeség a mindene, uram. Robert megtette ezt a hosszú utat, hogy láthasson, hogy elhozza neked ezt a tisztességet, és te nem vághatod vissza az arcába.

- Tisztességet? - nevetett fel Ned keserűen.

- Az ő szemében az - mondta Catelyn.

- És a te szemedben?

- Az én szememben is - lobbant fel, most már mérgesen. Miért nem értette? - A saját fiát ajánlja fel férjül a lányunknak, ugyan mi másnak neveznéd? Sansából egy nap királyné lehet. A fiai uralkodhatnak a Faltól le egészen Dorne-ig. Mi olyan rossz ebben?

- Istenem, Catelyn, Sansa még csak tizenegy éves - mondta Ned. - Joffrey pedig... Joffrey...

Az asszony befejezte helyette.

- ... koronaherceg és a Vastrónus örököse. Én pedig csak tizenkét éves voltam, amikor apám a fivérednek, Brandonnak ígért.

Ned szája keserűen összerándult ettől.

- Brandon. Igen, Brandon tudná, mit tegyen most. Ő mindig tudta. Mindent neki szántak. Téged, Derest, mindent. Ő arra született, hogy a Király Segítője legyen és királynék apja. Én sohasem kér-

tem ezt a kupát.

- Talán nem - mondta Catelyn -, de Brandon halott, a kupát pedig neked adták tovább, s neked innod kell belőle, ha tetszik, ha nem.

Ned elfordult tőle, vissza az éjszakába. Ott állt, kifelé bámult a sötétségbe, talán a holdat és a csillagokat nézte, talán az őrszemeket a falon.

Catelyn megenyhült a fájdalma láttán. Brandon helyett Eddard Stark vette nőül őt, ahogy a szokás diktálta, de a halott fivér árnya még mindig ott feküdt kettejük közt, akárcsak a másik árny, a nőé, akinek a nevét soha nem árulta el, a nőé, aki fattyú fiát szülte neki.

Már azon volt, hogy odamegy hozzá, amikor váratlanul és hangosan kopogtak az ajtón. Ned megfordult és összeráncolta a homlokát.

- Mi lehet ez?

Desmond hangja hallatszott az ajtón át.

- Uram, Luwin mester van odakint, sürgős kihallgatást kér.

- Megmondtad neki, hogy meghagytam, senki se zavarjon?

- Igen, uram, de ragaszkodik hozzá.

- Jól van. Küldd be!

Ned a szekrényhez ment és belebújt egy nehéz köntösbe. Catelyn hirtelen észrevette, milyen hideg lett. Felült az ágyban és nyakig felhúzta a bundákat.

- Be kellene csuknunk az ablakokat -javasolta.

Ned szórakozottan bólintott. Luwin mestert bevezették.

A mester apró, szürke emberke volt. Szürke, gyors szemei sok mindent megláttak. Az a kevés haja, amit az évek meghagytak neki, szintén szürke volt. Szürke bundát viselt, amelyet fehér sávok díszítettek, a Starkok színei. Nagy, lelógó ujjai belül zsebeket rejtettek. Luwin mindenfélét dugdosott azokba a zsebekbe és más dolgokat varázsolt elő belőlük: könyveket, üzeneteket, furcsa tárgyakat vagy játékokat a gyermekeknek. Catelyn csodálkozott, hogy a zsebekbe rejtett rengeteg holmival Luwin mester egyáltalán fel tudja emelni a karját.

A mester megvárta, hogy az ajtó becsukódjon mögötte, mielőtt beszélni kezdett volna.

- Uram - szólt Nedhez -, bocsáss meg, amiért zavarlak pihenésedben. Üzenetet hagytak nálam.

Ned dühösnek látszott.

- Hagytak? Kicsoda? Lovas érkezett? Nem szóltak róla.

- Nem jött lovas, uram. Csak egy faragott fadoboz, amelyet az asztalon hagytak az obszervatóriumomban, míg lepihentem. A szolgálóim senkit sem láttak, de minden bizonnyal valaki a király kíséretéből hozta. Nem volt más látogatónk délről.

- Azt mondod, egy fadoboz? - kérdezte Catelyn.

- Egy nagyszerű új lencse volt benne az obszervatóriumhoz, külseje alapján Myrből. Myr lencsekészítői párjukat ritkítják.

Ned összevonta a szemöldökét. Catelyn tudta, hogy kevés türelme van az ilyesféle dolgokhoz.

- Egy lencse - mondta. - Nekem mi közöm ehhez?

- Én is ugyanezt kérdeztem - felelte Luwin mester. - Nyilván többet jelent, mint első ránézésre gondolnánk.

Catelyn megborzongott a súlyos bundatakarók alatt.

- A lencse olyan eszköz, amely segít látnunk.

- Való igaz - a mester rendjének nyakláncával babrált. Az ékszer szorosan a nyakára simult. Minden láncszemét másféle fémből kovácsolták.

Catelyn érezte, hogy a rettegés újra beleköltözik.

- Mi az, amit szeretnének, ha tisztábban látnánk?

- Pontosan ezt kérdeztem magam is - Luwin mester szorosan összetekert papírt vett elő köpenye ujjából. - A valódi üzenetre a lencse dobozának hamis feneke alatt bukkantam rá, amikor szétszedtem, de azt nem az én szememnek szánták.

Ned kinyújtotta a kezét.

- Add hát át!

Luwin nem mozdult.

- Bocsáss meg, uram! Az üzenet téged sem illet. Lady Catelynnek küldték, s neki egyedül. Megengeded, hölgyem?

Catelyn bólintott, nem mervén megszólalni. A mester az ágy melletti asztalra helyezte a levelet. Kis kék viaszcseppel pecsételték le. Luwin meghajolt és elkezdett kihátrálni.

- Maradj! - utasította Ned. Hangja komoly volt. Catelynre nézett. - Mi az? Hölgyem, te reszketsz!

- Félek - ismerte be az asszony. Kinyújtotta remegő kezét és felemelte a levelet. A bunda elfeledve hullott le mezítelenségéről. A kék viaszba Arryn házának holdas és sólymos pecsétjét nyomták. - Lysától érkezett - Catelyn a férjére pillantott. - Nem fog felvidítani bennünket - mondta neki. - Bánat van ebben a levélben, Ned. Érzem.

Ned homloka ráncba futott, arca elsötétült.

- Nyisd ki!

Catelyn feltörte a pecsétet.

Szemei végigfutottak a sorokon. Először semmi értelmét nem találta. Aztán eszébe jutott.

- Lysa nem vállalt kockázatot. Amikor kislányok voltunk, volt kettőnknek egy saját, közös nyelvünk.

- El tudod olvasni?

- Igen - felelte Catelyn.

- Akkor mondd el nekünk!

- Talán visszavonulnék - mondta Luwin mester.

- Nem - vágta rá Catelyn. - Szükségünk lesz a tanácsodra.

Félretolta a bundákat és felkelt az ágyból. Az éjszakai levegő hideg volt a bőrén, mint a sír, ahogy végigment a szobán.

Luwin mester elfordította a szemét. Még Ned is meglepettnek látszott.

- Mit csinálsz? - kérdezte.

- Tüzet gyújtok - válaszolta Catelyn. Talált egy köntöst és belebújt, majd a hideg kandalló mellé térdelt.

- Luwin mester - kezdte Ned.

- Luwin mester segített világra hozni minden gyermekemet - mondta Catelyn. - Ez nem a megfelelő alkalom a hamis szemérmességre - becsúsztatta a papírt az aprófa alá, a nehezebb fadarabokat pedig a tetejére helyezte.

Ned átszelte a szobát, megragadta felesége karját és talpra állította. Ott tartotta, arca néhány hüvelyknyire volt az övétől.

- Mondd el, hölgyem! Mi állt az üzenetben?

Catelyn megmerevedett a szorításában.

- Figyelmeztetés - mondta szelíden. - Ha elég eszünk van hozzá, hogy meghalljuk.

A férfi szemei az arcát fürkészték.

- Folytasd!

- Lysa azt mondja, Jon Arrynt meggyilkolták.

Ned marka még jobban összeszorult a karján.

- Kicsoda?

- A Lannisterek - felelte Catelyn. - A királyné.

Ned elengedte a karját. Az asszony bőrén vörös nyomok maradtak.

- Az istenekre - suttogta. Hangja rekedt volt. - A húgod belebetegedett a bánatba. Nem tudja, mit beszél.

- Tudja - mondta Catelyn. - Igen, Lysa lobbanékony, de ezt az üzenetet gondosan megtervezték és ügyesen elrejtették. Tisztában volt vele, hogy halált jelent, ha rossz kezekbe kerül. Ha ennyit kockáztat, bizonyára többről van szó, mint puszta gyanúról. - Catelyn a férjére nézett. - Most már tényleg nincs választásunk. Muszáj Robert Segítőjének lenned. Délre kell menned vele és meg kell tudnod az igazságot.

Azonnal látta, hogy Ned merőben más következtetésre jutott.

- Az igazságok, amiket én ismerek, itt vannak. A dél viperák fészke, amit jobb, ha elkerülök.

Luwin a nyakláncát igazgatta, ahol az torkának lágy bőrét dörzsölte.

- A Király Segítőjének nagy hatalma van, uram. Hatalma, hogy felfedje az igazságot Lord Arryn halálával kapcsolatban és gyilkosait a királyi igazságszolgáltatás kezére adja. Hatalma, hogy megvédje Lady Arrynt és a fiát, ha bekövetkezik a legrosszabb.

Ned kétségbeesetten nézett körül a hálóteremben. Catelynt feléje húzta a szíve, de az asszony tudta, hogy ott és akkor nem zárhatja a karjaiba. Először győzelmet kell aratnia a gyermekei érdekében.

- Azt mondod, testvéredként szereted Robertet. Ott hagynád testvéredet a Lannisterek hálójában?

- A Mások vigyenek el mindkettőtöket! - mormolta sötéten Ned. Hátat fordított nekik és az ablakhoz ment. Sem Catelyn, sem a mester nem szólt egy szót sem. Csendben várakoztak, míg Eddard Stark halkan búcsút mondott az otthonnak, amit szeretett. Amikor végül visszafordult az ablakból, hangja fáradt volt és búskomorsággal teli, szeme sarkában pedig halovány nedvesség csillogott.

- Apám egyszer délre ment, hogy eleget tegyen egy király hívásának. Soha többé nem tért haza.

- Más idők jártak akkor - mondta Luwin mester. - Más király volt.

- Igen - felelte Ned tompán. Leült egy székre a kandalló mellett. - Catelyn, te itt maradsz Deresben.

Szavai úgy hatottak, mintha jeges lándzsát döftek volna a szívébe.

- Nem - válaszolta, hirtelen megrettenve. Ez lesz vajon a büntetése? Hogy soha többé ne láthassa az arcát és ne érezhesse a karját maga körül?

- De igen - szögezte le Ned ellenvetést nem tűrő hangon. - Kormányoznod kell helyettem északot, mialatt én Robert ügyeit intézem. Mindig kell egy Starknak lennie Deresben. Robb tizennégy éves. Nemsokára felnőtt férfi lesz. Meg kell tanulnia uralkodni, én pedig nem leszek itt, hogy segítsek neki. Hadd vegyen részt a tanácskozásokon. Készen kell állnia, amikor eljön az ő ideje.

- Isten látja, nem túl sok év múlva! - mormolta Luwin mester.

- Luwin mester! Úgy bízom benned, mint saját véremben. Adj tanácsot asszonyomnak minden ügyben, a fontosakban és a jelentéktelenekben is! Taníts meg a fiamnak mindent, amit tudnia kell! Közeleg a tél.

Luwin mester komoran bólintott. Csend ereszkedett rájuk, mígnem Catelyn összeszedte a bátorságát és feltette a kérdést, aminek megválaszolásától leginkább rettegett.

- Mi lesz a többi gyerekkel?

Ned felállt, a karjaiba zárta, arcát pedig közel vonta sajátjához.

- Rickon nagyon fiatal - mondta lágyan. - Itt kell maradnia veled és Robbal. A többieket magammal viszem.

- Nem tudnám elviselni - Catelyn hangja remegett.

- El kell viselned - mondta a férfi. - Sansának hozzá kell mennie Joffreyhoz, ez már világos. Nem szabad alapot szolgáltatnunk, hogy kételkedjenek a hűségünkben. Emellett már legfőbb ideje, hogy Arya megismerkedjen a déli udvartartással. Néhány éven belül ő is eladósorba kerül.

Sansa ragyogni fog odalent délen, gondolta Catelyn, és Aryára is ráférne egy kis finomítás. Vonakodva bár, de szívében elengedte őket. Brant azonban nem. Őt soha.

- Igen - egyezett bele Catelyn -, de kérlek, Ned, az iránt am érzett szerelmedre kérlek, engedd, hogy Bran itt maradjon Deresben! Még csak hét éves.

- Én nyolc éves voltam, amikor az apám a Sasfészekbe küldött, hogy ott nevelkedjek -mondta Ned. - Ser Rodrik azt mondta nekem, hogy rossz hangulat uralkodik Robb és Joffrey herceg között. Ez nem egészséges. Bran át tudja hidalni a távolságot. Kedves fiúcska, sokat nevet és könnyű megszeretni. Hadd nőjön fel az ifjú hercegekkel, hadd legyen a barátjuk, miként Robert lett az enyém. A családunk ettől még nagyobb biztonságban lesz.

Catelyn tudta, hogy igaza van, ám ettől semmivel sem volt könnyebb elviselni a fájdalmat.

Mind a négyüket elveszíti hát: Nedet, a két lányt és az ő kedves, szeretett Branjét. Csak Robb és a kicsi Rickon marad neki. Máris egyedül érezte magát. Deres olyan hatalmas volt.

- Akkor tartsd távol a falaktól! - szólalt meg bátran. - Tudod, Bran mennyire szeret mászni.

Ned lecsókolta az arcáról a könnyeket, mielőtt azok lepottyanhattak volna.

- Köszönöm, hölgyem - suttogta. - Tudom, hogy nehéz.

- És mi lesz Havas Jonnal, uram? - kérdezte Luwin mester.

Catelyn megfeszült a név említésére. Ned érezte benne a dühöt, s elhúzódott tőle.

Sok férfi nemzett fattyúkat. Catelyn ennek tudatában nőtt fel. Nem érte tehát meglepetésként, amikor házasságuk első évében megtudta, hogy Ned gyermeket nemzett valami leánynak, akivel véletlenül találkozott egy hadjárat során. Akárhogy is, benne is megvoltak a férfias szükségletek, s azt az évet egymástól távol töltötték, hiszen Ned délen harcolt, ő pedig apja kastélyának biztonságában maradt Zúgóban. Gondolatai sokkal inkább Robb körül jártak, a szíve alatt hordott magzaton, mint a férjén, akit alig ismert. Kijárt neki minden vigasztalás, amihez a csaták között hozzájuthatott. Ha pedig magja gyökeret vert, Catelyn tudta, hogy gondoskodni fog a gyermekről.

Ö azonban többet is tett ennél. A Starkok nem olyanok voltak, mint a többi ember. Ned hazahozta magával a fattyat és „fiamnak" szólította, egész észak szeme láttára. Amikor a háborúk véget értek, és Catelyn Deresbe lovagolt, Jon és szoptatós dajkája már beköltöztek.

Ez mély sebet ejtett rajta. Ned nem volt hajlandó beszélni az anyáról, egyetlen szót sem, egy kastélynak azonban nincsenek titkai és Catelyn hallotta a szobalányait, amint a férje katonáitól hallott meséket ismételgetik. Ser Arthur Dayne-ről suttogtak, a Hajnal Kardjáról, az Aerys Királyi Testőrségét alkotó hét lovag legveszedelmesebbikéről, s arról, ifjú uruk hogyan ölte meg őt párviadalban. Elmondták azt is, hogy Ned hogyan vitte vissza Ser Arthur kardját a küzdelem után a lovag gyönyörű fiatal húgának, aki egy Hullócsillag nevű kastélyban várt rá a Nyár Tenger partján. A sudár és szépséges Lady Ashara Dayne-nek, akinek igéző ibolyaszín szemei voltak. Hetekbe tellett, mire Catelyn összeszedte a bátorságát, ám végül egy éjjel az ágyban szemtől szemben megkérdezte urát a történet igazságáról.

Együtt eltöltött éveik alatt ez volt az egyetlen alkalom, hogy Ned megijesztette őt.

- Soha ne merj Jonról kérdezni! - mondta jeges hangon. - Az én vérem, és elég, ha ennyit tudsz. Most pedig megtudom, hol hallottad ezt a nevet, hölgyem - Engedelmességet fogadott neki, hát elmondta, s attól a naptól kezdve megszűnt a suttogás. Ashara Dayne nevét soha többé nem hallották Deresben.

Bárki volt is Jon anyja, Ned minden bizonnyal vadul szerelmes volt belé, hiszen Catelyn sehogyan sem tudta rávenni, hogy küldje el a fiút. Ez volt az egyetlen dolog, amit sohasem tudott megbocsátani neki. Teljes szívével megszerette férjét, de sohasem volt képes megszeretni Jont. Tucatnyi fattyúról is megfeledkezett volna Ned kedvéért, ha nem kerültek volna a szeme elé. Jon azonban mindig a szeme előtt volt, és ahogy cseperedett, egyre inkább jobban hasonlított Nedre, mint az általa szült törvényes gyermekek bármelyike. Ettől valahogy csak még rosszabb lett.

- Jonnak mennie kell - közölte most.

- Ő és Robb közel állnak egymáshoz - kezdte Ned. - Reméltem, hogy...

- Nem maradhat itt - fojtotta belé a szót Catelyn. - Ő a te fiad, nem az enyém. Nekem nem kell - Tudta, hogy ezek súlyos szavak, de ez volt az igazság. Ned nem tenne jót a fiúval, ha Deresben hagyná.

Ned tekintete elkínzott volt.

- Tudod, hogy nem vihetem délre. Az udvarban nem lenne helye. Egy fiú, aki a fattyak nevét viseli... tudod, mit mondanak majd róla. Ki fogják közösíteni.

Catelyn megkeményítette a szívét a férje szemeiben tükröződő néma könyörgéssel szemben.

- Azt mondják, hogy a barátod, Robert maga is tucatnyi fattyat nemzett.

- És soha egyiküket sem látták az udvarnál! - tört ki Ned. - Az a Lannister tett róla. Hogy lehetsz ilyen átkozottul kegyetlen, Catelyn? Ő csak egy fiú. Ő...

Elragadta a dühe. Mondott volna még mást, sokkal rosszabbat is, de Luwin mester közbelépett.

- Más megoldás is kínálkozik - mondta csendesen. - A fivéred, Benjen megkeresett Jonnal kap-

csolatban néhány nappal ezelőtt. Úgy látszik, a fiú szeretné magára ölteni a fekete gúnyát.

Ned megdöbbent.

- Csatlakozni szeretne az Éjjeli Őrséghez?

Catelyn nem szólt semmit. Hadd gondolja át Ned ezt a dolgot, az ő szavának most nincs helye. Ugyanakkor boldogan megcsókolta volna a mestert. Az övé volt a tökéletes megoldás! Benjen Stark Felesküdött Testvér volt. Jon olyan lenne neki, mint a fia, egy gyermek, ami neki sohasem lehet. És idővel a fiú is leteszi majd az esküt és nem fog utódokat nemzeni, akik egy napon szembeszállhatnának Catelyn saját unokáival Deresért.

Luwin mester így szólt:

- Nagy tisztesség a Falon szolgálni, uram.

- És az Éjjeli Őrségben még egy fattyú is magasra emelkedhet - tűnődött Ned. Hangja mégis zavart volt. - Jon olyan fiatal még. Ha felnőtt emberként kérné ezt, az más volna, de így, tizennégy éves fiúcskaként...

- Nehéz áldozat - értett egyet Luwin mester. - Mostanság azonban nehéz idők járnak, uram. Az ő útja semmivel sem kegyetlenebb, mint a tiéd vagy asszonyodé.

Catelyn a három gyermekre gondolt, akiket el kell veszítenie. Nem volt könnyű szótlannak maradnia.

Ned elfordult tőlük és kibámult az ablakon. Hosszú arca csendes és tűnődő volt. Végül sóhajtott és visszafordult.

- Rendben van - mondta Luwin mesternek. - Úgy vélem, így lesz a legjobb. Beszélek Bennel.

- Mikor mondjuk meg Jonnak? - kérdezte a mester.

- Amikor kell. Előkészületeket kell tenni. Két hét is beletelik, mire készen állunk az indulásra. Szeretném, ha Jon élvezné ezt a néhány napot. A nyár hamar véget ér, ahogyan a gyermekkor is. Amikor elérkezik az idő, magam mondom el neki.

ARYA

Arya öltései megint elferdültek.

Elkeseredetten bámult le rájuk és átpillantott a másik oldalra, ahol nővére, Sansa ült a többi lány között. Sansa kézimunkája hibátlan volt. Mindenki ezt mondta.

- Sansa munkája éppen olyan csinos, mint ő maga - mondta egyszer Septa Mordane az édesanyjuknak. - Olyan finom, érzékeny kezei vannak.

Amikor Lady Catelyn Arya felől érdeklődött, a septa csak lekicsinylően horkantott egyet.

- Aryának olyan kezei vannak, mint egy kovácsnak.

Arya lopva a terem vége felé pillantott attól tartva, hogy Septa Mordane esetleg olvas a gondolataiban, a septa azonban aznap nemigen figyelt rá. Myrcella hercegnő mellett ült, mosoly és elismerés sugárzott az arcáról. Nem gyakran fordult elő, hogy a septát az a megtiszteltetés érje, hogy egy királyi hercegnőt okíthat a női tudományokra, ahogyan ezt meg is említette, amikor a királyné elhozta Myrcellát, hogy csatlakozzon hozzájuk. Arya úgy vélte, Myrcella öltései is elég ferdék, ám ez sohasem derült volna ki Septa Mordane elégedett turbékolásából.

Újra figyelmesen megvizsgálta a saját munkáját, hátha valamiképpen kijavíthatja, aztán felsóhajtott és letette a tűt. Rosszkedvűen nézett a nővérére. Sansa vidáman csevegett munka közben. Beth Cassel, Ser Rodrik kislánya a lábánál ült és mohón itta minden szavát, Jeyne Poole pedig éppen odahajolt hozzá, hogy valamit a fülébe súgjon.

- Miről beszélgettek? - kérdezte hirtelen Arya.

Jeyne meglepetten nézett rá, majd kuncogni kezdett. Sansa zavartnak látszott, Beth pedig elpirult. Egyikük sem válaszolt.

- Mondjátok el! - követelte Arya.

Jeyne hátratekintett, hogy meggyőződjön róla, Septa Mordane nem figyel. Myrcella éppen mondott valamit, a septa pedig együtt nevetett rajta a többi hölggyel.

- A hercegről beszélgettünk - mondta Sansa. Hangja lágy volt, akár egy csók.

Arya tudta, melyik hercegre gondol: természetesen Joffreyra. A magas, jóképű fiúra. Sansa mellette ült a lakoma alatt. Aryának a kis dagadt mellett kellett ülnie. Természetesen.

- Joffreynak tetszik a nővéred - súgta Jeyne büszkén, mintha éppenséggel ez az ő érdeme lett volna. Deres intézőjének lánya volt Sansa legjobb barátnője. - Azt mondta neki, hogy nagyon csinos.

- El fogja venni őt - szólalt meg a kis Beth álmodozó hangon és átkarolta magát -, és akkor Sansa az egész birodalom királynéja lesz.

Sansában megvolt a kecsesség az elpiruláshoz. Csinosan pirult el. Minden, amit tett, csinos volt, gondolta Arya fakó dühvel.

- Beth, ne agyalj ki történeteket! - utasította rendre Sansa a fiatalabb leányzót, de megsimogatta a haját, hogy elvegye szavai élét. Aryára nézett. - Neked mi a véleményed Joff hercegről, húgocskám? Igazán lovagias, nem gondolod?

- Jon szerint úgy néz ki, mint egy lány - jegyezte meg Arya.

Sansa felsóhajtott öltögetés közben.

- Szegény Jon! - mondta - Féltékeny, mert törvénytelen gyerek.

- A fivérünk - vágta rá Arya, egy kissé túl hangosan. Hangja belehasított a toronyszoba délutáni csendjébe.

Septa Mordane felemelte a tekintetét. Csontos arca, éles szeme és vékony, hústalan ajka volt, amely rosszalló kifejezésekre teremtetett. Most is rosszalló kifejezés ült rajta.

- Miről beszélgettek, gyerekek?

- A féltestvérünkről - javította ki Sansa nyugodtan és kimérten. A septára mosolygott. -Arya és én csak megjegyeztük, milyen kellemesnek tartjuk, hogy vendégül láthattuk ma a hercegnőt - folytatta.

Septa Mordane bólintott.

- Való igaz. Óriási megtiszteltetés mindannyiunk számára! - Myrcella hercegnő bizonytalanul elmosolyodott a bók hallatán. - Arya, miért nem dolgozol? - kérdezte a septa. Felállt és keményített szoknyája ropogásától kísérve elindult a szobán át. - Hadd lássam az öltéseidet!

Arya sikítani szeretett volna. Pontosan Sansára vallott, hogy magukra vonja a septa figyelmét.

- Tessék - sóhajtotta és megadóan felemelte a kézimunkát.

A septa megvizsgálta az anyagot.

- Arya, Arya, Arya! - lamentált. - Ez nem lesz jó. Ez egyáltalán nem lesz jó.

Mindenki őt bámulta. Ez már túl sok volt. Sansa túlságosan jól nevelt volt ahhoz, hogy kinevesse húga szégyenét, Jeyne azonban helyette is derült önelégültségében. Még Myrcella hercegnő arcára is sajnálat ült ki. Arya érezte, amint könnyek szöknek a szemébe. Kiugrott a székéből és az ajtó felé iramodott.

- Arya, azonnal gyere vissza! - kiáltott utána Septa Mordane. - Ne merj még egy lépést tenni! Édesanyád őnagysága hallani fog erről! És mindezt a királyi hercegnő jelenlétében! Mindannyiunkat szégyenbe hozol!

Arya megtorpant az ajtóban és visszafordult. Az ajkába harapott. Könnyei most már vékony patakocskákban folytak le az arcán. Apró, merev meghajlást produkált Myrcella felé.

- Engedelmeddel, úrnőm!

Myrcella csak pislogott és hölgyeihez fordult segítségért. Ha azonban ő bizonytalan is volt, Septa Mordaneről ezt egyáltalán nem lehetett elmondani.

- Mégis mit képzelsz, hová mész, Arya? - követelte.

Arya haragosan rámeredt.

- Meg kell patkolnom egy lovat - felelte, és apró elégedettséget érzett a septa arcán tükröződő megdöbbenés láttán. Azután megpördült és távozott, olyan gyorsan vágtatva le a lépcsőn, ahogy csak a lába bírta.

Ez nem volt igazságos. Sansának megvolt mindene. Két évvel idősebb volt nála, és lehet, hogy mire Arya megszületett, már nem maradt semmi előnyös tulajdonság, amit örökölhetett volna. Gyakran érezte így. Sansa tudott varrni, táncolni és énekelni. Verseket írt. Tudott ízlésesen öltözködni. Játszott hárfán és csengettyűkön. Sőt, ami még rosszabb, gyönyörű is volt. Sansa édesanyjuk magas, finom vonalú arccsontját és a Tullyk dús, aranybarna haját örökölte. Arya ezzel szemben apjukra ütött. Haja fénytelen volt és barna, arca pedig hosszúkás és méltóságteljes. Jeyne Lóarcú Aryának hívta és nyerített, ha találkoztak. Aryának fájt, hogy az egyetlen dolog, amit jobban tudott nővérénél éppen a lovaglás volt. Vagyis a lovaglás és a háztartás vezetése. Sansa sohasem volt képes bánni a számokkal. Ha Joff herceg valóban elveszi feleségül, Arya az ő érdekében remélte, hogy jó intézője van.

Nymeria a lépcső aljánál lévő őrszobában várta. Amint megpillantotta Aryát, felugrott. Arya rámosolygott. A farkaskölyök szerette őt, ha más nem is. Mindenhová együtt mentek és Nymeria a szobájában aludt, az ágy lábánál. Ha Anya nem tiltotta volna meg, Arya boldogan magával vitte volna a farkast a varrásórákra. Megnézte volna, akkor hogyan panaszkodik Septa Mordane az öltéseit illetően.

Nymeria mohón kapott a keze után, amikor Arya eloldozta. A szemei sárgák voltak, amikor a napfény rájuk esett, úgy csillogtak, mint két arany pénzérme. Arya Rhoyne harcos királynője után nevezte el, aki átvezette népét a keskeny tengeren. Ebből is óriási botrány kerekedett. Sansa természetesen Ladynek keresztelte a sajátját. Arya grimaszt vágott és szorosan magához ölelte a kis farkast. Nymeria megnyalta a fülét, ő pedig felkacagott.

Septa Mordane mostanra már biztosan értesítette anyát. Ha a szobájába megy, megtalálják. Arya nem akarta, hogy rátaláljanak. Jobb ötlete támadt. A fiúk az udvaron gyakoroltak. Szerette volna látni, ahogy Robb padlóra küldi a lovagias Joffrey herceget.

- Gyere - súgta oda Nymeriának. Felállt és futásnak eredt, a farkaskölyök szorosan a nyomában.

A fegyvertárat és a Nagy Tornyot összekötő fedett hídon volt egy ablak, ahonnét az egész udvart be lehetett látni. Oda tartottak.

Kipirultan és lihegve érkeztek meg. Jont az ablakpárkányon ülve találták, állát egyik lustán fel-

húzott térdén nyugtatta. Az eseményeket figyelte és annyira belemerült, hogy úgy látszott, észre sem veszi a közeledésüket, míg fehér farkasa meg nem mozdult, hogy köszöntse őket. Nymeria óvatosan közelebb settenkedett. Szellem, aki máris nagyobb volt testvéreinél, megszaglászta, szelíden megcsípte a fülét és visszaheveredett.

Jon érdeklődve nézett a lányra.

- Neked véletlenül nem a kézimunkádon kellene dolgoznod, kicsi húgom?

Arya grimaszt vágott feléje.

- Szerettem volna látni, ahogy harcolnak.

A fiú elmosolyodott.

- Akkor gyere ide!

Arya felmászott az ablakba és melléje telepedett. Az udvarról tompa puffanások és nyögések kórusa fogadta.

Nagy csalódására a fiatalabb fiúk edzettek. Bran annyira ki volt tömve, hogy úgy nézett ki, mintha egy tollal kipárnázott fekhelyet szíjazott volna magára, Tommen herceg pedig, aki már eleve kövérkés volt, határozottan gömbölyűnek tűnt. Nyögdécseltek, szuszogtak és párnázott fakardokat suhogtattak egymás felé az öreg Ser Rodrik Cassel vigyázó tekintete alatt. A fegyvermester hatalmas, hordószerű ember volt ragyogó fehér pofaszakállal. Tucatnyi néző - férfiak és fiúk egyaránt -, kiáltoztak bátorításként. Robb volt mind közül a leghangosabb. Arya Theon Greyjoyt fedezte fel mellette. Fekete zekéjét házának jelképe, az arany kraken díszítette. Arcán savanyú megvetés ült. A küzdő felek mindegyike tántorgott. A lány megállapította, hogy már jó ideje csatáznak egymással.

- Egy cseppet fárasztóbb, mint a kézimunka - jegyezte meg Jon.

- Egy cseppet szórakoztatóbb, mint a kézimunka - vágott vissza neki Arya. Jon elvigyorodott, kinyújtotta a kezét és összekócolta a lány haját. Arya elpirult. Ő és a fiú mindig közel álltak egymáshoz. Jon is apjuk arcát örökölte, akárcsak ő. Ez csak kettőjükre volt jellemző. Robb, Sansa és Bran, még a kis Rickon is mind a Tullykra hasonlítottak könnyű mosolyukkal és tüzes hajukkal. Arya kicsi korában mindig attól rettegett, hogy ez azt jelenti, ő is fattyú. Félelmében Jonhoz fordult, és a fiú volt az, aki megnyugtatta.

- Te miért nem vagy lent az udvaron? - kérdezte tőle.

Jon kényszeredetten elmosolyodott.

- A fattyúknak nem szabad kárt tenniük a kis hercegecskékben - válaszolta. - A sebeknek, amiket gyakorlás közben szereznek, törvényes kardoktól kell származniuk.

- Óh - Arya zavarba jött. Tudnia kellett volna. Aznap már másodszor kellett rájönnie, hogy az élet nem igazságos.

Nézte, ahogy öccse Tommen felé csapkod.

- Én is tudnám olyan jól csinálni, mint Bran - közölte. - Ő még csak hétéves. Én kilenc vagyok.

Jon tizennégy évének bölcsességével mérte végig.

- Túl sovány vagy - mondta. Megfogta a karját, hogy kitapintsa az izmait, majd felsóhajtott és megcsóválta a fejét. - Kétlem, hogy egyáltalán fel bírnál emelni egy kardot, kicsi húgom, nemhogy még forgasd is.

Arya elrántotta a karját és dühösen rámeredt. Jon megint összeborzolta a haját. Figyelték, ahogy Bran és Tommen kerülgetik egymást.

- Látod Joffrey herceget? - kérdezte Jon.

A lány először nem találta, de amikor másodszor nézett végig az udvaron, megpillantotta hátul, a magas kőfal árnyékában. Emberek vették körül, akiket nem ismert, fiatal nemesek a Baratheonok és Lannisterek libériájában, mindegyikük idegen. Néhány idősebb férfi is akadt köztük, feltételezhetően lovagok.

- Nézd a címert a köpenyén! - mondta Jon.

Arya odanézett. A herceg párnázott köpenyét hímzett pajzs díszítette. A kézimunka tagadhatatlanul lenyűgöző volt. A címer középen ketté volt választva és egyik oldalán a királyi ház koronás szarvasát, a másikon pedig a Lannisterek oroszlánját ábrázolta.

- A Lannisterek büszkék - szögezte le Jon. - Az ember azt gondolná, hogy a királyi jelvény ele-

gendő, de nem! A herceg anyja házát becsületben a királyéval egyenrangúvá teszi.

- A nő is fontos! - tiltakozott Arya.

Jon kuncogott.

- Talán neked is ezt kellene tenned, húgocskám. Házasítsd össze Tullyt és Starkot a címereden!

- Egy farkas, amint halat tart a szájában? - a lánynak nevetnie kellett. - Az ostobán nézne ki. Amellett, ha egy lány nem küzdhet, minek neki címer?

Jon megvonta a vállát.

- A lányoknak is jár a címer, de a kard nem. A fattyúknak jár a kard, de a címer nem. Nem én találtam ki a szabályokat, kicsi húgom.

Kiáltás hangzott az udvarról. Tommen herceg a porban hempergett. Megpróbált felállni, de kudarcot vallott. A párnák miatt úgy nézett ki, mint a hátára fordított teknősbéka. Bran felemelt karddal állt felette, készen rá, hogy újra lesújtson, amint ellenfele visszanyeri az egyensúlyát. A férfiak nevetni kezdtek.

- Elég! - vezényelt Ser Rodrik. Kezét nyújtotta a hercegnek és talpra rántotta. - Szép küzdelem volt. Lew, Donnis, segítsetek nekik levetni a páncélt! - körülnézett. - Joffrey herceg, Robb, készen álltok még egy menetre?

Robb, egy korábbi összecsapástól izzadtan, lelkesen előrelépett.

- Örömmel!

Joffrey kilépett a napfényre Rodrik hívására. Haja úgy csillogott, mint a vert arany. Unottnak látszott.

- Ez gyermekeknek való játék, Ser Rodrik.

Theon Greyjoy váratlanul felröhögött.

- Hiszen gyerekek vagytok! - mondta gúnyosan.

- Lehet, hogy Robb gyerek - felelte Joffrey -, én azonban herceg vagyok. És kezd elegem lenni abból, hogy Starkokat csépeljek egy játékkarddal.

- Több csépelést kaptál, mint amennyit adtál, Joff - jegyezte meg Robb. - Talán félsz?

Joffrey herceg ránézett.

- Óh, rettegek! - válaszolta. - Annyival idősebb vagy nálam! - A Lannisterek közül néhányan nevettek.

Jon összeráncolt homlokkal pillantott le az udvarra.

- Joffrey tényleg egy kis szaros - mondta Aryának.

Ser Rodrik elgondolkodva simított fehér pofaszakállába.

- Mit javasolsz? - kérdezte a herceget.

- Valódi pengét.

- Rendben van! - vágta rá Robb. - Megbánod majd!

A fegyvermester Robb vállára tette a kezét, hogy lecsillapítsa.

- A valódi penge túl veszélyes. Azt engedélyezem, hogy tompa élü karddal mérkőzzetek meg.

Joffrey nem szólt semmit, de egy Arya számára ismeretlen férfi, egy magas, fekete hajú lovag égési sebekkel az arcán előretolakodott a herceg elé.

- Ez itt a herceged. Ki vagy te, hogy azt mondd neki, nem lehet éle a kardjának, ser?

- Deres fegyvermestere, Clegane, és jól teszed, ha ezt megjegyzed magadnak.

- Te itt asszonyokat tanítasz? - tudakolta az összeégett ember. Izmos volt, akár egy bika.

- Én lovagokat tanítok - felelte Ser Rodrik élesen. - Akkor kapnak acélt, ha felkészültek. Ha elég idősek hozzá.

Az összeégett férfi Robbra pillantott.

- Hány éves vagy, fiú?

- Tizennégy - felelte Robb.

- Én már tizenkét évesen megöltem egy embert. Elhiheted, hogy nem tompa élű karddal tettem.

Arya látta, hogy Robb feszültsége egyre nő. Megsértették a büszkeségét. Ser Rodrik felé fordult.

- Engedd, hogy kiállják! Le tudom győzni.

- Akkor győzd le gyakorlókarddal! - felelte Ser Rodrik.

Joffrey megvonta a vállát.

- Gyere vissza, ha idősebb leszel, Stark! Ha nem vagy még túl idős. - Nevetés hallatszott a Lannisterek felől.

Robb szitkai betöltötték az udvart. Arya ijedten takarta el a száját. Theon Greyjoy megragadta Robb karját, hogy távol tartsa a hercegtől. Ser Rodrik aggodalommal huzigálta a pofaszakállát.

Joffrey ásítást színlelt és fiatalabb fivéréhez fordult.

- Gyere, Tommen! - mondta neki. - A játék órája letelt. Hagyjuk mókázni a gyermekeket!

Ez még nagyobb nevetést váltott ki a Lannisterekből és még több átkozódást Robb-ból. Ser Rodrik arca céklavörös volt a haragtól a fehér pofaszakáll alatt. Theon vasmarokkal tartotta Robbot, míg a hercegek és kíséretük biztonságos távolba nem értek.

Jon nézte, ahogy elmennek, Arya pedig Jont nézte. A fiú arca olyan mozdulatlan volt, mint a kis tó az istenerdő mélyén. Végül lemászott az ablakból.

- A műsornak vége - mondta. Lehajolt, hogy megvakargassa Szellem füle tövét. A fehér farkas felemelkedett és hozzádörgölőzött. - Jobb lesz, ha sietsz vissza a szobádba, kis húgom. Septa Mordane minden bizonnyal errefelé ólálkodik. Minél tovább rejtőzködsz, annál súlyosabb lesz a büntetés. Egész télen varrogathatsz majd. Amikor eljön a tavaszi olvadás, rábukkannak majd a holttestedre, amely még mindig a tűt szorongatja fagyott ujjai között.

Arya ezt egyáltalán nem tartotta viccesnek.

- Gyűlölöm a kézimunkát! - kiáltotta szenvedélyesen. - Ez nem igazságos!

- Semmi sem igazságos - felelte Jon. Újra összekócolta a haját és otthagyta. Szellem nesztelenül lépkedett mellette. Nymeria is elindult utánuk, de megállt és visszajött, amikor észrevette, hogy Arya nem jön.

A lány vonakodva az ellenkező irányba fordult.

Rosszabb volt, mint Jon gondolta. Nem Septa Mordane várta a szobájában, hanem Septa Mordane és az édesanyja.

BRAN

A vadászcsapat hajnalban indult útnak. A király vadkant akart enni az esti lakomán. Joffrey herceg az apjával lovagolt, így Robbnak is megengedték, hogy csatlakozzon a vadászokhoz. Benjen bácsi, Jory, Theon Greyjoy, Ser Rodrik, sőt még a királyné mulatságos kis fivére is velük tartott. Végül is ez volt az utolsó vadászat. Másnap reggel visszaindultak dél felé.

Brant otthon hagyták Jonnal, a lányokkal és Rickonnal. Rickon azonban még csak csecsemő volt, a lányok csak lányok voltak, Jont és a farkasát pedig sehol sem találta. Igaz, Bran nem is kereste olyan nagyon. Úgy gondolta, Jon haragszik rá. Úgy tűnt, Jon mostanában mindenkire haragszik. Bran nem tudta, miért. Ben bácsival megy a Falhoz, hogy csatlakozzon az Éjjeli Őrséghez. Ez majdnem olyan jó volt, mint délre menni a királlyal. Robb lesz az, akit hátrahagynak, nem Jon.

Bran napokon át alig várta az indulást. Saját lova hátán fog utazni a királyi úton, igazi lovon, nem pedig holmi pónival. Apja a Király Segítője lesz és a Királyvárnál álló vörös kastélyban fognak élni, a kastélyban, amit a Sárkányurak építettek. Öreg Nan azt mondta, hogy ott kísértetek és kazamaták vannak, ahol szörnyű dolgok történtek és sárkányfejekkel díszítik a falakat. Brannek már a gondolattól is borsódzott a háta, de nem félt. Hogy is félhetett volna? Vele lesz édesapja és a király is összes lovagjával és felesküdött kardjával együtt.

Egy napon Bran maga is lovag lesz, a Királyi Testőrség tagja. Öreg Nan szerint ők az egész királyság legjobb kardjai. Csak heten vannak, fehér páncélt viselnek és nincsen feleségük vagy gyermekük, mert kizárólag a király szolgálatának élnek. Bran ismerte az összes történetet. A neveik olyanok voltak a füleinek, mint a zene. Tükörpajzsos Serryn. Ser Ryam Wörbor. Aemon herceg, a Sárkánylovag. Az ikrek, Ser Erryk és Ser Arryk, akik egymás kardjától estek el évszázadokkal ezelőtt, amikor fivérek és nővérek csatáztak egymással abban a háborúban, amit az énekesek a Sárkányok Táncaként emlegettek. Gerold, a Fehér Bika. Ser Arthur Dayne, a Hajnal Kardja. Barristan, a Bátor.

A Királyi Testőrség két tagja kísérte el Robert királyt északra. Bran lenyűgözve bámulta őket és sohasem mert beszédbe elegyedni velük. Ser Boros kopasz és tokás volt, Ser Meryn pedig álmatag szemekkel nézett a világba és rozsdaszínű szakállt hordott. Ser Jaime Lannister sokkal inkább hasonlított a mesékben szereplő lovagokra. Ő is a Királyi Testőrség tagja volt, ám Robb azt mondta, hogy megölte az öreg, őrült királyt, és így már nem számít annak. A legnagyobb élő lovag Ser Barristan Selmy volt, Bátor Barristan, a Királyi Testőrség parancsnoka. Apja megígérte neki, hogy találkoznak Ser Barristannal, amint elérik Királyvárat, Bran pedig szobája falán jegyezte a napokat, türelmetlenül várva az indulást, hogy megpillanthasson egy olyan világot, amelyről eddig csak álmodott és elkezdjen egy életet, amihez foghatót még elképzelni is alig tudott.

Most azonban, amikor elérkezett az utolsó nap, Bran hirtelen elveszettnek érezte magát. Deres volt az egyetlen otthon, amit valaha is ismert. Apja azt mondta, hogy ezen a napon kell elbúcsúznia mindenkitől, s ő meg is próbálta. Miután a vadászok elmentek, farkasával az oldalán a kastélyban bolyongott. Elhatározta, hogy meglátogatja azokat, akik itt maradnak: Öreg Nant, Gage-et a szakácsot, Mikkent a kovácsműhelyében, Hodort, az istállófiút, aki olyan sokat mosolygott, gondozta a póniját és soha nem mondott semmi mást, csak azt, hogy „Hodor", a férfit az üvegkertben, aki szedret adott neki, amikor meglátogatta...

De hiába. Először az istállóba ment. Látta a póniját az állásban, de az már nem az ő pónija volt, mert ő igazi lovat kap, és a pónit itthagyja. Bran hirtelen szeretett volna leülni és sírni. Megfordult és elfutott, mielőtt Hodor és a többi istállófiú meglátta volna a könnyeket az arcán. Itt véget is ért a búcsúzkodása. Ehelyett egyedül töltötte a délelőttöt az istenkertben és azon fáradozott, hogy megtanítsa a farkasát, hogyan kell egy botot visszahozni, de nem járt sikerrel. A farkaskölyök eszesebb volt bármelyik kutyánál apja ketreceiben és Bran meg mert volna esküdni, hogy megértett minden szót, amit mondtak neki, de kevés érdeklődést tanúsított a botok kergetése iránt.

Még mindig a nevén gondolkozott. Robb Szürke Szélnek hívta a sajátját, mert olyan gyorsan futott. Sansa Ladynek nevezte el, Arya valami régi, a dalokban szereplő boszorkánykirálynő nevét

adta az övének, a kis Rickon pedig Borzaskutyának hívta, ami Bran szerint meglehetősen idétlen név egy rémfarkasnak. Jon farkasa, a fehér, a Szellem névre hallgatott. Bran bánta, hogy ez nem neki jutott eszébe először, még akkor is, ha az ő farkasa nem volt fehér. Legalább száz nevet kipróbált már az utóbbi két hétben, de egyik sem hangzott jól.

Végül beleunt a bot hajigálásába és elhatározta, hogy elmegy mászni. A sok esemény miatt már hetek óta nem járt fent a törött toronynál és könnyen lehet, hogy ez az utolsó lehetősége rá.

Átszáguldott az istenerdőn. A hosszabb utat választotta, hogy elkerülje a tavat, ahol a szívfa nőtt. A szívfa mindig megijesztette. A fáknak nem kellene, hogy szemük legyen, gondolta Bran, vagy leveleik, amelyek úgy néznek ki, mint a kezek. Farkasa a sarkában loholt.

- Te itt maradsz! - mondta neki a fegyverraktár fala közelében álló őrfa tövében. - Feküdj! Jól van. Most pedig itt maradsz!

A farkas úgy tett, ahogy parancsolta neki. Bran megvakarta a füle tövét, majd megfordult, felugrott, elkapott egy alacsonyan lévő ágat és felhúzta magát. Már félig fent volt a fán, könnyedén mászva egyik ágról a másikra, amikor a farkas felállt és vonyítani kezdett.

Bran lepillantott. A farkas elcsendesedett és résnyire nyílt sárga szemekkel meredt rá. Furcsa borzongás járta át. Újra mászni kezdett. A farkas megint felvonyított.

- Csend! - kiáltotta neki. - Ül! Maradsz! Rosszabb vagy Anyánál is.

A vonyítás végigkísérte felfelé a fán, míg át nem ugrott a fegyverraktár tetejére és el nem tűnt szem elől.

Deres háztetőinek rengetege Bran második otthona volt. Anyja gyakran mondta, hogy Bran előbb tudott mászni, mint járni. Ő maga nem emlékezett rá, mikor tanult meg járni, de arra sem emlékezett, mikor kezdett el mászni, tehát úgy gondolta, az állítás igaz lehet.

Egy kisfiúnak Deres falak, tornyok, udvarok és szerteszét ágazó alagutak szürke kőlabirintusa volt. A kastély régebbi részeiben a termek emelkedtek és lejtettek, s így az ember abban sem lehetett biztos, melyik szinten van valójában. A hely úgy nőtt évszázadokon át, mint egy szörnyűséges kőfa, mondta neki egyszer Luwin mester, ágai csomósak, vastagok és tekervényesek lettek, gyökerei pedig mélyen a föld alá nyúltak.

Amikor kijutott a tetők alól és az ég felé kúszott, Bran egész Wintefellt belátta egyetlen pillantással. Tetszett neki, hogy elterül alatta, csak madarak húznak el a feje felett, míg a kastély élete odalent zajlik. Bran órákig el tudott üldögélni a formátlan, viharverte vízköpők között, amelyek az Első Torony felett gubbasztottak. Ők mindent láttak idefentről: az udvarokban fa- és acélfegyverekkel gyakorlatozó embereket, az üvegkertekben veteményeiket gondozó szakácsokat, a ketrecekben fel-alá rohangáló nyughatatlan kutyákat, az istenkert csendjét és a mosókút mellett pletykáló leányokat. A fiú ettől úgy érezte, mintha ő lenne a kastély ura, úgy, ahogy még Robb sem lesz az sohasem.

Itt megtanulta Deres titkait is. Az építők még a talajt sem egyengették el. Deres falai mögött hegyek és völgyek húzódtak. Volt egy zárt híd, amely a harangtorony negyedik emeletétől ívelt át a kaszárnya második szintjéig. Bran tudott róla. Azt is tudta, hogy be lehet jutni a belső fal mögé a déli kapunál, mászni kell három emeletet, körbe kell futni egész Derest egy kőbe vágott szűk alagúton és az ember a talajszinten lyukad ki az északi kapunál, ahol száz lábnyi fal tornyosul föléje. Bran meg volt győződve róla, hogy erről még Luwin mester sem tud.

Anyja rettegett, hogy egy nap Bran lezuhan a falról és szörnyethal. A fiú bizonygatta neki, hogy ez nem fog megtörténni, de ő nem hitt neki. Egyszer megígértette vele, hogy a földön marad. Majdnem két héten át meg tudta tartani a szavát, nap nap után szenvedve, mígnem egy éjszaka kimászott a hálószobája ablakán, amikor a fivérei mélyen aludtak.

Másnap egy lelkiismereti rohamban bevallotta a bűnét. Lord Eddard az istenerdőbe parancsolta, hogy megtisztuljon és őröket állított, hogy Bran tényleg ott maradjon egyedül egész éjjel, engedetlenségén elmélkedve. Másnap reggel nem találták sehol. Végül a liget legmagasabb őrfájának felső ágai között bukkantak rá, amint édes álmát aludta.

Apja, bármilyen mérges is volt, nem állhatta meg nevetés nélkül.

- Te nem is a fiam vagy - mondta neki, amikor lehozták a fáról -, hanem egy mókus. Hát legyen.

Ha másznod kell, hát mássz, de lehetőleg úgy, hogy anyád ne vegye észre!

Bran minden tőle telhetőt megtett, de valójában sohasem hitte, hogy átverheti az asszonyt. Mivel apja nem tiltotta meg neki, Lady Catelyn másokhoz fordult segítségért. Öreg Nan elmesélt neki egy történetet egy kisfiúról, aki túl magasra mászott és egy villám agyonsújtotta és később a varjak vájták ki a szemét. Branre semmilyen hatást nem gyakorolt a mese. A törött torony tetején is fészkeltek varjak, ahová rajta kívül soha senki nem merészkedett, ő pedig néha megtöltötte a zsebeit kukoricával, mielőtt felmászott volna és a varjak a tenyeréből ettek. Soha egyikük sem mutatta a legkisebb jelét sem abbéli szándékának, hogy kivájja a szemét.

Nem sokkal ezután Luwin mester készített egy kis agyagfiút, Bran ruháiba öltöztette és lehajította a falról az alatta elterülő udvarra, hogy bemutassa, mi történne Brannel, ha lepottyanna. Ez jó móka volt, ám utána Bran ránézett a mesterre és csak ennyit mondott:

- Én nem agyagból vagyok. És különben is, sohasem esek le.

Ezt követően egy ideig üldözték az őrök, ha meglátták a tetőkön és megpróbálták leszedni onnét. Ez volt mind közül a legjobb. Olyan volt, mintha a fivéreivel játszana, csak itt mindig ő nyert. Az őrök fele olyan jól sem tudtak mászni, mint Bran, még Jory sem. Az esetek legnagyobb részében pedig meg sem látták. Az emberek sohasem néztek felfelé. Ez volt a másik, amit szeretett a mászásban: majdnem olyan volt, mintha láthatatlan lenne.

Az érzést is szerette, ahogy kőről kőre tornázta fel magát egy falon, ujjait és lábujjait mélyen a kövek közti résekbe vájva. Mindig levette a csizmáját és mezítláb volt, amikor mászott, mert ettől úgy érezte, kettő helyett négy keze van. Szerette a mély, kellemes fájdalmat, amit az erőpróba az izmaiban okozott. Szerette a levegő ízét odafent, az édes és hideg ízt, amely a téli barackéra emlékeztetett. Szerette a madarakat: a varjakat a törött toronyban, az apró verebeket, amelyek a kövek repedéseiben fészkeltek és a vén baglyot, ami a régi fegyvertár feletti poros padláson szunyókált. Bran mindet ismerte.

A legjobban azonban olyan helyekre szeretett menni, ahová senki más nem juthatott el. Úgy szerette látni Derest, ahogy senki más nem láthatta. Ez az egész kastélyt Bran titkos helyévé avatta.

Kedvenc terepe a törött torony volt. Valaha őrtoronynak épült, s így a legmagasabb volt Deresben. Régen, száz évvel azelőtt, hogy apja megszületett volna, egy villámcsapástól kigyulladt. A szerkezet felső harmada befelé leomlott, s a tornyot sohasem építették újjá. Apja néha patkányirtókat küldött a torony aljába, hogy eltakarítsák a fészkeket, amelyeket mindig megtaláltak a lehullott kövek és az elrothadt, elszenesedett gerendák kusza halmazában. Az épület kicsorbult felső részébe azonban soha senki sem jutott fel, kivéve Brant és a varjakat.

Két utat ismert oda fel. Egyenesen fel lehetett mászni magán a torony oldalán, de a kövek lazák voltak, az őket összetartó habarcs már réges-régen hamuvá vált és Bran sosem mert teljes súlyával rájuk nehezedni.

A legjobb út az volt, ha az istenerdőből indult el, felszaladt a magas őrfára, háztetőről háztetőre ugrálva átmászott a fegyverraktáron és az őrszobákon, mezítláb, hogy az őrök ne hallják meg a fejük felett. Így az Első Torony vak oldalához jutott, a kastély legősibb részéhez, egy zömök, kerek erődhöz, amely azonban magasabb volt, mint amilyennek látszott. Már csak patkányok és pókok éltek itt, de a régi kövek kitűnően megfeleltek a mászáshoz. Innét egyenesen fel lehetett mászni oda, ahol a vízköpők görnyedtek vakon a végtelen tér felett és szoborról szoborra himbálózva meg lehetett kerülni az egészet az északi oldal felé. Onnét, ha rendesen kinyújtózkodott, elérte a törött torony legközelebbi részét és fel tudta húzni magát. Már csak annyi volt hátra, hogy a megfeketedett köveken felkússzon a sasfészekig, nem több mint tíz lábnyira, akkor megjelentek a varjak, hogy megnézzék, hozott-e nekik kukoricát.

Bran a sok gyakorlás könnyedségével himbálózott egyik vízköpőről a másikra, amikor meghallotta a hangokat. Annyira meglepődött, hogy majdnem elvesztette a fogást. Az Első Torony üres volt, mióta az eszét tudta.

- Ez nem tetszik nekem - hallotta egy nő hangját. Egy sor ablak húzódott alatta és a hang az utolsóból szűrődött ki ezen az oldalon. - Neked kellene a Segítőnek lenned.

- Isten ments! - válaszolta egy férfihang lustán. - Nem kérek ilyen megtiszteltetésből. Túl sok

munkával jár.

Bran lógott, hallgatózott és egyszerre csak félt továbbmenni. Megpillanthatják a lábát, ha megpróbál áthimbálózni.

- Nem látod, milyen veszélybe sodor ez bennünket? - kérdezte a nő. - Robert úgy szereti azt az embert, mint a fivérét.

- Robert alig bírja elviselni a fivéreit. Nem mintha csodálkoznék ezen. Stannis egyedül is elég hozzá, hogy valakinek emésztési problémákat okozzon.

- Ne add a bolondot! Stannis és Renly egy dolog, Eddard Stark viszont teljesen más. Robert ugyanis hallgatni fog Starkra. Legyen átkozott mind a kettő! Ragaszkodnom kellett volna hozzá, hogy téged nevezzen ki, de biztos voltam benne, hogy Stark vissza fogja utasítani.

- Szerencsésnek kellene tartanunk magunkat - mondta a férfi. - A király akár az egyik öccsét is kinevezhette volna, vagy, isten őrizz, még Kisujjt is. Legyenek inkább becsületes ellenfeleim, mintsem becsvágyóak, és nyugodtabban fogok aludni éjszakánként.

Apáról beszélnek, eszmélt rá Bran. Többet akart hallani. Még néhány láb... de meg fogják látni, ha az ablak előtt himbálózik.

- Jól szemmel kell tartanunk - szólalt meg a nő.

- Én inkább téged tartanálak szemmel - válaszolta a férfi. A hangja unottnak tűnt. - Gyere vissza ide!

- Lord Eddardot sohasem érdekelte, mi történik a Nyaktól délre - folytatta a nő. - Soha. Én mondom neked, fel akar lépni ellenünk. Ugyan mi másért hagyná el hatalma székhelyét?

- Száz oka lehet rá. Kötelesség. Becsület. Sóvárog utána, hogy nagy betűkkel írhassa be a nevét a történelem könyvébe, vagy hogy megszabadulhasson a feleségétől, vagy mindkettő. Az is elképzelhető, hogy mindössze arról van szó, hogy életében egyszer szeretne megmelegedni.

- A felesége Lady Arryn nővére. Kész csoda, hogy Lysa nem volt itt, hogy a vádjaival fogadjon bennünket.

Bran lenézett. Az ablak alatt volt egy keskeny, mindössze néhány hüvelyk széles perem. Megpróbálta leereszteni magát arrafelé. Túl messze van. Sohasem fogja elérni.

- Túl sokat aggódsz. Lysa Arryn nem más, csak egy ijedt tehén.

- Az az ijedt tehén megosztotta Jon Arrynnal az ágyát.

- Ha bármit is tudott volna, Roberthez megy, mielőtt elmenekül Királyvárból.

- Amikor ő már beleegyezett, hogy Kaszter hegyen nevelje azt a nyápic kölykét? Nem hinném. Tudta, hogy a fiú túsz lenne a hallgatásáért. Lehet, hogy a Sasfészek biztonságában most bátrabbá válik.

- Anyák - a férfi szájából úgy hangzott ez a szó, mint egy átok. - Azt hiszem, a szüléstől valami megváltozik az elmétekben. Mindannyian megőrültök. - Felnevetett. Nevetése keserű volt. - Hadd váljon Lady Arryn olyan bátorrá, amilyenné csak akar! Bármit is tud, vagy bármit is hisz, hogy tud, nincsenek bizonyítékai. - Egy pillanatra elhallgatott. - Vagy mégis?

- Gondolod, hogy a királynak bizonyítékokra lenne szüksége? - kérdezte a nő. - Hidd el, nem szeret engem.

- És ez kinek a hibája, édes húgom?

Bran a peremet nézegette. Le tudna pottyanni rá. Ahhoz túl keskeny volt, hogy ráessen, de ha el tudná kapni a szélét estében és felhúzná magát... Persze ezzel zajt csaphatna és az ablakhoz csalná őket. Nem volt biztos benne, mit hall, de tudta, hogy nem az ő füleinek szánták.

- Éppen olyan vak vagy, mint Robert - mondta a nő.

- Ha úgy érted, ugyanazt látom, igen - felelte a férfi. - Egy férfit látok, aki inkább meghal, mintsem hogy elárulja a királyát.

- Egyet már elárult, vagy tán elfelejtetted? - vágta rá a nő. - Óh, nem tagadom, hogy hű Roberthez, ez nyilvánvaló. De mi történik, ha Robert meghal és Joff kerül a trónra? És ez minél előbb bekövetkezik, annál nagyobb biztonságban leszünk mindannyian. A férjem napról napra nyugtalanabb. Ha Stark mellette van, attól csak még rosszabb lesz. Még mindig szerelmes a húgába, abba az ízetlen, halott kis tizenhat éves fruskába. Vajon mikor lök félre engem valami új

Lyannáért?

Bran hirtelen nagyon megrémült. Semmit sem akart jobban, mint visszamenni arra, amerről jött, hogy megtalálja a fivéreit. De hát mit mondana nekik? Közelebb kell jutnia, ébredt rá. Látnia kell, kik beszélgetnek.

A férfi felsóhajtott.

- Kevesebbet kellene aggódnod a jövő miatt és többet foglalkoznod a kezed ügyében lévő élvezetekkel.

- Elég! - kiáltotta a nő. Bran bőr csattanását hallotta bőrön, majd a férfi nevetését.

A fiú felhúzta magát, átmászott a vízköpőn és kikúszott a tetőre. Ez volt a könnyebb megoldás. Átóvakodott a tetőn a következő vízköpőhöz, közvetlenül a szoba ablaka fölé, amelyben beszélgettek.

- Ez a beszélgetés kezd igen fárasztóvá válni, húgocskám - mondta a férfi. - Gyere ide és maradj csendben!

Bran meglovagolta a vízköpőt, összeszorította a lábait és fejjel lefelé lefordult a szoborról. A lábainál fogva függött és lassan kinyújtotta a nyakát lefelé, hogy belásson az ablakon. A világ furcsán nézett ki így fejjel lefelé. Egy udvar úszott el szédelegve alatta, kövein még mindig ott csillogott az olvadt hó.

Bran benézett az ablakon.

A szobában egy férfi és egy nő birkózott egymással. Mindketten meztelenek voltak. A fiú nem tudta megállapítani, kik azok. A férfi háttal állt neki és testével eltakarta a nőt, akit nekipréselt a falnak.

Lágy, nedves hangokat hallott. Bran rájött, hogy csókolóznak. Tágra nyílt szemmel, rémülten és lélegzetvisszafojtva bámulta őket. A férfi egyik keze a nő lábai közt volt és bizonyára bántotta ott, mert amaz mély torokhangon nyögdécselt.

- Hagyd abba! - nyöszörögte. - Hagyd abba, hagyd abba! Ó, kérlek... - a hangja azonban halk volt és gyenge és nem tolta el magától a férfit. Helyette a hajába temette a kezeit a férfi zilált, aranyszőke hajába és arcát a melleihez húzta.

Bran meglátta az arcát. A szemei csukva voltak, a szája nyitva, és nyögdécselt. Aranyhaja ideoda himbálózott, miközben előre-hátra mozgatta a fejét, de a fiú még így is felismerte benne a királynét.

Biztosan zajt csapott. A nő szeme váratlanul kinyílt és egyenesen őrá meredt. Felsikoltott.

Minden olyan hirtelen történt. A nő vadul ellökte magától a férfit, kiabált és kimutatott az ablakon. Bran megpróbálta felhúzni magát, meghajlított testtel nyúlt a vízköpő felé. Túlságosan kapkodott. Ujjai hiába kerestek fogódzót a sima kövön, pánikba esett, lábai lecsúsztak és hírtelen érezte, hogy zuhan. Egy pillanatra szédülés fogta el, és a gyomra megugrott, ahogy az ablak elsuhant előtte. Egyik kezével a perem felé kapott, az kicsúszott a kezéből, majd elkapta a másikkal. Keményen az épület falának csapódott. Az ütközés az összes levegőt kipréselte a tüdejéből. Bran ott himbálózott egy kézzel kapaszkodva, és levegő után kapkodott.

Arcok jelentek meg felette az ablakban.

A királyné. Most Bran felismerte a férfit is mellette. Annyira egyformák voltak, mint két tükörkép.

- Látott bennünket - mondta a nő élesen.

- Való igaz - közölte a férfi.

Bran ujjai csúszni kezdtek. Másik kezével is elkapta a peremet. Körmei megpróbáltak belemélyedni a szilárd kőbe. A férfi lenyúlt felé.

- Fogd meg a kezem! - mondta. - Mielőtt lezuhansz.

Bran megragadta a karját és teljes erejével belekapaszkodott. A férfi fellendítette a peremre.

- Mit keresel itt? - mordult rá az asszony.

A férfi nem figyelt rá. Nagyon erős volt. Felállította Brant az ablakpárkányra.

- Hány éves vagy, fiú?

- Hét - felelte Bran remegve a megkönnyebbüléstől. Ujjai mély barázdákat szántottak a férfi al-

karjába. Félénken elengedte.

A férfi a nőre pillantott.

- Hogy mit meg nem teszek a szerelemért! - mondta gyűlölettel a hangjában. Lökött egyet Branen.

Bran sikoltva esett ki az ablakon, hanyatt a semmibe. Semmi sem volt, amibe belekapaszkodhatott volna. Az udvar száguldva közeledett feléje.

Valahol a távolban egy farkas vonyított. Varjak köröztek a törött torony körül, kukoricára várva.

TYRION

Valahol Deres hatalmas kőútvesztőjében egy farkas vonyított. A hang úgy függött a kastély felett, mint egy gyászlobogó.

Tyrion Lannister felnézett a könyvből, amit olvasott, és megborzongott, bár a könyvtár barátságos és meleg volt. Van valami a farkasüvöltésben, ami kiragadja az embert az őt körülvevő valóságból, és amitől hirtelen elméjének sötét erdejében találja magát, amint meztelenül rohan a falka elöl.

Amikor a rémfarkas újra felüvöltött, Tyrion lecsapta a könyv nehéz bőrfedelét. A mű egy régóta halott mester értekezése volt az évszakok váltakozásáról. Keze fejével eltakart egy ásítást. Olvasólámpájának lángja már csak pislákolt, az olaj majdnem teljesen kifogyott belőle, hiszen a hajnal fénye már beszűrődött a magas ablakokon. Egész éjjel olvasott, de ebben semmi különös nem volt. Tyrion Lannister nem sokat törődött az alvással.

Lábai elgémberedtek és fájtak, ahogy lekászálódott a padról. Egy kicsit megmasszírozta őket, hogy visszatérjen beléjük az élet és nehézkesen az asztalhoz sántikált, ahol a septon horkolt halkan, fejét egy nyitott könyvön nyugtatva. Tyrion a címre pillantott. Aethelmure Nagymester élete: nem is csoda.

- Chayle - szólalt meg lágyan. A fiatalember felkapta a fejét, zavartan pislogott, rendje kristálydísze pedig vadul himbálózott ezüstláncán.

- Megyek, megreggelizem. Tegyél róla, hogy a könyvek visszakerüljenek a polcra! Óvatosan bánj a valyriai tekercsekkel, a pergamen nagyon száraz. Ayrmidon „Hadigépezetek" című műve meglehetősen ritka, és a tiéd az egyetlen teljes példány, amit eddig láttam.

Chayle még mindig félálomban meredt rá. Tyrion türelmesen megismételte az instrukciókat, majd vállon veregette a septont és otthagyta a feladataival.

Odakint Tyrion teleszívta a tüdejét a hideg hajnali levegővel és megkezdte körülményes leereszkedését a könyvtártorony külső oldalán körbefutó meredek lépcsőkön. Lassan haladt, a lépcsőfokok magasak és keskenyek, lábai pedig rövidek és görbék voltak. A felkelő nap még nem világította meg Deres falait, de az emberek már kint voltak az alant elterülő udvaron. Sandor Clegane reszelős hangja hatolt fel hozzá.

- A fiú régóta haldoklik. Örülnék, ha gyorsabban tenné.

Tyrion letekintett és megpillantotta a Vérebet, ahogy az ifjú Joffrey herceggel ácsorog, miközben fegyverhordók nyüzsögnek körülöttük.

- Legalább csendben hal meg - felelte a herceg. - A farkas viszont iszonyatos lármát csap. Alig tudtam aludni az éjjel.

Clegane hosszú árnyékot vetett a keményre döngölt földre, ahogy a fegyvernöke a fejére húzta a fekete sisakot.

- Elnémítom a dögöt, ha úgy kívánod - mondta a nyitott sisakrostélyon keresztül. Legénye kardot nyomott a kezébe. A lovag a hideg reggeli levegőbe hasítva próbálgatta a fegyver súlyát. Mögötte az udvar fémnek csapódó fém csilingelésétől zengett.

A javaslat láthatóan tetszett a hercegnek.

- Küldj egy kutyát, hogy végezzen ezzel a döggel! - kiáltotta. - Derest úgy ellepik a farkasok, hogy a Starkok aligha hiányolnának egyet közülük.

Tyrion leugrott az utolsó lépcsőfokról az udvarra.

- Engedelmeddel különvéleményemnek adnék hangot, unokaöcsém - mondta a hercegnek. - A Starkok hatnál tovább is tudnak számolni. Nem úgy, mint néhány herceg, akiket megnevezhetnék.

Joffreyba legalább annyi jólneveltség szorult, hogy elpiruljon.

- Egy hang a semmiből - szólalt meg Sandor. Kikukucskált a sisak alól és jobbra-balra tekintgetett. - A levegő szellemei!

A herceg nevetett, mint mindig, amikor a testőre ezt a komédiát játszotta. Tyrion már hozzászokott.

- Idelent!

A magas férfi lebámult a földre és úgy tett, mintha akkor venné észre.

- A kis Lord Tyrion! - mondta. - Bocsánatot kérek. Nem láttam, hogy ott állsz.

- Ma nincs hangulatom az arcátlanságodhoz - Tyrion az unokaöccséhez fordult. - Joffrey, itt az ideje, hogy felkeresd Lord Eddardot és az asszonyát, hogy vigasszal szolgálj nekik.

Joffrey olyan sértődötten nézett, ahogyan arra csak egy hercegecske képes.

- Ugyan mit használna nekik az én vigasztalásom?

- Semmit - válaszolta Tyrion. - Ez mégis elvárás veled szemben. A távolléted feltűnt.

- A Stark-fiú semmit sem jelent nekem - közölte Joffrey. - Képtelen vagyok elviselni az asszonyok sírását.

Tyrion Lannister felemelte a kezét és keményen pofon vágta unokaöccsét. A fiú arca vörössé vált.

- Még egy szó - mondta Tyrion -, és újra megütlek.

- Elmondom Anyának! - kiabált Joffrey.

Tyrion újra megütötte. Most már arcának mindkét oldala izzott.

- Elmondod anyádnak - közölte Tyrion -, de előbb Lord és Lady Starkhoz mész, térdre borulsz előttük és megmondod nekik, mennyire fájdalmasan érint a dolog, és hogy a szolgálatukra leszel, ha a legcsekélyebb segítséget nyújthatod nekik, és hogy az övék vagy ezen a gyászos órán, és hogy minden imád feléjük száll. Megértetted? Megértetted?

A fiún látszott, hogy közel áll a síráshoz. Ehelyett azonban sikerült egy erőtlen fejbólintással válaszolni, majd megfordult és kirohant az udvarról, kezeivel az arcán. Tyrion figyelte, ahogy elszalad.

Árnyék borult az arcára. Megfordult. Clegane állt ott szirtként magasodva fölébe. Koromfekete páncélja mintha kioltotta volna a napot. Leeresztett sisakrostélya vicsorgó fekete kutyát mintázott. Bár ijesztő volt ránézni, Tyrion mindig úgy vélte, hogy ez semmiség Clegane saját, förtelmesen összeégett arcához képest.

- A herceg nem fogja ezt elfelejteni, kis lord - figyelmeztette a Véreb. A sisak öblös morajlássá tompította nevetését.

- Remélem is, hogy nem - felelte Tyrion Lannister. - Ha mégis elfelejtené, légy jó kutya, és emlékeztesd rá! - körbepillantott az udvaron. - Nem tudod véletlenül, merre találom a bátyámat?

- Éppen reggelijét költi a királynéval.

- Ah - mondta Tyrion. Hanyagul biccentett Sandor Clegane-nek és olyan fürgén távozott, amennyire csak satnya lábai engedték, s közben fütyörészett. Szánta az első lovagot, aki ma a Véreb útjába kerül. Ez az ember tényleg rendkívül indulatos volt.

Hideg, komor étkezéshez terítettek a Vendégház reggelizőszobájában. Jaime, Cersei és a gyerekek az asztalnál ültek és fojtott hangon beszélgettek.

- Robert még mindig ágyban van? - kérdezte Tyrion miközben hívatlanul helyet foglalt az asztalnál.

Nővére a halvány undornak azzal a kifejezésével az arcán bámult rá, amit azóta viselt, hogy Tyrion megszületett.

- A király egyáltalán nem aludt - világosította fel. - Lord Eddarddal van. Mélyen a lelkére vette a bánatukat.

- A mi Robertünknek hatalmas szíve van - jegyezte meg Jaime egy lusta mosoly kíséretében. Nagyon kevés dolog volt, amit Jaime komolyan vett. Tyrion jól tudta ezt a bátyjáról és elnézte neki. Gyermekkorának hosszú, rettenetes évei alatt Jaime volt az egyetlen, aki hajlandó volt érzelmet vagy tiszteletet tanúsítani iránta, s Tyrion ezért kész volt majdnem mindent elnézni neki.

Egy szolgáló érkezett.

- Kenyeret - rendelkezett Tyrion -, kettőt azok közül a kis halak közül és egy korsót abból a jó barna sörből, hogy leöblítsem őket. Óh, és némi szalonnát. Addig süsd, míg fekete nem lesz.

A szolgáló meghajolt és elment. Tyrion visszafordult a testvéreihez. Ikrek, férfi és nő. Ma reggel különösen egyformának néztek ki. Mindketten mélyzöld ruhát választottak, ami illett a sze-

mükhöz. Szőke fürtjeik divatos rendezetlenségben hullottak alá, csuklójukon, ujjaikon és nyakukon pedig arany ékszerek csillogtak.

Tyrion eltűnődött, vajon milyen is lenne egy ikertestvér, és arra a következtetésre jutott, hogy inkább nem kíváncsi rá. Már az is elég rossz volt, hogy mindennap viszont kellett látnia önmagát a tükörben. Még egy példány belőle, túlságosan rémisztő elgondolás volt ahhoz, hogy elmélkedjen rajta.

Tommen herceg szólalt meg.

- Vannak híreid Branről, nagybácsi?

- Meglátogattam a betegszobát tegnap éjjel - közölte Tyrion. - Semmi változás. A mester szerint ez némi reményre ad okot.

- Nem szeretném, hogy Brandon meghaljon - mondta Tommen félénken. Kedves fiú volt. Nem hasonlított a bátyjára, de hát Jaime-t és Tyriont sem ugyanabból a fából faragták.

- Lord Eddardnak is volt egy Brandon nevű bátyja - merengett Jaime. - Az egyik túsz, akit Targaryen meggyilkolt. Úgy látszik, ez egy szerencsétlen név.

- Ó, nem annyira szerencsétlen - jegyezte meg Tyrion. A szolgáló megjelent a tányérjával. Letépett egy darabot a fekete kenyérből.

Cersei gyanakodva méregette.

- Mit értesz ez alatt?

Tyrion ferde mosolyt küldött felé.

- Ó, csak annyit, hogy Tommen kívánsága esetleg teljesülhet. A mester szerint a fiú életben maradhat - kortyolt egyet a söréből.

Myrcella boldogan felsóhajtott, Tommen pedig nyugtalanul elmosolyodott, de Tyrion nem a gyerekeket figyelte. A pillantás, amit Jaime és Cersei váltottak, nem tartott tovább egy másodperc tört részénél, de az ő figyelmét nem kerülte el. Nővére ezután az asztalra szegezte a tekintetét.

- Ez nem kegyelem. Ezek az északi istenek kegyetlenek, hogy ilyen fájdalmak között hagyják a gyermekeket.

- Mit mondott a mester? - kérdezte Jaime.

A szalonna ropogott, amikor beleharapott. Tyrion egy darabig elgondolkodva rágcsálta, majd így szólt:

- Úgy gondolja, ha a fiú meg akarna halni, már megtette volna. Már négy nap telt el, és semmi változás.

- Bran jobban lesz, nagybácsi? - kérdezte a kis Myrcella. Mindent örökölt anyja szépségéből, de semmit a természetéből.

- Eltört a gerince, kicsim - mondta neki Tyrion. - A zuhanástól összetörtek a lábai is. Mézzel és vízzel tartják életben, máskülönben éhen halna. Talán, ha felébred, képes lesz rendes ételt is enni, de soha többé nem fog járni.

- Ha felébred - ismételte Cersei. - Ez valószínű?

- Egyedül az istenek tudják - válaszolta Tyrion. - A mester csak reménykedik. - Még egy falat kenyeret vett a szájába. - Meg mernék esküdni, hogy a farkasa tartja életben a fiút. Az az állat éjjel-nappal ott van az ablaka alatt és vonyít. Mindahányszor elzavarják, visszatér. A mester azt mondja, egyszer becsukták az ablakot, hogy kizárják a zajt és Bran gyengülni látszott. Amikor újra kinyitották, a szíve erősebben kezdett verni.

A királyné megborzongott.

- Van valami természetellenes azokban az állatokban - mondta. - Veszélyesek. Nem engedem, hogy egy is velünk jöjjön délre.

Jaime közbeszólt.

- Nehéz lesz megakadályoznod, húgocskám. Mindenhová követik azokat a lányokat.

Tyrion hozzálátott a halhoz.

- Tehát hamarosan indultok?

- Távolról sem elég hamar - jegyezte meg Cersei, majd összeráncolta a szemöldökét. - Indulunk? - ismételte meg. - És te? Az istenekre, csak nem azt akarod mondani, hogy itt maradsz?

Tyrion megvonta a vállát.

- Benjen Stark visszatér az Éjjeli Őrséghez a bátyja fattyával. Úgy gondoltam, velük tartok és megnézem magamnak ezt a Falat, amelyről már annyit hallottunk.

Jaime elmosolyodott.

- Remélem, nem akarod magadra húzni a feketét, édes öcsém.

Tyrion nevetett.

- Mi, hogy én és a cölibátus? A szajhák rimánkodnának Dorne-tól Kaszter hegyig. Nem, csak szeretnék felállni a Fal tetejére és lepisilni a világ széléről.

Cersei hirtelen felállt.

- A gyerekeknek nem kell hallgatniuk ezt a mocskot. Tommen, Myrcella, gyertek!

Sebesen kivonult a reggelizőszobából. Kísérete és kicsinyei követték.

Jaime Lannister elgondolkodva figyelte testvérét azokkal a hűvös, zöld szemekkel.

- Stark sohasem lenne hajlandó elhagyni Derest, miközben a fia a halál mezsgyéjén lebeg.

- Megteszi, ha Robert ezt parancsolja - mondta Tyrion. - Robert pedig ezt fogja parancsolni. Lord Eddard semmit sem tehet a fiúért.

- Véget vethetne a gyötrelmeinek - felelte Jaime. - Én megtenném, ha az én fiam volna. Ez kegyelem lenne.

- Nem javaslom, hogy ezt Lord Eddardnak is megemlítsd, kedves bátyám - jegyezte meg Tyrion. - Esetleg nem venné jó néven.

- Még ha életben marad is a fiú, nyomorék lesz. Rosszabb, mint egy nyomorék. Egy torzó. Inkább a tiszta halál.

Tyrion olyan vállrándítással válaszolt, ami kiemelte vállai ferdeségét.

- A torzók mellett szólva - kezdte -, hadd adjak hangot ellenvéleményemnek. A halál olyan szörnyen végleges, míg az élet tele van lehetőségekkel.

Jaime elmosolyodott.

- Megátalkodott kis ördögfióka vagy, nem gondolod?

- Ó, igen - ismerte el Tyrion. - Remélem, a fiú felébred. Rettentően érdekelne, mi mondanivalója van.

Bátyja mosolya lehervadt, mintha savanyú tejet ivott volna.

- Tyrion, édes öcsém! - mondta sötéten. - Vannak alkalmak, amikor okot adsz rá, hogy elgondolkodjam, kinek az oldalán is állsz valójában.

Tyrion szája tele volt kenyérrel és hallal. Húzott egyet az erős fekete sörből, hogy leöblítse, és komiszul Jaime-re vigyorgott.

- Na de Jaime, kedves bátyám! - mondta neki. - Megbántasz. Tudod, mennyire szeretem a családomat!

JON

Jon lassan ballagott felfelé a lépcsőkön és próbált nem arra gondolni, hogy esetleg most teszi utoljára. Szellem nesztelenül lépdelt mellette. Odakint hó kavargott be a kastély kapuján, az udvar merő zaj és káosz volt, idebent a vastag kőfalak védelmében azonban még mindig meleg volt és csend. Túl nagy csend Jon számára.

Felért a lépcsőfordulóig és egy hosszú percre félénken megállt. Szellem a kezét döfködte. Ebből bátorságot merített. Kihúzta magát és belépett a szobába.

Lady Stark ott ült az ágy mellett. Éjjel-nappal ott volt, már közel két hete. Egy pillanatra sem hagyta el Brant. Iderendelte magának az ételt és az éjjeliedényeket, és hozatott egy kis, kemény ágyat, amin aludhatott, bár azt mondják, alig aludt valamicskét. Ő maga táplálta a beteg fiút, ő etette meg mézzel, vízzel és a gyógynövénykeverékkel, ami életben tartotta. Egyszer sem hagyta el a szobát. Jon tehát távol maradt.

Most már azonban nem volt több idő.

Egy pillanatra megállt az ajtóban. Félt megszólalni, félt közelebb menni. Az ablak nyitva volt. Odakint egy farkas vonyított. Szellem meghallotta és felkapta a fejét.

Lady Stark feléje fordult. Egy ideig nem látszott rajta, hogy felismerné. Végül hunyorított.

- Hát te mit keresel itt? - kérdezte furcsán fakó és érzelemmentes hangon.

- Branhez jöttem - felelte Jon. - Hogy elbúcsúzzak tőle.

Az asszony arca nem változott. Hosszú gesztenyebarna haja fénytelen és zilált volt. Úgy nézett ki, mintha húsz évet öregedett volna.

- Megtetted. Most menj el!

Jon egyik része szeretett volna elmenekülni, de tudta, ha megteszi, talán soha többé nem látja viszont Brant. Idegesen belépett a szobába.

- Kérlek! - szólalt meg.

Valami hidegség mozdult meg a nő szemében.

- Azt mondtam, menj el! - mondta neki. - Nincs szükségünk rád.

Máskor ettől futásnak eredt volna. Talán még sírva is fakad. Most azonban csak dühös lett tőle. Rövidesen az Éjjeli Őrség Felesküdött Testvére lesz és Catelyn Tully Starknál sokkalta nagyobb veszélyekkel fog szembenézni.

- Ő a fivérem - mondta.

- Hívjam az őröket?

- Hívd - felelte Jon kihívóan. - Nem akadályozhatod meg, hogy lássam. - Átment a szobán, úgy, hogy az ágy köztük maradjon és lenézett a fekvő Branre.

Az asszony fogta az egyik kezét. Olyan volt, mint valami karom. Ez nem az a Bran volt, akire emlékezett. A hús teljesen eltűnt róla és bőre úgy feszült a csontokon, mintha ágak lennének. A fiú lábai a takaró alatt olyan görbék voltak, hogy Jon gyomra émelyegni kezdett. Szemei fekete üregekbe süppedtek. Nyitva voltak, de nem láttak semmit. A zuhanástól valahogy összezsugorodott. Már-már olyan volt, mint egy levél, amelyet a legelső erős szél magával sodor a sírba.

Az összezúzódott bordák törékeny ketrece alatt azonban a fiú mellkasa emelkedett és süllyedt minden felületes levegővétellel.

- Bran - szólította meg. - Sajnálom, hogy eddig nem jöttem. Féltem. - Érezte, hogy könnyek gördülnek le az arcán, de már nem törődött velük. - Ne halj meg, Bran! Kérlek. Mind arra várunk, hogy felébredj. Én meg Robb meg a lányok, mindenki...

Lady Stark őt nézte. Nem kiáltott fel. Jon ezt beleegyezésnek vette. Az ablak alatt megint felüvöltött a rémfarkas. A farkas, akit Brannek nem maradt ideje elnevezni.

- Most mennem kell - suttogta Jon. - Benjen bácsi vár rám. Északra megyek a Falra. Ma kell elindulnunk, mielőtt megérkezik a hó.

Eszébe jutott, milyen izgatott volt Bran az utazás miatt. A gondolat, hogy így itt hagyja, több volt, mint amit el tudott viselni. Jon letörölte a könnyeit, előrehajolt és gyengéden megcsókolta fi-

vére ajkait.

- Azt akartam, hogy itt maradjon velem - szólalt meg Lady Stark lágyan.

Jon óvatosan figyelte az asszonyt. Még csak rá sem nézett. Hozzá beszélt, de neki olyan volt, mintha ott sem lenne a szobában.

- Imádkoztam érte - mondta fakó hangon. - Ő volt az én különleges fiam. Elmentem a szentélybe és hétszer imádkoztam Isten hét arcához, hogy Ned gondolja meg magát és hagyja itt őt velem. Az imádságok néha meghallgattatnak.

Jon nem tudta, mit mondjon.

- Nem a te hibád volt - nyögte ki végül hosszú, kínos csend után.

Az asszony szemei megtalálták őt. Szinte csepegett belőlük a méreg.

- Nincs szükségem a feloldozásodra, fattyú!

Jon lesütötte a szemét. A nő Bran egyik kezét szorongatta. Ő megfogta a másikat és melegen megszorította. Az ujjak: akár a madárcsont.

- Isten veled - mondta halkan.

Már az ajtónál járt, amikor Lady Catelyn utánaszólt.

- Jon!

Tovább kellett volna mennie, de az asszony még sohasem szólította a nevén azelőtt. Megfordult. A nő az arcát nézte, mintha most látná először.

- Igen?

- Veled kellett volna megtörténnie - mondta neki. Ezután visszafordult Branhez és sírni kezdett. Egész teste remegett a zokogástól. Jon még sohasem látta sírni őt.

Hosszú volt az út az udvarig.

Odakint zaj és felfordulás fogadta. Szekereket raktak meg, emberek kiáltoztak, lovakat szerszámoztak és nyergeltek fel, majd kivezették őket az istállókból. Apró pelyhekben hullott a hó, és mindenki tolakodott, hogy indulhasson már.

Robb az egész kavalkád kellős közepén állt és parancsokat osztogatott. Úgy tűnt, megnőtt mostanában, mintha Bran balesete és anyja összeomlása valahogy erősebbé tette volna. Szürke Szél mellette volt.

- Benjen bácsi téged keres - kiáltott oda Jonnak. - Már egy órával ezelőtt el akart indulni.

- Tudom - felelte Jon. - Azonnal - körülnézett a zajban és a kavarodásban. - Nehezebb elmenni, mint gondoltam.

- Nekem is - vallotta be Robb. A hajára hullott hópelyhek elolvadtak testének melegétől. -Voltál nála?

Jon bólintott. Nem mert megszólalni.

- Nem fog meghalni - mondta Robb. - Tudom.

- Benneteket, Starkokat nehéz elpusztítani - értett egyet Jon. Hangja tompa és fáradt volt. A látogatás minden erejét kiszívta.

Robb tudta, hogy valami nincs rendben.

- Az anyám...

- Nagyon... kedves volt - mondta neki Jon.

Robb megkönnyebbült.

- Jól van - mosolygott. - Amikor legközelebb találkozunk, csupa feketében leszel.

Jon erőltetetten visszamosolygott rá.

- Úgyis mindig az volt az én színem. Mit gondolsz, mikor kerül rá sor?

- Nemsokára - ígérte Robb. Magához vonta Jont és szorosan megölelte. - Isten veled, Jon!

Jon viszonozta az ölelést.

- Veled is, Stark! Vigyázz Branre!

- Vigyázok - elszakadtak egymástól és esetlenül bámultak a hóesésbe. - Benjen bácsi azt mondta, küldjelek az istállókhoz, ha meglátlak - szólalt meg végül Robb.

- Még valakitől el kell búcsúznom - mondta Jon.

- Akkor nem találkoztunk - felelte Robb. Jon otthagyta a hóban, szekerekkel, farkasokkal és lo-

vakkal körülvéve. Az út a fegyvertárig rövid volt. Felkapta a csomagját és a fedett hídon át a Toronyba ment.

Arya a szobájában volt és éppen egy fényes vasfa dobozba pakolt, ami nagyobb volt, mint ő maga. Nymeria segített neki. Aryának csak intenie kellett, s a farkas átrohant a szobán, szájába kapott valami selyemdarabot és odavitte neki. Amikor azonban megérezte Szellemet, hátsó lábaira ült és rájuk vakkantott.

Arya hátrapillantott, meglátta Jont és felugrott. Vékony karjait szorosan a nyaka köré fonta.

- Már megijedtem, hogy elmentél - mondta neki akadozó lélegzettel. - Nem engedtek ki, hogy elbúcsúzhassak.

- Miért, mit követtél el megint? - Jon jól szórakozott.

Arya kibontakozott az ölelésből és grimaszt vágott.

- Semmit. Pakoltam, meg miegymás - a hatalmas láda felé intett, amely harmadáig sem volt tele, és a ruhákra, amelyek szanaszét hevertek a szobában.

- Septa Mordane azt mondta, elölről kell kezdenem az egészet. Szerinte a holmijaim nem voltak megfelelően összehajtogatva. Szerinte egy igazi déli hölgy nem csak úgy belehajigálja a ruháit a dobozába, mint valami rongyokat.

- És te ezt tetted, kicsi húgom?

- Hát, úgyis mind összekeverednek - válaszolta a lány. - Kit érdekel, hogyan hajtogattam össze őket?

- Septa Mordane-t - mondta Jon. - Azt sem hiszem, hogy tetszene neki, hogy Nymeria segít. - A nősténfarkas csendben ráemelte sötét aranyszemét. - Jól is van így. Van valamim a számodra, amit szeretném, ha magaddal vinnél, és ezt nagyon gondosan kell becsomagolni.

A kislány arca felderült.

- Egy ajándék?

- Annak is nevezhetjük. Csukd be az ajtót!

Arya óvatosan, ám izgatottan ellenőrizte az előcsarnokot.

- Nymeria, ide! Őrizd! - Kívül hagyta a farkast, hogy figyelmeztesse őket a betolakodókra és becsukta az ajtót. Addigra Jon lehámozta a rongyokat, amibe ajándékát belecsomagolta. Feléje tartotta.

Arya szemei elkerekedtek. Olyan sötét szemek voltak, mint az övé.

- Egy kard - suttogta vékony, fojtott hangon.

A hüvely puha, rugalmas szürke bőrből volt. Jon lassan húzta ki a pengét, hogy a lány láthassa az acél kékes csillogását.

- Ez nem játék - figyelmeztette. - Vigyázz, nehogy megvágd magad! Olyan éles, hogy borotválkozni is lehetne vele.

- A lányok nem borotválkoznak.

- Talán nem ártana nekik. Láttad már a septa lábait?

Arya kuncogott.

- Olyan vékonyka.

- Ahogy te is az vagy - közölte Jon. - Mikkennel külön csináltattam ezt. Az útonállók ilyen kardokat használnak Pentosban, Myrben és a többi Szabad Városban. Nem lehet vele lecsapni egy ember fejét, de ki lehet lyuggatni vele, ha elég gyors vagy.

- Én elég gyors vagyok - bizonygatta Arya.

- Mindennap gyakorolnod kell. - A fiú a kezébe helyezte a fegyvert, megmutatta neki, hogyan tartsa és hátralépett. - Na, milyen érzés? Jó az egyensúlya?

- Azt hiszem, igen - válaszolta Arya.

- Első lecke - mondta Jon. - A hegyes végével szúrunk.

Arya a karjára suhintott a penge lapjával. Az ütés fájt, de Jon azon kapta magát, hogy vigyorog, mint egy bolond.

- Tudom, melyik végét kell használni - világosította fel Arya. Kétely villant át az arcán. -Septa Mordane el fogja venni tőlem.

- Nem, ha nem tudja meg, hogy nálad van - nyugtatta meg Jon.

- Kivel fogok gyakorolni?

- Találsz majd valakit - ígérte Jon. - Királyvár igazi város, ezerszer nagyobb Deresnél. Amíg nem találsz partnert, figyeld, hogyan küzdenek az udvaron! Fuss, lovagolj, erősítsd magad. És bármit teszel...

Arya tudta, mi következik. Együtt fejezték be.

- ... ne... mondd... el... Sansának!

Jon összeborzolta a haját.

- Hiányozni fogsz, kicsi húgom.

Hirtelen úgy tűnt, a lány elsírja magát.

- Bárcsak velünk jöhetnél!

- A különböző utak néha ugyanabba a kastélyba vezetnek. Ki tudja? - Már jobban érezte magát. Nem fogja megengedni magának, hogy szomorú legyen. - Jobb lesz, ha megyek. Azzal töltöm az első évemet a Falon, hogy éjjeliedényeket ürítek, ha még tovább várakoztatom Ben bácsit.

Arya odaszaladt hozzá egy utolsó ölelésre.

- Először tedd le a kardot! - figyelmeztette nevetve Jon. A lány majdnem szégyenlősen tette félre és elborította csókokkal.

Amikor a fiú visszafordult az ajtóból, Arya kezében megint ott volt a kard és az egyensúlyát próbálgatta.

- Majd' elfelejtettem - szólalt meg. - A legjobb kardoknak nevük is van.

- Mint Jégnek - mondta a lány. Megvizsgálta a kezében lévő pengét. - Ennek is van neve? Mondd meg, kérlek!

- Találd ki! - ugratta Jon. - Az a dolog, amit a legjobban kedvelsz.

Arya először elgondolkodott, aztán eszébe jutott. Félelmetesen jól vágott az esze. Együtt mondták ki:

- Tű!

A lány nevetésének emléke melegítette Jont az északra tartó hosszú úton.

DAENERYS

Daenerys Targaryen rettegéssel és barbár pompával ment hozzá Khal Drogóhoz egy Pentos falain kívül elterülő mezőn, mert a dothrakiak hite szerint egy férfi életében minden fontos dolognak a szabad ég alatt kell megtörténnie.

Drogo odarendelte a khalasarját, hogy vegyenek részt a szertartáson, s ők eljöttek: negyvenezer dothraki harcos és megszámlálhatatlanul sok asszony, gyerek és rabszolga. A város falain kívül táboroztak le hatalmas csordáikkal, fűből szőttek palotákat, mindent megettek, ami az útjukba került és Pentos jóravaló népe napról napra egyre nyugtalanabb lett.

- A tanács megduplázta a város őrségét - közölte velük Illyrio egy nagy tál mézes kacsa és erős narancssárga bors mellett egyik éjjel Drogo szállásán. A khal csatlakozott a khalasarhoz, birtokát pedig Daenerys és bátyja rendelkezésére bocsátotta az esküvő napjáig.

- Jobb lenne minél előbb megházasítani Daenerys hercegnőt, mielőtt Pentos vagyonának felét zsoldosok és orgyilkosok kótyavetyélik el! - tréfálkozott Ser Jorah Mormont. A száműzött lovag aznap éjjel ajánlotta fel kardját a fivérének, amikor Danyt eladták Khal Drogónak. Viserys örömmel elfogadta. Mormont azóta is állandó társuk volt.

Illyrio tanácsos könnyedén felnevetett villás szakálla mögött, de Viserys még csak el sem mosolyodott.

- Holnap az övé lehet, ha akarja - mondta a fivére. Danyre pillantott, ő pedig lesütötte a szemét. - Persze csak akkor, ha megfizeti az árát.

Illyrio lustán intett a kezével. Kövér ujjain gyűrűk csillogtak.

- Már mondtam neked, mindent elrendeztem. Bízz bennem! A khal koronát ígért neked, s meg is fogod kapni.

- Igen, de mikor?

- Amikor a khal úgy dönt - felelte Illyrio. - Először elveszi a lányt, majd miután övé lett, át kell vonulnia a síkságon és be kell mutatnia őt a dosh khaleennek Vaes Dothrakban. Talán azután. Ha az előjelek megfelelnek a háborúhoz.

Viserysben forrongott a nyugtalanság.

- Szarok a dothrakiak előjeleire. A Bitorló apám trónján ül. Meddig kell várnom?

Illyrio megvonta a vállát.

- Életed legnagyobb részében vártál, nagy király. Mit számít még néhány hónap, még néhány év?

Ser Jorah, aki keleten egészen Vaes Dothrakig eljutott, helyeslően bólintott.

- Azt tanácsolom, felség, légy türelmes! A dothrakiak hűek maradnak az adott szavukhoz, de mindent a maga idejében tesznek. Egy alacsonyabb rangú ember kérhet szívességet a khaltól, de semmi szín alatt nem követelheti rajta.

Viserys felhorkant.

- Vigyázz a nyelvedre, Mormont, mert kivágatom! Én nem vagyok alacsonyabb rangú ember, én a Hét Királyság törvényes uralkodója vagyok. A sárkány nem kér.

Ser Jorah tisztelettudóan lesütötte a szemét. Illyrio rejtelmesen mosolygott és leszakította a kacsa egyik szárnyát. Méz és zsír folyt az ujjaira és csepegett a szakállára, ahogy beleharapott a lágy húsba. Nincsenek már sárkányok, gondolta Dany, miközben a bátyját figyelte, bár ezt nem merte volna hangosan kimondani.

Akkor éjjel mégis egy sárkányról álmodott. Viserys ütötte, bántotta őt. Meztelen volt és esetlennek érezte magát a félelemtől. Megpróbált elfutni előle, de a teste merev volt és suta. A fiú megint megütötte. Megbotlott és elesett.

- Felébresztetted a sárkányt! - kiabálta, miközben újra és újra belerúgott. - Felébresztetted a sárkányt, felébresztetted a sárkányt! - combjai ragacsosak voltak a vértől. Behunyta a szemét és nyöszörgött. Mintegy feleletként rettenetes hang hasított a levegőbe, mintha valami szétrepedne, majd óriási tűz ropogása hallatszott. Amikor újra odanézett, Viserys eltűnt, hatalmas lángoszlopok emel-

kedtek körös-körül és az egész közepében ott állt a sárkány. Lassan megmozdította óriási fejét. Amikor izzó szemei megtalálták az övét, a lány felébredt. Reszketett és a verejték fényes lepelként borította be a testét. Sohasem félt még ennyire...

... egészen addig, míg végül el nem érkezett az esküvője napja.

A szertartás hajnalban kezdődött és egészen szürkületig tartott. Ivászat, lakoma és küzdelem egy végtelenül hosszú napon át. Hatalmas földhalmot emeltek a fűházak között és odaültették Danyt Khal Drogo mellé a dothrakiak forrongó tengere fölé. Még sohasem látott ennyi embert egy helyen, sem pedig ennyire furcsa és rémisztő alakokat. Lehet, hogy a lóurak drága ruhákba öltöztek és illatos parfümöket használtak, amikor felkeresték a Szabad Városokat, de idekint a szabad ég alatt megtartották a régi szokásokat. A férfiak és nők egyaránt festett bőrmellényt viseltek csupasz mellkasukon, bronz medálokkal díszített övvel összefogott lószőr nadrágot, a harcosok pedig olvasztótégelyek zsírjával kenték be hosszú varkocsaikat. Mézzel és borssal megsütött lóhúst tömtek magukba, eszméletlenre itták magukat erjesztett kancatejjel és Illyrio finom boraival, és nyers, Dany számára idegen nyelvükön mindenféle tréfákat vágtak egymáshoz a tábortüzek felett.

Viserys közvetlenül alatta ült. Ragyogó, új, fekete gyapjú tunikát viselt, mellén skarlátvörös sárkánnyal. Illyrio és Ser Jorah ült mellette. Nagyon előkelő helyet foglaltak el, közvetlenül a khal saját vérlovagjai alatt, de Dany látta a haragot bátyja orgonaszín szemében. Nem tetszett neki, hogy alatta ül és füstölgött, amikor a rabszolgák minden fogást először a khalnak és menyasszonyának kínáltak, ő pedig azt kapta, amit azok visszautasítottak. Semmit sem tehetett azonban, csak a haragját érlelgette, s hangulata egyre sötétebb lett, ahogy telt az idő és személyét egyre több sérelem érte.

Dany még sohasem érezte magát annyira egyedül, mint akkor, ott a roppant horda kellős közepén ülve. A fivére meghagyta neki, hogy mosolyogjon, ő pedig mosolygott, míg az arca meg nem fájdult és visszatarthatatlan könnyek nem szöktek a szemébe. Mindent elkövetett, hogy elrejtse őket, mert tudta, Viserys milyen mérges lesz, ha sírni látja és rettegett, hogy Khal Drogo hogyan reagál rá. Ételt hoztak neki, gőzölgő pecsenyét, vastag fekete kolbászokat, dothraki vérpástétomot, később gyümölcsöt és édesfűszószt, majd omlós süteményeket Pentos konyháiból, de ő mindet elhárította. Gyomra görcsbe rándult és tudta, hogy semmit sem lenne képes magában tartani.

Nem volt senki, akivel beszélni tudott volna. Khal Drogo parancsokat és tréfákat vakkantott le vérlovagjainak és nevetett a válaszaikon, de Danyre alig vetett egy pillantást maga mellett. Nem volt közös nyelvük. A lány számára a dothraki érthetetlen volt, a khal pedig csak néhány szót tudott a Szabad Városok elfajzott valyriai nyelvén és semmit a Hét Királyság Közös Nyelvén. Még Illyrio és a fivére társalgását is szívesen vette volna, ők azonban túl messze voltak tőle és nem hallhatták.

Így hát ott ült a menyasszonyi selymekben, egy kupa mézes bort szorongatott, nem mert enni és csendben beszélgetett saját magával. A sárkány vére vagyok, mondta magának. *Viharban Született Daenerys, Sárkánykő hercegnője vagyok, Hódító Aegon véréből és magjából.*

A nap még csak pályája negyedénél járt, amikor Daenerys látta az első embert meghalni. Dobokat vertek, miközben néhány nő a khalnak táncolt. Drogo kifejezéstelen arccal nézte, de szemeivel követte a mozdulataikat és időnként odavetett közéjük egy-egy bronz medált, hadd marakodjanak rajta.

A harcosok is nézték őket. Egyikük egyszer csak belépett a körbe, megragadta az egyik táncos karját, lenyomta a földre és ott helyben meghágta, ahogy a csődör hágja meg a kancát. Illyrio figyelmeztette, hogy ez megtörténhet.

- A dothrakiak úgy párosodnak, mint az állatok a csordáikban. A khalasarban nincs magánélet és ők nem úgy értelmezik a bűnt vagy a szégyent, mint mi.

Dany rémülten fordította el a fejét az aktustól, amikor rájött, mi is történik, ám egy második harcos is előrelépett, majd egy harmadik és végül lehetetlen volt nem odanéznie. Aztán ketten ragadták meg ugyanazt a nőt. Kiáltást hallott, lökdösődést látott és az arakhok egy szempillantás alatt kiröppentek hüvelyükből. Ezek hosszú, borotvaéles pengék voltak, félig kardok, félig kaszák. Haláltánc vette kezdetét, ahogy a harcosok köröztek és oda-odasuhintottak a fegyverekkel, egymás felé ugráltak, fejük felett forgatták az arakhot és szitkokat szórtak egymás fejére minden összecsapásnál. Senki sem mozdult, hogy közbelépjen.

Amilyen hirtelen kezdődött, olyan hirtelen is ért véget. Az arakhok gyorsabban cikáztak, mint azt Dany követni tudta volna, az egyik férfi elvétette a lépést, a másik pedig vízszintes ívben megsuhintotta a pengéjét. Acél tépett bele a húsba kicsivel a dothraki dereka fölött és a gerinctől a köldökéig felnyitotta a testét. Belei a porba ömlöttek. Ahogy a vesztes meghalt, a győztes megragadta a legközelebb álló nőt - még csak nem is azt, amelyiken összevesztek -, és ott helyben magáévá tette. Néhány rabszolga elvonszolta a holttestet, s a tánc folytatódott.

Illyrio tanácsos erre is előre figyelmeztette Danyt.

- Egy dothraki esküvőt, ahol nincs legalább három halott, unalmas dolognak tartanak - magyarázta. Az ő esküvője valószínűleg különlegesen áldott alkalom lehetett: a nap végére egy tucat ember halt meg.

Ahogy múltak az órák, úgy nőtt a rettegés Danyben, míg végül minden erejére szüksége volt, hogy ne kezdjen sikítani. Félt a dothrakiaktól, akiknek szokásai idegenek és szörnyűségesek voltak a szemében, mintha nem is igazi emberek, hanem emberbőrbe bújt vadállatok lettek volna. Félt a bátyjától, hogy mit tesz, ha csalódást okoz neki. A legjobban pedig attól félt, mi fog történni ma éjjel a csillagok alatt, amikor a fivére végleg átadja őt a tagbaszakadt óriásnak, aki ott iszogatott mellette olyan merev és kegyetlen arccal, mint egy bronz maszk.

Én a sárkány vére vagyok, mondta megint magának.

Amikor a nap már alacsonyan járt az égen, Khal Drogo összecsapta a tenyerét, s a dobszó, a kiabálás és a lakoma hirtelen abbamaradt. Drogo felállt és Danyt is felhúzta maga mellett. Eljött az ideje a menyasszonyi ajándékoknak.

Az ajándékokat követően pedig - jól tudta -, amikor a nap lemegy, eljön az ideje az első vágtának és házassága beteljesülésének. Dany megpróbálta elhessegetni a gondolatot, de az nem hagyta békén. Összefonta maga előtt a karjait, hogy megkísérelje csillapítani teste reszketését.

Bátyja, Viserys három szolgálólánnyal ajándékozta meg. Dany tudta, hogy semmibe sem kerültek neki, minden bizonnyal Illyrio bocsátotta rendelkezésére a lányokat. Irri és Jhiqui rézbőrű dothrakik voltak, fekete hajjal és mandulavágású szemekkel, Doreah pedig világos hajú, kék szemű Lysene lány.

- Ezek nem egyszerű szolgák, drága húgom - mondta a bátyja, miközben egyenként elővezették őket. - Illyrio és én személyesen választottuk ki őket neked. Irri megtanít lovagolni, Jhiqui a dothraki nyelvre, Doreah pedig a női szerelem művészetébe fog bevezetni - halványan elmosolyodott. - Nagyon érti a dolgát, ezt Illyrio és én is alátámaszthatjuk.

Ser Jorah Mormont bocsánatot kért az ajándékáért.

- Csekélység, hercegnőm, de ez minden, amit egy szegény száműzött felajánlhat - mondta és néhány régi könyvet helyezett elébe. Dany látta, hogy a Hét Királyságról szóló történetek és dalok a Közös Nyelven. Tiszta szívből köszönte meg a lovagnak.

Illyrio tanácsos egy parancsot mormogott és négy jól megtermett rabszolga sietett elő. Hatalmas, bronzzal kivert cédrusfa ládát cipeltek. Amikor kinyitotta, a Szabad Városokban fellelhető legfinomabb bársony és damaszt halmait találta benne... és a lágy anyag tetején, mint egy fészekben, három óriási tojás pihent. Danynek leesett az álla. Ezek voltak a legcsodálatosabb dolgok, amiket valaha is látott. Mindegyik más volt, mint a többi. Olyan gazdag színekben pompáztak, hogy először azt hitte, ékszerekkel vannak kirakva és akkorák voltak, hogy mindkét kezére szüksége volt, hogy egyet felemeljen. Óvatosan vette ki a dobozból. Arra számított, hogy valamiféle finom porcelánból készült vagy drága lakkal van bevonva vagy netán fújt üveg, de annál sokkal nehezebb volt, mintha az egész tömör kő lenne. A felszínét apró pikkelyek borították és ahogy forgatta az ujjai között, úgy csillogtak a lenyugvó nap fényében, mint a csiszolt fém. Az egyik tojás mélyzöld volt, barnás pöttyökkel a felszínén, amelyek megjelentek és eltűntek, attól függően, hogy Dany merre forgatta. A másik sápadt krémszínű volt, arannyal barázdálva. A harmadik fekete volt, mint az éjféli tenger, s mégis vörös hullámok és örvények táncoltak rajta.

- Mik ezek? - kérdezte halk, csodálkozó hangon.

- Sárkánytojások az Árnyékföldről, Asshaion túlról - felelte Illyrio tanácsos. - Az eltelt korok kővé változtatták őket, de még így is lángolnak a gyönyörűségtől.

- Örökké megőrzöm őket - Dany hallott már meséket ilyen tojásokról, de még sohasem látott egyet sem. Nem is gondolta volna, hogy valaha is része lesz benne. Ez valóban lenyűgöző ajándék volt, bár tudta, hogy Illyrio megengedheti magának a pazarlást. Ami a tanácsost illette, ő egész vagyont gyűjtött be lovakból és rabszolgákból, amiért eladta őt Khal Drogónak.

A khal vérlovagjai a hagyományos három fegyverrel ajándékozták meg. Ragyogó darab volt valamennyi. Haggo egy hatalmas, ezüstnyelű bőrkorbácsot adott neki, Cohollo egy arannyal cizellált gyönyörű arakhot, Qotho pedig egy sárkánycsont íjat, amely magasabb volt, mint Daenerys maga. Illyrio tanácsos és Ser Jorah megtanította neki, hogyan kell a hagyomány szerint visszautasítani ezeket az ajándékokat.

- Ez ajándékok egy hatalmas harcoshoz méltóak, ó vérem vére, s én csak egy nő vagyok. Hadd viselje őket nemes uram az én helyemben! - s így Khal Drogo is megkapta „menyasszonyi ajándékait".

Más dothrakiktól is kapott ajándékot bőségesen: gyöngyöket és ezüst gyűrűket a hajába, medálokkal kirakott öveket, festett mellényeket és puha bundákat, homokselymet és illatszeres tégelyeket, tűket, tollakat, apró, bíborszín üvegcséket és egy ezer egér bőréből varrt köntöst.

- Csinos ajándék, Khaleesi - mondta Illyrio tanácsos az utóbbiról, miután elmagyarázta neki, mi is az. - Igen szerencsés.

Az ajándékok hatalmas halomban emelkedtek körülötte. Több volt belőlük, mint amennyit el tudott volna képzelni, több, mint amennyire valaha is vágyhatna, vagy amennyit használhatna.

Legvégül pedig Khal Drogo hozta elébe a saját menyasszonyi ajándékát. Várakozásteljes moraj hangzott fel a tábor közepéről, amikor a khal magára hagyta feleségét, majd továbbhullámzott és egyre nőtt, mígnem átragadt az egész khalasarra. Amikor visszatért, az ajándékozó dothrakiak tömött sorai szétváltak előtte, ő pedig elébe vezette a lovat.

Fiatal kancacsikó volt, élénk és gyönyörű. Dany értett annyit a lovakhoz, hogy rájöjjön, ez nem mindennapi állat. Volt benne valami, amitől elállt az ember lélegzete. Szürke volt, mint a téli tenger, sörénye akár az ezüstös füst.

A lány habozva kinyújtotta a kezét és megsimogatta a ló nyakát, végigfuttatva ujjait az ezüstös sörényen. Khal Drogo mondott valamit dothraki nyelven, Illyrio tanácsos pedig lefordította.

- Ezüstöt hajad ezüstjének, mondja a khal.

- Gyönyörű - suttogta Dany.

- Ő a khalasar büszkesége - mondta Illyrio. - A szokás azt parancsolja, hogy a khaleesinek rangjához méltó paripán kell lovagolnia a khal mellett.

Drogo előrelépett és a derekára tette a kezét. Olyan könnyedén emelte fel, mintha gyermek volna és beleültette a vékony dothraki nyeregbe, amely sokkal kisebb volt, mint amihez hozzá volt szokva. Dany egy pillanatig bizonytalanul ült a lovon. Erről senki sem beszélt neki.

- Most mit tegyek? - kérdezte Illyriótól.

Ser Jorah Mormont válaszolt helyette.

- Fogd meg a gyeplőt és lovagolj! Nem kell messzire menned.

Dany idegesen összeszedte a gyeplőt és a rövid kengyelbe csúsztatta a lábait. Épphogy csak közepes lovas volt. Sokkal többet utazott hajón, szekéren és gyaloghintón, mint lóháton. Magában fohászkodott, nehogy lepottyanjon, és a térdeivel gyengén, szégyenlősen megbökte a kancacsikót.

És ekkor órák óta először elfelejtett félni. Lehet azonban az is, hogy egész életében ez volt az első alkalom.

Az ezüstszürke csikó sima és finom mozdulattal lendült előre, a tömeg szétvált, hogy utat engedjen neki. Mindenki őket figyelte. Dany azon kapta magát, hogy gyorsabban halad, mint szeretné, ez azonban valahogy inkább izgalmas volt, semmint ijesztő. A ló ügetésbe váltott, ő pedig elmosolyodott. A dothrakik lökdösődve próbáltak ösvényt nyitni neki. A kanca Dany lábainak legenyhébb nyomására, a gyeplő leggyengébb mozdulatára is reagált. Vágtára fogta, a dothrakik pedig már huhogtak, nevettek és kiáltoztak, ahogy félreugráltak előle. Amikor megfordult, hogy visszatérjen, egy tábortűz tűnt fel előtte, közvetlenül az útjában. A tömeg szorosan összezárult mindkét oldalán. Nem maradt hely kikerülni. Daeneryst ekkor olyan bátorság öntötte el, amilyet még soha-

sem tapasztalt. Fejét a kancacsikó nyakára hajtotta.

Az ezüstös paripa úgy szökkent át a lángok felett, mintha szárnyai volnának.

Amikor megállt Illyrio tanácsos előtt, így szólt hozzá:

- Mondd meg Khal Drogónak, hogy a szelet adta nekem! - A kövér pentosi végigsimított sárga szakállán és megismételte a szavait dothraki nyelven. Dany először látta újdonsült férjét mosolyogni.

A nap utolsó ezüstsugara éppen akkor tűnt el nyugaton Pentos magas falai mögött. Dany minden időérzékét elveszítette. Khal Drogo utasítására vérlovagjai elővezették saját paripáját, egy karcsú vörös csődört. Miközben a khal felnyergelte a lovat, Viserys közelebb húzódott Danyhez, ujjait a lábába mélyesztette és odasúgta neki:

- Tedd boldoggá, drága húgom, vagy esküszöm, a sárkány úgy fog felébredni, mint még soha!

A félelem ekkor, bátyja szavaira, visszatért a lányba. Megint gyermeknek érezte magát, tizenhárom évesnek és magányosnak, aki még nem áll készen arra, ami történni fog vele.

Együtt lovagoltak el az előbújó csillagok alatt, maguk mögött hagyva a khalasart és a fűpalotákat. Khal Drogo egy szót sem szólt hozzá, csak kemény ügetésben tartotta paripáját a sűrűsödő alkonyatban. A hosszú hajfonatait ékesítő apró ezüstcsengettyűk lágyan csilingeltek, miközben lovagolt. „A sárkány vére vagyok", suttogta fennhangon a nyomában haladó lány, hogy megpróbálja megőrizni a bátorságát. „A sárkány vére vagyok. A sárkány vére vagyok." A sárkány sohasem fél.

Később nem tudta felidézni mennyi ideig vagy milyen messze vágtattak, de már teljesen besötétedett, amikor megálltak egy füves tisztáson egy kis csermely mellett. Drogo leugrott a lováról, őt pedig leemelte a nyeregből. A lány olyan törékenynek érezte magát a karjai közt, mintha üvegből volna, végtagjai pedig elgyengültek, mint a víz. Kiszolgáltatottan, remegve állt ott esküvői selymeiben, míg a férfi megkötötte a lovakat. Amikor férje feléje fordult, sírva fakadt.

Khal Drogo furcsán kifejezéstelen arccal bámulta a könnyeit.

- Nem - szólalt meg. Felemelte a kezét és kérges hüvelykujjának durva mozdulatával letörölte a könnyeket.

- Te beszéled a Közös Nyelvet! - csodálkozott Dany.

- Nem - szólalt meg újra a férfi.

Talán csak ezt az egy szót ismeri, gondolta a lány, de még ez is egy szóval több volt, mint amit tudott róla, és ettől valahogy egy kicsit jobban érezte magát. Drogo könnyedén megérintette a haját, ujjait végigfuttatta az ezüstös fürtökön és lágyan mormolt valamit a saját nyelvén. Dany nem értette a szavakat, de melegséget érzett a hangban, olyan gyengédséget, amit sohasem várt volna ettől az embertől.

A férfi az álla alá tette az ujját és felemelte az arcát, s ő egyenesen a szemébe nézet. Drogo fölébe tornyosult, ahogy fölébe tornyosult mindenkinek. Könnyedén a karjai alá nyúlt, felemelte és egy gömbölyű sziklára ültette a patakocska mellett, ő pedig maga alá húzott lábakkal letelepedett elé a földre. Arcuk végre egy szintbe került.

- Nem - mondta.

- Ez az egyetlen szó, amit ismersz? - kérdezte a lány.

Drogo nem válaszolt. Hosszú, súlyos hajfonata a összetekeredve hevert mellette a földön. Átemelte jobb válla felett és elkezdte kiszedegetni belőle a csengettyűket, egyiket a másik után. Egy kis idő múlva Dany előrehajolt, hogy segítsen neki. Amikor végeztek, Drogo intett. Ő megértette. Lassan, óvatosan ő is elkezdte kibontani a haját.

Sokáig tartott. A férfi végig csendben ült és őt figyelte. Amikor végzett, férje megrázta a fejét, s a haja úgy terült szét mögötte, mint egy sötét folyó, olajosan és csillogón. Még sohasem látott ilyen hosszú, ilyen fekete és ilyen súlyos hajat.

Most a férfi következett. Elkezdte levetkőztetni.

Az ujjai fürgék és furcsán gyengédek voltak. Egymás után, óvatosan vette le a selymeket, miközben Dany mozdulatlanul, csendben ült és a szemébe nézett. Amikor feltárta apró melleit, nem bírta tovább. Elfordította a tekintetét és eltakarta magát a karjaival.

- Nem - mondta Drogo. Finoman, de határozottan elvette a kezét a kebleiről, majd újra felemelte

az arcát, hogy a tekintetét magára irányítsa.

- Nem - ismételte meg.

- Nem - visszhangozta a lány.

A férfi ekkor felállította és magához vonta, hogy az utolsó selymet is levehesse róla. Az éjszakai levegő hűvösen simogatta a bőrét. Megrázkódott, karja és lába libabőrös lett. Félt attól, ami most következik, egy darabig azonban semmi sem történt. Khal Drogo keresztbe tett lábakkal ült, őt nézte, szinte beitta a testét a szemeivel.

Nemsokára megérintette. Először könnyedén, majd határozottabban. A lány érezte a benne feszülő vad erőt, de a férfi nem okozott neki fájdalmat. Kezébe vette az övét és egyenként végigsimított az ujjain. Egyik kezét gyengéden végigfuttatta a lábán. Megsimogatta az arcát, követve füle ívét és ujjával a száját cirógatta. Mindkét kezét a hajába fúrta és ujjaival kifésülte azt. Megfordította, masszírozni kezdte a vállait és egyik bütykét végigcsúsztatta a gerincén.

Mintha órák teltek volna el, mire a férfi kezei végül megtalálták a melleit. Addig simogatta a lágy bőrt alatta, míg bizseregni nem kezdett. Hüvelykujjával a mellbimbói körül körözött, két ujja közé csippentette, majd húzni kezdte őket, először nagyon szelíden, aztán egyre határozottabban, mígnem mellbimbói megkeményedtek és sajogni kezdtek.

Akkor abbahagyta és az ölébe vonta a lányt. Dany elpirult és nehezen lélegzett, szíve pedig vadul kalapált a mellkasában. Drogo hatalmas tenyerébe fogta az arcát, ő pedig mélyen a szemébe nézett.

- Nem? - szólalt meg, s ő tudta, hogy ez kérdés volt.

Megfogta a kezét és a combjai közti nedvességhez irányította.

- Igen - suttogta, ahogy magába vezette a férfi ujját.

EDDARD

A hívás a hajnalt megelőző órában érkezett, amikor a világ még mozdulatlan és szürke volt.

Alyn durván felrázta álmából, Ned pedig az alvástól kótyagosan kibotorkált a hajnal előtti csípős hűvösségbe. Lovát felszerelték, a király pedig máris nyeregben volt. Robert vastag barna kesztyűt és súlyos szőrmeköpönyeget viselt, amelynek csuklyája eltakarta a füleit. Úgy nézett ki, mint egy lóháton gubbasztó medve.

- Felkelni, Stark! - mennydörögte. - Felkelni, felkelni! Államügyeket kell megbeszélnünk.

- Ahogy óhajtod - felelte Ned. - Jöjj be, felséges uram!

Alyn felemelte a sátor bejáratát.

- Nem, nem, nem! - mondta Robert. Leheletének párája minden szónál előcsapott. - A táborban mindennek füle van. Inkább szeretnék kilovagolni és megízlelni a te országodat - Ned látta, hogy Ser Boros és Ser Meryn egy tucat testőrrel várakozik mögötte. Nem tehetett mást, mint hogy kidörgöli az álmot a szeméből, felöltözik és nyeregbe száll.

Robert diktálta az iramot. Kemény vágtára fogta hatalmas fekete csataménjét, miközben Ned mellette lovagolt és próbált lépést tartani vele. Menet közben valami kérdést intézett hozzá, ám a szél elfújta a szavait, s a király nem hallotta meg. Ezt követően Ned némán lovagolt tovább. Nemsokára elhagyták a királyi utat és nekivágtak a ködtől sötétlő, hömpölygő síkságoknak. Addigra az őrség kissé lemaradt, hallótávolságon kívülre, ám Robert még mindig nem lassított.

Beköszöntött a hajnal, amikor egy alacsony gerinc tetejére értek, s a király itt végül megállt. Ekkorra már mérföldekre délre jártak a főcsapat előtt. Robert kipirult és jókedvre derült, ahogy Ned melléje léptetett.

- Az istenekre! - káromkodott nevetve. - Nagyszerű érzés elszakadni és vágtatni, ahogy az egy férfihoz illik! Szavamra, Ned, ez a vánszorgás képes az őrületbe kergetni - Robert Baratheon sohasem volt egy türelmes ember. - Az az átkozott kerekes ház, ahogy nyikorog, meg nyöszörög és minden kis huppanót úgy mászik meg az úton, mintha egy hegy volna... Esküszöm, ha annak a nyomorult tákolmánynak még egyszer eltörik a tengelye, elégettetem és Cersei gyalogolhat!

Ned felnevetett.

- Örömmel meggyújtom neked a fáklyát.

- Jó ember vagy! - csapott a király a vállára. - Kedvem lenne mindent itthagyni és tovább vágtatni.

Ned elmosolyodott.

- Elhiszem, hogy komolyan gondolod.

- Komolyan is gondolom - felelte a király. - Mit szólnál hozzá, Ned? Csak te meg én, két kóbor lovag a királyi úton, karddal az oldalunkon, isten tudja, mi vár ránk, s talán egy paraszt leánya vagy egy kocsmai szajha melegíti majd ágyunkat ma éjjel.

- Bár megtehetnénk - sóhajtott Ned. - De kötelességeink vannak, uram... kötelességeink a királyság, a gyermekeink felé. Nekem kötelességeim asszonyom, s neked a királyné felé. Már nem az a két ifjú vagyunk...

- Te soha nem is voltál az az ifjú - morogta Robert. - Annál nagyobb kár. Mégis, akkor, egyetlenegyszer... mi is volt a neve annak az egyszerű lánynak? Becca? Nem, ő az enyémek egyike volt, az égre, fekete haj és azok a hatalmas, édes szemek, az ember legszívesebben belefulladna. A tiéd... Aleena volt? Nem. Egyszer elmondtad. Merryl? Tudod, kire gondolok, a fattyad anyja!

- A neve Wylla volt - válaszolt Ned hűvös udvariassággal. - És inkább nem beszélnék róla.

- Igen. Wylla - a király elvigyorodott. - Ritka nőszemély lehetett, ha képes volt Lord Eddard Starkkal elfeledtetni a becsületét, még ha csak egy órára is. Soha nem mondtad, hogy nézett ki...

Ned szája dühösen összeszorult.

- Nem is fogom. Hagyd el, Robert, a szeretetre kérlek, amit állításod szerint érzel irántam! Megszégyenítettem magamat és megszégyenítettem Catelynt is az istenek és az emberek színe előtt.

- Az istenek kegyesek, hiszen alig ismerted Catelynt.

- Feleségül vettem őt. A gyermekemet várta.

- Túl szigorú vagy magaddal, Ned. Mindig is az voltál. A fenébe is, egyetlen nő sem akarná Áldott Baelort az ágyába! - A térdére csapott. - Nos, ha ilyen komolyan veszed, nem foglak faggatni róla, de bizony mondom neked, néha olyan szúrós vagy, hogy a sündisznót kellene címeredül választanod!

A felkelő nap fényes ujjai itt-ott már átszakították a sápadt hajnali ködöt. Széles síkság bontakozott ki előttük, barnán és csupaszon. Egyhangúságát itt-ott hosszú, alacsony halmok törték meg. Ned megmutatta őket királyának.

- Az Elsők sírdombjai.

Robert összeráncolta a homlokát.

- Belovagoltunk egy temetőbe?

- Északon mindenfelé vannak halmok, felség - mondta neki Ned. - Ez egy ősi föld.

- És hideg is - morogta a király, szorosabbra húzva maga körül a köpönyeget. Az őrség jóval mögöttük, a gerinc aljában állt meg. - Nos, nem azért hoztalak ide magammal, hogy sírokról beszélgessünk, vagy a fattyúdról csevegjek veled. Lovas érkezett az éjjel Lord Varystől, Királyvárból. Íme - a király egy írást húzott elő az övéből és átnyújtotta Nednek.

Varys, a herélt, a király besúgóinak ura volt. Most Robertnek szolgált, ahogy azelőtt Aerys Targaryennek. Ned izgatottan tekerte ki a papírlapot. Lysára és szörnyű vádjaira gondolt, az üzenet azonban nem érintette Lady Arrynt.

- Milyen forrásból származik ez az információ?

- Emlékszel Ser Jorah Mormontra?

- Bár el tudnám felejteni! - felelte Ned tompán. A medve-szigeti Mormontok családja ősi ház volt, büszke és becsületes, földjeik azonban hidegek, távoliak és szegények voltak. Ser Jorah úgy próbálta némiképp felduzzasztani a családi kincstárat, hogy eladott néhány orvvadászt egy tyroshi rabszolga-kereskedőnek. Mivel a Mormontok a Starkok zászlóhordozói voltak, tettével szégyent hozott egész északra. Ned megtette a hosszú utat nyugat felé a Medve-szigetre, ám mire odaért, Jorah már elhajózott Jég és a királyi igazságszolgáltatás elől. Öt év telt el azóta.

- Ser Jorah most Pentosban van és igyekszik királyi kegyelmet nyerni, hogy visszatérhessen a száműzetésből - magyarázta Robert. - Lord Varys jó hasznát veszi.

- Tehát a rabszolga-kereskedőből kém lett - jegyezte meg Ned undorral. Visszaadta a levelet. - Jobban örülnék, ha inkább hulla lett volna belőle.

- Varys szerint a kémek hasznosabbak, mint a hullák - mondta Robert. - Eltekintve Jorah-tól, mit gondolsz a jelentésről?

- Daenerys Targaryen hozzáment valami dothraki lóúrhoz. Na és? Talán esküvői ajándékot kellene küldenünk neki?

A király homloka ráncba futott.

- Talán egy kést. Egy jó éles kést és egy bátor embert, aki használni is tudná.

Ned nem színlelt meglepetést. Robert gyűlölete a Targaryenek iránt őrült megszállottságként munkált benne. Emlékezett a dühös szóváltásra, amikor Tywin Lannister Rhaegar feleségének és gyermekének holttestét ajánlotta Robertnek hűsége jeléül. Ned ezt gyilkosságnak nevezte, Robert szerint viszont ez volt a háború. Amikor tiltakozott, hogy az ifjú herceg és hercegnő nem több kisgyermeknél, az újdonsült király így vágott vissza: „Én nem látok kisgyermekeket. Csak sárkányivadékokat." Még Jon Arryn sem volt képes lecsillapítani azt a vihart. Eddard Stark azon a napon hideg dühvel vágtatott el, hogy egyedül vívja meg a háború utolsó csatáit délen. Egy újabb halál kellett, hogy megbékítse őket, Lyannáé, s a bánat, amelyen osztoztak a lány távozása után.

Ezúttal Ned eltökélte, hogy megőrzi a nyugalmát.

- Felség, a lány alig több egy gyermeknél. Te nem vagy Tywin Lannister, hogy ártatlanokat mészárolj le!

Azt mesélték, hogy Rhaegar kislánya sírt, amikor kiráncigálták az ágy alól, hogy szembenézzen a kardokkal. A fiú karon ülő csecsemő volt még, Lord Tywin katonái mégis elszakították

anyja kebléről és a falhoz csapták a fejét.

- És vajon ez meddig marad ártatlan? - Robert szája megfeszült. - Ez a gyermek nemsokára széttárja a lábait és elkezd újabb sárkányivadékokat világra hozni az én bosszantásomra.

- De mégis - szólalt meg Ned -, gyermeket megölni... aljasság... kimondhatatlan...

- Kimondhatatlan?! - mennydörögte a király. - Amit Aerys a bátyáddal, Brandonnal tett, az kimondhatatlan volt! Ahogy nemes apád meghalt, az kimondhatatlan volt! Rhaegar pedig... mit gondolsz, hányszor erőszakolta meg a húgodat? Hány száz alkalommal? - A hangja olyan haragossá és hangossá vált, hogy a lova nyugtalanul felnyerített alatta. A király keményet rántott a gyeplőn, elcsendesítette az állatot és ujját dühösen Nedre szegezte. - Minden Targaryent megölök, aki csak a kezem ügyébe kerül, amíg csak olyan halottak nem lesznek, mint a sárkányaik, s akkor lepisálom a sírjukat!

Nednek több esze volt annál, semhogy ellentmondjon neki, amikor a harag elhatalmasodott rajta. Ha az eltelt évek nem csillapították Robert bosszúszomját, az ő szavai mit sem érnek.

- Erre azonban nem teheted rá a kezed, igaz? - kérdezte csendesen.

A király arca keserű grimaszba rándult.

- Nem, az istenek átkára! Valami himlőhelyes pentosi sajtkereskedő befalaztatta őt meg a bátyját a birtokán és hegyes süvegű heréltekkel vétette körül őket, most pedig átadta őket a dothrakiaknak. Már évekkel ezelőtt meg kellett volna öletnem őket, amikor könnyű lett volna a közelükbe férkőzni, de Jon éppen olyan rossz volt, mint te! Én pedig még ostobább voltam, hogy hallgattam rá.

- Jon Arryn bölcs férfiú és jó Segítő volt.

Robert felhorkant. A harag épp olyan gyorsan párolgott el belőle, ahogy a hatalmába kerítette.

- Azt mondják, ennek a Khal Drogónak százezer embere van a hordájában. Ehhez mit szólna Jon?

- Azt mondaná, hogy még egymillió dothraki sem jelent veszélyt a birodalomra, amíg a keskeny tenger másik oldalán maradnak - felelte Ned nyugodtan. - A barbároknak nincsenek hajóik. Gyűlölik és félik a nyílt tengert.

A király kényelmetlenül fészkelődött a nyeregben.

- Talán. A Szabad Városokban azonban lehet hajót szerezni. Mondom, Ned, nem tetszik nekem ez a frigy. Még mindig vannak olyanok a Hét Királyságban, akik Bitorlónak neveznek engem. Talán elfelejted, hány ház harcolt Targaryen oldalán a háborúban? Most meghúzzák magukat, de adódjék csak valami halvány esély, azonnal megölnek engem álmomban, s velem együtt a fiaimat is. Ha a kolduskirály átkel a tengeren egy dothraki hordával a háta mögött, az árulók csatlakozni fognak hozzá.

- Nem fog átkelni - ígérte Ned. - Ha pedig valami szerencsétlenség folytán mégis megteszi, visszadobjuk a tengerbe. Amint kinevezed Kelet új Őrét...

A király felsóhajtott.

- Utoljára mondom el, hogy nem fogom az Arryn-fiút megtenni Őrnek. Tudom, hogy az unokaöcséd, de most, amikor a Targaryenek a dothrakik ágyába bújnak, bolond volnék, ha a királyság egynegyedét egy beteges kölyök vállaira helyezném.

Ned számított erre.

- Mindenképpen szükség van valakire Kelet Őrének pozíciójába. Ha Robert Arryn nem felel meg, nevezd ki valamelyik fivéredet! Stannis egyértelműen bizonyított Viharvég ostrománál.

Hagyta, hogy a név egy darabig ott függjön közöttük. A király elgondolkodott, de nem szólt semmit. Látszott rajta, hogy kellemetlen helyzetben van.

- Hacsak - fejezte be Ned halkan, s az uralkodót figyelte -, nem ígérted már oda a tisztséget valaki másnak.

Robertben volt annyi méltóság, hogy egy pillanatra meglepődjön. A tekintete azonban szinte azonnal bosszúsra váltott.

- És mi van, ha igen?

- Jaime Lannister az, ugye?

Robert megsarkantyúzta a lovát és megindult lefelé a gerincen a sírhalmok irányába. Ned követte. A király előremeredő tekintettel lovagolt.

- Igen - jelentette ki végül. Egy végső, kemény szó, amely pontot tesz az ügy végére.

- Királyölő - mondta Ned. A pletykák tehát igazak voltak. Tudta, hogy ingoványos területre tévedt. - Tehetséges és bátor férfi, nem kétséges - kezdte óvatosan -, de az apja a Nyugat Őre, Robert. Idővel Ser Jaime örökli majd azt a tisztséget is. Nem lenne szabad, hogy egyetlen ember kezében legyen Kelet és Nyugat is - valódi aggodalmát, vagyis hogy a kinevezés következtében a birodalom seregeinek fele a Lannisterek irányítása alá kerül, nem mondta ki.

- Akkor vívom meg azt a csatát, ha az ellenség megjelenik a küzdőtéren - mondta Robert konokul. - Pillanatnyilag úgy tűnik, Lord Tywin olyan elnyűhetetlen, mint Kaszter hegy, tehát kétlem, hogy Jaime belátható időn belül megörökölné a tisztét. Ne bosszants fel ezzel kapcsolatban, Ned! A kocka el van vetve.

- Felség, beszélhetek őszintén?

- Attól tartok, képtelen vagyok megakadályozni ebben - morogta Robert. Magas, barna fűben lovagoltak.

- Megbízhatsz Jaime Lannisterben?

- A feleségem ikertestvére, a Királyi Testőrség Felesküdött Testvére. Élete, vagyona és becsülete mind az enyémhez kötődik.

- Ahogyan Aerys Targaryenéhez is kötődtek - mutatott rá Ned.

- Miért ne bíznék benne? Mindent megtett, amit csak kértem tőle. A kardja segített megszereznem a trónt, amin ülök.

A kardja segített bemocskolni a trónt, amin ülsz, gondolta Ned, de nem engedte, hogy a szavak elhagyják a száját.

- Esküvel fogadta, hogy élete árán is megvédi királyát. Aztán ugyanannak a királynak elvágta a torkát a kardjával.

- Hét pokol, valakinek meg kellett ölnie Aeryst! - kiáltotta Robert és hirtelen megállította a lovát egy ősi halom mellett. - Ha Jaime nem teszi meg, rád vagy rám hárult volna a feladat.

- Mi nem voltunk a Királyi Testőrség Felesküdött Testvérei - mondta Ned. Ott és akkor eljött az ideje, hogy Robert megtudja a teljes igazságot, határozta el. - Emlékszel a Három Folyóra, Felség?

- Ott nyertem el a koronámat. Hogyan felejthetném el?

- Megsebesültél Rhaegar kezétől - emlékeztette Ned. - Így amikor a Targaryen sereg felbomlott és futásnak eredt, engem bíztál meg az üldözéssel. Rhaegar seregének maradványai Királyvárba menekültek. Mi követtük őket. Aerys a Vörös Toronyban volt több ezer hívével. Arra számítottam, hogy zárt kapukat találunk.

Robert türelmetlenül megrázta a fejét.

- Ehelyett azonban azt találtad, hogy az embereink már elfoglalták a várost. És akkor?

- Nem az embereink - folytatta Ned türelmesen. - Lannister emberei. Lannister oroszlánja lobogott a bástyákon, nem a koronás szarvas. És a várost árulással foglalták el.

A háború közel egy évig dühöngött. Nagyobb és kisebb urak sereglettek Robert zászlaja alá, mások hűek maradtak Targaryenhez. A hatalmas Kaszter Hegyi Lannisterek, a Nyugat Őrei, távol tartották magukat a küzdelemtől, s elutasították mind a királypártiak, mind a lázadók harcba hívó szavát. Aerys Targaryen minden bizonnyal azt hitte, az istenei meghallgatták az imáit, amikor Lord Tywin Lannister megjelent Királyvár kapui előtt tizenkétezres seregével és hűséget fogadott neki. Az őrült király tehát kiadta utolsó őrült parancsát. Kinyittatta a kapukat a kívül várakozó oroszlánok előtt.

- Az árulás olyan pénz, amit a Targaryenek jól ismertek - mondta Robert. A harag újra növekedni kezdett benne. - Lannister csak visszafizette nekik a járandóságukat. Nem érdemeltek kevesebbet. Ettől még nyugodtan fogok aludni.

- Te nem voltál ott - jegyezte meg Ned keserűséggel a hangjában. A nyugtalan álom nem volt idegen előtte. Tizennégy éve élt együtt a hazugságaival, s még mindig kísértették őt álmában. -

Abban a hódításban nem volt becsület.

- A Mások vigyék el a becsületedet! - káromkodott Robert. - Mit tudott bármelyik Targaryen valaha is a becsületről? Menj le a kriptádba és kérdezd meg Lyannát a sárkány becsületéről!

- Megbosszultad Lyannát a Három Folyónál - mondta Ned és megállt a király mellett. *Ígérd meg, Ned,* súgta neki a lány.

- Azzal nem hoztam vissza - Robert elfordította a tekintetét és a szürke messzeségbe meredt. - Az istenek legyenek átkozottak! Üres győzelmet adtak nekem. Egy korona... én a lányért imádkoztam hozzájuk. A húgodért, a biztonságáért... hogy újra az enyém legyen, ahogy el volt rendelve. Kérdem tőled, Ned, mi jó van abban, ha az ember koronát visel? Az istenek a királyok és a tehénpásztorok imáiból egyformán gúnyt űznek.

- Nem felelhetek az istenek tetteiért, felség. Csak azt mondhatom el, mit találtam a trónteremben, amikor aznap belovagoltam - mondta Ned. - Aerys holtan hevert a padlón, saját vérébe fulladva. A falakról a sárkánykoponyái meredtek rám. Lannister emberei voltak mindenfelé. Jaimen a Királyi Testőrség fehér köpenye volt az aranyozott páncél felett. Most is magam előtt látom. Még a kardja is aranyozott volt. A Vastrónon ült, magasan a lovagjai felett és egy oroszlánfejet mintázó sisakot viselt. Hogy csillogott!

- Ezt jól tudja mindenki - kifogásolta a király.

- Még mindig lovon ültem. Csendben végigléptettem a csarnokon a sárkánykoponyák hosszú sorai között. Valahogy olyan érzés volt, mintha engem figyelnének. Megálltam a trónszék előtt és felnéztem rá. Az arany kard keresztben feküdt az ölében, éle vöröslött a királyi vértől. Az embereim megtöltötték a termet mögöttem. Lannister emberei hátrébb húzódtak. Egy szót sem szóltam. Ránéztem, ahogy ott ült a trónon és vártam. Végül Jaime nevetett és felállt. Levette a sisakját és így szólt hozzám: „Ne félj, Stark! Csak melegen tartottam Robert barátunknak. Attól tartok, nem túl kényelmes ez a szék."

A király hátravetette a fejét és hahotázni kezdett. Röhögése felriasztott egy csapat varjút a barna fűből. Vad szárnycsapkodással emelkedtek a levegőbe.

- Szerinted azért ne bízzak Lannisterben, mert néhány percig a trónusomon ült? - a király újra megrázkódott a nevetéstől. - Jaime nem volt még tizenhét éves, Ned. Alig több, mint egy fiúcska.

- Fiú vagy férfi, nem volt joga ahhoz a trónhoz.

- Talán fáradt volt - találgatott Robert. - Királyokat ölni fárasztó munka. Az istenekre, abban az átkozott szobában nem teheted le máshol a seggedet. És igazat beszélt, az tényleg egy rettenetesen kényelmetlen szék. Nem csak egy okból - a király megrázta a fejét. - Nos, már tudok Jaime sötét bűnéről, s az ügyet el is felejthetjük. Őszintén undorodom a titkoktól, az intrikáktól és az államügyektől, Ned. Éppen olyan kimerítő, mint garasokat számolgatni. Gyere, vágtassunk, régen tudtad, hogyan kell. Megint szeretném a szelet a hajamban érezni! - Megsarkantyúzta a lovát és felvágtatott a sírhalomra. Lova patája göröngyesőt szórt maga mögött.

Ned egy pillanatig nem indult utána. Kifogyott a szavakból és a teljes tehetetlenség súlyos érzése kerítette hatalmába. Nem először tűnődött el rajta, mit is csinál itt és miért jött ide. Ő nem volt Jon Arryn, hogy megnyirbálja a király vadságát és bölcsességre tanítsa. Robert azt tette, amit csak kedve tartotta, mint mindig, és semmi - amit Ned mondhatott vagy tehetett volna - nem változtathatott ezen. Az ő otthona Deresben volt. Catelyn mellett volt a helye a bánatban, Bran mellett.

Az ember azonban nem mindig lehet ott, ahová tartozik. Eddard Stark reményvesztetten vágta a csizmáját lova oldalába és a király után indult.

TYRION

Észak vég nélkül folytatódott.

Tyrion Lannister éppúgy ismerte a térképeket, mint bárki más, de a királyi útként erre tekergőző vad ösvényeken töltött két hét megtanította rá, hogy a térkép és a föld két igencsak különböző dolog.

Ugyanazon a napon hagyták el Derest, mint a király, az uralkodó indulásával járó felfordulás közepette. Kiáltozó emberek, fújtató lovak, zörgő kocsik és a királyné hatalmas kerekes házának nyöszörgése közepette lovagoltak ki, miközben finom hó hullott körülöttük. A királyi út éppen a kastély és a város határán túl kezdődött. Ott a lobogók, a kocsik, a lovagok és szabadcsapatok oszlopai dél felé fordultak, magukkal vitték a felfordulást, Tyrion pedig észak felé vette az útját Benjen Starkkal és unokaöccsével.

Azután hidegebb lett és sokkal csendesebb.

Az úttól nyugatra kovakődombok emelkedtek szürkén és barátságtalanul, magas őrtornyokkal kopár csúcsaikon. Keletre a táj alacsonyabb volt, a talaj dimbes-dombos alfölddé lapult szét, ameddig csak a szem ellátott. Kőhidak íveltek át sebes, keskeny folyók felett és fa- vagy kőfalú erődök látszottak apró birtokok gyűrűjében. Az út forgalma meglehetősen nagy volt, éjszakára egyszerű fogadók gondoskodtak kényelmükről.

Derestől három napi lovaglásra azonban a tanyákat sűrű erdő váltotta fel, s a királyi út elnéptelenedett. A kődombok mérföldről mérföldre magasabbak és vadabbak lettek, mígnem az ötödik napon hegyekké váltak, hideg, kékesszürke óriásokká csipkézett szirtekkel és hó borította bércekkel. Ha fújni kezdett az északi szél, a csúcsokról zászlókként hullottak alá a hosszú jégkristályok.

A nyugaton falként emelkedő hegyek alatt az út észak-északkeleti irányba fordult, át az erdőn, ahol tölgyek, örökzöldek és fekete hanga nőtt, s amely vénebbnek és sötétebbnek tűnt, mint bármilyen erdő, amit Tyrion addig látott. Benjen Stark „farkaserdőnek" nevezte, s az éjszakákat valóban távoli és nem is olyan távoli falkák üvöltése töltötte meg. Havas Jon albínó rémfarkasa hegyezte ugyan a fülét az éjszakai vonyítás hallatán, ám egyszer sem hallatta saját hangját válaszképpen. *Van valami rendkívül nyugtalanító ebben az állatban,* gondolta Tyrion.

Addigra nyolcan voltak a csapatban, leszámítva a farkast. Tyrion két saját emberével utazott, ahogyan az egy Lannisterhez illett. Benjen Starkkal csak fattyú unokaöccse tartott és néhány friss ló az Éjjeli Őrség számára, de a farkaserdő peremén eltöltöttek egy éjszakát egy erdei erőd fa falai mögött, s itt csatlakozott hozzájuk egy másik fekete testvér, egy bizonyos Yoren. Yoren görnyedt és vészjósló külsejű férfi volt, arcvonásait szakáll takarta el, amely fekete volt, mint a ruházata, de látszott rajta, hogy szívós, akár a vén gyökerek és kemény, akár a kő. Két rongyos parasztfiú volt vele az Ujjak vidékéről. „Erőszakoskodók", mondta Yoren és hideg pillantást vetett a rábízott bűnösökre. Tyrion megértette. Az élet a Falon - bár azt mondják, kemény - kétségtelenül jobb volt a kasztrálásnál.

Öt férfi, három fiú, egy rémfarkas, húsz ló és egy kalitka tele hollókkal, amit Luwin mester adott Benjen Starknak. Nem mindennapi látványt nyújtottak a királyi úton, vagy bármely más ösvényen.

Tyrion észrevette, hogy Havas Jon Yorent és bús útitársait figyeli. Arcára furcsa kifejezés ült ki, amely kellemetlenül hasonlított az aggodalomhoz. Yoren válla meggörbült, a férfi savanyú szagot árasztott, haja és szakálla gubancos volt, zsíros és nyüzsögtek benne a tetvek. Régi, foltos ruháját minden bizonnyal igen ritkán mosta. Két ifjú regrutája még büdösebb volt és legalább annyira ostoba, mint amennyire kegyetlen.

A fiú kétségkívül abba a tévedésbe esett, hogy az Éjjeli Őrség olyan férfiakból áll, mint a nagybátyja. Ha valóban így volt, akkor Yoren és társai kellemetlen meglepetést szereztek neki. Tyrion sajnálta a fiút. Kemény életet választott... vagy még inkább, kemény életet választottak neki.

Jóval kevesebb rokonszenvet érzett Jon nagybátyja iránt. Benjen Stark, úgy látszik, osztotta bátyja viszolygását a Lannisterekkel szemben, és egyáltalán nem örült, amikor Tyrion tájékoztatta a

szándékáról. „Figyelmeztetlek, Lannister, a Falnál nem találsz fogadókat!", mondta neki lenézve rá.

- Biztosan találsz valami helyet, ahol ellakhatok - felelte Tyrion. - Amint azt nyilván magad is észrevetted, kicsi vagyok.

Természetesen senki sem mondana nemet a királyné öccsének, az ügy tehát el volt rendezve, de Stark nem repesett a boldogságtól.

- Nem fog tetszeni a lovaglás, ezt megígérhetem - közölte kurtán és elindulásuk pillanatától kezdve minden tőle telhetőt elkövetett, hogy ígéretét valóra is váltsa.

Az első hét végére Tyrion combjai kisebesedtek a kemény vágtától, lábait fájdalmas görcs húzta össze és a csontjáig átfagyott. Mégsem panaszkodott. Átkozott legyen, ha megadja Benjen Starknak ezt az elégtételt.

Apró bosszút állt lovaglóbundájával. A bunda rongyos medvebőr ruhadarab volt, régi és penészszagú. Stark az Éjjeli Őrségnél dívó nagylelkűségből ajánlotta fel neki, és nem volt kétséges, hogy udvarias visszautasításra számít. Tyrion azonban egy mosollyal elfogadta. Magával hozta a legmelegebb ruháit, amikor elhagyták Wintefellt, de hamarosan rá kellett jönnie, hogy ezek távolról sem elég melegek. Idefent tényleg hideg volt, és egyre hidegebb lett. Éjszakánként már jóval fagypont alá süllyedt a hőmérséklet, s amikor a szél fújt, olyan érzés volt, mintha kés hatolna át a legmelegebb gyapjún is. Mostanra Stark valószínűleg megbánta lovagiasságát. Talán meg is tanult valamit. A Lannisterek soha nem utasítanak vissza semmit, sem udvariasan, sem durván. A Lannisterek elveszik, amit felajánlanak nekik.

A farmok és az erődök egyre inkább elmaradoztak és egyre kisebbek lettek, ahogy észak felé haladtak, mélyebben és mélyebben a farkaserdő sötétjében, míg végül már nem volt több tető, ami alá behúzódhattak volna és kénytelenek voltak a saját készleteikkel gazdálkodni.

Tyrionnak sohasem vették nagy hasznát táborverésnél vagy táborbontásnál. Túl kicsi volt, túl sánta és túlságosan útban volt. Így mialatt Stark, Yoren és a többiek hevenyészett menedéket építettek, ellátták a lovakat és tüzet gyújtottak, ő szokás szerint fogta a bundáját és egy borostömlőt és egymagában félrevonult olvasni.

Utazásuk tizennyolcadik napján a bor, amit ivott, éppen ritka, édes borostyánszín nedű volt a Nyár Szigetekről, amit egészen Kaszter hegyről hozott magával, a könyv pedig egy elmélkedés a sárkányok történetéről és tulajdonságaikról. Lord Eddard Stark engedélyével Tyrion kölcsönkért néhány ritka kötetet Deres könyvtárából és becsomagolta magának az északra vezető útra.

Talált egy kényelmes helyet elég távol a tábor zajától, egy gyors folyású patak mellett, amelynek vize tiszta volt és hideg, mint a jég. Egy vénséges vén, groteszk tölgyfa nyújtott menedéket a harapós szél elől. Tyrion összekuporodott a bundában, hátát a fa törzsének támasztotta, kortyolt egyet a borból, és olvasni kezdett a sárkánycsont tulajdonságairól. „A sárkánycsont fekete a magas vastartalom miatt", tudta meg a könyvből. „Olyan erős, mint az acél, mégis könnyebb és rugalmasabb és természetesen tökéletesen ellenáll a tűznek. A dothrakik nagyra értékelik a sárkánycsontból készült íjakat, s nem véletlenül. Az ilyen fegyverrel lőtávolság tekintetében egyetlen fából készült íj sem veheti fel a versenyt".

Tyrionra hátborzongató vonzerőt gyakoroltak a sárkányok. Amikor először járt Királyvárban nővére és Robert Baratheon esküvőjén, elhatározta, hogy felkutatja a sárkánykoponyákat, amelyek Targaryen trónermét díszítették. Robert király zászlókat és falikárpitokat akasztott a falra helyettük, de Tyrion nem adta fel, míg rájuk nem bukkant a nyirkos pincében, ahol tárolták őket.

Arra számított, hogy mély benyomást fognak gyakorolni rá, talán rémisztőek is lesznek. Nem hitte volna azonban, hogy gyönyörűnek fogja találni őket. Mégis azok voltak. Feketén csillogtak, mint az óniksz és olyan simára csiszolták őket, hogy a csont szinte vibrált fáklyája fényében. Észrevette, hogy szeretik a tüzet. Bedugta a fáklyát az egyik nagyobb koponya szájüregébe és az árnyékok ugrálni és táncolni kezdtek mögötte a falon. A fogak hosszú, ívelt, fekete gyémántkések voltak. A fáklyaláng semmit sem jelentett nekik: sokkal hatalmasabb tüzek hevében is fürdőztek már. Amikor elment, Tyrion meg mert volna esküdni rá, hogy a szörnyeteg üres szemgödrei őt figyelik.

Összesen tizenkilenc koponya volt ott. A legrégebbi több, mint háromezer éves, a legfiatalabb

mindössze másfél évszázados. A legfrissebbek egyben a legkisebbek is voltak: egy pár, nem nagyobbak, mint egy masztiff koponyája. Alakjuk furcsán deformálódott. Ennyi maradt a Sárkánykőn született utolsó két fiókából. Ezek voltak az utolsó Targaryen sárkányok, talán az utolsó létező sárkányok és nem éltek túl sokáig.

Onnét a koponyák mérete egyre nőtt a dalok és mondák három roppant szörnyéig, a sárkányokig, akiket Aegon Targaryen és húgai egykoron rászabadítottak a Hét Királyságra. Az énekmondók istenek neveit adták nekik: Balerion, Meraxes, Vhaghar. Tyrion némán és lenyűgözve állt tátongó állkapcsaik előtt. Akár lóháton is le lehetett volna vágtatni Vhaghar torkán, bár visszafelé nem vezetett út. Meraxes még hatalmasabb volt. A legnagyobb közülük, Balerion, a Fekete Iszonyat egészben le tudott volna nyelni egy bölényt, vagy akár egyet a szőrös mamutok közül, amelyek állítólag az Ibben kikötőjén túli hideg pusztaságokban kóborolnak.

Tyrion sokáig állt ott a nyirkos pincében és Balerion óriási, üres szemű koponyáját bámulta, míg fáklyája le nem égett. Megpróbálta elképzelni az élő állat méreteit, elképzelni, hogyan nézhetett ki, amikor kiterjesztette óriási fekete szárnyait és átviharzott az égen, tüzet okádva.

Saját távoli őse, Szikla Loren király megpróbált szembeszállni a tűzzel, amikor egyesült a Folyóvidéki Mern királlyal, hogy ellenálljanak a Targaryen hódításnak. Ez már közel háromszáz esztendeje történt, amikor a Hét Királyság még valóban hét különálló királyság volt, s nem csupán egy hatalmasabb birodalom tartományai. Köztük a Két Királynak hatszáz lobogója, ötezer lovagja és tízszer annyi szabad lovasa és fegyverese volt. Sárkányúr Aegon talán ha ennek egyötödével rendelkezett a krónikák szerint, s e sereg is nagyrészt az előző, általa megölt király csapataiból besorozott katonákból állt, akiknek hűsége legalábbis kérdéses volt.

A seregek a Folyóvidék síkságán találkoztak, aratásra érett, aranyló búzamezők között. Amikor a Két Király támadott, a Targaryen sereg összeomlott, szétszóródott és futásnak eredt. A krónikák szerint a hódítás néhány percre úgy tűnt, hogy véget ért... de csak addig, míg Aegon Targaryen és húgai be nem kapcsolódtak a küzdelembe.

Ez volt az egyetlen alkalom, amikor Vhaghart, Meraxest és Balerion egyszerre engedték el. Az énekesek a Tűz Mezejének nevezték el a helyet.

Majdnem négyezer ember égett el aznap, köztük a Folyóvidéki Mern király. Loren király megmenekült és elég hosszú ideig élt ahhoz, hogy megadja magát, hűséget fogadjon a Targaryeneknek és fiút tudjon nemzeni, amiért Tyrion kellően hálás volt.

- Miért olvasol ilyen sokat?

Tyrion felpillantott a hangra. Havas Jon állt néhány lépésre tőle és kíváncsian méregette őt. Becsukta a könyvet ujjával megjelölve a helyet, ahol tartott és így szólt:

- Nézz rám és mondd meg, mit látsz!

A fiú gyanakvóan nézett rá.

- Ez valamiféle trükk? Téged látlak. Tyrion Lannistert.

Tyrion felsóhajtott.

- Igazán udvarias vagy egy fattyúhoz képest, Havas. Amit látsz, az egy törpe. Hány éves vagy, tizenkettő?

- Tizennégy - felelte a fiú.

- Tizennégy és máris magasabb vagy, mint én valaha is leszek. Az én lábaim rövidek és görbék, s nehézséget okoz a járás. Különleges nyeregre van szükségem, hogy le ne essek a lóról. Ez a saját tervezésű nyergem, ha esetleg érdekel. Vagy ezt választom, vagy jöhetek pónin. A karjaim elég erősek, de megint csak túl rövidek. Sohasem lehetek jó vívó. Ha parasztnak születek, könnyen lehet, hogy kitesznek meghalni, vagy eladnak valami rabszolgatartó torzszülött-gyűjteményébe. Én azonban a Kaszter Hegyi Lannisterek közé születtem, s így a torzszülött-gyűjtemények szegényebbek lettek. Elvárnak tőlem bizonyos dolgokat. Az apám húsz évig volt a Király Segítője. Mint kiderült, a fivérem később végzett ugyanezzel a királlyal, de hát az élet tele van ezekkel az apró tréfákkal. A nővérem feleségül ment az új királyhoz, akit a visszataszító unokaöcsém fog követni a trónon. Nekem is meg kell tennem a magam részét Házunk becsülete érdekében, nem így van? De mégis hogyan? Nos, lehet, hogy a lábaim túl kicsik a testemhez képest, a fejem viszont túl nagy,

habár én jobban szeretem hinni, hogy épp csak elég nagy az elmém számára. Valós képem van erényeimről és gyengeségeimről. Az én fegyverem az elmém. A fivéremnek ott a kardja, Robert királynak ott a harci pörölye, nekem pedig az elmém... az elmének pedig könyvekre van szüksége, ahogyan a kardnak fenőkőre, ha meg akarja őrizni élességét - Tyrion megütögette a könyv bőrfedelét. - Ezért olvasok annyit, Havas Jon.

A fiú csendben hallgatta. Ha a név nem is, a Starkok arca az övé is volt: hosszú, ünnepélyes, fegyelmezett. Olyan arc, amely nem árul el semmit. Bárki volt is az anyja, keveset adott tovább magából fiának.

- Miről olvasol? - kérdezte.

- Sárkányokról - felelte Tyrion.

- És mire jó az? Már nincsenek sárkányok - mondta a fiú a fiatalság könnyed bizonyságával.

- Így mondják - bólintott Tyrion. - Szomorú, nem? Amikor annyi idős voltam, mint te most, arról álmodoztam, hogy egyszer saját sárkányom lesz.

- Tényleg? - kérdezte a fiú gyanakvóan. Lehet - gondolta -, hogy Tyrion gúnyt űz belőle.

- Ó, igen. Még egy satnya, torz, csúnya kisfiú is lefelé nézhet a világra, ha egy sárkány hátán ül - Tyrion félretolta a medvebőrt és feltápászkodott. - Annak idején rendszeresen tüzet gyújtottam a Kaszter hegy mélyén és órákig bámultam a lángokat, mintha sárkánytűz volna. Néha elképzeltem, amint az apámat lángok emésztik. Máskor a nővéremet képzeltem el ugyanígy. - Havas Jon félig rémülten, félig lenyűgözve bámulta. Tyrion felvihogott. - Ne nézz rám ilyen arccal, fattyú! Tudom a titkodat. Neked is vannak ilyen álmaid.

- Nem - vágta rá Havas Jon ijedten. - Én sohasem...

- Nem? Soha? - Tyrion felhúzta a szemöldökét. - Nos, akkor kétségtelen, hogy a Starkok rettentő kedvesek hozzád. Biztos vagyok benne, hogy Lady Stark úgy bánik veled, mintha a sajátja volnál. A fivéred, Robb pedig mindig is kedves volt, de hát miért is ne? Az övé lesz Deres, a tiéd a Fal. Apád pedig... valószínűleg neki is jó oka van, hogy becsomagolt neked és az Éjjeli Őrségbe küldött...

- Hagyd abba! - kiáltotta Havas Jon haragtól sötétlő arccal. - Az Éjjeli Őrség nemes hivatás!

Tyrion nevetett.

- Te túl okos vagy, hogy ezt elhidd. Az Éjjeli Őrség a birodalom söpredékének szemétdombja. Láttam, hogy nézted Yorent és a fiúkat. Ők az új testvéreid, Havas Jon, hogy tetszenek? Mogorva parasztok, adósok, orvvadászok, erőszaktevők, tolvajok és fattyúk, mint te, mind ott gyülekeznek a Falon és a grumkinokat, snarkokat meg a többi szörnyeteget figyelik, amikről a szoptatós dajkád mesélt neked. Az a jó az egészben, hogy grumkinok meg snarkok nem léteznek, tehát a munka meglehetősen veszélytelen. A rossz fele pedig az, hogy lefagy a tököd, de hát tekintve, hogy úgysem nemzhetsz utódokat, nem hiszem, hogy ez túl sokat számítana.

- Elég! - kiabálta a fiú. Tett egy lépést előre, keze ökölbe szorult. Közel állt hozzá, hogy sírva fakadjon.

Tyrion hirtelen, képtelen módon, bűntudatot érzett. Előrelépett, hogy bátorítóan megveregesse a fiú vállát, vagy valamiféle bocsánatkérést motyogjon.

Nem látta, honnan vagy hogyan vetette rá magát a farkas. Az egyik pillanatban még Jon felé lépkedett, a következőben pedig a hátán feküdt a kemény, köves talajon. A könyv kirepült a kezéből esés közben, a tüdejéből kiszökött minden levegő a váratlan ütközéstől, a szája pedig megtelt piszokkal, vérrel és rothadó levelekkel. Amikor megpróbált felkelni, a háta fájdalmas görcsbe rándult. Biztosan megrándult a zuhanástól. Tehetetlenül csikorgatta a fogait, megragadott egy gyökeret és ülő helyzetbe tornázta magát.

- Segíts! - szólt a fiúnak és kinyújtotta felé a kezét.

A farkas hirtelen közöttük termett. Nem morgott. Az átkozott dög egy hangot sem hallatott, csak rámeresztette azokat a fényes, vörös szemeit és megmutatta neki a fogait. Ez azonban több volt, mint elég. Tyrion nyögve roskadt vissza a földre.

- Akkor ne segíts! Itt fogok ülni, mig el nem mész.

Havas Jon Szellem vastag fehér bundáját cirógatta. Már mosolygott.

- Kérj szépen!

Tyrion Lannister érezte, ahogy a harag forrni kezd benne, de elfojtotta. Nem ez volt az első alkalom az életében, hogy megalázták, és nem is ez lesz az utolsó. Talán még meg is érdemelte.

- Nagyon hálás lennék szíves segítségedért, Jon - szólalt meg szelíden.

- Ülj, Szellem! - parancsolt rá a fiú a farkasra. A rémfarkas a hátsó lábaira ült. A vörös szemek egy pillanatra sem hagyták el Tyriont. Jon megkerülte, a hóna alá csúsztatta a kezeit, majd könnyedén felállította. Aztán felvette a könyvet a földről és visszaadta neki.

- Miért támadt rám? - kérdezte Tyrion és óvatosan a rémfarkas felé sandított. Keze fejével kitörölte a szájából a vért és a piszkot.

- Talán azt hitte, grumkin vagy.

Tyrion éles pillantást vetett rá. Majd elnevette magát, jobban mondva a tetszés nyers horkantása tört ki az orrán, teljesen az akarata ellenére.

- Ó, istenem! - mondta a fejét rázva és fuldokolva a röhögéstől. - Azt hiszem, tényleg úgy nézek ki, mint egy grumkin. Mit csinál a snarkokkal?

- Ne akard tudni! - Jon felvette a borostömlőt és odanyújtotta Tyrionnak.

Tyrion kihúzta a dugaszt, hátravetette a fejét és hosszú sugarat pumpált a szájába. A bor olyan volt, mint a hűvös tűz, ahogy lecsorgott a torkán és felmelegítette a gyomrát. Odatartotta a tömlőt Havas Jon elé.

- Kérsz belőle?

A fiú elvette a tömlőt és óvatosan belekortyolt.

- Igaz, ugye? - szólalt meg, amikor végzett. - Amit az Éjjeli Őrségről mondtál.

Tyrion bólintott.

Havas Jon szája összeszorult.

- Ha olyan, hát olyan.

Tyrion rávigyorgott.

- Nagyon jó, fattyú. A legtöbben inkább letagadják a kemény igazságot, semhogy szembenézzenek vele.

- A legtöbben - jegyezte meg a fiú. - De te nem.

- Nem - ismerte el Tyrion -, én nem. Már nagyon ritkán fordul elő, hogy akár csak álmodnék a sárkányokról. Nincsenek sárkányok - felnyalábolta a leesett medvebőrt. - Gyere, jobb, ha visszaérünk a táborba, mielőtt a nagybátyád a keresésünkre indul.

A séta nem volt hosszú, de a talaj göröngyös volt, s Tyrion lábaiba fájdalmas görcs állt, mire visszaértek. Havas Jon a kezét nyújtotta neki, hogy átsegítse egy kusza gyökértömegen, de Tyrion elutasította. A saját erejéből fog előrejutni, ahogyan egész életében tette. A tábor azért kellemes látvány volt. A menedékeket egy rég elhagyott erőd omladozó falának vetve állították fel, ami védelmet nyújtott a szél ellen. A lovakat megetették és tüzet gyújtottak. Yoren egy kövön ült és éppen egy mókus megnyúzásával volt elfoglalva. A pörkölt ínycsiklandó illata betöltötte Tyrion orrát. Odasántikált, ahol az egyik embere, Morrec az üstre figyelt. A férfi szó nélkül odanyújtotta neki a merőkanalat. Tyrion megkóstolta és visszaadta.

- Még több borsot! - közölte.

Benjen Stark kilépett a sátorból, amit az unokaöccsével osztott meg.

- Itt vagy hát! Az ördögbe, Jon, ne tűnj el így egyedül! Már azt hittem, elvittek a Mások.

- A gramkinok voltak - mondta neki Tyrion nevetve. Havas Jon elmosolyodott. Stark zavartan nézett Yorenre. A vénember morgott valamit, megvonta a vállát és visszatért véres munkájához.

A mókus némi tartalmat adott a pörköltnek, amit fekete kenyérrel és kemény sajttal ettek meg aznap este a tűz mellett. Tyrion körbekínálta a borostömlőjét, míg végül Yoren is megenyhült. A társaság tagjai egyenként elszállingóztak a menedékbe és nyugovóra tértek, kivéve Havas Jont, akire az első őrség esett.

Mint mindig, most is Tyrion vonult vissza utolsóként. Ahogy belépett a sátorba, amit az emberei építettek neki, megállt és egy pillanatra visszanézett Havas Jonra. A fiú a tűz mellett állt. Mozdulatlan és kemény arccal, mélyen bámult a tűzbe.

Tyrion Lannister szomorúan elmosolyodott és lefeküdt aludni.

CATELYN

Ned és a lányok már nyolc napja elmentek, amikor Luwin mester egy éjjel felkereste őt Bran betegszobájában. Olvasólámpás volt nála és a számvevőkönyv.

- Ideje szemügyre vennünk a számokat, úrnőm - mondta. - Tudnod kell, mennyibe került nekünk ez a királyi látogatás.

Catelyn Branre pillantott a betegágyban és félresimította a fiú haját a homlokából. Most vette észre, milyen hosszúra nőtt már. Nemsokára le kell vágnia.

- Nem kell számokat nézegetnem, Luwin mester - mondta neki. Nem vette le a szemét Branről. - Tudom, mibe került nekünk a látogatás. Vidd el a könyveket.

- Úrnőm, a király kíséretének egészséges étvágya volt. Fel kell töltenünk a raktárakat, mielőtt...

A nő félbeszakította.

- Azt mondtam, vidd innét a könyveket! Az intéző majd gondoskodik a szükségleteinkről.

- Nincs intézőnk - emlékeztette Luwin mester. Nem hagyja békén, mint egy kis szürke patkány, gondolta Catelyn. - Poole délre ment, hogy megszervezze Lord Eddard háztartását Királyvárban.

Catelyn szórakozottan bólintott.

- Ó, igen, már emlékszem. - Bran olyan sápadtnak tűnt. Azon tűnődött, vajon nem kellene-e az ablak alá vinni az ágyát, hogy jobban érje őt a reggeli napfény.

Luwin mester egy falfülkébe állította a lámpást az ajtó mellett és babrálni kezdett a kanóccal.

- Számos kinevezés kívánja azonnali figyelmedet, úrnőm. Az intézőn kívül szükségünk van egy testőrkapitányra Jory helyett, egy új lovászmesterre...

A nő szemei feléje villantak.

- Lovászmesterre? - a hangja korbácsként csattant.

A mester megijedt.

- Igen, úrnőm. Hullen délre lovagolt Lord Eddarddal, tehát...

- Itt hever a fiam összezúzva és haldokolva, Luwin, és te az új lovászmesterről akarsz értekezni velem? Azt hiszed, érdekel, mi történik az istállóban? Azt hiszed, szemernyit is számít nekem? Boldogan lemészárolnám Deres összes lovát a saját kezemmel, ha Bran ettől kinyitná a szemét, érted? Érted???

A mester meghajtotta a fejét.

- Igen, úrnőm, de a kinevezések...

- Én elintézem a kinevezéseket - szólalt meg Robb.

Catelyn nem hallotta, amikor belépett, de a fiú most ott állt az ajtóban és őt nézte. Hirtelen szégyenkezve ébredt rá, hogy kiabált. Mi történik vele? Nagyon fáradt volt, a feje pedig szünet nélkül fájt.

Luwin mester Catelynről a fiára pillantott.

- Készítettem egy listát azokról, akik számításba jöhetnek a megüresedett tisztségeket illetően - mondta és átnyújtott egy darab papírt a ruhája ujjából Robbnak.

A fia a nevekre pillantott. Odakintről jött, ezt látta rajta Catelyn: arca kipirult a hidegtől, haját pedig összeborzolta a szél.

- Jó emberek - szólalt meg. - Holnap beszélünk róluk - visszaadta a listát.

- Nagyon helyes, uram - a papír ismét eltűnt a mester ruhaujjában.

- Most hagyj magunkra! - utasította Robb. Luwin mester meghajolt és távozott. Robb becsukta mögötte az ajtót és anyjához fordult. A nő látta, hogy kardot visel. - Mit csinálsz, anyám?

Catelyn mindig úgy gondolta, hogy Robb őrá hasonlít. Branhez, Rickonhoz és Sansához hasonlóan ő is a Tullyk színeiben pompázott: aranybarna haj, kék szemek. Most először azonban meglátott valamit az arcán Eddard Starkból is, valamit, ami szigorú és kemény volt, mint Észak.

- Hogy mit csinálok? - visszhangozta eltűnődve. - Hogy kérdezhetsz ilyet? Mégis mit gondolsz, mit csinálok? Ápolom a fivéredet. Ápolom Brant.

- Ezt nevezed annak? Bran balesete óta ki sem léptél ebből a szobából. Még akkor sem jöttél le

a kapuhoz, amikor Apa és a lányok délre indultak.

- Itt búcsúztam el tőlük és abból az ablakból néztem, ahogy ellovagolnak.

Könyörgött Nednek, hogy ne menjen, most ne, azután, ami történt. Minden megváltozott, hát nem látta? Semmire sem ment vele. Nincs választása, mondta neki, majd elment. Döntött. - Nem hagyhatom el, egyetlen percre sem, amikor bármelyik perc az utolsó lehet a számára. Vele kell lennem, ha... ha... - Megfogta fia béna kezét, ujjaival végigsimította. Olyan törékeny és sovány volt, semmi erő nem maradt benne, de az asszony még mindig érezte az élet melegét a bőrén keresztül.

Robb lágyabb hangon folytatta.

- Nem fog meghalni, Anya. Luwin mester szerint a legnagyobb veszély már elmúlt.

- És mi van, ha Luwin mester téved? Mi van, ha Brannek szüksége lesz rám, én pedig nem vagyok itt?

- Rickonnak van szüksége rád! - mondta Robb élesen. - Ő még csak három éves, nem érti, mi történik. Azt hiszi, mindenki elhagyta őt, ezért mindenhová követ engem, a lábamba kapaszkodik és sír. Nem tudom, mit tegyek vele! - Egy pillanatra elhallgatott és az alsó ajkába harapott, ahogyan gyermekkorában szokta. - Anya, nekem is szükségem van rád. Próbálkozok, de nem... nem vagyok képes egyedül boldogulni mindennel! - a hangja hirtelen elcsuklott a rátörő érzelmektől, és Catelynnek eszébe jutott, hogy még csak tizennégy éves. Fel akart állni és odamenni hozzá, de Bran még mindig fogta a kezét, s ő nem bírt megmozdulni.

A torony mellett felüvöltött egy farkas. Catelyn egy pillanatra megremegett.

- Brané - Robb kitárta az ablakot és beengedte az éjjeli levegőt a fülledt toronyszobába. A vonyítás hangosabb lett. Hideg, magányos hang volt, tele búval és kétségbeeséssel.

- Ne! - kérte az anyja. - Brannek melegen kell maradnia.

- Hallania kell őket - felelte Robb. Valahol Deresben egy második farkas is rákezdett, kórusban az elsővel, majd egy harmadik, közelebbről.

- Borzaskutya és Szürke Szél - mondta Robb, ahogy a hangjuk együtt emelkedett és halt el. - Meg lehet különböztetni őket egymástól, ha odafigyel az ember.

Catelyn reszketett. A bánattól, a hidegtől és a rémfarkasok üvöltésétől. A vonyítás, a hideg szél és a szürke, üres kastély éjről éjre, állandóan, változatlanul, s kisfia ott feküdt összetörve, a legkedvesebb gyermeke, a legszelídebb, Bran, aki szeretett nevetni, mászni és a lovagi életről álmodozott. Ez mind semmivé lett, s többé sohasem hallja már nevetni. Kezét zokogva szabadította ki a fiúéból és befogta a fülét, hogy kizárja azt a szörnyű üvöltést.

- Hallgattasd el őket! - kiabálta. - Nem bírom elviselni, hallgattasd el őket, hallgattasd el őket, öld meg mindet, ha muszáj, csak hallgattasd el őket!

Nem emlékezett rá, hogyan zuhant a padlóra, de ott volt és Robb erős karjai felemelték.

- Ne félj, Anya! Sohasem bántanák. - A betegszoba sarkában álló keskeny ágyához támogatta az asszonyt. - Hunyd be a szemed - mondta lágyan. - Pihenj! Luwin mester elmondta, hogy alig aludtál Bran balesete óta.

- Nem tudok - sírt. - Az istenek bocsássanak meg, Robb, képtelen vagyok, mi lesz, ha meghal, míg én alszom, mi lesz, ha meghal, mi lesz, ha meghal... - a farkasok még mindig üvöltöttek. Catelyn felkiáltott és újra a fülére tapasztotta a kezét. - Ó, istenem, csukd be az ablakot!

- Ha megígéred, hogy alszol egyet - Robb az ablakhoz ment, de ahogy a táblák után nyúlt, új hang vegyült a rémfarkasok gyászos dalába. - Kutyák - hallgatózott. - Az összes kutya ugat. Még sohasem csinálták ezt... - Catelyn hallotta, hogy a fiú lélegzete megakad. Amikor felnézett rá, az arca sápadt volt a lámpás fényénél. - Tűz - suttogta.

Tűz, villant át az asszony agyán, majd... Bran!

- Segíts! - szólt rá sürgetően és felült. - Segíts Branen!

Úgy látszott, Robb nem hallja.

- Ég a könyvtártorony - mondta.

Most már Catelyn is látta a villódzó vöröses fényt a nyitott ablakon át. Megkönnyebbülten felsóhajtott. Bran biztonságban van! A könyvtár a híd túlsó oldalán volt, a tűz itt nem érhette el őket.

- Hála az isteneknek! - suttogta.

Robb úgy nézett rá, mintha egy őrültet látna.

- Maradj itt, Anya, visszajövök, amint a tüzet eloltottuk - azzal elrohant. Hallotta, amint odakiált a szoba előtt álló őröknek, hallotta, amint együtt dobognak le őrülten a lépcsőn, kettesével, hármasával szedve a fokokat.

Odakint az udvaron „Tűz van!" kiáltások harsantak, sikoltások, rohanó léptek zaja, lovak nyerítése és a kastély kutyáinak eszeveszett csaholása hallatszott. A vonyítás elhallgatott, fedezte fel, ahogy a hangzavart hallgatta. A rémfarkasok elcsendesedtek.

Catelyn halkan hálaimát mondott isten hét arcának, miközben az ablakhoz ment. A hídon túl hosszú lángnyelvek törtek elő a könyvtár ablakaiból. Figyelte az ég felé szálló füstöt és szomorúan gondolt a könyvekre, amelyeket a Starkok az évszázadok során összegyűjtöttek. Aztán becsukta az ablaktáblákat.

Amikor visszafordult az ablaktól, a férfi ott volt a szobában.

- Nem kellene itt lenned - mormolta mogorván. - Senkinek sem kellene itt lennie.

Alacsony, piszkos férfi volt, mocskos, barna ruhája istállószagtól bűzlött. Catelyn mindenkit ismert, aki az istállóikban dolgozott, de ő nem közülük való volt. A ritkás, szőke hajú ösztövér ember sápadt szemei mélyen ültek csontos arcában. A kezében tőrt szorongatott.

Catelyn a késre pillantott, majd Branre.

- Nem! - szólalt meg. A szó megrekedt a torkában, s halovány suttogásba fulladt.

A férfi minden bizonnyal meghallotta.

- Ez kegyelem - mondta. - Már úgyis halott.

- Nem - felelte Catelyn most már hangosabban. Újra megtalálta a hangját. - Nem teheted!

Megpördült, hogy segítségért kiáltson az ablakból, de a férfi gyorsabb volt, mint képzelte volna. Egyik kezét a szájára tapasztotta és hátrarántotta a fejét, a másikkal pedig a légcsövének szegezte a tőrt. A belőle áradó bűz émelyítő volt.

Az asszony mindkét kezével a nyakához kapott, megragadta a pengét és minden erejét latba vetve megpróbálta elhúzni a torkától. Hallotta, amint a férfi közvetlenül a füle mellett káromkodik. Ujjai síkosak lettek a saját vérétől, de nem engedte el a tőrt. A kéz még szorosabban tapadt a szájára, elzárva minden levegőt. Catelyn oldalra vetette a fejét és sikerült a fogai közé kapnia támadója húsát. Keményen beleharapott a tenyerébe. A férfi felhördült a fájdalomtól. Szorosan összezárta a fogait és beletépett a húsba, mire a másik hirtelen elengedte. A szája megtelt ellenfele vérének ízével. Mély levegőt vett és sikítani kezdett, a férfi azonban megragadta a haját, elrántotta magától, ő pedig megbotlott és elesett. Támadója megállt fölötte. Zihálva vette a levegőt, jobb kezének ujjai még mindig a vértől csúszós tőr markolatára fonódtak.

- Nem kellett volna itt lenned - ismételte ostobán.

Catelyn látta, amint az árny besuhan mögötte a nyitott ajtón. Halk morgás hallatszott, épphogy csak egy vicsorgó hang, alig suttogó fenyegetés, de a férfi meghallhatott valamit, mert éppen megfordult volna, amikor a farkas nekiugrott. A földre zuhantak, félig az ott heverő Catelynre. A farkas az álla alatt kapta el. A sikoly egy másodpercig sem tartott, mielőtt az állat visszarántotta a fejét, kitépve a férfi fél torkát.

A vére meleg esőként terítette be az asszony arcát.

A farkas őt nézte. Pofája vörös és nedves volt, szemei pedig aranyfényben izzottak a sötét szobában. Bran farkasa volt, ismerte fel Catelyn. Hát persze.

- Köszönöm - suttogta az asszony vékony, gyenge hangon. Felemelte remegő kezét. Az állat közelebb lépett, megszagolta az ujjait és nedves, érdes nyelvével nyalogatni kezdte rajta a vért. Amikor tisztára nyalta a kezét, csendesen megfordult, felugrott Bran ágyára és lefeküdt a fiú mellé. Catelyn hisztérikusan nevetni kezdett.

Így találtak rájuk, amikor Robb, Luwin mester és Ser Rodrik berontottak a szobába a Deresi őrség felével. Amikor az asszony végül abbahagyta a nevetést, meleg takarókba burkolták és elvezették a Nagy Toronyba, vissza saját hálótermébe. Öreg Nan levetkőztette, forró fürdőbe ültette és egy puha törölközővel lemosta róla a vért.

Később megérkezett Luwin mester is, hogy bekötözze a sebeit. A vágások az ujjain mélyek vol-

tak, majdnem csontig hatoltak, fejbőre pedig vérzett, ahol támadója kitépte egy maroknyi haját. A mester elmondta neki, hogy a fájdalom csak most kezdődik és máktejet itatott vele, hogy álomba segítse.

Catelyn végül lehunyta a szemét.

Amikor újra kinyitotta, elmondták neki, hogy négy napig aludt. Catelyn bólintott és felült az ágyban. Olyannak tűnt most az egész, mint egy rémálom. Bran balesete óta minden egyetlen szörnyű, véres és bánatos álom, de a fájdalom a kezében emlékeztette, hogy minden valóságos volt. Gyengének érezte magát és szédült, mégis furcsa határozottság töltötte el, mintha hatalmas terhet vettek volna le a szívéről.

- Hozzatok nekem kenyeret és mézet - utasította a szolgálóit -, és értesítsétek Luwin mestert, hogy a kötéseimet ki kell cserélni! - Azok meglepetten rábámultak, majd elszaladtak, hogy teljesítsék az óhaját.

Catelyn emlékezett rá, hogyan viselkedett és elszégyellte magát. Mindenkit cserbenhagyott: gyermekeit, férjét, Házát. Ez nem fog még egyszer megtörténni. Meg fogja mutatni ezeknek az északiaknak, milyen erős tud lenni egy zúgói Tully.

Robb előbb érkezett meg, mint az étel. Vele volt Rodrik Cassel, férje segédje, Theon Greyjoy és Hallis Mollen, egy szögletes, barna szakállú, izmos férfi. Ő volt az új testőrkapitány, mondta Robb. Látta, hogy fia gőzölt bőrruhát és sodronyinget visel. Derekán kard lógott.

- Ki volt az? - kérdezte tőlük.

- Senki sem tudja a nevét - felelt neki Hallis Mollen. - Nem Deresbe való, úrnőm, de néhányan azt állítják, hogy az utóbbi hetekben látták errefelé.

- Akkor a király egyik embere - mondta -, vagy a Lannistereké. Biztosan elrejtőzött, amikor a többiek elmentek.

- Lehetséges - mondta Hal. - A rengeteg idegen miatt, akik mostanában ellepték Derest, nem lehet megmondani, hogy kihez tartozott.

- Az istállóban rejtőzött - szólalt meg Greyjoy. - Érezni lehetett a szagán.

- És hogy lehet, hogy nem vették észre? - kérdezte az asszony élesen.

Hallis Mollen zavartnak látszott.

- A lovak között - amelyeket Lord Eddard magával vitt délre és azok között, amelyeket északra küldtünk az Éjjeli Őrséghez - az állások félig üresek voltak. Nem lehetett nehéz elrejtőzni az istállófiúk elől. Lehet, hogy Hodor látta őt; azt mondják, a fiú furcsán viselkedett mostanában, de hát amilyen együgyű... - Hal megrázta a fejét.

- Megtaláltuk a helyet, ahol aludt - szólt közbe Robb. - Kilencven aranyszarvas volt egy bőrzacskóban, a szalma alá temetve.

- Jó érzés tudni, hogy a fiam életét nem adták el olcsón - jegyezte meg Catelyn keserűen.

Hallis Mollen meglepetten nézett rá.

- Bocsánatodat kérem, úrnőm, ezt úgy érted, hogy a fiadat akarta megölni?

Greyjoy hitetlenkedett.

- Ez őrültség.

- Pedig Branért jött - közölte az asszony. - Azt hajtogatta, hogy nem kellene ott lennem. Ő gyújtotta fel a könyvtárat. Azt hitte, hogy majd kirohanok eloltani és magammal viszek minden őrt. Ha nem lettem volna félőrült a bánattól, működött volna a terve.

- Miért akarná bárki megölni Brant? - kérdezte Robb. - Istenem, hiszen csak egy kisfiú. Tehetetlen, alszik...

Catelyn kihívóan nézett elsőszülött fiára.

- Ha uralkodni akarsz északon, át kell gondolnod ezeket a dolgokat, Robb. Meg kell felelned a saját kérdéseidre. Miért akarhat bárki végezni egy alvó gyermekkel?

Mielőtt a fiú válaszolhatott volna, a szolgálók visszatértek a konyhából egy tál friss étellel. Sokkal több volt annál, amit az asszony kért: meleg kenyér, vaj, méz, szederlekvár, egy szelet szalonna, lágy tojás, egy darab sajt és egy kanna mentatea. És velük együtt megérkezett Luwin mester is.

- Hogy van a fiam, mester? - Catelyn ránézett az ételre és rájött, hogy nincs étvágya.

Luwin mester lesütötte a szemét.

- Az állapota változatlan, úrnőm.

Pontosan erre a válaszra számított, sem többre, sem kevesebbre. Kezei lüktettek a fájdalomtól, mintha a penge még mindig mélyen belé vágna. Elküldte a szolgálókat és megint Robb felé fordult.

- Megvan a válasz?

- Valaki fél, hogy Bran felébred - felelte Robb. - Fél attól, amit mondhat vagy tehet, fél valamitől, amit tud.

Catelyn büszke volt rá.

- Nagyon jó - az őrség új kapitányához fordult. - Biztonságosan kell őriznünk Brant. Ahol egy gyilkos van, ott lehet több is.

- Hány őrt óhajtasz, úrnőm? - kérdezte Hal.

- Amíg Lord Eddard távol van, a fiam Deres ura - válaszolt az asszony.

Robb egy kicsit kihúzta magát.

- Legyen egy ember a betegszobában éjjel-nappal, egy az ajtó előtt, kettő pedig a lépcső aljában. Senki sem mehet be Branhez az én engedélyem vagy anyámé nélkül.

- Ahogy óhajtod, uram.

- Azonnal hajtsd végre! - javasolta Catelyn.

- És maradjon vele a farkasa is a szobában! - tette hozzá Robb.

- Igen - mondta Catelyn. Majd megint: - Igen.

Hallis Mollen meghajolt és távozott.

- Lady Stark! - szólalt meg Ser Rodrik, amikor a kapitány elment. - Nem figyelted meg véletlenül a tőrt, amit a gyilkos használt?

- A körülmények nem tették lehetővé, hogy közelebbről megvizsgáljam, de garantálhatom, hogy éles volt - felelte Catelyn száraz mosollyal. - Miért kérded?

- Amikor rátaláltunk, a gazfickó még mindig szorongatta a kést. Úgy tűnt nekem, hogy a fegyver túl finom egy ilyen embernek, ezért hosszan és alaposan tanulmányoztam. A penge valyriai acél, a markolat pedig sárkánycsont. Egy ilyen fegyvernek semmi keresnivalója egy olyan ember kezében, mint ez. Valaki nekiadta.

Catelyn elgondolkodva bólintott.

- Robb, csukd be az ajtót!

A fiú furcsán nézett rá, de megtette, amire kérte.

- Amit most elmondok nektek, nem hagyhatja el ezt a szobát - szólalt meg az asszony. -Erre meg kell esküdnötök. Ha csak egy része is igaz annak, amit gyanítok, akkor Ned és a lányaim halálos veszedelembe lovagoltak, és egyetlen rossz fülbe jutott szó az életüket jelentheti.

- Lord Eddard nekem második apám - mondta Theon Greyjoy. - Esküszöm tehát.

- Tiéd a szavam - közölte Luwin mester.

- Akárcsak az enyém - visszhangozta Ser Rodrik.

Az asszony a fiára nézett.

- És te, Robb?

A fiú bólintott.

- A húgom, Lysa úgy gondolja, hogy a Lannisterek gyilkolták meg a férjét, Lord Arrynt, a Király Segítőjét - mondta nekik Catelyn. - Emlékszem, hogy Ser Jaime Lannister nem vett részt a vadászaton azon a napon, amikor a fiam leesett. Itt maradt a kastélyban - a szobát halálos csend ülte meg. - Nem hiszem, hogy Bran leesett arról a toronyról - a szavai belehasítottak a csendbe. - Azt hiszem, hogy lelökték.

A jelenlévők arcára kiült a döbbenet.

- Úrnőm, ez rettenetes célzás - szólalt meg Rodrik Cassel. - Még a Királyölő is visszariadna egy ártatlan gyermek megölésétől.

- Ó, valóban? - kérdezte Theon Greyjoy. - Nem vagyok biztos benne.

- A Lannisterek büszkesége és becsvágya nem ismer határokat - jegyezte meg Catelyn.

- A fiú mindig biztos kézzel mászott a múltban - mondta elgondolkodva Luwin mester. -Minden

követ ismert Deresben.

- Az istenekre! - szitkozódott Robb. Ifjú arca elsötétült a haragtól. - Ha ez igaz, megfizet érte! - Kihúzta a kardját és suhintott egyet a levegőben. - Magam fogok végezni vele!

Ser Rodrik ráripakodott.

- Tedd azt el azonnal! A Lannisterek száz mérföldnyire vannak innét. Soha ne húzd elő a kardodat, hacsak nem akarod valóban használni! Hányszor kell még elmondanom ezt, ostoba fiú?

Robb zavartan csúsztatta vissza a kardot a hüvelyébe. Hirtelen megint gyermek volt. Catelyn így szólt Ser Rodrikhoz:

- Látom, a fiam már acélt visel.

- Úgy gondoltam, itt az ideje - felelte az öreg fegyvermester.

Robb nyugtalanul nézett az anyjára.

- Bőven - szólalt meg az asszony. - Könnyen lehet, hogy Deresnek rövidesen szüksége lesz minden kardra, és a legjobb, ha azok nem fából vannak.

Theon Greyjoy a kardja markolatára tette a kezét és így szólt:

- Úrnőm, ha erre kerül a sor, Házam sokkal tartozik a tiédnek!

Luwin mester meghúzta a láncot, ahol az a nyakához ért.

- Ez mind csak feltevés. Akit vádolunk, a királyné szeretett fivére. Őfelsége nem fogja kedvesen fogadni az ilyen célozgatásokat. Bizonyítékot kell szereznünk, vagy hallgatnunk kell örökre.

- A tőr a bizonyíték - vágta rá Ser Rodrik. - Egy ilyen nagyszerű penge nem tűnik el észrevétlenül.

Csak egyetlen hely van, ahol rájöhetnek az igazságra, vonta le a következtetést Catelyn.

- Valakinek el kell mennie Királyvárba.

- Én elmegyek - szólt Robb.

- Nem - mondta az anyja. - A te helyed itt van. Mindig kell, hogy legyen egy Stark Deresben.

Az asszony a sűrű, fehér pofaszakállt viselő Ser Rodrikra nézett, majd Luwin mesterre szürke köpönyegében, az ifjú Greyjoyra, aki szikár volt, sötét és heves. Melyiküket küldje? Kinek hinnének? Aztán rájött. Catelyn félrelökdöste a takarókat. Bekötözött ujjai merevek és engedetlenek voltak, akár a kő. Kimászott az ágyból. - Magam megyek.

- Úrnőm - kezdte Luwin mester. - Bölcs döntés ez? A Lannisterek minden bizonnyal gyanakodva fogadják majd az érkezésedet.

- És Bran? - kérdezte Robb. Szegény fiú teljesen összezavarodott. - Nem akarhatod itt hagyni!

- Mindent megtettem Branért, amit csak tudtam - sérült kezét a fiú karjára helyezte. - Az ő élete az istenek és Luwin mester kezében van. Ahogy te magad figyelmeztettél rá, Robb, a többi gyermekeimmel kell most törődnöm.

- Erős kíséretre lesz szükséged, úrnőm - szólalt meg Theon.

- Elküldöm Halt egy szakasz őrrel - mondta Robb.

- Nem - felelte Catelyn. - Egy nagy csapat nem kívánt feltűnést kelthet. Nem akarom, hogy a Lannisterek tudjanak az érkezésemről.

Ser Rodrik tiltakozott.

- Engedd meg, úrnőm, hogy legalább én elkísérjelek! A királyi út veszedelmes lehet egy egyedül utazó nő számára.

- Nem a királyi úton fogok menni - válaszolta Catelyn. Egy pillanatig gondolkodott, majd egyetértően bólintott. - Két lovas éppen olyan gyorsan tud haladni, mint egy és jóval gyorsabban, mint egy hosszú oszlop, amit szekerek és kerekes házak lassítanak. Örömmel veszem a társaságod, Ser Rodrik. A Fehér Tőrt fogjuk követni le a tengerig és a Fehér Öbölnél hajót bérelünk. Erős lovakkal és gyors széllel jóval Ned és a Lannisterek előtt érünk Királyvárba - *és akkor,* gondolta, *majd meglátjuk, amit meglátunk.*

SANSA

Eddard Stark hajnal előtt távozott, tájékoztatta Sansát Septa Mordane reggeli közben.

- A király érte küldött. Minden bizonnyal újabb vadászatról van szó. Azt mondják, errefelé még mindig élnek bölények.

- Még sohasem láttam bölényt - mondta Sansa miközben egy darab szalonnát adott Ladynek az asztal alatt. A farkas olyan előkelően vette el a kezéből, mint valami királynő.

Septa Mordane rosszallóan szippantott.

- Nemes hölgyek nem etetnek kutyákat az asztalnál - jegyezte meg. Újabb lépet tört ketté és a kenyerére csepegtette a kicsorduló mézet.

- Ő nem kutya, hanem rémfarkas - helyesbített Sansa. Lady az ujjait nyalogatta érdes nyelvével. - Különben is, Apa megengedte, hogy magunknál tartsuk őket, ha akarjuk.

A septát azonban nem lehetett egykönnyen megbékíteni.

- Te jóravaló leány vagy, Sansa, de esküszöm, ha arról a teremtményről van szó, éppolyan makaccsá válsz, mint Arya húgod! - összevonta a szemöldökét. - Jut eszembe, hol van Arya ma reggel?

- Nem volt éhes - felelte Sansa. Jól tudta, hogy a húga már valószínűleg órákkal azelőtt leosont a konyhába és kikönyörgött valami reggelit egy szakácsinastól.

- Figyelmeztesd, hogy ma tényleg szépen öltözzön fel! A szürke bársony, mondjuk, megfelel. Mindannyiunkat meginvitáltak, hogy a királynéval és Myrcella hercegnővel utazzunk a kerekes házban és a lehető legjobb külsőnket kell magunkra öltenünk.

Sansa máris a lehető legjobb külsejét öltötte magára. Addig kefélte hosszú gesztenyebarna haját, míg nem ragyogott, és a legszebb kék selymét vette fel. Már több mint egy hete várt erre az alkalomra. A királynéval utazni igen nagy megtiszteltetést jelentett, ráadásul könnyen lehet, hogy Joffrey herceg is ott lesz. A jegyese. Már a gondolattól is izgatottan kalapálni kezdett a szíve, habár tudta, hogy még évekig nem házasodhatnak össze. Sansa még nem ismerte igazán Joffreyt, de máris szerelmes volt belé. A fiú pontosan olyan volt, amilyennek a lány megálmodta a hercegét: magas, jóképű, erős és aranyhajú. Minden lehetőséget megragadott, hogy vele tölthessen egy kis időt, bár ez igen ritkán fordult elő. Az egyetlen dolog, ami a mai nappal kapcsolatban aggasztotta, Arya volt. Arya valahogy mindent képes volt tönkretenni. Az ember sohasem tudhatta, mit fog tenni.

- Megmondom neki - ígérte Sansa bizonytalanul -, de úgy fog felöltözni, ahogy mindig is teszi. - Csak remélhette, hogy a helyzet nem lesz nagyon kínos. - Megbocsátasz?

- Távozhatsz - Septa Mordane újabb mézes kenyeret készített magának, Sansa pedig lecsusszant a padról és Ladyvel a sarkában kiszaladt a vendéglő közös helyiségéből.

Odakint megállt egy pillanatra a kiáltások, szitkozódások és a fakerekek nyikorgása közepette. Az emberek lebontották a sátrakat és pavilonokat, feltöltötték a kocsikat egy újabb napi menethez szükséges ellátmánnyal. A mögötte terpeszkedő vendéglő háromszintes, világos kőből készült épület volt, a legnagyobb, amit Sansa valaha látott, de még így is csak a királyi kíséret alig egyharmadának jutott hely benne. Nem csoda, hiszen a társaság, apja háztartásának csatlakozásával négyszáz fő fölé hízott, beleértve az úton hozzájuk csapódott szabadlovasokat is.

Aryát a Három Folyó partján találta. A lány Nymeriát próbálta lecsillapítani, miközben a megszáradt sarat kefélte a bundájából. A rémfarkas egyáltalán nem élvezte az eljárást. Aryán ugyanaz a bőr lovaglóruha volt, amit tegnap és az azt megelőző napon is viselt.

- Jó lenne, ha valami csinosat vennél fel - mondta neki Sansa. - Septa Mordane utasítása. Ma a királyné kerekes házában utazunk Myrcella hercegnővel.

- Én ugyan nem - közölte Arya, ahogy Nymeria sűrű szürke bundájában próbált kikefélni egy gubancot. - Mycah és én felfelé lovagolunk a folyó mellett, hogy rubintokat keressünk a gázlónál.

- Rubinokat - visszhangozta megütközve Sansa. - Miféle rubintokat?

Arya úgy nézett rá, mintha teljesen ostobának tartaná.

- Rhaegar rubintjait. Ez az a hely, ahol Robert király megölte és elnyerte a koronát.

Sansa kétkedve méregette vézna kis húgát.

- Nem kereshetsz rubintokat, a hercegnő vár minket. A királyné mindkettőnket meghívott.

- Nem érdekel - felelte Arya. - Annak a kerekes háznak még ablakai sincsenek. Semmit sem lehet látni belőle!

- Ugyan mit akarnál nézegetni? - kérdezte Sansa bosszúsan. Nagyon izgatott volt a meghívás miatt, a buta kis húga pedig mindent el fog rontani, pont ahogy tartott tőle. - Csak mezők, gazdaságok meg erődök vannak mindenfelé.

- Ez nem igaz - makacskodott Arya. - Ha néha velünk tartanál, magad is meggyőződhetnél róla!

- Gyűlölöm a lovaglást - vágott vissza Sansa hevesen. - Az ember csak mocskos, poros meg sebes lesz tőle!

Arya vállat vont.

- Maradj nyugton! - förmedt rá Nymeriára. - Nem akarlak bántani. - Majd Sansához fordult. - Amikor átkeltünk a Nyakon, harminchat olyan virágot számoltam meg, amilyet még sohasem láttam, Mycah pedig mutatott nekem egy gyíkoroszlánt!

Sansa megborzongott. Tizenkét napig tartott, amíg átkeltek a Nyakon. Tizenkét napon át bukdácsoltak egy kanyargós töltésúton, végeláthatatlan mocsarak között, s ő az út minden pillanatát gyűlölte. A levegő nyirkos és ragacsos volt, az út pedig olyan keskeny, hogy még rendes tábort sem lehetett verni éjszakára, hanem ott a királyi úton kellett megállniuk. Félig elrothadt fák sűrű erdeje szorongatta őket mindkét oldalról, az ágakról csepegő függönyként lógtak a sápadt színű gombák. A sárban óriási virágok nyíltak és lebegtek az állóvízen, de ha valaki bolond módon elhagyta a töltést, hogy leszakítson egyet közülük, arra futóhomok várt, hogy lerántsa a mélybe, a fákról kígyók, a vízből pedig félig elmerülve sodródó gyíkoroszlánok lestek, mint fekete tuskók, amelyeknek szemük és fogaik vannak.

Ezek közül természetesen egyik sem állította meg Aryát. Egyik nap jellegzetes lóvigyorával az arcán jelent meg, a haja kócos volt, a ruhája pedig csupa sár. Kezében egy csokor megtépázott bíbor és zöld virágot szorongatott, amit Apának szedett. Sansa remélte, hogy apjuk majd rászól Aryára, hogy fogja vissza magát és próbáljon úgy viselkedni, ahogy az egy előkelő hölgyhöz illik, a férfi azonban ezt sohasem tette meg. Inkább megölelte és megköszönte neki a virágokat, amitől a helyzet csak még rosszabb lett.

Aztán kiderült, hogy a bíborszín virágokat mérges csóknak hívják, s Arya karja kiütéses lett tőlük. Sansa azt hitte, a húga ebből majd tanul, ám ő csak nevetett, másnap sárral kente be a karjait, mint valami közönséges mocsárlakó nőszemély, csak mert a barátja, Mycah szerint ettől elmúlik a viszketés. Zúzódások is voltak a karján meg a vállán, sötétvörös hurkák és halvány, zöldessárga foltok. Sansa látta, amikor a húga levetkőzött éjszakára. Hogy azokat hogyan szerezte, csak a hét isten tudta.

Arya még mindig Nymeria gubancait kefélgette és arról csacsogott, mi mindent látott a dél felé tartó úton.

- A múlt héten rábukkantunk arra a kísértetjárta őrtoronyra, egy nappal azelőtt pedig megkergettünk egy csapat vadlovat. Látnod kellett volna, hogy futottak, amikor megszimatolták Nymeriát! - a farkas vonaglani kezdett a kezei között, Arya pedig megszidta: - Hagyd abba! A másik oldalon is meg kell csinálnom, csupa sár vagy!

- Nem szabad elhagynod az oszlopot! - figyelmeztette Sansa. - Apa mondta.

Arya vállat vont.

- Nem mentem messzire. Különben is, Nymeria végig velem volt. Azonkívül nem is megyek el mindig. Néha jó a kocsik mellett lovagolni és beszélgetni az emberekkel.

Sansa tudta, miféle emberekkel szeret Arya beszélgetni: fegyverhordozókkal, lovászokkal és szolgálólányokkal, öregekkel, meztelen gyerekekkel és bizonytalan származású, durva beszédű szabadlovasokkal. Arya bárkivel szívesen barátkozott. Ez a Mycah volt a legrosszabb mind közül. Egy hentes legénye volt, tizenhárom éves és szilaj, a hússzállító kocsin aludt és a húsvágó tönk bűzét árasztotta magából. Sansa már attól rosszul lett, ha meglátta, de Arya, úgy látszik, jobban kedvelte a fiú társaságát az övénél.

Az idősebb lány most már kezdett kifogyni a türelemből.

- Velem kell jönnöd! - mondta határozottan a húgának. - Nem utasíthatod vissza a királynét. Septa Mordane várni fog.

Arya nem figyelt rá. Nagyot rántott a kefén. Nymeria morgott és sértődötten elszaladt.

- Azonnal gyere vissza!

- Citromos sütemény és tea lesz - folytatta Sansa felnőttesen és higgadtan. Lady a lábához dörgölőzött. Sansa megvakargatta a füleit, ahogy az állat szerette, az pedig a hátsó lábaira ült mellette és figyelte, amint Arya Nymeriát üldözi. - Miért ücsörögnél egy büdös, vén lovon, miért lennél sebes és izzadt, amikor hátradőlhetnél a tollpárnákon és süteményt ehetnél a királynéval?

- Nem szeretem a királynét - vetette oda Arya. Sansának elakadt a lélegzete. Egy ilyen kijelentés még Aryától is megdöbbentő volt, a húga azonban, ügyet sem vetve rá, tovább fecsegett. - Még azt sem engedné meg, hogy Nymeriát magammal vigyem - Visszadugta a kefét az övébe és lassan megindult a farkasa felé. Nymeria óvatosan figyelte, ahogy közeledik.

- Egy farkasnak nincs helye a királyi kerekes házban - közölte Sansa. - Myrcella hercegnő pedig fél tőlük, ezt jól tudod.

- Myrcella egy kis csecsemő - Arya megragadta Nymeriát a nyakánál fogva, de abban a pillanatban, hogy ismét elővette a kefét, a rémfarkas kitépte magát a kezéből és elszelelt. Arya dühösen a földhöz csapta a kefét. - Rossz farkas! - kiáltotta utána.

Sansa nem állta meg, hogy el ne mosolyodjon kissé. A kutyaidomár azt mondta neki egyszer, hogy az állatok a gazdájukra hasonlítanak. Megölelte Ladyt. Az állat megnyalta az arcát. Sansa felnevetett. Arya meghallotta és mérgesen hátrafordult.

- Nem érdekel, mit mondasz, elmegyek lovagolni! - Hosszú, lószerű arcára most kiült az a makacs kifejezés, ami azt jelentette, hogy most valami nagyon önfejű dolgot fog tenni.

- Az istenekre, Arya, néha olyan gyerekes bírsz lenni! - mondta neki Sansa. - Akkor egyedül megyek. Úgyis sokkal jobb lesz így. Lady és én megesszük az összes citromos süteményt és nagyszerűen fogjuk érezni magunkat nélküled!

Sarkon fordult, hogy távozzon, de Arya utána kiáltott:

- Neked sem fogják megengedni, hogy Ladyt magaddal vidd! - és mielőtt Sansa válaszolni tudott volna, már el is tűnt, a folyó mentén üldözve Nymeriát.

Sansa egyedül és megalázva indult el visszafelé a hosszú úton a fogadóhoz, ahol tudta, hogy Septa Mordane várja. Lady halkan bandukolt mellette. Majdnem sírt. Ő csak azt szerette volna, ha a dolgok rendesek és csinosak, olyanok, mint a dalokban. Arya miért nem tudott kedves, finom és bájos lenni, mit Myrcella hercegnő? Örült volna, ha ilyen húga van.

Sohasem volt képes megérteni, hogyan lehet két nővér, akiket csak két év választ el egymástól, ennyire különböző. Sokkal könnyebb lenne, ha Arya is fattyú volna, mint a féltestvérük, Jon. Hosszú arcával és a Starkok barna hajával még hasonlított is Jonra, s semmi sem volt meg benne anyjuk arcából, hajából vagy szeméből. Jon anyja pedig közember volt, legalábbis ezt suttogták. Egyszer, még fiatalabb korában meg is kérdezte anyját, nem lehetséges-e, hogy valami tévedés történt. Talán a grumkinok elrabolták az igazi húgát. De Anya csak nevetett és azt mondta, hogy nem, Arya az ő lánya és Sansa törvényes testvére, vér a vérükből. Sansa semmi okát nem látta, hogy Anya hazudjon, tehát elhitte, hogy ez igaz.

Ahogy közeledett a táborhoz, a bánata hamar elszállt. Nagy tömeg gyűlt a királyné kerekes háza köré. Sansa izgatott hangok zümmögését hallotta, mint egy méhkaptárban. Látta, ahogy az ajtók kivágódnak és a királyné megjelenik a falépcső tetején. Lemosolygott valakire. Hallotta, amint azt mondja:

- A tanács döntése nagy megtiszteltetést jelent számunkra, jó uraim.

- Mi történik? - kérdezte az egyik ismerős fegyverhordozót.

- A tanács lovasokat küldött Királyvárból, hogy az út hátralévő részén elkísérjenek bennünket - válaszolta neki a férfi. - Díszőrség a királynak.

Sansa nagyon kíváncsi lett, Ladyvel utat nyittatott hát a tömegen. Az emberek sietve engedtek utat a rémfarkasnak. Amikor közelebb jutott, két lovagot látott térdelni a királyné előtt olyan nagy-

szerű és káprázatos páncélzatban, hogy hunyorognia kellett.

Az egyik lovag gazdagon díszített, fényes pikkelyekből álló páncélt viselt, amely ragyogott, mint a frissen hullott hó és ezüstös minták meg csatok díszítették, amelyek csillogtak a napon. Amikor levette a sisakját, Sansa látta, hogy öreg ember. Haja olyan fehér volt, mint a páncélja, a férfi mégis erősnek és kecsesnek tűnt. Vállán a Királyi Testőrség hófehér palástját hordta.

Társa húsz év körül járhatott. Az ő páncélja acéllemezekből készült és mélyzöld színben pompázott. A legszebb férfi volt, akit Sansa valaha látott. Magas termetű volt és erőteljes, koromfekete haja a vállára omlott és frissen borotvált arcot szegélyezett. Vidám, zöld szemei remekül illettek páncélzatához. Egyik hóna alatt agancsos sisakot tartott, a gyönyörű rostély aranyfényben villódzott.

Sansa először nem vette észre a harmadik idegent. Ő nem térdelt le a másik kettővel. Oldalt állt, a lovaik mellett. Ösztövér volt, marcona és csendben figyelte az eseményeket. Beesett arca szőrtelen volt és himlőhelyes, szemei mélyen ültek. Bár nem volt még öreg ember, csak néhány szál haja maradt a fülei felett, ezt azonban hosszúra növesztette, mint egy asszony. Páncélja vasszínű sodrony volt a gőzölt bőrruha felett, egyszerű és dísztelen. Magas korról és sok használatról árulkodott. Jobb válla felett kilátszott a hátára szíjazott kard foltos bőrmarkolata: hatalmas, kétkezes pallos volt, túl nagy ahhoz, hogy az oldalán viselje.

- A király vadászni ment, de elégedett lesz, ha visszatér és meglát benneteket - mondta a királyné az előtte térdelő lovagoknak, de Sansa képtelen volt levenni a szemét a harmadik férfiről. Az mintha megérezte volna a pillantása súlyát. Lassan feléje fordította a fejét. Lady morogni kezdett. Sansa Starkot hirtelen olyan rettegés fogta el, amilyet még sohasem tapasztalt. Hátralépett és beleütközött valakibe.

Erős karok ragadták meg a vállait, s Sansa egy pillanatra azt hitte, az apja áll mögötte, de amikor megfordult, Sandor Clegane összeégett arca bámult le rá. Szája mosolynak szánt, ijesztő grimaszba torzult.

- Reszketsz, leány! - mondta reszelős hangon. - Ennyire megrémítelek talán?

Így volt, egészen azóta, hogy Sansa először meglátta a roncsot, amivé a tűz tette az arcát, ám most úgy érezte, hogy fele annyira sem ijesztő, mint a másik. Mégis kitépte magát a szorításából. A Véreb nevetett, Lady pedig közéjük állt és figyelmeztetően morogni kezdett. Sansa letérdelt és átölelte a farkas nyakát. Az emberek szájtátva köréjük gyűltek, a lány magán érezte a tekintetüket. Innét-onnét fojtott megjegyzéseket és vihorászást hallott.

- Egy farkas - mondta valaki, egy másik pedig hozzátette: - Hét pokol! Ez egy rémfarkas! - megint az első hangja hallatszott: - Mit keres ez a táborban?

A Véreb rekedt hangja válaszolt: - a Starkok szoptatós dajkának használják őket. - Sansa észrevette, hogy a két idegen lovag lebámul rá és Ladyre, kezükben kard és ekkor ismét megrémült és elszégyellte magát. Könnyek szöktek a szemébe.

A királyné hangját hallotta.

- Joffrey, menj oda hozzá!

És a herceg ott termett.

- Hagyjátok őt békén! - mondta. Megállt felette. Gyönyörű volt a kék gyapjúban és a fekete bőrben, aranyló fürtjei koronaként csillogtak a napsütésben. Felé nyújtotta a kezét, lábra állította. - Mi történt, drága hölgyem? Senki sem bánt téged. Mindenki tegye el a kardját! A farkas a háziállata, semmi több - Sandor Clegane-re pillantott. - Te pedig, kutya, menj innen! Megijeszted a jegyesemet.

Az örökké hűséges Véreb meghajolt és csendben eltűnt a sokaságban. Sansa igyekezett megnyugodni. Úgy érezte, bolondot csinált magából. Stark volt, Deresből, nemes hölgy, aki egy napon királyné lesz.

- Nem ő tehet róla, kedves hercegem - magyarázkodott -, hanem a másik.

A két idegen lovag egymásra nézett.

- Payne? - kuncogott a zöldpáncélos ifjú.

Az idősebb, fehérpáncélos lovag szelíden szólt Sansához:

- Ser Ilyin gyakran engem is megrémít, drága hölgyem. A külseje tényleg ijesztő.

- Kell is, hogy az legyen! - a királyné leereszkedett a lépcsőn. A bámészkodók tömege szétvált, hogy utat engedjenek neki. - Ha az aljasok nem félik a Királyi Igazságszolgáltatást, rossz embert helyeztetek a tisztségbe.

Sansa végre szóhoz jutott.

- Akkor a megfelelő embert választottátok, Felség! - mondta és a körülötte állók nevetésben törtek ki.

- Jó beszéltél, gyermekem - szólalt meg a fehér öreg. - Ahogyan az Eddard Stark leányához illik. Van szerencsém ismerni téged, bármilyen ritkák is találkozásaink. Ser Barristan Selmy vagyok a Királyi Testőrségből. - Meghajolt.

Sansa ismerte ezt a nevet, s most újra visszatért minden udvariasság, amit Septa Mordane tanított neki az esztendők során.

- A Királyi Testőrség Parancsnoka - mondta -, valamint Robert királyunk és őelőtte Aerys Targaryen tanácsadója. Engem ért a megtiszteltetés, jó lovag. A dalnokok még a messzi északon is dicsérik a Bátor Barristan tetteit.

A zöld lovag megint nevetett.

- Öreg Barristant akartál mondani? Ne hízelegj neki túlságosan, gyermekem, mert elég nagyra tartja magát anélkül is! - Elmosolyodott. - Most pedig, farkasleány, ha engem is meg tudsz nevezni, el kell ismernem, hogy valóban Segítőnk lánya vagy.

Joffrey megmerevedett mellette.

- Vigyázz, hogy beszélsz a jegyesemmel!

- Tudom a választ - vágta rá gyorsan Sansa, hogy lecsillapítsa hercege haragját. A zöld lovagra mosolygott. - Sisakodat arany agancsok ékesítik, uram. A szarvas a királyi ház jelvénye. Robert királynak két fivére van. Te ifjú korodból ítélve csak Renly Baratheon lehetsz, Viharvég ura, a király tanácsadója, tehát így nevezlek meg.

Most Ser Barristan kuncogott.

- Ifjú korából ítélve csak egy ugrándozó majom lehet, én tehát így nevezem meg.

Hatalmas nevetés tört ki, amelyben maga Lord Renly vitte a prímet. A néhány perccel ezelőtti feszültség eltűnt, s Sansa kezdte biztonságban érezni magát... míg Ser Ilyn Payne vállával félre nem tolt két embert és meg nem állt előtte mosolytalan arccal. Egy szót sem szólt. Lady fogai előbukkantak és morogni kezdett mélyen, fenyegetően, de Sansa ezúttal kezének gyengéd érintésével elhallgattatta.

- Sajnálom, ha megbántottalak, Ser Ilyin! - mondta neki.

Várta a választ, de az nem érkezett. Ahogy a hóhér ránézett, sápadt, színtelen szemei mintha lehántották volna róla a ruhát, aztán a bőrt, mezítelenül hagyva előtte a lelkét. A férfi szó nélkül sarkon fordult és elment.

Sansa nem értette. A hercegre nézett.

- Valami rosszat mondtam, Felség? Miért nem beszél velem?

- Ser Ilyn nem volt valami beszédes az utóbbi tizennégy évben - jegyezte meg Lord Renly ravasz mosollyal.

Joffrey gyűlöletes pillantást vetett a nagybátyjára, majd megfogta Sansa kezét.

- Aerys Targaryen forró fogókkal tépette ki a nyelvét.

- A pallosával azonban annál ékesebben beszél - mondta a királyné -, hűsége birodalmunk iránt pedig megkérdőjelezhetetlen. - Méltóságteljesen elmosolyodott és így folytatta: -Sansa, a jó tanácsosoknak és nekem beszélnünk kell, mielőtt a király visszatér atyáddal. Attól tartok, el kell halasztanunk a Myrcellával töltött napodat. Kérlek, tolmácsold kedves húgodnak bocsánatkérésemet! Joffrey, lennél olyan kedves és szórakoztatnád a vendégünket ma este?

- A legnagyobb örömmel, Anyám - felelte Joffrey igen hivatalosan. Karon fogta Sansát, elvezette a kerekes háztól, s a lány lelke szárnyalni kezdett. Egy egész nap a hercegével! Rajongó pillantást vetett Joffreyra. Olyan lovagias, gondolta. Ahogy megmentette őt Ser Ilyntől és a Vérebtől, nos, az éppen olyan volt, mint a balladákban, amikor Tükörpajzsú Selwyn megmentette Daeryssa

hercegnőt az óriásoktól, vagy amikor Aemon, a Sárkánylovag megvédte Naerys királynő becsületét a gonosz Ser Morgil rágalmaival szemben.

Joffrey érintését érezte a karján. A szíve gyorsabban kezdett verni.

- Mit szeretnél csinálni?

Veled lenni, gondolta Sansa, de helyette így szólt:

- Amit te szeretnél, hercegem.

Joffrey gondolkodott egy pillanatig.

- Elmehetnénk lovagolni.

- Óh, imádok lovagolni! - lelkendezett Sansa.

Joffrey hátranézett Ladyre, aki szorosan követte őket.

- A farkasod valószínűleg megijesztené a lovakat, a kutyám pedig úgy, tűnik, téged ijeszt meg. Hagyjuk itt mindkettőt és menjünk magunk, mit szólsz hozzá?

Sansa habozott.

- Ha szeretnéd - mondta bizonytalanul -, talán megköthetem Ladyt - bár nem értette teljesen. - Nem tudtam, hogy van kutyád...

Joffrey elnevette magát.

- Tulajdonképpen az anyám kutyája. Ő állította mellém testőrnek, s így kutyaként követ engem.

- Szóval a Vérebre gondolsz! - jött rá Sansa. Kedve lett volna fejbe verni magát, amiért ilyen lassú a felfogása. A hercege sohasem fogja szeretni, ha ostobának tűnik. - Biztonságos, ha itt hagyjuk?

Joffrey herceg bosszúsnak tűnt, amiért egyáltalán megkérdezte.

- Ne félj, hölgyem! Már majdnem felnőtt férfi vagyok és nem fafegyverekkel küzdök, mint a fivéreid. Csak erre van szükségem - előhúzta a kardját és megmutatta a lánynak. A kardot ügyesen lezsugorították, hogy egy tizenkét éves fiú is tudja használni. A kastélyban kovácsolt, kétélű penge kékesen csillogott. Bőr markolata és oroszlánfejet mintázó arany kardgombja volt. Sansa elismerően felkiáltott, Joffrey pedig elégedettnek tűnt. - Oroszlánfognak hívom - mondta neki.

Így hát otthagyták a lány rémfarkasát és a fiú testőrét a táborban, ők pedig a Három Folyó északi partján elindultak kelet felé. Oroszlánfogon kívül nem volt kísérőjük.

Pompás, varázslatos nap volt. A levegő melegen és virágillattól súlyoson lengett, az erdőknek pedig errefelé olyan szelíd szépségük volt, amilyet Sansa északon sohasem látott. Joffrey herceg lova egy szélsebes pej volt, ő pedig féktelen vakmerőséggel vágtatott rajta, olyan gyorsan, hogy Sansa alig bírt lépést tartani vele a kancáján. Ez a nap szinte kalandokra termett. Felfedezték a folyóparti barlangokat, egy árnyékmacskát egészen az odújáig követtek, s amikor megéheztek, Joffrey a füst alapján talált egy kunyhót és megparancsolta, hogy hozzanak ételt és bort hercegüknek és hölgyének. Frissen fogott pisztrángot ettek, Sansa pedig több bort ivott, mint azelőtt összesen.

- Az apám csak egy pohárral engedélyez nekünk, s azt is csak ünnepek alkalmával - vallotta be a hercegnek.

- Az én jegyesem annyit iszik, amennyit csak a kedve tartja - felelte Joffrey és újratöltötte a poharát.

Evés után lassabban mentek. Joffrey énekelt a lánynak lovaglás közben. A hangja magas, édes és tiszta volt. Sansa kissé szédült a bortól.

- Nem kellene visszaindulnunk? - kérdezte.

- Nemsokára - válaszolta a fiú. - Ott van a csatatér, ahol a folyó elkanyarodik. Tudod, atyám ott ölte meg Rhaegar Targaryent. Bezúzta a mellkasát, reccs, a páncélján keresztül -Joffrey meglendített egy képzeletbeli harci pörölyt, hogy megmutassa neki, hogyan is történt. - Aztán a nagybátyám, Jaime, megölte a vén Aeryst, az apám pedig király lett. Mi ez a zaj?

Sansa is halotta. Az erdőn át sodródott feléjük, mintha fa recsegne ütemesen.

- Nem tudom - mondta. A hang nyugtalanította. - Joffrey, menjünk vissza!

- Meg akarom nézni, mi az - Joffrey a hang irányába fordította a lovát, s Sansának nem volt más választása, mint hogy kövesse. A zaj egyre hangosabb és egyre jobban kivehető lett. Fa ütődött fá-

nak. Ahogy közeledtek, lihegést is hallottak és néha-néha egy mordulást.

- Valaki van ott - szólalt meg Sansa idegesen. Azon kapta magát, hogy Ladyre gondol. Örült volna, ha a rémfarkas itt van vele.

- Velem biztonságban vagy - Joffrey kihúzta Oroszlánfogat a hüvelyéből. A bőrön súrlódó acél hangjától a lány reszketni kezdett. - Erre! - mondta neki a herceg, és belovagolt a fák közé.

A fákon túl, egy tisztáson a folyó felett egy fiú és egy lány lovagosdit játszottak. Kardjuk fabot volt, első ránézésre seprűnyél, s azokkal rontottak hevesen egymásra a füvön. A fiú évekkel idősebb, egy fejjel magasabb és sokkal erősebb volt. Ő támadott. A lány, egy vézna teremtés mocskos bőrruhában, védekezett és sikerült a fiú legtöbb ütését hárítania, de nem mindet. Amikor megpróbálta a fiúra vetni magát, az botjával útját állta az övének, félrelökte és keményen lesújtott az ujjaira. A lány felkiáltott és elvesztette a fegyverét.

Joffrey herceg nevetett. A fiú tágra nyílt szemmel, meglepetten nézett körül és a fűbe ejtette a botját. A lány dühösen rájuk meredt, miközben az ujjait szopogatta, hogy csökkentse a fájdalmat. Sansa megrémült.

- Arya! - kiáltotta hitetlenkedve.

- Menjetek innen! - kiáltotta vissza Arya a harag könnyeivel a szemében. - Mit kerestek itt? Hagyjatok békén bennünket!

Joffrey tekintete Aryáról Sansára vándorolt, majd megint vissza.

- A húgod?

A lány bólintott és elvörösödött. Joffrey szemügyre vette a fiút. Durva, szeplős arcú, esetlen kölyök volt sűrű, vörös hajjal. - És te ki vagy, fiú? - kérdezte parancsoló hangon, nem véve tudomást róla, hogy a másik egy évvel idősebb nála.

- Mycah - motyogta a fiú. Felismerte a herceget és elfordította a fejét. - Uram.

- A hentes legénye - jegyezte meg Sansa.

- A barátom - vágott vissza élesen Arya. - Hagyjátok békén!

- Nocsak, egy henteslegény, aki lovag szeretne lenni! - Joffrey leugrott a lováról, karddal a kezében. - Kapd fel a kardodat, hentesfiú! - kiáltotta. Szeme csillogott az örömtől. - Lássuk, mit tudsz!

Mycah csak állt ott, dermedten a rémülettől.

Joffrey feléje sétált.

- Gyerünk, vedd csak fel! Vagy csak kislányokkal harcolsz?

- Ő kért rá, uram - mondta Mycah. - Ő kért rá!

Sansának elég volt egyetlen pillantást vetnie Aryára. Amikor megpillantotta a pírt húga arcán, rögtön tudta, hogy a fiú igazat mond, de Joffrey nem figyelt rá. A bor megvadította.

- Felveszed a kardodat vagy sem?

Mycah megrázta a fejét.

- Az csak egy bot, uram. Nem kard, csak bot.

- Te pedig csak egy henteslegény vagy, nem pedig lovag - Joffrey felemelte Oroszlánfogat és a hegyét Mycah arcára helyezte, közvetlenül a szeme alá. A henteslegény remegve állt. - Tudsz róla, hogy a hölgyem húgát ütötted? - Élénk színű vér serkent ott, ahol a kardja Mycah húsába mélyedt és lassú csíkban folyni kezdett lefelé a fiú arcán.

- Hagyd abba! - kiabálta Arya. Felkapta a leejtett botot.

Sansa megrémült.

- Arya, maradj ki ebből!

- Nem fogom bántani... nagyon - mondta Joffrey herceg Aryának. Nem vette le a szemét a fiúról.

Arya rárontott.

Sansa lecsusszant a kancáról, de elkésett. Arya mindkét kezével meglendítette a botot. Hangos reccsenés hallatszott, ahogy a fa a herceg tarkójának csapódott, aztán minden egyszerre játszódott le az elborzadt Sansa szemei előtt. Joffrey megtántorodott és szitkokat üvöltve megpördült. Mycah a fák felé rohant, ahogy csak a lába bírta. Arya megint lesújtott a hercegre, de a fiú ezúttal hárította

a csapást Oroszlánfoggal és a lány törött botja kirepült a kezéből. A tarkója csupa vér volt, a szemei pedig izzottak. Sansa sikított.

- Ne, ne, hagyjátok abba, hagyjátok abba mindketten, kárt tesztek egymásban! - de senki sem hallgatott rá. Arya felkapott egy követ és Joffrey feje felé hajította, helyette azonban a lovat találta el. A pej felágaskodott és elvágtatott Mycah után. - Hagyjátok abba, ne csináljátok, hagyjátok abba! - kiabálta Sansa. Joffrey Arya felé suhintott és trágárságokat üvöltött, szörnyű, mocskos szavakat. Arya szaladni kezdett, most már ijedten, de Joffrey utána vetette magát, az erdő felé kergette és egy fához szorította. Sansa nem tudta, mitévő legyen. Tehetetlenül figyelte őket, könnyei majdnem teljesen elvakították.

Ekkor egy szürke folt suhant el mellette, s Nymeria hirtelen ott termett, ugrott és állkapcsa összezárult Joffrey kardtartó kezén. A penge kiesett a fiú kezéből, ahogy a farkas leütötte a lábáról. A fűben henteregtek, a farkas vicsorgott és tépte a fiút, aki fájdalmában eszelősen kiáltozott.

- Szedjétek le rólam! - üvöltötte. - Szedjétek le!

Arya hangja ostorcsapásként csattant.

- Nymeria!

A rémfarkas elengedte Joffreyt és Arya mellé húzódott. A herceg nyöszörögve hevert a fűben, sérült karját szorongatva. Inge átázott a vértől. Arya megszólalt:

- Nem bántott... nagyon - felvette Oroszlánfogat és megállt a herceg felett, két kézzel szorítva a kardot.

Joffrey ijedt nyüszítést hallatott, amikor felnézett rá.

- Ne - suttogta -, ne bánts! Megmondom az anyámnak.

- Hagyd békén! - kiabált a húgára Sansa.

Arya megpördült és a levegőbe hajította a kardot, testének teljes súlyát beleadva a dobásba. A kék acél megcsillant a napfényben, ahogy a kard pörögve szállt a folyó felé. Belecsapódott a vízbe és egy csobbanással eltűnt. Joffrey felnyögött. Arya futva megindult a lova felé, Nymeriával a sarkában.

Miután elmentek, Sansa Joffrey herceghez lépett. A szemei csukva voltak a fájdalomtól és szaggatottan lélegzett. Sansa melléje térdelt.

- Joffrey - zokogta. - Óh, nézd, mit tettek, nézd, mit tettek! Szegény hercegem! Ne félj, elvágtatok a kunyhóba és hozok neked segítséget. - Gyengéden kinyújtotta a kezét és félresöpörte a lágy, szőke hajat.

A fiú szemei kinyíltak és rámeredtek. Semmi más nem látszott bennük, csak a színtiszta gyűlölet, csak a leggonoszabb megvetés.

- Akkor menj! - köpte felé. - És ne nyúlj hozzám!

EDDARD

- Megtalálták, uram!

Ned gyorsan felpattant.

- A mieink vagy a Lannisterek?

- Jory volt az - felelte az intézője, Vayon Poole. - Nem esett baja.

- Hála az isteneknek! - sóhajtott fel Ned. Az emberei már négy napja kutattak Arya után, de a királyné emberei is vadásztak rá. - Hol van? Mondd meg Jorynak, hogy azonnal hozza ide!

- Sajnálom, uram - felelte Poole -, de a kapunál álló őrök a Lannisterek emberei, és tájékoztatták a királynét, amikor Jory behozta. Azonnal a király elé vitték...

- Az az átkozott nőszemély! - szitkozódott Ned és hatalmas léptekkel megindult az ajtó felé. - Keresd meg Sansát és hozd őt is a fogadóterembe! Szükség lehet a vallomására - izzó haraggal sietett le a torony lépcsőjén. Az első három napon maga vezette a keresést és jóformán egy órát sem aludt, mióta Arya eltűnt. Ma reggel olyan bánatos és elcsigázott volt, hogy alig állt a lábán, most azonban feltört benne a harag, ami új erőt öntött belé.

Emberek szólították meg, ahogy átviharzott a vár udvarán, de Ned ügyet sem vetett rájuk siettében. Legszívesebben futott volna, de még mindig a Király Segítője volt, s egy Segítőnek meg kell őriznie a méltóságát. Magán érezte a követő szemeket és hallotta a fojtott hangokat, amelyek azt találgatták, mit fog most tenni.

A vár egy szerény erősség volt félnapi lovaglásra délre a Három Folyótól. A királyi csapat a kastély urának, Ser Raymun Darrynak hívatlan vendégeként beköltözött, miközben Aryát és a henteslegényt a folyó mindkét partján keresték. Nem voltak szívesen látott vendégek. Ser Raymun a király békéjében élt, a családja azonban Rhaegar sárkányzászlaja alatt harcolt a Három Folyónál, három idősebb fivére ott esett el, s ezt sem Robert, sem Ser Raymun nem felejtette el. A kastélyban, ahol a király, Darry, a Lannisterek és a Starkok emberei zsúfolódtak össze egy nélkülük is elég szűk helyen, a feszültség súlyosan nehezedett mindenkire.

A király kisajátította Ser Raymun fogadótermét, s Ned itt talált rájuk. A szoba már tele volt, amikor berontott. Túlságosan is tele, gondolta. Ő és Robert négyszemközt, lehet, hogy barátságosan is el tudták volna intézni az ügyet.

Robert Darry magas székébe süppedt a helyiség távolabbi végében. Az arca zárkózott és komor volt. Cersei Lannister és a fia mellette álltak. A királyné keze Joffrey vállán nyugodott. A fiú karját még mindig vastag selyemkötés borította.

Arya a terem közepén állt, Jory Casselt leszámítva egyedül. Minden szem őrá szegeződött.

- Arya! - kiáltotta neki hangosan Ned. Odament hozzá. Csizmái alatt tompán döngött a kőpadló. Amikor a lány meglátta, felkiáltott és sírva fakadt.

Ned fél térdre ereszkedett mellette és a karjaiba zárta. A kislány reszketett.

- Sajnálom - sírdogált. - Sajnálom, sajnálom!

- Tudom - mondta neki a férfi. Arya olyan kicsi volt a karjai közt, nem több egy vézna kislánynál. Nehéz volt megérteni, hogyan okozhatott ennyi bajt. - Nem esett bajod?

- Nem - arca piszkos volt, s könnyei rózsaszín nyomot hagytak rajta. - Egy kicsit éhes vagyok. Ettem egy kevés bogyót, de nem volt semmi más.

- Nemsokára megetetünk - ígérte Ned. Felemelkedett, hogy szembenézzen a királlyal. -Mit jelentsen mindez?

Tekintete végigpásztázta a termet, baráti arcokat keresve. A saját emberei közül azonban kevesen voltak jelen. Ser Raymun Darry ügyelt az arckifejezésére. Lord Renly szája sarkában mosoly bujkált, ami bármit jelenthetett, az öreg Ser Barristan pedig szigorúan nézett. A többi mind a Lannisterek embere volt, tehát ellenséges. Az egyetlen nagy szerencséjük az volt, hogy mind Jaime Lannister, mind pedig Sandor Clegane hiányzott, mivel a folyótól északra vezették a keresést. - Miért nem tájékoztattak róla, hogy megtalálták a lányomat? - kérdezte fenyegetően. - Miért nem hozták azonnal hozzám?

Roberthez szólt, de Cersei Lannister válaszolt.

- Hogy merészelsz ilyen hangnemben szólni a királyodhoz?

Erre a király is megmozdult.

- Csend, asszony! - förmedt rá. Kihúzta magát ültében. - Sajnálom, Ned. Nem akartam megijeszteni a lányt. Az tűnt a legjobb megoldásnak, ha egyenesen idehozzuk és gyorsan túlesünk a dolgon.

- És mi lenne az a dolog? - Ned hangja fagyosan csengett.

A királyné előrelépett.

- Nagyon jól tudod, Stark! A lányod megtámadta a fiamat. Ő és a henteslegénye. Az a bestia pedig le akarta tépni a karját!

- Ez nem igaz! - mondta Arya hangosan. - Csak egy kicsit megharapta. Bántotta Mycah-t.

- Joff elmondta nekünk, mi történt - felelte a királyné. - Te és a henteslegény botokkal ütöttétek, te pedig ráuszítottad a farkasodat!

- Nem így történt - mondta Arya, megint közel a síráshoz. Ned a vállára tette a kezét.

- De igen! - kiáltotta Joffrey herceg. - Mindnyájan rám támadtak, ő pedig bedobta Oroszlánfogat a folyóba! - Ned észrevette, hogy rá sem pillantott Aryára, miközben beszélt.

- Hazug! - kiabálta Arya.

- Fogd be a pofád! - üvöltötte vissza a herceg.

- Elég! - mennydörögte a király és felemelkedett a székéből. A hangja tompa volt az ingerültségtől. A terem elcsendesedett. Vastag szakálla mögül haragosan Aryára meredt. - Most, gyermekem, elmondod nekem, mi történt. Az egészet és az igazat. Nagyon súlyos bűn egy királynak hazudni. - Majd a fiához fordult. - Amikor befejezte, te következel. Addig fékezd a nyelvedet!

Ahogy Arya belekezdett a történetbe, Ned hallotta, hogy az ajtó kinyílik mögötte. Hátrapillantott és látta, amint Vayon Poole belép Sansával. Csendesen álltak a csarnok végében, mialatt Arya beszélt. Amikor ahhoz a részhez ért, amikor Joffrey kardját a Három Folyóba hajította, Renly Baratheon nevetni kezdett. A király felmordult:

- Ser Barristan, vezesd ki a fivéremet a teremből, mielőtt megfullad!

Lord Renly úrrá lett a jókedvén.

- A fivérem túl kedves hozzám. Magam is megtalálom az ajtót - meghajolt Joffrey felé. - Talán később elmeséled majd nekem, hogyan volt képes egy kilencéves lány, aki akkora, mint egy patkány, lefegyverezni téged egy seprűnyéllel és belehajítani a folyóba a kardodat. - Mikor az ajtó becsukódott mögötte, Ned még hallotta, hogy hozzáteszi: - Oroszlánfogat. - És megint röhögött.

Joffrey herceg sápadtan kezdett bele saját, igencsak eltérő változatába a történteket illetően. Amikor a fia befejezte, a király nehézkesen felállt a székből. Látszott rajta, hogy szívesebben lenne valahol máshol.

- Most mi a hét poklot kezdjek ezzel? A fiú így mondja, a lány amúgy.

- Nem csak ők voltak jelen - mondta Ned. - Sansa, gyere ide! - Ned hallotta az ő verzióját aznap éjjel, amikor Arya eltűnt. Ő tudta az igazságot. - Mondd el nekünk, mi történt!

Idősebb lánya habozva lépett előre. Fehérrel díszített kék bársony volt rajta, nyakán ezüstlánc. Dús, aranybarna haját fényesre kefélte. Húgára, majd a hercegre pillantott.

- Nem tudom - mondta könnyes szemmel. Úgy tűnt, mindjárt elrohan. - Nem emlékszem. Minden olyan gyorsan történt, nem láttam...

- Te rohadt! - sikította Arya. Nyílként repült a nővérének, ledöntötte a földre és püfölni kezdte. - Hazug, hazug, hazug, hazug!

- Arya, hagyd abba! - kiáltotta Ned. Jory lehúzta a rugdalózó lányt a nővéréről. Sansa sápadt volt és remegett, ahogy Ned talpra állította. - Megsérültél? - kérdezte, a lány azonban Aryára meredt és úgy tűnt, nem hallja.

- A lány ugyanolyan vad, mint az a piszkos állata! - sziszegte Cersei Lannister. - Robert, azt akarom, hogy büntesd meg!

- Hét pokol! - szitkozódott a király. - Nézz rá, Cersei! Csak egy gyerek. Mit akarsz tőlem, korbácsoljam végig az utcákon? A fenébe is, a gyerekek csetepatéja. Vége. Nem esett maradandó kár.

A királyné tombolt.

- Joff élete végéig viselni fogja azokat a sebeket!

Robert Baratheon legidősebb fiára nézett.

- Akkor viseli. Talán tanul belőlük. Ned, tegyél róla, hogy a lányod fegyelmet tanuljon! Én ugyanezt fogom tenni a fiammal.

- Boldogan, felség! - válaszolta Ned óriási megkönnyebbüléssel.

Robert elindult kifelé a teremből, de a királyné még nem végzett.

- És mi lesz a rémfarkassal? - kiáltott utána. - Mi lesz azzal a szörnyeteggel, amelyik megtámadta a fiadat?

A király megtorpant, megfordult és összevonta a szemöldökét.

- Majdnem megfeledkeztem arról az átkozott farkasról.

Ned látta, hogy Arya megmerevedik Jory karjaiban.

- Nem akadtunk a rémfarkas nyomára, felség - vágta rá gyorsan Jory.

Robert egyáltalán nem látszott elkeseredettnek.

- Nem? Hát akkor legyen!

A királyné felemelte a hangját.

- Száz aranysárkány annak, aki elhozza nekem a bőrét!

- Drága egy irha - mormolta Robert. - Én nem akarok részt venni ebben, asszony. Vedd meg a rohadt bundáidat a Lannisterek aranyából!

A királyné hűvösen mérte végig.

- Nem gondoltam, hogy ilyen zsugori vagy. A király, akihez azt hittem, hozzámegyek, farkasbőrt terített volna az ágyamra napnyugta előtt.

Robert arca elsötétült a haragtól.

- Nehéz dolog lenne farkas nélkül.

- Van farkasunk - jegyezte meg Cersei Lannister. A hangja nagyon halk volt, de zöld szemei diadalmasan csillogtak.

Beletelt egy kis időbe, míg mindenki felfogta a szavai jelentését. Akkor azonban a király idegesen vállat vont.

- Ahogy akarod. Ser Ilyn majd intézkedik.

- Robert, ezt nem gondolhatod komolyan! - tiltakozott Ned.

A király nem volt olyan hangulatban, hogy bárki is tovább vitatkozzék vele.

- Elég, Ned, nem akarok többet hallani erről! A rémfarkas gonosz állat. Előbb-utóbb rátámadt volna a lányodra, ahogy a másik tette a fiammal. Hadd kapja meg a kutyáját, ha az kell neki!

Sansa, úgy látszott, ekkor értette meg. Ijedt szemei az apjára meredtek.

- Nem Ladyre gondol, ugye? - A választ leolvasta a férfi arcáról. - Nem - suttogta. - Nem, ne Ladyt, ő nem harapott meg senkit, ő jó...

- Lady ott sem volt! - kiabálta Arya. - Hagyjátok őt békén!

- Állítsd meg őket! - könyörgött Sansa. - Ne engedd, hogy megtegyék! Kérlek, kérlek, nem Lady volt az, Nymeria volt, Arya volt, nem tehetitek, nem Lady volt az, ne engedd, hogy bántsák Ladyt, ő jó lesz, megígérem, megígérem... - sírva fakadt.

Ned csak annyit tehetett, hogy a karjába vette és magához ölelte, míg sírt. Robertre nézett a termen át. Régi barátja, közelebb áll hozzá, mint bármilyen testvér.

- Robert, kérlek! Az irántam érzett szeretetért. A szeretetéit, amit egykor a húgom iránt éreztél. Kérlek!

A király hosszú másodpercekig nézte őket, majd a feleségéhez fordult.

- Légy átkozott, Cersei! - mondta undorodva.

Ned kibontakozott Sansa szorításából és lassan felállt. Az elmúlt négy nap minden kimerültsége rázuhant most.

- Akkor tedd meg magad, Robert! - mondta olyan hangon, amely éles volt és hideg, mint a penge. - Legalább legyen bátorságod magad megtenni!

Robert fakó, halott szemmel nézett Nedre és szó nélkül kiment. Léptei súlyosak voltak, mint az

ólom. Csend borult a teremre.

- Hol a rémfarkas? - kérdezte Cersei Lannister, miután a férje elment. Joffrey herceg mosolygott mellette.

- Az állat a kapuőr tornya mellett van megláncolva, felség - felelte Ser Barristan Selmy vonakodva.

- Küldj Ilyn Payne-ért!

- Nem - mondta Ned. - Jory, vidd vissza a lányokat a szobáikba és hozd ide Jeget! - A szavakat keserűnek érezte a torkában, de erőt vett magán. - Ha meg kell tenni, én fogom megtenni.

Cersei Lannister gyanakodva méregette.

- Te, Stark? Ez valami trükk? Miért tennél ilyet?

Mindenki őt bámulta, de a legmélyebbre Sansa pillantása hatolt.

- Észak szülötte. Jobbat érdemel egy mészárosnál.

Égő szemekkel hagyta el a termet. Lánya sírása még mindig visszhangzott a fülében. Megtalálta a farkaskölyköt ott, ahová kötötték. Ned leült mellé egy kicsit.

- Lady - mondta, ízlelgetve a nevet. Sohasem érdekelte túlzottan, milyen neveket választottak a gyerekei, de most, hogy az állatot nézte, tudta, hogy Sansa jól döntött. Lady volt a legkisebb az alomban, a legcsinosabb, a legkedvesebb és a legbizalmasabb. Ráemelte fényes aranyszemét, ő pedig végigsimított a vastag, szürke bundán.

Jory nemsokára hozta Jeget.

Amikor végzett, így szólt hozzá:

- Válassz négy embert és vitesd velük a tetemet északra! Temessék el Deresben.

- Végig azon a hosszú úton? - kérdezte döbbenten Jory.

- Végig azon a hosszú úton - erősítette meg Ned. - Ez a bőr sohasem lesz a Lannistereké.

Visszafelé tartott a toronyba, hogy végre megadja magát az alvásnak, amikor Sandor Clegane és a lovasai, visszatérve a vadászatról, bevágtattak a kapun.

Valamit a csatalova hátára dobtak, egy súlyos alak, véres köpenybe burkolva.

- Nem leltük nyomát a lányodnak, Segítő - recsegte neki a Véreb. - De a nap nem ment teljesen veszendőbe. Megtaláltuk a kis háziállatát - hátranyúlt és lelökte a terhet. Az tompa puffanással zuhant Ned elé.

Ned lehajolt és félrehúzta a köpenyt. Előre rettegte a szavakat, amelyekkel meg kell majd mondania Aryának, de nem Nymeria volt az. A henteslegény volt, Mycah. Testét száradt vér borította. Egy szörnyű csapás, amely fentről érte, majdnem kettévágta válltól derékig.

- Legázoltad - szólalt meg Ned.

A Véreb szemei ragyogni látszottak a förtelmes kutyafej-sisak nyílásán át.

- Futott - Ned arcára nézett és elnevette magát. - De nem elég gyorsan.

BRAN

Úgy tűnt, évek óta zuhan.

„Repülj!", súgta egy hang a sötétben, de Bran nem tudta, hogyan repüljön, ezért csak zuhant tovább.

Luwin mester készített egy kisfiút viaszból, addig sütötte, míg kemény és törékeny nem lett, ráadta Bran ruháit és lehajította egy tetőről. Bran emlékezett rá, hogyan tört apró darabokra.

- De én sohasem zuhanok le - mondta zuhanás közben.

A föld olyan mélyén volt alatta, hogy alig tudta kivenni a körülötte keringő szürke ködön át, de érezte, milyen sebesen zuhan és tudta, mi vár rá odalenn. Még álmunkban sem zuhanhatunk örökké. Tudta, hogy a földbecsapódás előtti utolsó pillanatban fel fog ébredni.

„És ha mégis?" kérdezte a hang.

A föld már közelebb volt, még mindig messze, legalább ezer mérföldre, de már közelebb, mint korábban. Hideg volt itt a sötétben. Nem volt nap, nem voltak csillagok, csak a föld, amely feléje tartott alulról, hogy szétzúzza, a szürke köd és a suttogó hang. Sírni szeretett volna.

„Ne sírj! Repülj!"

- Nem tudok repülni - mondta Bran. - Nem tudok, nem tudok...

„Honnét tudod? Próbáltad valaha is?"

A hang magas volt és vékony. Bran körülnézett, hogy megtalálja, honnét jön. Egy varjú körözött mellette estében, éppen kartávolságon kívül.

- Segíts! - mondta neki.

„Próbálok", felelte a varjú. „Mondd, van nálad kukorica?"

Bran a zsebébe nyúlt, ahogy a sötétség szédítően kavargott körülötte. Amikor kihúzta a kezét, aranyszínű magok repültek szét az ujjai közül a levegőbe. Vele együtt zuhantak.

A varjú leszállt a kezére és enni kezdett.

- Te tényleg varjú vagy? - kérdezte Bran.

„Te tényleg zuhansz?", kérdezett vissza a varjú.

- Ez csak álom - válaszolta Bran.

„Valóban?", kérdezte a varjú.

- Felébredek, amikor a földnek ütközöm - mondta a madárnak Bran.

„Meghalsz, amikor a földnek ütközöl", felelte a varjú. Folytatta az evést.

Bran lepillantott. Hegyeket látott most havas csúcsokkal és sötét erdőkben kígyózó folyók ezüstfonalát. Becsukta a szemét és sírni kezdett.

„Ezzel nem mész semmire", figyelmeztette a varjú. „Mondtam neked, a válasz a repülés, nem a sírás. Nem lehet az olyan nehéz! Én is csinálom." A varjú a levegőbe szökkent és Bran keze körül csapkodott.

- Neked van szárnyad - emlékeztette Bran.

„Lehet, hogy neked is."

Bran megtapogatta a vállait, tollak után kutatva.

„Többféle szárny létezik", közölte a varjú.

Bran a karjait, a lábait nézte. Olyan sovány volt, jóformán csak csontokra kifeszített bőr. Mindig ilyen sovány lett volna? Megpróbált visszaemlékezni. Egy arc úszott felé a szürke ködből, fényesen, aranylón.

- Hogy mit meg nem teszek a szerelemért! - mondta.

Bran felkiáltott.

A holló károgva felszökkent. „Ne ezt!" vijjogta neki. „Felejtsd el, most nincs szükséged rá, tedd félre, tedd el!" Bran vállára telepedett, odakapott és a fényes arany arc eltűnt.

Bran gyorsabban zuhant, mint eddig bármikor. A szürke köd üvöltött körülötte, amint a föld felé száguldott.

- Mit teszel velem? - kérdezte a varjút könnyek között.

„Megtanítalak repülni."

- Én nem tudok repülni!

„Most is repülsz."

- Most zuhanok!

„Minden repülés zuhanással kezdődik", mondta a varjú. „Nézz le!"

- Félek...

„Nézz le!!!"

Bran lenézett és úgy érezte, a belső részei cseppfolyóssá válnak. A föld most már vágtatott feléje. Az egész világ fehér, barna és zöld szőnyegként terült el alatta. Olyan tisztán látott mindent, hogy egy pillanatig félni is elfelejtett. Látta az egész birodalmat és minden embert látott benne.

Látta Derest, ahogy a sasok látják, a magas tornyokat, amelyek szögletesnek és tömzsinek látszanak fentről, a kastély falait, amelyek csak vonalak a piszokban. Látta Luwin mestert az erkélyén, amint csiszolt bronzcsövön át tanulmányozza az eget és homlokát ráncolva jegyzeteket készít egy könyvbe. Látta a bátyját, Robbot. Magasabb és erősebb volt, mint ahogy emlékezett rá és a kardvívást gyakorolta az udvarban valódi acélpengével a kezében. Látta Hodort, az együgyű óriást az istállóból, amint egy üllőt visz át Mikken kovácsműhelyébe olyan könnyedén vetve a vállára, mint ahogy más ember felkap egy kis szalmabálát. Az istenerdő szívében a hatalmas fehér varsafa elmélkedett a fekete tóban tükröződő képe felett, miközben leveleit zörgette a fagyos szél. Amikor megérezte, hogy Bran nézi, felemelte a szemeit a mozdulatlan víztükörről és mindentudón visszanézett rá.

Keletre pillantott és egy gályát látott, amint a Bite vizén suhan. Látta az anyját, amint egyedül ül egy kabinban és egy véres kést bámul maga előtt az asztalon, miközben az evezősök keményen húznak, Ser Rodrik pedig remegve és zihálva egy korlátnak dől. Előttük viharfelhők gyülekeznek, roppant, sötét gomolyag, amit villámok ostoroznak, ők azonban valahogy nem látják.

Dél felé nézett és látta a Három Folyó hatalmas, kékeszöld rohanását. Látta apját, amint a királyt kérleli, arcára jeleket vésett a bánat. Látta Sansát, amint este álomba sírja magát és látta Aryát, amint csendben néz maga elé, titkait keményen szívébe zárva. Árnyak vették körül őket. Az egyik árny sötét volt és hamuszínű, rettentő arca egy vérebé. Egy másik olyan páncélt viselt, mint a nap, aranylót és gyönyörűt. Mindkettejük felett egy óriás derengett kőpáncélban, amikor azonban felemelte a sisakrostélyát, semmi sem volt mögötte, csak sötétség és sűrű fekete vér.

Felemelte a szemét és tisztán rálátott a keskeny tengeren túl a Szabad Városokra, a zöld Dothraki tengerre és azon is túl ellátott Vaes Dothrakig a hegy alatt, a mesés Jáde-tengerig, Asshaiig az Árnyéknál, ahol sárkányok mozdultak a napfelkeltében.

Végül észak felé tekintett. Látta a kék kristályként fénylő Falat és törvénytelen testvérét, Jont, amint egyedül alszik egy hideg ágyban, s bőre sápadttá és keménnyé válik, ahogy a meleg utolsó emléke is kiveszik belőle. És a Falon túlra pillantott, a hóval borított végtelen erdőkön túlra, a fagyott partokon, a hatalmas kékesfehér jégfolyamokon túlra, a halott síkságokon túlra, ahol semmi sem terem, semmi nem él. Északra és északabbra és még északabbra tekintett, a fény függönyéig a világ végén, majd ezen a függönyön is túlra. Mélyen a tél szívébe nézett, s akkor félelmében felkiáltott, s a könnyei melege megégette az arcát.

„Most már tudod", súgta a varjú a vállán ülve: „Most már tudod, miért kell élned."

- Miért? - kérdezte Bran. Nem értette. Zuhant, zuhant.

„Mert közeleg a tél."

Bran a vállán ülő varjúra nézett, a madár pedig visszanézett rá. Három szeme volt, s a harmadikban rettenetes tudás ült. Bran lepillantott. Semmi sem volt most alatta, csak hó, hideg és halál, fagyos, kopár föld, ahol csipkézett, kékesfehér jégtornyok várták, hogy magukhoz ölelhessék. Dárdaként repültek feléje. Ezernyi másik felnyársalt álmodozó csontjait látta a csúcsaikon. Kétségbeesett félelem vett erőt rajta.

- Lehet valaki bátor, miközben fél? - hallotta a saját hangját vékonyan és távolról.

Apja hangja felelt neki:

- Egy férfi csakis akkor lehet bátor.

„Gyerünk, Bran!" sürgette a varjú. „Válassz. Repülés vagy halál?"

A halál sikoltva kinyúlt érte.

Bran kiterjesztette a karjait és repülni kezdett.

Láthatatlan szárnyak fogták be a szelet, megdagadtak és felfelé húzták. Az iszonyatos jégtűk zsugorodni kezdtek alatta. Az ég kinyílt felette. Bran szárnyalt. Jobb volt, mint a mászás. Jobb volt minden másnál. A világ összement alatta.

- Repülök! - kiáltotta elragadtatottan.

„Észrevettem", közölte a háromszemű varjú. A levegőbe emelkedett, az arcába csapott a szárnyaival, lelassította, megvakította. Botladozott a levegőben, ahogy a madár farktollai az arcát súrolták. A csőre vadul felé kapott és Bran hirtelen nyilalló fájdalmat érzett a homloka közepén, a két szeme közt.

- Mit csinálsz? - sikoltotta.

A varjú kitátotta a csőrét és vadul károgott feléje, a félelem metsző sikolyát hallatta, a szürke köd megremegett, kavarogni kezdett körülötte, majd szétfoszlott, mint egy fátyol, ő pedig látta, hogy a varjú valójában egy asszony, egy hosszú, fekete hajú szolgáló és rájött, hogy ismeri valahonnét. Igen, Deresből ismeri, már emlékezett rá, s ekkor észrevette, hogy Deresben van, egy ágyban fekszik valahol magasan egy hűvös toronyban, s a fekete hajú nő leejtett egy vizestálat, amely csörömpölve tört össze a padlón és kiáltozva lerohant a lépcsőn:

- Felébredt, felébredt, felébredt!

Bran megérintette a homlokát a szemei között. A hely, ahol a varjú belecsípett, még mindig égett, de nem volt ott semmi. Nem volt vér és nem volt seb. Gyengének érezte magát és szédült. Megpróbált kimászni az ágyból, de semmi sem történt.

És ekkor mozgolódás támadt az ágy mellett és valami lágyan a lábaira ugrott. Nem érzett semmit. Egy sárga szempár bámult az övébe. Ragyogott, mint a nap. Az ablak nyitva állt, s a szobában hideg volt, de a meleg, ami a farkasból sugárzott, forró fürdőként ölelte át. A farkaskölyke, jött rá Bran... de tényleg az? Olyan nagy volt most. Kinyúlt, hogy megsimogassa, s a keze reszketett, mint a nyárfalevél.

Amikor a bátyja, Robb berontott a szobába, levegő után kapkodva a rohanástól a lépcsőn felfelé, a rémfarkas Bran arcát nyalogatta. Bran nyugodtan felnézett.

- Nyár a neve - szólalt meg.

CATELYN

- Egy órán belül elérjük Királyvárat.

Catelyn visszafordult a korláttól és mosolyt erőltetett az arcára.

- Az evezőseid nagyon jól dolgoztak, kapitány. Mindegyikük egy-egy ezüst szarvast kap majd hálám jeléül.

Moreo Tumitis kapitány kisebb meghajlással tisztelte meg az asszonyt.

- Túl nagylelkű vagy, Lady Stark. A megtiszteltetésen kívül, hogy egy ilyen nagy úrnőt vihettek, nincs szükségük más jutalomra.

- De azért, gondolom, elfogadják majd az ezüstöt.

Moreo elmosolyodott.

- Ahogy kívánod - folyékonyan beszélte a Közös Nyelvet, csak elvétve lehetett felfedezni egy kevés tyroshi akcentust. Már harminc éve hajózott a keskeny tengeren - mesélte az asszonynak - evezősként, szállásmesterként, majd végül saját kereskedőgályái kapitányaként. A kétárbocos, hatvanevezős Vihartáncos a negyedik, s egyben leggyorsabb hajója volt.

Mindenképpen ez volt a legalkalmasabb rendelkezésre álló hajó a Fehér Öbölben, amikor Catelyn és Ser Rodrik Cassel kimerítő vágta után megérkeztek. A tyroshiak hírhedtek voltak kapzsiságukról, s Ser Rodrik amellett kardoskodott, hogy béreljenek inkább egy halászbárkát valahol a Három Nővér szigetcsoporton, de Catelyn ragaszkodott a gályához. Jól is tette. A szél az út legnagyobb részén szembefújt velük, s a gálya evezői nélkül valószínűleg még mindig az Ujjak környékén küszködtek volna, így pedig Királyvár, útjuk célja felé suhantak.

Olyan közel van, gondolta az asszony. Az ujjai még mindig fájdalmasan lüktettek a vászonkötés alatt, ott, ahol a tőr megsebezte. Az asszony úgy érezte, ez a fájdalom a korbácsa azért, nehogy megfeledkezhessen küldetéséről. Bal keze két ujját nem tudta behajlítani, s a többi sem lesz már olyan ügyes, mint azelőtt. Ez azonban még mindig elég alacsony ár volt Bran életéért.

Ser Rodrik ebben a pillanatban jelent meg a fedélzeten.

- Kedves barátom! - szólította meg Moreo zöld villás szakállán át. A tyroshiak kedvelték az élénk színeket, még az arcszőrzet tekintetében is. - Örülök, hogy jobb állapotban látlak.

- Igen - bólintott Ser Rodrik. - Már majdnem két napja nem akarok meghalni - meghajolt Catelyn felé. - Úrnőm.

Tényleg jobban festett. Egy árnyalatnyival talán soványabb lett, mióta kifutottak a Fehér Öbölből, de majdnem régi önmaga volt ismét. A Bite erős szelei és a keskeny tenger viszontagságai kellemetlenül érintették és majdnem átesett a korláton, amikor a vihar váratlanul rájuk támadt Sárkánykő mellett, de valahogy mégis megkapaszkodott egy kötélben, míg Moreo három embere meg nem mentette, majd biztonságba nem helyezték a fedélközben.

- A kapitány éppen arról tájékoztatott, hogy hamarosan utunk végére érünk - mondta neki az asszony.

Ser Rodrik arcán savanyú mosoly jelent meg.

- Máris? - furcsán nézett ki hatalmas fehér oldalszakálla nélkül. Valahogy kisebbnek, kevésbé harciasnak és legalább tíz évvel idősebbnek hatott így, mégis ajánlatosnak látszott még a Bite-on alávetnie magát az egyik hajós borotvájának, miután a szakáll már harmadszorra piszkolódott be reménytelenül, mivel Ser Rodrik a korlát felett a kavargó szélbe öklendezett.

- Magatokra hagylak benneteket, hogy megtárgyalhassátok az ügyeiteket - mondta Moreo kapitány. Meghajolt és távozott.

A gálya úgy suhant a vízen, mint egy szitakötő. Az evezők tökéletes ütemben emelkedtek és süllyedtek. Ser Rodrik a korlátba kapaszkodott és végignézett az elhaladó partvonalon.

- Nem voltam éppen a legderekabb védelmező...

Catelyn megérintette a karját.

- Itt vagyunk, Ser Rodrik, teljes biztonságban. Ez az egyetlen dolog, ami igazán számít. -Merev ujjai a köpeny alatt kutattak. A tőr még mindig az oldalán volt. Felfigyelt rá, hogy időnként meg

kell érintenie, hogy megnyugtassa magát.

- Most el kell érnünk a király fegyvermesterét és reménykednünk kell, hogy megbízható.

- Ser Aron Santagar hiú, de becsületes ember - Ser Rodrik keze arcára tévedt, hogy szokása szerint megsimítsa a szakállát, de újból rá kellett döbbennie, hogy ilyen dísszel már nem rendelkezik. Zavarba jött. - Igen, ismerős lehet neki a penge... de úrnőm, amint partra léptünk, veszélyben vagyunk, és vannak olyanok az udvarban, akik felismerik az arcodat.

Catelyn szája összeszorult.

- Kisujj - mormolta.

Felsejlett előtte az arca: egy fiúé, bár már nem volt az. Az apja évekkel ezelőtt meghalt, s így most ő volt Lord Baelish, ám ennek ellenére még mindig Kisujjnak hívták. A fivére, Edmure adta neki ezt a nevet sok évvel ezelőtt, Zúgóban. A családja szerény birtokai az Ujjak legkisebb félszigetén terültek el, Petyr pedig maga is vékony és alacsony volt a korához képest.

Ser Rodrik megköszörülte a torkát.

- Lord Baelish egyszer... ah - gondolatai bizonytalanul elkalandoztak az udvarias kifejezést keresve.

Catelyn már túl volt a finomkodáson.

- Az apám kísérője volt. Együtt nőttünk fel Zúgóban. A fivéremként szerettem, de az ő szeretete irántam... több volt, mint testvéri. Amikor bejelentették, hogy Brandon Starkhoz adnak, Petyr párbajra hívta a kezemért. Őrültség volt. Brandon húszéves volt, Petyr alig tizenöt. Könyörögnöm kellett Brandonnak, hogy kímélje meg az életét. Elengedte egy sebhellyel. Azután az apám elküldte. Azóta nem láttam. - Felemelte az arcát a szélbe, mintha a hideg vízpermet elmoshatná az emlékeit. - Írt nekem Zúgóba, miután Brandont megölték, de a levelet olvasatlanul elégettem. Akkor már tudtam, hogy Ned feleségül vesz engem a bátyja helyében.

Ser Rodrik ujjai megint a nem létező pofaszakáll után matattak.

- Kisujj most a kistanácsban ül.

- Tudtam, hogy magas pozícióba fog jutni - mondta Catelyn. - Mindig okos volt, még kisfiúként is, de egy dolog okosnak lenni, s más bölcsnek. Kíváncsi vagyok, mit tettek vele az évek.

Magasan a fejük felett az őrszem elkiáltotta magát. Moreo kapitány tolakodott a fedélzetre, parancsokat adott és a Vihartáncoson lázas mozgolódás támadt körülöttük, ahogy Királyvár feltűnt a látóhatáron a három magas domb tetején.

Catelyn tudta, hogy háromszáz évvel ezelőtt azokat a magaslatokat erdő borította és csak kisszámú halásznép éldegélt a Feketevizű Folyó északi partján, ott, ahol ez a mély, sebes vizű folyó a tengerbe ömlik. Aztán Hódító Aegon kihajózott Sárkánykőről. Ez volt az a hely, ahol a serege partra szállt, s itt, a legmagasabb domb tetején építette első, fából és földből összetákolt, hevenyészett erősségét.

A város ma elfoglalta az egész partot. Ameddig csak az asszony szeme ellátott, házak, kertek, magtárak, kőből épült raktárak, fából készült vendéglők és elárusítóhelyek, kocsmák, temetők és bordélyok húzódtak, egymás hegyén-hátán. Még ebből a távolságból is jól lehetett hallani a halpiac nyüzsgését. Az épületek között széles, fákkal szegélyezett utak húzódtak, mellettük kanyargós mellékutak és olyan szűk sikátorok futottak szerteszét, hogy két ember csak oldalazva haladhatott el egymás mellett. Visenya dombját Baelor Nagy Szentélye koronázta meg hét kristálytornyával. A város másik végén, Rhaenys dombján meredeztek a Sárkányfészek megfeketedett falai a hatalmas, omladozó kupolával. Bronz kapui immár egy évszázada zárva voltak. A Nővérek Utcája húzódott közöttük nyílegyenesen. A távolban a város magas és erős falai emelkedtek.

Vagy száz kisebb-nagyobb rakpart helyezkedett el a vízparton, a kikötő pedig zsúfolásig megtelt hajókkal. Mélytengeri halászhajók és gyors, belvízi csónakok jöttek és mentek, révészek eveztek oda-vissza a Feketevizű Folyón át, kereskedőgályák rakodták ki Braavosból, Pentosból és Lysből származó áruikat. Catelyn észrevette a királyné díszes lakóhajóját kikötve egy Ibben kikötőjéből származó, nagy hasú bálnavadászhajó mellett. A hajótest feketéllett a kátránytól. Feljebb a folyón tucatnyi kecses, aranyozott hadihajó pihent bevont vitorlákkal a dokkokban. A víz kegyetlen vas döfőorrukat nyaldosta.

És mindezek felett Aegon magas dombjáról szigorúan meredt rájuk a Vörös Torony: hét óriási, hengeres vártorony, tetejük vas bástyafallal szegélyezve, egy roppant, komor kapuerőd, boltozatos csarnokok, fedett hidak, kaszárnyák, kazamaták, magtárak és erőteljes védfalak fedezékekkel ellátva az íjászok számára, mind-mind sápadt vörös kőből. A várat Hódító Aegon parancsára kezdték építeni és fia, Kegyetlen Maegor uralma idején fejezték be. A munkálatok befejeztével a király minden kőművest, ácsot és építőmunkást lefejeztetett, aki csak dolgozott az építkezésen. Megfogadta, hogy a sárkány vérén kívül soha senki nem ismerheti meg a Sárkányurak által emelt erőd titkait.

A lobogók azonban, amelyeket most a szél a bástyaormokról lengetett, már nem feketék, hanem aranyszínűek voltak, s ahol egykor a háromfejű sárkány okádta a tüzet, most a Baratheon ház aranyszínű szarvasa lépdelt peckesen.

A kikötőből éppen egy Nyár Szigetekről érkezett magas árbocú, hattyúszerűen kecses hajó futott ki, az erős széltől dagadó fehér vitorlákkal. A Vihartáncos elhaladt mellette, egyenesen a kikötőnek tartva.

- Úrnőm - szólalt meg Ser Rodrik. - Míg ágyban feküdtem, gondolkoztam rajta, miként lehetne a legjobban eljárnunk. Neked nem szabad belépned a kastélyba. Én megyek oda helyetted és elhozom neked Ser Aront valami biztonságos helyre.

Az asszony a vén lovagot tanulmányozta, ahogy a hajó közeledett a mólóhoz. Moreo a Szabad Városok durva valyriai nyelvén kiáltozott.

- Te éppen akkora veszélyben lennél, mint én.

Ser Rodrik elmosolyodott.

- Én másként gondolom. Nemrég megtekintettem az arcomat a vízben és alig ismertem magamra. Az édesanyám volt az utolsó, aki pofaszakáll nélkül látott, s ő már negyven esztendeje meghalt. Úgy hiszem, biztonságban leszek, úrnőm.

Moreo valami parancsot mennydörgött. Hatvan evező emelkedett ki egyként a vízből, majd újra elmerült és az ellenkező irányba kezdett húzni. A gálya lelassult. Újabb kiáltás és az evezők eltűnnek a hajótestben. Amint tompa zajjal a kikötőhöz ütődtek, tyroshi tengerészek szökkentek le, hogy rögzítsék a hajót. Moreo odament hozzájuk, arca sugárzott a mosolytól.

- Királyvár, úrnőm, ahogy parancsoltad! Soha hajó nem tett még meg gyorsabb és biztonságosabb utat. Szükséged van esetleg segítségre holmijaid elszállításához a kastélyba?

- Nem a kastélyba megyünk. Talán tudnál ajánlani egy fogadót, amely tiszta, kényelmes és nem esik túl messzire a folyótól.

A tyroshi babrálni kezdte zöld, villás szakállát.

- Nos, igen. Számos helyről tudok, amely megfelelhetne igényeidnek. Előbb azonban, ha bátorkodhatom megjegyezni, itt van még a fizetség második része, ahogy megegyeztünk. És természetesen a külön ezüst, amit kegyeskedtél megígérni. Hatvan szarvas, ha jól emlékszem.

- Az evezősöknek - figyelmeztette Catelyn.

- Óh, az csak természetes! - mondta Moreo. - Bár meglehet, hogy én őrzöm majd nekik, míg vissza nem érünk Tyroshba. Feleségük és gyermekeik érdekében. Ha itt adod nekik az ezüstöt, úrnőm, el fogják kockázni vagy elverik egyetlen éjszakányi szórakozás kedvéért.

- Rosszabb dolgokra is el lehet költeni a pénzt - jegyezte meg Ser Rodrik. - Közeleg a tél.

- Az embernek magának kell dönteni - szögezte le Catelyn. - Megérdemlik az ezüstöt. Az, hogy mire költik el, nem az én dolgom.

- Ahogy óhajtod, úrnőm - felelte Moreo és mosolyogva meghajolt.

A biztonság kedvéért azért Catelyn maga fizette ki az embereket. Egy szarvast adott mindegyiküknek, s egy-egy rézpénzt a két férfinak, akik felvitték a ládáikat Visenya dombjának feléig, a Moreo által ajánlott fogadóba. Ez egy régi épület volt az Angolna utcában. A tulajdonosa, egy zavaros szemű, savanyú vénasszony, gyanakvóan méregette őket és ráharapott a pénzérmére, amit Catelyn adott neki, hogy meggyőződjön a valódiságáról. A szobák viszont tágasak és levegősek voltak, Moreo pedig megesküdött rá, hogy ő készíti a legízletesebb halpörköltet az egész Hét Királyságban. A legjobb azonban az volt, hogy az asszonyt egyáltalán nem érdekelte a nevük.

- Úgy vélem, legjobb lenne, ha távol maradnál a közös helyiségtől - mondta Ser Rodrik, miután beköltöztek. - Még egy ilyen helyen sem tudhatjuk, ki figyel bennünket. - Sodronyinget, tört és hosszú kardot viselt fekete köpenye alatt, amelynek a csuklyáját a fejére is tudta húzni. - Az éj leszállta előtt visszatérek Ser Aronnal - ígérte. - Most pihenj, úrnőm!

Catelyn valóban fáradtnak érezte magát. Az utazás hosszú volt és kimerítő, s már ő sem volt olyan fiatal, mint hajdanán. Szobája ablakai az utcára és a háztetőkre nyílottak, háttérben a Feketevizű Folyó panorámájával. Nézte, ahogy Ser Rodrik elindul, fürge léptekkel szeli át a zsúfolt utcákat, majd eltűnik szeme elől a tömegben. Úgy döntött, megfogadja a tanácsát. A fekhely toll helyett szalmával volt kitömve, de nem okozott gondot neki az elalvás.

Arra ébredt, hogy valaki dörömböl az ajtón.

Catelyn hirtelen felült. Az ablakon túl Királyvár háztetői vöröslöttek a lenyugvó nap fényében. Tovább aludt, mint szeretett volna. Újabb dörömbölés hangzott, majd egy hang harsant:

- Kinyitni, a király nevében!

- Egy pillanat! - kiáltotta ki. Köpenyébe burkolózott. A tőr az éjjeliszekrényen hevert. Felkapta, mielőtt leakasztotta volna a nehéz faajtó láncát.

A szobába benyomuló férfiak a Városi Őrség fekete sodronyingét és arany köpenyét viselték. A vezetőjük elmosolyodott, amikor megpillantotta a tőrt az asszony kezében és így szólt:

- Arra nem lesz szükség, hölgyem! Azért jöttünk, hogy a kastélyba kísérjünk.

- Kinek a parancsára?

A katona egy szalagot mutatott neki. Catelynnek elakadt a lélegzete. A szürke viaszpecsét egy poszátát mintázott.

- Petyr - suttogta. Ilyen hamar? Valami bizonyára történt Ser Rodrikkal. Az őrparancsnokra nézett. - Tudod, hogy ki vagyok?

- Nem, hölgyem - felelte a férfi. - Lord Kisujj csak annyit mondott, hogy kísérjünk hozzá és ügyeljünk, hogy ne essék bántódásod.

Catelyn bólintott.

- Várj odakint, míg felöltözöm!

Megmosta a kezét a vizes tálban és tiszta vászonba csavarta a sebeit. Ujjai lassúak és ügyetlenek voltak. Nehezen sikerült csak megkötnie a fűzőjét és megcsomózni a sötétbarna köpenyt a vállán. Honnan tudta Kisujj, hogy itt van? Ser Rodrik sohasem árulta volna el neki. Lehet, hogy a lovag már öreg, de makacs és a végletekig hűséges. Talán későn érkeztek és a Lannisterek már előttük elérték Királyvárat? Nem, ha így történik, Ned is a városban lenne most és biztosan idejött volna hozzá. Akkor...?

Moreo, villant ekkor az agyába. A tyroshi tudta, kik ők és hol vannak. Hogy az ördög vigye el! Remélte, hogy jó árat kapott az információért.

Lovat is hoztak neki. Amikor elindultak, már kezdték meggyújtani a lámpákat az utcákon, s Catelyn magán érezte a város tekintetét, ahogy ott lovagolt, körülvéve az aranyköpönyeges őrökkel. A Vörös Torony csapórácsa le volt engedve, s a kapukat lepecsételték éjszakára, mire odaértek, a kastély ablakaiban azonban még élénk fények villództak. Az őrök a falakon kívül hagyták a lovakat, bekísérték őt egy keskeny mellékajtón, majd végtelenül kanyargó lépcsőkön fel egy toronyba.

A férfi egyedül volt a szobában. Egy súlyos faasztal mögött ült és egy olajlámpás fényénél írt valamit. Amikor az asszonyt bekísérték, letette a tollat és ránézett.

- Cat - szólalt meg csendesen.

- Miért hoztak ide ilyen módon?

A férfi felállt és türelmetlenül intett az őröknek.

- Hagyjatok magunkra! - Az emberek elmentek. - Remélem, nem bántak rosszul veled! - szólalt meg, miután távoztak. - Határozott utasításokat adtam. - Észrevette a kötéseit. - A kezeid...

Catelyn nem törődött a közvetett kérdéssel.

- Nem vagyok hozzászokva, hogy szolgálólány módjára hívassanak - mondta fagyosan. -Kisfiú korodban még tudtad, mit jelent az udvariasság.

- Felbosszantottalak, hölgyem. Ez nem állt szándékomban. - Az arcán bűnbánat tükröződött. Ez

a pillantás élénk emlékeket ébresztett Catelynben. Rossz kölyök volt, de a csínyei után mindig bűnbánó arcot vágott. Istenadta tehetsége volt hozzá. Az évek során nem sokat változott. Petyr kistermetű fiú volt, s kistermetű férfi vált belőle, egy-két hüvelykkel alacsonyabb volt még az asszonynál is, karcsú és gyors, vonásai ugyanolyan élesek, zöld szemei ugyanolyan vidámak, mint ahogy Catelyn emlékezetében élt. Most apró, hegyes kecskeszakállat viselt. Hajába ezüstös szálak vegyültek, bár még harminc évét is szégyellte. Jól illettek a köpenyét díszítő ezüst poszátához. Már gyermekként is imádta az ezüstöt.

- Honnét tudtad, hogy a városban vagyok? - kérdezte az asszony.

- Lord Varys mindenről tud - válaszolta Petyr ravaszkás mosollyal. - Rövidesen csatlakozik hozzánk, de előbb szerettem volna négyszemközt találkozni veled. Nagyon régen volt, Cat. Hány év is telt el azóta?

Catelyn nem vett tudomást a bizalmaskodásról. Fontosabb kérdések is voltak most.

- Tehát a Király Pókja talált rám?

Kisujj arca megrándult.

- Jobb, ha nem hívod így. Nagyon érzékeny. Gondolom, ez abból fakad, hogy herélt. Semmi sem történik ebben a városban Varys tudta nélkül. Gyakran már azelőtt tud róla, hogy megtörténne. Mindenfelé vannak besúgói. Kismadarai, ahogy hívja őket. Az egyik kismadara hallott a látogatásodról. Szerencsére Varys nekem szólt először.

- Miért neked?

Megvonta a vállát.

- Miért ne nekem szólt volna? Pénzmester vagyok, a király saját tanácsadója. Selmy és Lord Renly északra lovagoltak, hogy fogadják Robertet, Lord Stannis pedig Sárkánykőre ment. Csak Pycelle mester és én maradtunk. A választás oka nyilvánvaló. Varys tudja, hogy mindig a nővéred, Lysa barátja voltam.

- És arról tud Varys, hogy...

- Lord Varys mindenről tud... kivéve azt, hogy miért vagy itt - felhúzta a szemöldökét. -Miért vagy itt?

- Egy feleség vágyódhat a férje után, ha pedig egy anya a lányai közelében szeretne lenni, ki mondhat nemet neki?

Kisujj nevetett.

- Óh, nagyon jó, hölgyem, de kérlek, ne várd tőlem, hogy ezt el is higgyem! Túl jól ismerlek. Hogy is hangzottak azok a Tully jelszavak?

Az asszony torka kiszáradt.

- Család, Kötelesség, Becsület - ismételte mereven. Tényleg túl jól ismerte.

- Család, Kötelesség, Becsület - visszhangozta a férfi. - Ezek mindegyike megkövetelte volna tőled, hogy Deresben maradj, ahol a Segítőnk hagyott téged. Nem, hölgyem, valami történt. Ez a hirtelen utazás bizonyos fokú sürgősségről árulkodik. Könyörgöm, engedd, hogy segítsek! Régi jó barátoknak sohasem kellene habozniuk, hogy egymásra bízzák magukat. - Halk kopogtatás hallatszott az ajtón. - Lépj be! - szólt ki hangosan Kisujj.

A kövérkés férfit, aki belépett az ajtón, parfüm- és púderillat lengte körül és kopasz volt, mint egy tojás. Aranyfonalból szőtt mellényt, alatta laza, bíborszín selyem köntöst, lábain pedig lágy, hegyes bársonypapucsot viselt.

- Lady Stark - mondta, mindkét tenyerébe vonva az asszony kezét -, nagy öröm annyi év után viszontlátni téged! - A tenyere puha és nyirkos volt, lehelete pedig orgonaillatot árasztott. - Óh, szegény kezeid! Megégetted magad, drága hölgyem? Az ujjaid olyan törékenyek... a mi jó Pycelle mesterünk csodálatos kenőcsöt készít, elküldjék egy üvegért?

Catelyn kihúzta az ujjait a férfi kezéből.

- Köszönöm, uram, de az én Luwin mesterem már ellátta a sérülésemet.

Varys meghajtotta a fejét.

- Mélységes bánattal hallottam a fiadról. És ilyen fiatalon! Az istenek kegyetlenek.

- Ebben egyetértünk, Lord Varys - felelte az asszony. A cím csak udvariasságból járt neki, mint

a királyi tanács tagjának. Varys semminek sem volt az ura a pókhálón kívül és senkinek sem parancsolt, csak a besúgóinak.

Az eunuch kitárta puha kezeit.

- Reményeim szerint ennél több dologban is, drága hölgyem. Igen nagyra becsülöm férjedet, az új Segítőt, s tudom, hogy mindketten igen szeretjük Robert királyt.

- Igen - erőltette meg magát Catelyn. - Teljes bizonyossággal.

- Soha királyt még úgy nem szerettek, mint a mi Robertünket - szólt bele Kisujj. Alattomosan elmosolyodott. - Legalábbis Lord Varys információi szerint.

- Drága hölgyem - szólalt meg Varys mélységes aggodalommal. - Élnek emberek a Szabad Városokban, akik csodálatos gyógyító erő birtokában vannak. Egyetlen szavadba kerül, s én elküldök valamelyikükért drága Braned érdekében.

- Amit meg lehet tenni Branért, azt Luwin mester megteszi - mondta neki Catelyn. Nem akart Branről beszélni. Nem itt és nem ezekkel az emberekkel. Kisujjban csak kevéssé bízott, Varysben pedig egyáltalán nem. Nem fogja hagyni, hogy lássák a bánatát. - Lord Baelishtől tudom, hogy neked jár köszönet, amiért itt lehetek.

Varys kuncogott, mint egy kislány.

- Óh, igen attól tartok, én vagyok a bűnös. Remélem, megbocsátasz nekem, kedves hölgyem! - kényelmesen elhelyezkedett az egyik széken és összetette a kezeit. - Ha nem túl nagy kérés, megmutatnád nekünk a tőrt?

Catelyn Stark döbbenten bámult az eunuchra. Nem hitt a fülének. Tényleg egy pók volt, gondolta dühösen, bájoló vagy még rosszabb. Olyan dolgokról volt tudomása, amelyekről senki sem tudhatott, hacsak...

- Mit tettetek Ser Rodrikkal? - kérdezte mérgesen.

Kisujj zavarba jött.

- Kezdem úgy érezni magam, mint a lovag, aki a lándzsája nélkül érkezik a csatába. Miféle tőrről beszélünk? Kicsoda Ser Rodrik?

- Ser Rodrik Cassel Deres fegyvermestere - tájékoztatta Varys. - Biztosíthatlak, Lady Stark, az égvilágon semmi sem történt a jó lovaggal. Valóban megjelent itt kora délután. Ser Aron Santagarral találkozott a fegyvertárban és egy bizonyos tőrről beszélgettek. Napnyugta táján elhagyták a kastélyt és együtt elmentek abba a rettenetes patkányfészekbe, ahol megszállsz. Még mindig ott vannak, a közös helyiségben iszogatnak és várják, hogy visszatérj. Ser Rodrik nagyon elkeseredett, hogy nem talált ott.

- Hogy tudhatod mindezt?

- Kismadarak csipogják - felelte mosolyogva Varys. - Tudok bizonyos dolgokról, drága hölgyem. Ebben áll a hivatalom - vállat vont. - Nálad van a tőr, ugye?

Catelyn előhúzta a fegyvert a köpenyéből és az asztalra dobta a férfi elé.

- Itt van. A kismadaraid talán megsúgják majd a tulajdonosa nevét.

Varys erőltetett gyengédséggel emelte fel és hüvelykujját végighúzta az élén. Vér serkent ki a bőrén, a férfi felkiáltott és visszaejtette a tőrt az asztalra.

- Óvatosan - mondta neki Catelyn. - Éles.

- Semminek sincs olyan éle, mint a valyriai acélnak - szólalt meg Kisujj, miközben Varys a vérző ujját szopogatta és feddően meredt Catelynre. Kisujj könnyedén a kezébe fogta a fegyvert és kipróbálta a fogását. Feldobta a levegőbe és elkapta a másik kezével. - Lenyűgöző ez az egyensúly. Meg akarod találni a tulajdonost, ez hát a célja látogatásodnak? Ehhez nincs szükséged Ser Aronra, hölgyem. Egyenesen hozzám kellett volna jönnöd.

- És ha így teszek - kérdezte az asszony -, akkor mit mondtál volna nekem?

- Elmondtam volna neked, hogy mindössze egyetlen egy ilyen kés van Királyvárban - hüvelyk- és mutatóujja közé csippentette a pengét, visszahúzta a válla mögé és csuklójának gyakorlott mozdulatával áthajította a szobán. A tőr mélyen belevágódott a tölgyfa ajtóba és rezegve megállt. - Mégpedig az enyém.

- A tiéd? - ennek nem volt semmi értelme. Petyr nem volt ott Deresben.

- Egészen a Joffrey herceg neve napján tartott lovagi tornáig az enyém volt - folytatta Lord Baelish és átment a szobán, hogy kirántsa a fegyvert az ajtóból. - Az udvar felével egyetemben Ser Jaime-re fogadtam a viadalon. - Petyr vigyorgó birkaarca ismét a régi kisfiút juttatta az asszony eszébe. - Amikor Loras Tyrell leütötte a lováról, sokunk lett szegényebb valamivel. Ser Jaime száz aranysárkányt vesztett, a királyné egy smaragd medált, én pedig a késemet. Őfelsége később visszakapta a smaragdot, a többit azonban a győztes megtartotta.

- Ki volt az? - követelte Catelyn. A szája kiszáradt a félelemtől, ujjaiba belenyilallt a felidézett fájdalom.

- Az Ördögfióka - közölte Kisujj, miközben Lord Varys az asszony arcát nézte. - Tyrion Lannister.

JON

Az udvar kardok zenéjétől volt hangos.

Jon mellkasán jeges izzadság csordogált lefelé a fekete gyapjú, a bőrruha és a páncéling alatt, ahogy támadásba lendült. Grenn hátrafelé botladozott és esetlenül igyekezett védeni magát. Amikor felemelte a kardját, Jon alábukott és széles ívű csapást mért a másik fiú lábának hátsó részére, amitől az megtántorodott. Grenn sújtására felfelé irányuló csapással felelt, behorpasztva a sisakját. Amikor oldalirányú támadással próbálkozott, Jon félreütötte a pengéjét és páncélozott karjával mellkason ütötte. Grenn elvesztette a talajt a lába alól és lehuppant a hóba. Jon kiütötte a kardját a markából a csuklójára mért ütéssel, amitől a másik fiú fájdalmasan felkiáltott.

- Elég! - Ser Alliser Thorne hangjának olyan éle volt, mint a valyriai acél.

Grenn a karját szorongatta.

- A fattyú eltörte a csuklómat!

- A fattyú elvágta a térdinadat, felnyitotta az üres koponyádat és levágta a karodat. Legalábbis ezt tette volna, ha ezeknek a kardoknak lenne élük. Szerencséd, hogy az Őrségnek a felderítők mellett istállófiúkra is szüksége van! - Ser Alliser intett Jerennek és Varangynak. - Állítsátok lábra a Bivalyt, temetési előkészületeket kell tennie!

Jon levette a sisakját, mialatt a másik két fiú lábára állította Grennt. A fagyos reggeli levegő jól esett az arcának. A kardjára támaszkodott, mély levegőt vett és megengedte magának, hogy egy pillanatig ízlelgesse a győzelmet.

- Az ott kard, nem pedig egy öregember botja! - szólt rá élesen Ser Alliser. - Talán fáj a lábad, Lord Jégcsap?

Jon gyűlölte ezt a nevet. Ser Alliser akasztotta rá rögtön az első napon, amikor rész vett a gyakorlaton. A fiúk átvették, és most már mindenhonnét ezt hallotta. Visszacsúsztatta a kardot a hüvelyébe.

- Nem - válaszolta.

Thorne megindult feléje. Ropogós fekete bőrruhája halkan zizegett, ahogy mozgott. Ötvenéves, tömzsi ember volt, szívós és kemény. Fekete hajába szürke szálak vegyültek, szemei akár az ónikszdarabok.

- Az igazat! - parancsolta.

- Fáradt vagyok - vallotta be Jon. Karja égett a kard súlyától, s most, hogy a küzdelem véget ért, sérüléseit is érezni kezdte.

- Nem fáradt vagy, hanem gyenge.

- Győztem.

- Nem. A Bivaly veszített.

Az egyik fiú kuncogni kezdett, de Jonnak több esze volt annál, hogy feleljen. Mindenkit legyőzött, akit Ser Alliser kiállított ellene, mégsem ért el vele semmit. A fegyvermester csak gúny tárgyává tette. Thorne gyűlöli őt, döntötte el magában Jon, de a többi fiút persze még jobban gyűlöli.

- Mára ennyi - mondta nekik Thorne. - Egy nap ennyi ügyetlenséget tudok megemészteni. Ha a Mások netán ránk törnek, remélem, íjászokat is hoznak magukkal, mert ez a bagázs másra sem jó, csak céltáblának!

Jon egyedül ment a többiek után vissza a fegyvertárba. Gyakran sétált egyedül itt. Majdnem húszan voltak a csoportban, akikkel együtt edzett, de egyetlen egyet sem nevezhetett közülük a barátjának. A legtöbbjük két-három évvel idősebb volt nála, de egy sem volt fele olyan jó harcos sem, mint Jon tizennégy évesen. Dareon gyors volt, de félt, hogy megütik. Pyp úgy használta a kardját, mintha tőr lenne, Jeren gyenge volt, mint egy lány, Grenn pedig lassú és esetlen. Halder csapásai brutálisan kemények voltak, de egyenesen beleszaladt a támadásokba. Minél több időt töltött társaival, Jon annál inkább megvetette őket.

Odabent felakasztotta a kardot és a hüvelyt egy kampóra a kőfalon. Nem vett tudomást a többiekről. Nyugodtan, módszeresen elkezdte levetni magáról a páncélinget, a bőrruhát és az átizzadt

gyapjút. Széndarabkák izzottak a szoba mindkét végében elhelyezett kályhákban, de Jon azon kapta magát, hogy reszket. Itt mindig reszketett. Néhány év és teljesen elfelejti, milyen is melegben lenni.

A kimerültség hirtelen rontott rá, amikor éppen magára öltötte a durva szövésű fekete ruhát, ami a mindennapi viseletük volt. Egy padon ült, ujjai a köpenye szíjával babráltak. Nagyon hideg van, gondolta. Emlékezett Deres meleg termeire, ahol a forró víz úgy áramlott a falakban, mint a vér az ember testében. A Fekete Várban ritka vendég volt a meleg. A falak hidegek voltak, az emberek még hidegebbek.

Senki sem mondta neki, hogy az Éjjeli Őrség ilyen lesz. Senki, leszámítva Tyrion Lannistert. A törpe elmondta neki az igazat az északra vezető úton, de akkor már túl késő volt. Jon eltűnődött, vajon apja tudta-e milyen lesz a Fal. Bizonyára, gondolta, s ettől még jobban fájt.

Még a nagybátyja is magára hagyta ezen a hideg helyen, itt a világ végén. A szívélyes Benjen Stark, akit ismert, idefent teljesen más ember lett. Ő volt az Első Felderítő és éjjeleit és nappalait Mormont parancsnokkal, Aemon mesterrel meg a többi magas beosztású tiszttel töltötte, míg Jont Ser Alliser Thorne gyengédnek egyáltalán nem nevezhető gondoskodására bízta.

Három nappal megérkezésüket követően Jon fülébe jutott, hogy Benjen Stark féltucat emberrel felderítésre készül a kísértetjárta erdőbe. Aznap éjjel megkereste nagybátyját a hatalmas, fából készült közösségi csarnokban és kérte, hadd menjen vele. Benjen kurtán visszautasította.

- Ez nem Deres - mondta neki, miközben egy villával és késsel felvágta a tányérján heverő húsdarabot. - A Falon mindenki csak azt kapja, amit kiérdemel. Te nem vagy felderítő, Jon, csak egy zöldfülű, akin még ott a nyár illata.

Jon ostobán vitatkozni kezdett.

- Tizenöt leszek a nevem napján! - mondta. - Majdnem felnőtt vagyok.

Benjen Stark összeráncolta a homlokát.

- Kisfiú vagy és az is maradsz egészen addig, amíg Ser Alliser azt nem mondja, hogy felkészültél arra, hogy az Őrség tagjává válj. Ha netán azt hitted, a Stark véred könnyű előnyöket jelent majd a számodra, tévedtél. Amikor felesküszünk, félretesszük régi családunkat. Az apádnak mindig lesz helye a szívemben, de már ők a fivéreim - a tőrével a körülöttük lévő emberekre mutatott, a kemény, hideg, feketeruhás emberekre.

Jon másnap hajnalban kelt, hogy megnézze, ahogy a nagybátyja elmegy. Az egyik embere, egy nagydarab, ronda férfi trágár dalokat énekelt, miközben felnyergelte a gebéjét. A lélegzete páragomolyagokat lövellt a hideg hajnali levegőbe. Rajta mosolygott Ben Stark, de unokaöccse számára nem volt mosolya.

- Hányszor mondjam még, Jon, hogy nem? Beszélünk, ha visszatértem.

Ahogy nagybátyját nézte, amint bevezeti a lovát az alagútba, Jonnak eszébe jutottak Tyrion Lannister szavai a királyi úton és lelki szemei előtt látta Ben Starkot, amint holtan hever, s vére pirosra festi a havat. A gondolattól is rosszul lett. Mivé válik itt? Később megkereste Szellemet cellája magányában, és arcát sűrű fehér bundájába temette.

Ha egyedül kell lennie, magányát fogja páncélként használni. A Fekete Várnak nem volt istenerdeje, csak egy kis szentélye és egy részeges septonja, de Jon nem érezte, hogy képes lenne bármilyen istenhez imádkozni, legyen az régi, vagy új. Ha valódiak, gondolta, éppen olyan kegyetlenek és kérlelhetetlenek, mint maga a tél.

Hiányoztak igazi testvérei: a kis Rickon, aki csillogó szemmel könyörgött cukorkáért, Robb, vetélytársa és egyben legjobb barátja és állandó társasága, a makacs és kíváncsi Bran, aki mindig követte őket és szeretett volna részt venni mindenben, amit ők ketten csináltak. A lányok is hiányoztak, még Sansa is, aki sohasem nevezte másképp, csak „a féltestvéremnek", amióta elég idős lett, hogy megértse, mit jelent a fattyú. És Arya... ő még Robbnál is jobban hiányzott, a vézna kis jószág felhorzsolt térdekkel, kócos hajjal, szakadt ruhában, milyen tüzes és önfejű volt mindig! Arya sohasem tűnt odavalónak, akárcsak ő maga... mégis mindig meg tudta nevettetni Jont. Ebben a pillanatban bármit megadott volna, hogy vele lehessen, hogy még egyszer összeborzolhassa a haját, hogy láthassa, amint grimaszt vág és hallja, ahogy vele együtt fejez be egy mondatot.

- Eltörted a csuklóm, fattyú!

Jon felemelte a szemét a fenyegető hangra. Grenn tornyosult fölé vastag nyakával és vörös képével. Három barátja állt mögötte. Toddert ismerte. Alacsony, rusnya fiú volt fülsértő hanggal. Az újoncok mind csak Varangynak hívták. A másik kettő a két kölyök volt, akiket Yoren hozott magával északra, emlékezett Jon, az erőszakoskodók, akiket az Ujjak környékén fogtak el. A nevüket elfelejtette. Ha tehette, nem szólt hozzájuk. Állatias, erőszakos fiúk voltak, a becsületnek még a szikrája is hiányzott belőlük.

Jon felállt.

- A másikat is eltöröm, ha szépen kéred - Grenn tizenhat évesen egy fejjel magasabb volt Jonnál. Mind a négyen nagyobbak voltak nála, de nem ijesztették meg. Az udvaron mindegyiket legyőzte.

- Lehet, hogy mi törünk össze téged - mondta az egyik erőszaktevő.

- Próbáljátok meg! - Jon hátranyúlt a kardjáért, de az egyikük elkapta a karját és a háta mögé csavarta.

- Rosszul mutatunk miattad - panaszkodott Varangy.

- Te már azelőtt rosszul mutattál, hogy velem találkoztál volna - mondta neki Jon. A fiú, aki a karját tartotta, keményen rántott rajta egyet. Fájdalom nyilallt belé, de Jon nem kiáltott fel.

Varangy közelebb lépett.

- Az ifjú lordnak nagy a szája - sziszegte. Apró, fényes disznószemei voltak. - Ez az anyád szája, fattyú? Mi volt az anyád, valami szajha? Mondd meg a nevét! Lehet, hogy nekem is megvolt egyszer-kétszer - röhögött.

Jon angolnaként kitekeredett és sarkával keményen az őt lefogó fiú lábfejére taposott. Fájdalmas kiáltás hallatszott és szabad volt. Varangyra vetette magát, átlökte egy padon és a mellkasán landolt, mindkét kezével megmarkolta a torkát és a döngölt földpadlóhoz csapta a fejét.

A másik kettő Ujjak-beli lerántotta róla és durván a földre taszították. Grenn rugdosni kezdte. Jon próbált elgurulni a csapások elől, amikor mennydörgő hang hasított a fegyverraktár csendjébe.

- Abbahagyni! Azonnal!

Jon feltápászkodott. Donal Noye állt ott szikrázó szemekkel.

- A harcra ott az udvar - mondta a páncélmester. - Tartsátok távol a vitáitokat a fegyverraktáramtól, vagy én fogok vitázni veletek! Annak pedig nem fogtok örülni.

Varangy a földön ült és óvatosan tapogatta a tarkóját. Amikor elvette az ujjait, azok véresek voltak.

- Meg akart ölni!

- Igaz. Én is láttam! - szólalt meg az egyik erőszakoskodó.

- Nekem eltörte a csuklómat! - mondta megint Grenn és Noye felé tartotta vizsgálatra.

A páncélmester futó pillantást vetett a sérült testrészre.

- Csak zúzódás. Esetleg ficam. Aemon mester majd ad rá kenőcsöt. Menj vele, Todder, a fejedet is kezelni kell. A többi menjen vissza a cellájába! Te nem, Havas. Te itt maradsz.

Jon lerogyott a hosszú fapadra, míg a többiek elmentek. Nem vett tudomást a rá vetett pillantásokról és a jövőbeni megtorlás halk ígéreteiről sem. A karja sajgott.

- Az Őrségnek minden emberre szüksége van, akit meg tud szerezni - mondta Donal Noye, amikor ketten maradtak. - Még az olyanokra is, mint Varangy. Semmi dicsőséget nem szerzel azzal, ha megölöd.

Jon haragra lobbant.

- Azt mondta, hogy az anyám...

- Egy szajha. Hallottam. Na és?

- Lord Eddard Stark nem olyan férfi, aki szajhákkal hál! - mondta Jon fagyosan. - A becsülete...

- A becsülete nem akadályozta meg abban, hogy fattyút nemzzen, nemde?

Jon alig látott a haragtól.

- Elmehetek?

- Akkor mész el, ha megengedem.

Jon komoran bámult a kályhából felszálló füstre, ám Noye vastag ujjai megragadták az arcát és a férfi felé fordították.

- Nézz rám, ha hozzád beszélek, fiú!

Jon ránézett. A páncélmesternek akkora mellkasa volt, mint egy söröshordó, ennek megfelelő volt a hasa is. Arca közepén lapos, széles orr díszelgett, és mintha állandóan ráfért volna egy alapos borotválkozás. Fekete gyapjútunikájának bal ujját kardot mintázó ezüst tű tűzte a ruha vállrészéhez.

- A szavak nem teszik az anyádat szajhává. Az volt, ami volt, bármit mondjon is Varangy, nem változtat rajta semmit. Tudod, vannak emberek a Falon, akiknek tényleg szajha volt az anyjuk.

Az én anyám nem, gondolta Jon csökönyösen. Semmit sem tudott az anyjáról, Eddard Stark sohasem beszélt róla. Mégis álmodott róla időnként, olyan gyakran, hogy szinte maga előtt látta az arcát. Álmaiban gyönyörű volt és nemesi származású, a szemei pedig kedvesen ragyogtak felé.

- Azt hiszed, nehéz a sorsod, mert egy nagyúr fattya vagy? - folytatta a páncélmester. - Az a kölyök, Jeren, egy septon zabigyereke, Cotter Pike anyja pedig egy kocsmai lotyó volt. Most ő parancsol a Keleti Őrségnek a Tenger mellett.

- Nem érdekel - közölte Jon. - Nem érdekelnek ők, nem érdekelsz te, vagy Thorne vagy Benjen Stark vagy bárki más. Gyűlölök itt. Túl... hideg.

- Igen. Hideg, kemény és aljas. Ez a Fal és ilyenek az emberek, akik lakják. Nem olyan, mint a szoptatós dajkád meséiben. Nos, szard le a meséket és szard le a szoptatós dajkádat! Így van és kész, te pedig egész életedben itt leszel, akárcsak mindenki más.

- Élet - ismételte keserűen Jon. A páncélmester könnyen beszélt az életről. Neki volt. Csak azután bújt feketébe, miután fél karját elvesztette Viharvég ostrománál. Azelőtt Stannis Baratheonnál, a király fivérénél dolgozott, mint kovács. Bejárta a Hét Királyságot egyik végétől a másikig, lakomázott, asszonyokat kergetett és száz csatában harcolt. Azt mondják, Donal Noye készítette Robert király harci pörölyét, azt, amely pontot tett Rhaegar Targaryen életére a Három Folyónál. Minden olyan dolgot megtett, amit Jon sohasem fog, majd amikor már öreg lett, jóval harmincon túl, könnyebben megsérült egy csatabárdtól. A seb úgy elfertőződött, hogy végül az egész karjának búcsút mondhatott. Csak akkor, megnyomorodva jött Donal Noye a Falra, amikor az élete már jóformán véget ért.

- Igen, élet - mondta Noye. - Hosszú vagy rövid élet, rajtad múlik, Havas. Ha így folytatod tovább, meglásd, valamelyik testvéred még elvágja a torkodat egy éjjel.

- Ők nem a testvéreim - csattant fel a fiú. - Gyűlölnek, mert jobb vagyok náluk.

- Nem. Azért gyűlölnek, mert úgy viselkedsz, mint aki jobb náluk. Rád néznek és egy kastélyban nevelkedett fattyút látnak, aki azt hiszi magáról, hogy úrifiú - a páncélmester közelebb hajolt. - Nem vagy az. Jól jegyezd meg! Havas vagy, nem Stark. Fattyú vagy és erőszakos.

- Erőszakos? - Jon alig jutott szóhoz. A vád olyan igazságtalan volt, hogy elakadt tőle a lélegzete. - Ők támadtak rám. Négyen.

- Az a négy, akit megaláztál az udvaron. Az a négy, aki valószínűleg fél tőled. Néztem, ahogy harcolsz. Veled nem gyakorlás a küzdelem. Ha jól megélesítenéd a kardod, mindannyiukból szeletelt hús lenne. Te is tudod, én is tudom, ők is tudják. Semmi esélyt nem hagysz nekik. Szégyenbe hozod őket. Büszke vagy erre?

Jon habozott. Tényleg büszkeséget érzett, amikor győzött. De hát miért ne érezne? De a páncélmester ettől is megfosztja, úgy hangzik, mintha valami rosszat cselekedne.

- Mind idősebb nálam - mondta védekezőn.

- Idősebb, nagyobb és erősebb. Ez igaz. Lefogadom, hogy a fegyvermestered Deresben megtanított rá, hogyan harcolj nálad nagyobb emberek ellen. Így van? Ki volt az, valami öreg lovag?

- Ser Rodrik Cassel - felelte Jon óvatosan. Itt valami csapda van. Érezte, ahogy lassan bezárul körülötte.

Donal Noye megint előrehajolt, egyenesen Jon arcába.

- Na, gondolkodj el ezen, fiú! Ezek közül egyiknek sem volt soha fegyvermestere Ser Alliser előtt. Az apjuk paraszt volt, kocsis, orvvadász, kovács, bányász vagy evezős egy kereskedőhajón.

Amit tudnak a küzdelemről, azt a fedélközben, Óváros vagy Lannisport sikátoraiban, út menti bordélyokban és a királyi út kocsmáiban tanulták. Lehet, hogy néhányszor összeütöttek egy-két botot, mielőtt idejöttek, de bizony mondom, hogy húsz közül egy sem volt soha olyan gazdag, hogy saját kardja lehetett volna - a tekintete zord volt. - Most hogy tetszik a győzelmeid íze, Lord Jégcsap?

- Ne nevezz így! - szólt rá élesen Jon, de a dühének már elveszett az ereje. Hirtelen elszégyellte magát. Bűntudata volt. - Én soha... nem gondoltam...

- Legjobb lesz, ha elkezdesz gondolkodni - figyelmeztette Noye. - Vagy megteszed, vagy tőrrel a kezed ügyében kell aludnod. Most menj!

Mire Jon kiment a páncélteremből, majdnem dél volt. A napsugarak áttörtek a felhőkön. Hátat fordított a napnak és tekintetét felemelte a Falra, amely kék és kristály színekben pompázott a napfényben. A látványa még ennyi hét elmúltával is borzongást keltett benne. Évszázadok szélfútta pora koptatta és csiszolta, rátapadt, mint a sár és ettől gyakran sápadt szürkének látszott, a borult ég színének... amikor azonban a nap egy tiszta időben érte, egyszerűen ragyogott, megelevenedett a fénytől, s hatalmas kék-fehér sziklának tűnt, amely a fél égboltot eltakarta.

A legnagyobb építmény, amit emberkéz valaha emelt, mondta neki Benjen Stark a királyi úton, amikor először pillantották meg a Falat a távolban.

- És kétségtelenül a leghaszontalanabb is egyben - tette hozzá Tyrion Lannister vigyorogva, de még az Ördögfióka is elhallgatott, ahogy közelebb értek. Mérföldekről látszott, halvány kék csík végig az északi horizonton, amely elnyúlik kelet és nyugat felé, s eltűnik a messzeségben, hatalmas és töretlen. Mintha üzent volna: *Ez itt a világ vége.*

Amikor végül megpillantották a Fekete Várat, faborítású tornyai és kőbástyái alig látszottak többnek, mint a havon szétszórt maroknyi játékszernek a roppant jégfal tövében. A Fekete Testvérek ősi erődje nem olyan volt, mint Deres, nem is volt igazi kastély. Nem voltak falai, tehát nem lehetett védeni, sem délről, sem keletről vagy nyugatról. Egyedül az északi irány érdekelte az Éjjeli Őrséget, s északon ott magasodott a Fal. Majdnem hétszáz láb magas volt, háromszor magasabb az általa védett erőd legmagasabb tornyánál. A nagybátyja elmondta, hogy a teteje olyan széles, hogy egy tucat páncélos lovag elférne rajta egymás mellett. Hatalmas kőhajító gépek és ormótlan fa emelőszerkezetek ösztövér körvonalai álltak őrt odafent, mintha óriási madarak csontvázai lettek volna, s közöttük feketébe öltözött emberek járkáltak, akár a hangyák.

Ahogy ott állt a páncélterem előtt és felfelé bámult, Jont ugyanúgy lenyűgözte a látvány, mint a királyi úton, amikor először pillantotta meg. Ilyen volt a Fal. Néha majdnem elfelejtette, hogy ott van, ahogy az ember hajlamos elfeledkezni az égboltról vagy a földről a lába alatt, máskor meg mintha nem is lett volna rajta kívül semmi a világon. Vénebb volt, mint a Hét Királyság, s amikor alatta állt és feltekintett, a fiú beleszédült. Érezte a roppant jégtömeg súlyát, mintha ránehezedne, mintha ledőlni készülne, s valahogy tudta, hogy ha leomlik, vele omlik az egész világ.

- Az ember eltűnődik, mi lehet mögötte - szólalt meg egy ismerős hang mellette.

Jon körülnézett.

- Lannister! Nem vettelek észre... akarom mondani, azt hittem, egyedül vagyok.

Tyrion Lannister olyan vastagon csavarta magára a bundákat, hogy nagyon kicsi medvének látszott.

- Sok szól amellett, hogy az embereket akkor lepjük meg, amikor nem számítanak rá. Sohasem tudhatod, mit tanulhatsz.

- Tőlem ugyan nem tanulhatsz semmit - mondta neki Jon. Az utazás vége óta keveset látta a törpét. Tyrion Lannistert, mint a királyné fivérét, az Éjjeli Őrség díszvendégének tekintették. A parancsnok a Király Tornyában szállásolta el, amelyet annak ellenére így hívtak, hogy már száz éve nem látogatott ide egyetlen király sem, Lannister Mormont asztalánál étkezett, napközben a Falon lovagolt, éjjelente pedig Ser Alliserrel, Bowen Marsh-sal meg a többi magas rangú tiszttel kockázott és ivott.

- Óh, bárhová megyek, mindenhol tanulok valamit. - A kis ember a Falra mutatott egy göcsörtös bottal. - Szóval ott tartottam... miért van az, hogy ha az egyik ember épít egy falat, a másik azonnal tudni akarja, mi van a túlsó oldalán? - Felszegte a fejét és Jonra nézett furcsa, egymásra egyáltalán

nem hasonlító szemeivel. - Te nagyon szeretnéd tudni, mi van a másik oldalon, ugye?

- Semmi különös - vetette oda Jon. Szeretett volna Benjen Starkkal felderítő utakra lovagolni mélyen a kísértetjárta erdő titokzatos szívébe, harcolni akart Mance Ryder vademberei ellen, meg akarta védelmezni a királyságot a Másokkal szemben, de jobbnak látta, ha nem beszél arról, mit szeretne. - A felderítők azt mondják, csak erdők, hegyek és befagyott tavak, meg rengeteg hó és jég.

- És gumkinok meg snarkok - jegyezte meg Tyrion. - Ne feledkezzünk meg róluk, Lord Jégcsap, különben mi értelme ennek a nagy valaminek itt?

- Ne nevezz Lord Jégcsapnak!

A törpe felhúzta a szemöldökét.

- Jobban szeretnéd, ha Ördögfiókának hívnának? Ha meglátják, hogy a szavaik megsebeznek, sohasem leszel képes megszabadulni a gúnyolódástól. Ha nevet akarnak adni neked, fogadd el, tedd a sajátoddá! Akkor többé nem tudnak majd bántani vele. - Intett a botjával. -Gyere, sétálj velem! Valami vacak pörköltet szolgálnak fel az étkezdében és nekem jól esne a meleg étel.

Jon is éhes volt, így csatlakozott Lannisterhez és lelassította a lépteit, hogy a törpe esetlen, totyogó járásával bírja a tempót. A szél feltámadt, hallották a vén faépületek nyikorgását körös-körül, s a távolban egy elfelejtett ablaktábla csapódását, újra meg újra. Egyszer csak nagy adag hó csúszott le az egyik tetőről és tompa puffanással zuhant a földre mellettük.

- Nem látom a farkasodat - jegyezte meg Lannister séta közben.

- A régi istállóban szoktam megkötni, miközben gyakorlatozunk. A lovakat most mind a keleti istállóban tartják, úgyhogy senki sem zavarja. Az idő többi részében velem van. Az én hálófülkém Hardin Tornyában van.

- Az az a sérült oromzatú, ugye? Zúzott kő van az udvarán és olyan ferdén áll, mint nemes uralkodónk, Robert király egy átvedelt éjszaka után. Azt hittem, azok az épületek elhagyottak.

Jon vállat vont.

- Senkit sem érdekel, hol alszunk. A legtöbb régi torony üres, úgyhogy azt a cellát választjuk, amelyiket akarjuk.

A Fekete Vár valaha ötezer harcosnak adott otthont lovastul, szolgástul és fegyverestül. A mostani létszám ennek egytizede volt csak, s az erőd egyes részeit nem sok választotta el az összedőléstől.

Tyrion Lannister nevetése gőzölgött a hideg levegőben.

- Szólni fogok apádnak, hogy tartóztasson le néhány kőművest, mielőtt a tornyod leomlik!

Jon érezte a gúnyt a hangjában, de az igazságot nem lehetett letagadni. Az Őrség tizenkilenc hatalmas erődöt épített a Fal mentén, de ezekből csak három volt még mindig használatban: Keleti Őrség a szürke, szélfútta parton, az Árnyéktorony a hegyek alatt, ahol a Fal véget ér és közöttük, a királyi út végén a Fekete Vár. A többi erődöt már régen elhagyták. Ezek magányos, kísértetjárta helyek voltak, ahol hideg szél fütyült a sötét ablaknyílásokon át és a holtak lelkei népesítették be a mellvédeket.

- Jobb így, hogy magam vagyok - morogta Jon konokul. - A többiek félnek Szellemtől.

- Bölcs fiúk - mondta Lannister. Témát váltott. - Azt beszélik, hogy a nagybátyád túl régóta van távol.

Jonnak eszébe jutott a kívánsága, ami dühében fogalmazódott meg benne: a hóban heverő, halott Benjen Stark látomása. Gyorsan elfordult. A törpe valahogy megérzett bizonyos dolgokat, s a fiú nem akarta, hogy meglássa a bűntudatot a szemében.

- Azt mondta, a névnapomra visszaér - ismerte be. A névnapja elérkezett, majd észrevétlenül el is múlt már két hete. - Ser Waymar Royce-ot keresik. Az apja Lord Arryn zászlóvivője volt. Benjen bácsi azt mondta, lehet, hogy egészen az Árnyéktoronyig elmennek. Ahhoz fel kell mászni a hegyek közé.

- Úgy hallottam, nem kevés felderítő tűnt el az utóbbi időben - jegyezte meg Lannister, miközben felfelé kaptattak a közös helyiségbe vezető lépcsőkön. Vigyorgott és kinyitotta az ajtót. - Talán a grumkinok különösen éhesek az idén.

A terem belülről óriási volt és a kandallóban pattogó tűz ellenére is hideg szél járta át. A magas mennyezet fagerendái között varjak fészkeltek. Jon hallotta a rikácsolásukat a feje felett, miközben elvett egy tányér pörköltet és hozzá egy fekete kenyér sarkát a napos szakácsoktól. Grenn, Varangy és néhány másik fiú a meleghez legközelebbi padon ültek és durva hangon röhögtek meg káromkodtak egymás felé. Jon egy pillanatig elgondolkodva nézte őket, majd a terem távolabbi végében foglalt helyet, jó messze a többi étkezőtől.

Tyrion Lannister leült vele szemben. Gyanakodva szaglászta az ételt.

- Árpa, hagyma, répa - morogta. - Valaki megmondhatná a szakácsnak, hogy a petrezselyem nem húsféle.

- Birkapörkölt - Jon levette a kesztyűjét és egy ideig melengette a kezét a tányérból felszálló gőzben. Az illattól összefutott a nyál a szájában.

- Havas!

Jon rögtön felismerte Alliser Thorne hangját, most azonban olyan különös hangsúllyal ejtette ki a nevét, ahogy még korábban nem hallotta. Megfordult.

- A parancsnok látni akar. Most.

A fiú egy pillanatra túlságosan megijedt, hogy megmozduljon. Mit akarhat tőle a parancsnok? Valami hírt kaptak Benjenről, villant az agyába, meghalt, a látomás valóra vált.

- A nagybátyámról van szó? - tört ki belőle. - Biztonságban visszatért?

- A parancsnok nincs hozzászokva, hogy megvárakoztassák - jött Ser Alliser válasza. - Én pedig nem vagyok hozzászokva, hogy fattyúk megkérdőjelezzék a parancsaimat.

Tyrion Lannister leugrott a padról és felegyenesedett.

- Hagyd abba, Thorne! Megijeszted a fiút.

- Ne avatkozz olyan ügyekbe, amihez semmi közöd, Lannister! Itt nincs helyed.

- Az udvarnál azonban van - közölte a törpe mosolyogva. - Csak egy szó a megfelelő fülbe, s te megkeseredett öregemberként halsz meg, anélkül, hogy akár csak még egy fiút kiképezhetnél. Most pedig mondd meg a fiúnak, miért akarja látni a Vén Medve! Híreket kapott a nagybátyjától?

- Nem - válaszolt Ser Alliser. - Teljesen másról van szó. Egy madár érkezett ma reggel Deresből. Levelet hozott, amiben a testvéréről van szó. A féltestvéréről - javította ki magát.

- Bran! - suttogta Jon és feltápászkodott. - Valami történt Brannel.

Tyrion Lannister a vállára tette a kezét.

- Őszintén sajnálom.

Jon alig hallotta. Lesöpörte magáról Tyrion kezét és hosszú léptekkel végigment a termen. Mire az ajtóhoz ért, már futott. A Parancsnoki Toronyba rohant, át a hóförgetegen. Miután az őrök átengedték, kettesével szedte a lépcsőfokokat. Mire a parancsnok színe elé ért, a csizmája átázott, ő maga pedig kimeredt szemmel kapkodott levegő után.

- Bran! - hadarta. - Mit mond a levél Branről?

Jeor Mormont, az Éjjeli Őrség parancsnoka zord öregember volt hatalmas, kopasz fejjel és bozontos szürke szakállal. Egy holló ült a karján, ő pedig kukoricaszemekkel etette.

- Azt mondták nekem, hogy te tudsz olvasni - lerázta a hollót, a madár pedig felröppent, egyetlen szárnycsapással az ablaknál termett, s ott letelepedett. Onnét figyelte, ahogy Mormont előhúz egy összetekert levelet az övéből és átnyújtja Jonnak. „Kukorica", károgta alig hallhatóan. „Kukorica, kukorica".

Jon ujjai végigtapogatták a rémfarkas körvonalait a feltört, fehér viaszpecséten. Felismerte Robb kézírását, de a betűk elmosódtak, ugrálni kezdtek, ahogy próbálta elolvasni őket. Rádöbbent, hogy sír. Ekkor, a könnyein keresztül rájött a szavak értelmére és felemelte a fejét.

- Felébredt - mondta. - Az istenek visszaadták!

- Nyomorék lett - jegyezte meg Mormont. - Sajnálom, fiú. Olvasd végig a levelet!

A szavakra pillantott, de azok nem számítottak többé. Semmi sem számított. Bran élni fog.

- A testvérem élni fog! - kiáltotta Mormontnak. A parancsnok megcsóválta a fejét, felmarkolt némi kukoricát és füttyentett. A holló a vállára röppent. „Élni! élni!", kiáltotta.

Jon arcán széles mosollyal, a kezében pedig Robb levelével rohant le a lépcsőn.

- A testvérem élni fog! - kiáltotta oda az őröknek. Azok egymásra pillantottak. Visszaszaladt az étkezdébe, ahol Tyrion Lannister éppen végzett az evéssel. Megragadta a kis embert a hóna alatt, felkapta a levegőbe és körbeforgatta. - Bran élni fog! - ujjongott lelkesen. Lannister meglepettnek látszott. Jon letette és a kezébe nyomta a levelet. - Itt van. Olvasd! - kiáltotta.

Mások is köréjük gyűltek és kíváncsian bámulták a fiút. Jon észrevette Grennt néhány lábnyira onnét. Egyik kezét vastag gyapjúkötés borította. Inkább idegesnek és bizonytalannak látszott, mint fenyegetőnek. Jon odament hozzá. Grenn hátrálni kezdett és felemelte a kezét.

- Ne gyere a közelembe, fattyú!

Jon rámosolygott.

- Sajnálom, ami a csuklóddal történt. Egyszer Robb ugyanezt a fogást alkalmazta rajtam, csak fakarddal. Úgy fájt, mint a hét pokol, de a tiéd még rosszabb lehet. Figyelj, ha akarod, megmutatom, hogyan kell kivédeni!

Alliser Thorne meghallotta.

- Nézd csak! Lord Jégcsap el akarja foglalni a helyemet - gúnyosan elmosolyodott. -Könnyebb dolgom lenne megtanítani zsonglőrködni egy farkast, mint neked kiképezni ezt a bölényt.

- Állom a fogadást, Ser Alliser! - vágta rá Jon. - Nagyon szeretném látni, ahogy Szellem zsonglőrködik!

Halotta, amint Grenn döbbenten kapkod levegő után. A terem elcsendesedett.

Tyrion Lannister felröhögött. Három fekete testvér is csatlakozott hozzá egy közeli asztal mellett. A nevetés végighullámzott a padokon. Még a szakácsok is vihogtak. A madarak fészkelődni kezdtek a szarufák között, s végül maga Grenn is kuncogni kezdett.

Ser Alliser nem vette le a szemét Jonról. Ahogy a röhögés dübörgött körülötte, úgy sötétült el az arca, s kardforgató keze ökölbe szorult.

- Ez súlyos hiba volt, Lord Jégcsap - sziszegte végül egy igazi ellenség maró hangján.

EDDARD

Eddard Stark bánatosan, fáradtan, éhesen és ingerülten lovagolt be a Vörös Torony hatalmas bronzkapuin. Még mindig a nyeregben ült és hosszú, forró fürdőről, sült csirkéről és puha, tollas ágyról álmodozott, amikor a király intézője közölte vele, hogy Pycelle nagymester sürgősen összehívta a kistanácsot. A Segítő megtisztelő jelenlétére is szükség van, amint ez megfelel neki.

- Holnap fog megfelelni - mordult fel Ned és leszállt a lóról.

Az intéző nagyon mélyen meghajolt.

- Közlöm a tanácstagokkal, hogy sajnálod, uram.

- Nem, a fenébe is! - mondta Ned. Nem volna szerencsés, ha megsértené a tanácsot, mielőtt egyáltalán hozzákezdene új hivatala gyakorlásához. - Felkeresem őket. Kérlek, adj néhány percet, hogy valami megfelelőbb öltözetet vehessek!

- Igen, uram - felelte az intéző. - Lord Arryn egykori szobáit bocsátottuk rendelkezésedre a Segítő Tornyában, ha megfelel. Odavitetem a holmidat.

- Köszönet érte.

Ned letépte a kezéről a lovaglókesztyűket és az övébe dugta őket. Udvartartásának többi része most haladt át mögötte a kapun. Ned megpillantotta Vayon Poole-t, saját intézőjét és odakiáltott neki:

- Úgy tűnik, a tanácsnak sürgős szüksége van rám! Győződj meg róla, hogy a lányaim megtalálták-e a hálótermeiket és mondd meg Jorynak, hogy tartsa ott őket! Arya nem mehet felfedezőútra - Poole meghajolt. Ned visszafordult a királyi intézőhöz. - A szekereim még mindig valahol a városban vánszorognak. Megfelelő ruhára van szükségem.

- A legnagyobb örömmel - felelte az intéző.

Ned tehát holtfáradtan és kölcsönkért ruhában vonult be a tanácsterembe, ahol a kistanács négy tagja őt várta.

A helyiség igen gazdagon volt berendezve. Gyékény helyett Myrből származó szőnyegek borították a padlót, az egyik sarokban pedig vagy száz élénk színű mesebeli szörnyeteg ugrándozott egy Nyár Szigeteki faragott védőfalon. A falakon norvosi, qohori és lysi kárpitok függtek, az ajtót pedig két valyriai szfinx fogta közre. Csiszolt gránitszemük izzott a fekete márványarcban.

A tanácsos, akit Ned a legkevésbé szeretett, Varys, azonnal megszólította, mihelyt belépett.

- Lord Stark, mélységes bánattal értesültem a királyi úton téged ért kellemetlenségekről. Mindannyian felkerestük a szentélyt, hogy gyertyát gyújtsunk Joffrey hercegért. Imádkozom, hogy mielőbb felépüljön. - Kezei púdernyomokat hagytak Ned ruhaujján és kellemetlen, édeskés illatot árasztott, mint a temetői virágok.

- Az isteneid meghallgattak - felelte Ned hűvös udvariassággal. - A herceg napról napra erősebb - kibontakozott az eunuch szorításából és keresztülment a szobán Lord Renlyhez, aki a védőfal mellett állva halkan egy alacsony emberrel beszélgetett, aki nem lehetett más, csak Kisujj. Renly nyolcéves fiúcska volt, amikor Robert elnyerte a trónt, de azóta éppen olyanná cseperedett, mint a bátyja, s ez nyugtalanította Nedet. Amikor csak találkozott vele, az volt a benyomása, hogy az évek elillantak és Robert áll előtte a Három Folyónál aratott friss győzelem után.

- Látom, biztonságban megérkeztél, Lord Stark - szólalt meg Renly.

- Ahogy te is - válaszolt Ned. - Bocsáss meg, de néha megszólalásig hasonlítasz Robertre.

- Szegényes másolat - jegyezte meg Renly egy vállrándítás kíséretében.

- Ám sokkal jobban öltözött - vetette közbe Kisujj. - Lord Renly többet költ ruhákra, mint az udvar hölgyeinek fele.

Ez pontosan így volt. Lord Renly sötétzöld bársonyruhában volt, zekéjére tucatnyi aranyszarvast hímeztek. Smaragd kapoccsal összetűzött, aranyszövetből készült palástot vetett hanyagul egyik vállára.

- Vannak ennél nagyobb bűnök is - mondta nevetve Renly. - Például, ahogyan te öltözöl.

Kisujj nem vett tudomást a csúfolódásról. Nedet méregette, s közben úgy mosolygott, hogy az

már az arcátlanság határát súrolta.

- Évek óta reménykedtem benne, hogy egyszer találkozunk, Lord Stark. Lady Catelyn kétségkívül említést tett rólam.

- Így van - felelte Ned fagyos hangon. Nyomasztotta a megjegyzésben bujkáló ravasz gőg. - Ha jól tudom, Brandon bátyámat is ismerted.

Renly Baratheon nevetni kezdett. Varys közelebb settenkedett, hogy hallja, miről van szó.

- Túlságosan is jól - mondta Kisujj. - Még mindig viselem irántam érzett megbecsülése jelét. Brandon is beszélt rólam?

- Gyakran és elég hevesen - mondta Ned és remélte, hogy ezzel lezárják az ügyet. Nem volt türelme az ilyen szópárbajhoz.

- Azt hittem, a hév nem illik hozzátok, Starkokhoz - folytatta Kisujj. - Itt délen azt mondják, ti mind jégből vagytok és elolvadtok, ha a Nyaknál délebbre lovagoltok.

- Nem áll szándékomban a közeli jövőben elolvadni, Lord Baelish. Erre ne számíts. - Ned a tárgyalóasztalhoz ment és így szólt: - Pycelle mester, remélem, jól szolgál az egészséged.

A nagymester szelíden elmosolyodott az asztal mellett álló magas székében.

- Elég jól a koromhoz képest, uram - válaszolta -, ám attól tartok, nagyon könnyen elfáradok.

Kedves arca fölött vékony, fehér hajszálak keretezték kopasz homlokának széles kupoláját. A nyakában lógó mesterlánc nem egyszerű fémből volt, mint Luwiné, a kéttucat súlyos láncból font tömör acél nyakék a torkától a mellkasáig elfedte a testét. A láncszemek az ember által ismert valamennyi fémet magukba foglalták: a fekete vasat, a vörös aranyat, a világos rezet és a tompa fényű ólmot, acélt, cint, sápadt ezüstöt, bronzot és platinát. Gránátkövek, ametisztek és fekete gyöngyök díszítették a műalkotást, itt-ott egy smaragddal vagy rubinttal kiegészítve.

- Talán nemsokára elkezdhetnénk - szólalt meg a nagymester és összefűzte a kezeit terjedelmes pocakján. - Félek, hogy elalszom, ha sokáig várunk még.

- Ahogy óhajtod - a király széke üresen állt az asztalfőn. A szék párnáit a Baratheon-ház aranynyal hímzett, koronás szarvasa díszítette. Ned a mellette álló széken foglalt helyet, mint királya jobb keze. - Uraim - kezdte hivatalos hangon. - Bocsássatok meg, amiért megvárakoztattalak benneteket!

- A Király Segítője vagy - mondta Varys. - Neked szolgálunk, Lord Stark.

Miközben a többiek elfoglalták megszokott helyüket, Eddard Stark rádöbbent, hogy nem tartozik ide, ebbe a szobába, ezek közé az emberek közé. Eszébe jutott, mit mondott neki Robert a kriptában, Deres alatt: „Seggnyalók és bolondok vesznek körül", panaszkodott akkor a király. Ned végignézett a tárgyalóasztal körül. Vajon kik a seggnyalók és kik a bolondok? Úgy gondolta, máris tudja a választ.

- Még csak öten vagyunk - figyelmeztette őket.

- Lord Stannis Sárkánykő felé vette az útját nem sokkal azután, hogy a király északra indult - mondta Varys -, a mi nemes Ser Barristanunk pedig bizonyára a királlyal lovagol a városon keresztül, ahogyan ez a Királyi Testőrség parancsnokához illik.

- Talán meg kellene várnunk, míg Ser Barristan és a király csatlakoznak hozzánk - javasolta Ned.

Renly Baratheon hangosan felkacagott.

- Ha arra várunk, hogy bátyám kitüntessen bennünket felséges jelenlétével, sokáig itt ülhetünk.

- Jó Robert királyunknak sok gondja van - mondta Varys. - Néhány kisebb ügyet ránk bíz, hogy könnyítsen a reá nehezedő terheken.

- Lord Varys azt akarja mondani, hogy a pénz, a termés meg az igazságszolgáltatás dolgai halálosan untatják királyi fivéremet - szólalt meg Lord Renly. - Így hát miránk hárul a birodalom igazgatása. Időnként azonban tényleg küld nekünk valami utasítást - szorosan összetekert papírt húzott elő és az asztalra tette. - Ma reggel azt parancsolta nekem, hogy lóhalálában vágtassak előre és kérjem meg Pycelle nagymestert, hogy azonnal hívja össze ezt a tanácskozást. Sürgős feladata van a számunkra.

Kisujj elmosolyodott és átnyújtotta az írást Nednek. A papíron a király pecsétje díszelgett. Ned

feltörte a viaszt a hüvelykujjával és kiterítette a levelet, hogy szemügyre vehessék az uralkodó sürgős parancsát. Növekvő hitetlenséggel olvasta a szavakat. Hát nem volt határa Robert ostobaságának? Az pedig, hogy mindezt az ő nevében tegye, csak só volt a sebben.

- Az istenek kegyelmezzenek! - szitkozódott.

- Lord Eddard arra céloz, hogy Őfelsége utasít bennünket, hogy rendezzünk nagyszabású lovagi tornát az ő Királyi Segítővé történő kinevezése alkalmából.

- Mennyiért? - érdeklődött szelíden Kisujj.

Ned elolvasta a választ a levélből.

- Negyvenezer aranysárkány jár a győztesnek. Húszezer a második helyezettnek, újabb húszezer a közelharc győztesének és tízezer az íjászversenyen diadalmaskodó férfinak.

- Kilencvenezer arany - sóhajtott Kisujj. - És ne feledkezzünk meg a járulékos költségekről sem! Robert hatalmas lakomát is akar majd. Ehhez pedig szükség lesz szakácsokra, ácsokra, felszolgálókra, énekesekre, zsonglőrökre, bolondokra...

- Bolondunk van bőven - jegyezte meg Lord Renly.

Pycelle nagymester Kisujjra pillantott és megkérdezte:

- A kincstár kibír ekkora kiadást?

- Miféle kincstár? - kérdezett vissza Kisujj fanyar mosollyal. - Hagyjuk a képmutatást, mester. Ugyanolyan jól tudod, mint én, hogy a kincstár már évek óta üres. Kölcsön kell kérnem a pénzt. A Lannisterek minden bizonnyal segítőkészek lesznek. Már így is vagy hárommillió aranysárkánnyal tartozunk Lord Tywinnak, mit számít még százezer?

Ned döbbenten állt.

- Azt állítod, hogy a Koronának hárommillió arany adóssága van?

- A Koronának több, mint hatmillió arany adóssága van, Lord Stark. A Lannistereknek tartozunk a legtöbbel, de kértünk kölcsön Lord Tyrelltől, a braavosi Vasbanktól és számos tyroshi kereskedőkartelltől is. Legutóbb már a Hithez kellett fordulnom. A Főspeton jobban alkudozik, mint egy dorne-i halaskofa.

Ned elsápadt.

- Aerys Targaryen arannyal roskadásig megtelt kincstárat hagyott maga után. Hogy engedhettétek, hogy ez megtörténjen?

Kisujj vállat vont.

- A pénzmester megszerzi a pénzt. A király és a Segítő elköltik.

- Nem hiszem el, hogy Jon Arryn hagyta, hogy Robert koldusbotra juttassa a királyságot -vágta rá Ned hevesen.

Pycelle nagymester megcsóválta nagy, kopasz fejét. Láncai lágyan csilingeltek.

- Lord Arryn megfontolt férfiú volt, de attól tartok, őfelsége nem mindig hallgat a bölcs tanácsra.

- Felséges bátyám imádja a tornákat és a lakomákat - szólt közbe Renly Baratheon -, és gyűlöl, ahogy ő mondja, „rezet számolgatni".

- Beszélni fogok őfelségével - közölte Ned. - Ez a torna olyan fényűzés, amit a királyság nem engedhet meg jelen pillanatban.

- Beszélj vele, ha úgy látod jónak - mondta Lord Renly -, de azért nem árt, ha elkészítjük a terveket.

- Egy másik alkalommal - szögezte le Ned. Talán túl élesen is, abból ítélve, ahogy a többiek rábámultak. Nem szabad megfeledkeznie róla, hogy már nem Deresben van, ahol csak a király állt fölötte. Itt csak első volt az egyenlők között. - Bocsássatok meg, uraim! - folytatta szelídebb hangon. - Fáradt vagyok. Hagyjuk abba mára és folytassuk, amikor mindannyian frissebbek vagyunk! - Nem várta meg a beleegyezésüket, hanem határozottan felállt, biccentett feléjük és elindult az ajtó felé.

Odakint a szekerek és a lovasok még mindig özönlöttek befelé a kastély kapuján, s az udvar lovak, emberi kiáltások és sár kaotikus elegye volt. Tájékoztatták, hogy a király még nem érkezett meg. A Három Folyónál esett csúnya incidens óta a Starkok, háztartásukkal együtt jócskán a főosz-

lop előtt haladt, hogy távol tartsák magukat a Lannisterektől és az egyre növekvő feszültségtől. Robertet alig látták. Azt rebesgették, hogy a kerekes házban utazik és legalább annyiszor részeg, amennyiszer józan. Ha ez igaz, órákkal lemaradhattak, de még így is hamarabb ideérhetnek, mint Ned szerette volna. Elég volt egyetlen pillantást vetnie Sansa arcára és a harag újult erővel lángolt fel benne. Az utazás utolsó két hete kész gyötrelem volt. Sansa Aryát hibáztatta és azt mondogatta neki, hogy Nymerianak kellett volna elpusztulnia, Arya pedig kétségbe esett, amikor megtudta, mi történt barátjával, a henteslegénnyel. Sansa álomba sírta magát, Arya naphosszat szótlanul merengett, Eddard Stark pedig a Deresi Starkoknak fenntartott fagyos pokolról álmodott.

Átvágott a külső udvaron, egy csapórács alatt a belső hídhoz ért és elindult arrafelé, amerre a Segítő Tornyát sejtette, amikor Kisujj toppant elé.

- Rossz irányba mész, Stark. Gyere velem!

Ned habozott egy kicsit, majd követte. Kisujj egy toronyba vezette, majd le egy lépcsőn, keresztül egy kis, megsüllyedt udvaron és végig egy elhagyott folyosón, ahol a fal mellett üres páncélok álltak őrt. A Targaryenek emlékei voltak ezek: fekete acél sárkánypikkellyel borított sisakkal porosan, elfeledve.

- Nem erre vezet az út a lakrészembe - mondta Ned.

- Mondtam, hogy így van? A kazamatákba vezetlek, hogy elvágjam a torkod és befalazzam a holttestedet - felelte Kisujj. A hangjából csak úgy áradt a gúny. - Nincs most időnk erre, Stark. A feleséged vár.

- Miféle játékot játszol velem, Kisujj? Catelyn Deresben van, sokszáz mérföldnyire innét.

- Óh? - Kisujj szürkészöld szeme pajkosan felcsillant. - Akkor, úgy látszik, valaki boszorkányos ügyességgel személyesíti meg őnagyságát. Utoljára mondom, gyere velem! Vagy ne gyere és én megtartom őt magamnak! - lesietett a lépcsőn.

Ned gyanakodva követte. Hát sohasem ér már véget ez a nap? Az ilyen intrikák egyáltalán nem az ő szája íze szerint valók voltak, de kezdett ráébredni, hogy az olyan embereknek, mint amilyen Kisujj, valóságos lételemük.

A lépcső alján vasból és tölgyfából készült, súlyos ajtó zárta el az utat. Petyr Baelish felemelte a reteszt és intett Nednek, hogy lépjen be. Kiléptek a vörösen izzó alkonyba és egy sziklás meredélyen találták magukat, magasan a folyó fölött.

- A kastélyon kívül vagyunk - szólalt meg Ned.

- Téged nehéz lenne becsapni, Stark - jegyezte meg Kisujj vigyorogva. - A nap vagy az égbolt vezetett nyomra? Kövess! A sziklába mélyedéseket vágtak. Vigyázz, nehogy lezuhanj, mert Catelyn sohasem értené meg! - azzal máris eltűnt a szikla oldala mögött. Olyan ügyesen ereszkedett alá, mint egy majom.

Ned tanulmányozta egy pillanatig a meredély sziklás oldalát, majd ugyan lassabban, de követte a férfit. A mélyedések ott voltak, ahogy Kisujj állította. Keskeny bevágások, amelyek odalentről egyáltalán nem tűntek fel, hacsak az ember nem tudta, hol keresse őket. A folyó szédítő mélységben kanyargott alattuk. Ned a falhoz szorította az arcát és megpróbált nem többször lenézni, mint ahányszor feltétlenül szükséges volt.

Amikor végre elérte a fal alját, egy keskeny, sáros ösvényt a folyó partján, Kisujj egy sziklának dőlve lustán egy almát rágcsált. Már majdnem a csutkánál tartott.

- Öregszel és egyre lassabb vagy, Stark - jegyezte meg és hanyagul a sebes vízbe hajította az almacsutkát. - Nem baj, az út hátra lévő részét lóháton tesszük meg.

Két ló várt rájuk. Ned felszállt az egyikre és a férfi után ügetett, végig az ösvényen, vissza a városba.

Baelish egy rozoga ház mellett állította meg a lovát. A háromszintes épületet fagerendákból emelték és ablakaiból lámpafény látszott a sűrűsödő félhomályban. A házból zene és durva nevetés hangja szűrődött ki és szállt a víz felett. Az ajtó mellett súlyos láncon vörös ólmozott üvegburába zárt, díszes olajlámpa himbálózott.

Ned Stark dühösen pattant le a lóról.

- Egy bordély! - kiáltotta. Megragadta a kamarást a vállánál fogva és egyetlen rántással megfor-

dította. - Ilyen messzire hoztál egy bordély miatt!

- A feleséged odabent van - mondta Kisujj.

Ez volt az utolsó csepp.

- Brandon túl kedves volt hozzád! - sziszegte Ned, ahogy a kis embert háttal nekilökte a falnak és tőrét az apró, hegyes kecskeszakáll alá nyomta.

- Uram, ne! - kiáltotta egy kétségbeesett hang. - Igazat beszél. - Lépéseket hallott maga mögött.

Ned késsel a kezében megpördült. Egy öreg, fehérhajú férfi sietett feléjük. Durva szövésű, barna ruhát viselt és az arca alatti lágy rész ide-oda lötyögött, ahogy futott.

- Ez nem tartozik rád - kezdte Ned, de hirtelen felismerte a férfit. Döbbenten eresztette le a tőrt. - Ser Rodrik!

Rodrik Cassel bólintott.

- Hölgyed odafent vár rád.

Ned teljesen összezavarodott.

- Catelyn tényleg itt van? Szóval nem csupán Kisujj aljas tréfája ez? - eltette a kést.

- Bárcsak az volna, Stark! - jegyezte meg Kisujj. - Kövess és próbálj meg egy árnyalattal kicsapongóbbnak látszani, s egy árnyalattal kevésbé úgy kinézni, mint a Király Segítője! Nem volna üdvös, ha felismernének. Esetleg megsimogathatnál egy-két mellet is elhaladtodban!

Bementek. A zsúfolt előcsarnokban találták magukat, ahol egy kövér nő trágár dalokat énekelt, vászon alsóruhát és vékony selyemkendőket viselő csinos, fiatal lányok pedig a szeretőjükhöz bújtak vagy az ölükben lovagoltak. A legcsekélyebb figyelemre sem méltatták Nedet. Ser Rodrik odalent várt, míg Kisujj felvezette a harmadik emeletre, végig egy folyosón át egy ajtón.

A szobában Catelyn várakozott. Amikor megpillantotta a férfit, felkiáltott, odaszaladt hozzá és szorosan megölelte.

- Úrnőm! - suttogta Ned csodálkozva.

- Ó, nagyszerű! - mondta Kisujj és becsukta az ajtót. - Felismerted.

- Már attól féltem, sohasem jössz, uram! - súgta halkan az asszony a mellkasához simulva. - Petyr hozta a híreket. Elmesélte a kellemetlenséget Aryával és az ifjú herceggel. Hogy vannak a lányaim?

- Mindketten gyászolnak és nagyon dühösek - válaszolta neki. - Nem értelek, Cat. Mit keresel Királyvárban? Mi történt? - faggatta Ned a feleségét. - Branről van szó? Talán... - meghalt, akarta kérdezni, de nem bírta kimondani a szót.

- Bran miatt jöttem, de nem azért, amire gondolsz - mondta Catelyn.

Ned elbizonytalanodott.

- Akkor miért? Miért vagy itt, szerelmem? Mi ez a hely?

- Csak az, aminek látszik - közölte Kisujj, miközben kényelembe helyezte magát az egyik ablak alatt. - Egy bordély. El tudnál képzelni valószínűtlenebb helyet egy Catelyn Tully számára? - Elmosolyodott. - Ez a létesítmény véletlenül az enyém, így a szervezés könnyen ment. Mindent megteszek, nehogy a Lannisterek megtudják, hogy Cat itt van Királyvárban.

- Miért? - kérdezte Ned. Akkor vette észre az asszony kezeit. A furcsa tartást, a vöröslő sebhelyeket, bal keze utolsó két ujjának merevségét. - Megsérültél! - saját tenyerébe vette a kezeit és megfordította őket. - Az istenekre! Ezek mély vágások. Kard... vagy... hogy történt, hölgyem?

Catelyn egy tőrt húzott elő a köpenye alól és a kezébe tette.

- Ezt a pengét azért küldték, hogy felnyissák vele torkát és kioltsák az életét.

Ned felkapta a fejét.

- De... ki... miért...?

Az asszony a szájára tapasztotta az ujját.

- Hadd mondjam el az egészet, szerelmem! Úgy gyorsabban megérted. Figyelj!

Ő figyelt, az asszony pedig mesélt. Mindent elmondott a könyvtártorony tüzétől Varysig, az őrökig és Kisujjig. Amikor végzett, Eddard Stark kábultan ült az asztal mellett, a tőrrel a kezében. Bran farkasa megmentette a fiú életét, gondolta tompán. Mit is mondott Jon, amikor megtalálták a kölyköket a hóban? „Elrendeltetett, hogy gyermekeid megkapják ezeket a kölyköket, uram!" Ő pe-

dig megölte Sansáét, és miért? Bűntudatot érzett? Vagy talán félelmet? Ha az istenek küldték ezeket a farkasokat, óriási ostobaságot követett el!

Gondolatait nagy nehezen visszaterelte a tőrre és arra, amit az jelent.

- Az Ördögfióka tőre - ismételte meg. Semmi értelmét nem látta a dolognak. Ujjai a sima sárkánycsont markolatra fonódtak és belevágta a tőrt az asztalba. Érezte, ahogy harapja a fát. A fegyver ott meredezett előtte és rajta gúnyolódott.

- Miért akarná Tyrion Lannister Bran halálát? A fiú sohasem ártott neki.

- Nektek, Starkoknak csak hó van a két fületek között? - kérdezte Kisujj. - Az Ördögfióka sohasem cselekedett volna egyedül.

Ned felállt és fel-alá kezdett járkálni a szobában.

- Ha a királynénak valami szerepe van ebben az ügyben, vagy - az istenek mentsenek meg ettől - a királynak... nem, ezt nem hiszem el! - mégis, amint kimondta a szavakat, eszébe jutott az a fagyos reggel ott a sírdombok között és Robert, amint azt mondja, hogy bérelt késeket kellene küldeni a Targaryen hercegnő után. Emlékezett Rhaegar kisgyermekére, koponyájának vörös roncsaira, arra, hogyan fordult el a király, épp úgy, ahogyan ő is elfordult Darry fogadótermében nem is olyan régen. Még mindig hallotta Sansát könyörögni, ahogyan Lyanna is könyörgött egykor.

- A király valószínűleg nem tudott róla - mondta Kisujj. - Nem ez lenne az első alkalom. A mi jó Robertünknek nagy gyakorlata van abban, hogy becsukja a szemét, ha valamit nem akar meglátni.

Ned erre nem tudott felelni. A henteslegény arca sejlett fel előtte, amelyet majdnem kettéhasítottak, s a király egy szót sem szólt utána. A feje lüktetett.

Kisujj odaballagott az asztalhoz és kitépte a kést a lapjából.

- A vád így is, úgy is felségárulás. Csak próbáld megvádolni a királyt, s máris Ilyn Payne-nel táncolsz, mielőtt a szavak elhagynák a szádat. A királyné... ha találsz bizonyítékot, ha rá tudod venni Robertet, hogy meghallgasson, akkor talán...

- Van bizonyítékunk - mondta Robert. - Nálunk van a tőr.

- Ez? - Kisujj könnyedén forgatta a kést. - Csinos kis acéldarab, de két éle van, uram. Az Ördögfióka minden bizonnyal megesküszik majd, hogy a tőrt elveszítette, vagy ellopták tőle, amikor Deresben voltak és mivel a bérgyilkos halott, ugyan ki bizonyítaná be a hazugságát? -Gyengéden Ned elé lökte a fegyvert. - Azt javaslom, hogy dobjuk a folyóba és felejtsük el azt is, hogy valaha összekovácsolták!

Ned hűvösen végigmérte.

- Lord Baelish, én Stark vagyok Deresből. A fiam megnyomorodva, talán haldokolva fekszik. Ha nincs egy farkaskölyök, akit a hóban találtunk, már halott lenne, s vele együtt Catelyn is. Ha tényleg azt hiszed, hogy ezt el tudom felejteni, akkor ugyanakkora bolond vagy, mint amikor kardot rántottál a bátyámra.

- Lehet, hogy bolond vagyok, Stark... de én még itt vagyok, míg a bátyád már vagy tizennégy éve a fagyott sírjában porlad. Ha te annyira szeretnél mellette porladni, távol álljon tőlem, hogy ebben megakadályozzalak, ám inkább nem szeretnék csatlakozni a társasághoz, köszönöm szépen.

- Te lennél az utolsó, akit bármilyen csapatba hajlandó lennék bevenni, Lord Baelish!

- Mélyen megsebzel - Kisujj a szívére tette az egyik kezét. - Részemről mindig is fárasztó népségnek tartottalak benneteket, Starkokat, de Catelyn általam érthetetlen okokból mégis hozzátok vonzódott. Az ő kedvéért megpróbállak életben tartani. Őrült egy feladat, elismerem, de sohasem lennék képes visszautasítani a feleségedet.

- Elmondtam Petyrnek a gyanúnkat Jon Arryn halálával kapcsolatban - mondta Catelyn. - Megígérte, hogy segít feltárni az igazságot.

Ez nem olyan hír volt, amit Eddard Stark kitörő lelkesedéssel fogadott volna, ám igaz, hogy szükségük lesz segítségre, s Kisujjt és az asszonyt valaha majdnem testvéri szeretet fűzte egymáshoz. Nem az első alkalom, amikor Ned kénytelen volt olyan emberrel szövetkezni, akit megvetett.

- Jól van - mondta, az övébe dugva a tőrt. - Varysről beszéltél. Az eunuch mindent tud az ügyről?

- Nem tőlem tudja - felelte Catelyn. - Nem egy bolondot vettél el, Eddard Stark, de Varys olyan dolgokról tud, amelyekről senki más. Valami boszorkányság van a dologban, Ned, én mondom neked!

- Kémei vannak mindenfelé, ezt mindenki tudja - legyintett Ned elutasítóan.

- Ennél többről van szó - kötötte az ebet a karóhoz az asszony. - Ser Rodrik teljes titokban beszélt Ser Aron Santagarral, s a Pók valahogy mégis tudott a beszélgetésükről. Félek attól az embertől.

Kisujj elmosolyodott.

- Lord Varyst csak bízd rám, drága hölgyem! Ha megbocsátasz egy kis trágárságot, s hol másutt is lenne illőbb helye, a töke a kezemben van - vigyorogva ökölbe szorította a kezét. - vagyis lenne, ha férfi volna, vagy lenne töke! Értesz engem, ha a gyümölcsfa kivirágozna, a madarak énekelni kezdenének, és Varys ennek nem örülne. A te helyedben én jobban aggódnék a Lannisterek, mint a herélt miatt.

Nednek nem volt szüksége Kisujjra, hogy mindezt tudja. Arra a napra gondolt, amikor Aryát megtalálták, s a királyné arckifejezésére, ahogy halkan és lágyan azt mondja: „van farkasunk". A Mycah gyerekre gondolt, Jon Arryn hirtelen halálára, Bran balesetére és a vén, bolond Aerys Targaryenre, amint trónterme padlóján haldoklik, míg vére egy aranyozott pengén szárad.

- Hölgyem - mondta Catelynhez fordulva -, itt már nem tehetsz semmit. Azt akarom, hogy azonnal térj vissza Deresbe. Ha egy gyilkos volt, lehet több is. Bárki adott is utasítást Bran megölésére, nemsokára meg fogja tudni, hogy a fiú még mindig él.

- Reméltem, hogy láthatom a lányokat... - sóhajtotta Catelyn.

- Az igen nagy oktalanság volna - szúrta közbe Kisujj. - A Vörös Torony tele van kíváncsi szemekkel, a gyermekek pedig beszélnek.

- Igazat beszél, szerelmem - mondta neki Ned. Magához ölelte. - Vidd magaddal Ser Rodrikot és vágtass Deresbe! Én majd vigyázok a lányokra. Menj haza a fiainkhoz és ügyelj a biztonságukra!

- Ahogy óhajtod, uram - Catelyn felemelte az arcát, a férfi pedig megcsókolta. Az asszony elgyötört ujjai kétségbeesetten kapaszkodtak a hátába, mintha karjai közt örökre biztonságban tudhatná férjét.

- Szeretne az úr és a hölgy igénybe venni egy hálótermet? - kérdezte Kisujj. - Figyelmeztetlek, Stark, az ilyesmiért itt általában díjat számolunk fel.

- Csak egy percet kérek négyszemközt - mondta Catelyn.

- Rendben van - Kisujj az ajtóhoz ment. - Ne tartson túl sokáig! Legfőbb ideje, hogy a Segítő és én visszatérjünk a kastélyba, mielőtt a távollétünk feltűnne.

Catelyn odament hozzá és megfogta a kezét.

- Nem felejtem el a segítségedet, Petyr! Amikor az embereid értem jöttek, nem tudtam, baráthoz vagy ellenséghez visznek-e. Rájöttem, hogy több vagy, mint barát. Egy fivérre találtam rá, akit elveszettnek hittem.

Petyr Baelish elmosolyodott.

- Reménytelenül érzelgős vagyok, drága hölgyem. Kérlek, ne mondd el senkinek! Évekbe telt, mire meggyőztem az udvart, hogy ravasz és kegyetlen vagyok és nem szeretném, ha kemény munkám kárba veszne.

Ned egy szót sem hitt ebből, de a hangja udvarias volt, amikor megszólalt:

- Én is köszönettel tartozom, Lord Baelish.

- Ah, nos, ez valódi kincs! - jegyezte meg Kisujj távozóban.

Amikor az ajtó becsukódott mögötte, Ned visszafordult a feleségéhez.

- Amint hazaérsz, üzenj Helman Tallhartnak és Galbart Glovernek az én pecsétemmel! Az a parancsom, hogy mindegyikük állítson fel egy száz íjászból álló csapatot és erősítsék meg a Cailin-árkot. Kétszáz elszánt íjász egy hadsereg ellen is képes tartani a Nyakat. Utasítsd Lord Manderlyt, hogy javítsa ki és erősítse meg Fehér Öböl védműveit és tegyen róla, hogy el legyen látva emberrel. És azt akarom, hogy ettől a naptól kezdve valaki állandóan rajta tartsa a szemét Theon Greyjoyon.

Ha háború tör ki, nagy szükségünk lesz az apja flottájára.

- Háború? - Catelyn arcára kiült a rettegés.

- Nem fog sor kerülni rá - ígérte Ned és imádkozott, hog így is legyen. Megint a karjába zárta az asszonyt. - A Lannisterek kegyetlenek, ha gyengeséget tapasztalnak, ahogy azt Aerys Targaryen a saját kárán megtanulta, de nem merik megtámadni északot anélkül, hogy az egész királyság ereje fel ne sorakozzék mögöttük. Abból pedig nem kapnak. El kell játszanom ezt az ostoba komédiát, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Ne feledd, szerelmem, miért jöttem ide! Ha bizonyítékot találok arra nézve, hogy a Lannisterek gyilkolták meg Jon Arrynt...

Érezte, hogy Catelyn reszket a karjaiban. Az asszony megsebzett kezei görcsösen csimpaszkodtak belé.

- Ha - mondta neki. - És akkor mi lesz, szerelmem?

Ned jól tudta, hogy ez a legveszélyesebb része a dolognak.

- Minden törvény a királytól ered - mondta a férfi. - Amint megtudom az igazat, elmegyek Roberthez - *És imádkozom, hogy az az ember legyen, akinek gondolom,* fejezte be hang nélkül, és *nem az, akivé félek, hogy vált.*

TYRION

- Bizonyos vagy benne, hogy ilyen hamar el kell hagynod bennünket? - kérdezte a parancsnok.

- Több, mint bizonyos, Lord Mormont - felelte Tyrion. - Jaime bátyám aggódni fog, mi történt velem. Lehet, hogy azt hiszi majd, rávettetek, hogy feketébe öltözzek.

- Bárcsak rávehetnétek - Mormont felvett egy rákollótt és összeroppantotta a tenyerében. Bár már öreg volt, a parancsnokban még mindig egy medve ereje lakozott. - Te ravasz ember vagy, Tyrion. Nagy szükségünk lenne ilyen emberekre a Falon.

Tyrion elvigyorodott.

- Akkor felforgatom a Hét Királyságot törpék után és elküldöm őket neked, Lord Mormont - Miközben nevettek, kiszívta a húst egy rák lábából és másikért nyúlt. A rákok aznap reggel érkeztek egy hordó hóban a Keleti Őrségből és rendkívül zamatosak voltak.

Ser Alliser Thorne volt az egyetlen ember az asztalnál, aki még csak el sem mosolyodott.

- Lannister gúnyolódik rajtunk.

- Csak rajtad, Ser Alliser - közölte Tyrion. A nevetés ezúttal idegesen, bizonytalanul hangzott fel az asztal körül.

Thorne fekete szemei gyűlölettel meredtek Tyrionra.

- Bátor a nyelved ahhoz képest, hogy egy fél férfit sem teszel ki. Talán nekünk kettőnknek ki kellene mennünk az udvarra.

- Miért? - kérdezte Tyrion. - A rákok itt vannak.

A megjegyzés még nagyobb röhögést váltott ki a körülöttük állókból. Ser Alliser összeszorított szájjal állt fel.

- Gyere és gúnyolódj acéllal a kezedben!

Tyrion megvizsgálta a jobb kezét.

- Hiszen van acél a jobb kezemben, Ser Alliser, bár úgy tűnik, csak egy villa. Párbajozzunk? - felpattant a székére és Thorne mellkasa felé kezdett szurkálni az apró villával. Hangos hahotázás rázta a toronyszobát. A parancsnok szájából rákdarabkák röpködtek, ahogy fuldokolt. Még a holló is csatlakozott hozzájuk, s hangosan károgott a fölöttük lévő ablakból: „Párbaj! Párbaj! Párbaj!"

Ser Alliser Thorne olyan mereven vonult ki a teremből, mintha egy kardot dugtak volna fel neki alulról.

Mormont még mindig levegő után kapkodott. Tyrion hátba vágta.

- A zsákmány a győztest illeti! - jelentette be. - Igényt tartok Thorne részére a rákokból!

A parancsnok végül visszanyerte az önuralmát.

- Gonosz ember vagy te, hogy így felbosszantottad a mi Ser Alliserünket - mondta feddőn.

Tyrion leült és kortyolt egyet a borból.

- Ha valaki céltáblát fest a mellkasára, ne lepődjön meg, ha valaki előbb-utóbb nyílvesszőt ereszt belé. Találkoztam már olyan halottal, akinek több humorérzéke volt, mint a ti Ser Allisereteknek.

- Ez nem egészen így van - tiltakozott a szállásmester, Bowen Marsh, aki olyan gömbölyű és piros volt, mint egy gránátalma. - Hallanod kellene, milyen tréfás neveket ad a kölyköknek, akiket tanít!

Tyrion már hallott egyet-kettőt ezek közül a tréfás nevek közül.

- Le merném fogadni, hogy a kölyköknek is van rá néhány nevük - mondta. - Dörzsöljétek ki a jeget a szemetekből, jó uraim! Ser Allisernek az istállókat kellene takarítania, nem pedig ifjú harcosaitokat képeznie!

- Az Őrségnek elegendő istállófiúja van - morogta Lord Mormont. - Úgy tűnik, manapság mást sem küldenek nekünk. Istállófiúk, besurranó tolvajok és erőszaktevők. Ser Alliser felkent lovag, azon kevesek egyike, akik feketébe öltöztek, amióta én vagyok a parancsnok. Bátran küzdött Királyvárnál.

- Csak a rossz oldalon - jegyezte meg Ser Jaremy Rykker szárazon. - Én csak tudom, hiszen ott

voltam mellette a sáncokon. Tywin Lannister pompás választási lehetőség elé állított bennünket. Vagy feketébe öltözünk, vagy karóra tűzeti a fejünket, mielőtt leszáll az este. Nem sértésnek szántam, Tyrion.

- Nem is vettem annak, Ser Jaremy. Az apám igen kedveli a karóra tűzött fejeket, különösen, ha azok eredeti tulajdonosai valamilyen módon felbosszantották őt. Ilyen nemes arcot pedig, mint a tiéd, nos, kétségtelenül dísznek szánt a Király Kapuja fölé. Azt hiszem, elég feltűnő látványt nyújtottál volna odafent.

- Köszönöm - felelte Ser Jaremy keserű mosollyal.

Mormont parancsnok megköszörülte a torkát.

- Néha attól tartok, Ser Alliser helyesen lát téged, Tyrion. Te tényleg kigúnyolsz bennünket és nemes hivatásunkat.

Tyrion vállat vont.

- Mindannyiunknak szüksége van rá, hogy időnként kigúnyolják, Lord Mormont, különben túl komolyan vennénk magunkat. Kérnék még egy kis bort! - felemelte a kupáját.

Miközben Rykker megtöltötte neki, Bowen Marsh szólalt meg:

- Kis ember létedre igen nagy a szomjad.

- Óh, szerintem Lord Tyrion meglehetősen nagy ember - szólalt meg Aemon mester az asztal túlsó végéből. Halkan beszélt, az Éjjeli Őrség magas rangú tisztjei mégis mind elcsendesedtek, hogy jobban hallják, mit mond a vénember. - Szerintem óriás ő, aki eljött közénk ide, a világ végére.

Tyrion szelíden válaszolt.

- Már sokféle névvel illettek, uram, de az óriás nem sűrűn fordult elő közöttük.

- Mégis - Aemon mester ködös, tejfehér szemei Tyrion arcára meredtek -, én azt hiszem, igaz.

Tyrion Lannister életében először nem talált szavakat. Csak udvariasan meghajtotta a fejét és ennyit mondott:

- Túl jóságos vagy hozzám, Aemon mester.

A vak öregember elmosolyodott. Apró termetű volt, ráncos és kopasz. Termete megroskadt száz évének súlya alatt, s számos fémből összeillesztett mesterlánca lazán lógott a nyaka körül.

- Már sokféle névvel illettek, uram - szólalt meg -, de a jóságos nem sűrűn fordult elő közöttük - ezúttal maga Tyrion járt elöl a kacagásban.

Jóval később, amikor az evés komoly művelete befejeződött és a többiek elmentek, Mormont hellyel kínálta Tyriont a tűz mellett és egy kupa forralt szeszt töltött neki, amely olyan erős volt, hogy könnyeket csalt a szemébe.

- A királyi út igen veszélyes idefent északon - mondta a parancsnok iszogatás közben.

- Velem van Jyck és Morrec - felelte Tyrion -, Yoren pedig megint délre megy.

- Yoren csak egy ember. Az Őrség elkísér egészen Deresig - közölte Mormont ellentmondást nem tűrő hangon. - Három ember elég lesz.

- Ha ragaszkodsz hozzá, uram - sóhajtott Tyrion. - Küldhetnéd az ifjú Havas Jont. Nagyon örülne a lehetőségnek, hogy viszontlássa a fivéreit.

Mormont összeráncolt homlokkal, tűnődve nézett vastag, szürke szakálla mögül.

- Havas? Óh, a Stark-fattyú! Inkább nem. A fiataloknak el kell felejteniük a maguk mögött hagyott életet, fivéreket, anyákat, mindent. Egy látogatás otthon csak olyan érzéseket kavarna fel, amiket jobb békében hagyni. Én jól ismerem ezeket a dolgokat. A saját vérem... a húgom, Maege uralkodik a Medve-szigeten a fiam becstelensége óta. Unokahúgaim vannak, akiket sohasem láttam. - Kortyolt egyet az italból. - Amellett Havas Jon csak egy kisfiú. Három erős kard lesz veled, hogy gondoskodjék a biztonságodról.

- Megható a törődésed, Lord Mormont. - Az erős ital Tyrion fejébe szállt, de annyira nem bódította el, hogy ne vette volna észre, a Vén Medve akar tőle valamit. - Remélem, meghálálhatom a jóságodat.

- Meghálálhatod - közölte Mormont tompán. - A nővéred a király mellett ül. A bátyád nagy lovag, az apád pedig a leghatalmasabb úr a Hét Királyságban. Szólj náluk az érdekünkben! Beszélj

nekik a szükségleteinkről! A saját szemeddel láthattad, uram. Az Éjjeli Őrség haldoklik. Már alig ezren vagyunk. Hatszáz ember itt, kétszáz az Árnyéktoronyban, még kevesebb a Keleti Őrségben, s ennek is csak szűk harmada harcos. A Fal száz mérföld hosszú. Gondolkodj el ezen! Ha támadás ér bennünket, a fal minden mérföldjére három védő jut.

- Három és egyharmad - ásított Tyrion.

Mormont mintha meg sem hallotta volna. Az öregember a tűz felett melengette a kezét.

- Elküldtem Benjen Starkot, hogy Yohn Royce fia után kutasson, aki az első felderítőútján tűnt el. A Royce-gyerek zöld volt még, mint a nyári fű, de ragaszkodott a parancsnoksághoz. Azt mondta, ez kijár neki, mint lovagnak. Nem akartam megbántani az apját, ezért beleegyeztem. Két olyan férfival küldtem ki, akiket az Őrség legjobbjainak tartottam. Én bolond!

„Bolond", helyeselt a holló. Tyrion felpillantott. A madár lebámult rá fekete gombszemeivel és megsuhogtatta a szárnyát. „Bolond", szólalt meg megint. A vén Mormont valószínűleg rossz néven venné, ha kitekerné a teremtmény nyakát. Kár...

A parancsnok azonban nem vett tudomást az idegesítő állatról.

- Gared majdnem olyan idős volt, mint én és már hosszabb ideje szolgált a Falon - folytatta -, mégis, úgy tűnik, megtagadta az esküjét és megszökött. Sohasem hittem volna, főleg róla nem, de Lord Eddard elküldte nekem a fejét Deresből. Royce-ról nincs hír. Egy dezertőr, két eltűnt, s most Ben Stark sem jelentkezik - mélyet sóhajtott. - Ki vagyok én, hogy őt kerestessem? Két év múlva hetven leszek. Túl öreg és túl fáradt vagyok már a teherhez, ami a vállamra nehezedik, de ha leteszem, ki viszi tovább helyettem? Alliser Thorne? Bowen Marsh? Olyan vaknak kellene lennem, mint Aemon mester, hogy ne lássam, mik is ők valójában. Az Éjjeli Őrség elkeseredett fiúk és megfáradt vénemberek seregévé vált. A ma esti asztaltársaságomtól eltekintve talán húszan vannak, akik tudnak olvasni, még kevesebben, akik képesek gondolkodni, tervezni vagy vezetni. Az Őrség valaha építkezéssel töltötte a nyarakat és minden parancsnok magasabbra emelte a Falat, mint ahogyan átvette. Most csak arra elég az erőnk, hogy életben maradjunk.

Halálosan komolyan beszél, jött rá Tyrion. Egy kicsit kínosan érezte magát az öregember miatt. Lord Mormont élete javarészét a Falon töltötte, muszáj volt hinnie benne, hogy volt értelme azoknak az éveknek.

- A király hallani fog a bajaitokról, ígérem! - mondta Tyrion ünnepélyesen. - Beszélni fogok atyámmal és Jaime bátyámmal is. - Elhatározta, hogy valóban fog. Tyrion Lannister megtartja a szavát. A többit elhallgatta: hogy Robert király nem törődik majd vele, Lord Tywin megkérdezi, eszénél van-e, Jaime pedig csak nevetni fog.

- Te fiatal ember vagy, Tyrion - folytatta Mormont. - Hány telet láttál?

Tyrion megvonta a vállát.

- Nyolcat, kilencet. Nem emlékszem.

- És mindegyik rövid volt.

- Ahogy mondod, uram - tél közepén született, szörnyű, kegyetlen télben, amelyről a mesterek azt mondták, három évig tartott, de Tyrion legkorábbi emlékei a tavaszhoz fűződtek.

- Amikor kisfiú voltam, azt tartották, hogy a hosszú nyár mindig hosszú telet jelent. Ez a nyár már kilenc éve tart, Tyrion, s nemsokára itt a tizedik esztendő is. Gondolkodj el ezen!

- Amikor én voltam kisfiú - felelte Tyrion -, a dajkám azt mesélte, hogy egy napon, ha az emberek jók lesznek, az istenek végtelen nyarat ajándékoznak majd a világnak. Talán jobbak voltunk, mint gondolnánk és a Nagy Nyár végre beköszöntött. - Elvigyorodott.

A parancsnokon nem látszott, hogy jól szórakozna.

- Te nem vagy olyan bolond, hogy elhiggyed ezt, uram! A napok máris rövidülnek. Semmi kétség. Aemon mester üzeneteket kapott a Fellegvárból olyan felfedezésekről, amelyek alátámasztják az övéit. A nyár vége a képünkbe bámul! - Mormont kinyújtotta a kezét és megragadta Tyrionét. - Meg kell értetned velük! Én mondom neked, uram, közeleg a sötétség. Szörnyű dolgok vannak az erdőkben, rémfarkasok, mamutok és hómedvék, amelyek akkorák, mint egy bölény, s álmaimban sötétebb formákat is láttam.

- Álmaidban - ismételte Tyrion. Óriási szüksége lett volna még egy erős italra.

Mormont nem hallotta meg a gúnyt a hangjában.

- A Keleti Őrség közelében élő halászok fehér alakokat láttak a parton.

Tyrion ezúttal nem tudta fékezni a nyelvét.

- A lannisporti halászok gyakran látnak tengeri lényeket.

- Denys Mallister azt írja, hogy a hegyi emberek dél felé vándorolnak. Soha nem látott számban lopóznak át az Árnyéktoronynál. Menekülnek, uram... de mi elől menekülnek? -Lord Mormont az ablakhoz lépett és kibámult az éjszakába. - Az én csontjaim már öregek, Lannister, de még sohasem éreztek ilyen fagyot. Kérlek, mondd el a királynak, amit tőlem hallottál! A tél közeleg és amikor leszáll a Hosszú Éjszaka, csak az Éjjeli Őrség áll majd a birodalom és az északról előretörő sötétség között. Ha nem állunk készen, az istenek irgalmazzanak mindannyiunknak!

- Az istenek irgalmazzanak nekem, ha nem alszom valamit ma éjjel. Yoren kora hajnalban akar indulni - Tyrion felállt. Álmos volt a bortól és elege volt a közelgő végzetből. - Köszönet minden udvariasságért, amiben részeltettél, Lord Mormont.

- Mondd el nekik, Tyrion! Mondd el nekik és győzd meg őket! Csak ennyi hálára van szükségem - füttyentett. A holló odaröppent hozzá és a vállára telepedett. Mormont elmosolyodott és a zsebéből néhány szem kukoricát adott a madárnak. Tyrion így hagyta magára.

Odakint metsző hideg volt. Tyrion Lannister vastagon bundákba bebugyolálva felhúzta a kesztyűit és biccentett a Parancsnoki Torony előtt őrt álló szerencsétlen, összefagyott őrdögöknek. Elindult át az udvaron saját, a Királyi Toronyban található szobája felé. Olyan gyorsan lépkedett, ahogy csak a lábai bírták. Hófoltok ropogtak a talpa alatt, ahogy a csizmáival áttörte az éjjel megfagyott jeges kérget, gőzölgő lélegzete pedig úgy kísérte, mint egy lobogó. Kezeit a hóna alá dugta és még gyorsabban szedte a lábait. Remélte, Morrec nem felejtette el felmelegíteni az ágyát a tűzből kivett forró téglákkal.

A Fal roppant tömege rejtelmesen fénylett a Királyi Torony mögött. Tyrion megállt egy pillanatra és felnézett rá. A lábai sajogtak a hidegtől és a sietségtől.

Hirtelen különös vágy kerítette hatalmába, hogy még egyszer lepillanthasson a világ végéről. Ez lesz az utolsó esélye, gondolta. Holnap délre indul és el sem tudta képzelni, hogy valaha is visszatérjen ebbe a fagyos sivárságba. Ott magasodott előtte a Királyi Torony a meleg és a puha ágy ígéretével, Tyrion mégis azon kapta magát, hogy elhalad mellette, egyenesen a Fal hatalmas tömbje felé.

A déli oldalon falépcső futott felfelé. Vastag, durván faragott gerendák tartották, amelyeket mélyen a jégbe süllyesztettek, s a fagy tartotta őket a helyükön. A tákolmány ide-oda kanyargott, cikkcakkban, mint a villámcsapás. A fekete testvérek biztosították róla, hogy sokkal erősebb, mint amilyennek látszik, ám Tyrion lábai túlságosan görbék voltak ahhoz, hogy akár csak álmodozzon a feljutásról. A kút mellett álló vaskalitkához ment inkább, bemászott és gyors egymásutánban háromszor erősen megrántotta a csengettyű kötelét.

Szinte örökkévalóságnak tűnt a várakozás, míg ott állt a rácsok mögött, háttal a Falnak. Ahhoz mindenesetre elég sokáig kellett ácsorognia, hogy elgondolkodjon rajta, miért is csinálja ezt. Már azon volt, hogy kiveri a fejéből ezt a hirtelen támadt ötletet és lefekszik aludni, amikor a kalitka megrándult és emelkedni kezdett.

Lassan mozgott felfelé. Eleinte meg-megrázkódott és megtorpant, később azonban simábban haladt. A talaj fokozatosan eltűnt alóla, a ketrec himbálózott, Tyrion pedig szorosan markolta a vasrácsokat. Még a kesztyűn át is érezte a fém hidegét. Elismeréssel nyugtázta, hogy Morrec tüzet gyújtott a szobájában, a parancsnok tornya azonban sötét volt. Úgy látszik, a Vén Medvének több esze van, mint neki.

A tornyok felett járt, még mindig felfelé araszolva. A Fekete Vár kirajzolódott a holdfényben. Innen fentről látszott igazán, milyen sivár és üres is valójában. Ablaktalan tornyok, omladozó falak és kőtörmelékkel borított udvarok látszottak. Távolabb látta Vakondváros fényeit, a kis városét, amely mintegy fél mérföldnyire délre feküdt a királyi út mellett. A holdfény itt-ott vízfelületen csillant meg, amerre jeges patakok zúdultak alá a hegyekből, hogy összeszabdalják a síkságokat. A világ többi része szélfútta hegyormok és helyenként hóborította, sziklás mezők bús üressége volt

csupán.

Vastag hang szólalt meg mögötte:

- Hét pokol, ez a törpe! - A ketrec hirtelen rántással megállt. Lassan ide-oda himbálózva függött a mélység felett. A kötelek csikorogtak.

- Hozd be, a fene vigye el! - Nyögés, majd fa hangos recsegése hallatszott, ahogy a ketrec megindult oldalra, s a Fal nemsokára alatta volt. Tyrion megvárta, míg a himbálózás megszűnik, csak azután nyitotta ki a kalitka ajtaját, s ugrott le a jégre. Egy nagydarab, feketeruhás figura támaszkodott a csörlőnek, egy másik pedig a kalitkát tartotta kesztyűs kezével. Arcukat gyapjúsálak takarták el, úgy, hogy csak a szemük látszott, termetük pedig gömbölyűnek tűnt a fekete gyapjú- és bőrrétegek miatt.

- Mit akarsz ilyenkor éjnek idején? - kérdezte tőle az, amelyik a csörlő mellett állt.

- Még utoljára körülnézni.

Az őrök savanyú pillantást vetettek egymásra.

- Nézz meg mindent, amit csak akarsz! - mondta a másik. - Csak vigyázz, kis ember, nehogy lepottyanj! A Vén Medve megnyúzna bennünket.

A nagy daru alatt apró fakunyhó állt. Tyrion kályha tüzét látta odabent, és egy pillanatra érezte a meleg fuvallatot, amikor a csörlős emberek kinyitották az ajtót és visszamentek a kalyibába. Aztán egyedül maradt.

Harapós hideg volt idefent, a szél pedig úgy kapaszkodott a ruháiba, mint egy ragaszkodó szerető. A Fal teteje szélesebb volt, mint a királyi út, így Tyrion nem félt attól, hogy leesik, bár a járófelület jobban csúszott, mint szerette volna. A testvérek zúzott követ terítettek szét a járdákon, de a számtalan láb alatt megolvadt a Fal, s a jég magába zárta a kavicsos utakat, míg az ösvény újra csupasz nem lett, s el nem érkezett az ideje az újabb kőtörésnek.

Tyrionnak azonban mindez nem okozott gondot. Elnézett kelet, majd nyugat felé, amerre a Fal húzódott, mint egy roppant fehér út, amelynek nincs eleje, nincs vége, sötét mélység tátong mindkét oldalán. Minden különösebb ok nélkül a nyugati irány mellett döntött. Arrafelé indult tehát - az északi oldalhoz legközelebb eső ösvényt követve -, ahol a kőtörmelék a legfrissebbnek látszott.

Fedetlen arca kipirult a hidegtől, lábai pedig lépésről-lépésre jobban sajogtak, de Tyrion nem figyelt rájuk. Szél kavargott körülötte, a törmelék csikorgott a talpa alatt, a fehér szalag előtte pedig követte a hegyek vonulatát, egyre magasabbra és magasabbra hágott, míg végül eltűnt a nyugati horizont mögött. Elhaladt egy hatalmas katapult mellett, amely akkora volt, mint egy városfal, s az alapját mélyen a Falba süllyesztették. A hajító kart javítás miatt levették, s elfeledkeztek róla. Úgy hevert ott, mint egy törött játék, félig a jégbe ágyazva.

A hajítógép túlsó oldalán tompa hang hallatszott.

- Ki van ott? Állj!

Tyrion megállt.

- Ha túl sokáig állok, idefagyok, Jon! - mondta, ahogy egy halvány, bozontos alak hangtalanul odasuhant hozzá, s szaglászni kezdte a bundáját. - Szervusz, Szellem!

Havas Jon közelebb lépett. A bunda- és bőrrétegek alatt nagyobbnak és súlyosabbnak látszott. Köpenye csuklyáját mélyen az arcába húzta.

- Lannister! - szólalt meg és meglazította az arcát takaró sálat, hogy kiszabadítsa a száját. - Ez az utolsó hely, ahol számítottam volna rá, hogy megpillantalak. - Nehéz, vashegyű lándzsát tartott a kezében. A fegyver hosszabb volt, mint ő maga. Oldalán kard lógott bőrhüvelyében, mellkasán keresztbevetve pedig ezüsttel kivert csillogó, fekete harci kürt látszott.

- Ez az utolsó hely, ahol számítottam volna rá, hogy megpillantanak - ismerte be Tyrion. - Hirtelen szeszély kerített hatalmába. Ha hozzáérek Szellemhez, leharapja a kezem?

- Nem, ha itt vagyok - ígérte a fiú.

Tyrion megvakarta a fehér farkas füle tövét. A vörös szemek egykedvűen meredtek fel rá. Az állat már felért egészen a mellkasáig. Még egy év, gondolta Tyrion és abban a nyomasztó érzésben lesz része, hogy ő néz fel a farkasra.

- Mit csinálsz idefent ma éjjel? - kérdezte Jontól. - Amellett, hogy lefagyasztod a férfiasságo-

dat...

- Rám jutott az éjjeli őrszolgálat - felelte Jon. - Megint. Ser Alliser volt olyan kedves és elintézte, hogy az őrparancsnok különös figyelmet fordítson rám. Úgy látszik, azt hiszi, ha fél éjszaka ébren tartanak, elalszom a reggeli gyakorlatok közben. Eddig csalódást kellett, hogy okozzak nekik.

Tyrion vigyorgott.

- És Szellem megtanult már zsonglőrködni?

- Nem - válaszolta Jon mosolyogva -, de Grenn megállta a helyét Halderrel szemben ma reggel és már Pyp sem ejti el olyan gyakran a kardját, mint szokta.

- Pyp?

- Pypar a rendes neve. Az a kicsi kölyök a nagy fülekkel. Látta, hogy Grennel foglalkozom és ő is a segítségemet kérte. Thorne még azt sem mutatta meg neki soha, hogyan kell rendesen tartani egy kardot. - Észak felé fordult. - Egy mérföldes szakaszt kell őriznem. Sétálsz velem?

- Ha lassan sétálsz - mondta Tyrion.

- Az őrparancsnok azt mondta, hogy sétálnom kell, nehogy megfagyjon a vérem, de nem mondta, milyen gyorsan.

Sétáltak. Szellem Jon mellett lépdelt, mint egy fehér árny.

- Holnap reggel elmegyek - szólalt meg Tyrion.

- Tudom - Jon hangja furcsán szomorú volt.

- Azt tervezem, hogy út közben megállok Deresben. Ha van esetleg valami üzeneted, amit szeretnél, ha eljuttatnék...

- Mondd meg Robbnak, hogy én leszek az Éjjeli Őrség parancsnoka és vigyázni fogok a biztonságára, úgyhogy nyugodtan elkezdhet kézimunkát tanulni a lányokkal és beolvasztathatja Mikkennel a kardokat lópatkónak.

- A bátyád nagyobb, mint én - nevetett Tyrion. - Nem vagyok hajlandó semmilyen üzenetet átadni, amellyel esetleg megöletem magam!

- Rickon tudni akarja majd, mikor megyek haza. Ha tudod, próbáld elmagyarázni neki, hol vagyok! Mondd meg neki, hogy az övé lehet minden holmim, amíg távol vagyok! Ez tetszeni fog neki.

Ma az emberek igen sokat kérnek tőle, gondolta Tyrion Lannister.

- Tudod, mindezt levélben is megírhatnád.

- Rickon még nem tud olvasni. Bran... - hirtelen elhallgatott. - Nem tudom, mit üzenjek Brannek. Segíts neki, Tyrion!

- Miféle segítséget tudnék én nyújtani neki? Nem vagyok mester, hogy könnyítsek a fájdalmain. Nem tudok varázslatot mondani, ami visszaadná a lábait.

- Nekem segítettél, amikor szükségem volt rá - mondta Havas Jon.

- Semmit sem tettem - felelte Tyrion. - Azok csak szavak voltak.

- Akkor segíts a szavaiddal Branen is!

- Egy bénát kérsz rá, hogy tanítson meg táncolni egy nyomorékot - sóhajtotta Tyrion. - Legyen bármilyen szívből jövő is a lecke, az eredmény valószínűleg igen groteszk lesz. Én azonban tudom, milyen szeretni egy fivért, Lord Jégcsap. Bármilyen apró segítségre is futja az erőmből, azt megadom Brannek.

- Köszönöm, Lannister uram! - a fiú lehúzta a kesztyűjét és fedetlen kezét nyújtotta neki. - Barátom.

Tyrion különös meghatódottságot érzett.

- A rokonságom legnagyobb része is fattyú - mondta fanyar mosollyal -, de te vagy az első barátom. - Lehúzta az egyik kesztyűjét a fogaival és megragadta Jon kezét. A fiú szorítása határozott és erős volt.

Miután újra felvette a kesztyűjét, Havas Jon hirtelen megfordult és az alacsony, jeges északi mellvédhez ment. Mögötte a Fal ereszkedett alá élesen, előtte pedig a sötétség és a vadon terült el. Tyrion utánament. Ott álltak egymás mellett, a világ szélén.

Az Éjjeli Őrség nem engedte fél mérföldnél közelebb az erdőt a Fal északi oldalához. A vasfák,

őrfák és tölgyek sűrűjét, amely egykor itt nőtt, évszázadokkal ezelőtt kiirtották és széles, nyílt rendet vágtak, amelyen egyetlen ellenség sem hatolhatott át észrevétlenül. Tyrion hallott róla, hogy máshol a Fal mentén, a három erőd között az erdő visszakúszott az évtizedek során és voltak olyan részek, ahol szürkészöld őrfák és fehér varsafák vertek gyökeret közvetlenül a Fal tövében. A Fekete Vár azonban hatalmas étvággyal fogyasztotta a fát és itt a fekete testvérek fejszéi sakkban tartották az erdőt.

A rengeteg azonban sehol sem volt messze. Innen fentről Tyrion látta a nyílt tisztáson túl felsejlő sötét fákat, mint egy második falat, amit az elsővel párhuzamosan építettek, az éj falát. Abban a fekete erdőben kevés fejszét lendítettek meg eddig, mert ott még a holdvilág sem hatolt át a gyökerek, tövisek és kapaszkodó ágak kusza, ősi szövevényén. Ott a fák óriásira nőttek, a felderítők szerint gondolkodtak és nem ismertek embert. Nem csoda, hogy az Éjjeli Őrség kísértetjárta erdőnek nevezte.

Ahogy ott állt és a sötétséget bámulta, a legkisebb tűz fénye nélkül, a süvítő széllel és a dárdaként a gyomrába hatoló hideggel, Tyrion Lannister úgy érezte, majdhogynem képes lenne elhinni a Másokról, az éjszakai ellenségről szóló meséket. A grumkinokkal és snarkokkal kapcsolatos tréfái már egyáltalán nem tűntek olyan mulatságosnak.

- A nagybátyám ott van kint - mondta Havas Jon halkan. A lándzsájára támaszkodott, ahogy a sötétségbe meredt. - Az első éjjel, amikor felküldtek ide, azt hittem, Benjen bácsi akkor fog visszaérkezni és én leszek az első, aki megpillantja, és megfújom majd a kürtöt. Sohasem jött. Sem akkor éjjel, sem azóta.

- Adj neki időt! - mondta Tyrion.

Messze északon egy farkas vonított. Egy másik, majd egy harmadik is bekapcsolódott. Szellem felkapta a fejét és figyelni kezdett.

- Ha nem jön vissza - ígérte Havas Jon -,Szellem és én elmegyünk megkeresni őt - a farkas fejére tette a kezét.

- Hiszek neked - mondta Tyrion, helyette azonban arra gondolt: *és kifog megkeresni téged?* Megborzongott.

ARYA

Édesapja megint a tanáccsal küzdött. Arya látta az arcán, amikor leült az asztalhoz, megint késve, mint mostanában olyan gyakran. Az első fogást, a sűrű, tökből készült levest már elvitték, amikor Ned Stark besietett a Kis Csarnokba. Azért hívták így, hogy megkülönböztessék a Nagy Csarnoktól, ahol a király ezer embert is vendégül láthatott. Hosszú szoba volt, magas, boltíves mennyezettel és kecskelábas asztalai mellett kétszáz ember számára akadt ülőhely.

- Uram - mondta Jory, amikor Apa belépett. Felállt, s vele együtt az őrség többi tagja. Mindegyikük új köpönyeget viselt, amely vastag szürke gyapjúból készült és fehér selyemszegély díszítette. Vert ezüstből készült kéz tartotta össze a köpenyek redőit: ez különböztette meg viselőiket, mint a Segítő házi testőrségének tagjait. Csak ötvenen voltak, így a padok nagy része üresen maradt.

- Üljetek le! - mondta Eddard Stark. - Látom, elkezdtétek nélkülem. Örülök, hogy van még olyan ember ebben a városban, akiben maradt némi józan ész. - Intett, hogy folytathatják az étkezést. A szolgálók fokhagymával és gyógynövényekkel borított sült bordát hoztak fatálakon.

- Azt beszélik az udvaron, hogy nemsokára tornát rendeznek, uram - szólalt meg Jory, miután helyet foglalt. - Azt mondják, lovagok érkeznek a királyság minden részéről, hogy küzdjenek és lakomázzanak Segítővé való kinevezésed tiszteletére.

Arya látta, hogy apja nem túlságosan boldog ettől.

- Azt is beszélik, hogy ez az utolsó dolog a világon, amit szerettem volna?

Sansa szemei úgy elkerekedtek, mint a tálak.

- Lovagi torna - sóhajtott fel. Septa Mordane és Jeyne Poole között foglalt helyet, olyan messze Aryától, amennyire csak lehetett apja szemrehányása nélkül. - Megengeded, hogy mi is menjünk, Apa?

- Ismered az érzéseimet, Sansa. Úgy látszik, meg kell szerveznem Robert játékait és a kedvéért úgy kell tennem, mintha megtisztelve érezném magam. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a lányaimat is ki kell tennem ennek az ostobaságnak.

- Óh, kérlek! - mondta Sansa. - Látni szeretném!

Septa Mordane szólalt meg:

- Myrcella hercegnő is ott lesz, uram, pedig ő fiatalabb Lady Sansánál. Egy ilyen nagyszabású eseményen az udvar összes hölgyére számítanak, s mivel a tornát a te tiszteletedre rendezik, furcsa lenne, ha éppen a te családod nem lenne jelen.

Apa kínlódott.

- Azt hiszem, igazad van. Rendben, biztosítok neked helyet, Sansa - Aryára pillantott. - Mindkettőtök számára.

- Engem nem érdekel az ostoba tornájuk - közölte Arya. Tudta, hogy Joffrey herceg is ott lesz, ő pedig gyűlölte Joffrey herceget.

Sansa felemelte a fejét.

- Pompás esemény lesz. Nem fogsz hiányozni.

Apa arcán harag futott át.

- Elég, Sansa! Még egy ilyen megjegyzés és meggondolom magam. Halálosan belefáradtam ebbe a végtelen háborúba, amit ti ketten vívtok. Testvérek vagytok. Elvárom tőletek, hogy testvérekhez méltón viselkedjetek, megértettétek?

Sansa az ajkába harapott és bólintott. Arya lesütötte a szemét és komoran bámult a tányérjába. Érezte, hogy könnyezni kezd. Dühösen megtörölte a szemét és elhatározta, hogy nem fog sírva fakadni.

Csak a kések és villák csilingelése hallatszott.

- Kérlek, bocsássatok meg! - közölte az apjuk az asztalnál ülőkkel. - Ma nincs valami nagy étvágyam - és kiment a teremből.

Miután kiment, Sansa izgatottan suttogni kezdett Jeyne Poole-lal. Távolabb Jory valami tréfán

nevetett, Hullen pedig a lovakról kezdett beszélni.

- Szóval a csatalovad, nos, nem biztos, hogy a legmegfelelőbb a tornához. Nem ugyanaz, ó, nem, egyáltalán nem ugyanaz.

Az emberek már mind hallották ezt korábban. Desmond, Jacks és Hullen fia, Harwin közösen letorkolták, Porther pedig még több bort rendelt oda.

Aryával senki sem beszélt. Nem bánta. Így szerette. Ha megengedték volna, szívesen étkezik egymagában is a hálószobájában. Néha így is történt, amikor apjának a királlyal, valami lorddal, vagy innen-onnan érkezett küldöttel kellett vacsoráznia. Az idő többi részében a nappalijában ettek, csak apja, ő és Sansa. Aryának ekkor hiányoztak legjobban a fivérei. Ugratni akarta Brant, játszani szeretett volna a kis Rickonnal és mosolyra fakasztani Robbot. Azt akarta, hogy Jon összekócolja a haját, „kishúgomnak" szólítsa, és együtt fejezzenek be mondatokat, de egyikük sem volt sehol. Senki sem maradt neki, csak Sansa, ő pedig nem beszélt vele, hacsak Apa nem kényszerítette erre.

Deresben az esetek legalább felében a Nagy Csarnokban étkeztek. Apja mindig azt mondta, hogy egy úrnak az embereivel kell étkeznie, ha meg akarja tartani őket. „Ismerd meg az embereket, akik követnek", hallotta egyszer Arya, amint apja Robbot okítja, „és hagyd, hogy ők is megismerjenek téged! Ne várd tőlük, hogy meghaljanak egy idegenért!". Deresben mindig volt egy külön szék az asztaluknál és Eddard Stark minden nap másik embert hívott meg, hogy csatlakozzon hozzá. Az egyik este Vayon Poole ült oda és a beszélgetés pénzről, kenyérraktárakról, meg szolgákról folyt. A következő alkalommal Mikkent választották ki és apja őt hallgatta páncélokról, kardokról, arról, milyen forrónak kell lennie egy kohónak, meg arról, mi a legjobb módja az acél edzésének. Egy másik napon lehet, hogy Hullen volt soron a lovakról szóló vég nélküli fecsegésével, vagy Septon Chayle a könyvtárból, vagy Jory, vagy Ser Rodrik, sőt Nan a történeteivel.

Arya semmit sem szeretett jobban, mint apja asztalánál ülni és hallgatni, ahogy beszélgetnek. A padokon ülő embereket is szerette hallgatni: a harcedzett szabadlovasokat, az előkelő megjelenésű lovagokat, a fiatal és bátor fegyverhordozókat és az őszülő harcosokat. Hógolyókat hajigált rájuk és segített nekik süteményeket lopni a konyhából. A feleségeik csontokat adtak neki, ő pedig neveket talált ki a csecsemőik számára és szörnyeset, kincskeresőset meg várúrnőset játszott a gyermekeikkel. Kövér Tom „Lábalatti Aryának" hívta, mert szerinte mindig ott van. Ezt sokkal jobban szerette, mint a „Lóarcú Aryát".

Ez azonban Deres volt, egy másik világ. Mostanra minden megváltozott. Ez volt az első alkalom, hogy az emberekkel együtt ettek, mióta megérkeztek Királyvárba. Arya gyűlölte ezt. Most gyűlölte a hangjukat, gyűlölte, ahogy nevettek és gyűlölte a történeteket, amelyeket meséltek. Valaha a barátai voltak, biztonságban érezte magát a közelükben, de most tudta, hogy mindez hazugság. Hagyták, hogy a királyné megölje Ladyt, ami magában is elég szörnyű volt, de aztán a Véreb megtalálta Mycah-t. Jeyne Poole elmondta Aryának, hogy olyan sok darabra felvágta, hogy egy zsákban adták vissza a hentesnek, s a szegény ember először azt hitte, egy malac az, amit levágtak. Senki sem emelte fel a hangját, húzta ki a kardját, vagy tett bármit, még Harwin sem, aki pedig mindig olyan bátran beszélt, vagy Alyn, akiből lovag lesz, vagy Jory, aki a testőrség parancsnoka volt. Még az apja sem.

- A barátom volt - súgta Arya a tányérjába olyan halkan, hogy senki se hallja meg. A bordák érintetlenül hevertek előtte, már régen kihűltek, vékony zsírréteg dermedt alattuk a tál aljára. Arya rájuk nézett és rosszul lett. Felállt az asztaltól.

- Hová készülsz, ifjú hölgy? - kérdezte Septa Mordane.

- Nem vagyok éhes - Aryának erőt kellett vennie magán, hogy betartsa az udvariasság szabályait. - Megbocsátotok? - idézte mereven.

- Nem - közölte a septa. - Alig nyúltál az ételhez. Leülsz és kitakarítod a táladat!

- Takarítsd ki te!

Mielőtt bárki megállíthatta volna, Arya az ajtó felé iramodott. A férfiak nevettek, ahogy Septa Mordane hangosan kiáltozott utána, egyre magasabb és magasabb hangon.

Kövér Tom a posztján volt. A Segítő Tornyába vezető ajtót őrizte. Pislogott, amikor meglátta a feléje rohanó Aryát és meghallotta a septa kiáltozását.

- Nono, kicsikém - kezdte és kinyúlt a lányért, de Arya átsiklott a lábai között és máris a torony kanyargó lépcsőin rohant felfelé. Léptei kopogtak a kőpadlón és hallotta, hogy Kövér Tom fújtatva igyekszik utána.

A hálóterme volt az egyetlen hely, amit Arya szeretett Királyvárban, a legjobban pedig ebben is az ajtót szerette, a masszív tölgyfaajtót, amelyet vaspántok tartottak. Ha becsapta az ajtót és lezárta a súlyos reteszt, senki sem mehetett be többé a szobájába, sem Septa Mordane vagy Kövér Tom, sem Sansa, Jory vagy a Véreb, senki! Most becsapta.

Amikor a retesz a helyére került, Arya végre elég biztonságban érezte magát a síráshoz.

Az ablak melletti padhoz ment és szipogva leült. Gyűlölte mindannyiukat, de a legjobban saját magát gyűlölte. Minden az ő hibája volt, minden, ami történt. Sansa ezt mondta és ezt mondta Jeyne is.

Kövér Tom kopogott az ajtaján.

- Arya, kislány, mi a baj? - szólalt meg. - Odabent vagy?

- Nem! - kiáltotta a lány. A kopogás abbamaradt. Egy pillanattal később hallotta elmenni. Kövér Tommal mindig könnyű volt a bolondját járatni.

Arya az ágya lábánál álló ládához ment. Letérdelt, felnyitotta a fedelét, két kézzel elkezdte kiszórni a ruháit. Marokszámra rángatta ki a selymet, szaténT, bársonyt és gyapjút, s mindet a földre hajigálta. Ott volt a láda alján, ahová rejtette. Arya gyengéden emelte fel és húzta ki a karcsú pengét a hüvelyből.

Tű.

Megint Mycah-ra gondolt és a szemei megteltek könnyel. Az ő hibája, az ő hibája, az ő hibája! Ha sohasem kéri meg, hogy játsszon vele kardvívást...

Hangos dörömbölés hallatszott az ajtón, hangosabb, mint az előbb.

- Arya Stark, most azonnal kinyitod ezt az ajtót, megértetted?

Arya megpördült Tűvel a kezében.

- Jobban teszed, ha nem jössz be ide! - figyelmeztette. Vadul a levegőbe suhintott a fegyverrel.

- A Segítő hallani fog erről! - dühöngött Septa Mordane.

- Nem érdekel! - kiabálta Arya. - Menj el!

- Megbánod még ezt az arcátlan viselkedést, ifjú hölgy, ígérem neked! - Arya az ajtóra tapasztotta a fülét, míg meg nem hallotta a septa távolodó lépteinek hangját.

Tűvel a kezében visszament az ablakhoz és lenézett az alatta elterülő udvarra. Bárcsak úgy tudna mászni, mint Bran, gondolta. Akkor kilépne az ablakon, lemászna a tornyon és elmenekülne erről a rettenetes helyről, elmenekülne Sansától és Septa Mordane-től és Joffrey hercegtől, mindannyiuktól. Ellopna némi élelmet a konyhából, fogná Tűt, felvenné a legjobb csizmáját és egy meleg köpönyeget. Megtalálná Nymeriát a Három Folyó alatti vadonban és együtt visszatérnének Deresbe, vagy Jonhoz menekülnének a Falra. Azt kívánta, bárcsak itt lenne vele Jon. Akkor talán nem érezné magát ennyire magányosnak.

Az ajtón felhangzó halk kopogtatás eltérítette Aryát az ablaktól és a szabadulásról szőtt álmaitól.

- Arya! - hallotta apja hangját. - Nyisd ki az ajtót! Beszélnünk kell.

Arya végigment a szobán és felemelte a zárat. Apa egyedül volt. Inkább szomorúnak, mint dühösnek látszott, s ettől Arya még nyomorultabbul érezte magát.

- Bejöhetek?

Arya bólintott, majd szégyenében lesütötte a szemét. Apa becsukta az ajtót maga mögött.

- Kié az a kard?

- Az enyém - Arya teljesen megfeledkezett Tűről a kezében.

- Add ide nekem!

Arya vonakodva átadta a fegyvert. Nem tudta, a kezében tarthatja-e még valaha is. Apja megfordította a fényben és a penge mindkét oldalát megvizsgálta. Hüvelykujjával kipróbálta a hegyét.

- Egy útonálló kardja - szólalt meg. - A készítő jele mégis ismerősnek tűnik. Ez Mikken munkája.

Arya nem tudott hazudni neki. Leszegte a fejét.

Lord Eddard Stark felsóhajtott.

- A kilencéves lányomat a saját kovácsműhelyemből fegyverzik fel, és én semmit sem tudok erről. A Király Segítőjének a Hét Királyságot kellene kormányoznia, én pedig, úgy tűnik, még a saját háztartásomat sem vagyok képes irányítani. Hogy lehet az, hogy neked van egy kardod, Arya? Hol szerezted?

Arya az ajkába harapott és nem szólt egy szót sem. Nem fogja elárulni Jont, még az apjuknak sem.

Egy idő múlva apja így szólt:

- Valójában nem hiszem, hogy számítana. - Szigorúan nézett a kezében heverő kardra. -Ez nem gyerek kezébe való, főleg nem egy lányéba. Mit szólna Septa Mordane, ha megtudná, hogy egy karddal játszadozol?

- Nem játszadozom! - bizonygatta Arya. - Gyűlölöm Septa Mordane-t.

- Elég ebből! - apja válasza kurta és kemény volt. - A septa csak a feladatát teljesíti, bár az istenek látják, valóságos küzdelemmé tetted ezt a szerencsétlen asszonynak. Édesanyád és én azzal a lehetetlen feladattal bíztuk meg, hogy hölgyet faragjon belőled.

- Nem akarok hölgy lenni! - fakadt ki Arya.

- Most azonnal ketté kellene törnöm ezt a játékszert a térdemen és pontot kéne tennem ennek az ostobaságnak a végére!

- Tű úgysem törne el - mondta Arya kihívóan, de a hangja meghazudtolta a szavait.

- Nocsak, neve is van? - sóhajtott az apja. - Jaj, Arya, vad teremtés vagy, gyermekem! „Farkasvér", ahogy apám szokta mondani. Lyannában is volt egy csipetnyi, a bátyámban, Brandonban pedig még több. Mindkettejüknek korai halált hozott - Arya bánatot érzett Apa hangjában. Nagyon ritkán beszélt az apjáról vagy a bátyjáról és a húgáról, akik azelőtt meghaltak, hogy ő megszületett volna. - Lyanna valószínűleg kardot viselt volna, ha az apánk megengedi neki. Néha rá emlékeztetsz. Még hasonlítasz is rá.

- Lyanna gyönyörű volt - szólalt meg Arya meglepetten. Mindenki ezt mondta. Őróla még sohasem mondták ezt.

- Az volt - helyeselt Eddard Stark. - Gyönyörű, makacs és idő előtt halott. - Felemelte a kardot és kitartotta kettejük közé. - Arya, mit akartál csinálni ezzel a... Tűvel? Kit akartál felnyársalni vele? A nővéredet? Septa Mordane-t? Tudod, mi a kardvívás legelső szabálya?

A lány nem tudott másra gondolni, csak a leckére, amit Jon adott neki.

- A hegyes végével szúrunk! - tört ki belőle.

Apja visszafojtotta a nevetést.

- Igen, azt hiszem, ez a lényege.

Arya kétségbeesetten próbálta megmagyarázni neki, megértetni vele.

- Próbáltam tanulni, de... - a szeme megtelt könnyekkel. - Megkértem Mycah-t, hogy gyakoroljon velem. - Hirtelen rátört a fájdalom. Remegve fordult el. - Megkértem - sírta. - Az én hibám volt, én voltam...

Apja hirtelen megölelte. Gyengéden magához szorította, ő pedig feléje fordult és zokogva hozzábújt.

- Nem, kedvesem - dörmögte. - Gyászold a barátod, de soha ne okold saját magadat! Nem te ölted meg a hentes fiát. Az a gyilkosság a Véreb lelkét terheli, az övét és a kegyetlen nőét, akit szolgál.

- Gyűlölöm őket - vallotta be Arya sírástól vörös arccal, szipogva. - A Vérebet, a királynét, a királyt és Joffrey herceget is! Mindannyiukat gyűlölöm! Joffrey hazudott, nem úgy történt, ahogy elmondta. Sansát is gyűlölöm. Ő nagyon jól emlékezett rá, csak hazudott, hogy Joffrey szeresse őt.

- Mind hazudunk - mondta az apja. - Vagy tényleg úgy gondoltad, elhiszem, hogy Nymeria elfutott?

Arya bűnbánóan elpirult.

- Jory megígérte, hogy nem mondja el.

- Jory megtartotta a szavát - mosolygott az apja. - Vannak dolgok, amiket nem kell, hogy elmondjanak nekem. Még a vak is láthatta, hogy az a farkas önszántából sohasem hagyna el téged.

- Kövekkel kellett dobálnunk - mondta elkeseredetten. - Mondtam neki, hogy fusson, hogy legyen szabad, hogy nem akarom többé. Vannak más farkasok, akikkel játszhat, hallottuk az üvöltésüket és Jory azt mondta, az erdő tele van vaddal, úgyhogy vadászhat szarvasra. De ő csak követett és végül kövekkel kellett dobálnunk. Kétszer eltaláltam. Nyüszített és rám nézett, én pedig úgy szégyelltem magam, de jól tettük, ugye? A királyné megölette volna.

- Jól tettétek - mondta az apja. - És még a hazugság sem... nélkülözte a becsületet. - Amikor odalépett Aryához, hogy megölelje, félretette Tűt. Most megint felvette a kardot és az ablakhoz lépett vele, ahol megállt egy pillanatra és kinézett az udvarra. Amikor visszafordult, arca gondterheltnek látszott. Leült az ablak melletti padra és az ölébe vette Tűt.

- Arya, ülj le! Meg kell próbálnom elmagyarázni neked néhány dolgot.

Arya nyugtalanul letelepedett az ágya szélére.

- Túl fiatal vagy még, hogy az összes feladatom súlyával megterheljelek - mondta neki -, de emellett Stark is vagy Deresből. Ismered a szavainkat.

- Közeleg a tél - suttogta Arya.

- A kemény, kegyetlen idők - mondta az apja. - Már belekóstoltunk a Három Folyón, gyermekem, és amikor Bran leesett. Te a hosszú nyár alatt születtél, édesem, te sohasem ismertél mást, de most a tél valóban közeleg. Jusson eszedbe a Házunk címere, Arya!

- A rémfarkas - mondta a lány. Nymeriára gondolt. Felhúzta a térdeit és átölelte őket. Félt.

- Hadd mondjak neked valamit a farkasokról, gyermekem. Amikor leesik a hó és fehér szelek fújnak, a magányos farkas elpusztul, de a falka életben marad. A civakodás ideje a nyár. Télen meg kell védenünk egymást, melegen kell tartanunk a másikat, egyesítenünk kell az erőinket. Ha tehát gyűlölnöd kell, Arya, gyűlöld azokat, akik tényleg ártanak nekünk. Septa Mordane jó asszony, Sansa pedig... Sansa a nővéred. Lehet, hogy olyan különbözőek vagytok, mint a Nap és a Hold, de mindkettőtök szívén ugyanaz a vér folyik keresztül. Szükséged van rá, ahogy neki is szüksége van rád... nekem pedig mindkettőtökre szükségem van, az istenek szerelmére!

Olyan fáradt volt a hangja, hogy Arya elszomorodott.

- Nem gyűlölöm Sansát - mondta neki. - Nem igazán - csak félig volt hazugság, amit mondott.

- Nem akarlak megijeszteni, de hazudni sem akarok neked. Sötét és veszélyes helyre jöttünk, gyermekem. Ez nem Deres. Itt ellenségeink vannak, akik ártani próbálnak nekünk. Nem háborúzhatunk saját magunk között is. Ez a te makacsságod, az elmenekülés, a haragos szavak, az engedetlenség... odahaza ezek csupán egy gyermek nyári játékai voltak. Itt és most, nyakunkon a téllel, teljesen más a helyzet. Itt az ideje, hogy felnőj.

- Fel fogok nőni - fogadkozott Arya. Még sohasem szerette annyira az apját, mint ebben a pillanatban. - Erős is tudok lenni. Olyan erős tudok lenni, mint Robb!

Apja markolattal előre odanyújtotta neki Tűt.

- Fogd!

Arya csodálkozó szemmel nézett a fegyverre. Egy pillanatig félt megérinteni, hátha megint elragadják tőle, de édesapja megnyugtatta:

- Vedd el, a tiéd! - És a lány a kezébe fogta.

- Megtarthatom? - kérdezte. - Tényleg?

- Tényleg - Apa mosolygott. - Ha elvinném, minden bizonnyal napokon belül egy hajnalcsillagot találnék a párnád alatt. Bárhogy felingerel is, próbáld meg nem leszúrni a nővéredet!

- Nem fogom. Ígérem! - Arya szorosan a mellkasához szorította Tűt, apja pedig távozott.

Másnap, reggeli közben elnézést kért Septa Mordanetől. A septa gyanakodva méregette, de Apa bólintott.

Három nappal később, délidőben, apja intézője, Vayon Poole a Kis Csarnokba küldte Aryát. A kecskelábú asztalokat szétszedték, a padokat pedig a falhoz támasztották. A terem üresnek tűnt, ám váratlanul ismeretlen hang szólította meg:

- Késtél, fiam!

Sovány, kopasz, férfi lépett ki az árnyékból. Hatalmas orra leginkább egy madár csőréhez hasonlított. Egy pár vékony fakardot tartott a kezében.

- Holnap itt leszel pontban délben - akcentussal beszélt, a Szabad Városok, talán Braavos vagy Myr ritmusával.

- Ki vagy te? - kérdezte Arya.

- A tánctanárod vagyok - odahajította neki az egyik fakardot. Arya utánakapott, de elvétette és hallotta, amint csattanva földet ér. - Holnap el fogod kapni. Most vedd fel!

Ez már nem csak bot volt, hanem igazi fakard, markolattal, markolatvédővel és kardgombbal ellátva. Arya felvette, idegesen két marokra fogta és maga elé tartotta. Nehezebb volt, mit amilyennek látszott, sokkal nehezebb Tűnél.

A kopasz férfi összecsattintotta a fogait.

- Nem úgy kell, fiam! Ez nem pallos, amihez két kéz kell. Egy kézzel kell fognod a fegyvert.

- Túl nehéz - mondta Arya.

- Nehéz, mert meg kell, hogy erősödj, és azért mert rosszul egyensúlyozod. Van benne egy üreg, amit ólommal töltöttek meg. Most csak egy kézre lesz szükséged.

Arya jobb kezével elengedte a markolatot és a nadrágján letörölte a tenyeréről az izzadságot. Bal kezében tartotta a kardot. A férfi úgy tűnt, elismerően bólint.

- A bal jó. Minden megfordul, az ellenséged sokkal nehézkesebb lesz tőle. Rosszul állsz. Fordítsd oldalt a testedet, igen, így. Tudod, olyan vékony vagy, mint a lándzsa nyele. Ez is jó, kisebb a cél. Most a fogás. Hadd nézzem! - Közelebb lépett és a kezére pillantott. Felemelte a lány ujjait és újra elrendezte őket. - Így, igen. Ne szorítsd olyan görcsösen, nem, a fogásnak fürgének és finomnak kell lennie.

- Mi lesz, ha elejtem? - kérdezte Arya.

- A pengének a karod részévé kell válnia - mondta a kopasz ember. - El tudod ejteni a karod egy részét? Nem. Syrio Forel kilenc évig volt a braavosi Tengerúr első kardja, jól tudja ezeket a dolgokat. Hallgass rá, fiú!

Már harmadszor nevezte fiúnak.

- Lány vagyok - tiltakozott Arya.

- Fiú, lány! - mondta Syrio Forel. - Egy kard vagy, ez minden - összekoccantotta a fogait. -Úgy ni, ez a fogás. Nem csatabárdot fogsz, hanem egy...

- Tűt - fejezte be helyette Arya tüzesen.

- Úgy ni. Most pedig elkezdjük a táncot. Ne feledd, gyermek, nem a westerosi vastáncot tanuljuk, nem a lovagok hadonászását és csapkodását, nem. Ez az útonálló tánca, gyors és váratlan. Minden ember vízből van, tudtad ezt? Amikor kilyukasztod őket, a víz kifolyik, ők pedig meghalnak. - Hátralépett egyet és felemelte saját fakardját. - Most megpróbálsz megütni engem.

Arya megpróbálta megütni. Négy órán át próbálta, míg végül teste minden izma sajgott a kimerültségtől, miközben Syrio Forel összekoccintgatta a fogát és utasította, mit tegyen.

Másnap elkezdték az igazi munkát.

DAENERYS

- A dothraki tenger - mondta Ser Jorah Mormont, ahogy megállította mellette a lovát a gerinc tetején.

A kietlen síkság végtelenül nyúlt el alattuk. A roppant terület a távoli horizontig, s még azon is túl húzódott. Ez tényleg tenger, gondolta Dany. Innentől kezdve nem voltak dombok, nem voltak hegyek, fák, városok vagy utak, csak a végeláthatatlan fű, amely valóban úgy hullámzott a szélben, mint maga a tenger.

- Milyen zöld - szólalt meg a lány.

- Itt most igen - bólintott Ser Jorah -, de látnod kellene, amikor virágzik. Sötétvörös virágok a látóhatár egyik végétől a másikig, akár a vértenger. Ha beköszönt a száraz évszak, az egész világ bronzszínt ölt. És ez csak hranna, gyermekem. Vagy százféle más fű létezik arrafelé, sárgák, mint a citrom, narancssárgák, és szivárványszínűek. Azt mondják, Asshain túl, az Árnyékföldön a szellemfű óceánja nő. A szellemül magasabb, mint egy lovas és a szára fehér, mint a tejüveg. Minden más növényt megöl és éjszakánként az elátkozottak lelke izzik benne. A dothrakiak azt tartják, hogy egy napon a szellemül elborítja az egész világot, s akkor vége szakad az életnek.

Dany megborzongott a gondolattól.

- Most nem akarok erről beszélni - mondta. - Olyan gyönyörű itt, nem akarok arra gondolni, hogy minden elpusztul.

- Ahogy óhajtod, Khaleesi - felelte Ser Jorah tiszteletteljesen.

Hangokat hallott maga mögött és hátrafordult. Ő és Mormont maguk mögött hagyták a társaság többi részét, akik most kapaszkodtak felfelé a gerincre alattuk. A szolgálólánya, Irri és a khasába tartozó fiatal íjászok hajlékonyak voltak, akár a kentaurok, Viserys azonban még mindig küszködött a rövid kengyellel és a lapos nyereggel. Itt kint a bátyja nyomorúságos látványt nyújtott. Nem kellett volna eljönnie. Illyrio tanácsos kérte, hogy maradjon Pentosban, még a háza vendégszeretetét is felajánlotta neki, de Viserys hallani sem akart róla. Eltökélte, hogy Drogóval marad, amíg az nem törleszti az adósságát, s ő nem kapja meg a megígért koronát.

- Ha pedig megpróbál becsapni, a saját kárán fogja megtanulni, mit is jelent felébreszteni a sárkányt! - esküdözött Viserys és kölcsönkapott kardjára csapott. Illyrio csak hunyorított erre és sok szerencsét kívánt neki.

Dany rájött, hogy most egyáltalán nincs kedve bátyja panaszait hallgatni. Ez a nap túl tökéletes volt. Magasan felettük a mélykék égen egy zsákmányra leső sólyom körözött. A fűtenger minden széllökésnél meghajolt és felsóhajtott, az arcát meleg levegő simogatta és Dany békét érzett maga körül. Nem hagyja, hogy Viserys elrontsa.

- Várj itt - mondta Dany Ser Jorah-nak. - Mondd meg a többieknek, hogy maradjanak itt! Mondd, hogy én parancsolom!

A lovag elmosolyodott. Ser Jorah nem volt jóképű férfi. Nyaka és vállai akár a bikáé, karját és mellkasát pedig olyan sűrű és durva fekete szőrzet borította, hogy a fejére nem is maradt belőle. A mosolya mégis megnyugtatta Danyt.

- Lassan megtanulsz királynéként beszélni, Daenerys.

- Nem királyné vagyok - javította ki Dany -, hanem khaleesi. - Megfordította a lovát és levágtatott a gerincen egymagában.

A lejtő meredek volt és sziklás, de Dany félelem nélkül lovagolt, s a vágta öröme és veszélye szinte dalként zengett a szívében. Viserys egész életében azt mondogatta neki, hogy ő hercegnő, de míg nem száguldott az ezüstparipán, Daenerys Targaryen egyáltalán nem érezte annak magát.

Eleinte nem volt könnyű. A khalasar az esküvőt követő reggelen bontott tábort és indult el keletre, Vaes Dothrak felé, s a harmadik napon Dany azt hitte, nemsokára meghal. A fenekén véres és visszataszító nyílt sebek keletkeztek a nyeregtől. A combjairól szinte a nyers húsig ledörzsölődött a bőr, a tenyere hólyagos lett a gyeplőtől, láb- és hátizmai pedig annyira fájtak, hogy alig tudott leülni. Mire leszállt az est, szolgálólányainak kellett lesegíteniük őt a lóról.

Még az éjszakák sem hoztak megnyugvást. Khal Drogo nem törődött vele, miközben lovagoltak, ahogy nem törődött vele az esküvőjük alatt sem, esténként pedig harcosaival és vérlovagjaival ivott, lóversenyeket rendezett és nézte, ahogy a nők táncolnak, s a férfiak meghalnak. Életének ebben a részében nem volt hely Danynek. Egyedül vacsorázott vagy Ser Jorah-val és a bátyjával, utána pedig úgy kellett álomba sírnia magát. Mégis minden éjjel, röviddel hajnal előtt, Drogo bejött a sátrába, felébresztette a sötétben, hogy ugyanolyan kérlelhetetlenül magáévá tegye, ahogyan nappal a lovát uralta. Mindig hátulról kapta el, dothraki szokás szerint, amiért a lány hálás volt, mert így ura nem láthatta az arcát áztató könnyeket, a párnájával pedig el tudta fojtani fájdalmas kiáltásait. Amikor a férfi végzett, lehunyta a szemét és halkan horkolni kezdett, Dany pedig ott feküdt mellette elkínzott, sajgó testtel, amely annyira fájt, hogy képtelen volt újra elaludni.

Nap napot, éjszaka éjszakát követett, mígnem egyszer csak Dany ráébredt, hogy még egy percet nem bír már ki. Az egyik éjjel elhatározta, hogy inkább megöli magát, mintsem továbbmenjen...

Akkor azonban megint a sárkányról álmodott. Most Viserys nem szerepelt benne. Csak ő volt ott és a sárkány. A pikkelyei feketék voltak, mint az éjszaka, nedvesek és síkosak a vértől. Dany érezte, hogy az ő vére az. A lény szemei helyén olvadt láva fortyogott, s amikor kitátotta a pofáját, a láng forró sugárban lövellt ki belőle. Hallotta, ahogy énekel neki. Kitárta a karjait a tűznek, magához ölelte, hagyta, hogy egész testét magába zárja, hagyta, hogy megtisztítsa, megeddze és simára csiszolja. Érezte, ahogy a húsa megpörkölődik, megfeketedik és elhamvad, érezte, ahogy a vére felforr és elpárolog, s mégsem érzett fájdalmat. Erősnek, frissnek és vadnak érezte magát.

Másnap érdekes módon mintha nem fájt volna annyira. Olyan volt, mintha az istenek meghallották és megsajnálták volna. Még a szolgálólányai is észrevették a változást.

- Khaleesi! - szólította meg Jhiqui. - Mi a baj? Beteg vagy?

- Az voltam - felelte neki a sárkánytojások mellett állva, amelyeket Illyriótól kapott nászajándékul. Megérintette az egyiket, a legnagyobbat a három közül és lágyan végigfuttatta az ujjait a héjon. Fekete és vörös, gondolta, mint a sárkány az álmomban. A kő furcsán meleg volt a keze alatt... vagy még mindig álmodott? Elgondolkodva húzta vissza a kezét.

Attól az órától kezdve minden nap könnyebb volt, mint az előző. A lábai megerősödtek, a hólyagok kifakadtak, a tenyere pedig megkérgesedett. Puha combjai keményebbé és ruganyosabbá váltak, mint a kikészített bőr.

A khal utasította Irri nevű szolgálólányát, hogy tanítsa meg őt dothraki módra lovagolni, de az igazi tanára maga a kancacsikó volt. A ló mintha ismerte volna a kedélyállapotát, mintha egyetlen, közös agyuk lett volna. Dany minden nap elteltével biztosabban ült a nyeregben. A dothrakik kemény és minden érzelgősségtől mentes nép voltak, nem szoktak nevet adni az állataiknak, így Dany csak úgy gondolt az övére, mint „az ezüst". Még sohasem szeretett ennyire semmit.

Ahogy a lovaglás egyre kisebb megpróbáltatást jelentett, Dany kezdte észrevenni a táj szépségét. Mivel a khalasar élén haladt Drogóval és a vérlovagokkal, minden területet érintetlenül talált. Bár a mögöttük érkező óriási horda feltörte a földet, felkavarta a folyókat és fojtogató porfelhőt vert fel, az előttük elterülő mezők mindig zöldek és szüzek voltak.

Átvonultak Norvos dimbes-dombos vidékén, teraszosan művelt földek és apró falvak mellett haladtak el, ahol a lakosság nyugtalanul bámulta őket a fehérre meszelt falak tetejéről. Átkeltek három csendes folyón és egy negyediken, amely gyors volt, keskeny és alattomos, egyszer tábort vertek egy nagy, kék vízesés mellett és érintettek egy hatalmas halott várost, ahol megfeketedett márványoszlopok között a legendák szerint kísértetek jajgattak. Ezeréves valyriai utakon száguldottak végig, amelyek egyenesek voltak, akár a dothrakik nyila. Fél holdon át Qohor Erdejében lovagoltak, ahol a levelek aranyló ernyőt vontak magasan föléjük, a fák törzsei pedig akkorák voltak, mint egy városkapu. Hatalmas jávorszarvasok, pettyes tigrisek meg ezüstös bundájú és nagy, bíborszín szemű lemurok éltek ott, de mindegyik elmenekült a khalasar elől, s Dany egyet sem látott közülük.

Akkorra a szenvedése már csak múló emlék volt. Teste még mindig fájt egy lovaglással töltött hosszú nap után, a fájdalom azonban mostanra valahogy édessé vált, ő pedig minden reggel örömmel pattant nyeregbe és alig várta, hogy megismerje az aznap előtte álló csodákat. Még az éjszakákban is kezdte örömét lelni és ha esetleg mégis felkiáltott, miközben Drogo magáévá tette, az

nem mindig a fájdalom miatt történt.

A gerinc alján a fű magas volt és hajlékony. Dany visszafogta a lovát és lépésben haladt tovább, elveszve a zöldben, fenséges magányban. A khalasarban sohasem volt egyedül. Khal Drogo csak napnyugta után látogatta meg, a szolgálólányok viszont etették, fürdették őt és a sátra bejárata mellett aludtak. Drogo vérlovagjai és az ő khasának emberei sem voltak soha távol és bátyja is kellemetlen árnyként követte éjjel-nappal. Dany hallotta őt a gerinc tetejéről. A hangja éles volt a haragtól, ahogy Ser Jorah-val kiabált. Továbblovagolt, még mélyebben elmerülve a dothraki tengerben.

A zöld elnyelte. A levegő súlyos volt a föld, a fű, a ló, Dany izzadságának és hajolajának összekeveredett illatától. Dothraki illatok. Itt volt a helyük. Dany nevetve szívta őket magába. Hirtelen leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy érezze a talajt maga alatt, hogy belevájja a lábujjait a sűrű fekete földbe. Leugrott a nyeregből elengedte az ezüstöt legelészni, ő pedig lehúzta magas szárú csizmáját.

Viserys olyan váratlanul bukkant fel előtte, mint a nyári vihar. Olyan hirtelen állította meg a lovát, hogy az felágaskodott alatta.

- Mit merészelsz? - kiáltott a lányra. - Nekem akarsz parancsolgatni? Nekem? - Lepattant a lóról. Megbotlott, amikor földet ért és vörös arccal igyekezett lábra állni. Megragadta a lányt és megrázta. - Elfelejtetted, ki vagy? Nézd meg magad! Nézd meg!

Danynek nem kellett megnéznie magát. Mezítláb volt, a haja csillogott az olajtól, a dothrakik bőr lovaglóruhája volt rajta és egy festett mellény, amit nászajándékul kapott. Úgy nézett ki, mintha ide tartozna. Viserys városi selyemruhája és páncélinge földes és fűfoltos volt.

Még mindig ordított.

- Te nem parancsolsz a sárkánynak! Megértetted? Én a Hét Királyság ura vagyok, nekem nem parancsolhat valami lovas úr szajhája, érted, amit mondok? - a kezét a lány mellénye alá dugta és ujjai fájdalmasan mélyedtek a mellébe. - Érted, amit mondok?

Dany keményet lökött rajta.

Viserys rámeredt. Orgonaszínű szemeiben hitetlenkedés tükröződött. Még sohasem mert szembeszállni vele. Sohasem küzdött ellene. A harag eltorzította a vonásait. Most bántani fogja, nagyon bántani fogja, jól tudta a lány.

Csatt.

Az ostor hangja olyan volt, akár a mennydörgés. A szíj Viserys nyaka köré tekeredett és hátrarántotta. Hanyatt esett a fűben. Döbbenten és fuldokolva hevert ott. A dothraki lovasok huhogtak körülötte, ahogy megpróbált kiszabadulni. Az, akinél az ostor volt, az ifjú Jhogo egy kérdést recsegett. Dany nem értette, mit mond, de addigra odaért Irri, Ser Jorah és a khas többi tagja is.

- Jhogo azt kérdezi, akarod-e hogy meghaljon, Khaleesi - mondta Irri.

- Nem - válaszolt Dany. - Nem.

Jhogo megértette. Egy másik lovas valami megjegyzést vakkantott, mire a dothrakik röhögni kezdtek. Irri fordított:

- Quaro szerint le kellene vágnod az egyik fülét, hogy megtanítsd a tiszteletre.

A bátyja feltérdelt. Ujjait a bőrszíj alá próbálta mélyeszteni, szaggatottan hörgött és levegő után kapkodott. Az ostor szorosan a légcsövére tekeredett.

- Mondd meg nekik, nem akarom, hogy baja essen! - kiáltotta Dany.

Irri megismételte a szavait dothraki nyelven. Jhogo rántott egyet az ostoron és megpördítette Viseryst, mint egy bábot a zsinóron. A fiú, hirtelen megszabadulván a bőrszíj ölelésétől, megint a földre zuhant. Az álla alatt, ahol a szíj a húsába vágott, vékony vércsík húzódott.

- Figyelmeztettem, mi fog történni, úrnőm - szólalt meg Ser Jorah. - Mondtam neki, hogy maradjon a hegygerincen, ahogy parancsoltad.

- Tudom, hogy mondtad neki - felelte Dany és a bátyját nézte. Viserys a földön feküdt, sípolva szedte a levegőt, az arca vörös volt és zokogott. Szánalmas látványt nyújtott. Mindig is szánalmas jelenség volt. Eddig miért nem vette ezt észre? Csak tompa ürességet talált magában ott, ahol egykor a félelem lakozott.

- Vedd el a lovát! - utasította Dany Ser Jorah-t. Viserys csak tátogott feléje. Nem hitte el, amit

hall, ahogyan a lány sem hitte el, amit mond. A szavak mégis jöttek. - Hadd sétáljon a bátyám mögöttünk a khalasarig! - A dothrakik között a férfi, aki nem lovagol, nem is férfi, csak a legalantasabbak legalantasabbika, híján minden becsületnek és büszkeségnek. - Azt akarom, hogy mindenki olyannak lássa, amilyen valójában!

- Nem! - üvöltötte Viserys. Ser Jorah-hoz fordult és a Közös Nyelven kezdett könyörögni neki, hogy a lovasok ne értsék. - Üsd meg, Mormont! Okozz fájdalmat neki! A királyod parancsolja ezt! Öld meg ezeket a dothraki kutyákat és tanítsd meg a tiszteletre!

A száműzött lovag Danyről a fiúra nézett. A lány mezítláb volt, lábujjai közé föld ragadt, haja pedig csupa olaj volt. Viserys selymet és páncélt viselt. Dany látta az elhatározást a férfi arcán.

- Gyalog jön, Khaleesi - közölte. Megragadta a bátyja lovának kantárját, Dany pedig visszaült az ezüstre.

Viserys tátott szájjal bámult a lovagra és lerogyott a porba. Csendben maradt, de nem mozdult, szemeiből pedig sütött a gyűlölet, ahogy a többiek ellovagoltak. Nemsokára eltűnt a szemük elől a magas fűben. Amikor már nem látták, Dany megijedt.

- Vissza fog találni? - kérdezte a mellette lovagló Ser Jorah-t.

- Még ha valaki olyan vak is, mint a bátyád, akkor is képes követni a nyomunkat - válaszolt a férfi.

- Nagyon büszke. Lehet, hogy szégyellni fog visszajönni.

Jorah nevetett.

- Hová mehetne máshová? Ha nem találja meg a khalasart, a khalasar biztosan megtalálja. A dothraki tengerben nehéz megfulladni, gyermekem.

Dany elismerte, hogy igaza van. A khalasar olyan volt, mintha egy egész város kelt volna útra, de nem vakon menetelt. Mindig felderítők lovagoltak messze a főoszlop előtt, éberen kutatva vad, zsákmány vagy ellenség nyomait, mások pedig a szárnyakat védték. Ezen a földön, ahonnét származtak, semmi sem kerülte el a figyelmüket. Ezek a síkságok lényük egy részét alkották... és most már az övéét is.

- Megütöttem - mondta a lány csodálkozva. Most, hogy vége volt, olyan volt az egész, mint valami furcsa álom. - Ser Jorah, gondolod, hogy... nagyon mérges lesz, amikor visszajön... - megborzongott. - Most felébresztettem a sárkányt, ugye?

Ser Jorah felhorkant.

- Fel tudod ébreszteni a halottakat, leány? A bátyád, Rhaegar volt az utolsó sárkány, ő pedig elesett a Három Folyónál. Viserys egy kígyó árnyékánál is kevesebb.

A lovag nyers szavai megdöbbentették. Minden, amit eddig hitt, hirtelen megkérdőjeleződött.

- Hiszen te... te felesküdtél rá...

- Így van, leányom - mondta Ser Jorah. - És ha a bátyád egy kígyónak is csak az árnyéka, akkor a szolgái micsodák? - A hangja keserű volt.

- Mégiscsak ő az igazi király. Ő...

Jorah megállította a lovát és ránézett.

- Ha már az igazságról van szó, szeretnéd Viseryst egy trónon ülve látni?

Dany elgondolkodott ezen.

- Nem lenne valami jó király, ugye?

- Voltak nála rosszabbak... de nem sokan - a lovag megsarkantyúzta a lovát és újra elindult.

Dany szorosan mellette lovagolt.

- Mégis - szólalt meg -, az egyszerű emberek őrá várnak. Illyrio tanácsos azt mondta, hogy sárkányos lobogókat varrnak és imádkoznak, hogy Viserys visszatérjen a keskeny tengeren át és felszabadítsa őket.

- Az egyszerű emberek esőért, egészséges gyermekekéit és soha véget nem érő nyárért imádkoznak - mondta Ser Jorah. - Nem érdeklik őket a főurak hatalmi játszmái, amíg őket békén hagyják - vállat vont. - Pedig sohasem hagyják őket békén.

Dany szótlanul lovagolt tovább egy darabig. A férfi szavain merengett, mint valami kirakós játék darabkáin. Az, hogy a népet vajmi kevéssé érdekli, hogy az igaz király vagy egy trónbitorló

uralkodik felettük, szöges ellentétben állt mindazzal, amit Viserys eddig mondott neki. Ugyanakkor minél többet gondolkodott Jorah szavain, annál több igazságot talált bennük.

- Te miért imádkozol, Ser Jorah? - kérdezte tőle.

- Az otthonomért - felelte a lovag. A hangja szelíd volt a vágyakozástól.

- Én is az otthonomért imádkozom - mondta neki Dany. El is hitte, amit mondott.

Ser Jorah nevetett.

- Akkor pillants körbe, Khaleesi!

De Dany nem a pusztákat látta, hanem Királyvárat és a Vörös Tornyot, amit Hódító Aegon építtetett. Sárkánytornyot, ahol született. Lelki szemei előtt ezernyi fénnyel ragyogtak, tűz égett minden ablakban. Lelki szemei előtt minden ajtó vörös volt.

- A bátyám sohasem szerzi vissza a Hét Királyságot - mondta Dany. Be kellett vallania magának, hogy a lelke mélyén már hosszú ideje tisztában volt ezzel. Egész életében tudta, csak sohasem engedte meg magának, hogy kimondja ezeket a szavakat, még suttogva sem. Most azonban kimondta őket Jorah Mormont és az egész világ előtt.

Ser Jorah végigmérte.

- Te gondolod így.

- Képtelen lenne vezetni egy hadsereget, még ha az uram adna is neki egyet - rázta a fejét Dany. - Nincsen pénze és az egyetlen lovag, aki követi, egy kígyónál is kevesebbre tartja. A dothrakiak gúnyolódnak a gyengeségén. Sohasem visz haza bennünket.

- Bölcs gyermek vagy - mosolygott a lovag.

- Nem vagyok gyermek! - vágott vissza a lány hevesen. Sarkait a lova véknyába mélyesztette, vágtára fogta az ezüstöt. Egyre gyorsabban és gyorsabban száguldott, messze maga mögött hagyta Jorah-t, Irrit és a többieket. A meleg szél belekapaszkodott a hajába, a lenyugvó nap pedig vörösre festette az arcát. Mire elérte a khalasart, bealkonyodott.

A szolgák egy kis patakocska táplálta tó partján állították fel a sátrát. A dombon álló, fűből font palotából durva hangok szűrődtek ki. Nemsokára nagy röhögés lesz, amikor a khas tagjai elmesélik, mi történt ma a fűben. Mire Viserys visszasántikál közéjük, minden férfi, asszony és gyerek tudni fogja a táborban, hogy gyalog jött. A khalasarban nem voltak titkok.

Dany odaadta az ezüstöt a szolgáknak, hogy lássák el és bement a sátrába. A selyem alatt hűvös volt és félhomály. Ahogy hagyta maga mögött lecsapódni a bejárat takaróját, poros, vörös fénycsík esett a sárkánytojásokra. Egy pillanatra ezernyi vörösen szikrázó cseppecske villant a szeme elé, s már el is tűntek.

Kő, mondta magának. Csak kövek, még Illyrio is ezt mondta, a sárkányok mind elpusztultak. Rátette a kezét a fekete tojásra, ujjait gyengéden szétterítve az ívelt felületen. A kő meleg volt. Majdnem forró.

- A nap - suttogta Dany. - A nap melegítette fel őket, miközben lovagoltak velük.

Utasította a szolgálólányait, hogy készítsenek fürdőt neki. Doreah tüzet rakott a sátor előtt, Irri és Jhiqui pedig ezalatt elhozták a nagy rézkádat - amely szintén nászajándék volt -a teherhordó lovaktól és vizet merítettek bele a tavacskából. Amikor a fürdő már gőzölgött, Irri belesegítette, majd maga is utána lépett.

- Láttál már sárkányt? - kérdezte, mialatt Irri a hátát súrolta, Jhiqui pedig kimosta a homokot a hajából. Hallott róla, hogy az első sárkányok keletről érkeztek, az Asshain túl elterülő Árnyékföldről és a Jáde-tenger szigeteiről. Talán néhány még mindig él ott, az idegen és vad birodalomban.

- A sárkányok eltűntek, Khaleesi - felelte Irri.

- Meghaltak - helyeselt Jhiqui. - Hosszú-hosszú idővel ezelőtt.

Viserys azt mondta neki, hogy az utolsó Targaryen sárkányok nem több, mint másfél évszázaddal ezelőtt pusztultak el, III. Aegon uralkodása idején, akit Sárkányvésznek neveztek. Ez nem tűnt olyan hosszú időnek Dany számára.

- Mindenhol? - kérdezte csalódottan. - Még keleten is?

A varázslat akkor veszett ki nyugaton, amikor a Végzet lesújtott Valyriára és a Hosszú Nyár szigeteire és sem varázslattal kovácsolt penge, sem vihardalnokok, sem sárkányok nem állhatták út-

ját, de Dany mindig azt hallotta, hogy kelet más. Azt beszélték, hogy a Jáde-tenger szigetein mantichorák kószálnak, baziliszkuszok fertőzik Yi Ti őserdeit, hogy Asshaiban a varázsdalnokok, boszorkánymesterek és szellemidézők nyíltan gyakorolják művészetüket, az árnyékgyűjtők és vérmágusok pedig rettenetes varázslatokat végeznek az éj leple alatt. Miért ne lennének ott sárkányok is?

- Nincs sárkány - mondta Irri. - Bátor emberek megöl őket, mert sárkány szörnyű, gonosz fenevad. Ez tudott.

- Ez tudott - helyeselt Jhiqui.

- Egy quarth-i kereskedő egyszer azt mondta nekem, hogy a sárkányok a holdról jönnek -szólalt meg a szőke Doreah, miközben egy törölközőt melegített a tűz fölött. Jhiqui és Irri körülbelül egyidősek voltak Danyvel. Dothraki lányok voltak, akiket akkor hurcoltak el rabszolgának, amikor Drogo elpusztította apjuk khalasarját. Doreah idősebb volt, majdnem húszéves. Illyrio tanácsos egy bordélyházban talált rá Lysben.

Nedves, ezüstös haj omlott Dany szemébe, amikor kíváncsian Doreah felé fordult.

- A holdról?

- Azt mondta, a hold egy tojás, Khaleesi - folytatta a lysi leány. - Egykor két hold volt az égen, de az egyik túl közel merészkedett a Naphoz és a melegtől megrepedt. Ezer meg ezer sárkány özönlött elő belőle és inni kezdtek a Nap tüzéből. Ezért lehelnek a sárkányok tüzet. Egy napon a másik hold is megcsókolja a Napot, az is megreped és a sárkányok visszatérnek.

A két dothraki lány kuncogni kezdett.

- Bolond, szalmafejű rabszolga vagy! - mondta Irri. - Hold nem tojás. Hold isten, Nap asszonyi felesége. Ez tudott.

- Ez tudott - helyeselt Jhiqui.

Dany bőre felhevült és rózsaszín volt, amikor kilépett a kádból. Jhiqui lefektette, hogy olajjal kenje be a testét és bőre pórusait megtisztítsa a kosztól. Ezután Irri fűszervirággal és fahéjjal szórta be. Mialatt Doreah ezüstös fényűre kefélte a haját, ő a holdra, a tojásokra és a sárkányokra gondolt.

A vacsorája csak gyümölcs, sajt és pirított kenyér volt, amit egy kancsó mézes borral öblített le.

- Doreah, maradj itt és egyél velem! - parancsolt rá a lányra Dany, miután a másik két szolgálót elküldte. A lysi leány haja mézszínű volt, szeme pedig olyan volt, mint a nyári égbolt.

Amikor kettesben maradtak, a rabszolga lesütötte ezeket a szemeket.

- Megtisztelsz, Khaleesi - mondta, de ez nem volt tisztesség, csak szolgálat. Még sokáig ültek és beszélgettek, miután feljött a hold.

Aznap éjjel, amikor Khal Drogo megjött, Dany ébren várta. A férfi megállt a sátor ajtajában és meglepetten bámult rá. A lány lassan felállt, széttárta selyem hálóruháját és hagyta, hogy a földre csússzon.

- Ma éjjel ki kell mennünk, uram - mondta neki -, mert a dothrakik hite szerint egy férfi életében minden fontos eseménynek a szabad ég alatt kell bekövetkeznie.

Khal Drogo követte a holdfénybe, a hajába akasztott csengettyűk halkan csilingeltek. A sátortól néhány lépésnyire puha fűágy volt, s Dany ide húzta le a férfit. Amikor az megpróbálta megfordítani, a kezét a mellkasára tette.

- Nem - mondta. - Ma éjjel az arcodat akarom látni.

A khalasar tömegében nincs magánélet. Dany magán érezte a tekinteteket, ahogy levetkőztette, hallotta a halk hangokat, miközben úgy tett, ahogy Doreah tanította neki. Semmit sem számított. Nem volt talán khaleesi? Csak a férfi szemei számítottak, s amikor meglovagolta, olyasmit látott bennük, amit soha azelőtt. Olyan vadul vágtatott rajta, ahogy valaha is vágtatott az ezüstjén, s amikor elérkezett a kéj pillanata, Khal Drogo a nevét kiáltotta.

A dothraki tenger másik végében voltak, amikor Jhiqui ujjaival végigsimította Dany hasának lágy domborulatát és így szólt:

- Khaleesi, gyermeket várs.

- Tudom. - felelte Dany.

A tizennegyedik névnapja volt.

BRAN

Odalent az udvaron Rickon a farkasokkal kergetőzött. Bran az ablak mellett ült és őt nézte. Bárhová szaladt a fiú, Szürke Szél előbb ért oda, hosszan szökellt, hogy elébe vágjon, míg Rickon észre nem vette, fel nem kiáltott örömében és el nem iramodott egy másik irányba. Borzaskutya a sarkában loholt, forgolódott és odakapott, ha a többi farkas túl közel jött. A bundája egyre sötétebbé vált, ahogy nőtt, míg végül teljesen fekete nem lett, szemei pedig zöld parázsként izzottak. Hátul érkezett Bran Nyara. Ezüstös és füstszínű volt, aranysárga szemei pedig mindent láttak, ami látható volt. Kisebb és óvatosabb volt Szürke Szélnél. Bran szerint ő volt a legokosabb az alomból. Hallotta öccse ziháló nevetését, ahogy Rickon apró lábacskáin ide-oda szaladgált a keményre döngölt földön.

A szemei szúrni kezdtek. Ő is szeretett volna odalent lenni, nevetgélni és szaladgálni. Bran feldühödött a gondolattól és az öklével kitörölte a könnyeket, mielőtt kicsordulhattak volna. Nyolcadik névnapja elérkezett és tovatűnt. Már majdnem felnőtt férfi volt, túl idős a síráshoz.

- Csak hazugság volt - mondta keserűen és a varjúra gondolt az álmából. - Nem tudok repülni. Még futni sem tudok.

- A varjak mind hazugok - bólogatott Öreg Nan a székből, ahol a kézimunkáján dolgozott. - Tudok egy történetet egy varjúról.

- Nem akarok több történetet hallani! - csattant fel Bran ingerülten: Valaha szerette Öreg Nant és a történeteit. Előtte. De most minden más volt. Most egész nap mellette volt, hogy vigyázzon rá, mosdassa, és hogy ne legyen egyedül, de ettől csak még rosszabb lett. - Utálom az ostoba történeteidet.

A vénasszony rávillantotta fogatlan vigyorát.

- A történeteimet? Nem, ifjú lord, nem az enyémek. A történetek léteznek, előttem és utánam, s teelőtted is.

A dajka nagyon csúnya öregasszony, gondolta Bran rosszindulattal. Aszott volt és ráncos, majdnem teljesen vak, túl gyenge hozzá, hogy felmenjen a lépcsőn. Foltos, rózsaszín fejbőrét csak itt-ott takarta el néhány fehér hajcsomó. Senki sem tudta pontosan, hány éves, de az apja azt mondta, már akkor is Öreg Nannak hívták, amikor ő volt kisfiú. Biztosan ő volt a legidősebb ember Deresben, talán az egész királyságban is. Nan szoptatós dajkaként érkezett a kastélyba egy Brandon Stark mellé, akinek az édesanyja belehalt a szülésbe. Ő Lord Rickardnak, Bran nagyapjának egy idősebb fivére volt, vagy talán egy fiatalabb fivére, de az is lehet, hogy Lord Rickard apjának a testvére volt. Öreg Nan néha így, néha amúgy mesélte. A kisfiú minden történetben meghalt háromévesen egy nyári megfázástól, Öreg Nan azonban Deresben maradt a saját gyermekeivel. Mindkét fiát elveszítette a háborúban, amikor Robert király megszerezte a trónt, unokája pedig Pyke falain esett el Balon Greyjoy lázadása idején. Lányai már régen megházasodtak, elmentek és meghaltak. Az egyetlen életben maradt ember, aki az ő véréből származott Hodor volt, a féleszű óriás, aki az istállóban dolgozott, de Öreg Nan csak élt egyre tovább és tovább, dolgozott a kézimunkáján és mesélte a történeteit.

- Nem érdekel, kinek a történetei - mondta neki Bran. - Gyűlölöm őket.

Nem akarta a történeteket és nem akarta Öreg Nant sem. Az édesanyját és az édesapját akarta. Futni akart Nyárral az oldalán. Fel akart mászni a törött toronyba, kukoricával akarta etetni a varjakat. Szeretett volna megint a póniján lovagolni a fivéreivel. Azt akarta, hogy minden úgy legyen, mint azelőtt.

- Tudok egy történetet egy fiúról, aki gyűlölte a történeteket - folytatta Öreg Nan azzal a bolond kis mosolyával, miközben a tűi egyre csak mozogtak, klikk, klakk, klikk, klakk, míg végül Bran ott tartott, hogy ráordít.

Tudta, hogy sohasem lesz már többé olyan, mint azelőtt volt. A varjú ravaszul rávette, hogy repüljön, amikor azonban felébredt, össze volt törve és a világ megváltozott. Mindenki itt hagyta, az anyja, az apja, a nővérei, sőt még a féltestvére, Jon is. Az apja azt ígérte neki, hogy igazi lovon me-

het majd Királyvárba, de nélküle mentek el. Luwin mester madarat küldött Lord Eddard után egy üzenettel, egy másikat Anyának és egy harmadikat Jonnak a Falon, de egyikre sem érkezett válasz.

- A madarak gyakran elvesznek, gyermekem - mondta neki a mester. - Sok-sok mérföld és sok sólyom van köztünk és Királyvár között, s lehet, hogy az üzenet nem érte el őket. - Bran számára mégis olyan volt, mintha mindnyájan meghaltak volna, mialatt ő aludt... vagy lehet, hogy ő halt meg, a többiek pedig megfeledkeztek róla. Jory, Ser Rodrik és Vayon Poole is elmentek Hullennel, Harwinnal, Kövér Tommal és az őrség negyedével együtt.

Csak Robb és a kis Rickon voltak még mindig itt és Robb megváltozott. Ő volt most Robb, az Úr, legalábbis próbált az lenni. Igazi kardot hordott és sohasem mosolygott. A napjai azzal teltek, hogy az őrséget képezte és a kardvívást gyakorolta. Az udvar acél csengésétől volt hangos, miközben Bran elhagyatottan bámult lefelé az ablakából. Éjszakára bezárkózott Luwin mesterrel, és tárgyaltak vagy számlakönyveket bújtak. Néha kilovagolt Hallis Mollennel, hogy messzi erődöket keressen fel és napokig távol volt. Valahányszor nem ért vissza egy napon belül, Rickon sírni kezdett és azt kérdezte Brantől, Robb visszatér-e valaha. Még ha otthon volt is Deresben, Lord Robb mintha akkor is több időt szentelt volna Hallis Mollenre és Theon Greyjoyra, mint amennyit a testvéreire valaha is.

- Elmondhatom neked Brandon, az Építő történetét - szólalt meg Öreg Nan. - Mindig ez volt a kedvenced.

Sok ezer évvel azelőtt Brandon, az Építő emelte Derest és néhányak szerint a Falat is. Bran ismerte a történetet, de sohasem volt a kedvence. Talán egy másik Brandon szerette ezt a mesét. Nan időnként úgy beszélt hozzá, mintha ő volna az a Brandon, akit annyi évvel azelőtt szoptatott, máskor meg összekeverte Brandon nagybátyjával, akit az Őrült Király gyilkoltatott meg, mielőtt Bran egyáltalán megszületett volna. Olyan hosszú ideje élt már, mondta neki egyszer Anya, hogy a Brandon Starkok egy személlyé olvadtak össze a fejében.

- Az nem az én kedvencem - mondta neki. - Én a félelmeteseket szerettem.

Valami mozgolódást hallott odakintről és visszafordult az ablakhoz. Rickon a kapuház felé futott át az udvaron, nyomában a farkasokkal, de mivel a torony nem arrafelé nézett, Bran nem láthatta, mi történik. Öklével a combjára csapott tehetetlen dühében és nem érzett semmit.

- Óh, drága nyári gyermekem - sóhajtott Öreg Nan halkan -, mit tudsz te a félelemről? A félelem a tél, ifjú uram, amikor száz láb mély hó esik és a jeges szél üvöltve ront a világra észak felől. A félelem a hosszú éjszaka, amikor a nap évekre elrejti az arcát, kisgyermekek születnek, élnek és halnak meg a sötétben, miközben a rémfarkasok ösztövérek és éhesek lesznek és a fehér alakok megindulnak az erdőkön át.

- Úgy érted, a Mások? - kérdezte Bran.

- A Mások - bólintott Öreg Nan. - Ezer meg ezer évvel ezelőtt beköszöntött a tél, amely hideg volt, kemény és minden emberi emlékezeten túl tartó. Egy nemzedéknyi időre leszállt az éj, s a királyok ugyanúgy reszkettek és meghaltak a kastélyaikban, mint a pásztorok a kunyhóikban. Az asszonyok inkább megfojtották a gyermekeiket, mint hogy éhezni lássák őket és sírtak, de érezték, hogy a könnyek ráfagynak az arcukra. - Öreg Nan és a tűi elcsendesedtek, az asszony Branre emelte halvány, fátyolos tekintetét és azt kérdezte:

- Nos hát, gyermek. Az ilyen történeteket szereted?

- Hát - kezdte Bran vonakodva -, igen, csak...

Öreg Nan bólintott.

- A Mások abban a sötétségben jöttek el először - folytatta, miközben a tűi újra rákezdtek. Klikk, klakk, klikk, klakk. - Hidegek voltak, halottak, akik gyűlölték a tüzet és a vasat és a Nap érintését, ahogy minden teremtményt, amelynek meleg vér csörgedezett az ereiben. Erődöket, városokat és királyságokat gázoltak le, garmadával pusztították a hősöket és a hadseregeket. Sápadt, halott lovakon vágtattak és a lemészároltak tömegét vezették harcba. Az emberek összes kardja sem volt képes útjukat állni, s még a szüzek és a csecsemők sem remélhettek irgalmat tőlük. Fagyott erdőkben űzték a szüzeket, halott szolgáikat pedig gyermekek húsával etették.

A hangja elhalkult, majdhogynem suttogásba fordult, s Bran azon kapta magát, hogy előrehajol-

va figyel.

- Ez azelőtt történt, mielőtt az Andalok megérkeztek és sok-sok évvel azelőtt, hogy az asszonyok a tengeren át elmenekültek a Rhoyne városaiból, s abban az időben a száz királyság az Elsők királysága volt, akik az erdők gyermekeitől vették el ezt a földet. Itt-ott azonban, az erdők sűrűjében a gyermekek tovább éltek favárosaikban és üreges dombjaikban, a fák arcai pedig figyeltek. Így amikor fagy és halál árasztotta el a földet, az utolsó hős elhatározta: felkutatja a gyermekeket abban a reményben, hogy ősi varázslataik majd visszaszerzik azt, amit az emberek seregei elvesztettek. Egy karddal, egy lóval, egy kutyával és egy tucat kísérővel vágott neki a holt vidéknek. Évekig kutatott, míg végül teljesen feladta a reményt, hogy valaha is rátalál az erdő gyermekeire titkos városaikban. Társai egymás után meghaltak, majd a lova is elpusztult, s végül még a kutyája is, a kardja pedig annyira megfagyott, hogy a penge összetört, amikor használni próbálta. A Mások pedig megérezték rajta a meleg vér szagát, csendben a nyomába szegődtek, s halovány pókokkal cserkészték be, amelyek akkorák voltak, mint egy véreb...

Az ajtó hangos csattanással kivágódott, és Bran szíve az ijedségtől a torkáig felugrott, de csak Luwin mester volt az. Mögötte Hodor látszott a lépcsőn.

- Hodor! - kiáltotta az istállófiú szokása szerint, széles vigyorral az arcán.

Luwin mester nem mosolygott.

- Látogatóink érkeztek - jelentette be -, szükség van a jelenlétedre, Bran.

- Éppen egy történetet hallgatok - tiltakozott a fiú.

- A történetek várnak, fiatalúr, s amikor visszatérsz hozzájuk, ők ott lesznek - mondta Öreg Nan. - A látogatók nem olyan türelmesek és gyakran hoznak magukkal saját történeteket.

- Ki az? - kérdezte Bran Luwin mestertől.

- Tyrion Lannister és néhányan az Éjjeli Őrségből. Üzenetet hoztak a fivéredtől, Jontól. Robb most beszél velük. Hodor, lesegítenéd Brant a lépcsőn?

- Hodor! - egyezett bele Hodor boldogan. Lehajolt, hogy nagy, bozontos fejét bedugja az ajtón. Hodor majdnem hét láb magas volt, nehéz volt elhinni, hogy Öreg Nan vére csörgedezik az ereiben. Bran azon tűnődött, vajon ő is olyan apróra összeszárad-e majd, mint a dédnagyanyja, amikor megöregszik. Nem tűnt valószínűnek, még akkor sem, ha Hodor ezer évig él.

Hodor olyan könnyedén kapta fel Brant, mintha egy marék szalma lenne, és hatalmas mellkasához szorította. Mindig lehetett rajta érezni az enyhe istállószagot, de ez egyáltalán nem volt kellemetlen. A karjai vastagok, izmosak voltak és barna szőr borította őket.

- Hodor - közölte megint. Theon Greyjoy egy alkalommal megjegyezte, hogy Hodor nem tud túl sok mindent, azt azonban senki sem vonhatta kétségbe, hogy tudja a nevét. Öreg Nan úgy kotkodácsolt, mint egy tyúk, amikor Bran ezt elmesélte neki és elárulta, hogy Hodor neve valójában Walder. Senki sem tudta, honnét származik a „Hodor", mondta az öregasszony, de amikor ezt kezdte hajtogatni, az emberek így kezdték hívni. Ezt az egyetlenegy szót ismerte.

Otthagyták Öreg Nant a toronyszobában a tűivel és az emlékeivel. Hodor dallamtalanul dúdolt, miközben levitte Brant a lépcsőn és átment vele a galérián Luwin mesterrel a nyomában, aki igencsak szedte a lábát, hogy lépést tartson a lovásszal.

Robb Apa magas székében ült. Sodronying és bőrruha volt rajta, arcán pedig „Robb, a Lord" szigorú kifejezése ült. Theon Greyjoy és Hallis Mollen mögötte álltak. A hosszú, keskeny ablakok alatt, végig a szürke kőfalak mentén tucatnyi őr sorakozott. A törpe a szoba közepén állt a szolgáival és négy idegennel, akik az Éjjeli Őrség fekete ruháját viselték. Bran abban a pillanatban megérezte a teremben vibráló haragot, amikor Hodor belépett vele az ajtón.

- Az Éjjeli Őrség minden tagját szívesen látjuk Deresben, ameddig csak maradni kívánnak - mondta Robb „Robb, az Úr" hangján. A kardja keresztben feküdt az ölében, csupasz, fényes pengéje jól látszott. Még Bran is tudta, mit jelent, ha egy vendéget kivont karddal fogadnak.

- Az Éjjeli Őrség minden tagját - ismételte el a törpe -, de nem engem, ha jól értem a szavaidat, fiú?

Robb felállt és a kisemberre mutatott a karddal.

- Míg apám és anyám távol van, én vagyok az úr itt, Lannister. Nem vagyok „fiú".

- Ha úr vagy, megtanulhatnád az úri udvariasságot - felelte a kis ember, nem véve tudomást az arcának szegezett pengéről. - Úgy látom, apád miden előkelősége a fattyú testvérednek jutott.

- Jon - kiáltott fel Bran Hodor karjaiban.

A törpe megfordult és ránézett.

- Tehát igaz, a fiú él. Alig akartam elhinni. Benneteket, Starkokat nehéz elpusztítani.

- Ti, Lannisterek, jobb, ha az eszetekbe vésitek ezt! - mondta Robb és leeresztette a fegyvert. - Hodor, hozd ide az öcsémet!

- Hodor - közölte Hodor. Mosolyogva megindult előre és leültette Brant a Starkok magas székébe, ahol Deres urai ültek azóta, hogy Észak Királyainak nevezték magukat. A szék hideg kő volt, amelyet számtalan főúri hátsó koptatott simára. Hatalmas karjain faragott rémfarkasfejek vicsorogtak. Bran megmarkolta őket. Használhatatlan lábai ernyedten lógtak. A nagy székben félig csecsemőnek érezte magát.

Robb a vállára tette a kezét.

- Azt mondtad, megbeszélnivalód van Brannel. Nos, itt van, Lannister.

Bran kényelmetlenül érezte magát Tyrion Lannister átható pillantása alatt. A törpe egyik szeme fekete volt, a másik pedig zöld, s mindkettő őrá irányult, tanulmányozta, méregette őt.

- Azt hallottam, igen jó mászó voltál, Bran - szólalt meg végül a kis ember. - Mondd, hogy lehet, hogy aznap mégis leestél?

- Én soha... - mondta Bran. Sohasem esett le, *soha, soha, soha!*

- A gyermek semmire sem emlékszik a balesetből vagy abból, hogy felmászott előtte -mondta szelíden Luwin mester.

- Érdekes - jegyezte meg Tyrion Lannister.

- A fivérem nem azért van itt, hogy a kérdéseidre válaszoljon, Lannister - mondta Robb kurtán. - Mondd el, amit akarsz és folytasd az utadat!

- Van egy ajándékom a számodra - fordult a törpe Branhez. - Szeretsz lovagolni, fiú?

Luwin mester előrelépett.

- Uram, a gyermek nem képes használni a lábát. Nem tud megülni egy lovat.

- Ostobaság - szögezte le Lannister. - A megfelelő lóval és a megfelelő nyereggel még egy nyomorék is tud lovagolni.

A szó úgy hatolt Bran szívébe, mint egy kés. Érezte, hogy akarata ellenére könnyek szöknek a szemébe.

- Nem vagyok nyomorék!

- Akkor én nem vagyok törpe - vágta rá a törpe fanyar mosollyal. - Az apám örvendezni fog, ha meghallja. - Greyjoy nevetett.

- Miféle lóról és nyeregről beszélsz? - kérdezte Luwin mester.

- Okos lóról - válaszolta Lannister. - A fiú nem használhatja a lábait, hogy irányítsa az állatot, tehát a lovat kell a lovashoz igazítani. Meg kell tanítani, hogy engedelmeskedjen a gyeplőnek és a hangnak. Én egy betöretlen egyévessel kezdeném, amely nem esett át egy olyan kiképzésen, amit el kellene felejtenie. - Összetekert papirost húzott elő az övéből. - Add ezt oda a nyeregkészítőtöknek! Ő majd gondoskodik a többiről.

Luwin mester elvette az írást a törpétől. Úgy nézett ki, mint egy kíváncsi, szürke kis mókus. Kibontotta és szemügyre vette.

- Értem. Szépen rajzolsz, uram. Igen, ennek működnie kell. Nekem is eszembe juthatott volna.

- Nekem könnyebb volt, mester. Nem sokban különbözik a saját nyergeimtől.

- Tényleg képes leszek lovagolni? - kérdezte Bran. Hinni szeretett volna nekik, de félt. Lehet, hogy ez is csak egy újabb hazugság volt. A varjú azt ígérte neki, hogy repülni fog.

- Képes leszel - nyugtatta meg a törpe. - Esküszöm neked, fiú, lóháton éppolyan magas leszel, mint a többiek!

Robb Stark zavartnak látszott.

- Ez valami trükk, Lannister? Kicsoda neked Bran? Miért akarsz segíteni rajta?

- A testvéred, Jon kért rá. Én pedig igen gyengéd szívvel viseltetek a nyomorékok, fattyúk és

összetört dolgok iránt. - Tyrion Lannister a szívére tette a kezét és elvigyorodott.

Az udvarra vezető ajtó hirtelen felpattant. Napfény ömlött a terembe, ahogy Rickon lélekszakadva berontott. A farkasok is vele voltak. A kisfiú tágra nyílt szemekkel megállt az ajtóban, az állatok azonban továbbmentek. A szemük megtalálta Lannistert, vagy talán megérezték a szagát. Először Nyár kezdett el morogni. Szürke Szél csatlakozott hozzá. Megindultak a kis ember felé, egyik jobbról, a másik balról.

- A farkasoknak nem tetszik a szagod, Lannister - jegyezte meg Theon Greyjoy.

- Talán itt az ideje, hogy távozzak - mondta Tyrion. Egyet hátralépett... és Borzaskutya ugrott elő mögötte az árnyékból vicsorogva. Lannister visszalépett, s ekkor Nyár vetette rá magát a másik oldalról. Megtántorodott és elfordult, Szürke Szél azonban belekapott a karjába és letépett egy darabot a ruhájából.

- Ne! - kiáltotta Bran a magas székből, ahogy Lannister emberei a kardjuk után kaptak. -Nyár, ide! Nyár, hozzám!

A rémfarkas meghallotta a hangot, Branre pillantott, majd megint Lannisterre. Elhátrált a törpétől és letelepedett Bran lecsüngő lábai alatt.

Robb visszafojtott lélegzettel figyelt. Nagy sóhajjal engedte ki a levegőt és elkiáltotta magát:

- Szürke Szél!

A rémfarkas gyorsan és nesztelenül odament hozzá. Már csak Borzaskutya morgott Tyrionra zölden izzó szemekkel.

- Rickon, hívd vissza! - kiáltotta Bran a kisöccsének, Rickon pedig hirtelen észbe kapott és kiabálni kezdett:

- Haza, Borzas, haza! - a fekete farkas még egyet mordult Lannisterre és odaszaladt Rickonhoz, aki szorosan átölelte a nyakát.

Tyrion Lannister leoldotta a sálat a nyakáról, megtörölte a homlokát és tompán így szólt:

- Milyen érdekes.

- Jól vagy, uram? - kérdezte az egyik embere karddal a kezében. Miközben beszélt, idegesen a farkasokra pillantott.

- A ruhám ujja elszakadt, a nadrágom pedig valami megmagyarázhatatlan oknál fogva nedves, de a méltóságomon kívül semmi sem szenvedett kárt.

Még Robbot is megrázta az eset.

- A farkasok... nem tudom, miért csinálták ezt...

- Nem kétséges, hogy összekevertek a vacsorájukkal - Lannister mereven meghajolt Bran felé. - Köszönöm, hogy visszahívtad őket, ifjú uram. Attól tartok, emészthetetlennek találtak volna. Most pedig tényleg távozom.

- Egy pillanat, uram! - szólalt meg Luwin mester. Robbhoz lépett, odahajolt hozzá és suttogni kezdtek. Bran megpróbálta kihallgatni, miről beszélnek, de a hangjuk túl halk volt.

Robb Stark végül a hüvelyébe csúsztatta a kardját.

- Lehet... lehet, hogy kissé elhamarkodottan ítéltem felőled - kezdte. - Szívességet tettél Brannek és, nos... - Robb erőt vett magán. - Deres vendégszeretete a tiéd is, ha kívánod, Lannister.

- Kímélj meg a hamis udvariaskodástól, fiú! Nem szeretsz engem, nem akarod, hogy itt legyek. Láttam egy fogadót a falakon kívül, a téli városban. Ott fogok megszállni, s mindkettőnk nyugodtabban alszik majd. Néhány rézpénzért talán még egy csinos leányzót is találok, aki felmelegíti nekem az ágyat - az egyik fekete testvérhez fordult, egy púpos, bozontos szakállú öregemberhez. - Yoren, hajnalban továbbindulunk dél felé. Az úton minden bizonnyal megtalálsz majd.

Azzal távozott, rövid lábaival végigkacsázott a termen, elhaladt Rickon mellett és kiment az ajtón. Az emberei követték.

Az Éjjeli Őrség négy tagja maradt. Robb bizonytalanul fordult hozzájuk:

- Előkészíttettem néhány szobát, és nem láttok majd hiányt meleg vízben, hogy lemoshassátok az út porát. Remélem, ma este megtisztelitek az asztalomat a jelenlétetekkel - olyan esetlenül mondta ezeket a szavakat, hogy még Brannek is feltűnt. A beszédet betanulta, nem szívből jött, de a fekete testvérek ettől függetlenül köszönetet mondtak neki.

Nyár követte őket a torony lépcsőin, ahogy Hodor visszavitte Brant az ágyába. Öreg Nan a székében aludt. Hodor közölte, hogy „Hodor", felnyalábolta a dédnagyanyját és magával vitte a csendesen horkoló öregasszonyt, miközben Bran gondolataiba merülve feküdt az ágyán. Robb megígérte, hogy az Éjjeli Őrséggel lakomázhat a Nagy Csarnokban.

- Nyár! - kiáltotta. A farkas felugrott az ágyára. Bran olyan szorosan ölelte magához, hogy érezte az arcán az állat forró leheletét. - Már tudok lovagolni - súgta a barátjának. - Nemsokára elmehetünk vadászni az erdőbe, majd meglátod! - Kis idő múlva elaludt.

Álmában megint mászott. Egy ősrégi, ablaktalan toronyba tornászta fel magát. Ujjait megfeketedett kövek közé próbálta beerőszakolni, lábai támaszték után kutattak. Egyre magasabbra és magasabbra mászott, át a felhőkön, bele az éjszakai égboltba, s a torony még mindig ott magasodott fölötte. Amikor megállt, hogy lepillantson, megszédült és érezte, hogy az ujjai csúszni kezdenek. Bran felkiáltott és kétségbeesetten kapaszkodott az életéért. A föld ezer mérföldnyire volt alatta, s ő nem tudott repülni. Nem tudott repülni. Várt, amíg a szíve abbahagyta a zakatolást, míg újra lélegzethez jutott és újra mászni kezdett. Csak felfelé mehetett. Magasan maga fölött mintha vízköpők alakját látta volna kirajzolódni a hatalmas, sápadt hold előtt. A karjai fáradtak voltak és fájtak, de nem mert megpihenni. Kényszerítette magát, hogy még gyorsabban másszon. A vízköpők nézték, ahogy feljebb és feljebb jut. A szemük vörösen izzott, mint a forró szén a kályhában. Lehet, hogy egykor oroszlánok voltak, mostanra azonban eltorzultak és groteszkké váltak. Bran hallotta, amint összesúgnak az emberi fül számára rettenetes, halk kőhangjukon. Nem szabad odafigyelnie, mondogatta magának, nem szabad hogy meghallja, mert amíg meg nem hallja őket, addig biztonságban van. Amikor azonban a vízköpők megmozdultak, lemásztak a kőpárkányról és lépkedni kezdtek a torony falán lefelé, amerre Bran himbálózott, rájött, hogy egyáltalán nincs biztonságban.

- Nem hallottam! - sírta, ahogy a lények egyre közelebb jöttek. - Nem, nem!

Zihálva ébredt. Egyedül volt a sötétben és egy hatalmas árnyat pillantott meg maga fölött.

- Nem hallottam - suttogta a félelemtől reszketve, de akkor az árnyék megszólalt: „Hodor" és meggyújtotta az ágya mellett álló gyertyát. Bran megkönnyebbülten felsóhajtott.

Hodor letörölte róla az izzadságot egy meleg, nedves kendővel és fürge, óvatos kezekkel felöltöztette. Amikor eljött az idő, levitte a Nagy Csarnokba, ahol hosszú faasztal állt megterítve a tűz mellett. Az úr helyét az asztalfőn üresen hagyták, de Robb a tőle jobbra álló széken ült, Brannel átellenben. Szopós malacot ettek aznap éjjel, galambpástétomot és vajban áztatott petrezselymet, a szakács pedig lépesmézet ígért utána. Nyár Bran kezéből kapta el az ételdarabokat, Szürke Szél és Borzaskutya pedig az egyik sarokban marakodtak egy csonton. Deres kutyái ma este a közelébe sem jöttek a Csarnoknak. Bran eleinte furcsának találta ezt, de később hozzászokott.

A fekete testvérek között Yoren volt a rangidős, ezért az intéző Robb és Luwin mester közé ültette. Az öregember savanyú szagot árasztott, mintha hosszú ideje nem mosakodott volna. A fogaival tépte a húst, eltörte a bordákat, hogy kiszívja belőlük a velőt és Havas Jon említésére csak vállat vont.

- Ser Alliser átka - morogta. Két társa felnevetett, amit Bran nem értett. Amikor azonban nagybátyjuk, Benjen felől érdeklődött, a fekete testvérek baljós csendbe burkolóztak.

- Mi az? - kérdezte Bran.

Yoren megtörölte az ujjait az ingén.

- Rossz híreink vannak, uraim és kegyetlen módon kell megfizetnünk a húst és a sört, de aki kérdez, az viselje el a választ is. Stark eltűnt.

- A Vén Medve elküldte, hogy kutasson Waymar Royce után, ő pedig nem jött vissza, uram - szólalt meg egy másik Őr.

- Túl sok ideje már - folytatta Yoren. - Az a legvalószínűbb, hogy meghalt.

- A nagybátyám nem halt meg! - mondta Robb Stark hangosan. A hangja dühös volt. Felállt a padról és kezét a kardja markolatára tette. - Halljátok, amit mondok? A nagybátyám nem halt meg! - a hangja visszapattant a kőfalakról, s Bran hirtelen félni kezdett.

A vén, savanyúszagú Yoren közömbösen pillantott fel Robbra.

- Ahogy óhajtod, uram - mondta. Egy darab húst szívogatott a fogai között.

A legfiatalabb fekete testvér kényelmetlenül fészkelődni kezdett a székén.

- A Falon senki sem ismeri jobban a kísértetjárta erdőt Benjen Starknál. Vissza fog találni.

- Nos - szólalt meg Yoren -, talán igen, talán nem. Mentek már be jó emberek abba az erdőbe és sohasem jöttek ki.

Bran gondolatai egyre csak Öreg Nan történetén jártak a Másokról és az utolsó hősről, akit halottak és óriási pókok üldöztek a fehér erdőkben. Egy pillanatra megijedt, de eszébe jutott, hogyan végződött az a történet.

- A gyermekek segíteni fognak neki! - tört ki belőle. - Az erdő gyermekei.

Theon Greyjoy kuncogni kezdett, Luwin mester pedig így szólt:

- Bran, az erdő gyermekei sok ezer évvel ezelőtt kihaltak. Csak a fák arca maradt utánuk.

- Idelent lehet, hogy így van, mester - szólt közbe Yoren -, de fent, a Falon túl, ki mondaná meg? Odafenn az ember sohasem tudhatja mi élő és mi holt.

Aznap éjjel, miután kiürítették a tányérokat, Robb maga vitte fel Brant az ágyába. Szürke Szél ment elöl, Nyár pedig szorosan mögöttük lépdelt. A bátyja erős volt a korához képest, Bran pedig könnyű volt, akár egy halom rongy, a lépcső azonban meredek volt és sötét, s Robb bizony lihegett, mire felértek a tetejére.

Ágyba fektette Brant, betakarta a paplanokkal és elfújta a gyertyát. Egy darabig ott ült az ágya szélén. Bran szeretett volna beszélgetni vele, de nem tudta, mit mondjon.

- Találunk neked egy lovat, ígérem - suttogta végül Robb.

- Visszatérnek valaha? - kérdezte Bran.

- Igen - felelte Robb. A hangjában annyi reménykedés volt, hogy Bran tudta: a testvérét hallja, nem pedig Robbot, az Urat. - Anya nemsokára hazajön. Esetleg ki is lovagolhatnánk elé, amikor megérkezik. Biztosan meglepődne, ha lóháton látna téged! - Bran még a sötét szobában is érezte, hogy a bátyja mosolyog. - Azután pedig ellovagolunk északra, hogy megnézzük a Falat. Nem szólunk Jonnak, hogy jövünk, csak beállítunk egy szép napon, te meg én. Nagy kaland lesz.

- Nagy kaland - ismételte meg Bran sóvárogva. Hallotta, hogy a bátyja szipog. A szobában olyan sötét volt, hogy nem láthatta a könnyeket Robb arcán, így kinyújtotta a kezét és megkereste az övét. Az ujjaik egymásba fonódtak.

EDDARD

- Lord Arryn halála nagy veszteség volt mindannyiunk számára, uram - mondta Pycelle nagymester. - Örömmel elmondok neked mindent, amit tudok a halála körülményeiről. Kérlek, ülj le! Óhajtasz esetleg frissítőt? Datolyát például? Van igen finom szilvám is. A bor sajnos már nem az én gyomromnak való, de megkínálhatlak egy kupa mézzel édesített jeges tejjel. Igen üdítő ebben a hőségben.

A hőség tagadhatatlan volt. Ned érezte, hogy a selyemtunika a mellkasára tapad. Súlyos, párás levegő ülte meg a várost, mint egy nyirkos gyapjútakaró és a folyóparton nagy felfordulás keletkezett, ahogy a szegények elmenekültek forró, levegőtlen kalyibáikból, hogy a víz mellett találjanak alvóhelyet maguknak, mert egyedül itt volt némi szellő.

- Ez igen kedves lenne tőled - mondta Ned és helyet foglalt.

Pycelle a hüvelyk- és mutatóujja közé csippentett egy ezüstcsengettyűt és halkan megrázta. Karcsú szolgálóleány sietett be az emeleti lakószobába.

- Kérlek, gyermekem, hozz jeges tejet a Király Segítőjének és nekem! Jól édesítsd meg!

Amikor a lány elment az italokért, a nagymester összefonta az ujjait, és a kezeit a hasára tette.

- Az egyszerű emberek azt mondják, hogy a nyár utolsó éve mindig a legmelegebb. Ez nem így van, bár gyakran úgy tűnik, nemde? Az ilyen napokon irigyellek benneteket, északiakat a nyári hó miatt. - A súlyos, díszes lánc az öregember nyakában halkan csilingelt, ahogy megmozdult ültében. - Maekar király nyara forróbb volt ennél és majdnem ilyen hosszan is tartott. Voltak bolondok, még a Fellegvárban is, akik ebből azt a következtetést vonták le, hogy végre eljött a Nagy Nyár, a nyár, amely sohasem ér véget, ám a hetedik évben hirtelen vége szakadt, volt egy rövid őszünk, majd hosszú, rettenetes tél köszöntött be. A hőség mégis igen nagy volt, míg tartott. Nappal az óváros gőzölgött és fuldokolt, s csak éjszaka kelt életre. A folyóparti kertekben sétáltunk és az istenekről vitatkoztunk. Még mindig emlékszem azoknak az éjszakáknak az illatára, uram! Parfüm és izzadság, a kifakadásig érett dinnyék, barackok és gránátalmák, nadragulya és holdvirág. Fiatal voltam még, akkor készítettem a láncomat. A hőség nem tikkasztott úgy ki, mint most. - Pycelle szemhéja olyan vastag volt, hogy úgy látszott, mintha félig aludna. - Bocsáss meg, Lord Eddard! Nem azért jöttél, hogy ostoba meséket hallgass egy nyárról, amelyet már rég elfeledtek, mire az apád megszületett. Kérlek, nézd el egy öregember merengését! Attól félek, az elme olyan, mint a kard. A régi berozsdásodik. Ah, itt is van a tejünk! - A szolgálólány letette közéjük a tálcát, Pycelle pedig rámosolygott. - Drága gyermekem - felemelte az egyik kupát, megkóstolta és bólintott. - Köszönöm. Elmehetsz.

Amikor a leány távozott, Pycelle Nedre emelte halovány, vizenyős szemeit.

- Hol is tartottunk? Óh, igen. Lord Arrynról kérdeztél...

- Igen - Ned udvariasan belekortyolt a jeges tejbe. Kellemesen hűs volt, ám túl édes az ő ízlésének.

- Az igazat megvallva a Segítő már egy ideje nem volt régi önmaga - mondta Pycelle. - Ő és én sok-sok éven át ültünk együtt a tanácsban, s láttam a jeleket, de én a súlyos terheknek tudtam be őket, amelyeket már annyi ideje oly hűségesen hordott. Azokra a széles vállakra nehezedett a birodalom minden gondja, s még annál is több. A fia mindig is beteges volt, asszonya pedig annyira aggódott, hogy alig engedte el a fiút a szeme elől. Ez még egy erős embert is megvisel, Lord Jon pedig nem volt fiatal. Nem csoda, hogy búskomornak és fáradtnak látszott. Legalábbis én így gondoltam akkoriban. Most már kevésbé vagyok biztos a dolgomban. - Megcsóválta a fejét.

- Mit tudsz a végső betegségéről?

A nagymester tehetetlenül tárta szét a kezét.

- Egy nap odajött hozzám és egy bizonyos könyvet kért. Olyan erős és egészséges volt, mint mindig, bár nekem úgy tűnt, hogy valami nagyon bántja. Másnap reggel görcsös fájdalmai voltak, olyan beteg volt, hogy fel sem tudott kelni az ágyból. Colemon mester úgy vélte, hogy megfázott a gyomra. Az idő forró volt, a Segítő pedig gyakran jéggel itta a borát, ami felboríthatja az emésztést.

Amikor Lord Jon tovább gyengült, magam mentem hozzá, de az istenek nem ruháztak fel olyan hatalommal, hogy meggyógyíthattam volna.

- Hallottam, hogy elküldted Colemon mestert.

A nagymester lassan és megfontoltan bólintott.

- Elküldtem és attól tartok, Lady Lysa sohasem bocsátja meg ezt nekem. Lehet, hogy tévedtem, de akkor ezt tartottam a legjobb megoldásnak. Colemon mester olyan, mintha a fiam lenne és senki sem befolyásolhat engem a képességei megítélésében, de ő fiatal és a fiatalok sokszor nem értik meg egy idősebb test törékenységét. Fogyasztószerekkel és borsfőzettel tisztította Lord Arrynt és attól féltem, hogy belehal.

- Mondott neked valamit Lord Arryn az utolsó óráiban?

Pycelle összeráncolta a homlokát.

- A láz végső stádiumában a Segítő több alkalommal a Robert nevet kiáltotta, de hogy a fiát vagy a királyt hívta, nem tudtam eldönteni. Lady Lysa nem engedte meg a fiúnak, hogy belépjen a betegszobába, mert attól félt, hogy ő is elkapja a betegséget. A király eljött, órákig ült az ágya mellett, tréfálkozott és a régi időkről beszélt neki, remélve, hogy ezzel jobb kedvre derítheti Lord Jont. Félelmetes volt nézni azt a vad szeretetet.

- Nem volt semmi más? Nem voltak utolsó szavak?

- Amikor láttam, hogy minden remény elveszett, máktejet adtam a Segítőnek, hogy ne szenvedjen. Mielőtt végleg lehunyta volna a szemét, súgott valamit a királynak és a feleségének. Egy áldást a fia számára. Azt mondta, hogy a mag erős. A legvégén már túl zavaros volt a beszéde, hogysem érteni lehetett volna. A halál csak a rákövetkező reggel jött el érte, de Lord Jon ezután megbékült. Egy szót sem szólt többé.

Ned még egyet kortyolt a tejből és megpróbált nem émelyegni az édes íztől.

- Nem tűnt fel neked esetleg, hogy valami természetellenes lett volna Lord Arryn halálának körülményeiben?

- Természetellenes? - az idős mester hangja halk volt, mint a suttogás. - Nem, nem mondhatnám. Szomorúság volt benne. A maga módján azonban a halál a legtermészetesebb dolog, Lord Eddard. Jon Arryn nyugodtan pihen most, megszabadult a terhétől.

- Ez a betegség, ami a hatalmába kerítette - mondta Ned. - Találkoztál már hasonló esettel korábban, más embereknél?

- Már közel negyven éve vagyok a Hét Királyság nagymestere - felelte Pycelle. - Jó Robert királyunk, őelőtte Aerys Targaryen, őelőtte az apja, Második Jaehaerys alatt, sőt néhány rövid hónapig Jaehaerys apja, a Szerencsés Aegon alatt is, aki az ötödik volt ezen a néven. Több betegséget láttam, mint amennyire képes vagyok emlékezni, uram. Mondok neked valamit: minden eset más és más és mégis minden eset ugyanolyan. Lord Jon halála semmivel sem volt különösebb bárki más halálánál.

- A felesége másképp gondolja.

A nagymester bólintott.

- Most jut eszembe, hogy az özvegy méltóságos asszonyod nővére. Ha elnézed egy öregember nyers beszédét, engedd meg, hogy elmondjam: a bánat még a legerősebb és legfegyelmezettebb elméket is megzavarhatja, s Lady Lysa sohasem tartozott az ilyen emberek közé. Legutolsó halvaszületett gyermeke óta minden árnyékban ellenséget látott, férje halála után pedig végleg összetört és elveszítette a lába alól a talajt.

- Tehát teljesen biztos vagy benne, hogy Jon Arryn egy váratlan betegségben halt meg?

- Teljesen - felelte Pycelle komoran. - Ha nem betegség, mi más lehetett az oka, jó uram?

- Méreg - mondta Ned halkan.

Pycelle álmos szemei felpattantak. A vén gyógyító kényelmetlenül fészkelődni kezdett a székében.

- Nyugtalanító gondolat. Nem a Szabad Városokban élünk, ahol az ilyesmi mindennapos dolog. Aethelmure nagymester azt írta, hogy minden ember ott hordozza a gyilkosságot a szívében, de a méregkeverő még a megvetést sem érdemli meg - egy pillanatra elhallgatott, s elgondolkodva bá-

mult maga elé. - Amit mondasz, lehetséges, uram, bár én nem tartom valószínűnek. A legegyszerűbb mester is ismeri az általános mérgeket, s Lord Arrynen egyetlen jelet sem tapasztaltam. Amellett a Segítőt mindenki szerette. Miféle emberbőrbe bújt szörnyeteg merészelne meggyilkolni egy ilyen nemes urat?

- Azt mondják, a méreg az asszonyok fegyvere.

Pycelle gondterhelten simogatta a szakállát.

- Azt mondják. Asszonyoké, gyáváké... és eunuchoké - megköszörülte a torkát és egy nagy adag váladékot köpött a gyékényre. Felettük egy holló károgott hangosan a varjútanyán. - Lord Varys rabszolgaként született Lysben, tudtad ezt? Ne bízz meg a pókokban, uram!

Egyáltalán nem volt szükséges, hogy erre figyelmeztesse Nedet. Volt valami Varysben, amitől felállt a hátán a szőr.

- Ezt megjegyzem, mester. És köszönet a segítségedért. Elég idődet raboltam el. - Felállt.

Pycelle nagymester lassan feltápászkodott a székéből és elkísérte Nedet az ajtóhoz.

- Remélem, sikerült egy kicsit hozzásegítenem téged ahhoz, hogy megnyugodj kissé. Ha bármi más szolgálatot tehetek neked, csak kérned kell.

- Még egy dolog - szólalt meg Ned. - Szeretném megvizsgálni a könyvet, amit Jonnak adtál, mielőtt megbetegedett.

- Attól tartok, kevéssé találnád érdekesnek - mondta Pycelle. - Malleon nagymester vaskos munkája volt az a nagy házak családfáiról.

- Én mégis látni szeretném.

Az öregember kinyitotta az ajtót.

- Ahogy kívánod. Valahol itt kell lennie. Amint megtalálom, elküldetem neked.

- Rendkívül nagylelkű vagy - mondta neki Ned, majd, mintegy utólagos megjegyzésként hozzáfűzte: - Még egy utolsó kérdés, ha megbocsátasz. Említetted, hogy a király Lord Arryn ágya mellett volt, amikor a Segítő meghalt. Vele volt a királyné is?

- Óh, dehogy - válaszolta Pycelle. - Ő és a gyerekek útban voltak Kaszter hegyre a felséges aszszony édesapja társaságában. Lord Tywin egész kísérettel érkezett a városba a Joffrey herceg névnapjára rendezett lovagi torna alkalmából. Nem vitás, azért jött, hogy lássa, ahogy a fia, Jaime elnyeri a bajnok koronáját. Ebben sajnos csalódnia kellett. Rám hárult a feladat, hogy Lord Arryn hírtelen halálának hírét megüzenjem a királynénak. Soha nem küldtem még útjára madarat nehezebb szívvel.

- Sötét szárnyak, sötét szavak - morogta Ned. Ezt a szólást Öreg Nan tanította neki, amikor még kisfiú volt.

- Így mondják a halaskofák - bólintott Pycelle mester -, de mi tudjuk, hogy ez nem mindig van így. Amikor Luwin mester madara meghozta a hírt Branről, az üzenet minden igaz szívet felszabadított, nemde?

- Ahogy mondod, mester.

- Az istenek kegyesek - Pycelle meghajtotta a fejét. - Látogass meg, ahányszor csak akarsz, Lord Eddard. Azért vagyok, hogy szolgáljak.

Igen, gondolta Ned, ahogy az ajtó becsukódott mögötte. *De kit?*

A szobája felé menet összefutott a lányával, Aryával a Segítő Tornyának kanyargós lépcsőjén. A kislány malomkörzést végzett a karjaival, miközben próbált egy lábon megállni. A durva kő felhorzsolta csupasz lábát. Ned megállt és végignézett rajta.

- Arya, mit csinálsz?

- Syrio azt mondja, hogy a vízi táncosok képesek órákig megállni egy lábujjon. - A karjai vadul hadonásztak a levegőben, hogy egyensúlyban tartsák.

Ned nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon.

- Melyik lábujjukon? - ugratta.

- Bármelyiken - felelte Arya felháborodva a kérdésen. Jobb lábáról átugrott a balra. Veszélyesen billegett, mielőtt visszanyerte volna az egyensúlyát.

- Muszáj itt gyakorolnod az egy lábon állást? - kérdezte tőle. - Hosszú és kemény dolog leesni

ezeken a lépcsőkön.

- Syrio azt mondja, hogy egy vízi táncos sohasem esik el. - Leengedte a lábát és két talpára állt. - Apa, Bran most eljön és velünk fog élni?

- Még sokáig nem, kedvesem - felelte neki. - Vissza kell nyernie az erejét.

Arya az ajkába harapott.

- Mi lesz majd Brannel, ha felnő?

Ned letérdelt mellé.

- Még sok éve van rá, hogy megtalálja a választ, Arya. Egyelőre elég annyit tudni, hogy életben marad.

Akkor éjjel, amikor a madár megérkezett Deresből, Eddard Stark elvitte a lányokat a kastély istenerdejébe, egy kisebb, egyholdnyi ligetbe, ahol szil, éger és fekete pamutfa nézett a folyóra. A szívfa itt egy hatalmas tölgy volt, amelynek ősi ágait benőtte a vadszőlő. Letérdeltek elé, hogy hálát adjanak, mintha varsafa lett volna. Sansa álomba merült, ahogy a hold felkelt, Arya néhány órával később aludt el, összekuporodva a fűben Ned köpenye alatt. A sötétség órái alatt egyedül virrasztott. Amikor a hajnal ráköszöntött a városra, a sárkányvirág sötétvörös virágai vették körül a fekvő lányokat.

- Branről álmodtam - súgta neki akkor Sansa. - Láttam, ahogy mosolyog.

- Lovag akart lenni - szólalt meg most Arya. - A Királyi Testőrség lovagja. Lehet még belőle lovag?

- Nem - válaszolta Ned. Nem látta értelmét, hogy hazudjon neki. - De egy nap még lehet belőle egy hatalmas erőd parancsnoka és bekerülhet a királyi tanácsba. Építhet kastélyokat, mint Brandon, az Építő, áthajózhat a Napnyugati tengeren vagy felveheti édesanyád vallását és Főspeton lehet belőle - *de soha nem fog megint a farkasával szaladgálni,* gondolta olyan mély bánattal, amit nem lehetett szavakba önteni, *vagy egy nővel hálni, vagy a karjába venni a saját fiát.*

Arya félrehajtotta a fejét.

- Én is lehetek a király tanácsosa, építhetek kastélyokat és válhat belőlem Főspeton?

- Te - mondta Ned és gyengéd csókot lehelt a homlokára -, hozzámész majd egy királyhoz, uralkodni fogsz a kastélyában, a fiaidból pedig lovagok, hercegek és urak lesznek, talán egyikükből még Főspeton is.

Arya elfintorodott.

- Nem - szólalt meg -, az Sansa. - Behajlította a jobb lábát és újra egyensúlyozni kezdett. Ned sóhajtott egyet és magára hagyta.

A hálótermében levette az átizzadt selyemruhát és az ágy mellett álló dézsából hideg vizet locsolt a fejére. Ahogy az arcát szárította, Alyn lépett be.

- Uram! - szólította meg. - Lord Baelish vár odakint és bebocsáttatást kér.

- Kísérd a lakószobámba! - utasította Ned. Tiszta tunikát vett elő, a legvékonyabbat, amit csak talált. - Azonnal fogadom.

Amikor Ned belépett, Kisujj az ablak mellett ücsörgött és a Királyi Testőrség lovagjait nézte, amint a kardvívást gyakorolják lent az udvaron.

- Ha a vén Selmy agya ugyanolyan fürge lenne, mint a kardja - sóhajtott fel -, a tanács gyűlései sokkal élénkebbek volnának.

- Ser Barristan van olyan bátor és tiszteletreméltó, mint bárki más Királyvárban - Ned egyre jobban tisztelte a Testőrség öreg, fehérhajú parancsnokát.

- És olyan fárasztó is - tette hozzá Kisujj -, bár biztos vagyok benne, hogy remekül teljesít majd a tornán. Tavaly leütötte a lováról a Vérebet, s csak négy éve, hogy bajnok lett.

Az, hogy ki nyeri a tornát, a legkevésbé sem érdekelte Eddard Starkot.

- Van valami különösebb oka a látogatásodnak, Lord Petyr, vagy csupán a kilátást szeretnéd élvezni az ablakomból?

Kisujj elmosolyodott.

- Megígértem Catnek, hogy segíteni fogom a nyomozásodat, s ezt teszem.

Ned meglepődött. Ígéret ide vagy oda, képtelen volt rávenni magát, hogy megbízzon Lord Petyr

Baelishben, akit túl okosnak talált.

- Van valamid a számomra?

- Valakim - javította ki Kisujj. - Hogy pontos legyek, négy valakim. Eszedbe jutott kikérdezni a Segítő szolgálóit?

Ned összeráncolta a szemöldökét.

- Megtenném, ha tudnám. Lady Arryn visszavitte a háza népét a Sasfészekbe.

Ezzel Lysa nem segített rajta. Akik a legközelebb álltak a férjéhez, mind vele mentek, amikor elmenekült: Jon mestere, az intézője, a testőrparancsnoka, a lovagjai és a vazallusai.

- Háza népének nagy részét - mondta Kisujj -, nem az egészet. Néhányan itt maradtak. Egy terhes konyhalány, aki sietve hozzáment Lord Renly egyik inasához, egy istállófiú, aki csatlakozott a Városi Őrséghez, egy csaposlegény, akit elcsaptak lopásért és Lord Arryn fegyverhordozója.

- A fegyverhordozója? - ez kellemes meglepetés volt Ned számára. Egy lovag fegyverhordozója gyakran igen sokat tud gazdája ügyes-bajos dolgairól.

- Ser Hugh a Völgyből - nevezte meg a csatlóst Kisujj. - A király Lord Arryn halála után ütötte lovaggá a fiút.

- Érte küldök - mondta Ned. - És a többiekért is.

Kisujj összerezzent.

- Uram, volnál olyan kedves és idejönnél az ablakhoz?

- Miért?

- Gyere ide és megmutatom neked.

Ned habozva az ablakhoz lépett. Petyr Baelish könnyed mozdulatot tett a kezével.

- Látod azt a fiút, ott az udvar túlsó végében, a fegyvertár ajtaja mellett, aki a lépcsőknél guggol és egy kardot élesít olajkővel?

- Mi van vele?

- Varysnek jelent. A Pókot nagyon érdekli a személyed és a tetteid - megfordult az ablakban. - Most pillants a falra! Nyugatabbra, az istállók fölé. Látod az őrt, aki a sáncnak támaszkodik?

Ned látta a férfit.

- A herélt egy másik besúgója?

- Nem, ez a királynéé. Figyeld meg, hogy remek rálátása van ennek a toronynak a kapujára, hogy jobban megleshesse, ki jön hozzád látogatóba. Vannak mások is, akiknek személye még előttem is ismeretlen. A Vörös Torony tele van szemekkel. Mit gondolsz, miért egy bordélyban rejtettem el Catet?

Eddard Starknak egyáltalán nem voltak ínyére ezek az intrikák.

- Hét pokol! - szitkozódott. Tényleg úgy tűnt, mintha a falon álló ember őt figyelné. Hirtelen kényelmetlenül érezte magát. Elment az ablaktól. - Hát ebben az átkozott városban mindenki valakinek a besúgója?

- Azt azért nem mondanám - felelte Kisujj. Számolni kezdett az ujjain. - Nos, ott vagyok én, a király... bár, ha jobban belegondolok, a király túl sok mindent mond el a királynénak, felőled pedig nem mondanám, hogy biztos vagyok bármiben. - Felállt. - Van olyan ember a szolgálatodban, akiben vakon és teljes mértékben megbízol?

- Van - válaszolta Ned.

- Ebben az esetben van egy gyönyörű palotám Valyriában, amit nagyon szeretnék eladni neked - Kisujj huncutul mosolygott. - A bölcsebb válasz a nem lenne, uram, de legyen, ahogy lennie kell. Küldd ezt az embert Ser Hugh-hoz és a többiekhez! A te mozgásodat figyelemmel kísérik, de még Varys sem tarthat szemmel mindenkit, aki a szolgálatodban áll, a nap minden percében. - Elindult az ajtó felé.

- Lord Petyr! - szólt utána Ned. - Én... hálás vagyok a segítségedért. Azt hiszem, hibát követtem el, amikor nem bíztam meg benned.

Kisujj apró szakállát babrálta.

- Lassan tanulsz, Lord Eddard. A legbölcsebb dolog, amit tettél, mióta leszálltál a lovadról az volt, hogy nem bíztál meg bennem.

JON

Jon éppen azt mutatta meg Dareonnak, hogyan lehet a legjobban bevinni egy találatot oldalról, amikor az újonc megjelent a gyakorlótéren.

- A lábaidat tedd messzebb egymástól! - szólt rá Dareonra. - Nem szabad elveszítened az egyensúlyodat. Ez az. Most pedig fordulj meg, ahogy lecsapsz, add bele a teljes súlyodat az ütésbe!

Dareon megtorpant és felemelte a sisakrostélyát.

- A hét istenre! - mormolta. - Ezt nézd meg, Jon!

Jon megfordult. Sisakja nyílásán át megpillantotta a fegyvertár ajtajában a legkövérebb fiút, akit valaha is látott. Ránézésre legalább kétszáznyolcvan fontot nyomott. Hímzett köpenyének bundázott gallérja eltűnt a tokája alatt. Hatalmas, kerek holdvilágképének közepén sápadt színű szemek mozogtak idegesen ide-oda, s kövér, izzadt ujjait testhez álló bársony felsőkabátjába törölgette.

- Azt... azt mondták, hogy ide kell jönnöm... kiképzésre - hebegte senkinek sem címezve.

- Egy uracska - közölte Pyp Jonnal. - Déli, valószínűleg Égikert közeléből. - Pyp beutazta a Hét Királyságot egy vándorkomédiás társulatával és azzal hencegett, hogy pusztán a beszédéből bárkiről megmondja, honnét érkezett és mivel foglalkozik.

A kövér fiú prémes kabátjának mell-részére egy cserkésző vadászt varrtak vörös cérnával. Jon nem ismerte fel a címert. Ser Alliser Thorne az új tanítványra pillantott és így szólt:

- Úgy látszik, odalent délen kifogytak a vadorzókból és a tolvajokból. Már disznókat küldenek a Fal védelmére. A te fogalmaid szerint a prém és a bársony jó páncél, Szalonna Uram?

Rövidesen kiderült azonban, hogy az újonc hozott magával saját páncélt, egy kitömött mellényt, bőr felsőt, páncélinget, mellvértet és sisakot, sőt még egy hatalmas, bőrrel bevont fapajzsot is, amelyet ugyanaz a vadász díszített, amit a kabátján is viselt. Mivel azonban egyik darab sem volt fekete, Ser Alliser ragaszkodott hozzá, hogy újra felszerelje magát a fegyverraktárból. Ezzel elment a fél délelőtt. A fiú hatalmas dereka miatt Donal Noye kénytelen volt szétszedni egy páncélinget és bőrlemezekkel ellátni az oldalán. Ahhoz, hogy fel tudja tenni a sisakot a fejére, a páncélmesternek le kellett szerelnie a rostélyt. A bőrszíjak olyan szorosak voltak a lábain és a hóna alatt, hogy alig bírt mozogni. Amikor teljes harci díszt öltött, az új fiú úgy festett, mint egy túlsütött kolbász, ami bármelyik pillanatban szétdurranhat.

- Remélem, nem vagy olyan ügyetlen, mint amilyennek kinézel! - mordult fel Ser Alliser. - Halder, lássuk, mire képes Ser Malacka!

Havas Jon összerezzent. Halder egy kőfejtőben született és kőműves tanoncnak küldték. Tizenhat éves volt, magas és izmos, az ütései pedig olyan kemények, amilyet Jon még sohasem érzett.

- Ez rondább lesz, mint egy ringyó segge - súgta neki Pyp és igaza lett.

A küzdelem egy percig sem tartott és a kövér fiú máris a földön hevert és egész testében remegett. Vér szivárgott összetört sisakjából és kövér ujjai közül.

- Megadom magam! - visította. - Elég volt, megadom magam, ne üss meg! - Rast és néhány másik fiú röhögtek.

Ser Alliser még akkor sem fújta le a csatát.

- Állj fel, Ser Malacka! - kiáltott rá. - Vedd fel a kardodat! - amikor a fiú továbbra is a földhöz lapult, Thorne intett Haldernek. - Addig üsd a kardod lapjával, amíg meg nem találja a lábait! - Halder próbaképpen odasózott ellenfele felemelt arcára. - Nagyobbat is tudsz te ütni ennél! - biztatta Thorne. Halder mindkét kezével megmarkolta a kardot és olyan keményen sújtott le, hogy a csapás még így, kardlappal is felszakította a bőrruhát. Az új fiú felüvöltött fájdalmában.

Havas Jon tett egy lépést előre. Pyp páncélkesztyűs keze megragadta a vállát.

- Jon, ne! - suttogta az apró fiú, és ideges pillantást vetett Ser Alliser Thorne-ra.

- Felkelni! - ismételte meg Thorne. A kövér újonc kínlódva próbált feltápászkodni, megcsúszott és megint nagyot puffant a földön. - Ser Malacka kezdi kapiskálni a dolgot - jegyezte meg Ser Alliser. - Újra!

Halder újabb csapásra emelte a kardot.

- Vágj nekünk egy darab szalonnát! - biztatta Rast nevetve.

Jon lerázta magáról Pyp kezét.

- Elég, Halder!

Halder Ser Alliserre nézett.

- A Fattyú megszólal, s a parasztok reszketni kezdenek - szólalt meg a fegyvermester éles, jeges hangján. - Hadd emlékeztesselek, hogy én vagyok itt a fegyvermester, Lord Jégcsap!

- Nézz rá, Halder! - kiáltotta Jon Haldernek, miközben megpróbált nem odafigyelni Thorne-ra. - Semmi dicsőség nincs abban, ha egy elesett ellenfelet csapkodunk. Megadta magát! - letérdelt a kövér fiú mellé.

Halder leengedte a kardját.

- Megadta magát - visszhangozta.

Ser Alliser Havas Jonra szegezte óniksz szemeit.

- Nocsak, úgy tűnik, a mi Fattyúnk szerelmes lett - jegyezte meg, miközben Jon felsegítette a kövér fiút. - Hadd lássam a pengédet, Lord Jégcsap!

Jon előhúzta a kardját. Csak egy bizonyos pontig mert szembeszállni Ser Alliserrel és tartott tőle, hogy már jócskán túl volt ezen a ponton.

Thorne elmosolyodott.

- A Fattyú meg kívánja védeni szerelmes hölgyét, ebből gyakorlatot faragunk! Patkány, Pattanás, segítsetek a Kőfejnek! - Rast és Albett csatlakozott Halderhez. - Hárman elegen kell legyetek, hogy megvisíttassátok Lady Malackát! Csak túl kell jutnotok a Fattyún!

- Maradj mögöttem! - mondta Jon a kövér fiúnak. Ser Alliser gyakran küldött rá két ellenfelet, de hármat még sohasem. Tisztában volt vele, hogy ma este sebekkel, véresen fog ágyba kerülni. Felkészült a támadásra.

Pyp hirtelen mellette termett.

- Hárman kettő ellen sportszerűbb lesz! - kiáltotta a kicsiny fiú vidáman. Leengedte a sisakrostélyát és kivonta a kardját. Mielőtt Jon tiltakozhatott volna, Grenn odalépett harmadiknak.

Az udvarra halálos csend borult. Jon magán érezte Ser Alliser tekintetét.

- Mire vártok? - kérdezte Rasttól és a többiektől mézesmázos hangon, de Jon mozdult elsőként. Haldernek éppen, hogy sikerült időben felkapnia a kardját.

Jon hátrafelé szorította, minden ütéssel támadott, folyamatos visszavonulásra kényszerítve az idősebb fiút. Ismerd meg az ellenfeledet, tanította egyszer neki Ser Rodrik. Jon ismerte Haldert. Kegyetlenül erős volt, de türelmetlen és semmi érzéke sem volt a védekezéshez. Csak meg kell hiúsítani a kísérleteit, akkor dühében védtelenül hagyja magát. Olyan biztos, mint a napnyugta.

Az udvart betöltötte az acél csilingelése, ahogy a többiek is bekapcsolódtak a küzdelembe körülötte. Jon kivédett egy gonosz ütést a fejére. Az ütközés ereje végighullámzott a karján, ahogy a két fegyver összecsapott. Oldalról lesújtott Halder bordáira és fojtott, fájdalmas nyögés volt a jutalma. Az ellentámadás a vállán érte Jont. A páncéling megroppant és fájdalom áradt szét a nyakában, de Halder egy pillanatra elveszítette az egyensúlyát. Jon kiütötte alóla a bal lábát, s ellenfele hangos csattanással, szitkozódva zuhant a földre.

Grenn szilárdan tartotta magát, ahogy Jon tanította neki, így Albettnek nehezebb dolga volt, mint számított rá, Pypet azonban komolyan szorongatták. A különbség két év és negyven font volt Rast javára. Jon mögé lépett és megkongatta az erőszaktevő sisakját, mint egy harangot. Ahogy Rast megtántorodott, Pyp átsiklott a védekező fegyver alatt, leütötte a lábáról és kardját a torkának szegezte. Addigra Jon továbbállt. Albett, miután két karddal találta szemben magát, meghátrált.

- Feladom! - kiáltotta.

Ser Alliser Thorne undorral nézte a jelenetet.

- Elég volt mára a mutatványosok komédiájából - azzal elment. A mai edzés véget ért.

Dareon felsegítette Haldert. A kőfejtő fia lerántotta a sisakját és dühösen az udvar túlsó végébe hajította.

- Egy pillanatra azt hittem, végre elkaptalak, Havas!

- Egy pillanatra el is kaptál - felelte Jon. A válla lüktetett a páncél és a bőrruha alatt. Visszadug-

ta a kardját a hüvelyébe és megpróbálta levenni a sisakját, de amikor felemelte a karját, a fájdalomtól összerándult a gyomra.

- Majd én! - mondta egy hang. Vastag ujjak oldozták el a sisak szíjait és emelték le a fejéről szelíden. - Nagyon megsérültél?

- Már máskor is kaptam sebeket. - Megérintette a vállát és összerezzent. Az udvar lassan kiürült körülöttük.

Vérfolt látszott a kövér fiú haján ott, ahol Halder kettéhasította a sisakját.

- A nevem Samwell Tarly, Szarv... - elhallgatott és megnyalta a szája szélét. - Úgy értem, Szarv hegyen éltem, míg... míg el nem jöttem onnét. Azért jöttem, hogy feketébe öltözzek. Az apám Lord Randyll, az égikerti Tyrellek egyik zászlóhordozója. Én voltam az örököse, csak... - a hangja elgyengült.

- Én Havas Jon vagyok, Ned Stark törvénytelen gyereke Deresből.

Samwell Tarly bólintott.

- Én... szóval, ha akarod, szólíthatsz Samnek. Az édesanyám Samnek hív.

- Őt pedig szólíthatod Lord Jégcsapnak - mondta Pyp, aki időközben csatlakozott hozzájuk. - Ne akard tudni, őt hogyan hívja az anyja!

- Ők ketten Grenn és Pypar - folytatta Jon.

- Grenn a csúnyábbik - vetette közbe Pyp.

Grenn összevonta a szemöldökét.

- Te csúnyább vagy nálam. Az én füleim legalább nem olyanok, mint a denevéré.

- Köszönöm mindegyikőtöknek - mondta a kövér fiú ünnepélyesen.

- Miért nem keltél fel és harcoltál? - érdeklődött Grenn.

- Akartam, tényleg. Csak... nem tudtam. Nem akartam, hogy megint megüssön. - A földre pillantott. - Attól tartok, gyáva vagyok. Az apám mindig azt mondta.

Grenn döbbentnek látszott. Erre még Pyp sem talált szavakat, pedig neki mindenre volt valami megjegyzése. Miféle férfi jelenti ki magáról, hogy gyáva?

Samwell Tarly úgy látszik, leolvasta a gondolataikat az arcukról. A tekintete találkozott Jonéval, de gyorsan elkapta, mint egy ijedt állat.

- Én... sajnálom - folytatta. - Nem akarok... nem akarok olyan lenni, amilyen vagyok. - Leverten elindult a fegyverraktár felé.

Jon utána szólt.

- Megsebesültél! - kiáltotta. - Holnap jobban csinálod majd!

Sam gyászos pillantást vetett hátra a válla felett.

- Nem hiszem - szólalt meg a könnyeivel küszködve. - Sohasem csinálom jobban.

Miután elment, Grenn gondolkodóba esett.

- Senki sem szereti a nyúlszívűeket - mondta nyugtalanul. - Nem kellett volna segítenünk neki. Mi lesz, ha azt hiszik, mi is nyúlszívűek vagyunk?

- Te túl ostoba vagy ahhoz, hogy nyúlszívű legyél - jegyezte meg Pyp.

- Nem vagyok - vágott vissza Grenn.

- De igen, az vagy. Ha egy medve támadna rád az erdőben, túl hülye lennél, hogy elfuss!

- Nem lennék az - bizonygatta Grenn. - Még nálad is gyorsabban futnék - hirtelen elhallgatott és összeráncolta a szemöldökét, amikor meglátta a vigyort Pyp arcán és rádöbbent, mit is mondott. Vastag nyaka bíborvörösre váltott. Jon otthagyta őket, hadd vitatkozzanak, ő pedig visszament a fegyvertárba, felakasztotta a kardját és kibújt a megviselt páncélból.

Az élet a Fekete Várban egy bizonyos rendszer szerint zajlott. A délelőttök vívással, a délutánok pedig munkával teltek. A fekete testvérek a legkülönfélébb feladatokkal bízták meg az újoncokat, hogy kitapasztalják, mihez van a legnagyobb tehetségük. Jon azokat a ritka alkalmakat szerette a legjobban, amikor Szellemmel az oldalán kiküldték, hogy cserkésszen be vadakat a parancsnok asztalára. Minden vadászattal töltött napra azonban tucatnyi másik jutott, amit Donal Noye páncéltermében kellett eltöltenie, ahol a fenőkövet hajtotta, míg a félkarú kovács elhasznált baltákat köszörült vagy a fújtatót kezelte, mert Noye egy új kardot kalapált ki éppen. Máskor üzenetekkel sza-

ladgált, őrt állt, istállót takarított, nyilakat tollazott, Aemon mesternek segített a madarai körül vagy Bowen Marshnak a számlák és leltárak ügyében.

Aznap délután az őrparancsnok a csörlős ketrechez küldte négy hordó frissen zúzott kővel, hogy szórja szét a jeges ösvényeken a Fal tetején. Magányos és unalmas munka volt, még ha Szellem ott is volt társnak, de Jon egyáltalán nem bánta. A tiszta napokon a fél világot be lehetett látni a Fal tetejéről, a levegő pedig mindig hideg és üdítő volt idefent. Itt tudott gondolkodni és azon kapta magát, hogy Samwell Tarlyra gondol... és, érdekes módon, Tyrion Lannisterre. Azon tűnődött, vajon Tyrion mit mondott volna a kövér fiúról. A legtöbben inkább letagadják a kemény igazságot, semhogy szembenéznének vele, mondta neki a törpe vigyorogva. A világ tele volt gyáva alakokkal, akik úgy tettek, mintha hősök volnának. Sajátos bátorság kell ahhoz, hogy valaki beismerje a gyávaságát, ahogy Samwell Tarly tette.

A munka lassan haladt a sérült válla miatt. Késő délutánra járt, mire befejezte a járdák felszórását. Ott maradt még egy darabig, hogy megnézze a napnyugtát, amint vérszínűvé varázsolja a nyugati égboltot. Végül, ahogy az alkonyat rátelepedett az északi földekre, Jon visszagörgette az üres hordókat a ketrecbe és jelzett a csörlőkezelőknek, hogy engedjék le.

Mire ő és Szellem visszaértek az étkezdébe, a többiek már majdnem befejezték a vacsorát. A fekete testvérek egy csoportja forralt bor mellett kockázott a tűz közelében. A barátai a nyugati falhoz legközelebb eső pad körül ültek, és hangosan nevettek valamin. Pyp éppen egy történet közepén tartott. A hatalmas fülű komédiásgyerek született hazudozó volt százféle különböző hanggal és nem is annyira elmondta, mint inkább előadta, átélte a történeteit. Minden szükséges szerepet eljátszott, egyik pillanatban király volt, a másikban pedig már disznópásztor. Amikor pultoslánnyá vagy szűz hercegnővé vedlett, magas fejhangra váltott át, s a többieknek a könnye potyogott a leküzdhetetlen nevetéstől, eunuch-alakításai mindig kísértetiesen pontos kifigurázásai voltak Ser Allisernek. Jon éppen úgy élvezte Pyp alakításait, mint bárki más... aznap este azonban mégis visszafordult és a pad végéhez ment, ahol Samwell Tarly ücsörgött egymagában, olyan messze a többiektől, amennyire csak lehetett.

Sam éppen befejezte az utolsó darab disznóhúst, amit a szakácsok kihoztak vacsorára, amikor Jon leült vele szemben. A kövér fiú szeme elkerekedett, amikor megpillantotta Szellemet.

- Ez egy farkas?

- Rémfarkas - felelte Jon. - Szellem a neve. A rémfarkas apám házának címere.

- A mi házunké egy vadász - mondta Samwell Tarly.

- Szeretsz vadászni?

A kövér fiú megborzongott.

- Gyűlölök - úgy látszott, megint sírva fakad.

- Most mi a baj? - kérdezte Jon. - Miért félsz mindig ennyire?

Sam az utolsó darab húsra pillantott a tányérján és alig láthatóan megrázta a fejét, mintha annyira rettegne, hogy meg sem merne szólalni. A termet hangos hahotázás rázta meg. Jon hallotta, amint Pyp magas hangon visít. Felállt.

- Gyere, menjünk ki!

A kövér, kerek arc gyanakodva nézett rá.

- Miért? Mit csinálunk odakint?

- Beszélgetünk - mondta Jon. - Láttad már a Falat?

- Kövér vagyok, nem vak - válaszolta Samwell Tarly. - Persze, hogy láttam, hétszáz láb magas.

Azért csak felállt ő is, a vállára kanyarított egy prémes szélű köpönyeget és követte Jont ki az étkezdéből. Még mindig óvatos volt, mintha attól félne, hogy valami kegyetlen tréfa vár rá odakint az éjszakában. Szellem mellettük ügetett.

- Sohasem gondoltam volna, hogy ilyen lesz - szólalt meg Sam séta közben. A lehelete gőzölgött a hideg levegőben. Máris lihegett, ahogy próbált lépést tartani Jonnal. - Az épületek omladoznak és olyan... olyan...

- Hideg van? - kemény fagy telepedett a várra és Jon elszürkült növények halk csikorgását hallotta a csizmája alatt.

Sam elkeseredetten bólintott.

- Gyűlölöm a hideget - mondta. - Tegnap éjjel felébredtem a sötétben. A tűz kialudt és én biztos voltam benne, hogy reggelre halálra fagyok.

- Ahonnét te jössz, ott biztosan melegebb van.

- Egészen a múlt hónapig nem is láttam havat. Éppen a sírbuckák között keltünk át, én és az emberek, akiket apám küldött, hogy lássák északot, és ez a fehér micsoda elkezdett hullani, mint a lágy eső. Először azt gondoltam, hogy gyönyörű, mintha tollak potyognának az égből, de egyre csak esett és esett, míg csontig át nem fagytam. Az emberek szakállán vastag hókéreg nőtt, a vállukon pedig még vastagabb, s egyre csak jött és jött. Attól féltem, hogy sohasem ér véget.

Jon elmosolyodott.

Előttük tornyosult a Fal. Halványan derengett a félhold fényében. Felette az égen a csillagok tisztán és élesen rajzolódtak ki.

- Fel kell majd mennem oda? - kérdezte Sam. Az arckifejezése megdermedt, mint a romlott tej, ahogy végignézett a hatalmas falépcsőn. - Belehalok, ha meg kell másznom azt ott.

- Van felvonó is - mutatott a ketrecre Jon. - Felhúznak egy ketrecben.

- Nem szeretem a magas helyeket - szipogott Samwell Tarly.

Ez már túl sok volt. Jon hitetlenül bámult rá.

- Hát mindentől félsz? - kérdezte tőle. - Nem értem. Ha tényleg ilyen nyúlszívű vagy, mit keresel itt? Miért akar egy ilyen gyáva alak csatlakozni az Éjjeli Őrséghez?

Samwell Tarly egy hosszú pillanatig nézte. Gömbölyű arca mintha saját magába roskadt volna. Leült a fagyott földre és sírni kezdett hangos, fuldokló zokogással, amitől az egész teste remegett. Havas Jon tehetetlenül állt és bámulta. A könnyei, akár a hó a sírbuckák között, mintha soha nem akartak volna elállni.

Szellem tudta, mit tegyen. A fehér rémfarkas, mint az árnyék, hangtalanul közelebb osont és nyalogatni kezdte Samwell Tarly forró könnyeit. A kövér fiú meglepetten felkiáltott... majd valahogy, egy szempillantás alatt, a zokogása nevetésbe csapott át.

Havas Jon vele nevetett. Nemsokára ott ücsörögtek mind a ketten a fagyott földön, szorosan köpenyükbe burkolózva, Szellemmel maguk kőzött. Jon elmesélte, hogyan talált rá az újszülött kölykökre ő és Robb a késő nyári hóban. Most úgy tűnt, mintha ezer éve történt volna. Nemsokára azon vette észre magát, hogy Deresről beszél.

- Néha álmodok róla - vallotta be. - Végigmegyek a hosszú, üres termeken. A kiáltásom visszhangzik a falak között, de senki sem válaszol. Gyorsabban kezdek lépkedni, ajtókon nyitok be, neveket kiáltok. Azt sem tudom, kit keresek. Legtöbbször az apámat, de néha Robbot, a kishúgomat, Aryát vagy a nagybátyámat... - elszomorodott, amikor Benjen Starkra gondolt. A nagybátyja még mindig nem került elő. A Vén Medve felderítőket küldött ki a keresésére. Ser Jaremy Rykker két csapatot is vezetett, Félkarú Quorin pedig az Árnyéktoronyból indult el, de néhány bemetszésen kívül, amit a nagybátyja ejtett a fákon, hogy jelezze az útját, semmit sem találtak. Az északkeleten elterülő sziklás felvidéken a nyomok hirtelen megszakadtak és Benjen Starknak nyoma veszett.

- Találsz valakit az álmaidban? - kérdezte Sam.

Jon megrázta a fejét.

- Senkit. A kastély mindig üres. - Még senkinek sem mesélt az álmáról és nem értette, miért mondja most el Samnek, de valahogy jó érzés volt beszélni róla. - Még a hollók is elköltöztek a padlásról, az istállók pedig tele vannak csontokkal. Ez mindig megrémiszt. Ilyenkor rohanni kezdek, ajtókon rontok be, hármasával szedem a lépcsőfokokat felfelé a toronyban és ordítok valakinek, bárkinek. És akkor a kriptába vezető ajtó előtt találom magam. Sötét van odabent és látom a lépcsőt, amint lefelé kanyarog. Valamiképpen tudom, hogy le kell mennem oda, de nem akarok. Rettegek attól, ami esetleg odalent vár rám. Ott vannak lent a Tél egykori királyai, ott ülnek a trónusaikon kőfarkasokkal a lábaiknál és vaskardokkal az ölükben, de nem tőlük félek. Azt kiabálom, hogy nem vagyok Stark, hogy ez nem az én helyem, de hiába, mégis mennem kell. Elindulok hát lefelé, érzem magam körül a falakat, miközben ereszkedek. Nincs fáklya, ami megvilágítaná az utat. Egyre sötétebb és sötétebb van, míg végül ordítani akarok - zavartan elhallgatott. - Ekkor

mindig felébredek.

A bőre ilyenkor hideg és nyirkos, ő pedig reszket cellája sötétjében. Szellem ilyenkor felugrik mellé, testének melege olyan megnyugtató, mint a napkelte. Arcát mélyen a rémfarkas sűrű, fehér bundájába temetve alszik el újra.

- Te is álmodsz Szarv hegyről? - kérdezte Jon.

- Nem - Sam szája összeszorult, vonásai megkeményedtek. - Gyűlöltem ott lenni - elgondolkodva vakargatta Szellem füle tövét, Jon pedig hagyta, hogy a csend lélegezzen körülöttük. Hosszú idő múlva Samwell Tarly beszélni kezdett, Havas Jon pedig figyelmesen hallgatta, hogyan is történhetett meg, hogy egy bevallottan gyáva alak a Falon találta magát.

A Tarlyk régi, büszke család voltak, Mace Tyrellnek, Égikert Urának és Dél Kormányzójának zászlóvivői. Lord Randyll Tarly legidősebb fia, Samwell gazdag földek, egy erős vár és egy legendás pallos, Átokszív örökösének született. A kardot valyriai acélból kovácsolták és már közel ötszáz éve apáról fiúra szállt.

Apjának a fiú születése felett érzett büszkesége fokozatosan semmivé lett, ahogy Samwell kövérré, puhánnyá és esetlenné fejlődött. Sam imádta a zenét és saját dalok faragását, a lágy bársonyruhákat, szeretett a kastély konyhájában játszani a szakácsok mellett, szerette beinni a gazdag illatokat, miközben elcsent egy-egy citromos süteményt vagy egy szelet áfonyatortát. Szenvedélyei közé tartoztak a könyvek, a kiscicák és a tánc, bármily ügyetlen is volt. A vér látványától azonban rosszul lett és már attól sírva fakadt, ha végignézte egy csirke levágását. Fegyvermesterek tucatjai adták egymásnak a kilincset Szarv hegyen és mindegyik azon fáradozott, hogy olyan lovagot faragjon Samwellből, amilyennek az apja elképzelte őt. Szidták, verték kézzel és bottal, éheztették. Az egyik kiképzője arra kényszerítette, hogy páncélban aludjon, hogy harciasabbá tegye. Egy másik beöltöztette az anyja ruháiba és úgy masíroztatta a bástyafokon, hátha a szégyentől erőt vesz magán. Ő azonban egyre kövérebb és félénkebb lett, míg idővel Lord Randyll csalódottsága haragba, majd gyűlöletbe fordult.

- Egyszer - mesélte Sam suttogásig halkított hangon -, két ember érkezett a kastélyba. Fehér bőrű és kék szakállú boszorkánymesterek voltak Qarthból. Levágtak egy bikát és megfürdettek a meleg vérében, de ez sem tett bátrabbá, ahogy ígérték. Rosszul lettem és hánytam. Apám megkorbácsoltatta őket.

Végül, három leány után ugyanannyi év alatt, Lady Tarly egy második fiúval is megajándékozta férjét. Attól a naptól kezdve Lord Randyll tudomást sem vett Samről és minden idejét a fiatalabb fiúnak szentelte, aki, lévén vad és keménykötésű, jobban megfelelt az ízlésének. Samwellre több évnyi édes békesség várt könyvei és zenéje társaságában.

Ez a mennyei állapot egészen a tizenötödik névnapjáig tartott, amikor egy reggel arra ébredt, hogy felnyergelték és előkészítették a lovát. Három fegyveres elkísérte egy erdőbe Szarv hegy közelében, ahol apja éppen egy szarvast nyúzott.

- Már majdnem felnőtt férfi vagy és az örökösöm - mondta Lord Randyll Tarly legidősebb fiának, miközben hosszú kése eltávolította a bőrt a meztelen húsról. - Nem adtál rá okot, hogy kitagadjalak, de azt sem engedem, hogy te örököld a földet és a címet, ami Dickont illeti. Átokszívnek olyan férfihoz kell kerülnie, aki elég erős hozzá, hogy forgatni tudja, s te nem vagy méltó rá, hogy megérintsd a markolatát. Úgy határoztam tehát, hogy a mai napon bejelented, hogy magadra öltöd a fekete ruhát. Lemondasz minden követelésedről öcséd örökségét illetően és még az est leszállta előtt északra indulsz.

- Ha nem így teszel, holnap reggel vadászni megyünk, valahol az erdőben a lovad megbotlik, te pedig leesel a nyeregből és halálra zúzod magad... legalábbis én ezt fogom mondani az anyádnak. Neki asszonyi szíve van, még téged is bír szeretni, s én nem akarok fájdalmat okozni neki. Ne gondold, hogy olyan könnyen szembeszegülhetsz az akaratommal, mint hiszed! Semmi sem okozna nagyobb örömet, mint hogy elejtselek, mint egy disznót, ami valójában vagy. - Apja karja könyékig véres volt, amikor félretette a kést. - Nos, íme a lehetőségeid: az Éjjeli Őrség - belenyúlt a szarvasba, kitépte a szívét és feléje tartotta a vértől csöpögő szervet -, vagy ez.

Sam nyugodt, színtelen hangon mesélte el a történetet, mintha nem is vele, hanem valaki mással

történt volna meg. És furcsa módon, gondolta Jon, nem fakadt sírva, egyszer sem. Amikor befejezte, csendben ültek egymás mellett és egy ideig a szelet hallgatták. Semmi más hang nem hallatszott az egész világon.

Végül Jon törte meg a csendet.

- Vissza kellene mennünk az étkezdébe.

- Miért? - kérdezte Sam.

Jon vállat vont.

- Van meleg almabor vagy mézes bor, ha azt szereted jobban. Néha esténként Dareon énekel nekünk, ha olyan hangulatban van. Azelőtt énekes volt... vagyis, nem igazán, csak majdnem. Énekes tanonc.

- Hogy került ide? - kérdezte Sam.

- Lord Rowan, Aranyliget Ura rajtakapta az ágyban a lányával. A lány két évvel idősebb volt és Dareon esküszik rá, hogy segített neki bemászni az ablakon, az apja előtt mégis erőszaktevőnek nevezte, s ő idekerült. Amikor Aemon mester énekelni hallotta, azt mondta, olyan a hangja, mintha mézet csepegtetnénk a viharba - Jon mosolygott. - Néha Varangy is énekel, ha azt éneklésnek lehet nevezni. Bordalokat, amiket az apja csapszékében tanult. Pyp szerint az ő hangja olyan, mintha húgylét csepegtetnénk a fingásba. - Ezen együtt nevettek.

- Mindkettőt szívesen meghallgatnám - lelkendezett Sam -, de nem hiszem, hogy örömmel fogadnának ott - az arca nyugtalan volt. - Holnap is harcolnom kell majd, ugye?

- Igen - Jon kénytelen volt bevallani az igazat.

Sam nehézkesen feltápászkodott.

- Meg kellene próbálnom aludni - összehúzta magát a köpeny alatt és elballagott.

A többiek még mindig a közös helyiségben voltak, amikor Jon visszatért, Szellemet leszámítva egyedül.

- Hol voltál? - kérdezte tőle Pyp.

- Sammel beszélgettem - felelte neki.

- Ő egy igazi nyúlszívű - közölte Grenn. - Vacsoránál volt még szabad hely a padon, amikor megkapta az ételét, de nem mert ideülni közénk.

- Lord Szalonna talán úgy véli, túl jó ahhoz, hogy a mi fajtánkkal egyen együtt - találgatta Jeren.

- Láttam, amint disznóhúst evett - szólalt meg Varangy vihogva. - Szerintetek egy testvére lehetett? - nyikorgó hangokat hallatott.

- Elég! - tört ki Jon mérgesen.

A többi fiú meglepetten elhallgatott.

- Figyeljetek rám! - kezdte Jon a néma csendben és elmondta nekik, hogy mi fog történni. Pyp támogatta, ahogyan számított is rá, de hogy Halder is így nyilatkozott, az kellemes meglepetésként érte. Grenn először nyugtalan volt, de Jon tudta, hogyan lehet hatni rá. Szép lassan, egyenként mindenki beállt a sorba. Jon néhányat közülük meggyőzött, néhányat hízelgéssel vett le a lábáról, másokat megszégyenített és fenyegetett, ahol fenyegetésre volt szükség. Végül mindenki beleegyezett... mindenki, kivéve Rastot.

- Ti, lányok, csináljatok, amit akartok - mondta -, de ha Thorne engem küld Lady Malacka ellen, én bizony levágok magamnak egy szelet szalonnát! - Jon képébe vihogott és kiment a teremből.

Néhány óra múlva, mialatt a vár mélyen aludt, hárman felkeresték Rastot a cellájában. Grenn lefogta a karjait, Pyp pedig ráült a lábaira. Jon hallotta Rast szaggatott lihegését, amikor Szellem a mellkasára ugrott. A rémfarkas szemei vörösen parázsként izzottak, fogaival pedig gyengéden belekapott a fiú torkának lágy szövetébe, épp csak annyira, hogy kiserkenjen a vére.

- Ne feledd, tudjuk, hol alszol - súgta neki Jon.

Másnap reggel Jon hallotta, amint Rast azt meséli Albertnek és Varangynak, hogyan csúszott meg a penge borotválkozás közben...

Attól a naptól kezdve sem Rast, sem más nem bántotta Samwell Tarlyt. Ha Ser Alliser vele állította szembe őket, megvetették a lábukat és hárították a kövér fiú lassú, ügyetlen csapásait. Ha a fegyvermester támadást üvöltött, előrelendültek és könnyedén meglegyintették Sam mellvértjét, si-

sakját vagy lábát. Ser Alliser dühöngött, fenyegetőzött, gyávának, asszonynak és még rosszabbnak nevezte mindegyiküket, Samnek azonban egy haja szála sem görbült meg. Néhány nappal később Jon nógatására odament hozzájuk az esti étkezéskor és Halder mellett foglalt helyet. Még két hét kellett hozzá, hogy be merjen kapcsolódni a beszélgetésükbe, de idővel jókat nevetett Pyp grimaszain és a többiekkel együtt ugratta Grennt.

Bár kövér, esetlen és félénk volt, Samwell Tarlyt egyáltalán nem lehetett ostobának nevezni. Egy éjjel meglátogatta Jont a cellájában.

- Nem tudom, mit tettél - mondta neki -, de tudom, hogy te tetted - szégyenlősen elfordította a tekintetét. - Még sohasem volt barátom.

- Nem barátok vagyunk - felelte neki Jon. Kezét Sam széles vállára tette. - Hanem testvérek.

Tényleg azok, gondolta magában Jon, miután Sam elment. Robb, Bran és Rickon apja fiai voltak, s ő még mindig szerette őket, de jól tudta, hogy igazán sohasem tartozott közéjük. Catelyn Stark tett felőle. Bár Deres szürke falai még mindig kísértették álmában, igazi otthona most már a Fekete Vár volt, a testvérei pedig Sam, Grenn, Halder, Pyp és a többi számkivetett, aki az Éjjeli Őrség fekete köpönyegét viseli.

- A nagybátyám igazat beszélt - súgta Szellemnek. Nem tudta, viszontlátja-e még valaha Benjen Starkot, hogy ezt elmondhassa neki.

EDDARD

- Minden probléma okozója a Segítő tornája, uraim! - panaszkodott a Városi Őrség parancsnoka a királyi tanács előtt.

- A király tornája - helyesbített Ned és megrándult az arca. - Biztosíthatlak róla, hogy a Segítő egyáltalán nem kívánja.

- Hívd, ahogy akarod, uram. Lovagok érkeznek a birodalom minden szegletéből, minden lovaggal jön két szabadlovas is, három mesterember, hat fegyveres kísérő, egy tucat kereskedő, két tucat szajha és több tolvaj, mintsem találgatni mernék a számukat illetően. Ez az átkozott meleg már amúgy is lázban tartotta a várost, hát most még ezek a látogatók is... tegnap éjjel valaki belefulladt a folyóba, kocsmai verekedés tört ki, volt három késpárbaj, egy asszonyt meggyaláztak, két helyen tűz ütött ki, megszámlálhatatlan rablás történt, a Nővérek Utcáján pedig néhány részeg lóversenyt rendezett. Tegnapelőtt egy asszony levágott fejére bukkantak a Nagy Szentélyben, amint a szivárványos medence vízén lebegett. Senki sem tudja, hogy került oda, vagy kié volt.

- Milyen szörnyű - borzongott Varys.

Lord Renly Baratheon kevésbé volt együttérző.

- Ha te nem tudod fenntartani a király békéjét, Janos, majd olyan embert helyezünk a Városi Őrség élére, aki képes rá.

A köpcös, tokás Janos Slynt felfújta magát, mint egy dühös béka, kopasz feje vörösödni kezdett.

- Maga Sárkány Aegon sem lenne képes fenntartani a békét, Lord Renly. Több emberre van szükségem.

- Hányra? - kérdezte Ned előrehajolva. Robert szokásához híven nem vette magának a fáradságot, hogy részt vegyen a tanácskozáson, így a Segítő intézkedett a nevében.

- Amennyit csak adni tudsz, Segítő uram.

- Fogadj fel ötven új embert! - mondta neki Ned. - Lord Baelish majd gondoskodik róla, hogy megkapd a pénzt.

- Én? - kérdezte Kisujj.

- Igen, te. Ha össze tudtál szedni negyvenezer aranysárkányt a bajnoknak, biztos vagyok benne, hogy össze tudsz kaparni valahogy néhány rezet, hogy fenntarthassuk a rendet - Ned megint Janos Slynthez fordult. - Adok neked ezenfelül húsz jó kardforgatót saját házi testőrségemből, hogy segítsék az Őrség munkáját, míg a tömeg el nem megy.

- Nagyon köszönöm, Segítő uram - Slynt meghajolt. - Ígérem, jól fogom használni őket.

Miután a parancsnok távozott, Eddard Stark a tanács többi tagjához fordult.

- Minél hamarabb túlesünk ezen az ostobaságon, annál jobban fogok örülni.

Mintha a kiadások és a rendzavarások nem okoztak volna önmagukban is elég bosszúságot, minden rendű és rangú ember következetesen a „Segítő tornája"-ként emlegette az eseményt, mintha ő tehetne az egészről. Ezzel mintegy sót szórtak Ned sebébe. Robert őszintén azt hiszi, hogy megtisztelve érzi magát?

- A királyság hasznot húz az ilyen eseményekből, uram - szólalt meg Pycelle nagymester. - A hatalmasokat a dicsőség lehetőségével kecsegteti, az alacsonyrendűekkel pedig egy időre elfeledteti bánataikat.

- És pénzzel töm meg sok zsebet - tette hozzá Kisujj. - Minden fogadó telve van a városban, a szajhák pedig görbe lábakkal járnak, s a zsebük minden lépésnél csilingel.

Lord Renly nevetett.

- Szerencsénk van, hogy Stannis bátyám nincs velünk ma. Emlékeztek, amikor törvényen kívül akarta helyezni a bordélyokat? A király megkérdezte tőle, ha már ennyire lendületbe jött, nem akarja-e mindjárt betiltani az evést, a szarást meg a levegővételt is. Az igazat megvallva, gyakran eltűnődöm, vajon Stannis honnét szerezte azt a ronda lányát. Úgy fekszik a hitvesi ágyba, mintha csatába vonulna, komor arccal és eltökélve, hogy teljesíti a kötelességét!

Ned nem nevetett együtt velük.

- Én is eltűnődöm a bátyádról, Stannisről. Én azon gondolkodom, mikor tervezi, hogy visszatér Sárkánykőről és újra elfoglalja a helyét a tanácsban.

- Gondolom, ha az összes szajhát belekorbácsoltuk a tengerbe - felelte Kisujj. Megjegyzése még nagyobb nevetést váltott ki.

- Éppen eleget hallottam a szajhákról - közölte Ned és felállt. - Holnapig.

Harwin állt őrt a torony ajtajánál, amikor Ned visszatért.

- Küldd Joryt a szobámba és mondd az apádnak, hogy nyergelje fel a lovamat! - utasította Ned, talán túlságosan is nyersen.

- Ahogy parancsolod, uram.

A Vörös Torony és a „Segítő tornája" búskomorrá és gorombává tették, töprengett Ned, ahogy felfelé haladt a lépcsőn. Catelyn karjainak békéjére vágyott, hiányzott neki a hang, ahogy Robb és Jon az udvaron vívnak és nagyon hiányoztak észak hűvös nappalai és hideg éjszakái.

A hálótermébe érve levetette a tanácsban viselt selyemruhát és egy kis időre leült a könyvvel, míg Jory oda nem ér. „A Hét Királyság nagy házainak leszármazási ágai és története Számos Magas Úr, Nemes Hölgy és gyermekeik leírásával", Malleon nagymester tollából. Pycelle igazat mondott, tényleg hatalmas olvasmány volt. Jon Arryn mégis elkérte és Ned biztos volt benne, hogy jó okkal tette ezt. Van itt valami, valami igazság elrejtve ezeken a ropogós, sárga lapokon, csak látnia kell. De mi az? A kötet több mint egy évszázaddal korábban íródott. A most élő emberek közül igen kevesen születtek már meg, amikor Malleon összeállította a házasságok, születések és halálesetek e poros listáját.

Még egyszer felnyitotta a Lannister-házról szóló fejezetnél és lassan lapozgatni kezdett. Kétségbeesetten reménykedett benne, hogy valami megragadja a figyelmét. A Lannisterek régi család volt, származásukat Okos Lannig vezették vissza, aki egy szélhámos volt a Hősök Korában, kétségtelenül ugyanolyan legendás alak, mint Brandon, az Építő, bár a dalnokok és a mesemondók sokkal jobban kedvelték. Az énekek szerint Lann volt az, aki kipiszkálta a Kaszterket a Kaszter hegyről, kizárólag az eszét használva fegyverként, és aranyat lopott a Naptól, hogy azzal fényesítse göndör haját. Ned szerette volna, ha itt van most és kicsalogatja az igazságot ebből az átkozott könyvből.

Hangos kopogás jelezte az ajtón Jory Cassel érkezését. Ned becsukta Malleon munkáját és kiszólt az öreg lovagnak, hogy bejöhet.

- Húsz embert ígértem a testőrségemből a Városi Őrségnek a viadal végeztéig - mondta neki. - Rád bízom, hogy válaszd ki őket. Tedd meg Alynt parancsnoknak és világosítsd fel az embereket, hogy azért van rájuk szükség, hogy megakadályozzák a csetepatékat, nem pedig azért, hogy kezdeményezzék őket! - Ned felállt, kinyitott egy cédrusfa ládát és kivett belőle egy vékony szövetből készült alsóinget. - Megtaláltad az istállófiút?

- Az éjjeliőrt, uram - felelte Jory. - Megesküdött, hogy soha többé nem nyúl lovakhoz.

- Mit mondott?

- Azt állítja, hogy jól ismerte Lord Arrynt. Közeli barátok voltak - Jory felhorkant. - Azt mondja, a Segítő mindig adott a legényeknek egy rézpénzt a névnapjukon. Nagyon kíméletesen bánt a lovakkal. Soha sem hajszolta túl őket és répát meg almát hozott nekik, így azok mindig örültek, ha látták.

- Répát meg almát - visszhangozta Ned. Úgy tűnt, ennek a fiúnak még kevesebb hasznát veszik, mint a többieknek és ő volt az utolsó a négy közül, akiket Kisujj előbányászott. Jory egyenként beszélt mindegyikükkel. Ser Hugh nyers volt és nem valami bőbeszédű, viszont olyan arrogáns, amilyenek csak újdonsült lovagok lehetnek. Ha a Segítő beszélni kíván vele, örömmel fogadja, de nem tűri, hogy egy egyszerű testőrkapitány kikérdezze... még ha a szóban forgó kapitány tíz évvel idősebb és százszorta jobb kardforgató volt is. A szolgálólány legalább kedves volt. Azt mondta, hogy Lord Jon többet olvasott, mint amennyi jót tett neki, hogy gondterhelt és búskomor volt a fia gyengesége miatt és gorombán bánt a feleségével. A csaposlegény, aki most vargaként dolgozott, soha egy szót sem váltott Lord Jonnal, de rengeteg érdekes konyhai pletykát tudott: a Lord veszekedett a királlyal, a Lord csak turkált az ételben, a Lord Sárkánykőre készült küldeni a fiát, hogy ott nevelkedjen, a Lord élénk érdeklődést tanúsított a vadászkutyák tenyésztése iránt, a Lord felkereste a

páncélmestert, hogy új páncélöltözetet rendeljen, amely halvány arannyal van kiverve és egy jáspis sólyom meg egy gyöngyházfényű hold van a mellvértjén. A király fivére személyesen kísérte el, hogy segítsen kiválasztani a modellt, mondta a csaposlegény. Nem, nem Lord Renly, a másik, Lord Stannis.

- Nem jutott eszébe semmi más említésre méltó az éjjeliőrünknek?

- A fickó esküszik, hogy Lord Jon olyan erős volt, mint egy feleannyi idős férfi. Gyakran járt lovagolni Lord Stannissel.

Megint Stannis, gondolta Ned. Ezt érdekesnek találta. Ő és Jon Arryn mindig szívélyes viszonyban voltak, de sohasem voltak barátok. És mialatt Robert észak felé lovagolt Deresbe, Stannis Sárkánykőre távozott, a Targaryenek egykori szigeti erősségébe, amelyet a bátyja nevében hódított meg. Nem üzente meg, mikor szándékozik visszatérni.

- Hová mentek az ilyen lovaglások alkalmával? - kérdezte Ned.

- A fiú szerint egy bordélyházat látogattak.

- Egy bordélyházat? - kérdezett vissza Ned. - A Sasfészek Ura, a Király Segítője egy bordélyházat látogat Stannis Baratheonnal? - hitetlenkedve megrázta a fejét. Az jutott eszébe, vajon Lord Renly mit szólna ehhez a csemegéhez. Robert kicsapongásai pajzán kocsmadalok témájául szolgáltak birodalomszerte, de Stannis másféle ember volt. Mindössze egy évvel volt fiatalabb a királynál, személyiségük mégis szöges ellentétben állt egymással. Stannis szigorú, humortalan, kérlelhetetlen és elszánt volt, ha kötelességről volt szó.

- A fiú váltig állítja, hogy ez igaz. A Segítő három testőrt vitt magával, akik ezen tréfálkoztak, miközben ő utána ellátta a lovaikat.

- Melyik bordélyba? - tudakolta Ned.

- A fiú nem tudta. Az őrök talán igen.

- Kár, hogy Lysa magával vitte őket a Völgybe - jegyezte meg Ned szárazon. - Az istenek mindent elkövetnek, hogy felbosszantsanak bennünket. Lady Lysa, Colemon mester, Lord Stannis... mindenki, aki tudhat valamit arról, mi történt Jon Arrynnal, ezer mérföldnyire van innét.

- Visszahívatod Lord Stannist Sárkánykőről?

- Még nem - felelte Ned. - Míg nem látom át jobban, miről is van szó és mi az ő szerepe benne.

Zavarta az ügy. Miért ment el Stannis? Vajon van valami köze Jon Arryn meggyilkolásához? Vagy netán fél valamitől? Ned nehezen képzelte el, hogy bármi megijesztheti Stannis Baratheont, aki egyszer egy éven át tartotta az ostromlott Viharvéget és patkányokon meg csizmabőrön élt, mialatt Lord Tyrell és Lord Redwyne odakint várakoztak a seregeikkel, s a védők szeme előtt lakomáztak.

- Hozd ide, kérlek, a zekémet! A szürkét, a rémfarkas-címerrel. Azt akarom, hogy ez a páncélmester tudja, kivel áll szemben. Lehet, hogy ettől készségesebbé válik.

Jory a szekrényhez ment.

- Lord Renly éppúgy fivére Lord Stannisnek, mint a király.

- Mégis úgy látszik, hogy őt nem hívták meg ezekre a lovas kirándulásokra. - Ned nem tudta, hová tegye Renlyt a barátságos viselkedésével meg a vigyorával. Néhány nappal ezelőtt félrehívta Nedet, hogy megmutasson neki egy remekmívű, arany dobozkát. A doboz egy élénk myri stílusban festett miniatúrát rejtett, amely egy szépséges ifjú leányt ábrázolt. A lánynak őzikeszeme és lágy, hullámos barna haja volt. Renly tudni akarta, hogy a lány emlékezteti-e Nedet valakire. Amikor Ned válasz helyett csak vállat vont, csalódottnak látszott. Elárulta, hogy a hölgy Loras Tyrell leánya, Margaery, de többek szerint Lyannára hasonlított.

- Nem - mondta neki Ned zavartan. Lehet, hogy Lord Renly, aki annyira hasonlított az ifjú Robertre, szerelemre lobbant egy lány iránt, akit az ifjú Lyannának képzelt? Ez több volt, mint múló hóbort.

Jory felemelte a zekét, Ned pedig becsúsztatta a karját az ujjába.

- Talán Lord Stannis visszatér Robert tornájára - mondta, miközben Jory hátul megkötötte a ruhadarabot.

- Az váratlan szerencse volna, uram - jegyezte meg Jory.

Ned felcsatolt egy kardot.

- Más szóval, nagyon kicsi az esélye. - Sötéten elmosolyodott.

Jory Ned vállára borította a köpönyegét és megkötötte a nyakánál a Segítő hivatalát jelző jelvénnyel.

- A páncélkészítő a boltja felett lakik, az Acél utca végén lévő nagy házban. Alyn tudja az utat, uram.

Ned bólintott.

- Az istenek irgalmazzanak ennek a csaposlegénynek, ha árnyékok után uszított!

Elég gyengécske nyom volt, de az a Jon Arryn, akit Ned Stark ismert, nem hordott drágaköves és ezüstözött páncélt. Az acél az acél, védelemre való, nem pedig dísznek. Lehet azonban, hogy megváltoztak a nézetei. Aligha ő lenne az első ember, aki másként viszonyulna a dolgokhoz néhány, az udvarban eltöltött év után... a változás azonban elég markáns volt ahhoz, hogy elgondolkodtassa Nedet.

- Tehetek még bármilyen szolgálatot?

- Azt hiszem, ideje elkezdened bordélyokba járni.

- Nehéz kötelesség, uram - vigyorgott Jory. - Az emberek örömmel segítenek majd. Porther már hozzá is látott.

Ned kedvenc lova felnyergelve várakozott az udvarban. Az udvarról kifelé menet Varly és Jacks csatlakozott hozzá. Acélsisakjuk és sodronyingük tikkasztó viselet lehetett ebben a melegben, de egyetlen panaszos szót sem ejtettek. Ahogy Lord Eddard elhaladt a Királyi Kapu alatt és kilépett a város bűzébe válláról aláomló szürke és fehér köpönyegében, mindenfelé szemeket látott. Lovát ügetésre fogta. A testőrök követték.

Gyakran hátrapillantott, miközben próbáltak utat törni maguknak a zsúfolt utcákon. Tomard és Desmond már korán reggel elhagyták a kastélyt és megfigyelőállást foglaltak el az útvonal mentén, amerre mennek majd, hogy meggyőződjenek róla, nem követi őket senki, de Ned még így sem volt nyugodt. A Király Pókjának és kis madárkáinak rávetülő árnyékától olyan izgatott lett, mint egy szűzlány a nászéjszakája előtt.

Az Acél utca a piactérről nyílt a Folyókapu mellett. A térképeken így szerepelt, a köznyelv azonban inkább Sárkapuként emlegette. Egy mutatványos lépdelt át a tömegen gólyalábakon, mint valami hatalmas rovar. Mezítlábas gyerekek hada követte kiáltozva. Kicsivel arrébb két toprongyos, Bran-korabeli fiú párbajozott botokkal néhány ember hangos biztatása és mások még hangosabb szitkai közepette. Egy öregasszony vetett véget a küzdelemnek azzal, hogy kihajolt az ablakából és egy vödör moslékot zúdított a harcosok fejére. A fal árnyékában parasztok ácsorogtak a szekereik mellett és kiáltoztak:

- Almát, a legjobb alma, kétszer ennyiért is olcsó lenne!

- Vérdinnye! Édes, mint a méz!

- Petrezselyem, hagyma, répa! Ide, ide! Petrezselyem, hagyma, répa! Ide, ide!

A Sárkapu nyitva volt és a Városi Őrök egy csoportja állt a csapórács alatt aranyszínű köpenyben, lándzsákra támaszkodva. Amikor nyugatról felbukkant egy lovascsapat, az örök parancsnoka akcióba lendült, utasításokat kiabált, félreterelte a szekereket és a gyalogosforgalmat, hogy a lovag és kísérete belovagolhasson a várba. A kapun belépő első lovas hosszú, fekete lobogót tartott a kezében. A selyem úgy lobogott a szélben, mint valami élőlény. A zászlóra éjszakai égboltot átszelő bíborszínű villámot festettek.

- Utat Lord Bericnek! - kiáltotta a lovas. - Utat Lord Bericnek!

Közvetlenül mögötte érkezett maga az ifjú lord. Aranyvörös hajával és csillagokkal teleszórt fekete selyempalástjában ragyogó látványt nyújtott a fekete versenylovon.

- A Segítő tornáján kívánsz küzdeni, uram? - kérdezte az egyik őr.

- A Segítő tornáját kívánom megnyerni! - kiáltott vissza Lord Beric, a tömeg pedig ujjongásban tört ki.

Ned kifordult a térről, ahol az Acél utca kezdődött és követte a kanyargós utat egy dombon felfelé. Nyitott kohókban dolgozó kovácsok, páncélingeken alkudozó szabadlovasok, és szekereikről

régi pengéket és borotvákat áruló őszes vaskereskedők mellett haladtak el. Minél magasabbra jutottak a dombon, annál nagyobbak lettek a házak. A férfi, akit kerestek, a domb legtetején lakott, egy hatalmas gerendaházban, amelynek felső szintje magasan a keskeny utca fölé emelkedett. A duplaszárnyú ajtók ében- és varsafába vésett vadászjelenetet ábrázoltak. A bejárat mellett két kőlovag állt őrt, díszes, fényesített vörös páncélba öltöztetetve, amely griffé és egyszarvúvá változtatta őket. Ned leszállt a lováról és benyomakodott az épületbe.

A fiatal, karcsú szolgálólány gyorsan nyugtázta Ned jelvényét és címert ruhája felső részén, s a mester már jött is. Hajlongott és csupa mosoly volt az arca.

- Bort a Király Segítőjének! - szólt a lánynak, s egy díványra mutatva hellyel kínálta Nedet. - Tobho Mott a nevem, uram, kérlek, helyezd magad kényelembe!

Fekete bársonykabátot viselt, amelynek ujjait ezüstcérnával hímzett kalapácsok díszítették. A nyakában súlyos ezüstlánc függött egy galambtojásnyi zafírral.

- Ha új fegyvereket szeretnél a Segítő tornája alkalmából, a legjobb helyre jöttél - Ned nem vette a fáradságot, hogy kijavítsa. - Az én munkám drága, s ezért nem is mentegetőzöm, uram - mondta, miközben megtöltött két egyforma ezüstserleget. - A Hét Királyságban sehol másutt nem találsz az én szakértelmemhez foghatót, ezt megígérhetem. Ha akarod, keresd fel Királyvár minden kovácsműhelyét és győződj meg róla a saját szemeddel! Bármelyik falusi kovács ki tud kalapálni egy páncélinget, az én munkám azonban művészet.

Ned belekortyolt a borba és hagyta, hadd folytassa. A Virághlovag is idehozta minden páncélját, dicsekedett Tobho, s más magas rangú uraságok is, akik aztán ismerik a finom acélt, sőt még Lord Renly is, a király fivére! Talán a Segítő látta is Lord Renly új páncélját, a zöld mellvértet az arany agancsokkal? A város egyetlen más páncélkészítője sem képes előállítani olyan mély zöld színt. Ő ismeri a titkot, hogyan lehet színt adni magának az acélnak, a festék és a lakk az iparossegédek mankója. Vagy netán a Segítő egy új kardot szeretne? Tobho még fiatal fiúként megtanulta a qohori műhelyekben, hogyan kell megmunkálni a valyriai acélt. Csak az készíthet régi fegyverekből újat, aki ismeri a varázsigéket.

- A rémfarkas a Stark-ház címerállata, nemde? Olyan valósághű rémfarkas-sisakot tudnék készíteni neked, hogy a gyerekek az utcán elszaladnak, ha meglátnak! - fogadkozott.

Ned elmosolyodott.

- Készítettél egy sólymos sisakot Lord Arrynnak?

Tobho Mott egy hosszú pillanatra elhallgatott és félretolta a borát.

- A Segítő valóban felkeresett Lord Stannissel, a király fivérével. Őszintén bánom, de nem tüntettek ki a megbízásukkal.

Ned nyugodtan nézte a férfit. Nem szólt egy szót sem, csak várt. Az évek során rájött, hogy a csend néha célravezetőbb, mint a kérdések. Ezúttal is így volt.

- A fiút akarták látni - mondta a kovácsmester. - Így hát hátrakísértem őket a műhelybe.

- A fiút - ismételte meg Ned. Fogalma sem volt róla, ki lehet a fiú. - Én is szeretném látni a fiút.

Tobho Mott hűvös, óvatos pillantást vetett rá.

- Ahogy óhajtod, uram - felelte. Hangjában nyoma sem volt a korábbi nyájasságnak. Kivezette Nedet egy hátsó ajtón és keresztülmentek egy szűk kis udvaron, hátra a barlangszerű kőpajtába, ahol a munka folyt. Amikor a páncélmester kinyitotta az ajtót, és a forró levegő kicsapott, Nednek olyan érzése támadt, mintha egy sárkány szájába lépne be. Odabent minden sarokban egy kohó izzott, a levegő pedig súlyos volt a füsttől és kéntől. Mesterlegények pillantottak fel kalapácsok és üllők mögül épp csak annyi időre, hogy letöröljék az izzadságot a homlokukról, mögöttük pedig csupasz mellkasú inasok kezelték a fújtatókat.

A mester odaintett egy magas fiút. A legény körülbelül egyidős lehetett Robbal, karjain és mellkasán feszültek az izmok.

- Ez itt Lord Stark, a király új Segítője - mondta neki Mott. A fiú komor, kék szemeit Nedre szegezte és ujjaival hátrasimította izzadságtól nedves haját, amely sűrű volt, kócos, gondozatlan és fekete, mint a tinta. Állát serkenő szakáll árnyékolta.

- Ez itt Gendry. Korához képest erős és keményen dolgozik. Mutasd meg a Segítőnek a sisakot,

amit készítettél, fiam!

A fiú majdnem szégyenlősen vezette őket a munkapadjához és felemelt egy bikafejet formázó acélsisakot, amelyet két hatalmas, hajlított szarv díszített.

Ned megforgatta a sisakot a kezében. Nyers acél volt, csiszolatlan, de nagy szakértelemről tanúskodott.

- Remek munka. Örülnék, ha megengednéd, hogy megvásároljam.

A fiú kikapta a kezéből.

- Nem eladó!

Tobho Mott halálra rémült.

- Fiam, ez itt a Király Segítője! Ha őméltósága akarja ezt a sisakot, ajándékozd neki. Megtiszteltetés, ha kéri tőled!

- Magamnak csináltam - közölte a fiú dacosan.

- Bocsánatodat kérem, uram - mondta a gazda gyorsan Nednek. - A fiú nyers, mint a frissen öntött acél és a frissen öntött acélhoz hasonlóan hasznára válik egy kis verés. Ez a sisak elsőrangú mesterlegénymunka. Nézd el neki a faragatlanságát, s ígérem, olyan sisakot készítek neked, amelyhez foghatót még nem láttál!

- Semmi olyat nem tett, amit meg kellene bocsátanom. Gendry, amikor Lord Arryn eljött hozzád, miről beszéltetek?

- Csak kérdéseket tett fel, uram.

- Miféle kérdéseket?

A fiú vállat vont.

- Hogy vagyok, jól bánnak-e velem, szeretem-e a munkámat és dolgokat az anyámról. Ki volt, meg hogy nézett ki. Ilyesmit.

- Mit mondtál neki? - kérdezte Ned.

A fiú kirázott a homlokából egy újonnan odahullott fekete hajtincset.

- Meghalt, amikor kicsi voltam. Sárga haja volt és néha énekelt nekem, emlékszem. Egy kocsmában dolgozott.

- Lord Stannis is tett fel kérdéseket?

- A kopasz? Nem, ő nem. Ő egy szót sem szólt, csak bámult rám, mintha valami erőszakoskodó volnék, aki elkapta a lányát.

- Vigyázz a mocskos szádra! - szólt rá a mester. - A király Segítője előtt állsz. - A fiú lesütötte a szemét. - Okos fiú, csak nagyon makacs. Az a sisak... a többiek bikafejnek hívják, s ő felvette a kesztyűt.

Ned megérintette a fiú fejét és végigsimított a sűrű fekete hajon.

- Nézz rám, Gendry!

Az inas felemelte az arcát. Ned szemügyre vette az álla formáját, a szemeit, amelyek olyanok voltak, akár a kék jég. Igen, gondolta, már értem.

- Menj vissza a munkádhoz, fiam! Sajnálom, hogy megzavartalak - visszatért a házba a mesterrel. - Ki fizette ki a fiú taníttatását? - kérdezte könnyedén.

Mott idegesnek látszott.

- Láttad a fiút. Nagyon erős. Azok a kezek! Azok a kezek a kalapácshoz termettek. Olyan ígéretes volt, hogy fizetség nélkül felvettem.

- Az igazat akarom hallani - sürgette Ned. - Az utcák tele vannak erős fiúkkal. Azon a napon, amikor te ingyen felveszel egy fiút, leomlik a Fal. Ki fizetett érte?

- Egy úr - felelte a mester vonakodva. - Nem mondta meg a nevét és nem viselt címert a mellén. Aranyban fizetett, a szokásos díj kétszeresét és azt mondta, hogy egyszer a fiúért fizet, egyszer pedig a hallgatásomért.

- Hogy nézett ki?

- Erős testalkatú volt, kerek vállakkal, de nem volt olyan magas, mint te. Emlékszem, hogy barna szakálla volt, egy kevés vöröses árnyalattal. Díszes köpönyeget viselt, erre határozottan emlékszem, súlyos bíbor bársony ezüstfonalakkal, de a csuklya eltakarta az arcát és egyszer sem láttam

tisztán - egy pillanatig habozott. - Uram, nem szeretnék bajt.

- Egyikünk sem szeretne, de attól tartok, vészterhes időket élünk, Mott mester - mondta Ned. - Te tudod, ki a fiú.

- Csak egy páncélkészitő vagyok, uram. Azt tudom, amit elmondanak.

- Tudod, ki a fiú - ismételte el Ned türelmesen. - Ezt nem kérdésnek szántam.

- A fiú az inasom - mondta a mester. Ned szemébe nézett. Makacs volt, mint az öreg vas. -Hogy ki volt, mielőtt hozzám került volna, nem az én dolgom.

Ned bólintott. Úgy döntött, tetszik neki Tobho Mott páncélmester.

- Ha egyszer eljön a nap, amikor Gendry inkább forgatná a kardot, mintsem kovácsolná, küldd el hozzám! Egy harcost látok benne. Addig is, köszönöm, Mott mester. Ígérem, ha valaha szeretnék egy sisakot, hogy gyerekeket ijesztgessek vele, hozzád jövök elsőként!

Testőrei odakint vártak rá a lovakkal.

- Találtál valamit, uram? - kérdezte Jacks, ahogy Ned nyeregbe szállt.

- Találtam - felelte Ned elgondolkodva. Mit akarhatott Jon Arryn egy király fattyával és miért kellett meghalnia miatta?

CATELYN

- Be kellene takarnod a fejedet, úrnőm - mondta neki Ser Rodrik, miközben lovaikon észak felé vánszorogtak. - Még megfázol.

- Ez csak víz, Ser Rodrik - felelte Catelyn. A haja vizes volt és nehéz, egy elszabadult tincs a homlokára tapadt és elképzelte, milyen rongyos és vad lehet a külseje, de most az egyszer nem törődött vele. Az eső lent délen lágy volt és meleg. Catelyn szerette érezni, ahogy simogatja az arcát, mint egy anya csókja. A gyermekkorára emlékeztette, a hosszú, szürke napokra Zúgóban. Eszébe jutott az istenerdő, a lekonyuló, nyirkosságtól elnehezedett ágak és a bátyja nevetése, miközben üldözte a dohos levélkupacokon át. Eszébe jutott, hogyan készítettek sárból süteményeket Lysával, a súlyuk, a sár, amint sima és barna rétegben ragad az ujjaira. Vihogva szolgálták fel Kisujjnak, s ő annyi sarat megevett, hogy egy álló hétig nyomta az ágyat. Milyen fiatalok voltak mindannyian!

Catelyn majdnem megfeledkezett róla. Északon az eső hidegen és keményen esett és éjszakánként néha jéggé vált. Ahogy táplálta, ugyanúgy el is pusztíthatta a termést és a közeledtére még a felnőtt emberek is a legközelebbi védett helyre futottak. Az az eső nem kislányok játéka volt.

- Teljesen átáztam - panaszkodott Ser Rodrik. - Még a csontjaim is vizesek. - Az erdő szorosan körülzárta őket. A cuppogó hang, ahogy a lovak kihúzták a patáikat a sárból, belevegyült az eső ütemes dobolásába a leveleken. - Tűzre lesz szükség ma éjjel, úrnőm és azt hiszem, egy kis meleg étel sem jönne rosszul.

- Van egy fogadó ott a kereszteződésben - mutatott előre az asszony. Ifjúkorában sok éjszakát töltött ott, amikor apjával utazgattak. Élete virágában Lord Hoster Tully igen nyugtalan ember volt, aki mindig lovagolt valahová. Még mindig emlékezett a fogadósra, egy Masha Heddle nevű kövér asszonyságra, aki éjjel-nappal savanyúlevelet rágcsált és úgy tűnt, sohasem fogy ki a mosolyból és az édes süteményből a gyerekek számára. A süteményeket mézben áztatta, s ettől ízletesek és táplálók lettek, de Catelyn hogy rettegett attól a mosolytól! A levélrágás miatt Masha fogai vörössé váltak, s mosolya véres iszonyattá fajult.

- Egy fogadó - sóhajtott fel Ser Rodrik vágyakozva. - Bárcsak... de nem szabad megkockáztatnunk. Ha észrevétlenek szeretnénk maradni, azt hiszem, az lesz legjobb, ha keresünk egy kis erődöt... - hirtelen elhallgatott, mert hangokra lettek figyelmesek feljebb az úton. Víz csobbanása, páncél csilingelése és egy ló nyerítése hallatszott. - Lovasok - figyelmeztette a lovag és a keze kardja markolatára tévedt. Még a királyi úton sem ártott óvatosnak lenni.

Követték a hangokat az út enyhe kanyarulatán túl és ott meglátták őket: egy csapat fegyveres nagy hangzavar közepette éppen egy megáradt patak gázlóján kelt át. Catelyn megfékezte a lovát, hogy elengedje őket. A lobogó ázottan és ernyedten lógott a legelöl haladó lovas kezében, de a katonák kék köpenyt viseltek, vállukon pedig Tengerszem ezüst sasa látszott.

- Mallisterek - suttogta Ser Rodrik, mintha az asszony nem tudta volna. - Jobb lenne, ha a fejedbe húznád a csuklyádat, úrnőm!

Catelyn azonban nem mozdult. Maga Lord Jason Mallister vonult ott lovagjaival körülvéve, oldalán fiával, Patrekkel, közvetlenül mögöttük pedig a fegyverhordozókkal. Az asszony tudta, Királyvárba tartanak, a Segítő tornájára. Ezen a héten a királyi úton nyüzsögtek az utazók: lovagok és szabadlovasok, énekmondók hárfákkal és dobokkal, komlóval, kukoricával vagy mézesbödönökkel megrakott, nehéz szekerek, kereskedők, kézművesek és örömlányok, s mind dél felé tartott.

Az asszony bátran szemügyre vette Lord Jasont. Amikor utoljára látta, a nagybátyával tréfálkozott az ő esküvői lakomáján. A Mallisterek a Tullyk zászlóvivői voltak, s a Lordtól pazar ajándékokat kapott. Barna hajába most ősz szálak vegyültek, arcára jeleket vésett az idő, az évek azonban érintetlenül hagyták a büszkeségét. Úgy lovagolt ott, mint aki semmitől sem fél. Catelyn irigyelte ezért, hiszen ő maga annyi mindentől megtanult rettegni. Ahogy a lovagok elhaladtak, Lord Jason futólag odabiccentett nekik, ez azonban csak egy nagyúr udvariassága volt az úton véletlenül szembejövőknek. Vad szemeiben nem csillant felismerés, fia pedig még csak futó pillantásra sem méltatta őket.

- Nem ismert fel téged - szólalt meg kicsit később Ser Rodrik csodálkozva.

- Csak két sáros, elázott és kimerült vándort látott az út mentén. Fel sem merülhetett benne, hogy egyikük ura és parancsolója lánya volt. Azt hiszem, biztonságban leszünk a fogadóban, Ser Rodrik.

Már majdnem besötétedett, mire odaértek a Három Folyó hatalmas összefolyásától északra lévő keresztúthoz. Masha Heddle kövérebb és őszesebb volt annál, mint amire Catelyn emlékezett és még mindig a savanyúlevelet rágta, ám csak röviden pillantott rájuk és halvány nyoma sem volt kísérteties vörös mosolyának.

- Két szobám van a lépcső tetején, semmi több - közölte, s közben egy pillanatra sem hagyta abba a rágcsálást. - A harangtorony alatt vannak, úgyhogy nem fogtok lekésni az étkezésekről, de néhányan azt mondják, túl zajos. Nem tehetek róla. Tele vagyunk, vagyis majdnem, de az ugyanaz. Vagy azok a szobák, vagy az út.

A szobákat választották. Alacsony, poros padlásszobák voltak egy szűk és nyikorgó lépcsőfeljáró tetején.

- Hagyjátok itt a csizmáitokat! - mondta nekik Masha, miután eltette a pénzt. - A legény majd kitakarítja őket. Nem tűröm, hogy felcipeljétek a sarat a lépcsőmön. Figyeljetek a harangra. Akik későn jönnek enni, éhen maradnak. - Semmi mosoly, semmi mézes sütemény.

A vacsorára hívó harang hangja fülsiketítő volt. Catelyn száraz ruhát vett fel. Az ablak mellett ült és az üvegtáblán lecsorgó esőcseppeket bámulta. Az üveg homályos volt és buborékokkal teli, odakint pedig nedves köd szitált. Az asszony éppen csak ki tudta venni a sáros kereszteződést, ahol a két széles út találkozott.

A keresztút elgondolkodtatta. Ha itt nyugatnak fordulnának, hamar Zúgóba érhetnének. Ha szüksége volt rá, apja jó tanácsaira mindig számíthatott, s most nagyon szeretett volna beszélni vele, szerette volna figyelmeztetni a közelgő viharra. Ha Deresnek háborúra kell készülődnie, Zúgónak, amely sokkal közelebb van Királyvárhoz, még inkább, főleg, hogy nyugaton ott tornyosul Kaszter hegy hatalma, mint egy baljós árny. Ha az apja erősebb volna, megkockáztatná, de Hoster Tully már két éve betegen feküdt, s az asszony nem kívánta még jobban megterhelni.

Az északi út vadabb és sokkal veszélyesebb volt. Arrafelé sziklás dombokon és sűrű erdőkön keresztül vezetett az út a Holdhegységbe, magas hágókon át és mély szakadékok felett kellett elvergődni Arryn Völgyébe és a köves Ujjakig azon túl. A Völgy fölött ott állt a Sasfészek, magasan és bevehetetlenül, ég felé törő tornyaival. Ott van a nővére... és talán néhány válasz is Ned kérdéseire. Biztos volt benne, hogy Lysa többet tud, mint amennyit le mert írni a levelében. Lehet, hogy birtokában van a bizonyíték, amire Nednek szüksége lenne, hogy megtörje a Lannisterek erejét, ha pedig háborúra kerül sor, nem nélkülözhetik a keleti urak segítségét, akik szolgálattal tartoznak nekik.

A hegyi út azonban nagyon veszélyes volt. A hágók környékén árnyékmacskák ólálkodtak, gyakori volt a sziklaomlás, a hegyi klánok pedig törvényen kívüli rablók voltak, akik néha leereszkedtek a magaslatok közül, raboltak és gyilkoltak, majd felszívódtak, mint az olvadó hó, ahányszor csak a lovagok a keresésükre indultak a Völgyből. Még Jon Arryn is erős kísérettel kelt át a hegyeken, pedig ő is volt legalább olyan hatalmas úr, mint bárki, akit a Sasfészek addig ismert. Catelyn egyetlen kísérője csak egy idősödő lovag, aki mindössze a hűség páncélját viselte.

Nem, gondolta, *Zúgó és a Sasfészek ráér.* Az ő útja északra, Deresbe vezet, ahol a fiai és a kötelessége várja. Amint biztonságban átjutottak a Nyakon, felfedheti kilétét Ned valamelyik zászlóvivője előtt, és lovas hírvivőket küldhet előre a paranccsal, hogy állítsanak őrséget a királyi úton.

Az eső elhomályosította a keresztúton túl elterülő mezőket, de Catelyn emlékezetében éppen elég tisztán éltek azok a földek. A piactér ott volt rögtön az úton túl, a falu pedig egy mérfölddel beljebb. Félszáz fehér házikó vesz körül egy apró, hétoldalú kőszentélyt. Mostanra biztosan megnőtt a számuk, hiszen a nyár hosszú és békés volt. Innét északra a királyi út a Három Folyó Zöld Ága mentén folytatódott, termékeny völgyeken, zöldellő dombvidékeken és virágzó városokon át, zömök erődök és a folyó menti uraságok kastélyai mellett.

Catelyn jól ismerte mindegyiküket: a hollófaiakat és a Brackeneket, az örök ellenségeket, akik

vitáját apja kötelessége volt elsimítani, Lady Whentet, aki családja utolsó élő tagja volt és Harrenhal hatalmas termeiben élt a kísérteteivel. A robbanékony Lord Freyt, aki hét feleséget élt túl és ikervárait gyermekekkel, unokákkal, dédunokákkal, törvénytelen gyermekekkel, sőt törvénytelen unokákkal népesítette be. Mindnyájan a Tullyk zászlóvivői voltak, kardjukat Zúgó szolgálatára ajánlották fel. Catelyn azon tűnődött, vajon elég lesz-e mindez, ha háború tör ki. Apja a valaha élt leghűségesebb ember volt és az asszony nem kételkedett benne, hogy összehívná a zászlóit... de vajon a zászlók jönnének-e? A Darryk, a Rygerek és a Mootonok felesküdtek ugyan Zúgóra is, de a Három Folyónál Rhaegar Targaryen oldalán harcoltak, Lord Frey pedig jóval azután érkezett meg az embereivel, hogy a csata eldőlt, s ezzel némi kétséget támasztott a tekintetben, hogy melyik oldalhoz is akart csatlakozni. Később ünnepélyesen biztosította a győzteseket arról, hogy természetesen az övékhez, de apja azóta is csak az Elkésett Lord Frey-ként emlegeti. Nem szabad, hogy háborúra kerüljön a sor, határozta el az asszony. Nem szabad, hogy engedjék.

Ser Rodrik lépett hozzá, amint a harang elhallgatott.

- Sietnünk kellene, ha ételhez akarunk jutni ma este, úrnőm!

- Biztonságosabb volna, ha nem lovag és úrnő lennénk, míg át nem keltünk a Nyakon -mondta neki Catelyn. - Az egyszerű utazók kisebb feltűnést keltenek. Legyünk, mondjuk, apa és lánya, akik családi ügyben járnak el.

- Ahogy óhajtod, úrnőm - egyezett bele Ser Rodrik. Csak amikor az asszony nevetni kezdett, akkor jött rá, mi mondott. - A régi udvariasság nehezen tűnik el... leányom - meg akarta fogni hiányzó szakállát és elkeseredetten felsóhajtott.

Catelyn megfogta a karját.

- Gyere, apám - mondta neki. - Meglátod, Masha Heddle remek vacsorát készített, de próbáld meg nem dicsérni! Nem hiszem, hogy örömmel vennéd, ha elmosolyodna.

A közös helyiség hosszú volt és huzatos. Egyik oldalán nagy fahordók sorakoztak, a másikon pedig egy kandalló égett. Egy felszolgálólegény nyársra húzott húsokkal szaladgált ide-oda, Masha pedig sört csapolt a hordókból és folyamatosan rágcsálta a savanyúlevelét.

A padok zsúfolásig megteltek. Városlakók és parasztok szabadon keveredtek a mindenféle rendű és rangú utazóval. A keresztút különös társaságokat hozott össze: fekete és bíborszín kezű kelmefestők haltól bűzlő folyólakókkal osztották meg az asztalukat, egy duzzadó izmú kovácsmester egy aszott septon mellett kuporgott, a harcedzett zsoldosok pedig úgy csereberélték a híreket hájas kereskedőkkel, mint a legvidámabb cimborák.

A társaságban több volt a fegyveres, mint azt Catelyn szerette volna. Három férfi a tűz mellett a Brackenek vörös csődörét viselte a ruháján, egy nagyobb csapat pedig sodronyingben és ezüstszürke körgallérban feszített. Vállukon újabb ismerős címer: a Frey-ház ikertornyai. Az asszony szemügyre vette az arcukat, de mindegyik túl fiatal volt, semhogy felismerhette volna őt. A legidősebb sem lehetett idősebb, mint most Bran, amikor ő északra ment.

Ser Rodrik talált maguknak egy szabad helyet a konyhához közeli padon. Az asztal másik oldalán egy jó kiállású legény hárfát pengetett.

- Legyetek hétszer áldottak, jóemberek! - mondta nekik, amikor helyet foglaltak. Üres boroskupa állt előtte az asztalon.

- Te is, énekes! - viszonozta az üdvözlést Catelyn. Ser Rodrik kenyeret, húst és sört rendelt olyan hangon, amely nem tűrt haladékot. A dalnok, egy tizennyolc éves forma legény merészen méregette őket és megkérdezte, hová utaznak, milyen híreket hoznak. A kérdései úgy röpködtek, mint a nyílvesszők, s sohasem hagyott időt a válasznak.

- Két héttel ezelőtt hagytuk el Királyvárat - válaszolta Catelyn, a legbiztonságosabb kérdésre felelve.

- Én éppen oda tartok - mondta az ifjú. Az asszony jól sejtette: sokkal jobban érdekelte, hogy elmondhassa a saját történetét, mint hogy meghallgassa az övéket. Az énekesek semmit sem szeretnek úgy, mint a saját hangjukat. - A Segítő tornája gazdag főurakat jelent vastag pénzeszacskókkal. Legutóbb több ezüstöt zsebeltem be, mint amennyit elbírtam... azazhogy zsebeltem volna, ha nem teszem fel mindet a Királygyilkos győzelmére.

- Az istenek rossz szemmel nézik a szerencsejátékosokat - szólalt meg Ser Rodrik szigorúan. Északról származott és osztotta a Starkok véleményét a lovagi tornákkal kapcsolatban.

- Rám tényleg rossz szemmel néztek - folytatta az énekes. - A ti kegyetlen isteneitek és a Virág-lovag közös erővel kikészítettek engem.

- Remélem, tanultál a dologból - jegyezte meg Ser Rodrik.

- Igen. Ezúttal Ser Lorasra fogok tenni.

Ser Rodrik megpróbálta meghúzni nem létező szakállát, de mielőtt rendre utasíthatta volna az ifjút, sietve megérkezett a felszolgálólegény. Kenyérrel megrakott fatányérokat tett eléjük és egy nyársról barnára sült, forró szafttól csepegő húsdarabokkal pakolta meg őket. Egy másik nyárson hagymát és méregerős borssal megszórt kövér gombákat hozott. Ser Rodrik elszántan nekilátott, mialatt a legény elszaladt, hogy sört hozzon nekik.

- A nevem Marillion - mondta a dalnok és megpendített egy húrt a hárfáján. - Már biztosan hallottál játszani valahol.

A viselkedése mosolyt csalt Catelyn arcára. Kevés vándor énekes merészkedett fel Deresig, de jól ismerte a fajtájukat zúgói gyermekkorából.

- Attól tartok, nem - válaszolta neki.

Az ifjú panaszos akkordot csalt elő a hárfából.

- Ez nagy veszteség számodra - sóhajtott. - Ki volt a legjobb énekes, akit hallottál?

- Braavosi Alia - vágta rá Ser Rodrik.

- Óh, én sokkal jobb vagyok annál a vén karónál! - jelentette ki Marillion. - Ha van egy ezüstöd a dalért, boldogan bebizonyítom neked.

- Van éppen egy-két rezem, de előbb dobom a kútba, mint hogy fizessek a vonításodért! - morogta Ser Rodrik. Az énekesek iránt érzett ellenszenve közismert volt. Szerinte a zene nagyszerű dolog a lányok számára, de képtelen volt megérteni, hogy egészséges fiúk miért hárfát vesznek a kezükbe, amikor kardot is forgathatnának.

- A nagyapádnak savanyú természete van - mondta Marillion Catelynnek. - Én tiszteletem jeléül gondoltam. Hódolat gyanánt szépséged előtt. Én valójában arra termettem, hogy királyoknak és nagyuraknak daloljak.

- Óh, efelől semmi kétségem - felelte Catelyn. - Úgy hallottam, Lord Tully kedveli a zenét. Gondolom, már jártál Zúgóban.

- Legalább százszor - legyintett a zenész könnyedén. - Külön szobájuk van a számomra, az ifjú lord pedig olyan, mintha a testvérem lenne.

Catelyn elmosolyodott. Arra gondolt, vajon mit szólna ehhez Edmure. Egy énekes egyszer együtt hált egy leánnyal, akit a bátyja szeretett, s azóta gyűlöli a fajtájukat.

- És Deresben? - kérdezte. - Jártál már északon?

- Miért mennék oda? - kérdezett vissza Marillion. - Arrafelé csak hóviharok meg medvebőrök vannak, a Starkok pedig nem ismerik a zenét, csak a farkasüvöltést. - Az asszony távolról érzékelte, hogy a terem túlsó végén kinyílik az ajtó.

- Fogadós! - hallatszott mögötte egy szolgáló hangja. - El kellene látni a lovainkat, s Lannister uramnak szobára és forró fürdőre van szüksége!

Masha Heddle hajlongott és rút mosolyát villogtatta.

- Sajnálom, uram, de tényleg tele vagyunk, minden szoba.

Catelyn látta, hogy négyen vannak. Egy öregember az Éjjeli Őrség fekete gúnyájában, két szolgáló... és ő maga, teljes életnagyságban.

- Az embereim az istállódban alszanak, ami pedig engem illet, nos, én nem igénylek nagy szobát, amint magad is láthatod - gúnyosan elvigyorodott. - Amíg a tűz meleg, a szalma pedig viszonylag mentes a tetvektől, boldog ember vagyok!

Masha Heddle kétségbe esett.

- Uram, nincs semmi, a torna miatt van, nem tudok mit tenni, ó jaj...

Tyrion Lannister elővett egy pénzérmét a bugyellárisából, feldobta a feje fölé és elkapta, majd megint feldobta. Az arany villanása még a szoba másik sarkában is összetéveszthetetlen volt, ahol

Catelyn ült.

Egy kopott kék köpönyeget viselő szabadlovas feltápászkodott.

- A szobám a rendelkezésedre ál, uram.

- Egy okos ember! - mosolygott Lannister és az érme pörögve repült át a szobán. A szabadlovas elkapta a levegőben. - És ráadásul ügyes is - a törpe visszafordult Masha Heddle-hez. -Remélem, tudsz nekünk ételt adni?

- Amit csak akarsz, uram, bármit - ígérte a fogadós. *És fulladj meg tőle,* gondolta Catelyn, és Brant látta maga előtt, amint a saját vérében fuldokol.

Lannister végignézett a legközelebbi asztalokon.

- Az embereimnek jó lesz, amit a többi vendégnek is felszolgálsz. Dupla adagot kérünk, hosszú és kemény vágta áll mögöttünk. Én roston sült szárnyast eszek, csirkét, kacsát, galambot, teljesen mindegy. És küldess fel egy kancsóval a legjobb borodból! Yoren, vacsorázol velem?

- Igen, uram -felelte a fekete testvér.

A törpe még csak oda sem pillantott a szoba másik végébe és Catelyn igen hálás volt a köztük sorakozó zsúfolt padokért, amikor Marillion hirtelen talpra ugrott.

- Lannister uram! - kiáltotta. - Igen megtisztelnél, ha megengednéd, hogy szórakoztassalak, míg eszel! Hadd daloljam el neked atyád nagy győzelmét Királyvárnál!

- Azt hiszem, annál jobban semmi sem ronthatná el a vacsorámat - jegyezte meg a törpe szárazon. Felemás szemei röviden elidőztek a dalnokon, majd arrébb vándoroltak... és megakadtak Catelynen. Egy pillanatig csodálkozva nézte. Az asszony elfordította az arcát, de már túl későn. A törpe elmosolyodott. - Lady Stark, micsoda váratlan öröm! - mondta. - Sajnáltam, hogy Deresben nélkülöznöm kellett a társaságodat.

Marillion az asszonyra bámult és zavarodottsága bosszúságba csapott át, miközben az lassan felemelkedett. Hallotta, ahogy Ser Rodrik káromkodik. Ha a férfi ott maradt volna a Falnál...

- Lady... Stark? - dadogta Masha Heddle.

- Amikor utoljára megszálltam itt, még Catelyn Tully voltam - mondta a fogadósnak. Hallotta az izgatott mormogást körülötte és érezte, hogy mindenki őt figyeli. Catelyn körülpillantott a helyiségben, végignézett a lovagok és zsoldosok arcán, és mély lélegzetet vett, hogy lecsillapítsa vadul kalapáló szívét. Meri vállalni a kockázatot? Nem volt ideje átgondolni. Csak a pillanat volt és már hallotta is saját hangját.

- Te, ott a sarokban! - szólított meg egy idősebb férfit, akit eddig nem vett észre. - Nem Harrenhal fekete denevérét látom kabátodra hímezve, ser?

A férfi felállt.

- De igen, úrnőm!

- És lady Whent igaz és hűséges barátja apámnak, Lord Hoster Tullynak, Zúgó urának?

- Az, úrnőm - felelte a férfi határozottan.

Ser Rodrik halkan felállt és meglazította a kardját a hüvelyében. A törpe csak kifejezéstelen arccal pislogott rájuk. Felemás szemeiben nyugtalanság látszott.

- A vörös lovat mindig örömmel fogadták Zúgóban - mondta a tűz mellett ülő hármasnak. - Apám legrégibb és leghűségesebb zászlóvivői között tartja számon Jonos Brackent.

A három fegyveres bizonytalanul összenézett.

- Urunkat megtiszteli a bizalma - szólalt meg egyikük habozva.

- Irigylem apádat, amiért ilyen sok jó barátja van - jegyezte meg gúnyosan Lannister -, de nem igazán értem, mi a célod ezzel, Lady Stark.

Az asszony nem törődött vele és a kék és szürke ruhát viselő társasághoz fordult. Ők képviselték a legnagyobb erőt: több mint húszan voltak.

- A ti címereteket is ismerem: Frey kettős tornya. Hogy van jó uratok, lovagok?

A kapitányuk felállt.

- Lord Walder jól van, úrnőm. Kilencvenedik névnapján új feleséget kíván maga mellé venni és megkérte nemes atyádat, hogy jelenlétével tisztelje meg az esküvőjét.

Tyrion Lannister kuncogott. Catelyn tudta, hogy megfogta.

- Ez az ember vendégként érkezett a házamba és ott összeesküvést szőtt, hogy meggyilkolja a fiamat, egy hétéves gyermeket - jelentette be az egész terem füle hallatára és a törpére mutatott. Ser Rodrik kivont karddal melléje lépett.

- Robert király és a jó urak nevében, akiket szolgáltok, felszólítalak benneteket, hogy fogjátok el és segítsetek visszavinni Deresbe, ahol a király igazságszolgáltatása vár rá.

Catelyn nem tudta eldönteni, mi töltötte el nagyobb elégedettséggel: a hang, ahogy egyszerre tucatnyi kardot vontak ki vagy Tyrion Lannister döbbent arckifejezése.

SANSA

Sansa Septa Mordane-nel és Jeyne Poole-lal utazott a Segítő tornájára egy gyaloghintóban, amelynek sárga selyemfüggönye olyan finom volt, hogy átlátott rajta. Az egész világ aranyszínűvé változott. A városfalakon kívül, a folyó mellett legalább száz pavilont emeltek és a közemberek ezrével jöttek, hogy megtekintsék a játékokat. Sansának a lélegzete is elállt az esemény pompájától: csillogó páncélok, arannyal és ezüsttel feldíszített, hatalmas csatamének, kiabáló tömeg, szélben csapkodó lobogók... és maguk a lovagok, mindenek előtt.

- Ez jobb, mint a dalokban - súgta oda Jeyne Pole-nak, amikor elfoglalták a helyeket - ahogy apjuk ígérte neki - a legmagasabb rangú urak és hölgyek között. Sansa gyönyörűen öltözött fel aznap. Zöld talárt viselt, ami kiemelte aranybarna haját és tudta, hogy őt nézik és mosolyognak.

Együtt figyelték, ahogy a dalok hősei előreléptetnek a lovaikon, mindegyikük mesésebb, mint az előző. A Királyi Testőrség hét lovagja vonult a mezőre. Jaime Lannister kivételével tejfehér, pikkelyes páncélt viseltek. Köpönyegük is fehér volt, mint a friss hó. Ser Jaime-en is a fehér palást volt, de alatta tetőtől talpig aranyban csillogott, kezében pedig oroszlánfej sisakot és aranykardot tartott. Ser Gregor Clegane, a Lovagló Hegy lavinaként dübörgött el előttük. Sansa emlékezett Lord Yohn Royce-ra, aki két évvel ezelőtt Deresben vendégeskedett.

- A páncélja bronzból van és több ezer éves. Mágikus jeleket vésték bele, amelyek megvédik a sérülésektől - súgta Jeyne-nek. Septa Mordane Lord Jason Mallisterre mutatott, aki ezüsttel cizellált kék vértben feszített, sisakján sasszárnyakkal. Rhaegar három zászlóvivőjét vágta le a Három Folyónál. A lányok kuncogni kezdtek a harcos pap, Myri Thoros lobogó piros palástja és borotvált feje láttán, míg a septa fel nem világosította őket, hogy annak idején lángoló karddal a kezében hágott fel Pyke falaira.

A többi lovast Sansa nem ismerte. Az Ujjakról, Égikertből és Dorne hegyei közül érkezett lovagok voltak, meg nem énekelt szabadlovasok, újonnan kinevezett fegyverhordozók, nagy urak ifjabb fiai vagy jelentéktelenebb családok örökösei. Fiatal férfiak, legtöbbjük még nem vitt véghez nagy tetteket, de Sansa és Jeyne egyet értettek abban, hogy a Hét Királyság egy napon az ő nevüktől lesz hangos. Ser Balon Swann. Lord Bryce Caron a Határvidékről. Bronz Yohn örököse, Ser Andar Royce és öccse, Ser Robar bronzzal áttört ezüstös mellvértjeikben, amelyekre ugyanazokat az ősi jeleket vésték, amelyek apjuk életét is óvták. Ser Horas és Ser Hobber, a két ikertestvér, akiknek pajzsán a Redwyne-ok címere, a szőlőfürt csillogott. Patrek Mallister, Lord Jason fia. Hat Frey az Átkelőből: Ser Jared, Ser Hosteen, Ser Danwell, Ser Emmon, Ser Theo és Ser Perwyn, a vén Lord Walder Frey fiai és unokái, s ott volt törvénytelen gyermeke, Folyami Martyn is.

Jeyne Poole bevallotta, hogy megijedt Jalabhar Xho, egy száműzött Nyár Szigeteki herceg külsejétől, aki zöld és vörös tollakkal ékesített köpenyt viselt éjfekete bőre felett, amikor azonban megpillantotta Lord Beric Dondarriont aranyló, vörös hajával és villámot ábrázoló, fekete pajzsával, közölte, hogy abban a szent pillanatban hozzámenne feleségül.

A Véreb is küzdőtérre lépett a király öccséhez, a jóképű Lord Renlyhez, Viharvég urához hasonlóan. Jory, Alyn és Harwin Deres és Észak dicsőségéért léptek sorompóba.

- Jory úgy fest ezek között, mint valami koldus - jegyezte meg megvetően Septa Mordane, amikor megjelent. Sansa kénytelen volt egyet érteni vele. Jory páncélja egyszerű, kékesszürke mellvért volt, híján minden díszítésnek, vékony, szürke palástja pedig piszkos rongyként lógott a válláról, ám kiegyenlítette a számlát, amikor az első küzdelmében Horas Redwyne-t, a másodikban pedig az egyik Freyt ütötte ki a nyeregből. A harmadik menetben háromszor csapott össze egy Lothor Brune nevű szabadlovassal, aki ugyanolyan hétköznapi páncélban volt, mint ő. Egyikük sem esett le a lóról, ám mivel Brune szilárdabban tartotta a lándzsáját és jobban irányította az ütéseit, a király neki ítélte a győzelmet. Alyn és Harwin gyengébben szerepeltek. Harwint az első menetben kiütötte a nyeregből Ser Meryn a Királyi Testőrségből, Alyn pedig Ser Balon Swannal szemben veszített.

A bajvívás egész nap tartott, sőt szürkületig elhúzódott. A hatalmas csatalovak patái végigdübörögtek a pályán, míg a mező feldúlt csatatérhez nem hasonlított. Jeyne és Sansa egyszerre kiáltottak

fel, valahányszor két lovag összecsapott. A lándzsák szilánkokra repültek szét, a köznép pedig kedvenceit bíztatta. Jeyne eltakarta a szemét, mint valami rémült kislány, ha valaki leesett a lóról, de Sansát keményebb fából faragták. Egy előkelő hölgy tudja, hogyan kell viselkedni egy lovagi tornán. Még Septa Mordane is észrevette a lélekjelenlétét és elismerően bólintott.

A Királygyilkos pompásan küzdött. Olyan könnyedén lökte ki a nyeregből Ser Andar Royce-ot és a Határvidéki Lord Bryce Caront, mintha csak sétalovagláson lenne, majd kemény menetet vívott az ősz hajú Barristan Selmyvel, aki az első két csörtében nálánál harminc-negyven évvel fiatalabb embereket győzött le.

Sandor Clegane és roppant fivére, Ser Gregor, a Hegy is megállíthatatlannak látszottak. Elsöprő erővel gázolták le egyik ellenfelüket a másik után. A nap legszörnyűbb pillanata az volt, amikor Ser Gregor második küzdelme során lándzsája olyan erővel szaladt fel ellenfele, egy a Völgyből érkezett ifjú lovag nyakvédője alá, hogy átdöfte a torkát és azonnal végzett vele. A fiatalember tíz lábnyira sem volt Sansától, amikor leesett a lóról. Ser Gregor lándzsájának hegye beletört a nyakába, s a vére lassú lüktetéssel folyt el. Minden kilövellés gyengébb volt az előzőnél. Páncélja új volt és fényes, kitárt karján fényes lángnyelv húzódott végig, ahogy az acél visszaverte a napfényt. Aztán a nap elbújt egy felhő mögé, s a tűzcsík eltűnt. A köpenye kék volt, mint az ég egy tiszta nyári napon és félholdak szegélyezték, ám ahogy a vére átitatta, az anyag elsötétült és a holdak egyenként vörössé váltak.

Jeyne Poole olyan hisztérikusan zokogott, hogy Septa Mordane kénytelen volt félrevinni, hogy visszanyerje a lélekjelenlétét, Sansa azonban csak ült ölbe tett kézzel és különös elragadtatással nézte a jelenetet. Még sohasem látott embert meghalni. Tudta, hogy neki is sírnia kellene, de a könnyek csak nem akartak jönni. Lehet, hogy minden könnyét elhasználta már Ladyért és Branért. Ha Jory vagy Ser Rodrik vagy Apa lenne az, másképp volna, nyugtatta meg magát. A kékpalástos fiatal lovag semmit sem jelentett neki, csak egy idegen volt Arryn Völgyéből, akinek a nevét azonnal elfelejtette, miután meghallotta. És most a világ is el fogja felejteni a nevét, döbbent rá, és nem fognak dalokat énekelni róla. Ez szomorú volt.

Miután elvitték a holttestet, egy fiú odaszaladt a küzdőtérre és földet lapátolt oda, ahol a lovag elesett, hogy elfedje a vért. Ezután a küzdelmek folytatódtak.

Ser Balon Swann is veszített Gregorral szemben, Lord Renlyt pedig a Véreb ütötte ki. Renlyt akkora találat érte, hogy lábbal az ég felé szinte lerepült a lováról. Hangos reccsenés hallatszott, amikor a feje a földhöz csapódott, s a tömeg felhördült, de csak a sisakján lévő arany agancs volt az. Az egyik eltört, ahogy ráesett. Amikor Lord Renly feltápászkodott, a nézők vad örömujjongásban törtek ki, mert Robert király jó kiállású öccse nagy kedvencük volt. Elegáns meghajlással adta át a törött díszt legyőzőjének. A Véreb felhorkant és az agancsdarabot a közönség közé hajította, akik tülekedni kezdtek a kis darab aranyért, míg Lord Renly oda nem ment és helyre nem állította a rendet. Addigra Septa Mordane is visszatért, egyedül. Jeyne rosszul érezte magát, magyarázta, ezért visszakísérte a kastélyba. Sansa már majdnem meg is feledkezett Jeyne-ről.

Egy jelentéktelen lovag később azzal hozta szégyenbe magát, hogy megölte Beric Dondarrion lovát, ezért kizárták a versenyből. Lord Beric egy másik lóra tetette át a nyergét, ám Myri Thoros rögtön le is ütötte róla. Ser Aron Santagar és Lothor Brune háromszor rohant egymásnak eredmény nélkül. Ser Aron később alul maradt Lord Jon Mallisterrel szemben, Brune-t pedig Yohn Royce kisebbik fia, Robar győzte le.

Végül négyen maradtak: a Véreb, iszonyatos méretű bátyja, Gregor, Jaime Lannister, a Királygyilkos és Ser Loras Tyrell, az ifjú, akit Viráglovagként emlegettek.

Ser Loras Mace Tyrell, Égikert urának és Dél Kormányzójának legifjabb fia volt. Tizenhat éves korával ő volt a legfiatalabb a versenyzők közt is, mégis kiütötte a nyeregből a Királyi Testőrség három lovagját rögtön az első három menetben. Sansa még sohasem látott senkit, aki ennyire gyönyörű lett volna. Páncélját bonyolult díszítések borították és ezernyi különféle virág színeiben pompázott. Hófehér lovát vörös és fehér rózsákkal borított takaró védte. Ser Loras minden győzelme után levette a sisakját, lassan körbelovagolt a kerítés mentén, végül pedig leszedett egy szál fehér rózsát a takaróról és odadobta valamelyik csinos lánynak a tömegben.

Aznapi utolsó csatáját az ifjabb Royce-szal vívta. Ser Robar ősi vésetei kevés védelmet nyújtottak, ahogy Ser Loras kettészakította a pajzsát és rettenetes robaj kíséretében a porba taszította. Robar ott hevert nyögdécselve, miközben a győztes megtette szokásos körét. Végül hordágyat hozattak és a sátrába cipelték a mozdulatlan, megszédült lovagot. Sansa mindebből semmit sem látott. Az ő szemei csak Ser Lorast követték. Amikor a fehér ló megállt előtte, azt hitte, a szíve kiugrik a helyéről.

A többi kisasszonynak fehér rózsát adott, amit azonban neki szedett le, vörös volt.

- Kedves hölgy - szólalt meg -, a győzelem fele annyira sem gyönyörű, mint te vagy!

Sansa szégyenlősen elvette a virágot. Szóhoz sem jutott a fiú lovagiasságától. A harcos haja barna fürtök kusza tömege volt, szeme folyékony arany. Belélegezte a rózsa édes illatát és még sokáig szorongatta, miután Ser Loras távozott.

Amikor végül felpillantott, egy férfi állt előtte és őt bámulta. Alacsony termetű volt, hegyes szakállt viselt, hajában pedig ezüst sáv húzódott. Majdnem annyi idős volt, mint az apja.

- Te biztosan az egyik lánya vagy - szólalt meg. A szája mosolygott, szürkészöld szemei azonban nem. - Úgy nézel ki, mint egy Tully.

- Sansa Stark vagyok - mondta a lány nyugtalanul. A férfi súlyos, prémes gallérú köpönyeget viselt, amelyet ezüst poszáta fogott össze és egy nagyúr könnyed modorával viselkedett, de Sansa nem ismerte. - Még nem volt részem a megtiszteltetésben, uram.

Septa Mordane gyorsan a segítségére sietett.

- Drága gyermekem, ő Lord Petyr Baelish, a királyi tanács tagja.

- Az édesanyád egykor az én szépséges királynőm volt - mondta a férfi csendesen. Lehelete mentaillatot árasztott. - Az ő haját örökölted - az ujjai végigsimították az arcát, és megérintett egy aranybarna fürtöt. Hirtelen elfordult és otthagyta őket.

Ekkorra már magasan járt a hold és a tömeg is fáradt volt, így a király bejelentette, hogy az utolsó három összecsapásra másnap reggel kerül sor, a kézitusa előtt. Ahogy a köznép megindult hazafelé és az emberek a nap mérkőzéseiről és a holnapi viadalokról beszélgettek, az udvar a folyópartra költözött, hogy nekilássanak a lakomának. Hat hatalmas bölény sült már órák óta, lassan forogva a fanyársakon, miközben a konyhalegények vajjal és növényekkel kenegették őket, míg a hús fel nem hasadozott és széjjel nem vált. A pavilonok előtt padokat és asztalokat állítottak fel, amelyeken nagy halmokban állt az édesfű, az eper és a frissen sütött kenyér.

Sansa és Septa Mordane előkelő helyet kaptak, közvetlenül balra az emelvény mellett, ahol maga a király foglalt helyet a királynéval. Amikor Joffrey herceg a jobbjára telepedett, Sansa érezte, hogy a torka összeszorul. A szörnyű eset óta egy szót sem szólt hozzá, ő pedig nem merte megszólítani. Eleinte azt hitte, gyűlöli azért, amit Ladyvel tettek, de miután kisírta a szemeit, Sansa meggyőzte magát róla, hogy az valójában nem Joffrey bűne volt. A királyné tette, őt kellett gyűlölni. Őt és Aryát. Ha nincs Arya, semmi rossz nem történt volna.

Ma este képtelen volt gyűlölni Joffreyt. Túl szép volt ahhoz, hogy gyűlölje. Mélykék felsőruhát viselt, amelyet két sor arany oroszlánfej díszített, a homlokát pedig vékony, arannyal és zafírral kirakott korona ékesítette. A haja éppolyan fényes volt, mint maga a fém. Sansa remegni kezdett, amikor rápillantott, rettegve attól, hogy a fiú nem vesz tudomást róla vagy, ami még rosszabb, megint ellenségesen fordul felé és sírva üldözi el az asztaltól.

Joffrey azonban ehelyett mosolygott és kezet csókolt neki. Olyan jóképű és udvarias volt, mint bármely herceg a dalokban és így szólt hozzá:

- Ser Lorasnak éles szeme van a szépséghez, drága hölgyem.

- Túl kedves volt - tiltakozott a lány. Megpróbált szerény és nyugodt maradni, a szíve azonban dalolt a boldogságtól. - Ser Loras igazi lovag. Mit gondolsz, uram, győzni fog holnap?

- Nem - felelte Joffrey. - A kutyám elbánik vele, vagy talán a nagybátyám, Jaime. Néhány év múlva pedig, amikor már elég idős leszek a nevezéshez, elbánok mindegyikükkel! - felemelte a kezét, odaintett egy szolgát egy kancsó jeges nyárborral és öntött egy pohárral a lánynak. Sansa nyugtalanul Septa Mordane-re pillantott, mire Joffrey odahajolt és megtöltötte a septa kupáját is, aki erre meghajolt, udvariasan megköszönte neki és nem szólt egy szót sem.

A szolgák egész éjszaka újra meg újra megtöltötték a kupákat, Sansa azonban később arra sem emlékezett, hogy egyáltalán megkóstolta volna a bort. Nem volt szüksége az italra, mert megrészegítette az este varázsa, kótyagos lett a csillogástól és magukkal ragadták mindazok a szépségek, amelyekről csak álmodozni mert egész életében és sohasem merte remélni, hogy egyszer megismerheti őket. A király pavilonja előtt énekesek ültek és az éjszakát betöltötte a zene. Egy zsonglőr égő fáklyákat táncoltatott a levegőben. A király bolondja, a Holdfiúnak nevezett félkegyelmű, tarkabarka ruhákba öltözve gólyalábakon táncolt körbe-körbe és olyan kíméletlen ügyességgel űzött gúnyt mindenkiből, hogy Sansa eltűnődött, vajon valóban bolond-e. Még Septa Mordane sem bírt ellenállni neki. Amikor elénekelt egy kis dalocskát a Főseptonról, a nevelőnő úgy nevetett, hogy leöntötte magát borral.

Joffrey pedig maga volt a megtestesült udvariasság. Egész éjjel Sansával beszélgetett, elhalmozta bókokkal, megnevettette, beavatta néhány udvari pletykába és megmagyarázta neki a Holdfiú tréfáit. Sansát annyira rabul ejtette, hogy teljesen megfeledkezett a jó modorról, és ügyet sem vetett a balján ülő Septa Mordane-re.

A fogások pedig egyre csak jöttek és jöttek. Sűrű árpaleves szarvashússal. Saláta édesfűből, spenótból és szilvából, őrölt dióval megszórva. Csigák mézes és hagymás mártásban. Sansa még sohasem evett csigát, ezért Joffrey megmutatta neki, hogyan kell kivenni az állatot a házából és az első édes falatot ő adta a szájába. Ezután a folyóból frissen fogott pisztráng következett, agyagban megsütve. A hercege segített neki feltörni a kemény burkot és a réteges, fehér hús a felszínre került. Amikor pedig a húsos fogást hozták, saját kezűleg szolgálta ki, királyi méretű darabot vágott le a pecsenyéből és mosolyogva tette a tányérjára. A lány látta a mozdulataiból, hogy a jobb karja még mindig fáj, ám a fiú egyetlen panaszos szót sem ejtett.

Később édeskenyér, galambpástétom, fahéjtól illatozó sült alma és cukorban fagyasztott citromos sütemény érkezett, de addigra Sansa már annyira tele volt, hogy két apró citromos süteménynél többet képtelen volt leerőszakolni a torkán, bármennyire is imádta. Éppen azon tűnődött, megpróbálkozzon-e egy harmadikkal is, amikor a király kiáltozni kezdett.

Robert király egyre harsányabb lett minden fogással. Sansa időnként hallotta, ahogy hangosan röhög, vagy parancsokat osztogat, túlkiabálva a zenét és a tányérok meg az evőeszközök csilingelését, de túl messze volt ahhoz, hogy ki tudta volna venni a szavait.

Most azonban mindenki hallotta.

- Nem! - mennydörögte minden más hangot elfojtva. Sansa rémülten látta, hogy a király már nem ül, hanem vörös arccal, dülöngélve áll az asztal mellett. Egyik kezében egy kancsó bort tartott és olyan részeg volt, amilyen részeg csak lehet az ember. - Nem fogod megmondani nekem, hogy mit csináljak, asszony! - ordított Cersei királynéra. - Én vagyok itt a király, megértetted? Én uralkodok itt, ha pedig úgy döntök, hogy megvívok holnap, akkor megvívok!

Mindenki őt nézte. Sansa látta Ser Barristant, Renlyt, a király öccsét és az alacsony férfit, aki olyan furcsákat mondott neki és megérintette a haját, de senki sem mozdult, hogy közbeavatkozzon. A királyné arca olyan volt, mint egy álarc, olyan vértelen, hogy akár hóból is formázhatták volna. Felállt az asztaltól, összefogta a szoknyáit és csendben elvonult. Szolgáinak raja követte.

Jaime Lannister a király vállára tette a kezét, de az erősen ellökte magától. Lannister megbotlott és elesett. A király röhögni kezdett.

- A nagy lovag. Még mindig a porba tudlak taszítani. Ne feledd ezt, Királygyilkos! - A mellére csapott a drágaköves kancsóval, borral fröcskölve tele selyemtunikáját. - Adjátok ide a pörölyömet és a birodalom egyetlen férfija sem állhat meg előttem!

Jaime Lannister felállt és leporolta magát.

- Ahogy akarod, felség - a hangja komor volt.

Lord Renly mosolyogva előrelépett.

- Kiöntötted a borodat, Robert. Hadd hozzak neked egy új kancsóval!

Sansa összerezzent, amikor Joffrey megérintette a karját.

- Későre jár - mondta a herceg. Arcán különös kifejezés ült, mintha egyáltalán nem is látta volna a lányt. - Kívánod, hogy visszakísérjelek a kastélyba?

- Nem - kezdte Sansa. Szemeivel Septa Mordane-t kereste és meglepetten látta, hogy a tisztes matróna arccal az asztalra borulva fekszik és halk, úrhölgyekhez illő horkantásokat hallat.

- Akarom mondani... igen, köszönöm, az nagyon kedves volna tőled. Tényleg fáradt vagyok és az út olyan sötét. Örülnék egy kis védelemnek.

Joffrey elkiáltotta magát.

- Kutya!

Sandor Clegane olyan hirtelen jelent meg, mintha az éjszakából öltött volna testet. Páncélját piros gyapjútunikára cserélte, amelyet elöl bőrből varrt kutyafej díszített. Összeégett arca mélyvörösen izzott a fáklyák fényében.

- Igen, felség? - szólalt meg.

- Kísérd vissza a jegyesemet a kastélyba és tegyél róla, hogy ne érje bántódás! - utasította a herceg nyersen és egyetlen búcsúszó nélkül távozott, magára hagyva őt.

Sansa érezte, hogy a Véreb őt bámulja.

- Azt hitted, Joff maga fog elkísérni? - nevetett. A nevetése úgy hangzott, mintha egy falka kutya morogna egy veremben. - Annak nagyon kicsi az esélye. - Erőfeszítés nélkül a lábára állította. - Gyere, nem te vagy az egyetlen, akinek alvásra van szüksége. Túl sokat ittam és lehet, hogy holnap meg kell ölnöm a bátyámat. - Megint röhögött.

Sansa rémülten rázta meg Septa Mordane vállát, hátha fel tudja ébreszteni, de az asszony csak még hangosabban kezdett horkolni. Robert király eltántorgott, és a padok fele hirtelen kiürült. A lakoma véget ért, s vele együtt a gyönyörű álom is.

A Véreb megragadott egy fáklyát, hogy megvilágítsa az utat. Sansa szorosan mögötte lépkedett. A talaj sziklás volt és egyenetlen, és az imbolygó fény miatt úgy látszott, mintha mozogna és hullámzana alatta. A lány lefelé nézett és figyelte, hová lép. A pavilonok között jártak. Mindegyik tetején zászló lebegett és mindegyik előtt páncél állt. A csend minden lépésnél súlyosabb lett. Sansa a férfi látványát sem bírta elviselni, annyira rettegett tőle, mégis udvariasságra nevelték. Egy igazi hölgy nem venne tudomást az arcáról, mondta magának.

- Nagyszerűen küzdöttél ma, Ser Sandor! - úgy kellett rávennie magát, hogy ezt mondja.

Sandor Clegane rávicsorgott.

- Kímélj meg az üres kis bókjaidtól, leány... és a „ser"-jeidtől is! Nem vagyok lovag. Köpök rájuk és a fogadalmaikra. A bátyám lovag. Láttad ma harcolni?

- Igen - suttogta remegve Sansa. - Nagyon...

- Lovagias volt? - fejezte be a Véreb.

Gúnyolódik rajta, jött rá.

- Senki sem bírta megállítani - nyögte ki végül. Büszke volt magára. Nem hazudott.

Sandor Clegane hirtelen megtorpant egy üres, sötét tér közepén. Nem volt más választása, mint megállni mellette.

- Valami septa jól kitanított. Olyan vagy, mint azok a kismadárkák a Nyár Szigetekről, nem? Csinos kis beszélő madárka, aki elismétel minden csinos kis szócskát, amit tanítottak neki.

- Ez sértő - Sansa érezte, hogy a szíve nagyot ugrik a mellkasában. - Megijesztesz. Most el akarok menni.

- Senki sem bírta megállítani - hörögte a Véreb. - Ez így igaz. Soha senki sem volt képes megállítani Gregort. Az a fiú ma, a második ellenfele, szép munka volt. Láttad, ugye? Ostoba kölyök, semmi keresnivalója nem volt ebben a társaságban. Nem volt pénze, nem volt fegyverhordozója, senki sem segített neki azzal a páncéllal. A nyakvédő nem volt rendesen felszíjazva. Azt hiszed, Gregor nem vette ezt észre? Azt hiszed, Ser Gregor lándzsája véletlenül csúszott fel, hm? Csinos kicsi beszélő leány, hidd el, olyan üres a fejed, mint egy madárnak! Gregor lándzsája odamegy, ahová Gregor akarja, hogy menjen. Nézz rám! Nézz rám! - Sandor Clegane az álla alá feszítette hatalmas kezét és felemelte az arcát. Leguggolt elé és közelebb tartotta a fáklyát. - Itt van az én szépségem neked. Nézd meg jól! Tudom jól, hogy akarod. Láttam, hogy egész úton dél felé végig elfordultál. Leszarom, tudod? Nézz rám!

Az ujjai olyan erősen tartották az állát, mint egy acélcsapda. A tekintete az övébe fúródott. Ha-

ragtól izzó, részeg szemek. Oda kellett néznie.

Arcának jobb oldala vékony volt. Éles pofacsontok álltak ki belőle és sűrű szemöldöke alól szürke szem meredt rá. Az orra nagy volt és horgas, a haja vékony szálú és sötét. Hosszúra növesztette és oldalra fésülve hordta, mert annak az arcnak a másik oldalán nem volt haj.

Arcának bal oldala egy roncs volt. A füle teljesen elégett, nem maradt belőle más, csak egy üreg. A szeme jó volt még, de körülötte torz sebek tömege húzódott, a páncélszerű, kemény, fekete bőrt pedig kráterek és mély hasadékok szabdalták, amelyek vörösen és nedvesen izzottak, amikor megmozdult. Lejjebb az állkapcsán, ahol a hús elsorvadt, látni lehetett a csontot.

Sansa sírni kezdett. A férfi ekkor elengedte és eloltotta a fáklyát a porban.

- Erre nincsenek csinos szavacskáid, leány? Kis bókok, amiket a septa tanított? - Amikor nem érkezett válasz, folytatta. - A legtöbben azt hiszik, hogy valami csatában történt. Egy ostrom, egy égő torony, egy ellenség fáklyával. Valami bolond megkérdezte, hogy sárkánytűz perzselte-e meg! - A nevetése ezúttal halkabb volt, de ugyanolyan keserű. - Elmondom neked, mi történt vele, leány - szólt a hang az éjszakából, az árnyék, amely olyan közel hajolt hozzá, hogy a lány érezte a bor savanykás illatát a leheletén.

- Fiatalabb voltam, mint te most, hat, talán hét éves. Egy fafaragó nyitott üzletet az apám erődje alatti faluban, és hogy megnyerje a kegyeit, ajándékokat küldött nekünk. A vénember gyönyörű játékokat készített. Nem emlékszem, én mit kaptam, de azt tudom, hogy Gregor ajándékát akartam. Egy fa lovag volt, kifestve, minden testrészét külön faragták ki és madzagok tartották össze, úgyhogy lehetett vele harcolni. Gregor öt évvel idősebb nálam, a játék semmit sem jelentett neki, már fegyverhordozó volt, majdnem hat láb magas és erős, mint egy bivaly. Elloptam hát a lovagját, de mondhatom, nem volt benne örömem. Állandóan féltem és nem ok nélkül, mert megtalálta nálam. Volt a szobában egy kályha. Gregor nem szólt egy szót sem, csak a hóna alá vett és bedugta az arcom egyik felét az izzó szén közé és ott tartott, mialatt én üvöltöttem és üvöltöttem. Láttad, milyen erős. Már akkor is három felnőtt ember kellett hozzá, hogy leszedjék rólam. A septonok a hét pokolról prédikálnak. Mit tudnak azok? Csak az tudja igazán, milyen a pokol, aki megégett.

- Az apám mindenkinek azt mondta, hogy az ágyam fogott tüzet, a mesterünk pedig kenőcsöket adott. Kenőcsöket! Gregor is megkapta a kenőcseit. Négy évvel később felkenték a hét olajjal, elmondta a lovagi fogadalmakat, Rhaegar Targaryen megérintette a vállát és azt mondta neki: „Állj fel, Ser Gregor!"

A recsegő hang elhalt. Csendesen guggolt a lány előtt. Nagydarab, fekete alak az éj sötétjében, elrejtve a szemei elől. Sansa hallotta a férfi szaggatott légzését. Rádöbbent, hogy sajnálja. A félelme valahogy elszállt.

Csak hallgattak, olyan sokáig, hogy megint félni kezdett, de most már érte, nem saját magáért. Kezei megkeresték az egyik hatalmas vállat.

- Nem volt igaz lovag - suttogta.

A Véreb hátravetette a fejét és felüvöltött. Sansa hátratántorodott, menekülni akart, a férfi azonban elkapta a karját.

- Nem! - hörögte. - Nem, kismadaram, nem volt igaz lovag!

A városba vezető út hátralévő részén Sandor Clegane egy szót sem szólt. Odavezette, ahol a szekerek álltak, rászólt a kocsisra, hogy vigye vissza őket a Vörös Toronyba, majd bemászott a lány mellé. Csendben haladtak át a Királykapu alatt és végig a fáklyafényes utcákon. A férfi kinyitotta az ajtót és bevezette a kastélyba. Égett arca vonaglott, a szemei pedig komoran meredtek a semmibe. Egy lépéssel a lány mögött ment felfelé a torony lépcsőin. Biztonságban elkísérte egészen a hálóterme folyosójáig.

- Köszönöm, uram - mondta Sansa félénken.

A Véreb megragadta a karját és odahajolt hozzá.

- Amiket ma éjjel mondtam neked... - kezdte még a szokásosnál is durvább hangon. - Ha valaha is elmondod Joffreynak... a húgodnak, az apádnak... bármelyiküknek...

- Nem fogom - suttogta Sansa. - Megígérem.

Ez azonban nem volt elég.

- Ha valaha is elmondod bárkinek - fejezte be -, megöllek.

EDDARD

- Magam virrasztottam mellette - mondta Ser Barristan Selmy. A szekér hátuljában heverő holttestet nézték. - Senkije sem volt itt vele. Azt mondják, az anyja valahol a Völgyben él.

Az ifjú lovag olyan volt a sápadt hajnali fényben, mintha aludna. Nem volt jóképű, de a halál elsimította durva arcvonásait, a csendes nővérek pedig legjobb bársonyruhájába öltöztették, a roncsolást pedig, amit a lándzsa okozott a torkán, magas gallérral fedték el. Eddard Stark az arcát nézte és azon tűnődött, vajon az ő tiszteletére halt-e meg a fiú. A Lannisterek zászlóvivője gyilkolta meg, mielőtt beszélhetett volna vele. Ez vajon véletlen volt? Attól tartott, sohasem tudja meg.

- Hugh négy éven át volt Jon Arryn fegyverhordozója - folytatta Selmy. - A király azelőtt ütötte lovaggá Jon emlékére, hogy északra ment volna. A fiú nagyon akarta, de attól félek, nem állt készen.

Ned rosszul aludt az éjjel és a fáradtságtól évekkel idősebbnek érezte magát.

- Soha, egyikünk sem áll készen - szólalt meg.

- A lovagságra?

- A halálra - Ned gyengéden betakarta a fiút a köpenyével, egy véráztatta kék ruhadarabbal, amit félholdak szegélyeztek.

Amikor majd az anyja megkérdezi, miért halt meg a fia, gondolta keserűen, azt fogják mondani neki, hogy a Király Segítője, Eddard Stark tiszteletére küzdött.

- Erre nem lett volna szükség. A háborúnak nem lenne szabad játékká válnia - Ned a szekér mellett álló, szürke lepelbe burkolózó asszonyhoz fordult, akinek a szeme kivételével az egész arcából semmi sem látszott. A csendes nővérek készítették elő a halottakat a sírhoz és rosszat jelentett a halál arcába nézni. - Küldjétek haza a páncélját a Völgybe! Az anyja bizonyára szeretné megtartani.

- Egy jó ezüstöt ér - mondta Ser Barristan. - A fiú kifejezetten a tornára kovácsoltatta. Egyszerű munka, de jó. Nem tudom, teljesen kifizette-e a kovácsot.

- Tegnap kifizette, uram és drága árat adott érte - felelte Ned. A csendes nővérhez pedig így szólt: - Küldjétek el a páncélt az anyának, én majd elintézem azt a kovácsot. - A nő meghajtotta a fejét.

Ser Barristan ezután elkísérte Nedet a király pavilonjához. A tábor mozgolódni kezdett. Kövér hurkák sisteregtek és köpködtek a tűzhelyek felett, fokhagyma és bors illatával töltve meg a levegőt. Ifjú fegyverhordozók siettek a dolgukra, ahogy a gazdáik ásítozva és nyújtózkodva ébredeztek, hogy köszöntsék az előttük álló napot. Egy szolgáló, hóna alatt egy libával térdet hajtott, amikor megpillantotta őket.

- Uraim - motyogta, miközben a liba gágogott és az ujját csipkedte.

A sátrak elé kiállított pajzsok a lakókat jelezték: Tengerszem ezüst sasa, Bryce Caron fülemülei, a Redwyne-ok szőlőfürtje, csíkos vadkan, vörös ökör, égő fa, fehér kos, hármas spirál, bíbor egyszarvú, táncoló szűz, fekete vipera, ikertornyok, fülesbagoly, s végül a Királyi Testőrség tiszta fehér címere, amely fénylett, mint a hajnal.

- A király ma küzdeni akar a közelharcban - mondta Ser Barristan, miközben elhaladtak Ser Meryn pajzsa előtt. A festést mély vágás verte le, ahol Loras Tyrell lándzsája felhasította a fát, amikor kivetette a lovagot a nyeregből.

- Igen - sóhajtott Ned komoran. Jory felébresztette a múlt éjjel, hogy elmondja neki a hírt. Nem csoda, hogy olyan rosszul aludt.

Ser Barristan gondterheltnek látszott.

- Azt mondják, az éjszaka virágai hajnalban elhervadnak, a bor gyermekeit pedig gyakran kitagadják a reggel fényében.

- Így mondják - bólintott Ned -, de ez nem igaz Robertre.

Más ember talán átgondolná, amit részeg hősködésében mondott, de Robert Baratheon emlékszik rá, és mivel emlékszik, sohasem fog meghátrálni.

A király pavilonja a folyó közelében állt, és a víz felől érkező hajnali párafelhők szürke lepelbe

vonták. Az egész aranyozott selyemből készült és a legnagyobb és legpompázatosabb építmény volt az egész táborban. A bejárat mellett Robert pörölye állt egy hatalmas vaspajzs mellett, amelyet a Baratheon ház koronás szarvasa díszített.

Ned remélte, hogy a királyt még mindig mély, borgőzös álomban találja, de nem volt szerencséje. Robert éppen sört ivott egy csiszolt ivószaruból és két fiatal fegyverhordozóra zúdította haragját, akik a páncélját próbálták ráerőszakolni.

- Felség - rebegte az egyik, majdnem sírva -, túl kicsi, nem fog rád menni! - Elügyetlenkedte és a nyakvédő, amelyet Robert vastag nyaka köré próbált illeszteni, a földre hullott.

- Hét pokol! - szitkozódott Robert. - Nekem kell talán megcsinálnom? Istenverte kétbalkezes banda! Vedd fel! Ne állj ott a szádat tátva, Lancel, hanem vedd fel! - A legény ugrott, a király pedig észrevette a látogatóit. - Nézd meg ezeket a fajankókat, Ned! A feleségem ragaszkodott hozzá, hogy ezt a kettőt fogadjam segédnek, ők pedig még a használhatatlannál is rosszabbak. Még egy páncélt sem képesek rendesen feladni az emberre. És fegyverhordozónak mondják magukat! Szerintem selyembe bújtatott disznópásztorok.

Nednek elég volt egy pillantás, hogy felmérje a nehézségeket.

- Nem a fiúk a hibásak - mondta a királynak. - Túl kövér vagy a páncélodhoz, Robert.

Robert Baratheon nagyot húzott a sörből, a kiürült szarut az ágyneműjére hajította, keze fejével megtörölte a száját és sötéten így szólt:

- Kövér? Kövér, ugye? Hát így beszélsz a királyoddal? - hirtelen elheverte magát. - Óh, a fene vigyen el, Ned, miért van neked mindig igazad?

A segédek nyugtalanul mosolyogtak, míg végül a király odafordult hozzájuk:

- Ti! Igen, ti ketten! Hallottátok a Segítőt. A király túl kövér a páncéljához. Fussatok, keressétek meg Ser Aron Santagart. Mondjátok meg neki, hogy szükségem van a mellvért-nyújtóra. Most! Mire vártok?

A legények egymáson keresztülbukdácsolva igyekeztek kifelé a sátorból. Robertnek sikerült megőriznie a szigorúságát, míg el nem mentek. Akkor visszazuhant a székébe és rázkódott a nevetéstől.

Ser Barristan Selmy vele együtt kuncogott. Még Eddard Starknak is sikerült elmosolyodnia. Azonban mint mindig, a sötét gondolatok most is előtolultak. Akaratán kívül is végigmérte a két fegyverhordozót: jóképű fiúk, szőkék és jókötésűek. Az egyikük Sansa korabeli lehetett és hosszú aranyfürtjei voltak, a másik talán tizenöt, homokszínű hajjal, leheletfinom bajuszkával és a királyné smaragdzöld szemeivel.

- Bárcsak ott lehetnék és láthatnám Santagar képét! - sóhajtott Robert. - Remélem, lesz annyi elmésség benne, hogy valaki máshoz küldje őket. Egész nap rohangálniuk kell majd!

- Azok a fiúk - kérdezte Ned -, Lannisterek?

Robert bólintott és a könnyeit törülgette.

- Unokatestvérek. Lord Tywin fivérének a fiai. Az egyik halott fivéré. Bár most, hogy belegondolok, lehet, hogy az élőé. Nem emlékszem. A feleségem családja nagyon nagy, Ned.

Nagyon becsvágyó, gondolta Ned. Semmi kifogása nem volt a fegyverhordozók ellen, de zavarta, hogy Robertet éjjel-nappal a királyné rokonainak gyűrűjében látja. A Lannisterek étvágya a címek és tisztségek iránt, úgy látszik, nem ismer határokat.

- Azt beszélik, hogy te és a királyné tegnap éjjel dühös szavakat váltottatok.

A vigyor Robert arcára fagyott.

- Az asszony megpróbálta megtiltani nekem, hogy részt vegyek a kézitusában. Most a kastélyban duzzog, hogy a fene vinné el. A húgod sohasem szégyenített volna meg így.

- Te nem ismerted úgy Lyannát, mint én, Robert - mondta neki Ned. - Láttad a szépségét, de nem láttad a vasat alatta. Ő megmondta volna neked, hogy semmi keresnivalód a küzdőtéren.

- Te is ezt mondod? - A király összeráncolta a homlokát. - Savanyú fickó vagy, Stark. Túl sokáig éltél északon, az összes nedv megfagyott benned. Nos, az enyémek még folydogálnak - bizonyításképpen a mellére csapott.

- Te vagy a király - figyelmeztette Ned.

- Ráülök arra a rohadt vasszékre, ha muszáj. Ez azt jelenti, hogy nincsenek olyan vágyaim, mint a többi embernek? Hébe-hóba egy kis bor, egy sikítozó leányzó az ágyban, egy ló a lábaim közé? Hét pokol, Ned, meg akarok ütni valakit!

Ser Barristan Selmy szólalt meg.

- Felség! - mondta. - Nem helyes, ha a király részt vesz a harcban. Nem volna igazságos a küzdelem. Ki merne megütni téged?

Robert ezen, úgy tűnt, komolyan meglepődik.

- Hát mindegyik, a francba. Ha tudnak. És az utolsó, aki állva marad...

- ... te leszel - fejezte be helyette Ned. Rögtön látta, hogy Selmy célba talált. A kézitusa veszélyei csak még jobban feltüzelték Robertet, ez azonban a büszkeségét érintette. - Ser Barristannek igaza van. Nincs férfi a Hét Királyságban, aki a haragodat kockáztatná azzal, hogy megüt.

A király felállt. Az arca vörös volt.

- Azt akarod mondani, hogy azok a gyáva nyulak hagynának győzni?

- Biztos vagyok benne - mondta Ned, Ser Barristan Selmy pedig meghajtotta a fejét egyetértése jeléül.

Egy percig Robert olyan dühös volt, hogy megszólalni sem tudott. Végigment a sátron, megpördült, visszajött. Az arca sötét volt és dühös. Felkapta a mellvértjét a földről és szótlan haragjában Barristan Selmyhez vágta. Selmy félreugrott.

- Kifelé! - mondta hidegen a király. - Tűnj innen, mielőtt megöllek!

Ser Barristan gyorsan kiment. Ned éppen utána indult volna, amikor a király rászólt:

- Ned, te nem!

Ned visszafordult. Robert újra felemelte a szarut, megtöltötte sörrel a sarokban álló hordóból és Ned felé tartotta.

- Igyál! - utasította nyersen.

- Nem vagyok szomjas...

- Igyál! A királyod parancsolja.

Ned elvette a szarut és ivott. A sör sűrű volt, fekete és olyan erős, hogy szúrta a szemét.

Robert megint leült.

- A fene vigyen, Ned Stark! Téged és Jon Arrynt, mindkettőtöket szerettelek. Mit tettetek velem? Neked kellett volna királynak lenned, neked vagy Jonnak.

- A te követelésed volt a jogos, felség.

- Azt mondtam, hogy igyál, nem azt, hogy vitatkozz! Te tettél királlyá, legalább annyi udvariasságot tanúsíthatnál, hogy végighallgatod, amit mondani akarok, a rohadt életbe. Nézz rám, Ned! Nézd meg, mit tett velem a királykodás! Az istenekre, túl kövér vagyok a páncélomhoz! Hogy juthattam el idáig?

- Robert...

- Igyál és maradj csendben, a királyod beszél. Esküszöm neked, sohasem éreztem magam annyira élőnek, mint mikor ezért a trónért küzdöttem és annyira halottnak, mint amióta megszereztem. Cersei pedig... Őérte Jon Arrynnak tartozom köszönettel. Nem akartam megházasodni, miután Lyannát elvették tőlem, de Jon azt mondta, hogy az országnak örökösre van szüksége. Cersei Lannister jó választás lenne, mondta nekem, mert hozzám kötné Lord Tywint, ha netán Viserys Targaryen egyszer megpróbálná visszaszerezni az apja trónját - megrázta a fejét. - Szerettem az öreget, esküszöm, de most azt gondolom, hogy nagyobb bolond volt, mint a Holdfiú. Óh, igaz, hogy ránézésre Cersei valóban gyönyörű, de hideg... ahogy őrzi a pináját, azt hinné az ember, hogy Kaszter hegy minden aranya ott van a lába között. Add ide azt a sört, ha nem iszol belőle! - Elvette a szarut, meghúzta, böfögött és megtörülte a száját. - Sajnálom, ami a lányoddal történt, Ned. Igazán. A farkasra gondolok. A fiam hazudott, a nyakam teszem rá. A fiam... te szereted a gyerekeidet, ugye?

- Tiszta szívemből - felelte Ned.

- Hadd áruljak el neked egy titkot, Ned. Már nem egyszer álmodoztam arról, hogy leteszem a koronát. Elhajózok a szabad városok felé a lovammal meg a pörölyömmel és harccal, meg kurvá-

zással töltöm el az időmet. Arra születtem. A zsoldos király. Hogy szeretnének a dalnokok! Tudod, mi gátol meg benne? Az, hogy elképzelem Joffreyt a trónon, amint Cersei mögötte áll és a fülébe suttog. A fiam. Hogy csinálhattam ilyen fiút, Ned?

- Csak egy kisfiú még - mondta Ned esetlenül. Kevéssé szerette Joffrey herceget, de hallotta a fájdalmat Robert hangjában. - Elfelejtetted talán, te milyen vad voltál az ő korában?

- Nem zavarna, ha a fiú vad volna, Ned. Te nem ismered úgy, ahogy én - sóhajtott és megrázta a fejét. - Ah, lehet, hogy igazad van. Jon is sokat aggódott miattam, mégis jó király vált belőlem - Robert Nedre pillantott és összeráncolta a homlokát a hallgatása miatt. - Tudod, most beszélhetsz és egyetérthetsz velem.

- Felség... - kezdte Ned óvatosan.

Robert Ned hátára csapott.

- Gyerünk, mondd, hogy jobb király vagyok, mint Aerys volt és fejezzük be! Te sohasem hazudnál a szeretet vagy a becsület miatt, Ned Stark. Még mindig fiatal vagyok és most, hogy itt vagy velem, minden másképp lesz. Olyan korrá tesszük az uralmamat, amiről énekelnek majd, a Lannisterek pedig menjenek a hét pokolba! Szalonnaillatot érzek. Mit gondolsz, ki lesz ma a bajnokunk? Láttad Mace Tyrell fiát? Viráglovagnak nevezik. Tessék, itt egy fiú, akire bárki büszke lenne! A legutóbbi viadalon az aranyló seggére ejtette a Királygyilkost. Csak láttad volna a kifejezést Cersei arcán! Úgy röhögtem, hogy megfájdult az oldalam. Renly azt mondja, van egy húga, egy tizennégy éves leányzó, aki szép, mint a hajnal...

Fekete kenyeret reggeliztek főtt lúdtojással és hagymával meg szalonnával sütött halat a folyóparton felállított asztalnál. A király búskomorsága a reggeli párával együtt elszállt és Robert rövidesen egy narancsot rágcsált, s egy régi reggelről ábrándozott a Sasfészekben, amikor még kisfiúk voltak.

- ... adott Jonnak egy hordó narancsot, emlékszel? Csakhogy a gyümölcsök megrohadtak, úgyhogy én az enyémet átdobtam az asztalon és egyenesen orrba találtam vele Dackset. Tudod, Redfort himlőhelyes fegyverhordozóját! Ő visszadobta, és mielőtt Jon akár elfinghatta volna magát, narancsok röpködtek mindenfelé a Nagyteremben. - Hangosan hahotázott és még Ned is elmosolyodott az emléken.

Ez volt a fiú, akivel együtt nőtt fel, gondolta, ez volt az a Robert Baratheon, akit ismert és szeretett. Ha be tudná bizonyítani, hogy a Lannisterek állnak a Bran elleni támadás mögött, be tudná bizonyítani, hogy ők gyilkolták meg Jon Arrynt, ez az ember meghallgatná. Akkor Cersei elbukna, s vele együtt a Királygyilkos is, ha pedig Lord Tywin hadba merészelné küldeni a nyugatot, Robert úgy zúzná szét, ahogy Rhaegar Targaryent szétzúzta a Három Folyónál. Tisztán látta az egészet.

Az aznapi reggeli jobban esett, mint bármi, amit Eddard Stark hosszú ideje evett, utána pedig könnyebb volt mosolyognia és gyakrabban meg is tette, egészen addig, míg a torna folytatódni nem kezdett.

Ned a királlyal sétált a küzdőtérhez. Megígérte, hogy a végső összecsapást Sansával fogja megnézni. Septa Mordane beteg volt, lánya pedig semmiképpen sem szeretett volna lemaradni a bajvívás végéről. Amikor a helyére kísérte Robertet, felfigyelt rá, hogy Cersei Lannister nem jelent meg: a király melletti hely üres maradt. Ez is reménykedésre adott okot Nednek.

Arrafelé tolakodott, ahol a lánya ült és meg is találta, éppen amint a kürtök megszólaltak a nap első összecsapását jelezve. Sansát annyira lekötötte a játék, hogy alig vette észre a felbukkanását.

Sandor Clegane, a Véreb jelent meg elsőként. Olívazöld köpönyeget viselt koromfekete páncélja fölött. Kutyafejű sisakja mellett ez volt az egyetlen engedmény, amit a díszeknek tett.

- Száz aranysárkányt a Királyölőre! - jelentette be Kisujj fennhangon, amikor Jaime Lannister a küzdőtérre lépett elegáns, telivér csataménjén. A lovon arannyal futtatott, páncélozott takaró volt, Jaime pedig tetőtől-talpig csillogott. Még a lándzsája is a Nyár Szigetek aranyfájából készült.

- Tartom! - kiáltotta vissza Lord Renly. - A Véreb igencsak éhesnek látszik ma reggel.

- Még az éhes kutyáknak is több eszük van, semhogy megharapnák a kezet, amely eteti őket - jegyezte meg Kisujj szárazon.

Sandor Clegane jól hallható csattanással ejtette le sisakrostélyát és elfoglalta a pozícióját. Ser

Jaime csókot dobott valami leánynak a köznép soraiban, gyengéden lehajtotta a rostélyát és a pálya végéhez léptetett. Mindketten előreszegezték a lándzsájukat.

Ned Stark semminek sem örült volna annyira, mint ha mindketten veszítenek, Sansa azonban nedves szemmel és izgatottan bámulta a csatát. A sietve összetákolt galéria megremegett, ahogy a lovak vágtatni kezdtek. A Véreb előrehajolt a nyeregben, lándzsája mereven előre mutatott, Jaime azonban ügyesen ülést váltott az összecsapás előtti utolsó pillanatban. Clegane fegyverének hegye ártalmatlanul fordult az oroszláncímeres aranypajzs felé, az övé azonban telibe talált. Fa reccsent, a Véreb megingott és küszködve próbálta visszanyerni az egyensúlyát. Sansa visszafojtotta a lélegzetét. A nézőtérről szaggatott kiáltások hallatszottak.

- Még nem tudom, mire fogom elkölteni a pénzed - kiáltott le Kisujj Lord Renlynek.

A Vérebnek éppen csak sikerült a nyeregben maradnia. Keményen megfordította a lovát és visszavágtatott a kiinduló ponthoz az újabb csörtére. Jaime Lannister elhajította a törött lándzsát és újat ragadott. Közben tréfálkozott egyet a fegyverhordozójával. A Véreb gyors vágtában lendült előre. Lannister elindult, hogy fogadja. Ezúttal, amikor Jaime pozíciót váltott, Sandor Clegane is követte. Mindkét lándzsa darabokra tört és mire a szilánkok lehullottak, egy lovas nélküli telivér ügetett el füvet keresve, miközben Ser Jaime Lannister a porban hemperegett behorpadt aranypáncéljában.

Sansa felkiáltott.

- Tudtam, hogy a Véreb fog győzni!

Kisujj meghallotta.

- Ha azt is tudod, ki nyeri a második viadalt, beszélj most, mielőtt Lord Renly teljesen megkopaszt! - kiáltott oda neki. Ned elmosolyodott.

- Kár, hogy az Ördögfióka nincs itt velünk - jegyezte meg Lord Renly. - Kétszer ennyit nyertem volna.

Jaime Lannister lábra állt, de díszes oroszlán sisakja kicsavarodott és behorpadt az esés következtében, s most nem tudta levenni. A köznép füttyögött és mutogatott, az urak és hölgyek próbálták elfojtani a kuncogást, sikertelenül, s mindezek felett Ned meghallotta Robert király hangos hahotáját, amely minden más hangot túlszárnyalt. Végül kénytelenek voltak Lannister vak és botladozó Oroszlánját elvezetni egy kovácsmesterhez.

Addigra Ser Gregor Clegane elfoglalta a helyét a küzdőtér végén. Hatalmas termetű volt, a legnagyobb ember, akit Eddard Stark valaha látott. Robert Baratheon és fivérei is mind jól megtermett férfiak voltak, akárcsak a Véreb, és volt Deresben egy Hodor nevű együgyű lovászlegény, aki mellett mind eltörpültek, de a lovag, akit Lovagló Hegynek neveztek, még Hodornak is fölébe tornyosult volna. Jóval magasabb volt hét lábnál, közeljárt a nyolchoz. Hatalmas vállai voltak és olyan vastag karjai, mint egy kisebb fa törzse. Csatalova apró póninak látszott páncélozott lábai közt, a kezében lévő lándzsa pedig leginkább egy seprűnyélhez hasonlított.

Öccsével ellentétben Ser Gregor nem az udvarban élt. Magányos ember volt, aki nemigen mozdult ki a birtokairól, csak háború és lovagi torna alkalmából. Lord Tywinnal volt, amikor Királyvár elesett. Tizenhét éves, frissen felkent lovag volt, de már akkor kitűnt méretével és mindent elsöprő erejével. Azt mondják, ő csapta a csecsemő herceg, Aegon Targaryen fejét a falhoz, és néhányan suttogták, hogy utána megerőszakolta az anyját, Elia dorne-i hercegnőt, mielőtt kardélre hányta. Ezek a dolgok nem hangzottak el Gregor jelenlétében.

Ned Stark nem emlékezett rá, hogy valaha is beszélt volna ezzel az emberrel, bár Gregor velük lovagolt Balon Greyjoy lázadása idején, az ezernyi lovag egyikeként. Nyugtalanul figyelte. Ned ritkán adott hitelt a pletykáknak, de a dolgok, amiket Ser Gregorról terjesztettek, legalábbis baljóslatúak voltak. Most készült harmadik házasságára és sötét híresztelések keringtek első két felesége haláláról. Azt mondják, a vára komor hely, ahol szolgálók tűnnek el nyomtalanul, és még a kutyák sem mernek belépni a nagyterembe. Ezenkívül ott volt a húga is, aki különös körülmények között lelte halálát, a tűz, amely eltorzította öccse arcát és a vadászbaleset, amely apja életére tett pontot. Gregor örökölte a várat, az aranyat és a családi birtokokat. Fivére, Sandor ugyanazon a napon elment, hogy szolgálatot vállaljon a Lannistereknek, és állítólag egyszer sem tért vissza, még látoga-

tóba sem.

Amikor a Viráglovag megjelent a színen, a tömeg felmorajlott, és jól hallotta Sansa izgatott suttogását is:

- Óh, milyen gyönyörű!

Ser Loras Tyrell karcsú volt, mint a nádszál. Mesésen szép, ezüstfényű páncélját olyan fényesre csiszolták, hogy szinte vakított és összefonódó, fekete szőlőindák meg apró, kék nefelejcsek díszítették. A nézősereg Neddel egy időben fedezte fel, hogy a kicsiny virágok kékje valójában csillogó zafír. Ezer torok kiáltott fel ámuldozva. A palást súlyosan lógott a fiú vállán. Ez is nefelejcsekből készült, valódi, friss virágok ezreit fonták egyetlen, nehéz köpönyeggé.

A paripája ugyanolyan karcsú volt, mint a gazdája. Gyönyörű, szürke kanca, amely száguldásra termett. Ser Gregor óriási csődöre fújtatni kezdett, amikor megérezte a szagát. A Égikerti fiú egy finom mozdulatot tett a lábával, s az állat peckesen oldalazni kezdett, kecsesen, mint egy táncos. Sansa megragadta a karját.

- Apa, ne engedd, hogy Ser Gregor kárt tegyen benne! - kérlelte. Ned látta, hogy a ruháján viseli a rózsát, amit Ser Loras adott neki az előző nap. Jory erről is beszélt neki.

- Ezek tornalándzsák - magyarázta a lányának. - Úgy készítik őket, hogy ütközéskor darabokra törjenek, így senki sem sérül meg. - Ekkor azonban eszébe jutott a szekéren heverő halott fiú a félholdas köpenyben, s a szavak kaparták a torkát.

Ser Gregornak nagy erőfeszítésébe került, hogy kordában tartsa a lovát. Az állat nyerített, a fejét rázta és a földet kapálta. A Hegy dühösen belerúgott vasalt csizmájával. A ló felágaskodott és majdnem levetette a hátáról.

A Viráglovag üdvözölte a királyt, a sorompó másik végéhez ügetett, megmarkolta a lándzsáját és felkészült. Kemény küzdelem árán Ser Gregor is a pályához irányította a lovát. És akkor hirtelen elkezdődött. A Hegy csatalova kemény vágtába kezdett, vadul száguldott előre, míg a kanca olyan simán rohamozott, mint a selyem. Ser Gregor védekező tartásba lendítette a pajzsát, zsonglőrködöt a lándzsával és végig azon erőlködött, hogy egyenes pályán tartsa rakoncátlan hátasát. Loras Tyrell váratlanul ott termett, lándzsája hegyét pontosan a megfelelő pontra irányította és egy szempillantással később a Hegy zuhanni kezdett. Olyan hatalmas volt, hogy magával rántotta a lovát is az összekavarodott acél- és húsrengetegbe.

Ned tapsot, ujjongást, füttyöket, megdöbbent kiáltásokat és izgatott mormogást hallott, ám mindet túlszárnyalta a Véreb érdes, csikorgó nevetése. A Viráglovag megfékezte a lovát a küzdőtér végén. Még a lándzsája sem törött el. A zafírok megcsillantak a napfényben, ahogy mosolyogva felemelte a sisakrostélyát. A nép megőrült érte.

A mező közepén Ser Gregor Clegane eközben kiszabadította magát és izzó haraggal feltápászkodott. Letépte a sisakját és a földhöz vágta. Az arca sötét volt a dühtől, s haja a szemébe lógott.

- A kardomat! - kiáltotta a fegyverhordozójának, a fiú pedig odarohant hozzá a fegyverrel. Addigra a lónak is sikerült lábra állnia.

Gregor Clegane egyetlen csapással végzett a lóval. Olyan megsemmisítő erővel sújtott le rá, hogy az állat feje félig leszakadt. Az üdvrivalgás egy pillanat alatt sikoltozásba csapott át. A csődör térdre roskadt és egy nyerítéssel kimúlt. Ekkor azonban Ser Gregor már öles léptekkel haladt Ser Loras Tyrell felé, markában véres kardjával.

- Állítsátok meg! - kiáltotta Ned, de a hangját elnyomta a tömeg üvöltése. Mindenki ordítozott, Sansa pedig sírva fakadt.

Minden villámgyorsan történt. A Viráglovag a saját kardjáért kiáltott, amikor Ser Gregor félrelökte a fegyverhordozóját és megragadta a lova kantárát. Az állat megérezte a vér szagát és felágaskodott. Loras Tyrell éppen, hogy meg tudta őrizni az egyensúlyát. Ser Gregor meglendítette a kardját. A rettenetes, kétkezes csapás a mellkasán érte a fiút és kiütötte a nyeregből. A ló rémülten elrohant, Ser Loras pedig kábultan hevert a földön. Amikor azonban Gregor felemelte a kardját a halálos ütéshez, csikorgó hang mordult fel mögötte figyelmeztetően.

- Hagyd békén! - acélkesztyűs kéz rántotta el a fiútól.

A Hegy őrjöngve megpördült és teljes roppant erejével gyilkos ívben meglendítette a kardot, a

Véreb azonban hárította a csapást és felfogta támadója lendületét. Egy örökkévalóságnak tűnt. A két fivér ott állt szemtől szemben és vadul csépelték egymást, miközben a szédült Loras Tyrellt biztonságba helyezték. Ned háromszor is látta, ahogy Ser Gregor iszonyatos ütést céloz a kutyafejet formáló sisakra, Sandor azonban egyszer sem támadott fivére fedetlen fejére.

A király hangja vetett véget a jelenetnek... a király hangja és húsz kard. Jon Arryn azt tanította nekik, hogy egy vezérnek jó harctéri hangra van szüksége és Robert bebizonyította az állítás igazságát a Három Folyónál. Azt a hangot használta most is.

- Elég ebből az őrületből! - mennydörögte. - A királyotok nevében!

A Véreb fél térdre ereszkedett. Ser Gregor csapása csak levegőt talált, s végre észhez tért. Eldobta a kardját és haragosan Robertre meredt, akit addigra körülvettek a testőrei és tucatnyi más lovag és őr. Szó nélkül megfordult és elsietett. Elviharzott Barristan Selmy mellett.

- Hagyjátok elmenni! - mondta Robert és ezzel vége is volt.

- Most a Véreb a bajnok? - kérdezte Nedtől Sansa.

- Nem - felelte a férfi. - Lesz még egy utolsó párbaj a Véreb és a Virághlovag közt.

Végül is azonban Sansának lett igaza. Ser Loras Tyrell néhány perc múlva egyszerű vászonruhában visszatért a küzdőtérre és így szólt Sandor Clegane-hez:

- Megmentetted az életemet. A nap a tiéd, ser!

- Nem vagyok ser - felelte a Véreb, de elfogadta a győzelmet, a bajnok jutalmát és, talán életében először, fogadhatta a nép szeretetét is. Üdvrivalgás kísérte, amint elhagyta a pályát, hogy visszatérjen a pavilonjába.

Ahogy Ned Sansával az íjászversenyre kijelölt mező felé sétált, Kisujj, Lord Renly és még néhányan csatlakoztak hozzájuk.

- Tyrellnek tudnia kellett, hogy a kanca tüzel - mondta Kisujj. - Lefogadom, hogy a fiú kitervelte az egészet. Gregor mindig is a nagy, szilaj csődöröket szerette, amelyekben több a harci kedv, mint az ész. - A dolog, úgy tűnt, szórakoztatja.

Nem szórakoztatta azonban Ser Barristan Selmyt.

- Nem sok becsület van a trükkökben - jegyezte meg az öregember mereven.

- Nem sok becsület és húszezer arany - mosolygott Lord Renly.

Aznap délután az íjászversenyt egy előre be nem jelentett, Anguy nevű közember nyerte meg a dornishi határvidékről. Száz lépésről legyőzte Ser Balon Swannt és Jalabhar Xhot, miután az összes többi versenyző kiesett a rövidebb távolságok során. Ned elküldte Alynt, hogy keresse meg a fiút és ajánljon neki állást a Segítő saját testőrségében, a bajnok azonban a bor és a győzelem mámorában és a nem várt gazdagság tudatában visszautasította.

A kézitusa három órán át tartott. Majdnem negyven férfi vett részt benne: szabadlovasok, szegény lovagok és frissen kinevezett fegyverhordozók próbáltak dicsőséget és hírnevet szerezni maguknak. Tompa élű fegyverekkel küzdöttek sáros és véres összevisszaságban. Kis csapatok álltak össze, majd tagjaik egymás ellen fordultak, ahogy szövetségek jöttek létre és bomlottak fel, míg végül egyetlen egy férfi maradt állva. A győztes a vörös pap, Myri Thoros lett, egy őrült, aki leborotválta a fejét és lángoló karddal küzdött. Már korábban is nyert közelharcot. A tűzkard megrémítette az ellenfél lovát, míg magát Thorost semmi sem félemlítette meg. A végső mérleg három törött láb, egy elrepedt kulcscsont, tucatnyi összezúzott ujj, két haldokló ló és több vágás, ficam és zúzódás, mintsem bárki összeszámolhatta volna. Ned rettenetesen örült, hogy Robert nem vett részt a harcban.

Aznap éjjel a lakomán Eddard Stark sokkal derűsebben látta a jövőt, mint hosszú idő óta bármikor. Robertnek igen jó kedve volt, a Lannistereket nem látta sehol, sőt még a lányai is jól viselkedtek. Jory lehozta Aryát, hogy csatlakozzon hozzájuk, Sansa pedig kedves volt a húgához.

- A torna káprázatos volt - sóhajtotta. - El kellett volna jönnöd. Milyen volt a táncóra?

- Mindenem sajog - felelte Arya boldogan és büszkén mutatott egy hatalmas bíborszínű foltra a lábán.

- Rémes táncos lehetsz - jegyezte meg Sansa kétkedve.

Később, mialatt Sansa elment meghallgatni egy csapat énekest, akik a „Sárkányok Tánca" című

bonyolult, egymásba fonódó balladákból álló történetet adták elő, Ned megvizsgálta a sérülést.

- Remélem, Forel nem bánik túl keményen veled - mondta.

Arya egy lábra állt. Az utóbbi időben sokkal jobban ment neki a mutatvány.

- Syrio azt mondja, hogy minden sérülés lecke és minden leckétől jobbak leszünk.

Ned a homlokát ráncolta. Ez a Syrio Forel kitűnő hírnévnek örvendett és élénk braavosi stílusa jól illett Arya karcsú pengéjéhez, mégis... néhány nappal ezelőtt a kislány egy fekete selyemkendővel a szemén mászkált. Syrio arra tanította éppen, hogy a fülével, az orrával és a bőrével lásson, magyarázta neki Arya. Azt megelőzően pörgéseket és hátrabukfenceket csináltatott vele.

- Arya, biztos vagy benne, hogy folytatni akarod ezt?

Arya bólintott.

- Holnap macskákat fogunk.

- Macskákat - Ned felsóhajtott. - Lehet, hogy hiba volt felfogadni ezt a braavosit. Ha akarod, megkérem Joryt, hogy vegyen át téged. Vagy talán titokban beszélhetnék Ser Barristannel. Ifjúkorában a Hét Királyság legjobb kardforgatója volt.

- Nem akarom őket - felelte Arya. - Syriót akarom!

Ned végigsimított a haján. Bármelyik tisztességes fegyvermester megtaníthatná Aryának a támadás és elhárítás alapjait ostoba szembekötősdi, cigánykerék és egy lábon ugrálás nélkül is, de elég jól ismerte kisebbik lányát ahhoz, hogy tudja: a makacsul előreszegezett állal szemben nincs helye vitának.

- Ahogy kívánod - mondta. Előbb-utóbb úgyis megunja majd. - Próbálj meg vigyázni magadra!

- Megpróbálok - ígérte a kislány ünnepélyesen és jobb lábáról elegánsan átugrott a balra.

Jóval később, miután a városon át hazavitte a lányokat, s rendben ágyba dugta őket, Sansát az álmaival, Aryát pedig a sérüléseivel, Ned felment saját hálótermébe a Segítő Tornyának tetején. Meleg nap állt mögöttük, s a szoba fülledt és dohos volt. Ned az ablakhoz ment és kinyitotta a nehéz ablaktáblákat, hogy beengedje a hűvös éjszakai levegőt. A Nagy Udvar túlsó végében, Kisujj ablakában pislákoló gyertyafényt vett észre. Már jócskán elmúlt éjfél. Odalent a folyó mellett csak most kezdett alábbhagyni és véget érni a dorbézolás.

Elővette a tőrt és tanulmányozni kezdte. Kisujj pengéje, amit egy fogadáson elnyert tőle Tyrion Lannister, s amit azért küldtek, hogy végezzen Brannel. Miért? Miért akarná a törpe Bran halálát? Miért akarná bárki is Bran halálát?

A zsigereiben érezte, hogy a tőr, Bran halála és az egész valahogy kapcsolatban áll Jon Arryn meggyilkolásával, de az igazság Jon halálával kapcsolatban most is ugyanolyan ködös volt, mint amikor nyomozni kezdett. Lord Stannis nem tért vissza Királyvárba a tornára. Lysa Arryn a Sasfészek magas falai mögött őrizte titkait. A fegyverhordozó halott volt és Jory még mindig a bordélyokban kutatott. Mit tudott felmutatni Robert fattyán kívül?

Ned egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy a kovácsmester durcás legénye a király fia. A Baratheon vér jegyeit viselte az arcán, az állán, a szemeiben, abban a fekete hajban. Renly túl fiatal volt ahhoz, hogy egy ilyen korú fiút nemzzen, Stannis pedig túlságosan hideg, büszke és becsületes. Biztos, hogy Gendry Robert gyermeke.

Mégis mi tudott meg mindebből? A királynak más törvénytelen gyermekei is voltak szerteszét a Hét Királyságban. Az egyik fattyát, egy Bran korabeli fiút, akinek az anyja nemes volt, nyíltan elismerte. A fiút Lord Renly várnagya nevelte Viharvégen.

Ned emlékezett Robert első gyermekére is. A kislány a Völgyben született, amikor Robert még maga is alig volt több fiatal fiúnál. Gyönyörű kislány volt, Viharvég ifjú ura imádta. Naponta felkereste, hogy játsszon vele, még azután is, hogy elvesztette érdeklődését az anyja iránt. Gyakran Nedet is magával hurcolta társaságnak, ha akarta, ha nem. A lány most tizenhét vagy tizennyolc lehet, tűnődött. Idősebb, mint Robert volt, amikor nemzette. Furcsa gondolat.

Cersei bizonyára nem örült férje félrelépéseinek, bár végül is nemigen számított, hogy a királynak egy, vagy száz fattya van-e. A törvények és szokások nagyon kevés jogot adnak a törvénytelen utódoknak. Gendry, a lány a Völgyben, vagy a fiú Viharvégen semmi veszélyt sem jelenthetnek Robert törvényes gyermekeire nézve...

Halk kopogás riasztotta fel gondolataiból.

- Egy férfi szeretne beszélni veled, uram - szólt be Harwin. - Nem akarja megmondani a nevét.

- Küldd be! - mondta neki Ned csodálkozva.

A látogató alacsony, köpcös férfi volt. Sáros csizmát, vastag, durvaszövésű, barna köpenyt viselt, vonásait pedig csuklya takarta el. Kezeit visszahúzta a köpeny hatalmas ujjaiba.

- Ki vagy? - kérdezte Ned.

- Egy barát - felelte a csuklyás ember különös, mély hangon. - Négyszemközt kell beszélnünk, Lord Stark.

A kíváncsiság erősebb volt az óvatosságnál.

- Harwin, hagyj magunkra! - parancsolta. Miután kettesben maradtak, a látogató hátratolta a kámzsáját.

- Lord Varys? - kiáltott fel Ned megkövülten.

- Lord Stark - felelte Varys udvariasan és helyet foglalt. - Kérhetnék egy italt?

Ned nyárbort töltött két kupába és az egyiket odanyújtotta Varysnek.

- Elmehettem volna egy lépésre melletted és mégsem ismertelek volna fel - szólalt meg hitetlenkedve. Selymen, bársonyon és a legdrágább damaszton kívül sohasem látott mást az eunuchon, ez az ember pedig inkább izzadságszagot árasztott, mint orgonaillatot.

- Ebben reménykedtem - mondta Varys. - Nem tenne jót, ha bizonyos emberek megtudnák, hogy négyszemközt beszéltünk. A királyné figyeltet téged. Ez a bor elsőrangú. Köszönöm.

- Hogy jutottál túl a többi őrömön? - kérdezte Ned. Porther és Cayn a torony előtt, Alyn pedig a lépcsőn őrködött.

- Vannak helyek a Vörös Toronyban, amelyeket csak a kísértetek és a pókok ismernek -Varys bocsánatkérően mosolygott. - Nem tartalak fel sokáig, uram. Vannak dolgok, amikről tudnod kell. Te vagy a Király Segítője, a király pedig egy bolond - az eunuch negédes hanghordozása eltűnt. Hangja most vékony volt és éles, mint egy kés. - A barátod, tudom, de attól még egy bolond... és halálra van ítélve, ha nem segítesz rajta. Ma nagyon közel állt hozzá. A kézitusa során akarták megölni.

Ned egy pillanatig szóhoz sem jutott a megdöbbenéstől.

- Kik?

Varys belekortyolt a borába.

- Ha ezt tényleg nekem kell megmondanom neked, még Robertnél is nagyobb bolond vagy, én pedig a rossz oldalon állok.

- A Lannisterek! - mondta Ned. - A királyné... nem, ezt nem hiszem el, még Cerseiről sem. Kérlelte, hogy ne harcoljon.

- Megtiltotta neki, hogy harcoljon, a fivére, a lovagjai és a fél udvar színe előtt. Mondd meg őszintén, ismersz biztosabb módot, hogy küzdelemre késztesd Robert királyt?

Ned érezte, hogy felkavarodik a gyomra. Az eunuchnak igaza volt. Csak azt kell mondani Robert Baratheonnak, hogy nem képes megtenni, nem kellene megtennie vagy nem szabad megtennie valamit, és a dolog már meg is történt.

- Még ha részt is vesz a harcban, ki merte volna megütni a királyt?

Varys vállat vont.

- Negyven lovas vett részt a kézitusában. A Lannistereknek nagyon sok barátjuk van. Abban a felfordulásban, amikor lovak nyerítenek, csontok törnek és Myri Thoros azzal a képtelen lángkardjával hadonászik, ki nevezhetné gyilkosságnak, ha egy eltévedt csapás végez őfelségével? - A kancsóhoz ment és újratöltötte a kupáját. - Miután megtörtént az eset, a gyilkos magán kívül lenne a bánattól. Szinte hallom, ahogy sír. Olyan szomorú az egész. Ám semmi kétség, a nemes és könyörületes özvegy megsajnálná, lábra állítaná a szerencsétlen ördögöt és a megbocsátás lágy csókját lehelné a homlokára. A jó Joffrey királynak nem lenne más választása, mint hogy megkegyelmezzen neki. - Az eunuch végigsimított az arcán. - Persze az is lehet, hogy Cersei hagyná, hogy Ser Ilyn lecsapja a fejét. Így a Lannisterek számára kisebb a kockázat, bár kis barátjuknak ez igen kellemetlen meglepetést okozna.

Ned érezte, hogy felforr benne a düh.

- Te tudtál erről az összeesküvésről, mégsem tettél semmit!

- Én besúgóknak parancsolok, nem harcosoknak.

- Előbb is megkereshettél volna.

- Óh, igen, ez így van. Te pedig egyenesen a királyhoz futottál volna, ugye? És ha Robert hallott volna erről a veszedelemről, mit tett volna? Nem is tudom.

Ned elgondolkozott ezen.

- Nem törődött volna az egésszel és csakazértis részt vett volna a küzdelemben, hogy megmutassa, nem fél tőlük.

Varys széttárta a karját.

- Még egy vallomással tartozom, Lord Eddard. Kíváncsi voltam, mit fogsz tenni. Miért nem jöttem hozzád, kérdezed, s én csak azt felelhetem erre: nem bíztam benned, uram!

- Te nem bíztál bennem? - Nedet ez őszintén megdöbbentette.

- A Vörös Toronyban kétféle ember él, Lord Eddard - magyarázta Varys. - Olyan, aki hűséges a királysághoz és olyan, aki csak saját magához hűséges. Egészen ma reggelig nem tudtam eldönteni, te melyik csoportba tartozol... így hát vártam... és most már biztosan tudom. - Kövérkés arcán apró mosoly jelent meg és saját arca egy pillanatra eggyé vált nyilvános maszkjával. - Kezdem érteni, miért fél tőled annyira a királyné. Igen, kezdem érteni.

- Te vagy az, akitől félnie kellene - mondta Ned.

- Nem. Én az vagyok, aki vagyok. A király használ engem, de szégyelli. A mi Robertünk hatalmas harcos és egy ilyen férfi megveti a besúgókat, a kémeket és az eunuchokat. Ha egy szép napon Cersei azt súgja majd a fülébe, „öld meg azt az embert!", Ilyn Payne egy szempillantás alatt megszabadít a fejemtől és ki fogja gyászolni szegény Varyst? Sem északon, sem délen nem költenek dalokat pókokról. - Kinyújtotta puha kezét és megérintette Nedet. - De téged, Lord Stark... azt hiszem... nem, tudom... nem öletne meg még a királynéja kedvéért sem és lehet, hogy ebben van a megváltásunk.

Ez már túl sok volt. Egy pillanatig Eddard Stark semmit sem szeretett volna jobban, mint visszatérni Deresbe, észak tiszta egyszerűségébe, ahol a tél és a Falon túli vadak az ellenség.

- Biztosan van Robertnek más hűséges barátja is - tiltakozott. - A fivérei, a...

- ...felesége? - fejezte be Varys gúnyos mosollyal. - A fivérei gyűlölik a Lannistereket, ez igaz, de a királyné gyűlölete és a király szeretete ugyebár nem egy és ugyanaz a dolog. Ser Barristan a becsületét szereti, Pycelle nagymester a tisztségét, Kisujj pedig Kisujjt.

- A Királyi Testőrség...

- Papírpajzs - vágta rá az eunuch. - Legalább próbálj meg nem ennyire meglepettnek látszani, Lord Stark! Jaime Lannister maga is a Fehér Kardok Felesküdött Testvére és mindketten tudjuk, mit ér az esküje. Azok az idők, amikor olyan férfiak viselték a fehér palástot, mint Ryam Redwyne és Aemon herceg, a Sárkánylovag, elmúltak. Már csak a dalokban élnek. A mai hétből egyedül Ser Barristan Selmy van igazi acélból, ő pedig öreg. Ser Boros és Ser Meryn szőröstül-bőröstül a királyné háziállatai és a többiekkel kapcsolatban is vannak aggályaim. Nem, uram, ha a kardok komolyan előkerülnek, te leszel Robert Baratheon egyetlen igaz barátja.

- El kell mondani Robertnek! - mondta Ned. - Ha mindaz, amit mondasz, igaz, vagy akár csak egy része is igaz, a királynak hallania kell róla!

- Ugyan milyen bizonyítékot tárhatnánk elé? Az én szavamat az övék ellen? A kismadaraimat a királyné ellen, a Királyölő ellen, a fivérei és a tanácsa ellen, Kelet és Nyugat Kormányzói ellen, Kaszter hegy hatalma ellen? Kérlek, küldj inkább rögtön Ser Ilynért, így megtakarítunk némi időt. Tudom, hová vezet ez az út.

- Ha viszont mégis igaz, amit állítasz, csak kivárnak és újabb kísérletet tesznek.

- Ez bizonyosan így lesz - sóhajtott Varys -, sőt attól tartok inkább előbb, mint utóbb. Nagyon nyugtalanítod őket, Lord Eddard. A kismadaraim azonban figyelni fognak és mi ketten talán megelőzhetjük őket. - Felállt és megint a fejébe húzta a csuklyát. Az arca újra eltűnt. -Köszönöm a bort. Beszélünk még. Ha legközelebb találkozunk a tanácsban, bánj velem a szokott megvetéssel. Nem

hiszem, hogy nehezedre esik majd.

Már az ajtónál járt, amikor Ned utána kiáltott.

- Varys!

Az eunuch megfordult.

- Hogy halt meg Jon Arryn?

- Már vártam, mikor hozod fel ezt.

- Mondd el!

- Lys könnyeinek hívják. Ritka és drága szer. Tiszta és édes, mint a víz és nem hagy nyomot. Kérleltem Lord Arrynt, hogy alkalmazzon előkóstolót, itt, ebben a szobában könyörögtem neki, de hallani sem akart róla. Csak a legalávalóbb gondolhat ilyen dologra, mondta nekem.

Ned mindent tudni akart.

- Ki adta neki a mérget?

- Minden bizonnyal egy drága, kedves barát, akivel sokszor osztoztak az ételen és italon. Óh, de melyik? Sok ilyen volt. Lord Arryn kedves, bizalmas ember volt - az eunuch felsóhajtott. - Volt egy fiú. Mindent Jon Arrynnak köszönhetett, amikor azonban az özvegy elmenekült a Sasfészekbe a háza népével, ő Királyvárban maradt és egyre gyarapodott. Mindig örömmel tölti el a szívemet, ha látom, hogy a fiatalok felemelkednek. - A hangja megint olyan volt, mint a korbács, minden szava fájdalmas csapás. - Biztosan pompásan szerepelt volna a tornán fényes, új páncéljában, félholdakkal a palástján. Kár, hogy túl korán halt meg, mielőtt beszélhettél volna vele...

Ned maga is úgy érezte, mintha megmérgezték volna.

- A fegyverhordozó! - nyögte ki végül. - Ser Hugh!

Kerék a kerékben és megint újabb kerekek. Ned feje hasogatott.

- Miért? Miért most? Jon Arryn tizennégy éve volt Segítő. Mit tett, hogy meg kellett szabadulniuk tőle?

- Kérdéseket tett fel - közölte Varys és kicsusszant az ajtón.

TYRION

Ahogy ott állt a hajnal előtti hidegben és Chiggent figyelte, amint lemészárolja a lovát, Tyrion Lannister újabb tartozást írt fel magában a Starkok felé. A tetem gőzölgött, amikor a zömök zsoldos felnyitotta az állat gyomrát a nyúzókésével. Fürge, gyakorlott mozdulatokkal dolgozott, egyetlen felesleges vágást sem ejtett. Gyorsan kellett végezni, mielőtt a vér szaga idecsalja az árnyékmacskákat a magaslatok közül.

- Ma este egyikünk sem marad éhes - mondta Bronn. Maga is olyan volt, mint egy árnyék, csontsovány és csontkemény, fekete szeme, fekete haja és állán többnapos borostája volt.

- Némelyikünkkel mégis előfordulhat - jegyezte meg Tyrion. - Nem kedvelem a lóhúst. Különösen a saját lovam húsát nem.

- A hús az hús - közölte Bronn egy vállrándítással. - A dothrakik jobban szeretik a lóhúst, mint a marhát vagy a disznót.

- Úgy nézek ki, mint egy dothraki? - kérdezte Tyrion savanyú képpel. A dothrakik valóban lovat esznek. Ezenkívül ott hagyják a nyomorék gyermekeket a vadkutyáknak, amelyek a khalasarjukat követik. A dothraki szokások nemigen nyerték meg a tetszését.

Chiggen lehasított egy vékony szelet véres húst a tetemről és felemelte, hogy megvizsgálhassák.

- Kérsz egy falatot, törpe?

- A bátyám, Jaime adta nekem ezt a lovat a huszonharmadik névnapomra - mondta Tyrion fakó hangon.

- Akkor köszönd meg neki helyettünk is! Ha ugyan látod még valaha - Chiggen elvigyorodott, kivillantva sárga fogait és két falással eltűntette a nyers húst. - Jó tenyésztés.

- Finomabb, ha hagymával megsütöd - szólt közbe Bronn.

Tyrion szó nélkül elsántikált. A hideg mélyen a csontjaiba költözött, lábai pedig annyira fájtak, hogy alig bírt járni. Lehet, hogy a döglött kancának volt szerencséje. Őelőtte még több órás út állt, amit néhány falat étel és rövid, hideg álom követ majd a kemény földön, majd újabb ilyen éjszaka, majd még egy és még egy. Csak az istenek tudják, mi lesz a vége ennek az egésznek.

- A fene vigye azt a nőt! - morogta, miközben felfelé kapaszkodott az úton, hogy csatlakozzon a fogva tartóihoz. - A fene vigye őt és az összes Starkot!

Az emlék még mindig keserű volt. Az egyik pillanatban még vacsorát rendelt, egy szempillantással később pedig már egy teremnyi fegyveres férfival nézett farkasszemet. Jyck a kardja után nyúlt, a kövér fogadós pedig óbégatott:

- Tegyétek el a kardokat, ne itt, kérlek, urak!

Tyrion gyorsan elkapta Jyck karját, mielőtt mindkettőjüket miszlikbe aprították volna.

- Hová lett az udvariasságod, Jyck? Jó házigazdánk arra kért, tegyük el a kardot. Tégy, ahogy kívánja! - Az arcára erőltetett egy mosolyt, amely valószínűleg éppen olyan visszataszító volt, mint amilyennek érezte. - Ez kellemetlen félreértés, Lady Stark! Nem volt részem semmiféle támadásban a fiad ellen. Becsületemre mondom...

- Lannister becsület! - Csak ennyit mondott az asszony. Felemelte a kezeit, hogy az egész terem láthassa. - Az ő tőre okozta ezeket a sebeket. A penge, amit azért küldött, hogy elvágja a fiam torkát.

Tyrion érezte a haragot maga körül. Fenyegető volt, vibráló és a Stark asszony sebei fűtötték.

- Öld meg! - sziszegte valami részeg lotyó a háta mögött, s mások is átvették a felhívást, gyorsabban, mint hitte volna. Csupa idegen, egy perccel azelőtt még vidám, barátságos cimborák, most pedig úgy követelték a vérét, mint a vérebek, ha nyomot fognak.

Tyrion felkiáltott és igyekezett leplezni hangja remegését.

- Ha Lady Stark úgy gondolja, hogy meg kell felelnem valami bűnre, vele megyek és megfelelek rá!

Ez volt az egyetlen járható út. Ha megpróbálnak karddal kitörni, az biztos meghívó a sírba.

Legalább tucatnyi kard válaszolt a Stark segélykérésére: a harrenhaliak, a három Bracken, két visszataszító zsoldos, akikről lerítt, hogy gondolkodás nélkül végeznének vele és néhány bolond erdei bandita, akiknek nyilván fogalmuk sem volt róla, mit cselekszenek. Mije volt velük szemben Tyrionnak? Egy tőr az övében, meg két ember. Jyck elég jól bánt a karddal, de Morrecre nem igazán lehetett számítani, ő részben lovász, részben szakács, részben pedig testőr volt, nem katona. Ami pedig Yorent illeti, bármi volt is a véleménye, a fekete testvérek felesküdtek, hogy nem vesznek részt a királyság viszályaiban. Yoren semmit sem tett volna.

A fekete testvér valóban csendesen félreállt, amikor a Catelyn mellett álló öreg lovag így szólt:

- Vegyétek el a fegyvereiket!

A Bronn nevű zsoldos előrelépett, hogy kivegye Jyck kezéből a kardját és megszabadítsa őket a tőreiktől.

- Jól van - mondta az öregember, ahogy a teremben érezhetően csökkent a feszültség. - Kitűnő.

Tyrion felismerte a zord hangot: Deres fegyvermestere volt az, szakáll nélkül.

Vöröses nyál fröcsögött a kövér fogadós szájából, ahogy Catelyn Starknak könyörgött:

- Ne öljétek meg itt!

- Ne öljétek meg sehol! - szorgalmazta Tyrion.

- Vigyétek máshová, nem akarok itt vért, úrnőm, nem akarok bajt a nagyúrral!

- Visszavisszük Deresbe - mondta az asszony. Tyrion elgondolkodott. Esetleg... Addigra volt alkalma körülnézni a teremben és jobban felmérni a helyzetet. Nem volt teljesen elkeseredve attól, amit látott. Óh, a nő okos, semmi kétség. Kényszerítsd őket uraik apád felé tett esküjének nyílt vállalására, majd hívd segítségül őket, ráadásul úgy, mint egy gyenge asszony, igen, ez finom. A sikere azonban nem olyan teljes, mint szeretné. Első ránézésre lehettek vagy ötvenen a teremben. Catelyn Stark segélykérése mindössze tucatnyi embert mozgósított, a többiek zavartan, ijedten vagy barátságtalanul bámultak. A Freyek közül csak ketten mozdultak meg, nyugtázta Tyrion és ők is azonnal visszaültek, amikor a kapitányuk nem reagált. Ha mert volna, el is mosolyodik.

- Akkor tehát Deres - szólalt meg inkább. Az bizony hosszú vágta, ezt maga is tanúsíthatta, hiszen éppen most tette meg az ellenkező irányban. Annyi minden történhet az úton. - Az apám aggódni fog, mi történt velem - tette hozzá és elkapta a fegyveres férfi pillantását, aki felajánlotta neki, hogy átadja a szobáját. - Csinos jutalmat fizet annak, aki hírül viszi neki, mi történt itt a ma.

Lord Tywin természetesen nem tenne ilyen dolgot, de Tyrion bepótolná, ha visszanyeri a szabadságát.

Ser Rodrik az úrnőjére pillantott. Az arca nyugtalanságot árult el, ami érthető volt.

- Az emberei velünk jönnek - jelentette be. - A többieknek pedig megköszönjük, ha hallgatnak arról, amit itt láttak.

Tyrionnak komoly erőfeszítésébe került, hogy ne nevesse el magát. Hallgatnak? A vén bolond. Hacsak nem viszi magával az egész fogadót, a hír szárnyra kap abban a pillanatban, hogy kiteszik a lábukat. A szabadlovas az arannyal a zsebében úgy repül majd Kaszter Hegyre, mint a nyíl. Ha ő nem, hát majd valaki más. Yoren elviszi a hírt délre. Az a bolond dalnok még valami balladát is költhet belőle. A Freyek jelentik uruknak és csak az istenek tudhatják, mit fog tenni. Lehet, hogy Lord Walder Frey Zúgóra esküdött fel, de óvatos ember volt, aki azért ért meg ilyen magas kort, mert mindig ügyelt rá, hogy a győztes oldalon álljon. Legalábbis el fogja küldeni a madarait délre, Királyvárba, sőt könnyen lehet, hogy ennél többre is vállalkozik majd.

Catelyn Stark nem fecsérelte az időt.

- Azonnal indulnunk kell. Friss lovakra és ellátmányra van szükségünk az útra. Ti emberek, tudjátok meg, hogy a Stark ház örök hálával tartozik nektek. Ha közületek bárki úgy dönt, hogy segít nekünk a foglyok őrzésében és Deresbe szállításában, ígérem, gazdagon megjutalmazom - csak ennyi kellett. A bolondok gyorsan előre is léptek. Tyrion figyelmesen szemügyre vette az arcukat. Valóban megkapják a jutalmukat, ezt megfogadta magában, de lehet, hogy nem úgy,

ahogy számítanak rá.

Tyrion Lannister azonban még akkor sem félt igazán, amikor kilökdösték, felnyergelték a lovakat az esőben, és egy durva kötéllel megkötözték a kezét. Sohasem jutnak el vele Deresig, erre fogadni mert volna. Egy napon belül lovasok erednek a nyomukba, madarak kelnek szárnyra és a folyóparti urak valamelyike biztosan eléggé szeretne apja kegyeibe férkőzni ahhoz, hogy segítséget nyújtson neki. Tyrion éppen gratulált magának a fondorlatosságához, amikor valaki egy csuklyát húzott a szemére és beemelte egy nyeregbe.

Kemény vágtában indultak meg a szakadó esőn át. Tyrion combjai rövidesen görcsölni és sajogni kezdtek, a feneke pedig fájdalmasan hasogatott. Amikor már biztonságos távolban voltak a fogadótól, és Catelyn Stark ügetésbe fogta vissza a társaságot, az utazás még akkor is nyomorúságosan kényelmetlen volt a durva földeken át, s a vaksága még elviselhetetlenebbé tette a megpróbáltatásokat. Minden forduló és bucka azzal fenyegetett, hogy leesik a lóról. A kámzsa eltompította a hangot, így nem értette, miről beszélnek körülötte, az eső pedig átszivárgott a ruhán és az arcához tapasztotta azt, míg végül már a lélegzetvétel is komoly erőfeszítésébe került. A kötél sebesre dörzsölte a csuklóját és egyre szorosabbnak tűnt, ahogy telt az éjszaka. Éppen letelepedtem volna a meleg tűz mellett és hozzáláttam volna egy sült szárnyashoz, s annak a nyomorult énekesnek pont akkor kellett kinyitnia a száját, gondolta elkeseredetten. A nyomorult énekes velük jött.

- Nagyszerű balladát lehet faragni ebből, s ezt nekem kell megtennem! - mondta Catelyn Starknak, amikor bejelentette elhatározását: velük lovagol, hogy lássa, hogyan alakul a „nagyszerű kaland". Tyrion eltűnődött, vajon a fiú akkor is ilyen nagyszerűnek fogja-e tartani a kalandot, amikor a Lannisterek lovasai utolérik őket.

Az eső végre elállt és a hajnal fénye átszüremlett a szemére húzott nedves ruhán, amikor Catelyn Stark megálljt parancsolt. Durva kezek rángatták le a lóról, eloldozták a csuklóit és letépték a csuklyát a fejéről. Amikor megpillantotta a keskeny, köves utat, a körülöttük emelkedő magas, zord dombokat és a hóborította, csipkézett csúcsokat a messzi láthatáron, egy pillanat alatt elhagyta minden remény.

- Ez a magas út! - nyögött fel és vádlón meredt Lady Starkra. - A keleti út! Azt mondtad, Deresbe megyünk.

Catelyn Stark halványan elmosolyodott.

- Sokszor és hangosan - bólintott. - A barátaid nyilván arra fognak vágtatni, amikor utánunk erednek. Jó utat kívánok nekik!

Az emlék még most, hosszú napok múlva is keserű haraggal töltötte el. Tyrion egész életében büszke volt a ravaszságára, az egyetlen adományra, amelyre az istenek méltónak találták, s ez a hétszer is megátkozott nőstényfarkas, Catelyn Stark úton-útfélen túljárt az eszén. Maga a tudat sokkalta bosszantóbb volt, mint elrablásának puszta ténye.

Csak annyi időre álltak meg, hogy megetessék és megitassák a lovakat, aztán máris továbbindultak. Ezúttal Tyriont megkímélték a csuklyától. A második éjszaka után a kezeit sem kötözték meg és miután elérték a magaslatokat, már azzal sem igen törődtek, hogy őrizzék. Úgy látszott, hogy nem tartanak a szökésétől. Tényleg, miért is kellett volna tartaniuk tőle? Idefent a vidék vad volt és kegyetlen, a magas út pedig nem több sziklás ösvénynél. Ha el is tudna futni, meddig juthatna el egyedül és élelem híján? Az árnyékmacskák egy morzsát sem hagynának belőle, a hegyek között élő klánok pedig rablógyilkosok, akik a kard erején kívül semmilyen törvényt nem ismernek el.

Az asszony mégis kérlelhetetlenül hajszolta őket előre. Tudta, hová tartanak. Attól a pillanattól kezdve tudta, hogy levették a csuklyát a fejéről. Ezek a hegyek Arryn házának birtokai voltak, a megboldogult Segítő özvegye pedig Tully, Catelyn Stark nővére... és nem éppen a Lannisterek barátja. Tyrion valamennyire ismerte Lady Lysát Királyvárban töltött éveiből és egyáltalán nem vágyott az ismeretség felújítására.

Fogva tartói egy patak körül gyűltek össze valamivel lejjebb a magas úton. A lovak megitták jeges vízadagjukat és a sziklák repedéseiben barna csomókban tenyésző füvet legelészték. Jyck és

Morrec komoran és nyomorultul kuporgott egymás mellett. Mohor vigyázott rájuk lándzsájára támaszkodva. Kerek vassisakot viselt, amitől úgy nézett ki, mintha fazék lenne a fején. Marillion, a dalnok ott ült a közelben, a hárfáját olajozta és azon panaszkodott, mennyire árt a nedvesség a húroknak.

- Pihennünk kell egy keveset, úrnőm - mondta éppen Ser Willis Wode Catelyn Starknak, ahogy Tyrion közeledett feléjük. A lovag Lady Whent embere volt. Merev tartású volt és közönyös, de ő állt fel először és sietett Catelyn Stark segítségére a fogadóban.

- Ser Willis helyesen beszél, úrnőm - szólalt meg Ser Rodrik. - Ez már a harmadik ló, amit elveszítünk...

- A lovaknál többet is elveszítünk, ha a Lannisterek utolérnek - figyelmeztette őket az asszony. Az arca beesett volt és kifújta a szél, de mit sem veszített elszántságából.

- Itt elég kicsi az esélye - jegyezte meg Tyrion.

- Az úrnő nem kérdezte a véleményedet, törpe! - mordult rá Kurleket, egy hatalmas, kövér fajankó, akinek rövidre nyírt haja és disznóképe volt. A Brackenek közé tartozott, Lord Jonos fegyvereseként szolgált. Tyrion igyekezett megtanulni mindegyikük nevét, hogy később megköszönhesse, amiért ilyen gyengéden bántak vele. Egy Lannister mindig visszafizeti az adósságait. Kurleket egy nap megtanulja ezt, ahogy a barátai, Lharys és Mohor is, meg a jó Ser Willis, Bronn és Chiggen, a zsoldosok. Marillion számára, aki derekasan küszködöt, hogy rímeket faragjon a „törpe", illetve a „görbe" szavakból az őt ért gyalázatot megéneklő dalhoz, a hárfájával meg a szép tenor hangjával együtt különösen kemény leckét tartogatott.

- Hadd beszéljen! - parancsolta Lady Stark.

Tyrion Lannister leült egy sziklára.

- Mostanra az üldözőink valószínűleg a Nyak környékén vágtatnak a királyi úton, a hazugságod nyomában... feltéve persze, hogy üldöznek bennünket, ami távolról sem biztos. Óh, afelől nem kételkedem, hogy az üzenet elért apámhoz... de az apám nem szeret engem túlságosan, így egyáltalán nem vagyok bizonyos benne, hogy a kisujját is mozdítaná értem. - Ez csak félig volt hazugság. Lord Tywin Lannister fikarcnyit sem törődött torzszülött fiával, de azt nem tűrte el, hogy folt essék háza becsületén. - Ez kegyetlen vidék, Lady Stark. Nem számíthatsz segítségre, míg el nem érjük a Völgyet és minden ló elvesztése csak még jobban megterheli a többit. Még ennél is rosszabb azonban, hogy az én elvesztésemet is kockáztatod. Kicsi vagyok és nem túl erős. Ha meghalok, mi a célja az egésznek? - Ez egyáltalán nem volt hazugság. Tyrion nem tudta, meddig bírja még ezt a tempót.

- Mondhatjuk úgy is, hogy a halálod a célja az egésznek, Lannister - felelte Catelyn Stark.

- Nem hiszem - mondta Tyrion. - Ha azt akarnád, hogy meghaljak, csak szólnod kellett volna, s valamelyik rendíthetetlen barátod boldogan rajzol nekem egy vörös mosolyt. -Kurleketre pillantott, de a férfi túl ostoba volt, hogysem megértette volna a gúnyt a megjegyzésében.

- A Starkok nem gyilkolnak meg embereket az ágyukban.

- Ahogyan én sem - vágta rá a törpe. - Megismétlem: nem volt részem a fiad elleni gyilkossági kísérletben.

- A gyilkos a te tőrödet használta.

Tyrion érezte, ahogy növekszik benne a harag.

- Nem az én tőröm volt! - kiáltotta. - Hányszor kell még megesküdnöm erre? Lady Stark, higgy rólam, amit akarsz, de nem vagyok ostoba. Csak egy bolond fegyverezne fel egy közönséges útonállót a saját tőrével.

Egy pillanatra mintha a kétely szikráját látta volna az asszony szemében, az azonban így szólt:

- Miért hazudna nekem Petyr?

- Miért szarnak a medvék az erdőben? - tudakolta a törpe. - Mert ez a természetük. A Kisujjhoz hasonló embereknek a hazugság olyan könnyen jön, mint a lélegzetvétel. Neked ezt mindenkinél jobban kellene tudnod.

Az asszony egy lépést tett felé. A vonásai megkeményedtek.

- Mit jelentsen ez, Lannister?

Tyrion felszegte a fejét.

- Nos, az udvarnál már mindenkinek eldicsekedett azzal, hogyan vette el az ártatlanságodat, úrnőm.

- Ez hazugság! - kiáltotta Catelyn Stark.

- Óh, gonosz kis ördögfióka! - döbbent meg Marillion.

Kurleket kihúzta kegyetlen, fekete vaspengéjű tőrét.

- Egyetlen szavadba kerül, úrnőm, és a lábaid elé hajítom a hazug nyelvét! - Apró disznószemei csillogtak a reménytől, hogy megteheti.

Catelyn Stark olyan fagyos tekintettel meredt Tyrionra, amilyet a törpe még sohasem látott tőle.

- Petyr Baelish egykor szeretett engem. Csak egy kisfiú volt. A szenvedélye mindannyiunknak tragédiát okozott, de valódi volt, tiszta és nem engedem, hogy kigúnyold! A kezemet akarta. Ez az igazság. Te valóban gonosz ember vagy, Lannister.

- Te pedig valóban bolond, Lady Stark. Kisujj sohasem szeretett mást, csak saját magát és hidd el nekem, nem a kezeidről dicsekedett, hanem az érett melleidről, az édes szádról és a tűzről a lábaid között!

Kurleket megragadta a haját és keményen hátrarántotta a fejét, felfedve a csupasz nyakát. Tyrion érezte a hideg fém érintését az álla alatt.

- Vérét vegyem, úrnőm?

- Ölj meg és meghal velem az igazság is! - nyögte Tyrion.

- Hadd beszéljen! - mondta Catelyn Kurleketnek.

A férfi vonakodva engedte el Tyrion haját. A törpe mélyet lélegzett.

- Mit mondott Kisujj, hogyan jutottam a tőréhez? Erre felelj nekem!

- Fogadáson nyerted el tőle a Joffrey herceg névnapján rendezett lovagi tornán.

- Amikor a Viráglovag kiütötte a nyeregből a bátyámat, Jaime-et, ez volt a történet, ugye?

- Igen - ismerte el az asszony. Homloka ráncba futott.

- Lovasok!

A kiáltás a felettük húzódó széljárta gerincről érkezett. Ser Rodrik felküldte Lharyst a sziklák közé, hogy tartsa szemmel az utat, míg ők pihennek.

Egy hosszú percig senki sem mozdult. Catelyn Stark kapott észbe elsőként.

- Ser Rodrik, Ser Willis, lóra! - kiáltotta. - A többi lovat vigyétek mögénk! Mohor, őrizd a foglyokat!

- Fegyverezz fel bennünket! - Tyrion talpra ugrott és megragadta a karját. - Minden kardra szükséged lesz!

Tyrion látta az asszonyon, tudja, hogy igaza van. A hegyi klánok nem törődtek a hatalmas házak ellenségeskedéseivel, éppolyan szenvedéllyel kaszabolnának le Starkot és Lannistert, mint ahogy egymást lekaszabolják. Lehet, hogy Catelynt megkímélnék, hiszen elég fiatal még, hogy fiakat szüljön nekik. Ő mégis habozott.

- Hallom őket! - kiáltotta Ser Rodrik. Tyrion elfordította a fejét, hogy hallgatózzon és ő is meghallotta a patadobogást. Tucatnyi ló vagy még több. Egyre közeledtek. Hirtelen mindenki megmozdult, fegyverekért nyúltak, a lovaikhoz futottak.

Kavicsok gurultak le mellettük, ahogy Lharys rohant és bukdácsolt lefelé a gerincen. Levegő után kapkodva ért földet pontosan Catelyn Stark előtt. Idomtalan ember volt. Kúp alakú acélsisakja alól rozsdabarna hajcsomók meredeztek vad összevisszaságban.

- Húsz, talán huszonöt ember - hadarta lélekszakadva. - Ahogy láttam, Tejkígyók vagy Holdtestvérek. Őrszemeik lehetnek odakint, úrnőm... elrejtőzve... tudják, hogy itt vagyunk!

Ser Rodrik Cassel máris lóháton ült, kardja a kezében. Mohor egy szikla mögött gubbasztott és mindkét kezével vashegyű lándzsáját markolta. Fogai között tőrt szorított.

- Te, dalnok! - kiáltotta Ser Willis. - Segíts nekem ezzel a mellvérttel! - Marillion dermedten ült. A hárfáját szorongatta, arca fehér volt, mint a hó, Tyrion embere, Morrec azonban gyorsan talpra ugrott és odarohant a lovaghoz, hogy segítsen neki a páncéllal.

Tyrion nem engedte el Catelyn Stark karját.

- Nincs más választásod! - mondta neki. - Hárman megyünk veszendőbe és egy negyedik, aki őriz bennünket. Négy ember az élet és a halál közti különbséget jelentheti idefent!

- Add a szavad, hogy a küzdelem végeztével ismét leteszitek a fegyvert!

- A szavam? - a lódobogás egyre hangosabb lett. Tyrion elvigyorodott. - Óh, az a tiéd lehet, úrnőm... Lannister becsületszavamra.

Egy pillanatig azt hitte, az asszony leköpi, ehelyett azonban elkiáltotta magát:

- Felfegyverezni őket! - és azzal már el is tűnt. Ser Rodrik odahajította Jycknek a kardját és hüvelyét, majd megpördült, hogy fogadja az ellenséget. Morrec egy íjat és egy tegezt kapott fel és fél térdre ereszkedett az út mellett. Az íjjal jobban bánt, mint a karddal. Bronn Tyrionhoz rúgtatott és egy kétélű fejszét nyújtott feléje.

- Még sohasem harcoltam fejszével. - A fegyvert esetlennek és idegennek érezte a kezében. Rövid nyele volt és súlyos feje, a tetején komisz vastüskével.

- Csinálj úgy, mintha tuskókat hasogatnál! - mondta Bronn és kihúzta a kardját a hátára szíjazott hüvelyből. Kiköpött és elvágtatott, hogy elfoglalja a helyét Chiggen és Ser Rodrik mellett. Ser Willis is lóra pattant, hogy csatlakozzon hozzájuk. Közben a sisakjával babrált, amely egy fémbödön volt, amire vékony nyílást vágtak a szemének és egy hosszú fekete toll díszítette.

- A fatuskók nem véreznek - jegyezte meg Tyrion senkinek sem címezve. Meztelennek érezte magát páncél nélkül. Körülnézett egy szikla után és odaszaladt, ahol Marillion rejtőzött. - Húzódj arrébb!

- Menj innen! - kiáltott rá a legény. - Énekes vagyok, nem akarok részt venni ebben a csatában!

- Csak nem szállt el hirtelen a kalandvágyad? - Tyrion addig rugdosta a fiút, míg az arrébb nem hengeredett. Éppen jókor, mert ebben a pillanatban a lovasok rájuk törtek.

Nem voltak hírnökök, nem voltak lobogók, nem voltak kürtök, sem dobok, csak az íjak húrja pendült, amikor Morrec és Lharys kirepítették a nyílvesszőiket, s a klán hirtelen előbúvott a hajnalból. Szikár, fekete emberek voltak bőrruhában, szedett-vedett páncélzatban. Arcukat rácsos sisakok rejtették el, kesztyűs kezeik pedig a legkülönfélébb fegyvereket markolták: kardokat, lándzsákat, élesített kaszákat, szögekkel kivert husángokat, tőröket és nehéz vasbuzogányokat. A csapat élén nagydarab férfi lovagolt csíkos árnyékbőr köpenyben, kezében kétkezes pallossal.

- Deres! - kiáltotta Ser Rodrik és elébe vágott. Bronn és Chiggen vele vágtattak érthetetlen csatakiáltásokat üvöltve. Ser Willis követte őket, feje felett szegecses hajnalcsillagot lengetve.

- Harrenhal! Harrenhal! - ordította. Tyrion hirtelen késztetést érzett, hogy felpattanjon, meglóbálja a fejszéjét és felüvöltsön, hogy „Kaszter hegy!", de az ostobasága gyorsan elmúlt és még jobban összehúzta magát.

Riadt lovak nyerítését és fémnek ütődő fém hangját hallotta. Chiggen kardja végigszántott egy sodronyinges lovas arcán, Bronn pedig úgy söpört végig a banditák között, mint a forgószél, jobbra-balra vágva le az ellenséget. Ser Rodrik nekirontott a nagydarab, árnyékbőrös embernek, a lovaik körbe-körbe táncoltak, ahogy ütéseiket egymásra zúdították. Jyck felpattant egy lóra és fedetlen testtel vágtatott a harc közepébe. Tyrion látta, hogy egy nyílvessző mered ki az árnyékbőrös bandavezér nyakából. Amikor kinyitotta a száját, hogy felkiáltson, csak vér buggyant ki rajta. Mire leesett a lóról, Ser Rodrik már mással küzdött.

Marillion hirtelen felsikoltott és védekezőn a feje fölé kapta a hárfáját, ahogy egy ló átugrott a sziklájuk felett. Tyrion feltápászkodott, miközben a lovas megfordult, hogy szöges buzogányával hadonászva rájuk vesse magát. Tyrion mindkét kezével meglendítette a fejszéjét. A fegyver éle alulról felfelé találta el a rohamozó ló nyakát. A hús tompán puffant és Tyrion kezéből majdnem kifordult a fejsze, ahogy az állat felnyerített és összerogyott. Sikerült kitépnie a fegyvert és esetlenül félreugrott. Marillion nem volt ilyen szerencsés. Ló és lovasa összegabalyodva zuhant az énekesre. Tyrion visszabotorkált, s míg a rabló beszorult lábát próbálta kiszabadítani a ló alól, a nyakába vágta a fejszét, pontosan a lapocka felett.

Miközben próbálta kirángatni a fegyvert, meghallotta Marillion nyögdécselését a testek alatt.

- Segítsen valaki! - hörögte a dalnok. - Az istenekre, vérzek!

- Azt hiszem, az csak a ló vére - mondta neki Tyrion. A bárd keze kinyúlt a döglött állat teste alól és kaparászni kezdett a porban, mint egy ötlábú pók. Tyrion sarokkal rátaposott a görcsösen kapaszkodó ujjakra és kellemes reccsenést érzett. - Csukd be a szemed és tegyél úgy, mintha halott lennél! - javasolta az énekesnek, majd megmarkolta a fejszét és megfordult.

Ezután a dolgok összemosódtak. A hajnalt kiáltások és sikolyok reszkettették, a levegő megtelt a vér szagával, s az egész világ zűrzavarba süllyedt. Nyílvesszők süvítettek el a füle mellett és pattantak le a sziklákról. Látta, hogy Bronn gyalogszerrel, mindkét kezében egy-egy karddal küzd. Tyrion a küzdelem szélén maradt, szikláról sziklára osont és ki-kirontott az árnyékból, hogy lesújtson az elrohanó lovak lábára. Rábukkant egy sebesült rablóra, végzett vele és magához vette a sisakját. Éppen, hogy csak ráment a fejére, de Tyrion örült, hogy legalább valamelyest védi. Jycket hátulról vágták le, amint vele szemben álló ellenfele felé suhintott, s nem sokkal ezután Tyrion átesett Kurleket holttestén. A disznóarcot buzogány zúzta be, de Tyrion felismerte a tőrt, amikor kihúzta a férfi halott ujjai közül. Éppen az övébe csúsztatta, amikor női sikolyt hallott.

Catelyn Stark a hegy kőfalának szorult. Hárman vették körül, egyikük még mindig lóháton, a másik kettő gyalogosan. Megnyomorított kezében esetlenül egy tőrt szorongatott, de a háta a sziklának szorult, a banditák pedig körülvették a másik három oldalról. *Hadd legyen az övék a ringyó,* gondolta Tyrion, *és jó szórakozást hozzá,* valahogy azonban mégis megindult. Az első férfit a térde hajlatában kapta el, mielőtt egyáltalán észrevették volna, hogy ott van, s a súlyos fejsze úgy hasította szét a csontot és a húst, mint a korhadt fát. Vérző fatuskók, futott át Tyrion kiürült agyán, ahogy a második harcos rátámadt. Tyrion elsiklott a kardja alatt, meglendítette a fejszét, az útonálló hátratántorodott... Catelyn Stark pedig mögötte termett és elvágta a torkát. A lovasnak hirtelen eszébe jutott, hogy sürgős dolga van valahol máshol, és elvágtatott.

Tyrion körülnézett. Az összes ellenséget legyőzték vagy megfutamították. A küzdelem valahogy véget ért, amikor nem figyelt oda. Mindenfelé haldokló lovak és sebesült emberek hevertek kiáltozva vagy hörögve. Mélységes döbbenetére ő maga nem volt közöttük. Kinyitotta az ujjait, a földre ejtette a fejszét. A keze ragacsos volt a vértől. Meg mert volna esküdni rá, hogy legalább fél napon át harcoltak, de a nap alig mozdult el az égen.

- Az első csatád? - kérdezte később Bronn, miközben Jyck holtteste fölé hajolt és lehúzta a csizmáit. Jó csizmák voltak, ahogy az Lord Tywin embereihez méltó: vastag bőr, olajozott és rugalmas, sokkal finomabb munka annál, amit Bronn viselt.

Tyrion bólintott.

- Az apám nagyon büszke lesz rám - mondta. A lábai annyira fájtak, hogy alig bírt állni. Különös, de a csata alatt egyszer sem vette észre a fájdalmat.

- Most egy asszony kellene neked - mondta Bronn és fekete szemében huncut fény csillant. A nyeregtáskájába csúsztatta a csizmákat. - Semmi sem esik olyan jól, mint egy asszony, miután az ember verekedett, hidd el nekem!

Chiggen egy pillanatra abbahagyta a rablók hulláinak kifosztását, felröhögött és megnyalta a szája szélét.

Tyrion oldalra pillantott, ahol Lady Stark éppen Ser Rodrik sebeit kötözte be.

- Én készen állok, ha ő is - mondta. A szabadlovasok hangos hahotázásban törtek ki. Tyrion elvigyorodott. *Kezdetnek nem rossz,* gondolta.

Azután letérdelt a patak mellé és lemosta a vért az arcáról a jéghideg vízben. Miközben visszabicegett a többiekhez, még egy pillantást vetett az elesettekre. A halott klántagok sovány, rongyos emberek voltak, a lovaik girhesek, apró termetűek, minden bordájuk kilátszott. A fegyverek, amiket Bronn és Chiggen meghagytak nekik, nem voltak valami fényűzőek: buzogányok, husángok, egy kasza... Eszébe jutott a nagydarab fickó az árnyékbőr köpenyben, aki Ser Rodrikkal hadakozott egy kétkezes pallossal, de amikor megtalálta a holttestét kiterülve a köves talajon, már nem is tűnt olyan nagynak, a köpeny eltűnt, s Tyrion észrevette, hogy a penge sok helyen kicsorbult. Az olcsó acélt rozsdafoltok borították. Nem csoda, hogy az útonállók kilenc holttestet hagy-

tak hátra a csatatéren.

Nekik csak három halottjuk volt. Lord Bracken két fegyverese, Kurleket és Mohor, meg a saját embere, Jyck, aki olyan bátran vetette magát a küzdelembe páncél nélkül. *Bolond mindhalálig,* gondolta Tyrion.

- Lady Stark, arra kérlek, induljunk tovább, amilyen gyorsan csak tudunk! - mondta Ser Willis Wode. Szemei nyugtalanul pásztázták a hegygerincet sisakja hasítékán keresztül. -Egy időre visszavertük őket, de nem mentek messzire.

- El kell temetnünk a halottainkat, Ser Willis - felelte az asszony. - Bátor férfiak voltak. Nem hagyom itt őket a varjaknak és az árnyékmacskáknak.

- A talaj túl köves az ásáshoz - mondta Ser Willis.

- Akkor köveket gyűjtünk és halmot emelünk fölébük.

- Annyi követ gyűjtesz, amennyit csak akarsz - szólalt meg Bronn -, de nélkülem meg Chiggen nélkül. Nekem jobb dolgom is van, mint hogy köveket rakosgassak halottakra... lélegezni, például - végignézett a többi túlélőn. - Aki túl akarja élni a következő éjszakát, jöjjön velünk!

- Attól tartok, igaza van, úrnőm - jegyezte meg Ser Rodrik kimerülten. Az öreg lovag megsebesült a csatában. Bal karján mély vágás éktelenkedett, egy elhajított dárda pedig súrolta a nyakát. Hangján most hallatszott valódi kora. - Ha itt maradunk, biztos, hogy megint ránk támadnak és egy második rohamot lehet, hogy nem élünk túl.

Tyrion látta a haragot Catelyn arcán, de az asszonynak nem maradt más választása.

- Akkor az istenek bocsássanak meg nekünk. Azonnal indulunk!

Lovakból most nem volt hiány. Tyrion Jyck pöttyös heréitjére tette át a nyergét, mert az elég erősnek látszott, hogy kibírjon még legalább három-négy napot. Éppen fel akart mászni, amikor Lharys lépett oda hozzá.

- Most elveszem azt a tőrt, törpe.

- Hadd tartsa meg! - Catelyn Stark lenézett a nyeregből. - És adjátok vissza neki a fejszéjét is! Szükségünk lehet rá, ha újra megtámadnak bennünket.

- Minden köszönetem a tiéd, hölgyem - mondta Tyrion és felszállt a lovára.

- Tartsd meg őket - válaszolt az asszony kurtán. - Most sem bízok benned jobban, mint eddig. - Ellovagolt, mielőtt Tyrion megszólalhatott volna.

Tyrion megigazította lopott sisakját és elvette a fejszét Bronntól. Eszébe jutott, hogyan indult el az úton. A kezei meg voltak kötözve, fejébe pedig csuklyát húztak. A mostani állapota határozott előrelépésként értékelhető. Lady Stark megtarthatja magának a bizalmát. Míg nála a fejsze, előrébb áll a játékban.

Ser Willis Wode vezette őket. Bronn volt a sereghajtó, Lady Stark pedig középen helyezkedett el, ahol a körülményekhez képest a legnagyobb biztonságban volt. Ser Rodrik árnyékként lovagolt mellette. Marillion mogorva pillantásokat vetett hátrafelé Tyrionra, miközben vonultak. Az énekesnek eltörött több bordája, a hárfája és mind a négy ujja a játszó kezén, a nap azonban nem veszett teljesen kárba a számára, mert valahol szert tett egy pompás árnyékbőr köpenyre, amelynek vastag fekete bundáját fehér csikok szabdalták. Hallgatagon gubbasztott a ruhadarabba burkolva és kivételesen nem volt mondanivalója.

Még fél mérföldet sem tettek meg, amikor meghallották az árnyékmacskák morgását maguk mögött, majd kis idő múltán az otthagyott hullákon marakodó vadállatok gonosz hörgése hallatszott. Marillion láthatóan elsápadt. Tyrion mellé léptetett.

- A „gyáva" - mondta neki -, jól rímel azzal, hogy „páva"!

Megsarkantyúzta a lovát, otthagyta az énekest és előrelovagolt Ser Rodrikhoz és Catelyn Starkhoz.

Az asszony összeszorított ajkakkal nézett rá.

- Ott tartottam éppen, amikor olyan durván félbeszakítottak - kezdte Tyrion -, hogy van egy komoly hiba Kisujj meséjében. Bármit gondolsz is rólam, Lady Stark, egyet biztosra vehetsz: sohasem fogadok a családom ellen.

ARYA

Az egyfülű fekete kandúr begörbítette a hátát és fújni kezdett felé.

Arya óvatosan lépdelt a sikátorban, könnyedén egyensúlyozva csupasz talpa ujjpárnáin. Hallotta gyors szívverését és lassúakat, mélyeket lélegzett. Csendes, mint egy árny, mondogatta magának, könnyed, mint egy tollpihe. A kandúr gyanakvó szemei figyelték, ahogy közeledik.

Macskát fogni igen nehéz volt. A kezeit félig begyógyult karmolások szabdalták és mindkét térdén varasodott hegek éktelenkedtek, mert az esések felhorzsolták őket. Eleinte még a szakács nagy, kövér konyhai macskája is könnyedén elmenekült előle, de Syrio egy perc pihenőt sem engedélyezett neki. Amikor vérző kezekkel szaladt oda hozzá, csak ennyit mondott:

- Ilyen lassú vagy? Legyél gyorsabb, leányom! Az ellenfeleid nem csak karcolásokat fognak ejteni rajtad.

A tanár myri tűzzel kente be a sebeit, ami annyira égetett, hogy az ajkába kellett harapnia, nehogy felsikoltson. Ezután újabb macskák után küldte.

A Vörös Toronyban csak úgy hemzsegtek a macskák: a napon heverésző lusta, kivénhedt jószágok, farkukat billegető, hűvös tekintetű egerészek, fürge kiscicák tűhegyes körmökkel, hölgyek jólfésült, szelíd cicái és a szemétkupacokat járó bozontos árnyak. Arya egyenként becserkészte és elkapta mindet, majd büszkén szaladt velük Syrio Forelhez... mindet, kivéve ezt az egyfülű, fekete, ördögi kandúrt.

- Ő az igazi király ebben a kastélyban - mondta neki az egyik aranyköpenyes. - Vénebb, mint a bűn és rettentő aljas. Egyszer a király a királyné az apjával lakomázott, az a fekete dög meg felugrott az asztalra és kikapott egy sült fürjet egyenesen Lord Tywin ujjai közül. Robert úgy nevetett, hogy azt hittük, szétdurran. Tartsd magad távol tőle, gyermekem!

Az állat a fél kastélyt körbefuttatta vele. Kétszer kerülte meg a Segítő Tornyát, átrohant a belső hídon, át az istállókon, le a csigalépcsőkön, elviharzott a kis konyha, a disznóól és az aranyköpenyesek kvártélya mellett, végig a folyó menti fal tövében, fel még több lépcsőn, ide-oda az Árulók sétányán, aztán megint le, át egy kapun, megkerült egy kutat és ki-be rohangált soha nem látott épületekben, míg végül Arya azt sem tudta, hol van.

Most végre megvolt. Mindkét oldalon magas fal emelkedett, előtte pedig nagy, ablaktalan kőtömeg. Csendes, mint egy árny, ismételgette, miközben lopakodott előre, könnyed, mint egy tollpihe.

Amikor már csak három lépés választotta el tőle, a kandúr nekiiramodott. Balra, aztán jobbra ugrott, Arya pedig balra, majd jobbra lépett, elzárva a menekülés útját. A kandúr megint fújt és megpróbált átsurranni a lábai között. Gyors, mint a kígyó, gondolta a lány. A kezei összezárultak az állat körül. A mellkasához szorította, forgott és hangosan nevetett vele, miközben az állat vadul karmolászta a bőrmellényét. Villámgyorsan megcsókolta a szemei között és azonnal visszarántotta a fejét, mielőtt a vadul csapkodó karmok elérték volna az arcát. A kandúr nyivákolt és prüszkölt.

- Mit csinálsz azzal a macskával?

Arya meglepetésében elejtette az állatot és megpördült a hang irányába. A kandúr egy szempillantás alatt eltűnt. A sikátor végében egy kislány állt. A fején aranyfürtökben csüngő hajtömeg, ruhája pedig olyan csinos volt, mintha játék baba lenne. Mellette kövérkés, szőke kisfiú gyöngyökkel kivarrt, peckesen lépdelő szarvassal kabátja mell-részén és apró karddal az oldalán. Myrcella hercegnő és Tommen herceg, villant át Arya agyán. Akkora septa tornyosult fölébük, mint egy csataló, mögöttük pedig két jól megtermett férfit látott vörös palástban. A Lannisterek házi testőrei voltak.

- Mit csináltál azzal a macskával, fiú? - kérdezte megint Myrcella szigorúan. A bátyjához pedig így szólt: - Rongyos fiú, ugye? Nézd meg! - kuncogott.

- Rongyos, piszkos, büdös fiú - helyeselt Tommen.

Nem ismernek meg, döbbent rá Arya. Még azt sem tudják, hogy lány vagyok. Nem csoda. Koszos volt és mezítlábas, a haja csapzott a hosszú vágtától keresztül-kasul a kastélyban, bőrmellényét macskakarmok szaggatták szét, durva szövésű, barna nadrágját pedig sebes térde felett levágták. Az

ember nem selyemben és szoknyában megy macskát fogni. Gyorsan lehajtotta a fejét és fél térdre ereszkedett. Talán nem fogják felismerni. Ha mégis, akkor élete végéig hallgathatja majd Septa Mordane sirámait. Az asszony mélységes megaláztatásnak fogja érezni, és Sansa sem fog többé szóba állni vele a szégyen miatt.

Az öreg, kövér septa közelebb lépett.

- Hogy kerülsz ide, fiú? Semmi keresnivalód a kastélynak ezen a részén!

- Az ilyet nem lehet elhessegetni - szólalt meg az egyik vörös köpenyes. - Mintha patkányokat próbálna távol tartani az ember.

- Kihez tartozol, fiú? - követelőzött a septa. - Felelj! Mi a baj veled? Talán néma vagy?

Aryának a torkán akadt a szó. Ha válaszol, Tommen és Myrcella biztosan felismeri.

- Godwyn, hozd ide! - mondta a septa. A magasabb testőr elindult felé a sikátorban.

Páni félelem szorította össze a torkát, mint egy hatalmas kéz. Akkor sem lett volna képes megszólalni, ha az élete múlik rajta. Nyugodt, mint az állóvíz, mondta hangtalanul.

Amikor Godwyn feléje nyúlt, Arya cselekedett. Gyors, mint a kígyó. Balra hajolt. A testőr ujjai hozzáértek a karjához. Megkerülte. Sima, mint a selyem. Mire a férfi megfordult, ő már a sikátorban rohant. Sebes, mint a szarvas. A septa visítozott. Arya átcsúszott a lábai között, melyek olyan vastagok és fehérek voltak, mint két márványoszlop, felpattant, belerohant Tommen hercegbe és amikor a fiú nyögve a földre roskadt, átugrott felette. Félreugrott a másik testőr elől és máris átjutott rajtuk. Teljes erejéből rohant.

Kiáltásokat hallott, majd dübörgő léptek közeledtek felé hátulról. A földre vetette magát és gurult. A vörös köpenyes megbotlott és átrepült felette. Arya megint talpra ugrott. Egy ablakot pillantott meg magasan maga fölött. A nyílás keskeny volt, alig több egy íjászrésnél. Arya felugrott, elkapta a párkányt és felhúzta magát. Visszafojtott lélegzettel vergődött át a nyíláson. Csúszós, mint az angolna. Egy meglepett szolga előtt ért földet a másik oldalon, felugrott, leporolta a ruháját és újból nekiiramodott, ki az ajtón, végig egy hosszú termen, le egy lépcsőn, át egy eldugott udvaron, befordult egy sarkon, átvetette magát egy falon, bemászott egy hosszú, szűk ablakon és egy koromsötét cellában találta magát. A hangok egyre távolabbról hallatszottak mögötte.

Levegő után kapkodott és teljesen eltévedt. Ha felismerték, jól benne van a pácban, de ezt nem tartotta valószínűnek. Túl gyorsan mozgott. Sebes, mint a szarvas.

Leguggolt a sötétben, a hátát egy nyirkos kőfalnak vetette és feszülten hallgatózni kezdett. A saját szívverésén és távoli vízcsöpögésen kívül azonban semmit sem hallott. Az üldözői elmentek. Csendes, mint egy árny, mondta magában. Hová kerülhetett? Amikor megérkeztek Királyvárba, eleinte rossz álmai voltak arról, hogy eltéved a kastélyban. Apa azt mondta, a Vörös Torony kisebb, mint Deres, az álmaiban azonban hatalmasnak látta, végtelen kőlabirintusnak, amelynek falai mintha megmozdultak és helyet változtattak volna mögötte. Homályos termekben sétált kopott faliszőnyegek előtt, soha véget nem érő csigalépcsőkön ereszkedett alá, udvarokon és hidakon rohant át, s kiáltásai válasz nélkül visszhangzottak. Néhány szobában a vörös kőfalakból mintha vér csöpögött volna és egyetlen ablakot sem talált sehol. Néha apja hangját hallotta, de mindig nagyon távolról és bármilyen gyorsan is futott a hang irányába, az egyre halkabb és halkabb lett, míg végül semmivé foszlott és Arya egyedül találta magát a sötétben.

Most nagyon sötét van, tudatosult benne. Szorosan átölelte csupasz, felhúzott térdeit és reszketni kezdett. Csendben fog várakozni és elszámol tízezerig. Addigra biztonságos lesz visszamászni és megkeresi a hazavezető utat.

Mire nyolcvanhéthez ért, a helyiség világosodni kezdett, ahogy a szeme hozzászokott a feketeséghez. A foltok lassan kezdtek határozottabb alakot ölteni körülötte. Hatalmas, üres szemek meredtek rá éhesen a félhomályban és hosszú fogak csipkés árnyait vélte felfedezni. Elfelejtette, hol tartott a számolásban. Behunyta a szemét, az ajkába harapott és előzte a félelmét. Amikor újra kinyitja, a szörnyeteg eltűnik. Ott sem volt. Úgy tett, mintha Syrio ott lenne mellette a sötétben és a fülébe suttogna. Nyugodt, mint az állóvíz, mondta magában. Erős, mint a medve. Vad, mint a tigris. Megint kinyitotta a szemét.

A szörnyetegek még mindig ott voltak, de a félelem eltűnt.

Arya óvatosan felállt. A fejek körülvették. Kíváncsian megérintette az egyiket, hogy valódi-e. Ujjai hegyével roppant állkapcsot tapintott ki. Elég valóságosnak érezte. A csont érintése sima, hideg és kemény volt. Végigfuttatta az ujjait egy fogon. Fekete volt és éles, mintha sötétségből készült penge lett volna. Megborzongott.

- Halott - mondta hangosan. - Csak egy koponya, nem árthat nekem. - A szörny azonban mintha valahogy tudatában lett volna a jelenlétének. Érezte, hogy az üres szemek őt figyelik a homályban, volt valami abban a fénytelen, üreges lyukban, ami nem szerette őt. Hátrálni kezdett a koponyától és beleütközött egy másikba, amely még nagyobb volt. Egy pillanatra érezte, ahogy a fogak a vállába mélyednek, mintha ki akarnának tépni egy darabot a húsából. Arya megpördült. Érezte, amint a cserzett bőr beakad és elszakad, ahogy egy roppant agyar belekapaszkodik a mellényébe. Ekkor futni kezdett. Újabb koponya sejlett fel előtte, a legnagyobb mind közül, de Arya még csak le sem lassított. Átugrott a fekete fogak kerítésén, amelyek olyan magasak volt, akár a kardok, éhesen tátongó pofán rohant át és az ajtónak vetette magát.

Kezei súlyos vasgyűrűt tapintottak ki a fába ágyazva és megrántotta. Az ajtó egy pillanatra ellenállt, mielőtt lassan befelé lendült volna olyan hangos nyikorgással, hogy Arya biztos volt benne, hogy az egész városban meghallották. Éppen csak annyira nyitotta ki az ajtót, hogy kisurranhasson rajta, egyenesen a mögötte lévő folyosóra.

Ha a szörnyetegek szobája sötét volt, ez a folyosó volt a hét pokol legfeketébb bugyra. Nyugodt, mint az állóvíz, mondta magában Arya, de hiába adott egy percet a szemeinek, hogy alkalmazkodjanak, semmit sem látott, csak az elmosódott körvonalát annak az ajtónak, amelyen át bejött. Megrázta az ujjait a szeme előtt. Érezte a légmozgást, de nem látott semmit. Vak volt. Egy vízi táncos minden érzékével lát, emlékeztette magát. Behunyta a szemét, és egyenletesen kezdett lélegezni, egy, kettő, három, beitta a csendet és kinyújtotta a kezeit.

Ujjai durva, megmunkálatlan követ érintettek a balján. Követte a falat. Kezeit végigfuttatta a felületén és apró, sikló lépésekkel haladt a sötétben. Minden folyosó vezet valahová. Ahova van út befelé, onnan van út kifelé is. A félelem mélyebbre hatol, mint a penge. Ő nem fog félni. Úgy érezte, már nagyon hosszú utat megtett, amikor a fal hirtelen véget ért és hideg fuvallat söpört végig az arcán. Elszabadult hajszálak lágy simogatását érezte a bőrén.

Valahonnan mélyen maga alól zajokat hallott. Csizmák csikorogtak és távoli hangokra lett figyelmes. Nagyon halvány, pislákoló fény vetődött a falra és meglátta, hogy egy óriási fekete kút szélén áll. Vagy húsz láb átmérőjű akna fúródott mélyen a földbe. Az ívelt falakba nagy kődarabokat építettek, s az így keletkezett lépcső egyre lejjebb és lejjebb tekergőzött, mint a pokolba vezető grádicsok, amiről Öreg Nan mesélt nekik. A sötétségből, a föld mélységes mély gyomrából valami jött felfelé...

Arya lepillantott a peremen át és érezte a hideg, fekete leheletet az arcán. Mélyen odalent egy fáklya fényét látta imbolyogni, amely kicsinek látszott, akár egy gyertya. Két férfi alakját vette ki. Az árnyékuk úgy vonaglott a kút falain, mint két óriás. Hallotta az aknában visszhangzó hangjukat is.

- ...talált egy fattyút - mondta az egyik. - Nemsokára elkövetkezik a többi is. Egy nap, két nap, két hét...

- Ha rájön az igazságra, mit fog tenni? - kérdezte egy másik hang a Szabad Városok sima akcentusában.

- Egyedül az istenek tudják - felelte az első hang. Arya látta, ahogy a fáklyából vékony, szürke füstcsík emelkedik és kígyóként tekergőzik felfelé. - A bolondok megpróbálták megölni a fiát és ami még rosszabb, komédiásmutatvánnyá fajult az egész. Nem olyan ember, hogy ezt csak úgy annyiban hagyja. Figyelmeztetlek, a farkas és az oroszlán nemsokára egymás torkának esik, akár akarjuk, akár nem.

- Túl hamar, túl hamar - panaszkodott az idegen kiejtésű hang. - Mire lenne jó egy háború most? Nem állunk készen. Késleltesd!

- Akár arra is kérhetnél, hogy állítsam meg az időt. Minek nézel engem, varázslónak?

A másik kuncogott.

- Nem is kevesebbnek.

Lángok nyalogatták a hideg levegőt. A hosszú árnyékok már majdnem rávetültek a lányra. A következő pillanatban a fáklyás férfi felért a látószögébe, társával az oldalán. Arya hátrébb osont a kúttól, hasra vetette magát és a falhoz lapult. Amikor a két ember elérte a lépcső tetejét, visszafojtotta a lélegzetét.

- Mit tegyek? - kérdezte a fáklyás, egy bőrköpenyes, vastag ember. A lábai a nehéz csizmák ellenére is hangtalanul suhantak a padlón. Sisakja alatt kerek, sebhelyes arc és sötét borosta látszott, mellén sodronying, övében pedig tőr és rövid kard. Arya számára valahogy furcsán ismerősnek tűnt.

- Ha egy Segítő meghalhat, miért ne halhatna meg egy másik is? - felelte az akcentussal beszélő, sárga, villás szakállú férfi. - Már eltáncoltad egyszer ezt a táncot, barátom - Arya biztos volt benne, hogy még sohasem látta ezt az embert. Nagyon kövér volt, mégis könnyedén mozgott, testének súlyát lábujjpárnáin hordozva, mint egy vízi táncos. Ujjain rubin- és zafír-foglalatú aranyló vörös és halvány ezüst gyűrűk csillogtak a fáklya fényében. Hasított, sárga tigrisszemek. Minden ujján gyűrűt viselt, némelyiken kettő is volt.

- Az egyszer nem most van, ez a Segítő pedig nem a másik - mondta a sebhelyes férfi, miközben kiléptek a folyosóra. Mozdulatlan, mint egy kő, suttogta magában Arya, csendes mintegy árny. A két embert elvakította saját fáklyájuk fénye, így nem látták őt, amint néhány lábnyira tőlük a falhoz simul.

- Talán így van - felelte a villásszakállú és megállt, hogy kifújja magát a hosszú lépcsőmászás után. - Mégis időre van szükségünk. A hercegnő gyermeket vár. A khal a kisujját sem mozdítja, míg a fia meg nem születik. Tudod, milyenek ezek a vademberek.

A fáklyás férfi megnyomott valamit. Arya mély dübörgést hallott. A tűz fényében vöröslő, hatalmas szikladarab ereszkedett le a mennyezetről és olyan visszhangzó csattanással ért földet, hogy a lány majdnem felsikoltott. Ahol egy pillanattal korábban még a kút lejárata volt, most csak szilárd, töretlen kőpadló húzódott.

- Ha nem mozdul meg hamarosan, lehet, hogy túl késő lesz - szólalt meg a köpcös, acélsisakos férfi. - Ez már nem kétszereplős játék, ha az is volt egyáltalán. Stannis Baratheon és Lysa Arryn elmenekültek, Őket nem érhetem el, a besúgók pedig azt rebesgetik, hogy kardokat gyűjtenek maguk köré. A Viráglovag írt Égikertbe és arra kérte az apját, hogy küldje a húgát az udvarba. A lány tizennégy éves, kedves, gyönyörű és könnyen kezelhető, Lord Renly és Ser Loras pedig azt szeretnék, ha a király magáévá tenné, elvenné és ő lenne az új királyné. Kisujj... csak az istenek tudják, Kisujj milyen játékot játszik. Mégis Lord Stark az, aki miatt nem alszom nyugodtan. Tud a fattyúról, nála van a könyv. Nemsokára rájön az igazságra. A felesége meg, hála Kisujj mesterkedéseinek, elrabolta Tyrion Lannistert. Lord Tywin ezt gyalázatként fogja értékelni, s Jaime is különös vonzalmat táplál az Ördögfióka iránt. Ha a Lannisterek megindulnak észak felé, a Tullyk is megmozdulnak. Késleltesd, mondod te. Siettessük, mondom én. Még a legügyesebb zsonglőr sem tarthat a levegőben száz labdát örökké.

- Te több vagy, mint zsonglőr, öreg barátom. Te valódi varázsló vagy. Csak annyit kérek tőled, hogy használd a varázserődet még egy kicsit tovább!

Elindultak a folyosón abba az irányba, amerről Arya jött és elhaladtak a szörnyetegek kamrája előtt.

- Megteszem, amit megtehetek - mondta halkan a fáklyavivő. - Aranyra lesz szükségem és még ötven madárkára.

A lány megvárta, míg jó messze eltávolodnak, majd utánuk lopózott. Csendes, mint egy árny.

- Ilyen sokra? - a hangok gyengültek, ahogy a fény lassan elenyészett előtte. - Azokat nehéz megtalálni... olyan fiatalok, hogy ismerjék a leveleket... talán idősebbek... nem halnak meg olyan könnyen...

- Nem. A fiatalabbak biztonságosabbak... bánjatok velük szelíden...

- ...ha tartják a szájukat...

- ...a kockázat...

Arya még jóval azután is látta a fáklya fényét, hogy a hangok elhaltak. Követte a füstölgő csillagot. Kétszer is azt hitte, hogy elveszítette szem elől, de csak ment tovább és mindkétszer meredek, keskeny lépcsők tetején találta magát, s a fáklya fénye messze alatta izzott. Utána sietett, egyre csak lefelé. Egyszer megbotlott egy sziklában, nekiesett a falnak és a kezével csupasz földet markolt, amit gerendákkal erősítettek meg, holott korábban az alagút falát kő borította.

Mérföldeken át osonhatott utánuk. Végül eltűntek a szeme elől, de nem mehetett másfelé, csak előre. Megint megtalálta a falat, követni kezdte. Vakon tévelygett és elképzelte, amint Nymeria ott lépdel mellette. Egy idő múlva már térdig gázolt valami bűzös vízben. Azt kívánta, bárcsak táncolhatna rajta, ahogy talán Syrio képes rá és eltűnődött, vajon viszontlátja-e még a napfényt. Koromsötét volt, mire Arya kijutott az éjszakai levegőre.

Egy szennyvízcsatorna szájánál találta magát, ahol a mocsok a folyóba ömlött. Olyan büdösnek érezte magát, hogy ott helyben levetkőzött. A folyóparton hagyta koszos ruháit és fejest ugrott a mély, fekete vízbe. Addig úszott, míg teljesen tisztának nem érezte magát, majd dideregve kimászott. Néhány lovas vágtatott el a folyó menti úton, de ha látták is a csupasz, sovány kislányt, amint a rongyait mossa a holdvilágnál, nem törődtek vele.

Mérföldekre eltávolodott a kastélytól, de Királyvárban bárhol volt is az ember, csak fel kellett pillantania és láthatta a Vörös Tornyot Aegon Hegyén, nem állt fenn tehát annak a veszélye, hogy esetleg eltéved. Mire elérte a kapu melletti őrszobát, a ruhái majdnem teljesen megszáradtak. A csapórácsot leengedték, a kapukat pedig bezárták, így az egyik mellékajtó felé vette az irányt. Az aranyköpenyesek, akik az őrséget adták, csak röhögtek, amikor bebocsáttatást kért.

- Tűnj innen! - szólt rá az egyik. - A konyhai maradékok elfogytak és sötétedés után nem koldulhatsz.

- Nem vagyok koldus - mondta Arya. - Itt lakom.

- Azt mondtam, tűnj innen! Kérsz egyet a füled tövére, hogy jobban hallj?

- Az apámhoz akarok menni!

Az őrök összenéztek.

- Én magam pedig szeretném megdugni a királynét, ha már erről van szó - mondta a fiatalabb.

Az idősebb morcosan nézett a lányra.

- Ki az apád, fiú, a városi patkányirtó?

- A Király Segítője - felelte Arya.

A két katona röhögni kezdett, és az idősebb hirtelen meglendítette felé az öklét, szenvtelenül, ahogy egy kutyát üt agyon az ember. Arya már azelőtt látta az ütést, hogy az elindult volna. Érintetlenül ugrott félre az útjából.

- Nem vagyok fiú! - kiáltott rájuk. - Arya Stark vagyok Deresből és ha hozzám mertek érni, az apám karóra tűzeti a fejeteket. Ha nem hisztek nekem, hívjátok ide Jory Casselt vagy Vayon Poolet a Segítő Tornyából! - csípőre tette a kezét. - Nos, kinyitjátok végre a kaput, vagy kértek egyet a fületek tövére, hogy jobban halljatok?

Az apja egyedül volt az emeleti szobában, amikor Harwin és Kövér Tom bevezették. A könyökénél egy olajlámpás égett halványan. A férfi a legnagyobb könyv fölé görnyedt, amit Arya valaha látott. A hatalmas, vaskos kötet kopott bőrborítók közé zárt megsárgult és repedezett lapjain cikornyás, olvashatatlan írás látszott, de az apja becsukta és meghallgatta Harwin jelentését. Szigorú arccal köszönte meg nekik és küldte el őket.

- Tudod, hogy az őrségem fele téged keresett? - szólalt meg Eddard Stark, amikor kettesben maradtak. - Septa Mordane magán kívül van a félelemtől. A szentélyben imádkozik, hogy biztonságban visszatérj. Arya, tudod, hogy sohasem szabad kimenned a kastély kapuin kívülre az engedélyem nélkül!

- Nem mentem ki a kapukon! - tört ki belőle. - Vagyis nem akartam. Lenn voltam a kazamatákban, csak hát ők befordultak abba az alagútba. Koromsötét volt, nekem pedig nem volt fáklyám vagy gyertyám, amivel világíthattam volna, ezért követnem kellett őket. Nem mehettem vissza arra, amerről jöttem a szörnyetegek miatt. Apa, a te megölésedről beszélgettek! Nem a szörnyetegek, hanem a két ember. Ők nem láttak engem, mert mozdulatlan voltam, mint a kő és csendes, mint egy

árny, de én hallottam őket. Azt mondták, van egy könyved meg egy fattyúd, meg azt, hogy ha egy Segítő meghalhatott, miért ne halhatna meg egy másik is? Ez az a könyv? A fattyú, gondolom, Jon.

- Jon? Arya, miről beszélsz? Ki mondta ezt?

- Hát ők - felelte a lány. - Az egyik kövér volt és gyűrűket meg sárga, villás szakállat viselt, a másikon meg sodronying és acélsisak volt és a kövér azt mondta, hogy várniuk kell, de a másik azt felelte erre, hogy nem tud zsonglőrködni és hogy a farkas meg az oroszlán fel fogják falni egymást és hogy komédiásmutatvány volt az egész - próbálta felidézni a többit. Nem értett pontosan mindent, amit hallott és most az egész összekeveredett a fejében. - A kövér azt mondta, hogy a hercegnő gyermeket vár. A sisakos, aki a fáklyát is tartotta, azt mondta, sietniük kell. Azt hiszem, varázsló volt.

- Varázsló - ismételte Ned, de nem mosolygott. - Hosszú, fehér szakálla volt és magas, csúcsos kalapja csillagokkal teleszórva?

- Nem! Nem olyan volt, mint Öreg Nan történeteiben. Nem úgy nézett ki, mint egy varázsló, de a kövér azt mondta, hogy az.

- Figyelmeztetlek, Arya, ha ilyen légből kapott mesékkel...

- Nem, mondtam, hogy a kazamatákban történt, a titkos fal mellett. Macskákat üldöztem és akkor... - elfintorította az arcát. Ha bevallja, hogy feldöntötte Tommen herceget, az apja tényleg dühös lesz rá. - ...hát, bemásztam ezen az ablakon. Ott találtam meg a szörnyeket.

- Szörnyek és varázslók - sóhajtott az apja. - Úgy tűnik, jó kis kalandban lehetett részed. Ezek az emberek, akiket kihallgattál, azt mondod, zsonglőrködésről meg mutatványosokról beszéltek?

- Igen - vallotta be Arya -, csak...

- Arya, mutatványosok voltak - mondta neki az apja. - Most legalább egy tucat társulat van Királyvárban. Azért jöttek, hogy pénzt csaljanak ki a tornára érkezett tömegből. Nem tudom, ez a kettő mit csinálhatott a kastélyban, de lehet, hogy a király akart megnézni egy műsort.

- Nem! - a kislány makacsul megrázta a fejét. - Nem voltak...

- Semmilyen körülmények között nem lenne szabad követned az embereket és kémkedni utánuk. Azt sem szeretem, hogy a lányom mindenféle ablakokon mászik be kóbor macskákra vadászva. Nézd meg magad, drágaságom! A karod össze van karmolászva. Már eleget bohóckodtál. Mondd meg Syrio Forelnek, hogy beszélni akarok vele...

Rövid kopogás szakította félbe.

- Bocsáss meg, Lord Eddard - szólt be Desmond a résnyire nyitott ajtón -, de egy fekete testvér van itt, kihallgatást kér. Azt mondja, a dolog sürgős. Gondoltam, talán tudni akarsz róla.

- Az ajtóm mindig nyitva áll az Éjjeli Őrség előtt - felelte Apa.

Desmond bevezette a férfit. Görnyedt volt és csúnya, ápolatlan szakállal és mosatlan ruhában, Apa mégis szívélyesen üdvözölte és a nevét tudakolta.

- Yoren, szolgálatodra, uram. Bocsáss meg a késői óráért! - meghajolt Arya felé. - Ez pedig biztosan a fiad. Hasonlít rád.

- Lány vagyok! - kiáltotta bőszen Arya. Ha az öregember a Falról érkezett, akkor Deresen át kellett jönnie. - Ismered a fivéreimet? - kérdezte izgatottan. - Robb és Bran Deresben vannak, Jon pedig a Falon. Havas Jon, ő is az Éjjeli Őrségben szolgál, ismerned kell, van egy rémfarkasa, fehér, vörös szemekkel. Jon már felderítő? Én Arya Stark vagyok - az öregember a rossz szagú ruhában furcsán nézett rá, de Arya képtelen volt abbahagyni a beszédet. - Amikor visszamész a Falhoz, elvinnél Jonnak egy levelet, ha írok neki? - Azt szerette volna, ha Jon itt van vele. Ő hinne neki a kazamatákkal, a villásszakállú kövér emberrel és az acélsisakos varázslóval kapcsolatban.

- A lányom gyakran megfeledkezik az udvariasságról - mondta Eddard Stark halvány mosollyal, amitől a szavai is meglágyultak. - Kérlek, bocsáss meg neki, Yoren! A fivérem, Benjen küldött?

- Senki sem küldött, uram, talán csak a vén Mormont. Azért jöttem, hogy embereket toborozzak a Falra és amikor Robert király legközelebb kihallgatást ad, letérdeljek elé és elpanaszoljam neki a szükségünket és megtudjam, van-e a kazamatákban olyan söpredék, amitől a király és Segítője esetleg szívesen megszabadulnának. Ám mondhatjuk azt is, hogy Benjen Stark miatt is jöttem. Már fekete vér folyik az ereiben. Így az én fivérem is, akárcsak a tiéd. Őmiatta is jöttem. Keményen

vágtattam, majdnem kidőlt alólam a lovam, úgy hajszoltam, de magam mögött hagytam a többieket.

- A többieket?

Yoren kiköpött.

- Zsoldosok, szabadlovasok, meg efféle mocskok. A fogadó tele volt velük és láttam, hogy szagot fognak. A vér vagy az arany szagát. Végső soron egyforma szaga van mindegyiknek. Nem mindegyikük jött Királyvár felé. Néhányan Kaszter hegyre vágtattak, az közelebb van. Biztos lehetsz benne, hogy Lord Tywinhoz mostanra már eljutott a hír.

Apa a homlokát ráncolta.

- Miféle hír?

Yoren Aryára pillantott.

- Olyan, amiről, ha megbocsátasz, legjobb négyszemközt beszélni.

- Ahogy kívánod. Desmond, kísérd a lányomat a hálótermébe! - Apja megcsókolta a homlokát. - Holnap folytatjuk a beszélgetést.

Arya nem mozdult.

- Semmi baj nem érte Jont, ugye? - kérdezte Yorentől. - Vagy Benjen bácsit?

- Nos, ami Starkot illeti, nem tudom megmondani. A Havas gyerek elég jól volt, amikor eljöttem a Falról. Nem miattuk aggódom.

Desmond megfogta a kezét.

- Gyere velem, hölgyem! Hallottad az apádat.

Arya nem tehetett mást, mint hogy vele megy. Azt kívánta, bár Kövér Tom lenne az. Tommal talán ott maradhatna az ajtó közelében valamilyen kifogással és kihallgathatná, mit mond Yoren, de Desmond túlságosan célratörő volt ahhoz, hogy kijátszhatta volna.

- Hány őre van apámnak? - kérdezte tőle, miközben lefelé mentek a lépcsőn a hálóterme felé.

- Itt Királyvárban? Ötven.

- Nem hagyjátok, hogy bárki megölje, ugye? - nézett fel Desmondra.

Desmond nevetett.

- Attól ne félj, kis hölgy! Lord Eddardot éjjel-nappal őrizzük. Nem esik bántódása.

- A Lannistereknek több emberük van ötvennél - mutatott rá Arya.

- Az lehet, de minden északi tíz déli karddal ér fel, úgyhogy nyugodtan alhatsz.

- De mi van, ha egy varázslót küldenek, hogy megölje?

- Nos, arról csak annyit - felelte Desmond és előhúzta a kardját -, hogy a varázslók ugyanúgy meghalnak, mint a többi ember, ha levágod a fejüket.

- Könyörgök, Robert! - kérlelte Ned. - Gondold meg, mit beszélsz! Egy gyermeket akarsz megöletni!

- A lotyó terhes! - a király ökle olyan hangosan sújtott le a tanácskozóasztalra, mint a mennydörgés. - Figyelmeztettelek, hogy ez fog történni, Ned. Ott a sírhalmok között, figyelmeztettelek, de te nem akartad meghallani. Most hallani fogod! Azt akarom, hogy meghaljanak, az anya és a gyerek is, azzal a bolond Viseryssel együtt! Ez elég világos neked? Azt akarom, hogy meghaljanak!

A többi tanácstag igyekezett úgy tenni, mintha valahol máshol lenne. Semmi kétség, ők bölcsebbek voltak nála. Eddard Stark ritkán érezte magát ilyen egyedül.

- Ha megteszed, örökre bemocskolod magad!

- Akkor szálljon a fejemre, csak legyen meg! Nem vagyok annyira vak, hogy ne vegyem észre a bárd árnyékát, amely a fejem felett lóg.

- Nincs semmiféle bárd - mondta Ned a királyának. - Csak egy árnyék árnyéka, húsz évvel ezelőttről... ha egyáltalán létezik.

- Ha? - kérdezte Varys halkan, púderes kezeit tördelve. - Uram, meghazudtolsz engem. Hát tárnék én hazugságokat a király és a tanács elé?

Ned hidegen bámult az eunuchra.

- Elénk tárod egy áruló suttogásait a világ másik végéről. Lehet, hogy Mormont téved. Az is lehet, hogy hazudik.

- Ser Jorah nem merne becsapni engem - felelte Varys ravasz mosollyal. - Ezt biztosra veheted, uram. A hercegnő gyermeket vár.

- Mondod te. Ha tévedsz, nincs mitől tartanunk. Ha a lánynak nem sikerül kihordania, nincs mitől tartanunk. Ha leánya születik fiú helyett, nincs mitől tartanunk. Ha a csecsemő nem marad életben, nincs mitől tartanunk.

- És ha fiú lesz? És ha életben marad?

- A keskeny tenger akkor is ott lesz közöttünk. Akkor fogok félni a dotharkiktól, ha megtanítják a lovaikat vízen vágtatni.

A király ivott egy korty bort és dühösen Nedre meredt az asztal fölött.

- Azt tanácsolod tehát, hogy ne tegyek semmit, míg a sárkányivadék fel nem bukkan a seregeivel a partjaimon?

- Ez a „sárkányivadék" az anyja hasában van - felelte Ned. - Még maga Aegon sem kezdett el hódítani, míg abba nem hagyta a szopást.

- Istenek! Olyan makacs vagy, mint egy bölény, Stark! - a király körülnézett a tanácsteremben. - És a többiek elhagyták valahol a nyelvüket? Senki sem győzi meg ezt a fagyott képű bolondot?

Varys arcán hízelgő mosoly jelent meg és puha kezét Ned karjára tette.

- Megértem az aggályaidat, Lord Eddard, igazán. Nem okozott nagy örömet a számomra, hogy a tanács elé kellett tárnom ezt a kellemetlen hírt. Rettenetes választás előtt állunk. Gonosz választás előtt. Mi azonban, akik uralkodunk, kénytelenek vagyunk gonosz dolgokat tenni a birodalom javáért, bármennyire is fájjon nekünk.

Lord Renly vállat vont.

- A dolog elég egyszerűnek tűnik a számomra. Már évekkel ezelőtt meg kellett volna öletnünk, Viseryst meg a húgát, de felséges bátyám elkövette azt a hibát, hogy Jon Arrynra hallgatott.

- Az irgalom sohasem hiba, Lord Renly - vágott vissza Ned. - A Három Folyónál Ser Barristan tucatnyi jó emberünket vágta le, Robert és az én barátaimat. Amikor súlyos sebesülten, szinte haldokolva elénk hozták, Roose Bolton azt követelte, hogy vágjuk el a torkát, a bátyád azonban így szólt: „nem fogok megöletni egy embert a hűsége miatt, sem pedig azért, mert jól harcolt", és a saját mesterét küldte el Ser Barristanhoz, hogy gondoskodjon a sebeiről - hosszú, fagyos pillantást vetett a királyra. - Bárcsak itt lenne most az az ember!

Robertben volt annyi szégyenérzet, hogy elvörösödjön.

- Az nem ugyanaz volt - tiltakozott. - Ser Barristan a Királyi Testőrség lovagja volt.

- Daenerys pedig egy tizennégy éves lány. - Ned tudta, hogy jóval túllépte a bölcsesség határát, de képtelen volt csendben maradni. - Robert, kérdezem tőled, miért keltünk fel a Targaryenek ellen, ha nem azért, hogy véget vessünk a gyermekgyilkosságoknak?

- Hogy véget vessünk a Targaryeneknek! - mordult fel a király.

- Felség, sohasem féltél Rhaegartól - Ned küszködött, hogy távol tartsa a hangjától a megvetést. - Annyira elpuhítottak volna az évek, hogy reszketni kezdesz egy még meg sem született gyermek árnyékától?

Robert arca lilára vált.

- Elég, Ned! - figyelmeztetően rászegezte az ujját. - Egy szót se többet! Elfelejtetted talán, ki itt a király?

- Nem, felség - válaszolta Ned. - És te?

- Elég! - mennydörögte a király. - Felfordul a gyomrom a szócsépléstől. Megteszem, vagy legyek átkozott! Mit mondotok?

- Meg kell ölnünk - jelentette ki Lord Renly.

- Nincs más választásunk - dörmögte Varys. - Szomorú, szomorú...

Ser Barristan Selmy felemelte halvány fényű tekintetét az asztalról és így szólt:

- Felség, van becsület abban, ha szembeszállunk az ellenséggel a csatatéren, abban azonban szemernyi sincsen, ha az anyja méhében öljük meg. Bocsáss meg, de Lord Eddard mellé kel állnom.

Pycelle nagymester megköszörülte a torkát. Úgy tűnt, mintha ez az eljárás perceket venne igénybe.

- Az én rendem a birodalmat szolgálja, nem az uralkodót. Valaha épp olyan hűséggel segítettem Aerys királyt, mint amilyen hűséggel most Robert királyt segítem, így nincs szándékom ártani leánygyermekének. Mégis ezt kell kérdeznem tőletek: ha újra háború tör ki, hány katona fog meghalni? Hány város lesz a tűz martaléka? Hány gyermeket szakítanak majd el az anyjától, hogy egy lándzsa hegyén végezzék? - Végtelenül szomorúan, végtelenül fáradtan simított végig pazar fehér szakállán. - Nem okosabb, sőt nem kedvesebb-e, ha Daenerys Targaryen meghal most, hogy tízezrek élhessenek?

- Kedvesebb - mondta Varys. - Jól beszéltél és igazat szóltál, nagymester. Így van. Ha az istenek szeszélyességükben netán fiút adnak Daenerys Targaryennek, a királyság lángba borul.

Kisujj volt az utolsó. Amikor Ned feléje pillantott, Lord Petyr éppen elnyomott egy ásítást.

- Amikor ágyban találod magad egy csúnya asszonnyal, a legjobb, amit tehetsz, hogy behunyod a szemed és túlesel rajta - jelentette ki. - A várakozástól nem lesz szebb a leányzó. Csókold meg és felejtsd el!

- Csókold meg? - ismételte meg Ser Barristan döbbenten.

- Acélcsókkal - mondta Kisujj.

Robert a Segítője felé fordult.

- Nos, íme, Ned. Te és Selmy egyedül maradtatok ebben az ügyben. Egyetlen kérdés marad csak: kit találunk, aki megöli?

- Mormont királyi bocsánatra sóvárog - emlékeztette őket Lord Renly.

- Kétségbeesetten - felelte Varys. - Az élet után azonban még jobban sóvárog. Mostanra a hercegnő Vaes Dothrak közelébe ért, ahol halált jelent, ha valaki kardot ránt. Ha elmesélném nektek, mit műveltek a dothrakik azzal a szerencsétlennel, aki egyszer megtette ezt egy khaleesi ellen, egyikőtök sem aludna ma éjjel - végigsimította púderezett arcát. - Nos, a méreg... mondjuk Lys könnyei. Khal Drogónak sohasem kell megtudnia, hogy a feleségét nem természetes halál érte.

Pycelle nagymester álmos szemei felpattantak. Gyanakodva sandított az eunuchra.

- A méreg a gyávák fegyvere - tiltakozott a király.

Ned eleget hallott.

- Bérgyilkosokat küldtök, hogy végezzenek egy tizennégy éves lánnyal és közben a becsület

miatt aggódtok? - hátralökte a székét és felállt. - Tedd meg magad, Robert! Annak kell megsuhintani a kardot, aki az ítéletet hozta. Nézz a szemébe, mielőtt végzel vele! Lásd a könnyeit, halld az utolsó szavait! Ennyivel tartozol neki.

- Az istenekre! - szitkozódott Robert. A szó úgy robbant ki belőle, mintha képtelen lenne uralkodni a haragján. - Te tényleg komolyan gondolod, hogy a fene vigyen el! - a könyökénél lévő boroskancsó után nyúlt, de az üres volt. Dühösen hozzávágta a falhoz. Az edény apró darabokra tört. - Elfogyott a borom és elfogyott a türelmem! Elég ebből. Csak tegyétek meg!

- Én nem veszek részt gyilkosságban, Robert. Tegyél, amit akarsz, de ne kérj, hogy a pecsétemet adjam hozzá!

Egy pillanatig Robert nem értette, mit mondott Ned. Az engedetlenség keserű poharát nem gyakran kényszerült kiüríteni. Ahogy felfogta, arckifejezése lassan megváltozott. A szeme összeszűkült és a bársonygallér mellett mély pír kúszott fel a nyakán. Dühösen szegezte az ujját Nedre.

- Te vagy a Király Segítője, Lord Stark! Azt csinálod, amit parancsolok neked, vagy ha nem, majd találok magamnak olyan Segítőt, aki megteszi!

- Sok sikert kívánok neki - Ned kioldotta a súlyos csatot, amely összefogta köpenye redőit és díszes kezet mintázott. Ez volt hivatalának jelvénye. Letette az asztalra a király elé és szomorúan gondolt arra az emberre, aki feltűzte neki, a barátra, akit valaha szeretett. - Jobb embernek gondoltalak ennél, Robert. Azt hittem, nemes királyt választottunk.

Robert arca bíborvörös volt.

- Kifelé! - károgta, fuldokolva a haragtól. - Kifelé, a fene essen beléd, végeztem veled! Mire vársz? Menj, fuss vissza Deresbe! Tegyél róla, hogy soha többé ne lássam a képedet, mert különben esküszöm, karóra tűzetem a fejed!

Ned meghajolt és szó nélkül sarkon fordult. A hátán érezte Robert tekintetét. Ahogy kiviharzott a tanácsteremből, a megbeszélés folytatódott, mintha mi sem történt volna.

- Braavoson van egy társaság, amit úgy hívnak, az Arcnélküli Emberek - indítványozta Pycelle nagymester.

- Van fogalmad róla, milyen drágák? - panaszkodott Kisujj. - Egy kereskedő megölésének áráért egy egész hadseregnyi közönséges zsoldost fogadhatnánk fel, és ez még csak egy kereskedő. Rá sem merek gondolni, mennyit kérnének egy hercegnőért!

Amikor becsukta az ajtót, a hangok elhallgattak mögötte. Ser Boros Blount őrködött a terem előtt a Királyi Testőrség hosszú, fehér palástjában és páncéljában. Gyors, kíváncsi pillantást vetett Nedre a szeme sarkából, de nem kérdezett semmit.

Súlyosnak és nyomasztónak érezte a napot, miközben áthaladt a hídon a Segítő Tornyába. Eső közeledtét érezte a levegőben. Ned örömmel fogadta volna. Talán egy cseppet kevésbé érezte volna tisztátalannak magát. Amikor felért a toronyszobába, magához hívatta Vayon Poole-t. Az intéző azonnal megjelent.

- Értem küldtél, Segítő uram?

- Nem vagyok többé Segítő - mondta neki Ned. - A király és én veszekedtünk. Visszatérünk Deresbe.

- Azonnal megteszem a szükséges előkészületeket, uram. Két hétre lesz szükségünk, hogy mindent utazásra kész állapotba hozzunk.

- Lehet, hogy nem lesz rá két hetünk. Lehet, hogy egy napunk sem lesz rá. A király említett valamit a fejemmel és egy karóval kapcsolatban. - Ned összeráncolta a homlokát. Nem hitte igazán, hogy a király kezet emelne rá. Nem, Robert nem. Most dühös, de amint Ned biztonságosan eltűnik a szeme elől, lehiggad, ahogy az mindig is történt.

Mindig? Hirtelen azon kapta magát, hogy Rhaegar Targaryenre gondol. Már tizenöt éve halott, de Robert éppúgy gyűlöli, mint valaha. Kényelmetlen gondolat volt... és ott volt a másik ügy, Catelyn és a törpe, amire Yoren figyelmeztette előző éjjel. Az is nemsokára kiderül, ez olyan biztos, mint hogy felkel a nap, és ha a királyban ilyen sötéten izzik a harag... Lehet, hogy Robertet egy fikarcnyit sem érdekli Tyrion Lannister sorsa, de sértené a büszkeségét és nem lehet tudni, a királyné mit tesz.

- Az lenne a legbiztonságosabb, ha azonnal elindulnék - mondta Poole-nak. - Magammal viszem a lányaimat és néhány katonát. A többiek utánam jöhetnek, ha elkészültek. Szólj Jorynak, de ne mondd el senki másnak, ne tégy semmit, míg én és a lányok el nem mentünk. A kastély tele van szemekkel és fülekkel. Jobban örülnék, ha a terveim nem tudódnának ki.

- Ahogy parancsolod, uram.

Miután elment, Eddard Stark odament az ablakhoz és gondterhelten leült. Robert nem hagyott neki más választást. Meg kellene köszönnie neki. Jó volna visszatérni Deresbe. Soha nem is lett volna szabad eljönnie onnét. Ott várnak rá a fiai. Talán neki és Catelynek új fia is születik, ha visszatér, hiszen még nem olyan öregek. Emellett mostanában gyakran azon kapta magát, hogy hóról álmodozik és a farkaserdő mély, éjszakai csendjéről.

Ugyanakkor a távozás gondolata is dühítette. Még annyi elvégzetten dolog volt. Ha felügyelet nélkül maradnak, Robert és gyávákból meg hízelgőkből álló tanácsa koldusbotra juttatják a királyságot... vagy, ami még rosszabb, eladják a Lannistereknek az adósságaik fejében. Az igazságot sem derítette még ki Jon Arryn halálával kapcsolatban. Talált ugyan néhány darabkát, ami elég volt hozzá, hogy meggyőzze: Jont valóban megölték, ez azonban nem volt több egy lábnyomnál az erdei talajon. Magát az állatot nem látta még, de érezte, hogy ott ólálkodik rejtőzködve, alattomosan.

Hirtelen eszébe jutott, hogy a tengeren át is visszatérhet Deresbe. Ned nem volt tengerész és normális körülmények között a királyi utat választotta volna, de ha hajóval utazik, megállhat Sárkánykőnél és beszélhet Stannis Baratheonnal. Pycelle korábban elküldött egy hollót a vízen át Ned udvarias levelével, amelyben arra kérte Lord Stannist, hogy térjen vissza és foglalja el a helyét a kistanácsban. Eddig nem érkezett válasz, de a hallgatás csak még inkább felébresztette a gyanúját. Lord Stannis részese volt a titoknak, amelyért Jon Arryn az életével fizetett, ebben bizonyos volt. Nagyon könnyen lehet, hogy az igazság a Targaryen ház ősi szigeti erődjében vár rá.

És ha megtudod, mi lesz? Vannak titkok, amelyek jobb, ha rejtve maradnak. Vannak titkok, amelyeket túl veszélyes megosztani másokkal, még azokkal is, akiket szeretsz, akikben bízol. Ned előhúzta az övén lógó hüvelyéből a tőrt, amit Catelyn hozott neki. Az Ördögfióka tőre. Miért akarná a törpe megölni Brant? Nyílván azért, hogy elhallgattassa. Újabb titok, vagy csupán ugyanannak a hálónak egy másik szála?

Vajon Robert is a részese? Nem gondolta, de régebben azt sem gondolta volna, hogy Robert egyszer asszonyok és gyermekek meggyilkolására ad parancsot. Catelyn megpróbálta figyelmeztetni. Ismerted Robertet, az embert, mondta neki az asszony. A király azonban idegen számodra. Minél előbb hagyja itt Királyvárat, annál jobb. Ha indul holnap reggel hajó észak felé, jó lenne a fedélzetén lenni.

Megint magához hívatta Vayon Poole-t és elküldte a kikötőbe, hogy csendben de gyorsan nézzen körül.

- Keress nekem egy gyors hajót egy tapasztalt kapitánnyal! - mondta az intézőnek. - Nem érdekel a kabinok mérete vagy a berendezés minősége, a lényeg, hogy sebes járatú és biztonságos legyen. Azonnal indulni akarok.

Alig ment el Poole, amikor Tomard látogatót jelentett.

- Lord Baelish szeretne beszélni veled, uram!

Ned már-már azon volt, hogy elküldi, de meggondolta magát. Még nem volt szabad, s amíg ez a helyzet, az ő játékukat kell játszania.

- Vezesd be, Tom!

Lord Petyr úgy ballagott a szobába, mintha semmi sem történt volna aznap reggel. Hasított tej- és ezüstszínű bársonymellény és fekete zsinórral szegélyezett szürke selyempalást volt rajta, arcán pedig a megszokott gúnyos mosoly.

Ned hidegen köszöntötte.

- Megtudhatnám látogatásod okát, Lord Baelish?

- Nem tartalak fel sokáig, éppen Lady Tandához indultam vacsorára. Orsóhalpástétom és roston sült szopós malac lesz. Azt fontolgatja, hogy hozzám adja az ifjabbik lányát, ezért az asztala mindig lenyűgöző. Az igazat megvallva még a malacot is szívesebben venném el, de ezt ne mondd el

neki! Rettenetesen szeretem az orsóhalpástétomot.

- A világért sem szeretnélek távol tartani az angolnáidtól, uram - mondta neki Ned jeges megvetéssel. - Pillanatnyilag senki sem jut eszembe, akinek a társaságára kevésbé vágynék, mint a tiédre.

- Óh, biztos vagyok benne, hogy ha tényleg elgondolkodnál, fel tudnál sorolni néhány nevet. Például Varyst. Cerseit. Vagy Robertet. Őfelsége igencsak dühös rád. Még sokáig beszélt rólad, miután ma reggel faképnél hagytál bennünket. Az "arcátlanság" és a "hálátlanság" szavak sokszor előfordultak a beszédében, ha jól emlékszem.

Ned nem méltatta válaszra. Székkel sem kínálta vendégét, de Kisujj azért helyet foglalt.

- Miután kiviharzottál a teremből, rám maradt, hogy meggyőzzem őket: ne béreljék fel az Arcnélküli Embereket - folytatta vidáman. - Ehelyett Varys csendben elterjeszti, hogy lordot csinálunk bárkiből, aki elintézi a Targaryen-lányt.

Ned viszolygott tőlük.

- Tehát most már címeket osztogatunk a gyilkosoknak.

Kisujj vállat vont.

- A címek olcsók. Az Arcnélküli Emberek drágák. Az igazat megvallva, én sokkal többet segítettem a Targaryen-lányon, mint te a szónoklatoddal a becsületről. Hadd próbálja megölni egy, a nemesség látomásától megrészegült zsoldos. Minden valószínűség szerint el fogja fuserálni, s attól kezdve a dothrakik őrizni fogják. Ha egy Arcnélküli Embert küldenénk utána, már le is írhatnánk.

Ned rámeredt.

- Ott ülsz a tanácsban és csúnya asszonyokról meg acélcsókokról beszélsz, most pedig azt várod tőlem, hogy higgyem el, csak meg akartad védeni a lányt? Hát mekkora bolondnak nézel te engem?

- Nos, valójában meglehetősen nagynak - nevetett Kisujj.

- Mindig ilyen szórakoztatónak találod a gyilkosságot, Lord Baelish?

- Nem a gyilkosságot találom szórakoztatónak, Lord Stark, hanem téged. Úgy uralkodsz, mint aki olvadó jégen táncol. Biztos vagyok benne, hogy nemes csobbanást fogsz produkálni. Azt hiszem, ma reggel hallottam az első repedést.

- Az elsőt és az utolsót - mondta Ned. - Végeztem a hivatalommal.

- Mikor kívánsz visszatérni Deresbe, uram?

- Amint tudok. Mi közöd hozzá?

- Semmi... de ha esetleg még mindig itt lennél ma este, örömmel elvinnélek abba a bordélyba, amelyet az embered, Jory olyan eredménytelenül keres - Kisujj elmosolyodott. - Még Lady Catelynnek sem fogom elmondani.

CATELYN

- Üzenned kellett volna érkezésedről, úrnőm! - mondta neki Ser Donnel Waynwood, miközben a lovaik felfelé kapaszkodtak a hágón. - Kíséretet küldtünk volna eléd. A magas út már nem olyan biztonságos, mint valaha volt, egy ilyen kis csapat számára, mint a tiéd.

- Ezt saját kárunkon tanultuk meg, Ser Donnel - felelte Catelyn. Néha úgy érezte, mintha a szíve kővé vált volna. Hat bátor ember adta az életét, hogy eljuthasson idáig és még arra sem érzett késztetést, hogy megsirassa őket. Még a neveik is elhalványultak az emlékezetében. - A rablók éjjel-nappal üldöztek bennünket. Három embert veszítettünk az első támadásban, további kettőt a másodikban, Lannister szolgálója pedig belehalt a lázba, mert a sebei elüszkösödtek. Amikor hallottuk az embereid közeledését, azt hittem, a biztos végzet ért utol mindannyiunkat.

Felkészültek az utolsó, elkeseredett összecsapásra, karddal a kézben, hátukat a szikláknak vetve. A törpe éppen a fejszéjét élesítette és valami csípős megjegyzést tett, amikor Bronn észrevette a lobogót a lovasok feje felett, az Arryn ház holdas-sólymos égszínkék és fehér címerét. Catelyn sohasem örült még látványnak ennyire.

- A klánok bátrabbak lettek, mióta Lord Jon meghalt - folytatta Ser Donnel. Köpcös, húsz év körüli ifjú volt, komoly és barátságos, széles orral és sűrű, kócos barna hajjal. - Ha rajtam múlna, felvinnék magammal száz embert a hegyekbe, kiverném őket a fedezékeikből és olyan leckében részesíteném őket, hogy megemlegetnék, de a nővéred megtiltotta. Még azt sem engedélyezte a lovagjainak, hogy részt vegyenek a Segítő tornáján. Azt akarja, hogy minden kard kéznél legyen, ha meg kell védeni a Völgyet... hogy mi ellen, abban senki sem biztos. Néhányak szerint árnyak ellen - Nyugtalanul pillantott az asszonyra, mintha hirtelen eszébe jutott volna, kivel is áll szemben. - Remélem, nem szóltam udvariatlanul, úrnőm! Nem akartalak megbántani.

- Az őszinte beszéd sohasem bánt meg, Ser Donnel. - Catelyn tudta, mitől fél a nővére. Nem árnyaktól, hanem Lannisterektől, gondolta magában és hátrapillantott, ahol a törpe lovagolt Bronn mellett. Azok ketten nagyon bizalmas barátok lettek, mióta Chiggen meghalt. Nem tetszett neki a kis ember ravaszsága. Amikor nekivágtak a hegyeknek, még a foglya volt, kötéllel a kezén, tehetetlenül. Micsoda most? Még mindig a foglya, mégis tőrrel az övében és fejszével a nyerge alatt lovagolt az árnyékbőr köpenyben, amit kockán nyert az énekestől és a sodronyingben, amit Chiggen holttestéről szedett le. Kétszer húsz ember fogta közre a törpét és rongyos csapata többi tagját: nővére, Lysa és Jon Arryn kisfia szolgálatában álló lovagok és fegyveresek, s Tyrion a félelem legcsekélyebb jelét sem mutatta. *Lehet, hogy tévedtem?* Catelyn már nem először tűnődött el ezen. Lehet, hogy mégiscsak ártatlan Brannel, Jon Arrynnal és az egész üggyel kapcsolatban? Ha az, akkor ő micsoda? Hat ember halt meg, hogy idehozzák.

Határozottan félretolta a kételyeit.

- Ha elérjük a váradat, örömmel venném, ha azonnal elküldenél Colemon mesterért. Ser Rodrik lázas a sebeitől.

Sokszor attól félt, hogy a bátor, öreg lovag nem éli túl az utat. A végén már alig bírta megülni a lovát és Bronn sürgette, hogy hagyják a sorsára, de Catelyn hallani sem akart róla. Ehelyett odakötözték a nyereghez és megparancsolta Marillionnak, az énekesnek, hogy vigyázzon rá.

Ser Donnel habozott.

- Lady Lysa utasította a mestert, hogy maradjon a Sasfészekben és viselje gondját Lord Robertnek - mondta. - Van egy septonunk a kapunál, aki ellátja a sebesültjeinket. Ő majd megnézi az embered sérüléseit.

Catelynnek több bizalma volt egy mester tudásában, mint egy septon imáiban. Majdnem hangot is adott ennek a meggyőződésének, amikor megpillantotta a gyilokjárókat előttük. A hosszú mellvédeket közvetlenül a hegy sziklájába építették mindkét oldalon. Ahol az ösvény keskeny szorossá szűkült, amelyen négy lovas is alig fért el egymás mellett, két őrtorony tapadt a meredek, sziklás hegyoldalhoz. Ezeket szürke, viharvert kövekből épített, fedett híd kötötte őket össze, amely az út felett ívelt át. A torony, a mellvéd és a híd íjászrésein át néma arcok figyelték őket. Amikor már

majdnem felértek a tetőre, egy lovag vágtatott ki, hogy fogadja őket. Lova és páncélja szürke volt, palástja azonban Zúgó hullámzó kék-vörös színeiben pompázott és a szárnyait egy aranyból és obszidiánból készült fényes, fekete hal rögzítette a vállához.

- Ki akar belépni a Véres Kapun? - kiáltotta.

- Ser Donnel Waynwood Lady Catelyn Starkkal és kísérőivel - felelte a fiatal lovag.

A Kapu Lovagja felhajtotta a sisakrostélyát.

- A hölgy ismerősnek tűnt. Távol vagy az otthonodtól, kicsi Cat.

- Te is, Nagybácsi - mondta az asszony és elmosolyodott annak ellenére, mi mindenen ment keresztül. A rekedt, füstös ízű hang húsz évvel azelőtti gyermekkorát juttatta eszébe.

- Az én otthonom itt van a hátam mögött - mondta a lovag komoran.

- A te otthonod a szívemben van - válaszolta Catelyn lágyan. - Vedd le a sisakod! Szeretném újra látni az arcodat.

- Attól tartok, az évek mit sem javítottak rajta - jegyezte meg Brynden Tully, ám amikor leemelte a fejéről a sisakot, Catelyn látta, hogy nem mondott igazat. Az arca barázdált és viharvert volt és az idő elkoptatta hajának gesztenyebarna fényét, de a mosolya még a régi volt, mint ahogy a bozontos, hernyónyi szemöldök is és a nevetés a mélykék szemekben. - Lysa tud róla, hogy jössz?

- Nem volt időm üzenni neki - felelte Catelyn. A többiek utolérték. - Félek, a vihar előtt lovagoltunk, Nagybácsi.

- Beléphetünk a Völgybe? - kérdezte Ser Donnel. A Waynwoodok mindig is a szertartásos formaságok hívei voltak.

- Robert Arryn, a Sasfészek Ura, a Völgy Védelmezője, Kelet Igaz Őre nevében szabad belépést engedélyezek neked és felszólítalak, hogy tartsd meg békéjét! - válaszolt Ser Brynden. -Gyertek!

Azzal Catelyn átlovagolt mögötte a Véres Kapu alatt, ahol tucatnyi sereg rohant a pusztulásba a Hősök Korában. A kőszerkezeteken túl a hegyek hírtelen szétnyíltak és zöld mezők, kék ég és hósapkás hegycsúcsok lélegzetelállító panorámája tárult a szeme elé. Arryn Völgye a reggeli nap fényében fürdött.

A Völgy keleten a ködbe veszett. A termékeny fekete föld, a széles, lassú folyók és a napfényben tükörként csillogó sok száz apró tavacska nyugodt, békés birodalma volt ez, amelyet minden oldalról védelmező hegyvonulatok öveztek. A búza, a kukorica és az árpa magasra nőtt a földeken, s még Égikertben sem volt a tök nagyobb, vagy a gyümölcs édesebb, mint itt. A völgy nyugati végében álltak, ahol a magas út átszelte az utolsó hágót és kanyarogva ereszkedni kezdett a két mérfölddel lejjebb fekvő alföldre. A Völgy itt keskeny volt, széltében nem több félnapi lovaglásnál, az északi hegyek pedig olyan közelinek látszottak, hogy Catelyn úgy érezte, ha kinyújtaná a kezét, könnyedén megérinthetné őket. Az egész fölött ott derengett az Óriások Dárdájának csipkézett vonulata, a hegyé, amelyre még más hegyek is felfelé tekintettek. A csúcsa jeges ködbe veszett három és fél mérfölddel a völgy szintje fölött. Gigászi nyugati nyúlványán hömpölygött alá az Alyssa Könnyének nevezett kísérteties zuhatag. Catelyn még ebből a távolságból is ki tudta venni a csillogó ezüstcsíkot a sötét kő előtt.

Amikor a nagybátyja látta, hogy megáll, közelebb lépett a lovával és előremutatott.

- Ott van, Alyssa Könnye mellett. Amit innét láthatsz, csak néha-néha egy fehér villanás, ha erőlteted a szemed és a nap jó szögben éri a falakat.

Hét torony, mesélte neki Ned, mint az ég gyomrába vágott fehér tőrök, olyan magasan, hogy ha kiállsz a mellvédre, lenézhetsz a felhőkre.

- Milyen messze van? - kérdezte az asszony.

- Estére a hegyhez érhetünk - mondta Brynden Nagybácsi -, de a feljutáshoz még egy teljes nap kell.

Ser Rodrik Cassel szólalt meg mögöttük.

- Úrnőm, attól félek, ma már nem bírok továbbmenni - az arca beesett az újonnan nőtt, tépett pofaszakáll alatt és olyan kimerültnek látszott, hogy Catelyn attól félt, menten leesik a lóról.

- Nem is kell - nyugtatta meg. - Megtettél mindent, amit csak kérhetek tőled, s még százszor annyit. A nagybátyám elkísér az út hátralévő részén a Sasfészekig. Lannisternek velem kell jönnie,

de semmi sem indokolja, hogy te és a többiek ne pihenjetek le itt s nyerjétek vissza az erőtöket.

- Megtiszteltetésnek tekintjük, ha vendégül láthatjuk őket - jelentette ki Ser Donnel az ifjú lovagok ünnepélyes udvariasságával. Ser Rodrikon kívül csak Bronn, Ser Willis Wode és Marillion, a dalnok maradt meg a csapatból, amely elindult Catelynnel a fogadótól a keresztút mellett.

- Úrnőm - szólította meg Marillion és előrerúgtatott. - Kérlek, engedd meg, hogy elkísérhesselek a Sasfészekbe. Látni szeretném a történet végét, ahogyan láttam az elejét! - a fiú hangja elgyötört volt, ám furcsán elszánt. Szemei lázasan csillogtak.

Catelyn egyszer sem kérte az énekest, hogy jöjjön velük, ő döntött így. Az asszony nem értette, hogyan volt képes túlélni az utat, amikor oly sok nála bátrabb férfi hevert holtan és temetetlenül mögöttük. Mégis itt volt sarjadó szakállával, amitől majdnem úgy festett, mint egy felnőtt férfi. Talán tartozik neki valamivel, amiért ilyen messze elkísérte.

- Rendben van - mondta neki.

- Én is jövök - közölte Bronn.

Ez már kevésbé tetszett az asszonynak. Tisztában volt vele, hogy Bronn nélkül sohasem érte volna el a Völgyet. A zsoldos olyan szilaj harcos volt, amilyennel ritkán találkozott eddig, és a kardja segített átvágni magukat a biztonság felé. Ennek ellenére Catelynnek nem nagyon tetszett ez az ember. Bátor volt és erős, de a kedvesség hiányzott belőle, s hűség sem sok szorult belé. Ezenkívül túl gyakran látta Lannister mellett lovagolni, miközben halkan beszélgettek és valami közös tréfán nevettek. Itt és most szerette volna elválasztani a törpétől, de mivel beleegyezett, hogy Marillion velük mehet, nem látott rá barátságos módot, hogy ugyanezt a jogot megtagadja Bronntól.

- Ahogy óhajtod - szólalt meg, de észrevette, hogy a férfi tulajdonképpen nem is az engedélyét kérte.

Ser Willis Wode Ser Rodrikkal maradt. Egy halk beszédű septon sürgölődött a sebeik körül. A szerencsétlen, megviselt lovakat is itt hagyták. Ser Donnel megígérte, hogy madarakat küld előre a Sasfészekbe a Hold Kapujához érkezésük hírével. Friss hátasokat hoztak az istállókból, biztos lábú, bozontos hegyi paripákat és egy órán belül megint úton voltak. Catelyn a nagybátyja mellett lovagolt, amikor megkezdték a leereszkedést a völgy aljába. Őt Bronn követte, majd Tyrion Lannister, Marillion, végül pedig Brynden hat embere zárta a sort.

Csak miután a lefelé vezető út harmadát megtették és kívül voltak a többiek hallótávolságán, akkor fordult Brynden Tully az asszonyhoz:

- Nos, gyermekem. Mesélj nekem erről a te viharodról!

- Már sok esztendeje nem vagyok gyermek, Nagybácsi - mondta Catelyn, de azért elmesélte neki. Hosszabb ideig tartott, mintsem hitte volna, míg mindent elmesélt: Lysa levelét, Bran balesetét, a gyilkos tőrét, Kisujjat és véletlen találkozását Tyrion Lannisterrel a fogadóban a keresztút mellett.

A nagybátyja figyelmesen hallgatta. Súlyos szemöldöke beárnyékolta a szemét, ahogy egyre gondterheltebbé vált. Brynden Tully mindig tudta, hogyan kell meghallgatni valakit... kivéve Catelyn apját. Lord Hoster öccse volt, öt évvel fiatalabb nála, de a két férfi állandó harcban állt egymással, amióta csak Catelyn az eszét tudta. Az egyik leghangosabb veszekedésük alkalmával, amikor Catelyn nyolcéves volt, Lord Hoster „a Tully-nyáj fekete bárányának" nevezte Bryndent. Brynden nevetve azt felelte, hogy a családi címer egy ugró pisztráng, tehát neki inkább egy fekete halnak kellene lennie, mint fekete báránynak, s attól a naptól kezdve ezt választotta személyes jelképének.

A viszálynak nem szakadt vége, míg ő és Lysa férjhez nem mentek. Az esküvői lakomán történt, hogy Brynden közölte a bátyjával: elhagyja Zúgót, hogy Lysát és újdonsült férjét, a Sasfészek Urát szolgálja. Lord Hoster azóta, mint Edmure rendszertelen leveleiből kiderült, nem ejtette ki a fivére nevét.

Mindezek ellenére Catelyn ifjú évei alatt Brynden, a Fekete Hal volt az, akihez Lord Hoster gyermekei könnyeikkel és örömeikkel fordultak, amikor Apa nagyon elfoglalt, Anya pedig nagyon beteg volt. Catelyn, Lysa, Edmure... igen, és Petyr Baelish, apjuk nevelt fia... ő mindegyiküket türelmesen meghallgatta, ahogy most is, és nevetett a diadalaikon és együtt érzett velük gyermeki

szerencsétlenségeikben.

Miután Catelyn befejezte a történetet, nagybátyja sokáig csendben maradt, miközben lova a meredek, sziklás ösvénnyel küzdött.

- Az apádnak tudnia kell erről - szólalt meg végül. - Ha a Lannisterek netán megindulnának, Deres távol van, a Völgyet pedig megvédik a hegyek, de Zúgó éppen az útjukba esik.

- Én is éppen ettől félek - ismerte be Catelyn. - Ha elérünk a Sasfészekbe, megkérem Colemon mestert, hogy küldjön neki egy madarat.

Más üzenete is volt. Továbbítania kellett Ned parancsait a zászlóvivőknek, hogy készítsék fel északot a védekezésre. - Milyen a hangulat a Völgyben? - kérdezte.

- Dühös - vallotta be Brynden Tully. - Lord Jont nagyon szerették és igen súlyos sértésnek tekintik, hogy a király Jaime Lannistert helyezte abba a tisztségbe, amelyet már közel háromszáz esztendeje az Arrynok töltöttek be. Lysa megparancsolta, hogy a fiát Kelet Igaz Őrének nevezzük, de az embereket nem lehet megtéveszteni. Emellett nem a nővéred az egyetlen, akit aggasztanak Jon halálának körülményei. Senki sem meri kimondani, hogy Jont megölték, de a gyanú igen nagy árnyékot vet. - Összeszorított szájjal Catelynre pillantott. - És ott van a fiú is.

- A fiú? Mi van vele? - Az asszony lehúzta a fejét, ahogy áthaladtak egy mélyen lelógó szikla alatt és éles kanyart tettek.

A nagybátyja hangja gondterhelt volt.

- Lord Robert - sóhajtott. - Hatéves, beteges és sírva fakad, ha elveszik a babáit. Az istenek kegyéből Jon Arryn törvényes örököse, mégis vannak, akik szerint túl gyenge, hogy apja székébe üljön. Nestor Royce főintéző volt az utóbbi tizennégy évben, mialatt Lord Jon Királyvárban szolgált és azt suttogják, neki kellene parancsolnia, míg a fiú nagykorú nem lesz. Mások szerint Lysának újra kellene házasodnia, mégpedig minél előbb. A kérők már úgy tolonganak itt, mint varjak a csatatéren. A Sasfészek is tele van velük.

- Erre számítanom kellett volna - mondta Catelyn. Nem csodálkozott a dolgon, hiszen Lysa fiatal még, a Hegy és a Völgy királysága pedig nem akármilyen hozománynak számít. - És Lysa hozzámenne egy másik férfihoz?

- Azt mondja, igen, feltéve, ha talál valakit, aki illik hozzá - válaszolta Brynden Tully -, de már visszautasította Lord Nestort és egy tucat másik szóba jöhető embert. Megfogadta, hogy ez alkalommal ő maga fogja kiválasztani leendő urát.

- Ezért te vádolhatod a legkevésbé.

Ser Brynden felhorkant.

- Nem is vádolom, de... nekem úgy tűnik, mintha Lysa csak kelletné magát. Élvezi a játékot, de azt hiszem, a nővéred maga kíván uralkodni, míg a fia elég idős nem lesz, hogy nem csak címben, hanem a valóságban is a Sasfészek Ura válhasson belőle.

- Egy asszony is képes olyan bölcsen uralkodni, mint egy férfi - jelentette ki Catelyn.

- Egy rátermett asszony valóban - helyesbített nagybátyja és rápillantott a szeme sarkából. - Vigyázz, Cat! Lysa nem te vagy - egy pillanatig habozott. - Az igazat megvallva, attól félek, nem fogod olyan... segítőkésznek találni a nővéredet, mint reméled.

Az asszony meglepődött.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Az a Lysa, aki Királyvárból visszatért, nem azonos azzal, aki délre ment, amikor a férjét Segítővé nevezték ki. Azok nagyon kemény évek voltak a számára. Neked tudnod kell. Lord Arryn kötelességtudó férj volt, de a politika és nem a szenvedély házasította össze őket.

- Ahogy bennünket sem.

- Ők is ugyanígy kezdték, de a te házasságod boldogabban alakult, mint a húgodé. Két halva született gyermek, még egyszer annyi vetélés, Lord Arryn halála... Catelyn, az istenek csak ezt a gyermeket adták Lysának, s ő most csak ezért a szerencsétlen fiúért él. Nem csoda, hogy inkább elmenekült, mintsem hagyta volna, hogy a Lannistereknek adják át. A nővéred fél, gyermekem, és a legjobban a Lannisterektől fél. Idemenekült a Völgybe. Éjszaka osont ki a Vörös Toronyból, mint valami tolvaj, csak hogy elragadja a fiát az oroszlán torkából... és te most az ajtajához hoztad az

oroszlánt.

- Megláncolva - fűzte hozzá Catelyn. Jobboldalt mély szakadék tátongott, az alja a sötétségbe veszett. Visszafogta a lovát és óvatosan, lépésről lépésre araszolt előre.

- Óh? - a nagybátyja hátranézett, ahol Tyrion Lannister kaptatott lassan felfelé mögöttük. - Egy fejszét látok a nyergére akasztva, egy tőrt az övében és egy zsoldost mellette, aki úgy követi, mint egy mohó árnyék. Hol vannak a láncok, drágaságom?

Catelyn kényelmetlenül fészkelődött a nyeregben.

- A törpe itt van és nem ő akart idejönni. Láncok ide vagy oda, a foglyom. Lysa éppúgy felelősségre akarja vonni, mint én. Akit a Lannisterek megöltek, az ő férje és ura volt és az ő levele figyelmeztetett bennünket először a veszélyre, ami ránk is leselkedik.

Fekete Hal Brynden fáradtan elmosolyodott.

- Remélem, igazad van, gyermekem - sóhajtotta, de a hangja azt sugallta, az asszony téved.

A nap már messze nyugaton járt, amikor az emelkedő kezdett laposabbá válni a lovak patája alatt. Az út kiszélesedett és egyenessé vált és Catelyn most először vett észre vadvirágokat és füvet. Attól kezdve, hogy elérték a völgy alját, gyorsabban haladhattak. Fiatal ligeteken és álmos kis falucskákon lovagoltak keresztül, gyümölcsösök és aranyló búzamezők mellett ügettek el, tucatnyi napsütötte patakon gázoltak át. A nagybátyja előreküldött egy zászlóst. A zászlórúdról kettős lobogó lengett: Arryn házának holdas-sólymos címere, alatta pedig saját fekete hala. A parasztok, kereskedők szekerei és a kisebb házak lovasai félreálltak, hogy utat engedjenek nekik.

Még így is besötétedett, mire elérték az Óriások Dárdája lábainál álló zömök kastélyt. A mellvédeken fáklyák lángja pislákolt, a várárok sötét víztükrén pedig a hold fénye táncolt. A hidat felhúzták, a kapurács pedig le volt eresztve, de Catelyn látta, hogy a kapuházban világos van, s a mögötte álló szögletes tornyok ablakain is gyertyafény ömlött ki.

- A Hold Kapuja - szólalt meg a nagybátyja, amikor megállították a lovakat. A zászlós a vizesárok széléhez rúgatott, hogy köszöntse a kapuházban lévő őröket. - Lord Nestor fészke. Minden bizonnyal vár bennünket. Nézz fel!

Catelyn felemelte a tekintetét, majd még feljebb és még feljebb nézett. Először nem látott mást, csak sziklákat, fákat és a hatalmas hegy sötétbe burkolózó tömegét, amint feketén derengett felettük, mint a csillagtalan égbolt. Aztán észrevette a jóval a fejük felett égő távoli tüzeket. Vártorony, amelyet a hegy meredek falába építettek. Égő fényei, mint megannyi narancssárga szem, bámultak le fentről. Felette egy másikat látott, még magasabbat és még távolibbat, majd még annál is feljebb egy harmadik emelkedett, ez azonban már nem volt több izzó szikránál az égen. Végül pedig, odafenn, ahol a sólymok szárnyalnak, fehér villanást vett észre a holdfényben. Szédülés kerítette hatalmába, ahogy felfelé bámult a sápadt tornyok felé, amik oly elképzelhetetlenül magasodtak felettük.

- A Sasfészek - hallotta Marillion áhítatos suttogását.

Tyrion Lannister éles hangja harsant fel.

- Az Arrynok, úgy tűnik, nem túlzottan kedvelik a társaságot. Ha azt tervezitek, hogy a sötétben megmásszuk ezt a hegyet, inkább öljetek meg itt helyben!

- Itt töltjük az éjszakát és majd holnap reggel mászunk fel - mondta neki Brynden.

- Már alig várom - morogta a törpe. - Hogyan jutunk fel oda? Nincs valami nagy gyakorlatom a kecskéken való lovaglásban.

- Öszvérekkel - válaszolta Brynden mosolyogva.

- Lépcsőt vájtak a hegybe - tette hozzá Catelyn. Ned beszélt róla, amikor a Robert Baratheonnal és Jon Arrynnal itt töltött ifjúságáról mesélt.

Nagybátyja bólintott.

- Túl sötét van, így nem lehet látni a lépcsőfokokat, de ott vannak. A lépcső túl meredek és keskeny a lovak számára, de az öszvérek megbirkóznak az út legnagyobb részével. Az utat három erőd őrzi: Kő, Hó és Ég. Az öszvérek egészen Égig visznek bennünket.

Tyrion kétkedve bámult felfelé.

- És azon túl?

Brynden elmosolyodott.

- Azon túl még az öszvéreknek is túl meredek az út. Az út fennmaradó részét gyalog tesszük meg. Talán jobban szeretnél egy kosárban utazni? A Sasfészek közvetlenül Ég erődje felett épült a sziklákon és a kazamatáiban hat nagy csörlő van hosszú láncokkal, amelyekkel az utánpótlást húzzák fel alulról. Ha úgy döntesz, Lannister uram, elintézem neked, hogy a kenyér, a sör és az alma között utazhass.

A törpe felnevetett.

- Bárcsak tök lennék! - mondta. - Ah, hatalmas atyámat igencsak felbosszantaná, ha fia és vére úgy indulna végzete felé, mint egy rakomány fehérrépa. Ha ti gyalog mentek, attól tartok, nekem is úgy kell tennem. Nekünk, Lannistereknek is van bizonyos fokú büszkeségünk.

- Büszkeség? - mordult rá Catelyn. A törpe gúnyos modora és könnyed viselkedése felbőszítette. - A gőg talán megfelelőbb kifejezés lenne. Gőg, kapzsiság és hatalomvágy.

- A bátyám tagadhatatlanul gőgös - felelte Tyrion Lannister. - Az apám a kapzsiság mintapéldánya, drága nővérem, Cersei pedig minden ízében a hatalom megszállottja. Én, ugyanakkor, ártatlan vagyok, mint a ma született bárány. Bégessek neked? - elvigyorodott.

Mielőtt az asszony visszavághatott volna, a híd csikorogva leereszkedett, és hallották az olajozott láncok hangját, ahogy a csapórácsot felhúzzák. Fegyveres férfiak égő fáklyákat hoztak, hogy megvilágítsák az utat, s a nagybátyja átvezette őket a hídon. Lord Nestor Royce, a Völgy Főintézője és a Hold Kapujának Őre az udvaron állt lovagjai gyűrűjében, hogy köszöntse őket.

- Lady Stark - szólalt meg és meghajtotta a fejét. A vaskos, hordószerű mellkasú férfi meghajlása esetlen volt.

Catelyn leszállt a lóról és elébe állt.

- Lord Nestor! - szólította meg. Csak hírből ismerte a lordot, aki Bronz Yohn unokatestvére volt a Royce nemzetség egyik kevésbé prominens ágából, saját jogán mégis roppant hatalmú úr. - Hosszú és fárasztó út áll mögöttünk. Szeretnénk házad vendégszeretetét kérni ma éjszakára, ha megengeded.

- A házam a tiéd, úrnőm! - válaszolta Lord Nestor zordan. - De a nővéred, Lady Lysa üzenetet küldött a Sasfészekből. Azonnal látni kíván. A csapatod többi részét elszállásolom, s holnap hajnalban utánad küldöm.

A nagybátyja lepattant a lováról.

- Miféle bolond dolog ez? - kérdezte nyersen. Brynden Tully sohasem arról volt híres, hogy tompítani igyekezett volna szavai élét. - Éjszakai út, ráadásul nem is teliholdnál? Még Lysának is tudnia kellene, hogy ez meghívó egy nyaktörésre!

- Az öszvérek ismerik az utat, Ser Brynden. - Tizenhét-tizennyolc év körüli, vékony, inas leány lépett Lord Nestor mellé. Sötét haját rövidre és egyenesre vágta, bőr lovaglóruhát és könnyű, ezüstös sodronyinget viselt. Kecsesebben hajolt meg Catelyn felé, mint a Lord. - Ígérem, úrnőm, semmi bajod nem esik. Nagy megtiszteltetés lenne a számomra, ha magam kísérhetnélek el. Már vagy százszor megtettem az utat sötétben. Mychel azt mondja, az apám biztosan egy kecske volt.

Mindezt olyan hetykén adta elő, hogy az asszonynak mosolyognia kellett.

- Van neved is, gyermek?

- Szikla Mya, szolgálatodra, úrnőm! - felelte a lány.

Ez viszont már egyáltalán nem tetszett Catelynnek. Komoly erőfeszítést igényelt, hogy megőrizze a mosolyát. A Szikla a fattyúk neve volt a Völgyben, ahogy a Havas északon és Virágos Égikertben. A Hét Királyság valamennyi részében szokás szabályozta, milyen vezetéknevet adnak azoknak a gyermekeknek, akik saját név nélkül jöttek a világra. Catelynnek semmi kifogása sem volt a lány ellen, de akarata ellenére is eszébe juttatta Ned törvénytelen gyerekét a Falon, s a gondolat egyszerre keltett benne haragot és bűntudatot. Szavakat keresgélt a válaszhoz.

Lord Nestor törte meg a csendet.

- Mya okos lány, ha pedig megesküszik, hogy biztonságban elkísér Lady Lysához, én hiszek neki. Eddig még nem cáfolt rá a bizalmamra.

- Akkor a te kezedbe helyezem magam, Szikla Mya - mondta Catelyn. - Lord Nestor, megbíz-

lak, hogy szigorúan őrizd a foglyomat!

- Én pedig megbízlak, hogy hozass a fogolynak egy kupa bort és egy szép, ropogós kappant, mielőtt éhen hal! - szólalt meg Lannister. - Egy leányzó sem jönne éppen rosszul, de gondolom, ez már túl nagy kérés volna - Bronn, a zsoldos hangosan felröhögött.

Lord Nestor figyelmen kívül hagyta a közbeszólást.

- Úgy lesz, hölgyem, ahogy kívánod - csak ekkor pillantott a törpére. - Vezessétek Lannister urat egy cellába a toronyban és adjatok neki enni és inni!

Catelyn elbúcsúzott nagybátyjától és a többiektől, miközben Tyrion Lannistert elvezették, majd követte a fattyú lányt a várba. A felső hídnál két felnyergelt és előkészített öszvér várakozott. Mya felsegítette az egyikre, egy égszínkék köpönyeget viselő őr pedig kinyitotta a szűk mellékajtót. Odakint sűrű fenyőerdő látszott, a hegy pedig fekete falként emelkedett előttük, de a lépcső valóban ott volt, belevésve a hegyoldalba. Mintha egyenesen a valódi égbe vezetett volna.

- Néhányan jobbnak találják, ha becsukják a szemüket - mondta Mya, ahogy kivezette az öszvéreket az ajtón át a sötét erdőbe. - Ha megijednek vagy elszédülnek, gyakran nagyon megszorítják az öszvéreket. Azt pedig nem szeretik.

- Tullynak születtem és egy Starkhoz mentem nőül - közölte Catelyn. - Nem ijedek meg egykönnyen. Fogsz fáklyát gyújtani? - A lépcső sötét volt, mint egy gödör feneke.

A lány grimaszt vágott.

- A fáklyák csak elvakítják az embert. Az ilyen tiszta éjszakákon, mint ez is, elég a hold meg a csillagok fénye. Mychel azt mondja, olyan szemem van, mint a bagolynak. - Felpattant az öszvérre és az első lépcsőfokhoz irányította az állatot. Catelyn öszvére önként magától megindult utána.

- Már korábban is említetted Mychelt - szólalt meg Catelyn. Az öszvérek felvették az ütemet. Lassan, de biztos lábbal haladtak. Ez teljes megelégedésére szolgált.

- Mychel a szerelmem - magyarázta Mya. - Mychel Redfort. Ser Lyn Corbray fegyverhordozója. Amint lovaggá ütik, összeházasodunk. Egy vagy két éven belül.

Pontosan úgy hangzott, mint Sansa. Boldog és ártatlan volt, az álmaival együtt. Catelyn elmosolyodott, de a mosolyt bánat árnyalta be. Tudta, hogy a Redfortok régi család a Völgyben, ereikben még az Elsők vére csörgedezik. Lehet, hogy a szerelme, de egy Redfort soha nem fog feleségül venni egy fattyút. A család majd megfelelőbb párt választ neki, egy Corbrayt, Waynwoodot vagy Royce-ot, esetleg valamely más nagy család leányát a Völgyön kívülről. Ha Mychel Redfort össze is fekszik ezzel a lánnyal, az csak a takaró rossz oldalán képzelhető el.

Az út könnyebb volt, mint Catelyn remélni merte volna. A fák nagyon közel voltak, az ösvény fölé hajoltak és susogó zöld tetőt képeztek fölé, amely még a holdat is kizárta, úgyhogy olyan volt, mintha egy hosszú, sötét alagútban haladtak volna felfelé. Az öszvérek azonban biztos lábbal, rendíthetetlenül kapaszkodtak felfelé és Szikla Mya mintha valóban éjszakai látással lett volna megáldva. Lépdeltek előre, ide-oda kanyarogva a hegy oldalán, ahogy a lépcsők tekeredtek és kanyarogtak. Az ösvényt lehullott tűlevelek vékony rétege borította, így az öszvérek patái csak a legenyhébb zajt csapták a sziklákon. A csend megnyugtatta az asszonyt, a lágy, ringatózó mozgástól pedig himbálózni kezdett a nyeregben. Nemsokára már az elalvás ellen kellett küzdenie.

Talán el is bóbiskolt egy pillanatra, mert hirtelen egy masszív vaskapu előtt találta magát.

- Kő! - közölte Mya vidáman és leugrott a nyeregből. A félelmetes kőfalak tetejét vastüskék borították és két kerek, vaskos torony emelkedett az erőd fölött. Mya kiáltására a kapu kitárult. Odabent a pocakos lovag, aki az erődben parancsolt, nevén köszöntötte Myát és nyársakon még friss, forró, ropogósra sült hússal és hagymával kínálta őket. Catelyn eddig észre sem vette, mennyire éhes. Az udvaron állva evett, miközben az istállófiúk átszerelték a nyergeiket a friss öszvérek hátára. A meleg szaft lefolyt az arcán és a köpenyére csepegett, de annyira ki volt éhezve, hogy nem törődött vele.

Aztán felpattantak az új öszvérekre és megint odakint voltak a csillagos ég alatt. Az út második része már komiszabbnak tűnt Catelyn számára. Az ösvény meredekebb volt, a lépcsőfokok pedig kopottabbak és itt-ott kavics meg kőtörmelék borította őket. Myának sokszor le kellett szállnia, hogy a lehullott szikladarabokat eltakarítsa az útjukból.

- Nem túl kellemes, ha az öszvér eltöri a lábát idefent - magyarázta neki. Catelyn kénytelen volt egyetérteni vele. Itt már jobban érezte a magasságot. A fák ritkásabban nőttek, a szél pedig erősebb volt és olykor-olykor egy széllökés belekapott a ruhájába és az arcába seperte a haját. A lépcső néha visszatért önmaga fölé és az asszony látta Kő erődjét maguk alatt és a Hold Kapuját jóval lejjebb. A vár fáklyái apró gyertyáknak látszottak idefentről.

Hó kisebb volt Kőnél. Egyetlen megerősített torony, egy gerendaépület és egy istálló alkotta csupán egy kötőanyag nélkül emelt sziklafal rejtekében. Mégis úgy simult az Óriások Dárdájához, hogy teljes hosszában uralta a kőlépcsőt az alacsonyabban fekvő erőd felett. A Sasfészek ellen induló ellenségnek lépcsőfokról-lépcsőfokra kellene előreküzdenie magát Kő erődjétől a Hóból záporozó szikla- és nyílesőben. A parancsnok, egy ideges, himlőhelyes arcú fiatal lovag kenyérrel, sajttal és tüze melegével kínálta őket, de Mya visszautasította.

- Tovább kell mennünk, úrnőm! - mondta. - Ha te is úgy akarod - tette hozzá. Catelyn bólintott.

Megint öszvért váltottak. Az asszonyé fehér volt, s Mya mosolygott, amikor megpillantotta.

- Fehérke remek állat, úrnőm. Biztos a lépte, még a jégen is, de légy vele óvatos! Ha nem tetszel neki, rúgni fog.

A fehér öszvérnek azonban úgy látszik, tetszett Catelyn, mert - az isteneknek hála -, nem rugdalózott. Jéggel sem találkoztak, s az asszony ezért is hálás volt.

- Az anyám azt mondja, hogy sok száz évvel ezelőtt innét kezdődött a hó - mesélte Mya. - Ettől a helytől felfelé mindig fehér volt minden és a jég sohasem olvadt el - vállat vont. - Nem emlékszem, hogy valaha is láttam volna havat ennyire lent, de lehet, hogy a régi időkben így volt.

Olyan fiatal, gondolta Catelyn. Megpróbálta felidézni, hogy ő maga volt-e valaha is ilyen. A lány élete felét a nyárban töltötte, csak azt ismerte. Közeleg a tél, gyermekem, szerette volna mondani neki. A szavak már a nyelve hegyén voltak, majdnem ki is mondta őket. Lehet, hogy végül mégiscsak Stark válik belőle?

Hó felett a szél mintha életre kelt volna. Úgy üvöltött körülöttük, mint egy farkas a pusztában, majd hirtelen elhallgatott, mintha hamis nyugalomba akarta volna ringatni őket. A csillagok fényesebbnek tűntek idefentről és olyan közelinek, hogy az asszony szinte megérinthette volna őket, a félhold pedig hatalmasan terpeszkedett a tiszta, fekete égbolton. Ahogy egyre feljebb kapaszkodtak, Catelyn felfedezte, hogy sokkal jobb felfelé nézni, mint lefelé. A lépcsők megrepedeztek és összetörtek az évszázadok fagyától és melegétől, a számtalan öszvér patáitól és a meredélyektől még a sötétben is a torkában dobogott a szíve. Amikor egy magas sziklatornyok közötti nyeregre értek, Mya leszállt az öszvérről.

- Az lesz a legjobb, ha átvezetjük őket - mondta. - A szél egy kicsit ijesztő tud lenni itt, úrnőm.

Catelyn merev tagokkal búját elő az árnyékok közül és megvizsgálta az előttük álló ösvényt. Az út húsz láb hosszú volt és majdnem három láb széles, ám meredeken lejtett mindkét irányban. Hallotta a szél üvöltését. Mya könnyedén kilépett, az öszvére pedig olyan nyugodtan követte, mintha csak egy hídon kelnének át. Most az asszony következett. Alig tett azonban egy lépést, a rettegés hatalmába kerítette. Valósággal érezte az űrt, a roppant fekete légtömeget, amely ott tátongott körülötte. Remegve megtorpant. Megmozdulni is félt. A szél sikított körülötte, belekapaszkodott a köpenyébe és megpróbálta lerántani a feneketlen mélységbe. Catelyn óvatosan visszahúzta a lábát, de az öszvér közvetlenül mögötte állt és nem tudott hátrébb lépni. Itt fogok meghalni, gondolta. Érezte, hogy jéghideg veríték csorog le a hátán.

- Lady Stark! - hallotta Mya kiáltását odaátról. A lány hangja mintha ezer mérföld távolságból szállt volna felé. - Minden rendben?

Catelyn Stark lenyelte, ami még megmaradt a büszkeségéből.

- Én... én nem vagyok képes erre, gyermekem! - kiáltotta vissza.

- De igen - mondta a fattyú leány. - Tudom, hogy képes vagy rá, úrnőm. Nézd, milyen széles az út!

- Nem akarok odanézni! - A világ forgott körülötte, a hegy, az égbolt, az öszvérek mind-mind úgy kavarogtak, mint valami játékcsiga. Catelyn behunyta a szemét, hogy visszanyerje a lélekjelenlétét.

- Visszajövök érted! - mondta Mya. - Ne mozdulj, úrnőm!

A mozgás volt az utolsó dolog, amit Catelyn tenni szeretett volna. Hallgatta a szél vonyítását és a kövön súrlódó bőr surrogó hangját. Ekkor ott termett Mya és gyengéden megfogta a karját.

- Tartsd csukva a szemed, ha gondolod! Most engedd el a kötelet! Fehérke majd vigyáz magára. Nagyon jó, úrnőm. Átvezetlek, majd meglátod, milyen könnyű. Lépj egyet előre. Ez az, tedd előre a lábadat, csak csúsztasd a talajon! Jól van. Most a másikat. Könnyű, nem? Át is tudnál szaladni! Még egyszer, rajta! Igen. - És így, egyik lábával a másik után, lépésről-lépésre a fattyú átvezette a vak és reszkető Catelynt, mialatt a fehér öszvér békésen ballagott mögöttük.

Az Ég nevű erőd nem volt több egy magas, félhold alakú, kötőanyag nélküli kőfalnál a hegy oldalában, de még Valyria csúcsos tornyai sem nyújthattak volna gyönyörűbb látványt Catelyn Starknak. Itt már tényleg elkezdődött a hó. Ég viharvert köveit zúzmara borította, a felette lévő lejtőkről pedig hosszú jégdárdák csüngtek alá.

Keleten már pirkadt, amikor Szikla Mya hallózni kezdett az őrségnek és a kapuk megnyíltak előttük. A falakon belül csak egy sor rámpa látszott és különböző méretű kövek hevertek hatalmas halomban. Kétség sem fért hozzá, a világ legegyszerűbb dolga innét elindítani egy kőlavinát. Nyílás tátongott előttük a sziklában.

- Idebent vannak az istállók és a lakótermek - mondta Mya. - Az utolsó rész a hegy belsejében van. Lehet, hogy kicsit sötét lesz, de legalább a széltől védve leszünk. Az öszvérek csak eddig bírnak eljönni. Innentől, tulajdonképpen egy kémény az egész, inkább kőlétra, mint igazi lépcső, de nem olyan veszélyes. Még egy óra és ott vagyunk.

Catelyn felpillantott. Közvetlenül a feje felett, sápadtan a hajnal fényében, a Sasfészek alapjai látszottak. Nem lehetett feljebb hatszáz lábnál. Alulról úgy nézett ki, mint egy kis, fehér lép. Eszébe jutott, amit a nagybátyja mondott a kosarakról meg a csörlőkről.

- Lehet, hogy a Lannisterek büszkék - mondta Myának -, a Tullyk azonban több sütnivalóval születnek. Az egész napot és az éjszaka nagy részét lovaglással töltöttem. Szólj, hogy eresszenek le egy kosarat! Inkább a fehérrépákkal utazom...

A nap már magasan járt a hegyek felett, amikor Catelyn Stark végre megérkezett a Sasfészekbe. Égszínkék köpenyt és holdas-sólymos mellvértet viselő köpcös, ezüstös hajú férfi segítette ki a kosárból. Ser Vardis Egen, aki Jon Arryn házi testőrségének kapitánya volt. Mellette Colemon mester állt, idegesen és soványan, túl kevés hajjal és túl nagy nyakkal.

- Lady Stark - szólalt meg Ser Vardis -, az öröm olyan nagy, amilyen váratlan!

Colemon mester bólintott egyetértése jeléül.

- Való igaz, úrnőm, való igaz. Üzentem a nővérednek. Meghagyta, hogy azonnal ébresszük fel, amint megérkezel.

- Remélem, jól aludt az éjjel! - jegyezte meg Catelyn bizonyos fokú éllel a hangjában, amit azonban úgy tűnt, nem vettek észre.

A két férfi felkísérte egy csigalépcsőn, amely a csörlőszobából indult. A Sasfészek kicsiny várnak számított a nagy családi fészkek mércéjével mérve. Hét karcsú torony állt egy kupacban, olyan közel egymáshoz, mintha nyílvesszők lettek volna egy tegezben a hatalmas hegy vállán. Nem volt szükség sem istállókra, sem kovácsműhelyekre, sem pedig kutyaólakra, de Ned azt mesélte, hogy a magtára akkora, mint Deresé, és a tornyokban ötszáz embert lehet elszállásolni. Az erőd mégis furcsán elhagyottnak tűnt Catelyn számára, ahogy végigment az üresen kongó sápadt kőcsarnokokon.

Lysa egyedül volt a toronyszobájában. Még mindig a hálóruháját viselte. Hosszú, gesztenyebarna haja kibontva omlott csupasz, fehér vállaira és hátára. Egy szolgálólány állt mögötte és próbálta kifésülni a hajából az éjszakai gubancokat, amikor azonban Catelyn belépett, a nővére mosolyogva állt fel.

- Cat! - mondta neki. - Óh, Cat, milyen jó újra látni téged! Drága húgom! - Átszaladt a szobán és a karjaiba zárta. - Mennyi ideje már! - suttogta. - Milyen hosszú idő telt el!

Igazság szerint öt év, öt kegyetlen, hosszú év volt Lysa számára, melyek alaposan megviselték. A húga két évvel fiatalabb volt Catelynnél, mégis idősebbnek látszott. Alacsonyabb volt nála és a teste megvastagodott, arca sápadt és puffadt lett. A Tullyk kék szemét örökölte, az övé azonban sá-

padt volt, vizenyős és sohasem nyugodt. Apró szája sértődött kifejezést kölcsönzött neki. Ahogy Catelyn átölelve tartotta, eszébe jutott a karcsú, merész mellű lány, aki ott várakozott mellette aznap a zúgói szentélyben. Milyen boldog volt akkor és mennyire telve volt reményekkel! Húga szépségéből csak sűrű, gesztenyebarna hajkoronája maradt meg, amely zuhatagként hullott a derekáig.

- Jól nézel ki - hazudta Catelyn -, csak... fáradtnak látszol.

A húga kibontakozott az ölelésből.

- Fáradt. Igen, Óh, igen. - Úgy látszott, akkor veszi észre a többieket. A szolgálólányt, Colemon mestert, Ser Vardist. - Hagyjatok magunkra! - utasította őket. - Négyszemközt szeretnék beszélni a nővéremmel.

Miközben kimentek, Lysa Catelyn kezét fogta...

...és abban a pillanatban, hogy az ajtó becsukódott mögöttük, elengedte. Catelyn látta, hogy az arckifejezése megváltozik, mint amikor a nap elbújik egy felhő mögé.

- Elment az eszed? - csattant fel Lysa. - Idehozod, mindenféle engedély nélkül, még csak nem is figyelmeztetsz és belerángatsz a vitáidba a Lannisterekkel...

- Az én vitáimba? - Catelyn alig tudta elhinni, amit hall. A kandallóban hatalmas tűz lobogott, de Lysa hangjában nyoma sem volt a melegségnek. - Először a te vitáid voltak, nővérkém! Te voltál az, aki azt az átkozott levelet küldte nekem, te írtad, hogy a Lannisterek gyilkolták meg a férjedet!

- Hogy figyelmeztesselek, hogy maradj távol tőlük! Én sohasem akartam harcolni ellenük! Az istenekre, Cat, tudod, mit tettél?

- Anya? - hallatszott egy vékony hang. Lysa megpördült, súlyos köpenye végigsöpört a padlón. Robert Arryn, a Sasfészek Ura állt az ajtóban, a kezében rongyos babát szorongatott és tágra nyílt szemekkel bámulta őket. Fájdalmasan sovány gyermek volt, korához képest apró termetű, állandóan beteges és időnként reszketés fogta el. A mesterek remegő betegségnek hívták. - Hangokat hallottam.

Nem csoda, gondolta Catelyn, hiszen Lysa majdnem kiabált. A húga tekintete mégis majdnem felnyársalta.

- Ez itt Catelyn nénéd, kicsim. A nővérem, Lady Stark. Emlékszel rá?

A fiúcska üres szemekkel bámult rá.

- Azt hiszem - felelte és pislogott, pedig amikor Catelyn utoljára látta, még egy éves sem volt.

Lysa letelepedett a tűz mellé és így szólt:

- Gyere ide anyához, drágaságom! - Kisimította a gyermek hálóruháját és babrálni kezdett szép, barna hajával. - Hát nem gyönyörű? És erős is, ne hidd el, amit hallasz! Jon tudta. A mag erős, mondta nekem. Az utolsó szavai. Robert nevét mondogatta és olyan erősen ragadta meg a karom, hogy ott maradt a nyoma. Mondd meg nekik, hogy a mag erős! Az ő magja. Azt akarta, hogy mindenki tudja, milyen nagyszerű, erős fiú válik az én kicsikémből.

- Lysa - kezdte Catelyn -, ha igazat beszéltél a Lannisterekkel kapcsolatban, még több okunk van rá, hogy gyorsan cselekedjünk. Nekünk...

- Ne a gyerek előtt! - szólt rá Lysa. - Nagyon érzékeny a lelke, ugye, édesem?

- A fiú a Sasfészek Ura és a Völgy Védelmezője - emlékeztette Catelyn -, és most nincs itt az ideje az érzékenységnek. Ned szerint lehet, hogy háborúra kerül a sor.

- Csend! - vakkantotta Lysa. - Megijeszted a fiamat!

A kis Robert gyors pillantást vetett Catelynre a válla felett és remegni kezdett. A babája a földre hullott, ő pedig az anyjához lapult.

- Ne félj, kicsi szívem! - suttogta Lysa. - Édesanyád veled van, nem eshet bajod - Félrehajtotta a köntösét és elővette sápadt, súlyos mellét. A mellbimbója vörös volt. A fiúcska mohón kapott utána, az arcát a mellkasába temette és szopni kezdett. Lysa a haját cirógatta.

Catelyn szóhoz sem jutott. Jon Arryn fia, gondolta hitetlenkedve. Eszébe jutott a saját kicsi fia, a hároméves Rickon, aki fele ennyi idős volt, mint ez a fiú és legalább ötször ilyen tüzes. Nem csoda, hogy a Völgy nemes urai nyugtalankodnak. Most értette meg először, miért akarta a király el-

venni a gyermeket az anyjától, hogy a Lannistereknél nevelkedjék...

- Itt biztonságban vagyunk - mondta Lysa. Hogy neki vagy a fiúnak mondja-e, Catelyn nem tudta eldönteni.

- Ne légy ostoba! - szólalt meg az asszony növekvő ingerültséggel. - Senki sincsen biztonságban. Ha azt hiszed, hogy ha itt elrejtőzöl, a Lannisterek majd megfeledkeznek rólad, sajnos ki kell, hogy ábrándítsalak.

Lysa befogta a fia fülét a kezeivel.

- Még ha a seregeik át is jutnak a hegyeken és a Véres Kapun, a Sasfészek bevehetetlen. A saját szemeddel láthattad. Nincs ellenség, amely idefent elérhetne bennünket!

Catelyn szerette volna megpofozni. Most jött rá, hogy Brynden Nagybácsi megpróbálta figyelmeztetni.

- Nem létezik bevehetetlen vár!

- Ez pedig az - kötötte az ebet a karóhoz Lysa. - Mindenki ezt mondja. Az egyetlen kérdés az, hogy mit kezdjek ezzel az Ördögfiókával, akit idehoztál nekem?

- Rossz ember? - kérdezte a Sasfészek Ura. Anyja melle kipottyant a szájából. A bimbója nedves volt és vörös.

- Nagyon rossz ember - felelte Lysa és eltakarta a keblét -, de édesanyád nem hagyja, hogy bántsa a kicsi fiát!

- Röptesd meg! - mondta Robert lelkesen.

Lysa megsimogatta a fiú haját.

- Lehet, hogy azt tesszük - suttogta. - Lehet, hogy pontosan azt fogjuk tenni.

EDDARD

Kisujjt a bordély közös helyiségében találta. Éppen barátságosan csevegett egy magas, elegáns nővel, aki éjfekete bőre felett tollas köntöst viselt. A kandalló mellett Heward és egy gömbölyű leányzó zálogosat játszottak. Úgy tűnt, már elvesztette a derékszíját, a köpenyét, a sodronyingét és a jobb csizmáját, míg a menyecske kénytelen volt derékig kigombolni az ingét. Jory Cassel egy esőáztatta ablak mellett állt, arcán ferde mosollyal. Hewardot nézte, ahogy felfordítja a kártyákat és élvezte a látványt.

Ned megállt a lépcső aljában és felhúzta a kesztyűjét.

- Ideje távoznunk. Végeztem az ügyemmel.

Heward talpra ugrott és kapkodva összeszedte a ruháit.

- Ahogy parancsolod, uram - mondta Jory. - Segítek Wylnek idehozni a lovakat - az ajtóhoz sietett.

Kisujjnak sokáig tartott a búcsúzkodás. Kezet csókolt a fekete nőnek, odasúgott neki valami tréfát, amitől az hangosan nevetni kezdett, majd odaballagott Nedhez.

- A saját ügyeddel - kérdezte vidáman -, vagy Robertével? Azt mondják, a Segítő a király álmait álmodja, a király hangjával beszél és a király kardjával uralkodik. Ez azt is jelenti, hogy a király farkával...

- Lord Baelish! - szakította félbe Ned. - Túl sokat találgatsz. Nem vagyok hálátlan a segítségedért. Nélküled évekbe telt volna, míg megtaláljuk ezt a bordélyt. Ez azonban nem jelenti azt, hogy eltűröm a gúnyolódásodat. És már nem vagyok a Király Segítője.

- A rémfarkas biztosan ingerlékeny állat - jegyezte meg Kisujj éles vigyorral.

Langyos eső permetezett a csillagtalan, fekete égből, miközben az istállóhoz mentek. Ned felhajtotta köpönyege csuklyáját. Jory előhozta a lovát. Az ifjú Wyl jött mögötte és egyik kezével Kisujj kancáját vezette, a másikkal pedig az öve és a nadrágkötője körül babrált. Az istálló ajtaján mezítlábas szajha hajolt ki és vihogva nézett utána...

- Most visszamegyünk a kastélyba, uram? - kérdezte Jory. Ned bólintott és felpattant a nyeregbe. Kisujj is lóra szállt mellette, Jory és a többiek pedig követték őket.

- Chataya elsőrangú létesítményt vezet - szólalt meg Kisujj, miközben lovagoltak. - Azt fontolgatom, hogy megvásárolom. Rájöttem, hogy a bordély sokkal biztosabb befektetés a hajóknál. A kurvák ritkán süllyednek el, és ha kalózok rohanják meg őket, nos, ők is ugyanúgy jó pénzt fizetnek, mint bárki más - kuncogott saját szellemességén Lord Petyr.

Ned hagyta, hadd fecsegjen. Egy idő múlva elhallgatott és csendben lovagoltak tovább. Királyvár utcái sötétek és kihaltak voltak. Az eső mindenkit bekergetett a házakba. Meleg volt, mint a vér és olyan kérlelhetetlenül dobolt Ned fején, mint a régi bűnök. Az arcán kövér esőcseppek gördültek alá.

- Robert sohasem fog megelégedni egyetlen ággyal - mondta neki Lyanna még Deresben, azon a régi éjszakán, amikor az apjuk odaígérte a kezét Viharvég ifjú urának. - Úgy hallottam, hogy gyermeket nemzett valami lánynak a Völgyben.

Ned már a karjában is tartotta a gyermeket, így nehezen tagadhatta volna és nem is akart hazudni a húgának, de megnyugtatta, hogy amit Robert tett az eljegyzésük előtt, az semmit sem számít, hogy jó és igaz ember, aki teljes szívével szeretni fogja őt. Lyanna csak mosolygott ezen.

- A szerelem nagyszerű dolog, drága Ned, de nem tudja megváltoztatni egy férfi természetét.

A lány olyan fiatal volt, hogy Ned meg sem merte kérdezni a korát. Nem vitás, szűz volt. A jobb kuplerájok mindig találnak szüzeket, ha az ügyfél pénzes zacskója elég vastag. Világos vörös haja volt, orrát pedig apró szeplők pettyezték, s amikor szabaddá tette az egyik mellét, hogy a csecsemőnek adja, a férfi látta, hogy a keble is szeplős.

- Barrának neveztem el - mondta, miközben a gyermek szopott. - Úgy hasonlít rá, ugye, uram? Az orra, a haja...

- Igen - Eddard Stark megérintette a kislány finom, sötét haját. Úgy folyt át az ujjai közt, mint a

fekete selyem. Eszébe jutott, hogy Robert elsőszülöttjének is ilyen finom haja volt.

- Mondd el ezt neki, uram, ha... ha akarod. Mondd el neki, milyen gyönyörű!

- Elmondom - ígérte Ned. Ez így működött. Robert mindig örök szerelmet fogadott, majd estére elfelejtette őket, de Ned Stark mindig megtartotta a szavát. Emlékezett az ígéretekre, amelyeket Lyannának tett, amikor a lány haldoklott és az árra, amit teljesítésükért fizetett.

- És mondd meg neki, hogy nem voltam senki mással. Esküszöm, uram, a régi és az új istenekre. Chataya azt mondta, kapok fél évet a gyerekre, hátha visszajön. Mondd meg neki, hogy várok rá, ugye megmondod? Nem kellenek ékszerek meg ilyesmi, csak ő. Mindig jó volt hozzám, igazán.

Jó volt hozzád, gondolta Ned tompán.

- Megmondom neki, gyermekem és ígérem Barra nem fog szükséget szenvedni semmiben.

A lány ekkor elmosolyodott. A mosolya olyan félénk és kedves volt, hogy Ned úgy érezte, szíven döfték. Ahogy ott lovagolt az esős éjszakában, Ned Havas Jon arcát látta maga előtt, amely annyira hasonlított saját ifjabb képmásához. Ha az istenek haragszanak a fattyakért, gondolta komoran, miért adnak az embereknek ilyen vágyakat?

- Lord Baelish, mit tudsz Robert törvénytelen gyermekeiről?

- Hát először is több van neki, mint neked.

- Mennyi?

Kisujj vállat vont. A nedvesség vékony patakocskákban folyt le köpenye hátán.

- Számít ez? Ha elég nőt fektetsz le, némelyik megajándékoz, Őfelsége pedig sohasem volt kicsinyes e tekintetben. Tudom, hogy elismerte azt a fiút Viharvégen, akit Lord Stannis esküvőjének éjjelén nemzett. Nem is igen tehetett volna másképp. Az anyja egy Florent volt, Lady Selyse unokahúga. Renly azt mesélte, hogy Robert felcipelte a lányt a lakoma alatt és betörte a nászágyat, mialatt Stannis meg az új felesége még odalent táncoltak. Lord Stannis, úgy látszik, a felesége házának becsületén esett gyalázatként értékelte az esetet, így amikor a fiú megszületett, hajón elküldte Renlyhez - Nedre pillantott a szeme sarkából. - Olyan sustorgást is hallottam, hogy egy ikerpárt csinált valami szolgálólánynak Kaszter hegyen három évvel ezelőtt, amikor nyugatra ment Lord Tywin tornájára. Cersei megölette a csecsemőket, az anyjukat pedig eladta egy éppen arra járó rabszolgakereskedőnek. Túl nagy sérelmet jelentett a Lannisterek büszkeségének, ilyen közel a családi fészekhez.

Ned Stark elfintorodott. Ilyen undorító meséket a birodalom minden főuráról terjesztettek. Cersei Lannisterről persze könnyedén képes lett volna elhinni... de vajon a király hagyta volna megtörténni ezeket a dolgokat? Az a Robert, akit ismert nem, de Robert, akit ismert nem volt ennyire gyakorlott a szemhunyásban, ha valamit nem akart látni.

- Miért kezdett Jon Arryn hirtelen ennyire érdeklődni a király törvénytelen gyermekei iránt?

Az alacsony férfi megvonta átnedvesedett vállait.

- Ő volt a Király Segítője. Robert biztosan megkérte rá, hogy gondoskodjon róluk.

Ned bőrig ázott és a lelkét átjárta a hideg.

- Ennél többről lehetett szó, különben miért ölték volna meg?

Kisujj kirázta a vizet a hajából és felnevetett.

- Már értem. Lord Arryn rájött, hogy őfelsége megtöltötte néhány szajha meg halaskofa hasát, s ezért el kellett őt hallgattatni. Nem csoda. Ha élve hagysz egy ilyen embert, legközelebb azzal jön majd, hogy a nap nyugaton kel.

Ned Stark erre nem tudott mit válaszolni. Évek óta először jutott eszébe Rhaegar Targaryen. Eltűnődött, vajon Rhaegar járt-e bordélyokba. Valahogy úgy érezte, hogy nem.

Az eső most még sűrűbben esett, szúrta a szemüket és hangosan dobolt a talajon. Fekete vizű patakok rohantak lefelé a hegyen, amikor Jory felkiáltott:

- Uram! - a hangja rekedt volt az ijedtségtől. Az utca egy szempillantás alatt megtelt katonákkal.

Ned bőrruhára húzott páncélt, acélkesztyűket, lábvérteket és arany oroszlánokkal díszített sisakokat látott. Az esőtől átázott köpönyegek a hátukhoz tapadtak. Nem volt ideje megszámolni őket, de legalább tízen voltak, egy egész sor gyalogos. Kardokkal és vashegyű dárdákkal zárták el az utcát.

- Hátul! - hallotta Wyl kiáltását. Amikor megfordította a lovát, akkor látta, hogy mögöttük még többen vannak, elzárva a menekülés útját. Jory kardja kiröppent a hüvelyéből.

- Utat vagy meghaltok!

- Vonyítanak a farkasok - szólalt meg a vezetőjük. - Bár elég kicsi a falka.

Kisujj óvatosan feléjük léptetett a lovával.

- Mit jelentsen ez? Ez itt a Király Segítője.

- A Király Segítője volt - a sár elnyelte a telivér csődör patáinak zaját. A sor szétvált előtte. Lannister oroszlánja kihívóan üvöltött a mellvérten. - Most, az igazat megvallva, nem tudom, mi is valójában.

- Lannister, ez ostobaság! - kiáltotta Kisujj. - Engedj utunkra bennünket! Várnak minket a kastélyban. Mégis mit képzelsz magadról?

- Nagyon jól tudja, mit csinál - mondta Ned nyugodtan.

Jaime Lannister elmosolyodott.

- Így igaz. A fivéremet keresem. Emlékszel a fivéremre, ugye, Lord Stark? Velünk volt Deresben. Világos haj, különböző szemek, éles nyelv. Alacsony fickó.

- Jól emlékszem rá - felelte Ned.

- Úgy tűnik, valami baj érte az úton. Nemes atyám meglehetősen zaklatott. Nincs véletlenül valami fogalmad arról, ki akarna rosszat a fivéremnek?

- A fivéredet az én parancsomra fogták el, hogy feleljen a bűneiért - közölte Ned Stark.

Kisujj elkeseredetten felnyögött.

- Uraim...

Ser Jaime előrántotta a kardját és megindult előre a lovával.

- Hadd lássam a kardodat, Lord Stark! Ha kell, lemészárollak, ahogy Aerysel tettem, de jobban örülnék, ha pengével a kezedben halnál meg - hűvös, megvető pillantást vetett Kisujjra. - Lord Baelish, a helyedben sietve távoznék, mielőtt vérfoltos lesz a drága ruhám!

Kisujjat nem kellett sürgetni.

- Hívom a Városi Őrséget! - ígérte Nednek. A Lannisterek sorfala szétvált, hogy utat engedjen neki, majd bezárult mögötte. Kisujj megsarkantyúzta a lovát, befordult az egyik sarkon és eltűnt.

Ned emberei is kivonták a kardjukat, de hárman voltak húsz ellen. A közeli ablakok és ajtók mögül szemek leskelődtek, de senki sem lépett közbe. Az ő csapata lovon ült, a Lannisterek, Jaime kivételével, gyalogosan voltak. Lehet, hogy rohammal ki tudnának törni, de Eddard úgy gondolta, van biztosabb és kevésbé veszélyes taktika is.

- Ölj meg - figyelmeztette a Királyölőt -, és Catelyn egészen biztosan végez Tyrionnal.

Jaime megbökte Ned mellkasát az aranyozott karddal, amely az utolsó Sárkánykirály vérét vette.

- Valóban? A nemes Catelyn Tully Zúgóból meggyilkolna egy túszt? Nem hiszem... - sóhajtott. - De nem fogom az öcsém életét egy asszony becsületére bízni - Jaime visszacsúsztatta az aranykardot a hüvelyébe. - Azt hiszem, engedlek visszafutni Roberthez, hogy elmondhasd neki, mennyire megrémítettelek. Vajon törődik-e majd vele? - Jaime hátrasimította vizes haját az ujjaival és megfordította a lovát. Amikor már a fegyveresek sorfala mögött volt, visszafordult a kapitányához. - Tregar! Tegyél róla, hogy Lord Starknak ne essék baja!

- Ahogy parancsolod, uram!

- De mégis... nem szeretnénk, ha teljesen büntetlenül távozna, úgyhogy... - a sötéten és a zuhogó esőn át is látta Jaime mosolyának fehér villanását - ...végezzetek az embereivel!

- Nem! - kiáltotta Ned Stark és a kardja után kapott. Jaime már az utca végén ügetett, amikor meghallotta Wyl üvöltését. A katonák mindkét oldalról közeledtek feléjük. Ned legázolt egyet és vadul csapkodott a vörös köpenyes szellemek felé, akik utat engedtek neki. Jory Cassel belevágta a sarkát lova oldalába és rohamozott. Az acélpatkó arcon találta a Lannisterek egyik fegyveresét. Gyomorfordító reccsenés hallatszott. Egy másik félreugrott, s Jory egy pillanatra szabaddá vált. Wyl szitkozódott, ahogy lerángatták haldokló lováról. Az esőben kardok villogtak. Ned odaugratott és kardjával Tregar sisakjára sújtott. A becsapódás erejétől összekoccantak a fogai. Tregar orosz-

lánfejes sisakcsúcsa kettéhasadt, ő pedig térdre rogyott. Az arcán vér patakzott alá. Heward vadul kaszabolta a kezeket, amelyek megragadták lova kantárát, amikor egy dárda a hasába fúródott. Jory hirtelen megint ott termett közöttük. Kardjának pengéjéről vörös esőcseppek záporoztak. - Ne! - ordította Ned. - El, Jory, el! -a lova megcsúszott alatta és elvágódott a sárban. Egy pillanatra elsötétült előtte minden a fájdalomtól, s vér ízét érezte a szájában.

Látta, amint elvágják Jory nyergének a szíjait, őt pedig a földre rántják. Kardok emelkedtek fel és csaptak le, ahogy bezárult körülötte a kör. Amikor Ned lova talpra állt, a férfi is megpróbált feltápászkodni, de megint elesett. A kiáltás fuldokolva tört fel belőle. Látta a lábszárából kimeredő, szilánkosra törött csontot. Egy ideig ez volt az utolsó dolog, amit látott. Az eső egyre csak esett, esett és esett.

Amikor újra kinyitotta a szemét, Lord Eddard Stark egyedül volt a halottaival. A lova közelebb jött, megérezte a vér átható szagát és elvágtatott. Ned vonszolni kezdte magát a sárban. Összeszorította a fogát a kínzó fájdalomtól, amit a lábában érzett. Mintha évekig tartott volna. A gyertyafényes ablakokból arcok meredtek rá és emberek kezdtek kiszállingózni a sikátorokból és a házakból, de senki sem mozdult, hogy segítsen neki.

Kisujj és a Városi Őrség így talált rá az utca kövén heverve, Jory Cassel holttestével a karjaiban.

Az aranyköpenyesek valahonnét kerítettek egy hordszéket, de az út vissza a kastélyba tömény, elmosódott fájdalom volt, s Ned többször elveszítette az eszméletét. Emlékezett rá, hogy látta felsejleni maga előtt a Vörös Tornyot a hajnal első szürke fényeiben. Az eső vérvörösre színezte a hatalmas falak sápadt rózsaszínű köveit.

Pycelle nagymester hajolt fölé egy kupával a kezében és így suttogott:

- Igyál, uram! Tessék. A mák teje a fájdalmad ellen.

Emlékezett rá, hogy nagyokat nyel a folyadékból, mialatt Pycelle utasításokat ad, hogy forraljanak bort és hozzanak neki tiszta selymet. Ez volt az utolsó dolog, ami eljutott az agyáig.

DAENERYS

Vaes Dothrak Lovas Kapuját két gigantikus bronz harci mén alkotta. Az ágaskodó paripák patái száz lábbal az út fölött összeérve csúcsos kapuívet formáltak.

Dany nem tudta volna megmondani, miért van szüksége a városnak kapura, amikor falai sincsenek... sőt épületeket sem látott. Az építmény mégis ott állt, hatalmasan és gyönyörűen. A két ágaskodó ló közrefogta a háttérben magasodó bíborszín hegyet. A bronzállatok hosszú árnyékot vetettek a hullámzó fűre, ahogy Khal Drogo vérlovagjaitól körülvéve átvezette a khalasart a paták alatt, végig az istenek útján.

Dany ezüstje hátán követte őket. Őt Ser Jorah Mormont kísérte és a bátyja, Viserys, aki újból lóháton ült. A fűben töltött nap óta, amikor a lány otthagyta, hogy gyalog vánszorogjon vissza a khalasarhoz, a dothrakik nevetve csak Khal Rhae Mharként, vagyis Sánta Királyként emlegették. Khal Drogo másnap felajánlott neki egy helyet egy szekéren, Viserys pedig elfogadta. Konok gőgjében még csak észre sem vette, hogy gúnyt űznek belőle: a szekerek az eunuchok, a nyomorékok, a szülő anyák, a nagyon fiatalok és a nagyon idősek számára voltak fenntartva. Ezzel újabb nevet vívott ki magának: Khal Rhaggat, a Szekérkirály. A bátyja azt hitte, a khal így kér bocsánatot azért, amit Dany tett vele. A lány könyörgött Ser Jorah-nak, hogy ne mondja el neki az igazat, mert az szégyent jelentene. A lovag azt felelte, hogy a királyra bizony ráférne egy kis szégyen, de azért úgy tett, ahogy kérte. Sok kérlelésre volt szükség és az összes ágybeli trükkre, amit Doreah-tól tanult, míg Dany végül rá tudta venni Drogot, hogy megenyhüljön és megengedje Viserysnek, hogy ismét csatlakozzon hozzájuk a menet élén.

- Hol van a város? - kérdezte Dany, ahogy áthaladtak a bronz boltív alatt. Nem látszott egyetlen épület, egyetlen ember sem, csak a fű és az út, amelyet a dothrakik által az évszázadok során kifosztott földekről származó ősi szobrok szegélyeztek.

- Előttünk - felelte Ser Jorah. - A hegy alatt.

A lovas kapun túl mindkét oldalon zsákmányolt istenek és lopott hősszobrok sorakoztak. Halott városok elfelejtett istenségei emelték az ég felé törött villámaikat, ahogy Dany ezüstje hátán ellovagolt a lábaik előtt. Kopott és foltos arcú kőkirályok bámultak le rá a trónusaikról, akiknek még a neve is elenyészett az idők ködében. Karcsú, fiatal leányok táncoltak márványtalapzataikon kizárólag virágokba öltözve vagy levegőt öntöttek repedezett kőkancsóikból. Az út mellett szörnyek álltak a fűben: fekete vas sárkányok drágakövekkel a szemük helyén, üvöltő griffek, mantichorák csapásra emelt tüskés farokkal, más teremtmények, amelyeknek a nevét sem tudta. Néhány szobor olyan gyönyörű volt, hogy elakadt tőle a lélegzete, míg mások annyira torzak és ijesztőek voltak, hogy alig bírt rájuk nézni. Azok, mondta Ser Jorah, valószínűleg az Asshain túli Árnyékföldekről származnak.

- Milyen sok - szólalt meg a lány, miközben ezüstje lassan lépdelt tovább. - És milyen sok földről.

Viseryst kevésbé hatotta meg a látvány.

- Halott városok szemete - mondta megvetően. Volt benne annyi óvatosság, hogy a Közös Nyelven beszéljen, amit kevés dothraki értett meg, ám Dany még így is nyugtalanul tekingetett vissza khasa tagjaira, nem hallották-e meg. A fiú zavartalanul folytatta. - Ezek a vademberek semmi mást nem tudnak, csak azt, hogyan kell ellopni, amit náluk jobb népek építettek... meg gyilkolni - nevetett. - A gyilkoláshoz viszont tényleg értenek. Máskülönben nem használnám fel őket.

- Ők már az én népem - mondta Dany. - Ne hívd vadembereknek őket, bátyám!

- A sárkány úgy beszél, ahogy jólesik neki - közölte Viserys. - ... a Közös Nyelven. A válla felett visszapillantott Aggóra és Rakharóra, akik közvetlenül mögöttük lovagoltak és gúnyosan rájuk vigyorgott. - Látod, a vademberekneknek még annyi eszük sincs, hogy megértsék a civilizált népek nyelvét.

Legalább ötven láb magas, mohlepte kőtömb emelkedett az út mellett. Viserys unottan nézett fel rá.

- Mennyi ideig kell itt rostokolnunk ezek közt a romok között, míg Drogo végre ideadja a hadseregemet? Kezd elegem lenni a várakozásból.

- A hercegnőt be kell mutatni a dosh khaleennek...

- A vénasszonyoknak, igen - vágott a szavába a bátyja. - Lesz valami vásári mutatvány is, valami jóslat a hasában lévő kölyökről. Erről már meséltél. Mi közöm mindehhez nekem? Elegem van a lóhúsból és felfordul a gyomrom ezeknek a vadembereknek a szagától! - Ruhája széles, lebegő ujjába dugta az arcát, ahol illatszeres zacskót tartott és mélyet szippantott. Nem sokat segített. A tunika koszos volt. A selymek és nehéz gyapjúk, amiket Viserys Pentoson kívül hordott, foltosak lettek a kemény úttól és rothadtak az izzadságtól.

Ser Jorah Mormont szólalt meg:

- A Nyugati Vásárban találsz majd inkább kedvedre való ételt, felség. A Szabad Városok kereskedői idejönnek, hogy eladják az árujukat. A khal a maga idejében beváltja majd az ígéretét.

- Jól is teszi - jegyezte meg vészjóslóan Viserys. - Koronát ígért nekem, én pedig meg is akarom kapni. A sárkánnyal nem lehet tréfálni.

Hirtelen észrevett egy szobrot, ami határozottan egy hatmellű és menyétfejű nő obszcén képmásának látszott és odalovagolt, hogy közelebbről szemügyre vegye.

Dany megkönnyebbült, bár egy kissé még mindig ideges volt.

- Imádkozom, hogy a napom és csillagom ne várakoztassa túl soká - mondta Ser Jorahnak, amikor a testvére hallótávolságon kívülre ért.

A lovag bizonytalanul bámult Viserys után.

- A fivérednek inkább Pentosban kellett volna elütnie az időt. Nincs helye egy khalasarban. Illyrio megpróbálta figyelmeztetni.

- Elmegy, amint megkapja a tízezer embert. Az uram arany koronát ígért neki.

- Igen, Khaleesi... - morogta Ser Jorah -, de a dothrakik másképpen tekintenek ezekre a dolgokra, mint mi ott nyugaton. Sokszor elmondtam ezt neki, Illyrio is elmondta, de a bátyád nem hallgat ránk. A lóurak nem kereskedők. Viserys úgy gondolja, hogy eladott téged és most várja a fizetségét. Khal Drogo azonban azt mondaná, ajándékba kapott. Viszonzásképpen, igen, ő is megajándékozza majd Viseryst... a maga idejében. Az ajándékot nem szabad követelni, főleg nem egy khaltól. Egy khaltól semmit sem szabad követelni.

- Mégsem helyes, ha megvárakoztatja - Dany nem tudta, miért védi a bátyját, mégis ezt tette. - Viserys azt mondja, tisztára tudná söpörni a Hét Királyságot tízezer vijjogó dothrakival.

Ser Jorah felhorkant.

- Viserys egy istállót sem tudna tisztára söpörni tízezer seprűvel.

Dany nem is színlelt meglepetést a lovag hangjából kihallatszó megvetés miatt.

- És mi volna, ha... ha nem Viserys lenne az? - kérdezte. - Mi volna, ha valaki más vezetné őket? Valaki, aki erősebb? Tényleg képesek lennének a dothrakik meghódítani a Hét Királyságot?

Ser Jorah arca gondterheltnek látszott, ahogy a lovaik egymás mellett lépkedtek az istenek útján.

- Amikor száműzetésbe vonultam, a dothrakikban félmeztelen barbárokat láttam, akik vadak, mint a lovaik. Ha akkor kérdezel, hercegnő, azt feleltem volna, hogy ezer jó lovag könnyedén megfutamíthatna százszor annyi dothrakit.

- És ha most kérdezlek?

- Most - sóhajtott a lovag -, már kevésbé vagyok biztos ebben. Jobban ülik meg a lovat, mint bármelyik lovag, a végletekig rettenthetetlenek, az íjaik pedig messzebb hordanak, mint a mieink. A Hét Királyságban a legtöbb íjász gyalogosan harcol pajzsok vagy kihegyezett karók védelmében. A dothrakik lóhátról nyilaznak és a roham alatt ugyanolyan halálosak, mint visszavonulás közben... és rengeteg van belőlük, úrnőm! A te férjed khalasarja egyedül negyvenezer lovas harcost számlál.

- Ez tényleg olyan sok?

- A fivéred, Rhaegar ugyanennyi embert vonultatott fel a Három Folyónál - ismerte el Ser Jorah -, de annak a seregnek csak tizedrészét alkották a lovagok. A többi íjász, szabadlovas és dárdával felfegyverzett gyalogos katona volt. Amikor Rhaegar elesett, sokan közülük eldobálták a fegyvereiket és elmenekültek. Mit gondolsz, meddig bírna ellenállni egy ilyen gyülevész horda negyvenezer

vérért üvöltő dothraki rohamának? Meddig nyújtana nekik védelmet a cserzett bőrmellény meg a sodronying a záporként hulló nyilak ellen?

- Nem sokáig - mondta a lány.

A lovag bólintott.

- Hidd el nekem, hercegnő, ha a Hét Királyság urainak lesz annyi eszük, mint amennyit az istenek egy libának adtak, ez sohasem történik meg. A lovasok nem szeretik az ostromot. Kétlem, hogy akár a Hét Királyság leggyengébb kastélyát képesek lennének elfoglalni, ha azonban Robert Baratheon annyira ostoba, hogy nyílt csatát vállal ellenük...

- És az? - kérdezte Dany. - Úgy értem, ostoba?

Ser Jorah eltűnődött ezen egy pillanatig.

- Robertnek dothrakinak kellett volna születnie - szólalt meg végül. - A khal azt mondaná, csak a gyávák bújnak kőfalak mögé ahelyett, hogy csatában, fegyverrel a kézben néznének szembe az ellenséggel. A Bitorló egyetértene vele. Erős, bátor ember... és elég meggondolatlan ahhoz, hogy nyílt mezőn fogadjon egy dothraki hordát. A környezetében lévő emberek azonban, nos, az ő dudásaik más dallamokat játszanak. A bátyja, Stannis, Lord Tywin Lannister, Eddard Stark... - kiköpött.

- Te gyűlölöd ezt a Lord Starkot - jegyezte meg Dany.

- Mindent elvett tőlem, amit szerettem, néhány tetves vadorzó és saját drágalátos becsülete miatt - Ser Jorah hangja keserű volt. A lány hallotta rajta, hogy a veszteség még mindig bántja. A lovag gyorsan témát váltott. - Ott - mutatott előre. - Vaes Dothrak. A lóurak városa.

Khal Drogo és vérlovagjai átvezették őket a Nyugati Vásár hatalmas forgatagán és a mögötte húzódó széles utakon. Dany szorosan mögötte lovagolt az ezüstön és a különös kavalkádot bámulta maga körül. Vaes Dothrak egyszerre volt a legnagyobb és a legkisebb város, amit valaha látott. Úgy látta, legalább tízszer akkora, mint Pentos. Hatalmas volt, fal nélküli és határtalan. Széles, szélfútta utcáit fű, sár és vadvirágok szőnyege borította. A nyugati Szabad Városokban a tornyok, a házak, a kalyibák, a hidak, az üzletek és csarnokok mind egymás hegyén-hátán sorakoztak, Vaes Dothrak azonban lustán és kényelmesen terpeszkedett el. Ősin, fennhéjázón és üresen fürdött a meleg napfényben.

Még az épületek is furcsák voltak a szemében. Faragott kőpavilonokat, kastély nagyságú, fűből font palotákat, roskatag fatornyokat, márványfalú, lépcsős piramisokat és nyitott tetejű rönkcsarnokokat látott. Több palotát fal helyett tüskés sövény vett körül.

- Nincs két egyforma - szólalt meg a lány.

- A bátyádnak részben igaza volt - ismerte el Ser Jorah. - A dothrakik nem építkeznek. Ezer évvel ezelőtt, ha lakni akartak valahol, ástak egy gödröt a földbe és fűből szőtt tetővel borították be. Azokat az épületeket, amelyeket itt látsz, a kifosztott földekről idehozott rabszolgák emelték, és mindegyik az adott nép szokásai szerint épült.

A házak legtöbbje, még a legnagyobbak is, elhagyatottnak tűntek.

- Hol vannak az emberek, akik itt élnek? - kérdezte Dany. A vásár tele volt szaladgáló gyermekekkel és kiáltozó férfiakkal, de máshol csak néhány eunuchot látott, aki a dolga után igyekezett.

- Csak a dosh khaleen öregasszonyai élnek állandó jelleggel a szent városban, a rabszolgáikkal és a szolgálóikkal - válaszolta Ser Jorah -, de Vaes Dothrak elég nagy ahhoz, hogy elszállásolja minden khalasar minden tagját, ha minden khal egyszerre térne vissza az Anyához. A vének jóslata szerint ez egy napon bekövetkezik, ezért Vaes Dothraknak készen kell állnia, hogy minden gyermekét magához ölelje.

Khal Drogo végül megálljt parancsolt a Keleti Vásár közelében, ahová Yi Ti, Asshai és az Árnyékföldek karaván jai jönnek kereskedni, s amely felett ott magasodott a Hegyek Anyja. Dany elmosolyodott, amikor eszébe jutottak Illyrio tanácsos rabszolgalányának szavai a kétszáz szobás palotáról meg a tömör ezüst ajtókról. A „palota" valójában egy hatalmas, fa lakomaterem volt. Durva faragású gerendafalai negyven láb magasak voltak, a teteje szőtt selyem. Tulajdonképpen óriási, hullámzó sátor volt, amelyet a ritka esők alkalmával felhúztak, egyébként pedig leengedtek, hogy láthatóvá váljék a végtelen égbolt. A csarnok körül széles, füves aljú lovas udvarok látszottak. Magas sövény vette körül őket, közöttük pedig tűzhelyek és a földből apró dombok módjára kiemel-

kedő, kerek földházak százai álltak. Természetesen ezeket is fű borította.

Egy kisebb hadseregnyi rabszolgát küldtek előre, hogy felkészüljenek Khal Drogo érkezésére. Ahogy a lovasok leugráltak a nyeregből, előhúzták az övükből az arakhjaikat, odaadták egy várakozó rabszolgának, majd ugyanezt tették az összes fegyverükkel. Még maga Khal Drogo sem vonhatta ki magát a törvény alól. Ser Jorah elmagyarázta neki, hogy Vaes Dothrakban tiltott a fegyverviselés vagy szabad ember vérének kiontása. Még a háborúzó khalasarok is félretették a viszályaikat és megosztoztak az élelmen a Hegyek Anyjának közelében. Ezen a helyen, ahogy a dosh khaleen vénei kijelentették, minden dothraki egy vér volt, egy khalasar, egy horda.

Miközben Irri és Jhiqui lesegítették Danyt az ezüst nyergéből, Cohollo jött oda hozzá. Ő volt a legidősebb Drogo három vérlovagja közül. Zömök, kopasz férfi volt kampós orral, szája pedig törött fogakat rejtett, amelyeket akkor forgácsolt szét egy buzogány csapása, amikor húsz évvel azelőtt megvédte az ifjú khalakkát a zsoldosoktól, akik apja ellenségeinek akarták eladni. Az élete azóta forrt össze Drogóéval, mióta a khal megszületett.

Minden khalnak megvoltak a maga vérlovagjai. Dany eleinte valamiféle dothraki Királyi Testőrségnek tartotta őket, akik felesküdtek urukra, de ennél mélyebb dologról volt szó. Jhiqui elmagyarázta neki, hogy a vérlovag több egy egyszerű testőrnél. Ők voltak a khal testvérei, az árnyékai és legodaadóbb barátai. Drogo úgy emlegette őket, hogy „vér a véremből" és valóban így is volt: egy közös életen osztoztak. A lóurak ősi hagyományai megkövetelték, hogy ha a khal meghal, a vérlovagjai is vele haljanak, hogy az éj földjén is mellette lovagolhassanak. Ha a khal ellenség kezétől halt meg, csak addig élhettek, míg meg nem bosszulták urukat, azután boldogan követték őt a sírba. Néhány khalasarban, mesélte Jhiqui, a vérlovagok osztoztak a khallal a borán, a sátrán, még a feleségein is, ám a lovain sohasem. A ló minden férfi sajátja volt.

Daenerys örült, hogy Khal Drogo nem eme ősi tradíciók szerint él. Nem szerette volna, ha megosztja másokkal. Míg az öreg Cohollo elég kedvesen bánt vele, a többiektől félt. A hatalmas és szótlan Haggo gyakran haragosan meredt rá, mintha megfeledkezett volna róla, ki ő, Qothonak kegyetlen tekintete volt, s gyors kezei szerettek fájdalmat okozni. Véraláfutásokat hagyott Doreah lágy, fehér bőrén valahányszor hozzáért és Irri éjszakánként néha zokogott miatta. Mintha még a lovai is féltek volna tőle.

Mégis életre-halálra Drogóhoz voltak kötve, s Daenerysnek nem volt más választása, mint elfogadni őket. Néha azt kívánta, bárcsak az apját is ilyen férfiak védelmezték volna. A balladákban a Királyi Testőrség lovagjai mindig nemesek, bátrak és igazak voltak, s Aerys királlyal mégis egy testőre végzett, a jóképű fiú, akit most Királyölőként emlegetnek, egy másik, Ser Barristan, a Bátor pedig átállt a Bitorló oldalára. Eltűnődött, vajon a Hét Királyságban minden férfi ilyen kétszínű-e. Ha a fia kerül a Vastrónra, tesz róla, hogy saját vérlovagjai legyenek, akik megvédik testőrei árulásától.

- Khaleesi - szólította meg Cohollo dothraki nyelven. - Drogo, aki vér a véremből, azt parancsolta, mondjam meg neked: ma éjjel meg kell másznia a Hegyek Anyját, hogy áldozatot mutasson be szerencsés visszatéréséért.

Dany tudta, hogy csak férfiak érinthették lábukkal az Anyát. A khal vérlovagjai vele mennek és hajnalban térnek majd vissza.

- Mondd meg a napomnak és csillagomnak, hogy róla álmodom és aggódva várom visszatértét! - felelte hálásan. Ahogy a gyermek növekedett benne, Dany egyre könnyebben elfáradt, s az igazat megvallva egy éjszakányi pihenést örömmel fogadott volna. A terhessége úgy látszik csak feltüzelte iránta Drogo vágyakozását, s az utóbbi időben az ölelése teljesen kimerítette.

Doreah az üreges dombhoz vezette, amelyet neki és khaljának készítettek elő. Odabent hűvös volt és félhomályos, mintha földből készült sátorba léptek volna be.

- Jhiqui, szeretnék egy fürdőt - utasította a lányt, hogy lemossa a bőréről az utazás porát és áztassa egy kicsit fáradt csontjait. Jó érzés volt tudni, hogy egy darabig itt maradnak és holnap reggel nem kell újra felmásznia ezüstje nyergébe.

A víz tűzforró volt, ahogyan szerette.

- Ma este odaadom a bátyámnak az ajándékait - határozott, miközben Jhiqui a haját mosta. -

Hadd nézzen ki a szent városban úgy, mint egy király. Doreah, szaladj, kerítsd elő és hívd meg, hogy vacsorázzon velem! - Viserys kedvesebben bánt a lysi leánnyal, mint Dany dothraki szolgálóival, talán mert Illyrio tanácsos megengedte neki még Pentosban, hogy ágyba vigye. - Irri, menj a vásárba és vegyél gyümölcsöt meg húst! Bármit, csak ne lóhúst!

- A ló legjobb - közölte Irri. - Lótól a férfi erősebb lesz.

- Viserys utálja a lóhúst.

- Ahogy parancsolod, Khaleesi.

A leány egy kecskecombbal és egy kosár gyümölccsel meg zöldséggel tért vissza. Jhiqui tökkel és zöldségekkel megsütötte a húst és mézzel locsolta meg, miközben sült. Volt hozzá dinnye, gránátalma, szilva és néhány érdekes keleti gyümölcs, amit Dany nem ismert. Mialatt szolgálói az ételt készítették, Dany kiterítette a ruhát, amit a bátyja méretére készíttetett: egy ropogós, fehér vászontunikát és hozzá harisnyát, térdnél megköthető bőrsarukat, egy bronz medállal díszített övet és egy bőrmellényt, amelyre tűzokádó sárkányokat festettek. Remélte, hogy a dothrakik jobban tisztelik majd, ha kevésbé fest úgy, mint egy koldus, ő pedig talán megbocsát neki, amiért akkor a fűben megszégyenítette. Végül is a királya és a bátyja. Mindketten a sárkány véréből valók.

Éppen az utolsó ajándékot - egy fűzöld homokselyem köpönyeget, amelyet halvány, szürke minta szegélyezett, hogy kiemelje a fiú hajának ezüstjét - készítette ki, amikor Viserys megérkezett a karjánál fogva maga után vonszolva Doreah-t. A lány szeme vörös volt, ahol megütötte.

- Hogy merészeled ezt a kurvát odaküldeni, hogy parancsokat osztogasson nekem? - kiabálta. Durván a szőnyegre lökte a szolgálólányt.

A haragja teljesen meglepte Danyt.

- Én csak azt akartam... Doreah, mit mondtál?

- Khaleesi, bocsáss meg nekem! Odamentem hozzá, ahogy akartad és megmondtam, azt parancsolod neki, hogy vacsorázzon veled.

- Senki sem parancsol a sárkánynak! - vicsorgott Viserys. - Én vagyok a királyod! A fejét kellett volna visszaküldenem neked!

A lysi leányzót minden ereje elhagyta, de Dany egy érintésével megnyugtatta.

- Ne félj, nem fog bántani. Kedves bátyám, kérlek, bocsáss meg neki, a lány rosszul választotta meg a szavait. Azt mondtam neki, kérjen meg, hogy vacsorázz velem, ha felséged is úgy gondolja - megfogta a kezét és átvezette a szobán. - Nézd! Ez itt a tiéd.

Viserys gyanakodva ráncolta a homlokát.

- Mi ez itt?

- Új öltözék. Neked készíttettem - mosolygott szerényen Dany.

A fiú ránézett és megvetően elfintorodott.

- Dothraki rongyok. Most akarod rám adni őket?

- Kérlek... nyugodtabb leszel és kényelmesebben érzed majd magad. Azt gondoltam... talán, ha úgy öltözöl, mint ők, a dothrakik... - Dany nem tudta, hogyan mondja ki anélkül, hogy felébresztené a sárkányt.

- Legközelebb majd varkocsba akarod fonni a hajam.

- Én soha... - miért volt mindig ilyen kegyetlen hozzá? Ő csak segíteni akart. - Nincs jogod a varkocshoz, még nem arattál győzelmet.

Ennél rosszabbat nem is mondhatott volna. Az orgonaszín szemekben eszelős düh villant, de nem merte megütni, amikor a szolgálólányai figyeltek és a khasa harcosai odakint várakoztak. Viserys felvette a köpönyeget és megszagolta.

- Trágyaszaga van. Talán jó lesz lótakarónak.

- Külön neked varrattam Doreah-val - mondta neki a lány megbántva. - Ezek a ruhák egy khalnak is dicséretére válnának.

- Én a Hét Királyság Ura vagyok, nem pedig valami fűfoltos vadember, csengőkkel a hajában! - köpte Viserys a szavakat. Megragadta a karját. - Megfeledkezel magadról, ribanc. Azt hiszed, az a nagy hasad megvéd, ha felébreszted a sárkányt?

Az ujjai fájdalmasan a karjába mélyedtek és egy pillanatig Dany megint kislánynak érezte ma-

gát, amikor meghunyászkodott a haragja előtt. Kinyújtotta a másik kezét és megmarkolta az első dolgot, amihez hozzáért. Az öv volt az, amit neki szánt, a bronzmedálokkal díszített, súlyos lánc. Teljes erejéből meglendítette.

Telibe találta vele a fiú arcát. Viserys elengedte. Vér csordult le az arcán, ahol az egyik medál éle felhasította.

- Te vagy az, aki megfeledkezik magáról! - kiáltott rá Dany. - Hát nem tanultál semmit aznap a fűben? Menj innen, mielőtt idehívom a khasomat, hogy ők dobjanak ki! Imádkozz, hogy Khal Drogo ne halljon erről az esetről, mert felvágja a gyomrodat és megetet a saját beleiddel!

Viserys feltápászkodott.

- Nagyon megemlegeted ezt a napot, majd amikor elfoglalom a királyságomat, te ringyó! - azzal sérült arcára szorított kézzel kiment a sátorból, otthagyva az ajándékait.

A vére befröcskölte a gyönyörű homokselyem köpönyeget. Dany az arcához szorította a puha anyagot és keresztbevetett lábakkal leült a fekhelyére.

- A vacsorád elkészült, khaleesi! - jelentette be Jhiqui.

- Nem vagyok éhes - mondta szomorúan Dany. Hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. - Osszátok el az ételt magatok között és küldjetek belőle Ser Jorah-nak is, ha gondoljátok! - Egy pillanattal később hozzátette. - Kérlek, hozzátok ide nekem az egyik sárkánytojást!

Irri odavitte neki a mélyzöld héjú tojást. Bronz pöttyök csillogtak a pikkelyek között, ahogy forgatta apró kezeiben. Dany az oldalára feküdt, magára húzta a köpönyeget és a tojást a duzzadt hasa és apró, érzékeny mellei között lévő hajlatba helyezte. Szerette fogni őket. Olyan gyönyörűek voltak, és néha a puszta közelségüktől is erősebbnek, bátrabbnak érezte magát, mintha erőt meríteni a kéreg alá zárt kősárkányokból.

Ott feküdt, fogta a tojást, és hirtelen megérezte, ahogy a gyermek megmozdul benne... mintha kinyújtotta volna a kezét, fivér a fivérnek, vér a vérnek.

- Te vagy a sárkány - súgta neki Dany. - Az igazi sárkány. Én tudom. Én tudom.

Elmosolyodott és elaludt. Az otthonáról álmodott.

BRAN

Könnyű hó hullott. Bran érezte a pelyhecskéket az arcán, ahogy elolvadnak, amikor gyengéd esőként a bőréhez érnek. Egyenesen ült a lova hátán és nézte, ahogy a kapu vasrácsát felhúzzák. Hiába próbált nyugodt maradni, a szíve vadul kalapált a mellkasában.

- Készen állsz? - kérdezte Robb.

Bran bólintott és igyekezett nem kimutatni a félelmét. A zuhanása óta nem járt Deresen kívül, de elhatározta, hogy olyan büszkén fog kivonulni, mint akármelyik lovag.

- Akkor indulás! - Robb megsarkantyúzta nagy, szürkésfehér heréltjét és a ló kisétált a csapórács alatt.

- Menj! - súgta Bran a saját lovának. Gyengéden megérintette a nyakát és a kicsiny, gesztenyebarna kancacsikó megindult előre. Bran „Táncosnak" nevezte el. Kétéves volt és Joseth szerint okosabb annál, mint amihez egy lónak joga lenne. Különlegesen tanították be, hogy értsen a gyeplőből, a hangból és az érintésből. Eddig a napig Bran csak az udvaron lovagolt rajta. Eleinte Joseth vagy Hodor vezette, míg Bran a túlméretezett nyereghez szíjazva ült, amit az Ördögfióka rajzolt le nekik, de az utóbbi két hétben már maga irányította. Körbe-körbe ügetett vele és minden megtett kör után bátrabbnak érezte magát.

Elhaladtak a kapuház alatt, átkeltek a felvonóhídon és kijutottak a külső falakon túl. Nyár és Szürke Szél mellettük loholtak a levegőbe szaglászva. Szorosan mögöttük Theon Greyjoy lovagolt íjával és egy tegez széles fejű nyílvesszővel. Elhatározta, hogy elejt egy szarvast és erről tájékoztatta is őket. Őt négy, sodronyinget és posztósapkát viselő őr követte és Joseth, a cingár istállófiú, akit Robb lovászmesternek nevezett ki, míg Hullen távol volt. A sort Luwin mester zárta egy szamár hátán. Bran jobban örült volna, ha ő és Robb kettesben lovagolnak ki, de Hal Mollen hallani sem akart róla és Luwin mester is egyetértett vele. Ha Bran leesik a lováról vagy megsérül, a mester ott akart lenni.

A kastélyon kívül helyezkedett el a piactér. A fabódék most elhagyatottan álltak. Végiglovagoltak a falu sáros utcáin gerendából és kőből épített kicsiny, takaros házak sorai előtt. Ötből jó, ha egy lakott volt, ezeknek a kéményéből égő fa vékony füstje kígyózott az ég felé. A többi is megtelik majd, ahogy egyre hidegebb lesz. Amikor leesik a hó és északról megérkeznek az üvöltő, jeges szelek, mesélte Öreg Nan, a parasztok elhagyják a fagyott mezőket és a távoli erődöket, megrakják a szekereiket, s ekkor kel életre a téli város. Bran még sohasem látott ilyesmit, de Luwin mester szerint ez az idő fenyegetően közeledik. A hosszú nyár vége már kézzelfogható közelségbe került. Közeleg a tél.

Néhány falusi nyugtalanul nézegette a rémfarkasokat, ahogy a lovasok elhaladtak előttük és egy ember leejtette a fát, amit cipelt, amikor ijedtében hátrálni kezdett, de a lakosság nagy része már hozzászokott a látványhoz. Térdet hajtottak, amikor meglátták a fiúkat, Robb pedig mindegyiküket úri biccentéssel üdvözölte.

Mivel a lábaival nem tudott kapaszkodni, a ló himbálózó mozgásától Bran eleinte bizonytalanul érezte magát, de a nagy nyereg vastag szarvával és magas háttámlájával megnyugtatóan tartotta, a mellén és a combján átvezetett szíjak pedig nem engedték, hogy leessen. Egy idő múlva a ritmus kezdett természetessé válni. A nyugtalansága elmúlt, arcára pedig félénk mosoly költözött.

Két szolgálólány álldogált a Füstölgő Rönk, a helyi ivó cégére alatt. Amikor Theon Greyjoy odakiáltott nekik, a fiatalabb lány elpirult és eltakarta az arcát. Theon megsarkantyúzta a lovát és felzárkózott Robb mellé.

- Drága Kyra! - nevetett. - Az ágyban olyan fürge, mint egy menyét, de szólj csak hozzá egy szót az utcán, s máris olyan vörös lesz, mint valami szűz. Meséltem már az éjszakáról, amikor ő és Bessa...

- Ne, ha az öcsém is hallja, Theon! - figyelmeztette Robb és Branre pillantott.

Bran félrenézett és úgy tett, mintha nem hallotta volna, de magán érezte Greyjoy tekintetét. Biztosan mosolygott is. Nagyon sokat mosolygott, mintha az egész világ egy titokzatos tréfa lenne,

amit csak ő képes megérteni. Robb úgy tűnt, csodálja Theont és élvezi a társaságát, de Bran sohasem tudott megbarátkozni apja gyámfiával.

Robb közelebb lovagolt.

- Jól csinálod, Bran!

- Gyorsabban akarok menni - felelte a kisfiú.

Robb elmosolyodott.

- Ahogy óhajtod - ügetésre fogta a lovát. A farkasok utána iramodtak. Bran erősen megrántotta a gyeplőt és Táncos meggyorsította a lépteit. Hallotta Theon Greyjoy kiáltását és a többi ló patáinak dobogását maga mögött.

Bran köpönyege repkedett és csapkodott a szélben, és a hó az arcába vágott. Robb jócskán előtte járt, időnként visszapillantott, hogy meggyőződjön róla, Bran és a többiek rendben követik-e. A fiú megint megrántotta a gyeplőt. Táncos vágtába váltott, simán, mint a selyem. A távolság egyre csökkent közöttük. Mire a farkaserdő szélénél, két mérfölddel a téli falu határától utolérte Robbot, messze maguk mögött hagyták a többieket.

- Tudok lovagolni! - kiáltotta Bran vigyorogva. Majdnem olyan jó érzés volt, mintha repült volna.

- Versenyezhetnénk, de félek, hogy te győznél! - Robb hangja könnyed és tréfálkozó volt, de Bran érezte, hogy valami nyugtalanítja a bátyját a mosoly alatt.

- Nem akarok versenyezni - Bran körülnézett a rémfarkasok után. Mindkét állat eltűnt az erdőben. - Hallottad Nyárt vonyítani tegnap éjjel?

- Szürke Szél is nyugtalan volt - felelte Robb. Aranybarna haja borzas és elhanyagolt volt, állát pedig vöröses borosta szegélyezte, ezáltal idősebbnek nézett ki tizenöt événél. - Néha azt hiszem, tudnak dolgokat... megéreznek dolgokat... - Robb sóhajtott. - Sohasem tudom, mennyit mondjak el neked, Bran. Örülnék, ha idősebb lennél.

- Nyolcéves vagyok! - közölte Bran. - A nyolc nem olyan sokkal kevesebb a tizenötnél és utánad én vagyok Deres örököse.

- Ez így igaz - Robb hangja szomorú volt és talán egy kicsit ijedt is. - Bran, el kell mondanom neked valamit. Madár érkezett tegnap éjjel. Királyvárból. Luwin mester ébresztett fel.

Bran hirtelen megrémült. Sötét szárnyak, sötét szavak, mondta mindig Öreg Nan és az üzenetvivő hollók az utóbbi időben igazolták a szólást. Amikor Robb írt az Éjszakai Őrség parancsnokának, a visszatérő madár azt a választ hozta, hogy Benjen bácsi még mindig nem került elő. Azután üzenet érkezett a Sasfészekből, Anyától, de az sem volt jó hír. Nem mondta meg, mikor akar visszatérni, csak azt, hogy foglyul ejtette az Ördögfiókát. Bran majdhogynem megkedvelte a kicsi embert, a Lannister név hallatán mégis mintha jeges ujjak szorítását érezte volna a gerincén. Volt valami a Lannisterekkel kapcsolatban, valami, amire emlékeznie kellene, de amikor megpróbált elgondolkodni rajta, micsoda, elszédült és a gyomra összeszorult, mint egy kő. Robb annak a napnak a nagy részét Luwin mesterrel, Theon Greyjoyjal és Hallis Mollennel töltötte bezárkózva. Azután hírvivőket küldtek ki gyors lovakon, akik Robb parancsait vitték el észak minden sarkába. Bran hallotta, hogy megemlítik a Cailin-árkot, az ősi erődítményt, amit az Elsők emeltek a Nyak északi végében. Soha senki sem mondta el neki, mi történik, de tudta, hogy semmi jó.

És most egy újabb holló újabb üzenettel. Bran kétségbeesetten kapaszkodott a reménybe.

- Anyától érkezett? Hazajön?

- Az üzenetet Alyn küldte Királyvárból. Jory Cassel meghalt. És Wyl meg Heward is. A Királyölő gyilkolta meg őket - Robb felemelte az arcát és szembenézett a hóval. A pelyhek elolvadtak az arcán. - Az istenek adjanak nekik nyugalmat!

Bran nem tudta, mit mondjon. Úgy érezte magát, mintha hasba rúgták volna. Jory a Deresi házi testőrség kapitánya volt már Bran születése előtt.

- Megölték Joryt? - eszébe jutott, hányszor kergette Jory a tetőkön át. Maga előtt látta, amint hatalmas léptekkel szeli át az udvart páncélban és sisakban, vagy megszokott helyén ül a padon a Nagy Csarnokban, s tréfálkozik evés közben. - Miért ölné meg bárki is Joryt?

Robb kábultan megrázta a fejét. A szemében tisztán látszott a fájdalom.

- Nem tudom és... Bran, nem ez a legrosszabb az egészben. Apát maga alá temette egy felbukó ló a küzdelemben. Alyn azt mondja, a lába összezúzódott és... Pycelle mester máktejet adott neki, de nem tudják, mikor... mikor... - a lovak patáinak hangja félbeszakította. Az útra pillantott, ahol Theon és a többiek közeledtek. - Mikor ébred fel - fejezte be a mondatot. A kezét a kardja markolatára tette és ünnepélyes hangon, Robb az Úr hangján folytatta. - Bran, ígérem neked, történjék bármi, ezt nem feledjük el!

Volt valami a hangjában, amitől Bran még jobban megijedt.

- Mit fogsz tenni? - kérdezte, miközben Theon Greyjoy megállította a lovát mellettük.

- Theon azt mondja, össze kellene hívnom a lobogókat - felelte Robb.

- Vért a vérért - Greyjoy most az egyszer nem mosolygott. Vékony, sötét arcán mohóság tükröződött, fekete haja pedig a szemébe omlott.

- Csak a lord hívhatja össze a lobogókat - mondta Bran, miközben a hó kavargott körülöttük.

- Ha az apátok meghal - szólalt meg Theon -, Robb lesz Deres Ura.

- Nem fog meghalni! - kiáltotta Bran.

Robb megfogta a karját.

- Persze, hogy nem hal meg. Apa nem - mondta nyugodtan. - Mégis... észak becsülete most az én kezemben van. Amikor apánk itt hagyott bennünket, azt mondta, érted és Rickonért legyek erős. Majdnem felnőtt férfi vagyok, Bran.

Bran megborzongott.

- Szeretném, ha Anya itt lenne! - mondta kétségbeesetten. A tekintete Luwin mestert kereste. A mester szamara a távolban éppen egy emelkedőn igyekezett felfelé. - Luwin mester is azt mondja, hogy össze kell hívni a lobogókat?

- A mester gyáva, mint egy vénasszony - felelte Theon.

- Apa mindig hallgatott a tanácsaira - emlékeztette Bran a bátyját. - Anya is.

- Én is hallgatok rá - bizonygatta Robb. - Mindenkire hallgatok.

Az öröm, amit Bran a lovaglás miatt érzett, elszállt, elolvadt, mint a hópelyhek az arcán. Nem is olyan régen a gondolat, hogy Robb összehívja a lobogókat és háborúba vágtat, még izgatottsággal töltötte volna el, most azonban csak rettegést érzett.

- Most visszamehetnénk? - kérdezte. - Fázom.

Robb körülnézett.

- Meg kell találnunk a farkasokat. Bírsz még jönni egy kicsit?

- Addig bírok menni, ameddig csak akarod. - Luwin mester figyelmeztette, hogy ne lovagoljon sokat, mert félő, hogy a nyereg felsebzi, de Bran a világért sem mutatott volna gyengeséget a testvére előtt. Már nagyon elege volt belőle, hogy mindenki körülötte sürgött-forgott és állandóan azt kérdezgette, hogy van.

- Akkor vadásszunk a vadászokra! - adta ki at utasítást Robb. Megsarkantyúzták a lovaikat egymás mellett letértek a királyi útról és behatoltak a farkaserdőbe. Theon lemaradt és távolról követte őket, miközben az őrökkel beszélgetett és nevetgélt.

Nagyon kellemes volt a fák alatt. Bran lépésre fogta Táncost, lazán tartotta a gyeplőt és menet közben az őket körülvevő tájban gyönyörködött. Ismerte ezt az erdőt, de olyan sokáig volt fogságra ítélve Deresben, hogy úgy érezte, mintha most látná először. Az illatok megtöltötték az orrát: fenyőtűk friss, erős aromája, nedves, rothadó levelek földszaga, állati ürülék és távoli tűzhelyek illata. Megpillantott egy fekete mókust, amint egy hólepte tölgyfa ágai között mozgolódott és megállt, hogy szemügyre vegye egy császárpók ezüstös hálóját.

Theon és a többiek egyre jobban és jobban lemaradtak mögöttük, míg Bran végül már a hangjukat sem hallotta. A távolból rohanó víz halk hangja hallatszott. Egyre hangosabb lett, majd egyszer csak elérték a patakot. Bran szemét könnyek szúrták.

- Bran? - kérdezte Robb. - Mi a baj?

Bran megrázta a fejét.

- Csak megrohantak az emlékek - felelte. - Jory egyszer elhozott ide bennünket pisztrángot fogni. Téged, engem és Jont. Emlékszel?

- Emlékszem - Robb hangja halk és szomorú volt.

- Én nem fogtam semmit - folytatta Bran -, de Jon odaadta nekem a halát, amikor visszamentünk Deresbe. Találkozunk még valaha Jonnal?

- Találkoztunk Benjen bácsival, amikor a király látogatóba jött - emlékeztette Robb. -Meglátod, Jon is eljön majd egyszer.

A patak folyása nagyon gyors és erős volt. Robb leszállt a nyeregből és a gázlóhoz vezette a lovát. A víz a legmélyebb részen a combja közepéig ért. A túloldalon egy fához kötötte a heréltet és visszagázolt Branért és Táncosért. A víz tajtékzott a sziklák és gyökerek körül és Bran érezte az arcán a permetet, miközben bátyja átvezette őket. Ez mosolyt csalt az arcára. Egy rövid időre megint erősnek és teljesnek érezte magát. Felpillantott a fákra és álmodozni kezdett, hogy megmássza őket, feljut egészen a csúcsukig, s az erdő ott fog terpeszkedni alatta.

Már a túloldalon voltak, amikor meghallották az üvöltést. A hosszú, nyújtott vonyítás úgy hatolt át az erdőn, mint a hideg szél. Bran felemelte a fejét és figyelni kezdett.

- Nyár - szólalt meg. Alig mondta ki, újabb hang csatlakozott az előzőhöz.

- Elejtettek valamit - mondta Robb és felpattant a nyeregbe. - Az lesz a legjobb, ha megyek és visszahozom őket. Várj itt, Theon és a többiek rövidesen itt lesznek.

- Veled akarok menni - kérlelte Bran.

- Egyedül hamarabb megtalálom őket - azzal Robb megsarkantyúzta a lovát és eltűnt a fák között.

Ahogy elment, a fák mintha szorongatni kezdték volna Brant. A hó most már sűrűbben hullott. Ahogy leért a talajra, elolvadt, de a sziklákat, a gyökereket és az ágakat körülötte vékony fehér lepel borította. Várakozás közben vette észre, milyen kényelmetlenül is ül. Nem érezte a kengyelben haszontalanul lógó lábait, de a szíj a mellkasán szoros volt és felhorzsolta, az olvadó hó pedig átáztatta a kesztyűjét és megdermesztette a kezét. Azon tűnődött, vajon mi tartja vissza Theont, Luwin mestert, Josethet meg a többieket.

Amikor meghallotta a levelek zizegését, Bran megfordította Táncost. Arra számított, hogy a barátait pillantja meg, de a patak partjára kilépő rongyos emberek idegenek voltak.

- Jó napot nektek! - mondta nekik idegesen. Egy pillantást vetett rájuk, s rögtön tudta, hogy se nem erdészek, se nem parasztok. Hirtelen eszébe jutott, milyen drága öltözéket visel. Sötétszürke, ezüstgombos gyapjúkabátja új volt, bundás szélű köpönyegét pedig nagy ezüstcsat tartotta a vállán. Csizmáját és kesztyűjét is bundás szegély vette körül.

- Egyedül, mi? - szólalt meg a legnagyobb közülük, egy kopasz, szél cserzette arcú férfi. - Szegény fiú, eltévedt a farkaserdőben.

- Nem tévedtem el. - Brannek nem tetszett, ahogy az idegenek bámulják őt. Négyet számolt meg, de amikor elfordította a fejét, még kettőt pillantott meg maga mögött. - A bátyám egy perccel ezelőtt lovagolt el és az őrségem is nemsokára itt lesz.

- Az őrséged, mi? - szólalt meg egy másik. Vékony arcát szürke borosta borította. - És ugyan mit őriznek, fiataluram? Csak nem egy ezüstcsatot látok ott a köpenyeden?

- Csinos - hallotta egy asszony hangját. A hang gazdája azonban egyáltalán nem úgy festett, mint egy nő. Magas volt és aszott, az arca ugyanolyan kemény, mint a többieké, a haját pedig fazékformájú sisak rejtette el. A kezében tartott lándzsa fekete tölgyfa nyele nyolc láb hosszú volt, hegye rozsdás acél.

- Nézzük meg közelebbről! - mondta a nagydarab, kopasz férfi.

Bran nyugtalanul figyelte. A férfi ruhája koszos volt, majdnem darabokra hullott, néhány helyen barna, máshol kék, megint másutt sötétzöld foltok éktelenítették, mindenütt szürkére kopott már, de valaha fekete lehetett. A szürkeborostás ember is fekete rongyokat viselt, vette észre döbbenten. Brannek hirtelen eszébe jutott az esküszegő, akit az apja lefejezett azon a napon, amikor rábukkantak a farkaskölykökre. Az az ember is feketében volt és az apja azt mondta, megszökött az Éjjeli Őrségből. Az ilyennél nincs veszélyesebb, hallotta Lord Eddardot. A dezertőrök tudják, hogy az életük fabatkát sem ér, ha elfogják őket, ezért semmilyen bűntettől nem riadnak vissza, még a legborzalmasabbaktól sem.

- A csatot, fiú! - a nagydarab ember kinyújtotta a kezét.

- A lovat is elvisszük - szólalt meg egy másik asszony. Ez alacsonyabb volt Robbnál, széles arca és vékonyszálú, sárgás haja volt. - Szállj le, de gyorsan! - ruhája ujjából kés csúszott a tenyerébe. Az éle recés volt, mint a fűrész.

- Nem - tört ki Branből. - Nem tudok...

Mielőtt a fiú akár csak gondolhatott volna rá, hogy megfordítja Táncost és elvágtat, a nagydarab ember megragadta a gyeplőjét.

- De tudsz, fiatalúr... és meg is teszed, ha nem akarsz bajt magadnak!

- Stiv, nézd, úgy van odaszíjazva! - bökött felé a magas nő a lándzsájával. - Lehet, hogy igazat beszél.

- Szíjak, mi? - felelte Stiv. Előhúzott egy tőrt az övére akasztott tokból. - A szíjakkal is el lehet bánni.

- Te valami nyomorék vagy? - kérdezte az alacsony asszony.

Bran haragra lobbant.

- Brandon Stark vagyok Deresből és jobb lesz, ha elengeditek a lovamat, mert az életetekkel fizettek érte!

A szürkeborostás, ösztövér férfi felröhögött.

- A fiú egy Stark, ez igaz. Csak a Starkok annyira ostobák, hogy fenyegetőznek, amikor az okosabb ember inkább könyörögne.

- Vágd le a kis farkincáját és tömd a szájába! - javasolta az alacsony nő. - Attól majd csöndben marad!

- Épp olyan bolond vagy, mint amilyen ronda, Hali - szólt közbe a magas nő. - Holtan semmit sem ér a fiú, de élve... az istenekre, képzeljétek el, mit meg nem adna Mance, ha Benjen Stark saját vérét tarthatná fogva túszként!

- Vigye el az ördög Mance-et! - szitkozódott a nagydarab ember. - Vissza akarsz menni oda, Osha? Nem sok eszed van. Azt hiszed, a fehér alakok törődnek vele, van-e túszod vagy nincs? - Visszafordult Branhez és végigsuhintott a combja köré kötött szíjon. A bőr egy sóhajtással kettévált.

A csapás gyors volt, könnyed és mélyre hatolt. Bran lepillantott és sápadt húst látott, ahol a gyapjúnadrág kinyílt. Aztán eleredt a vér. Nézte, ahogy a vörös folt egyre növekszik. Könnyűnek és furcsán különállónak érezte a testét. Nem volt fájdalom, még csak halvány nyomokban sem. A nagydarab férfi meglepetten hördült fel.

- Tegyétek le a fegyvereiteket most azonnal és ígérem, gyors és fájdalommentes halálotok lesz! - kiáltotta Robb.

Bran kétségbeesett reménnyel pillantott fel. Bátyja szavainak erejét alámosta, hogy a hangja megtört az erőfeszítéstől. Nyeregben ült, mögötte egy jávorantilop véres teteme csüngött a ló hátáról, kesztyűs kezében kard.

- A bátyja - mondta a szürkeborostás férfi.

- Milyen tüzes legény - gúnyolódott az alacsony asszony, akit Halinak szólítottak. - Meg akarsz küzdeni velünk, fiú?

- Ne légy ostoba, kölyök! Egyedül vagy hat ellen. - A magas nő, Osha, leeresztette a lándzsáját. - Le a lóról és dobd el a kardodat! Hálásan megköszönjük neked a lovat és a húst, s már mehettek is utatokra az öcséddel.

Robb füttyentett. Puha léptek halk nesze hallatszott a nedves avaron. Az aljnövényzet szétnyílt, az alacsonyan lógó ágak megszabadultak a rájuk rakódott hótól, s a zöld bokrok közül Szürke Szél és Nyár bukkant elő. Nyár a levegőbe szimatolt és morogni kezdett.

- Farkasok - kapott levegő után Hali.

- Rémfarkasok - szólalt meg Bran. Így, félig kifejletten akkorák voltak, mint bármelyik farkas, amit valaha látott, a különbségeket azonban könnyű volt felfedezni, ha az ember tudta, hová nézzen. Luwin mester és Farlen, a kutyák gondozója megtanította rá. A rémfarkasok feje nagyobb volt, a lábuk pedig hosszabb a testükhöz képest, a pofájuk és az állkapcsuk pedig vékonyabb és hangsú-

lyosabb. Volt bennük valami szikár és rettenetes, ahogy ott álltak a szelíden szállingózó hóban. Szürke Szél pofáját friss vér borította.

- Kutyák - jegyezte meg a nagy, kopasz ember megvetően. - Azt mondják, a farkasbőrnél semmi sem melegíti jobban az embert éjszaka - széles mozdulatot tett. - Kapjátok el őket!

Robb elkiáltotta magát:

- Deres! - és megsarkantyúzta a lovát. A paripa leszáguldott a parton, ahol a rongyos emberek sora összezárult. Egy fejszés férfi rontott rá, kiáltozva és vigyázatlanul. Robb kardja telibe kapta az arcát. Iszonyú reccsenés hallatszott és világos vér fröcskölt szerteszét. A szürkeborostás a gyeplő után kapott és egy pillanatra sikerült is megragadnia... ám ekkor Szürke Szél rávetette magát és a földre teperte. Nagy csobbanással, ordítva zuhant a patakba és a késével vadul hadonászott a feje körül, mikor eltűnt a víz alatt. A rémfarkas utána ugrott, és a tiszta víz vörössé vált, ahol eltűntek.

Robb és Osha a patak közepén csaptak össze. A nő hosszú lándzsája a fiú mellkasa felé csapott, mint valami acélfejű kígyó egyszer, kétszer, háromszor, de Robb minden támadást hárított a kardjával, félrelökve a fegyver hegyét. A negyedik vagy az ötödik szúrásnál a magas nő túl messzire nyúlt ki és egy másodpercre elveszítette az egyensúlyát. Robb nekieresztette a lovat és legázolta.

Kicsivel odébb Nyár Halinak ugrott neki. A kés a horpaszát találta el. Nyár vicsorogva csuszszant vissza és újra támadott. Ezúttal az állkapcsa bezárult a nő lábszárán. Az alacsony nő két kézzel markolta meg a kést és lefelé döfött, de a farkas mintha megérezte volna a közeledő pengét. Egy pillanatra elengedte áldozatát. A pofája tele volt bőrrel, ruhával és véres húscafatokkal. Amikor Hali megtántorodott és elvágódott, megint rávetette magát, a hátára teperte és a fogai felszakították a hasát.

A hatodik ember menekülni próbált a vérfürdőből... de nem jutott messzire. Miközben igyekezett felkapaszkodni a patak túlsó oldalán, Szürke Szél ugrott ki a vízből csöpögő bundával. Lerázta magáról a vizet és a rohanó férfi után iramodott. Egyetlen harapással eltépte a térdínt és a torkára vetette magát, miközben a sikoltozó férfi visszacsúszott a víz felé.

Nem maradt más, csak a nagydarab vezér, Stiv. Rásuhintott Bran mellszíjára, megragadta a karját és megrántotta. Bran hirtelen érezte, hogy zuhan. Elterült a földön, a lábai összekeveredtek alatta, az egyik lábfeje a patakba lógott. Nem érezte a víz hidegét, de érezte az acélt, ahogy Stiv a torkához nyomta a tőrét.

- Vissza - figyelmeztette Robbot -, vagy esküszöm, elvágom a fiú gigáját!

Robb lihegve megfékezte a lovát. A harag elillant a szeméből, s kardforgató karja lehanyatlott.

Abban a pillanatban Bran mindent látott. Nyár Halit marcangolta, csillogó kék kígyókat rángatva ki a gyomrából. A nő szemei tágra nyíltan bámultak. Bran nem tudta eldönteni, él-e vagy halott. A szürkeborostás és a fejszés mozdulatlanul hevertek, de Osha a térdein kúszott elejtett lándzsája felé. Szürke Szél csöpögve megindult az irányába.

- Hívd vissza! - kiáltotta a nagydarab férfi. - Hívd vissza mind a kettőt, különben a nyomorék fiú azonnal meghal!

- Szürke Szél, Nyár, hozzám! - mondta Robb.

A farkasok megtorpantak és feléje fordították a fejüket. Szürke Szél visszaügetett Robbhoz. Nyár a helyén maradt, szemét Branre és a mellette álló férfira szegezte. Fenyegetően morgott. A pofája nedves volt és vörös, de a szemei izzottak.

Osha a lándzsára támaszkodva álló helyzetbe tornázta magát. A felkarján tátongó sebből, ahol Robb megvágta, vér szivárgott. Bran látta, hogy a nagydarab ember arcán veríték csorog. Rájött, hogy Stiv éppúgy fél, mint ő.

- Starkok - morogta a férfi. - Rohadt Starkok! - felemelte a hangját. - Osha, öld meg a farkasokat és vedd el e kardját!

- Öld meg őket magad! - vágott vissza a nő. - Én nem megyek közel azokhoz a szörnyetegekhez.

Stiv egy pillanatra elbizonytalanodott. A keze remegett. Bran vékony vércsíkot érzett ott, ahol a penge a nyakához feszült. A férfi bűze betöltötte az orrát. A félelem szaga volt az.

- Te! - kiáltott Robbra. - Van neved?

- Robb Stark vagyok, Deres örököse.

- Ez a fivéred?

- Igen.

- Ha élve akarod visszakapni, tedd, amit mondok! Le a lóról!

Robb habozott egy pillanatig, majd lassan, óvatosan leszállt a nyeregből és megállt, karddal a kezében.

- Most öld meg a farkasokat!

Robb nem mozdult.

- Csináld! Vagy a farkas, vagy a fiú!

- Ne! - kiáltotta Bran. Ha Robb megteszi, amit mond neki, Stiv azonnal megöli mindkettőjüket, amint a farkasok elpusztultak.

A kopasz férfi szabad kezével megmarkolta a haját és kegyetlenül megcsavarta, míg Bran fájdalmában fel nem zokogott.

- Te nyomorék, te fogd be a szád, hallod? - Még jobban megcsavarta. - Hallod?

Halk pendülés hallatszott az erdőből mögöttük. Stiv fojtott nyögést hallatott, amint hirtelen fél lábnyi széles, pengeéles nyílhegy robbant ki a mellkasából. A nyílvessző vörös volt, mintha vérrel festették volna be.

A tőr lehanyatlott Bran torkáról. A nagydarab ember megingott és összeesett, arccal a patakba. A nyíl kettétört a teste alatt. Bran figyelte, ahogy a vére elkeveredik az örvénylő vízzel.

Osha körülnézett, ahogy Apa testőrei előbukkantak a fák alatt, kezükben fegyverrel. Eldobta a lándzsáját.

- Irgalmazz, uram! - kiáltotta Robbnak.

Az őrök arcán különös, sápadt kifejezés ült, ahogy felmérték a mészárlás helyszínét. Bizonytalanul pillantgattak a farkasokra, s amikor Nyár visszatért Hali teteméhez, hogy lakmározzon belőle, Joseth elejtette a tőrét és öklendezve a bokrokhoz támolygott. Még Luwin mester is döbbentnek látszott, amikor előlépett egy fa mögül, de csak egy pillanatra. Azután megrázta a fejét és átgázolt a patakon Branhez.

- Megsérültél?

- Megvágta a lábamat - felelte Bran -, de nem éreztem semmit.

Miközben a mester letérdelt, hogy megvizsgálja a sebet, Bran hátranézett. Theon Greyjoy állt egy őrfa mellett, íjjal a kezében. Mosolygott. Mindig mosolygott. A lába mellett fél tucat földbe szúrt nyílvessző látszott, de csak egyre volt szükség.

- A halott ellenség gyönyörű dolog! - közölte.

- Jon mindig azt mondta, hogy egy barom vagy, Greyjoy - szólalt meg Robb hangosan. -Meg kéne hogy kötöztesselek az udvaron és hagynom, hogy Bran rajtad gyakorolja a nyilazást!

- Inkább hálásnak kellene lenned nekem, amiért megmentettem az öcséd életét.

- És mi lett volna, ha elvéted a lövést? - kérdezte Robb. - Mi lett volna, ha csak megsebesíted? Mi lett volna, ha megmozdul a keze vagy Brant találod el helyette? Honnét tudtad, hogy az az ember nem visel mellvértet, amikor csak a köpönyege hátát láttad? Akkor mi történt volna az öcsémmel? Gondoltál egyáltalán erre, Greyjoy?

Theon mosolya eltűnt. Mogorván vállat vont és nekiállt egyenként kihúzni a nyílvesszőit a puha földből.

Robb haragosan meredt az őrökre.

- Hol voltatok? - kérte számon rajtuk. - Azt hittem, itt vagytok közvetlenül mögöttünk!

A katonák ijedten néztek egymásra.

- Követtünk, uram - szólalt meg Quent, a legfiatalabb, akinek a szakálla helyén csak puha, barna pihék nődögéltek. - Csak előbb bevártuk Luwin mestert és a szamarát, bocsáss meg, azután meg, nos hát... - Theonra pillantott, majd zavartan elkapta a tekintetét.

- Megláttam egy pulykát - mondta Theon bosszúsan a kérdés miatt. - Honnan tudhattam volna, hogy egyedül hagyod a fiút?

Robb megint Theon felé fordult. Bran még sohasem látta ennyire haragosnak, mégsem szólt egy

szót sem. Végül letérdelt Luwin mester mellé.

- Mennyire súlyos a sebe?

- Nem több egy karcolásnál - válaszolta a mester. Megnedvesített egy darab ruhát a patakban, hogy kitisztítsa a vágást. - Ketten feketét viselnek - mondta Robbnak, miközben dolgozott.

Robb arrafelé fordította a fejét, ahol Stiv hevert kiterülve a patakban. A rongyos fekete köpeny meg-megmozdult, ahogy az áramló víz belekapaszkodott.

- Dezertőrök az Éjjeli Őrségből - jegyezte meg komoran. - Bolondok lehettek, hogy ilyen közel merészkedtek Dereshez.

- Az ostobaságot és az elkeseredettséget gyakran nehéz megkülönböztetni egymástól -mondta Luwin mester.

- Eltemessük őket, uram? - kérdezte Quent.

- Ők sem temettek volna el minket - morogta Robb. - Vágjátok le a fejüket, hogy visszaküldhessük a Falhoz! A többit majd elvégzik a dögmadarak.

- Ezzel mi legyen? - Quent Oshára bökött a hüvelykujjával.

Robb odament a nőhöz. Az egy fejjel magasabb volt, mint ő, de a közeledtére térdre hullott.

- Kíméld meg az életem, Stark uram és a tiéd vagyok!

- Az enyém? Ugyan mit kezdenék én egy esküszegővel?

- Én nem szegtem meg semmilyen esküt. Stiv és Wallen szökött meg a Falról, nem én. A fekete varjak között nincs helye nőknek.

Theon Greyjoy közelebb ballagott.

- Add a farkasoknak - biztatta Robbot. Az asszony a halomra pillantott, ami megmaradt Haliból, de ugyanolyan gyorsan el is kapta a tekintetét. Megborzongott. Még az őrök arca is zöldes volt az undortól.

- De hát asszony - mondta Robb.

- Egy vadember - mondta neki Bran. - Azt mondta, hagyjanak életben, hogy átadhassanak Mance Raydernek.

- Van neved? - kérdezte tőle Robb.

- Osha, szolgálatodra, uram - motyogta elkeseredetten.

Luwin mester felállt.

- Lehet, hogy hasznunkra válna, ha kikérdeznénk.

Bran látta a megkönnyebbülést bátyja arcán.

- Ahogy mondod, mester. Wayn, kötözd meg a kezeit! Velünk jön Deresbe... és a vallomása majd eldönti, életben marad-e.

TYRION

- Akar étel? - kérdezte Mord gorombán. Egyik keze vastag, tönkszerű ujjai között egy tál főtt babot tartott.

Tyrion Lannister szeme kopogott az éhségtől, de elhatározta, hogy nem fog megalázkodni ez előtt a vadállat előtt.

- Egy bárányláb jól esne - felelte a cellája sarkában lévő mocskos szalmakupac tetejéről. - esetleg némi borsó és hagyma, egy kevés frissen sütött kenyér vajjal és egy kancsó fűszerezett bor, amivel leöblíthetem. Esetleg sör, ha az egyszerűbb. Igyekszem nem különleges dolgokat kérni.

- Bab - morogta Mord. - Nesze! - odatartotta elé a tányért.

Tyrion felsóhajtott. A börtönőr százhúsz kilónyi tömény ostobaság volt rothadó, barna fogakkal és apró, sötét szemekkel. Arca bal oldala egyetlen hatalmas sebhelyként tátongott, mert egy fejszecsapás levágta a fülét és pofája egy részét. Legalább olyan kiszámítható volt, mint amilyen visszataszító, de Tyrion rettenetes éhséget érzett. Kinyújtotta a kezét a tányérért.

Mord vigyorogva elrántotta előle.

- Itt van! - mondta és úgy tartotta, hogy Tyrion nem érhette el.

A törpe mereven feltápászkodott. Minden izülete sajgott.

- Muszáj minden egyes alkalommal eljátszani ezt az ostoba játékot? - Megint megpróbálta elkapni a babot.

Mord csoszogni kezdett hátrafelé és egyre csak vigyorgott rothadt fogaival.

- Itt van, törpe ember - kinyújtotta a tányért tartó karját a perem fölé, ahol véget ért a cella, és kezdődött az égbolt. - Nem akar étel? Itt. Gyere, vedd!

Tyrion karjai túl rövidek voltak hozzá, hogy elérje a tányért és nem óhajtott közelebb lépni ahhoz a peremhez. Elég Mord súlyos, fehér hasának egyetlen lökése, s ő undorító vörös masszaként végzi Ég erődjének kövein, ahogy az a Sasfészek annyi foglyával megtörtént az évszázadok során.

- Most, hogy belegondolok, nem is vagyok éhes - közölte és visszatért a cella sarkába.

Mord felhördült és szétnyitotta vastag ujjait. A szél elkapta a tányért és estében megfordította a tengelye körül. Egy marék bab visszafröccsent rájuk, mielőtt az étel eltűnt a szemük elől. A börtönőr röhögött, s ettől a hasa úgy rázkódott, mint egy óriási tál puding.

Tyriont tehetetlen düh kerítette hatalmába.

- Te kibaszott, himlőhelyes kurvapecér! - köpte rá a szavakat. - Remélem, egy rohadt epeömlés fog végezni veled!

Mord ezért kifelé menet oldalba rúgta Tyriont acélorrú csizmájával.

- Visszavonom! - nyögte a törpe, ahogy görnyedten fetrengett a szalmán. - Magam öllek meg, esküszöm! - A nehéz, vasalt ajtó becsapódott az őr mögött. Tyrion kulcsok csörgését hallotta.

Kicsi ember létére veszélyesen nagy szájjal verték meg az istenek, tűnődött el, miközben visszamászott a sarokba, amit az Arrynok nevetséges módon börtönnek hívtak. Összekuporodott a vékony takaró alatt, amely az egyetlen ágyneműje volt, kibámult az üres égboltra, a messzi hegyekre, amelyek mintha a végtelenbe nyúlnának és azt kívánta, bárcsak nála lenne az árnyékbőr köpeny, amit Marilliontól nyert kockán, miután az énekes lelopta annak a rablófőnöknek a holttestéről. A bőr vértől és penésztől bűzlött, de meleg volt és vastag. Mord rögtön elvette tőle, amint megpillantotta.

A szél olyan éles lökésekkel kapaszkodott a takarójába, mint a karmok. A cellája nyomorúságosan kicsiny volt, még egy törpének is. Nem egészen öt lábnyira tőle, ahol a falnak kellett volna lennie, s ahol van is minden rendes börtönben, véget ért a padló, s elkezdődött az ég. Rengeteg friss levegő és napsütés érte és éjszaka gyönyörködhetett a holdban és a csillagokban is, ám Tyrion gondolkodás nélkül elcserélte volna a legnyirkosabb, leghomályosabb lyukra a Kaszter hegy mélységes mélyén.

- Repülsz - ígérte neki Mord, amikor bekísérte a cellába. - Húsz nap, harminc, ötven talán. Aztán repülsz.

Az egész birodalomban az Arrynok börtöne volt az egyetlen, ahonnét a foglyok kedvükre távozhattak. Azon az első napon, miután órákon keresztül tüzelte a bátorságát, Tyrion hasra feküdt a cellában és a peremhez kúszott, hogy kidugja a fejét és lenézzen. Ég erődje hatszáz lábbal volt alatta, s köztük nem volt más, csak az üres levegő. Ha kidugta a nyakát annyira, amennyire csak képes volt, más cellákat látott jobbra, balra és maga fölött. Úgy érezte magát, mintha egy méhecske lenne egy óriási kőlépben, akinek letépték a szárnyát.

A cellában nagyon hideg volt. A szél éjjel-nappal üvöltött, a legrosszabb azonban az volt, hogy a padló lejtett. Igaz, hogy nagyon kevéssé, de ez is éppen elég volt. Félt elaludni, mert attól tartott, álmában átfordul és hirtelen arra riad fel, hogy átzuhan a peremen. Nem csoda, hogy a foglyok előbb-utóbb megőrültek az égi cellákban.

Az istenek óvjanak engem, írta egy korábbi lakó a falra valamivel, ami kísértetiesen hasonlított a vérre, *hív a kékség.* Tyrion eleinte eltűnődött, ki lehetett az és mi történt vele, de később úgy döntött, hogy inkább nem akarja tudni.

Bár fogta volna be a száját...

Az a nyomorult kisfiú kezdte az egészet, ahogy ott bámult le rá az Arryn-ház holdas-sólymos zászlói alatt álló faragott varsafa trónusról. Tyrion Lannisterre egész életében lefelé néztek, de azért nem vizenyős szemű hatévesek, akik alá tömött párnákat kell gyömöszölni, hogy elérjék egy férfi magasságát.

- Ő a rossz ember? - kérdezte a fiúcska a babáját szorongatva.

- Igen, ő az - felelte neki Lady Lysa a mellette álló kisebb trónról. Az asszony tetőtől-talpig kékbe öltözött és bepúderezte meg illatszerekkel szórta be magát az udvarában lebzselő kérők miatt.

- Olyan kicsi - kuncogott a Sasfészek Ura.

- Ez Tyrion. Az Ördögfióka, a Lannister-házból, aki meggyilkolta az apádat - az asszony felemelte a hangját, hogy az teljesen betöltse a Sasfészek Nagytermét. A hang visszaverődött a tejfehér falakról és a karcsú oszlopokról, s minden férfi jól hallotta. - Meggyilkolta a Király Segítőjét!

- Óh, hát őt is megöltem? - szólalt meg Tyrion, mint valami bolond.

Az idő különösen megfelelő lett volna rá, hogy csukva tartsa a száját s lehajtsa a fejét. Most már jól látta. Hét pokol, jól látta már akkor is! Az Arrynok Nagyterme hosszú volt és puritán berendezésű. Kéken erezett márványfalai rideg, elutasító hidegséget árasztottak magukból, de az őt körülvevő arcok még ennél is sokkalta hidegebbek voltak. Kaszter hegy hatalma messze volt és Arryn Völgyében a Lannistereknek nem voltak barátai. A legjobb védekezés az alázat és a hallgatás lett volna.

Tyrion hangulata azonban túlságosan is fel volt dúlva, hogysem képes lett volna józan eszére hallgatni. Szégyenére összeesett a Sasfészekbe vezető egynapos útjuk utolsó szakaszán. Satnya lábai képtelenek voltak tovább vinni. Bronn cipelte tovább és a megaláztatás csak olaj volt haragja tüzére.

- Úgy látszik, szorgos kis fickó voltam az utóbbi időben - mondta keserű gúnnyal a hangjában. - Nem is tudom, hogy tudtam időt szakítani erre a sok mészárlásra, meg gyilkosságra.

Nem lett volna szabad elfelejtenie, kivel áll szemben. Lysa Arryn és féleszű, puhány fiacskája nem a szellemesség iránti szeretetükről voltak híresek az udvarban, különösen ha a szellemesség ellenük irányult.

- Ördögfióka - szólalt meg Lysa hidegen -, vigyázz arra az éles nyelvedre és beszélj tisztelettudóan a fiammal, mert ígérem, keservesen megbánod. Ne feledd, hol vagy! Ez a Sasfészek, ezek pedig körülötted a Völgy lovagjai, igaz férfiak, akik nagyon szerették Jon Arrynt. Bármelyikük kész lenne meghalni értem.

- Lady Arryn, ha bármiféle bántódásom esik, Jaime fivérem boldogan tesz róla, hogy ez be is következzék. - Tyrion már akkor tudta, hogy ostobaságot beszél, amikor a szavai elhagyták a száját.

- Tudsz repülni, Lannister uram? - kérdezte Lady Lysa. - Van a törpéknek szárnyuk? Ha nem, bölcsebben tennéd, ha lenyelnéd a következő fenyegetést, ami eszedbe jut.

- Ez nem fenyegetés volt - mondta Tyrion. - Hanem ígéret.

A kis Lord Robert erre felugrott, olyan zaklatottan, hogy elejtette a babáját.

- Nem bánthatsz minket! - kiabálta. - Senki sem bánthat minket itt! Mondd meg neki, Anya, mondd meg neki, hogy senki sem bánthat minket itt! - A fiúcska rángatózni kezdett.

- A Sasfészek bevehetetlen - jelentette ki Lysa Arryn nyugodtan. Magához vonta a fiát és puha, fehér karjai biztonságába zárta. - Az Ördögfióka csak ránk akar ijeszteni, drága kicsikém. A Lannisterek mind hazugok. Senki sem bánthatja az én édes fiacskámat.

Az volt a legrosszabb az egészben, hogy az asszony kétségtelenül igazat mondott. Miután a saját szemével látta, mibe kerül feljutni ide, Tyrion el tudta képzelni, mi várna egy lovagra, aki páncélban próbálja felküzdeni magát, miközben odafentről kövek és nyilak záporoznak alá, s minden lépcsőfokért külön meg kell ütköznie a védőkkel. A rémálom fogalma még csak meg sem közelítette az igazságot. Nem csoda, hogy Sasfészeket sohasem foglalták el.

Tyrion mégis képtelen volt elhallgattatni magát.

- Nem bevehetetlen - közölte -, pusztán kényelmetlen.

Az ifjú Robert remegő kézzel mutatott le rá.

- Hazudsz! Anya, szeretném látni, ahogy repül. - Két égszínkék köpönyeges őr ragadta meg Tyrion karját és felemelték a padlóról.

Az istenek tudják csak, mi történt volna, ha nincs ott Catelyn Stark.

- Húgom - kiáltotta a trónok alól, ahol állt. - Kérlek, ne felejtsd el, hogy ez az ember az én foglyom! Nem akarom, hogy bántódása essék.

Lysa Arryn egy ideig hűvösen bámult a nővérére, majd felállt és levonult Tyrionhoz, hosszú szoknyáját maga után húzva. Egy pillanatig attól félt, megüti őt, de ehelyett parancsot adott, hogy engedjék el. A katonák a földre taszították, a lábai eltűntek alóla és Tyrion elesett.

Nem mindennapi látványt nyújthatott, ahogy térdre kínlódta magát, ám azonnal megérezte a görcsöt a jobb lábában, s megint elnyúlt a padlón. Nevetés hullámzott végig az Arrynok Nagytermén.

- A nővérem kis vendége túlságosan kimerült, hogy megálljon a lábán - jelentette be Lady Lysa. - Ser Vardis, kísérd le a börtönbe! Jót tenne neki egy kis pihenés az egyik égi cellában.

Az őrök talpra rángatták. Tyrion Lannister ott csüngött közöttük, a lábai erőtlenül rugdalóztak, az arca pedig vörös volt a szégyentől.

- Ezt nem felejtem el - mondta nekik, amikor elcipelték.

Tényleg nem felejtette el, bár nem sokra ment az emlékkel.

Először azzal nyugtatgatta magát, hogy a bebörtönzése nem tarthat sokáig. Lysa Arryn csak alázatra akarja tanítani, ez minden. Nemsokára megint érte küld majd. Ha ő nem, hát Catelyn Stark biztosan ki akarja majd kérdezni. Ezúttal jobban ügyel majd a nyelvére. Nem merik nyíltan megölni, hiszen még mindig Lannister Kaszter hegyről, s ha a vérét ontanák, az háborút jelentene. Legalábbis ezzel vigasztalta magát.

Most már nem volt annyira biztos a dolgában.

Könnyen lehet, hogy a fogva tartói hagyják itt megrohadni, de attól tartott, nem lesz ereje sokáig rohadni. Napról napra gyengült és csak idő kérdése, hogy Mord ütései és rúgásai komolyabb kárt tegyenek benne, persze, csak ha a börtönőr nem éhezteti halálra előbb. Még néhány éjszaka éhezve és fázva, s a kékség őt is hívni fogja.

Azon tűnődött, mi történhet a cellája falain (már amerre voltak neki) túl. Lord Tywin biztosan lovasokat küldött ki, amikor megtudta a hírt. Lehet, hogy Jaime ezekben a percekben már egy sereget vezet át a Holdhegységen... hacsak nem egyenesen Deres ellen vonul északon. Gyanította bárki is a Völgyön kívül, hová hurcolta őt Catelyn Stark? Elgondolkodott, mit tesz Cersei, ha meghallja. A király megparancsolhatná, hogy engedjék szabadon, de Robert vajon a királynéra hallgat-e vagy a Segítőjére? Tyrion nem táplált illúziókat a király nővére iránt érzett szerelmével kapcsolatban.

Ha Cerseinek volna elég esze, ragaszkodna hozzá, hogy a király maga üljön ítéletet Tyrion felett. Ez ellen még Ned Strak sem igazán emelhetne kifogást anélkül, hogy kétségbe vonná a király becsületét. Tyrion pedig nagyon örült volna, ha tárgyaláson próbálhat szerencsét. Vádolják is bár-

milyen gyilkossággal, a Starkoknak, amennyire meg tudta ítélni, nincs bizonyítékuk ellene. Hadd vigyék az ügyet a Vastrón és a birodalom lovagjai elé! Ez a végüket jelentené. Bár Cersei elég okos lenne, hogy erre rájöjjön...

Tyrion Lannister felsóhajtott. A nővére nem nélkülözött bizonyos alacsony fokú ravaszságot, de a büszkesége elvakította. A sértést látná az esetben, nem a lehetőséget. Jaime pedig még rosszabb. Meggondolatlan, önfejű és nagyon hamar haragra gerjed. A bátyja soha nem oldozott el egy csomót, amikor a kardjával ketté is vághatta.

Kíváncsi lett volna rá, melyikük küldhette a bérgyilkost, hogy elnémítsa a Stark fiút és hogy valóban volt-e részük Lord Arryn halálában. Ha az öreg Segítőt valóban meggyilkolták, a tettet ügyesen és körmönfontan hajtották végre. Az emberek az ő korában gyakran meghalnak mindenféle váratlan betegségben. Ezzel szemben az, hogy egy bolondot küldenek a Stark gyerekre egy lopott késsel, hihetetlenül kétbalkezes megoldásnak tűnt. És ha már itt tartunk, nem különös ez...?

Tyrion megborzongott. Csúnya gyanú ébredt benne. Könnyen lehet, hogy a rémfarkas és az oroszlán nincsenek egyedül az erdőben, ha pedig ez igaz, akkor valaki vele akarja kikapartatni a gesztenyéjét. Tyrion Lannister gyűlölte, ha felhasználják.

Ki kell jutnia innét, minél előbb. Az esélye, hogy legyűrheti Mordot, gyakorlatilag a nullával egyenlő és nem valószínű, hogy a közeljövőben bárki becsempészne neki egy hatszáz láb hosszú kötelet. Ki kell tehát beszélnie magát. Ha a szája bejuttatta ebbe a cellába, akár ki is juttathatja innét!

Tyrion feltápászkodott. Minden erejével megpróbált nem odafigyelni a padló lejtésére, amely alig észrevehetően, de állandóan a perem felé terelte. Öklével dörömbölni kezdett az ajtón.

- Mord! - kiabálta. - Foglár! Mord, gyere ide!

Vagy tíz percen át kellett ordítoznia, mire meghallotta az őr lépteit. Tyrion egy pillanattal azelőtt lépett hátra, hogy az ajtó hatalmas csattanással kivágódott.

- Zajt csap - morgott Mord vérszomjas szemekkel. Egyik vaskos kezéből, kettőbe hajtva széles, vastag bőrszíj lógott.

Sohasem szabd meglátniuk rajtad, hogy félsz, emlékeztette magát Tyrion.

- Szeretnél gazdag lenni? - kérdezte.

Mord megütötte. Visszakézből lustán meglendítette a bőrszíjat, de az pont a felkarján találta el Tyriont. Megtántorodott a csapás erejétől és a fájdalomtól összeszorította a fogait.

- Nem száj, törpe ember! - figyelmeztette Mord.

- Arany - mondta Tyrion mosolyt színlelve. - Kaszter hegy tele van arannyal... ahhhh... -az ütést ezúttal szemből kapta és Mord több erőt fektetett bele. A bőrszíj csattant és összerándult. Tyriont a bordái között érte. A törpe nyöszörögve térdre rogyott. Kényszerítette magát, hogy felnézzen a börtönőrre.

- Gazdag, mint a Lannisterek - lihegte - Így mondják, Mord...

Mord röffent egyet. A szíj sivítva szelte a levegőt és telibe kapta Tyrion arcát. A fájdalom úgy átjárta a testét, hogy nem is emlékezett a zuhanásra, de amikor megint kinyitotta a szemét, a cella padlóján hevert. A füle csengett, a szája pedig tele volt vérrel. Valami szilárd pont után tapogatózott, hogy feltápászkodhasson, ám az ujjai csak a semmit markolászták. Tyrion úgy rántotta vissza a kezét, mintha megégette volna és igyekezett visszatartani a lélegzetét. Pontosan a peremre esett, néhány hüvelyknyire a kékségtől.

- Még valami? - Mord mindkét markával megszorította a szíjat és nagyot rántott rajta. A csattanó hangtól Tyrion rémülten rándult össze. A foglár röhögött.

Nem fog lelökni, biztatta magát kétségbeesetten Tyrion, miközben elkúszott a peremtől. Catelyn Starknak élve kellek, ez az ökör nem mer megölni. Keze fejével letörölte a szájáról a vért, elvigyorodott és megszólalt:

- Ez kemény volt, Mord. - A börtönőr rábandzsított. Nem tudta eldönteni, hogy gúnyolódik-e rajta. - Jó hasznát venném egy ilyen erős embernek, mint te.

A szíj megint lecsapott, de Tyrionnak ezúttal sikerült félrehajolnia előle. Éppen, hogy csak súrolta a vállát, de semmi több.

- Arany - ismételte meg, miközben hátrafelé kúszott, mint egy rák. - Több arany, mint amennyit itt egész életedben láthatsz. Elég, hogy földet, asszonyokat, lovakat vehess... úr lehetne belőled. Lord Mord. - Tyrion felköhögött egy adag véres váladékot és kiköpte az alattuk tátongó semmibe.

- Nem arany - mondta Mord.

Figyel rám, villant át Tyrion agyán.

- Amikor elfogtak, megszabadítottak a pénzemtől, de az arany attól még az enyém. Lehet, hogy Catelyn Stark foglyul ejt valakit, de odáig nem alacsonyodik, hogy ki is rabolja. Az nem lenne becsületes. Segíts nekem és minden aranyam a tiéd! - Mord ostora megint lecsapott, de ez már csak amolyan félig-meddig jellegű, elhamarkodott, lassú és undorodó támadás volt. Tyrion elkapta a bőrt és megmarkolta. - Te nem kockáztatsz semmit. Csak annyit kell tenned, hogy elviszel egy üzenetet.

A börtönőr kirántotta a szíjat Tyrion kezéből.

- Üzenet - szólalt meg, mintha még sohasem hallotta volna ezt a szót. A gondolkodás mély barázdákat rajzolt a homlokára.

- Hallottad az ajánlatomat, uram. Csak el kell vinned az üzenetemet az úrnődnek. Mondd meg neki, hogy... - Mit? Mi az, ami rávehetne Lysa Arrynt, hogy megenyhüljön? Az ötlet hirtelen fogant meg Tyrion Lannister agyában. - ...mondd meg neki, hogy be akarom vallani a bűneimet!

Mord felemelte a kezét, Tyrion pedig összehúzta magát és felkészült a következő ütésre, de a foglár habozott. A szemében látszott, hogy a gyanú és a kapzsiság küzd benne. Akarta azt az aranyat, de mégis valami trükktől tartott. Úgy is nézett ki, mint akit sokszor átejtettek.

- Hazugság - morogta sötéten. - Törpe ember becsap.

- Írásba fektetem az ígéretemet! - fogadkozott Tyrion.

Az analfabéták egy része megvetéssel kezelte az írást, más részük viszont szinte babonás tisztelettel tekintett a leírt szóra, mintha az valamiféle varázslat lenne. Mord szerencsére az utóbbiak közé tartozott. Leeresztette a szíjat.

- Leír arany. Sok arany.

- Óh, sok arany - nyugtatta meg Tyrion. - Az erszény csak ízelítő, barátom. A bátyám tömör aranypáncélt hord. - Jaime páncélja valójában aranyozott acél volt, de ez a mamlasz úgysem tudná megkülönböztetni.

Mord gondterhelten babrált a bőrszíjjal, de végül engedett és elment papírért meg tintáért. Amikor a levél elkészült, a börtönőr gyanakodva meredt rá.

- Most pedig vidd el az üzenetemet! - sürgette Tyrion.

Reszketett álmában, amikor érte jöttek, még aznap késő éjjel. Mord kinyitotta az ajtót, de csendben maradt. Ser Vardis Egen a csizmája orrával ébresztette fel Tyriont.

- Talpra, Ördögfióka! Az úrnőm látni akar.

Tyrion kidörgölte az álmot a szeméből és grimaszt vágott, amit alig érzett.

- Nem vitás, hogy így van, de miből gondolod, hogy én is látni kívánom őt?

Ser Vardis arca elborult. Tyrion jól emlékezett rá a Királyvárban töltött évekből, amikor a Segítő házi testőrségének kapitányaként szolgált. Szögletes, nyílt arc, ezüstös haj, erős testalkat és a humorérzék teljes hiánya.

- A te kívánságaid nem érdekelnek. Talpra, vagy elvitetlek!

Tyrion esetlenül feltápászkodott.

- Hideg éjszakánk van - jegyezte meg közömbösen -, és a Nagyterem olyan huzatos! Nem áll szándékomban megfázni. Mord, volnál olyan kedves és idehoznád a köpenyemet?

A börtönőr rámeredt. A szemében a gyanú tompa fénye pislákolt.

- A köpönyegem - ismételte meg Tyrion. - Az árnyékból, amit átvettél tőlem megőrzésre. Emlékszel.

- Hozd ide neki azt a rohadt köpönyegét! - mondta Ser Vardis.

Mord nem mert ellenkezni. Olyan pillantást vetett Tyrionra, amely jövőbeli megtorlást ígért, de elment a köpönyegért. Amikor foglya nyaka köré tekerte, Tyrion elmosolyodott.

- Köszönöm. Rád fogok gondolni, valahányszor felveszem. - Átvetette a hosszú bunda lelógó

végét a jobb vállán és napok óta először érzett meleget. - Vezess, Ser Vardis!

Az Arrynok Nagyterme ötven fáklya fényétől tündökölt, amelyeket gyertyatartókban helyeztek el végig a falak mentén. Lady Lysa fekete selyemruhát viselt, amelynek a mell-részére a holdassólymos címert varrták gyöngyökből. Mivel az úrnő nem az a fajta volt, aki belép az Éjjeli Őrségbe, Tyrion nem tudott másra gondolni, mint hogy úgy döntött, a vallomástételhez a gyászruha a legmegfelelőbb viselet. Elegáns fonatban összefogott hosszú, aranybarna haja bal vállára omlott. A mellette álló magasabb trónus üres volt. A Sasfészek ifjú Ura nyilván nyugtalan álomban reszketett valahol. Tyrion legalább ezért hálát adhatott.

Mélyen meghajolt és egy pillanatra körbefuttatta a tekintetét a helyiségben. Lady Arryn összehívta a lovagjait és csatlósait, hogy ők is hallják a vallomását, pontosan, ahogy remélte. Ott látta Ser Brynden Tully markáns és Lord Nestor Royce durva arcát. Nestor mellett egy fiatalabb férfi állt harcias fekete oldalszakállal, aki nem lehetett más, csak az örököse, Ser Albar. A Völgy legfontosabb házai mind képviseltették magukat. Tyrion észrevette Ser Lyn Corbrayt, aki karcsú volt, mint egy kard, Lord Huntert köszvényes lábaival és az özvegy Lady Waynwoodot a fiai gyűrűjében. A többiek számára ismeretlen címereket viseltek: törött lándzsát, zöld viperát, égő tornyot, szárnyas kelyhet.

A Völgy nemesei között ott volt több útitársa is a hegyi útról. A félig begyógyult sebeitől sápadt Ser Rodrik Cassel Ser Willis Wode mellett állt. Marillion, az énekes valahonnét új hárfát szerzett magának. Tyrion mosolygott. Történjék bármi itt ma éjjel, nem akarta, hogy titokban maradjon. Egy dalnoknál pedig keresve sem találhatott volna jobb személyt, aki majd széltében-hosszában elterjeszti a történetet.

A terem hátsó részében Bronn ácsorgott egy oszlop mellett. A szabadlovas fekete szemei Tyrionra szegeződtek, a keze pedig a kardja markolatán pihent. Tyrion hosszan bámult rá, eltűnődve...

Catelyn Stark szólalt meg először.

- Úgy hallottuk, be akarod ismerni a bűneidet.

- Így van, úrnőm - felelte Tyrion.

Lysa Arryn mosolyogva a nővérére pillantott.

- Az égi cellák mindig megtörik a bűnösöket. Az istenek jól látják ott őket, s nem rejtőzhetnek el a sötétben.

- Nekem nem úgy tűnik, mintha megtört volna - jegyezte meg Lady Catelyn.

Lady Lysa nem figyelt rá.

- Mondd el, amit akarsz! - parancsolt rá Tyrionra.

És most elgurítjuk a kockákat, gondolta újabb futó pillantást vetve Bronnra.

- Hol is kezdjem? Aljas kis ember vagyok, bevallom. A vétkeim és bűneim megszámlálhatatlanok, uraim és hölgyeim. Szajhákkal háltam, nem is egyszer, hanem több százszor. Saját nemes atyám halálát kívántam, s hasonlóképpen gondoltam a nővéremre, kegyes királynénkra is. - Valaki kuncogni kezdett mögötte. - Nem mindig bántam kedvesen a szolgálóimmal. Szerencsejátékokat játszottam. Szégyellem bevallani, de még csaltam is. Sok kegyetlen és rosszindulatú dolgot mondtam a nemes urakról és hölgyekről az udvarnál. - Erre már nevetés hallatszott. - Egyszer...

- Csendet! - Lysa Arryn gömbölyű, sápadt arca rózsaszínűvé vált. - Mégis mit képzelsz, mit csinálsz, törpe?

Tyrion félreszegte a fejét.

- Hát bevallom a bűneimet, úrnőm.

Catelyn Stark tett egy lépést előre.

- Azzal vádolunk, hogy bérgyilkost fogadtál, hogy végezzen a fiammal, Brannel az ágyában, és hogy összeesküvést szőttél Jon Arryn, a Király Segítője meggyilkolására is.

Tyrion tehetetlenül vállat vont.

- Attól tartok, ezeket a bűnöket nem vallhatom be. Semmiféle gyilkosságról nem tudok.

Lady Lysa felemelkedett a varsafa trónról.

- Belőlem nem fogsz bolondot csinálni. Elsütötted a kis tréfádat, Ördögfióka! Remélem, élvez-

ted. Ser Vardis, vidd vissza a börtönbe... de ezúttal keress neki egy kisebb cellát, amelynek a padlója jobban lejt!

- Hát így szolgáltatnak igazságot a Völgyben? - csattant fel Tyrion olyan hangosan, hogy Ser Vardis egy pillanatra megtorpant. - A becsület véget ér a Véres Kapunál? Bűntettekkel vádoltok, én tagadom őket, erre kitesztek egy nyitott börtöncellába, hogy megfagyjak és éhen vesszek! - Felemelte a fejét, hogy mindnyájan jól láthassák a sebeket, amelyeket Mord okozott neki. - Hol van a királyi igazságszolgáltatás? Vagy a Sasfészek talán nem része a Hét Királyságnak? Vád alatt állok, mondjátok. Rendben van. Tárgyalást követelek! Hadd beszéljek, s hadd derüljön fény az igazamra vagy a hazugságomra nyíltan, az istenek és az emberek színe előtt!

Halk moraj futott végig a Nagytermen. Tyrion tudta, hogy most megfogta őket. Főnemes volt, a királyság leghatalmasabb urának a fia, a királyné fivére. Nem tagadhatják meg tőle a tárgyalást. Égszínkék köpönyeges őrök indultak meg Tyrion felé, de Ser Vardis megálljt parancsolt nekik és Lady Lysára pillantott.

Az asszony apró ajka sértődött mosolyra húzódott.

- Ha megmérettetsz és bűnösnek találtatsz a vétkekben, amelyekkel vádolunk, akkor a király saját törvényei szerint az életeddel kell fizetned. Nekünk nincs hóhérunk a Sasfészekben, Lannister uram. Nyissátok ki a Hold Ajtaját!

A nézősereg szétvált. Keskeny ajtó látszott két karcsú márványoszlop között. A fehér fába félholdat faragtak. A hozzá legközelebb állók hátrálni kezdtek, amikor két őr sietett oda. Az egyik leemelte a súlyos bronz rudakat, a másik pedig kitárta az ajtószárnyakat. Kék köpönyegeik csattogva emelkedtek a levegőbe, ahogy a nyitott ajtón üvöltve betörő hirtelen szélroham beléjük kapaszkodott. Az ajtó mögött az éjszakai égbolt végtelen űrje tátongott, amelyet hideg, közömbös csillagok fénye pöttyözött.

- Íme a királyi igazságszolgáltatás! - mondta Lysa Arryn. A falak mentén fáklyák égtek, akár a jelzőtüzek, s itt-ott egy régebbi kialudt.

- Lysa, azt hiszem, ez nem bölcs dolog - szólalt meg Catelyn Stark, ahogy a fekete szél végigsöpört a termen.

A húga nem figyelt rá.

- Tárgyalást akarsz, Lannister uram. Rendben van, tárgyalást tartunk. A fiam meghallgat mindent, amit el akarsz mondani, s hallhatod az ítéletét. Akkor elmehetsz... vagy az egyik ajtón vagy a másikon át.

Nagyon elégedettnek látszik saját magával, gondolta Tyrion, s nem is csoda. Milyen veszélyt jelenthetne egy tárgyalás rá nézve, amikor a nyomorult fia bíráskodik? Tyrion a Hold Ajtajára pillantott. *Anya, szeretném látni, ahogy repül,* mondta a fiú. Vajon hány embert küldött már át az a nyomorult kis taknyos azon az ajtón?

- Köszönöm, jó úrnőm, de nem látom okát, hogy zavarjuk Lord Robertet - mondta Tyrion udvariasan. - Az istenek tudják az igazat az ártatlanságomról. Az ő ítéletüket kérem, nem az emberekét. Küzdelem általi ítéletet követelek!

Hirtelen mennydörgő nevetés reszkettette meg az Arrynok Nagytermét. Lord Nestor Royce horkantott, Ser Willis kuncogott, Ser Lyn Corbray hahotázott, mások pedig hátravetették a fejüket és röhögtek, míg a könny ki nem csordult a szemükből. Marillion ügyetlenül eljátszott egy vidám dallamot új hárfáján törött keze ujjaival. Még a szél is gúnyosan fütyült, ahogy betört a terembe a Hold Ajtaján át.

Lysa Arryn kék szemeiben bizonytalanság látszott. Sikerült kellemetlen helyzetbe hoznia.

- Jogod van hozzá, az igaz.

Az ifjú lovag a hímzett zöld viperával a mellén előrelépett és fél térdre ereszkedett.

- Úrnőm, kérlek, részesíts abban az örömben, hogy kiállhassak ügyedért!

- Enyém kell, hogy legyen a megtiszteltetés! - mondta az öreg Lord Hunter. - A férjed iránt táplált szeretetem nevében engedd, hogy megbosszuljam a halálát!

- Az apám hűségesen szolgálta Lord Jont a Völgy főintézőjeként - dörrent fel Ser Albar Royce hangja. - A fiát hadd szolgáljam én ebben az ügyben!

- Az istenek az igaz ügyért kiálló embert veszik oltalmukba - mondta Ser Lyn Corbray -, ám ez gyakran egyben a legbiztosabb kardforgató is. Mindannyian tudjuk, ki az - szerényen elmosolyodott.

Tucatnyi férfi beszélt egyszerre, s mind próbálta túlharsogni a másikat. Tyriont elkeserítette, hogy ennyi idegen végezne vele szívesen. Lehet, hogy mégsem volt olyan okos terv.

Lady Lysa felemelte a kezét és csendet intett.

- Köszönöm, uraim, ahogy tudom, a fiam is megköszönné nektek, ha köztünk lenne. Nincs férfi a Hét Királyságban, aki olyan bátor és igazszívű volna, mint a Völgy lovagjai. Bárcsak mindegyikőtöket részesíthetném e megtiszteltetésben! Ám csak egyet választhatok - intett. - Ser Vardis Egen, mindig is nagyszerű jobb keze voltál uramnak. Te leszel a bajnokunk.

Egyedül Ser Vardis maradt csendben.

- Úrnőm! - kezdte komolyan és fél térdre ereszkedett. - Kérlek, add át e terhet másnak, nekem nincs ínyemre. Ez az ember nem harcos. Nézz rá! Törpe, fele akkora, mint én, a lába pedig sánta. Szégyenletes volna, ha lemészárolnánk egy ilyen embert és igazságszolgáltatásnak neveznénk a dolgot.

Óh, nagyszerű, gondolta Tyrion.

- Egyetértek.

Lysa haragosan meredt rá.

- Küzdelem általi ítéletet követeltél!

- Most pedig egy bajnokot követelek, ahogyan te is választottál magadnak. A bátyám, Jaime boldogan megküzd helyettem, ebben biztos vagyok.

- A te drágalátos Királyölőd több száz mérföldnyire van innét! - csattant fel Lysa Arryn.

- Üzenj neki! Boldogan megvárom az érkezését.

- Holnap ütközöl meg Ser Vardissal.

- Dalnok! - fordult Tyrion Marillionhoz. - Ha balladát írsz erről, ne felejtsd el elmesélni benne, hogyan tagadta meg Lady Arryn a törpe jogát a bajnokhoz és hogyan küldte őt sántán, sebesülten és bicegve legjobb lovagja ellen!

- Nem tagadok meg tőled semmit! - kiáltotta Lysa Arryn. A hangja éles volt az ingerültségtől. - Nevezd meg a bajnokodat, Ördögfióka... ha találsz valakit, aki hajlandó meghalni érted!

- Ha neked úgy is megfelel, inkább olyat keresnék, aki hajlandó ölni értem! - Tyrion végignézett a hosszú termen. Senki sem mozdult. Egy hosszú pillanatig azt hitte, hatalmas baklövést követett el.

Akkor mozgolódás támadt a terem túlsó végében.

- Én kiállok a törpe helyett! - kiáltotta Bronn.

EDDARD

Sokszor álmodta ezt. Három lovag fehér palástban, egy régen leomlott torony és Lyanna véresen az ágyában.

Álmában vele lovagoltak a barátai, ahogy az életben is történt. A büszke Martyn Cassel, Jory apja, a hűséges Theo Wull, Ethan Glover, aki Brandon fegyverhordozója volt, a halk szavú és nemes lelkű Ser Mark Ryswell, Howland Reed, a cölöplakó és Lord Dustin hatalmas vörös ménjén. Ned valaha úgy ismerte az arcukat, akár a sajátját, az évek azonban rátelepszenek az ember emlékezetére, még azok is, amelyeknél megesküdött, hogy sohasem felejt el őket. Álmában csak árnyak voltak, ködlovakon vágtató szürke szellemek.

Heten voltak három ellen. Az álomban éppen úgy, mint az életben. Ez a három azonban nem akármilyen három volt. A kerek torony előtt várakoztak, Dorne vörös hegyeivel a hátuk mögött, fehér köpönyegük lobogott a szélben. Ők nem voltak árnyak. Az arcuk még ma is tisztán izzott előtte. Ser Arthur Dayne, a Hajnal Kardja ajkán mosoly játszott. Ned látta a pallosa markolatát jobb válla felett. Ser Oswell Whent fél térden állt és egy fenőkővel élesítette a pengéjét. Fehér fényű sisakját háza fekete denevérének kiterjesztett szárnyai keresztezték. Közöttük állt a vad, öreg Ser Gerold, a Fehér Bika, a Királyi Testőrség parancsnoka.

- Kerestelek benneteket a Három Folyónál - szólalt meg Ned.

- Nem voltunk ott - felelte Ser Gerold.

- A Bitorló megkeserülte volna azt a napot, ha ott vagyunk - mondta Ser Oswell.

- Amikor Királyvár elesett, Ser Jaime megölte a királyotokat egy aranykarddal, én pedig azon tűnődtem, merre vagytok.

- Messze jártunk - sóhajtott Ser Gerold. - Máskülönben Aerys még mindig a Vastrónon ülne, áruló testvérünket pedig a hét pokol tüze emésztené.

- Viharvéghez vonultam, hogy felszabadítsam az ostromgyűrűből - folytatta Ned. - Lord Tyrell és Lord Redwyne leeresztették a lobogóikat és minden lovagjuk térdet hajtva fogadott hűséget nekünk. Biztos voltam benne, hogy ti is köztük vagytok.

- A mi térdünk nem hajlik olyan könnyen - mondta Ser Arthur Dayne.

- Ser Willem Darry Sárkánykőre menekült a királynétokkal és Viserys herceggel. Azt hittem, elhajóztok velük.

- Ser Willem jó és igaz férfi - közölte Ser Oswell.

- De nem tartozik a Királyi Testőrséghez - mutatott rá Ser Gerold. - A Királyi Testőrség nem futamodik meg.

- Sem akkor, sem most - tette hozzá Ser Arthur. Feltette a sisakját.

- Esküt tettünk - magyarázta Ser Gerold.

Ned szellemei felsorakoztak melléje árnyékkardokkal a kezükben. Heten voltak három ellen.

- Most pedig elkezdődik - szólalt meg Ser Arthur Dayne, a Hajnal Kardja. Előhúzta a hüvelyéből Hajnalt és két kézzel megmarkolta. A penge halvány volt, mint a tejüveg és élénken villogott a fényben.

- Nem - Ned hangja szomorú volt. - Most ér véget.

Ahogy összecsaptak, fém a fémmel, meghallotta Lyanna sikoltozását.

- Eddard! - kiáltotta a lány. Rózsaszirmok kavarogtak a vércsíkozta égen, amely kék volt, mint a halál szeme.

- Lord Eddard! - kiáltott megint Lyanna.

- Ígérem - suttogta a férfi. - Lya, ígérem...

- Lord Eddard! - hallatszott egy férfihang a sötétből.

Eddard Stark felnyögött és kinyitotta a szemét. A Segítő Tornyának magas ablakain beszűrődött a holdvilág.

- Lord Eddard? - egy árny állt az ágy felett.

- Mennyi... mennyi ideje? - A lepedők össze voltak túrva, törött lábát pedig begipszelték. Olda-

lán tompa fájdalom lüktetett végig minden szívverésnél.

- Hat nap és hét éjszaka - a hang Vayon Poole-é volt. Az intéző egy kupát tartott Ned ajkaihoz. - Igyál, uram!

- Mi...?

- Csak víz. Pycelle mester azt mondta, szomjas leszel.

Ned ivott. A szája cserepes volt és kisebesedett. A víz olyan édes volt neki, mint a méz.

- A király parancsot hagyott - mondta Vayon Poole, amikor a kupa kiürült. - Beszélni akar veled, uram.

- Holnap - felelte Ned. - Ha erősebb leszek. - Most képtelen lett volna szembenézni Roberttel. Az álomtól olyan gyenge lett, mint egy kismacska.

- Uram - folytatta Poole -, őfelsége meghagyta, hogy amint kinyitod a szemed, azonnal küldjünk hozzá. - Az intéző meggyújtott egy gyertyát az asztal mellett.

Ned halkan szitkozódott. Robert sohasem volt híres a türelméről.

- Mondd meg neki, hogy túl gyenge vagyok, hogy odamenjek. Ha beszélni óhajt velem, örömmel fogadom itt. Remélem, mély álomból ébreszted fel. És hívd... - azt akarta mondani, hogy Joryt, amikor eszébe jutott. - Hívd ide a testőrparancsnokomat!

Alyn néhány perccel azután lépett a hálóterembe, hogy az intéző távozott.

- Uram?

- Poole azt mondja, hat napig feküdtem így - szólalt meg Ned. - Tudni akarom, hogy állnak a dolgok.

- A Királyölő elmenekült a városból - világosította fel Alyn. - Azt beszélik, visszament Kaszter hegyre, hogy csatlakozzon az apjához. Mindenki arról suttog, hogyan ejtette foglyul Lady Catelyn az Ördögfiókát. Megerősítettem az őrséget, ha egyetértesz velem.

- Egyetértek - hagyta jóvá Ned. - A lányaim?

- Minden nap veled voltak, uram. Sansa csendben imádkozik, de Arya... - habozott. - Egy szót sem szólt azóta, hogy visszahoztak. Tüzes kis jószág, uram. Még sohasem láttam ilyen haragot egy kislányban.

- Történjék bármi - mondta Ned -, azt akarom, hogy a lányaim biztonságban legyenek. Attól tartok, ez még csak a kezdet.

- Nem érheti baj őket, Lord Eddard - nyugtatta meg Alyn. - Az életemmel felelek érte.

- Jory és a többiek...

- Átadtam őket a csendes nővéreknek, hogy északra szállítsák őket Deresbe. Jory a nagyapja mellett szeretne feküdni.

A nagyapja mellett, hiszen Jory apját messze délen temették el. Martyn Cassel a többiekkel együtt pusztult el. Ned azt követően lebontatta a tornyot és a véres kövekből nyolc halmot emelt a hegygerincen. Azt mondják, Rhaegar azt a helyet az öröm tornyának nevezte, Ned számára azonban keserű emlék tapadt hozzá. Heten voltak három ellen, s mégis csak ketten maradtak életben: ő, Eddard Stark és a kis cölöplakó, Howland Reed. Nem tartotta jó előjelnek, hogy annyi év után újra erről álmodik.

- Jól tetted, Alyn - mondta éppen Ned, amikor Vayon Poole visszatért. Az intéző mélyen meghajolt.

- Őfelsége van odakint, uram, s a királyné is eljött vele.

Ned kicsit feljebb ült az ágyban. Összerezzent, s a lába remegni kezdett a fájdalomtól. Nem várta, hogy Cersei is eljön. Nem jelentett jót, hogy így történt.

- Küldd be őket és hagyj magunkra! Amiről beszélni fogunk, nem juthat e falakon kívülre - Poole csendben távozott.

Robert szakított rá időt, hogy felöltözzön. Fekete bársony felsőt vett fel, amelynek mellére aranycérnával a Baratheon ház koronás szarvasát hímezték és aranyszínű köpönyeget fekete és arany négyzetekkel. A kezében egy kancsó bort tartott, s az arcán máris látszott az ital keltette pír. Mögötte Cersei Lannister lépett be, fején drágaköves diadémmal.

- Felség - mondta Ned. - Bocsáss meg, de nem tudok felállni.

- Nem baj - felelte a király mogorván. - Egy kis bort? Az Arborból való. Jó szüret.

- Egy kis kupával - válaszolta Ned. - A fejem még mindig nehéz a máktejtől.

- A te helyedben én szerencsésnek tartanám magam, hogy a fejem egyáltalán a nyakamon van még - közölte a királyné.

- Csend, asszony! - förmedt rá Robert. Töltött Nednek egy kupa bort. - Még mindig kínoz a lábad?

- Kissé - mondta Ned. A feje kóválygott, de nem lenne szerencsés dolog, ha a királyné előtt gyengeséget mutatna.

- Pycelle megesküdött rá, hogy rendben be fog gyógyulni - Robert a homlokát ráncolta. - Gondolom, tudod, mit tett Catelyn?

- Tudom - Ned kortyolt egyet a borból. - A feleségemet nem érheti vád, felség. Amit tett, az én parancsomra tette.

- Nem örülök neki, Ned - morogta Robert.

- Milyen jogon merészelsz kezet emelni a véremre? - követelőzött Cersei. - Mit gondolsz, ki vagy te?

- A Király Segítője - felelte Ned jeges udvariassággal. - Saját urad bízott meg, hogy fenntartsam a király békéjét és végrehajtassam a királyi igazságszolgáltatást.

- Csak voltál Segítő - kezdte Cersei -, de most...

- Csendet! - mennydörögte a király. - Feltettél neki egy kérdést, ő pedig válaszolt rá. -Cersei a haragtól hűvösen elcsendesedett, Robert pedig visszafordult Nedhez. - Azt mondod, fenntartani a király békéjét. Hát így tartod fenn a békémet, Ned? Hét ember halt meg...

- Nyolc - helyesbített a királyné. - Tregar ma reggel belehalt a csapásba, ami Lord Stark mért rá.

- Emberrablás a királyi úton és részeg mészárlás az utcáimon - folytatta a király. - Ez nem tetszik nekem, Ned.

- Catelynnek jó oka volt elfogni az Ördögfiókát...

- Azt mondtam, nem tetszik! Pokolba az okaival! Megparancsolod neki, hogy azonnal engedje szabadon a törpét, és kibékülsz Jaime-mel!

- Három emberemet mészárolták le a szemem láttára, mert Jaime Lannister nem akarta, hogy büntetlenül távozzak! Ezt felejtsem el?

- Nem a fivérem volt az oka a veszekedésnek - mondta a királynak Cersei. - Lord Stark éppen részegen hazafelé tartott egy bordélyból. Az emberei megtámadták Jaime-et és az őreit, ahogy a felesége megtámadta Tyriont a királyi úton.

- Ennél jobban ismersz, Robert - mondta Ned. - Kérdezd meg Lord Baelisht, ha nem hiszel nekem! Ő ott volt.

- Beszéltem Kisujjal - közölte Robert. - Azt állítja, hogy ellovagolt az aranyköpenyesekért, mielőtt a csetepaté kitört volna, de azt ő is elismerte, hogy valami kuplerájból jöttetek.

- Valami kuplerájból? A fenébe is, Robert, azért mentem oda, hogy megnézzem a lányodat! Az anyja Barrának nevezte el. Úgy néz ki, mint az első lány, akit nemzettél fiatalkorunkban, amikor együtt voltunk a Völgyben. - Miközben beszélt, a királynét figyelte. Az asszony arca helyén merev és sápadt maszk volt, amely nem árult el semmit.

Robert elvörösödött.

- Barra - dörmögte. - Ez örömet kellene, hogy okozzon nekem? A pokolba a lánnyal! Azt hittem, több esze van.

- Nem lehet több tizenötnél, egy szajha és azt hitted, van esze? - kérdezte Ned hitetlenkedve. A lába kezdett nagyon hasogatni. Nagy erőfeszítésébe került, hogy megőrizze a nyugalmát. - Az a bolond gyerek szerelmes beléd, Robert!

A király Cerseire pillantott.

- Ez nem megfelelő téma a királyné füleinek.

- Őfelségének semmi sem fogja megnyerni a tetszését, amit mondani akarok - vágott vissza Ned. - Úgy hallottam, a Királyölő elmenekült a városból. Engedd meg, hogy visszahozzam a törvény színe elé!

A király elgondolkodva forgatta a bort a kupájában. Ivott egy kortyot.

- Nem - szólalt meg. - Nem akarok többet hallani erről. Jaime megölte három emberedet, te megöltél ötöt az övéiből. Az ügy ezzel lezárult.

- Hát ez számodra az igazságszolgáltatás? - fortyant fel Ned. - Ha így van, örülök, hogy nem vagyok többé a Segítőd!

A királyné a férjére pillantott.

- Ha bárki ember fia így merészelt volna beszélni egy Targaryennel, ahogy ő veled...

- Talán Aerysnek gondolsz engem? - vágott a szavába Robert.

- Királynak gondoltalak. Jaime és Tyrion a saját testvéreid a házasság törvényei és a bennünket összefűző kötelékek alapján. A Starkok elűzték az egyiket és elrabolták a másikat. Ez az ember minden lélegzetvételével megbecstelenít téged, te pedig csak állsz itt jámboran, azt kérdezed tőle, fáj-e a lába, meg kér-e egy kis bort!

Robert képe elsötétült a haragtól.

- Hányszor kell még elmondanom, hogy fékezd a nyelved, asszony?

Cersei arca a megvetés mintapéldánya volt.

- Micsoda tréfát űznek az istenek kettőnkkel - jegyezte meg. - Neked kellene szoknyában lenned, nekem pedig páncélt viselnem!

A király dühtől lila arccal ütött. A rettenetes visszakezes pofon a feje oldalán érte a királynét. Megbotlott az asztalban és keményen a padlóra zuhant, de Cersei Lannister nem kiáltott fel. Karcsú ujjaival végigsimította az arcát, ahol a sápadt, sima bőr máris vörösödni kezdett. Reggelre a zúzódás elborítja majd a fél arcát.

- Ezt a becsület jeleként fogom viselni - közölte.

- Csak viseld csendben, mert megint kitüntetlek vele - fogadkozott Robert. Egy őrért kiáltott. Ser Meryn Trant lépett a szobába. A fehér páncélban magasnak és komornak látszott.

- A királyné fáradt. Kísérd a hálótermébe!

A lovag felsegítette Cerseit és szó nélkül kivezette.

Robert a kancsó után nyúlt és újratöltötte a kupáját.

- Látod, mit tesz velem, Ned. - Leült és két kezébe fogta a boros kupát. - Az én szerető feleségem. Gyermekeim anyja.

A haragja már elpárolgott. Ned szomorúságot és bizonyos félelmet látott a szemében.

- Nem kellett volna megütnöm. Ez nem volt... nem volt királyi - lebámult a kezeire, mintha nem igazán tudná, mik is azok. - Mindig erős voltam... senki sem állhatott meg előttem, senki. Hogyan küzdjek valaki ellen, akit nem üthetek meg? - A király zavartan megrázta a fejét. - Rhaegar... Rhaegar győzött, a fene vinné el! Megöltem, Ned, átvertem a vasat a fekete páncélján egyenesen abba a fekete szívébe, és a lábaim előtt múlt ki. Dalokat szereztek róla. Valahogy mégis ő győzött. Most az övé Lyanna, nekem meg itt van ő.

A király felhörpintette a bort.

- Felség - szólalt meg Ned Stark. - Beszélnünk kell...

Robert a halántékára szorította az ujjait.

- Halálra untat a beszéd. Holnap vadászni megyek a királyi erdőbe. Bármit akarsz is mondani, várhat, míg visszatérek.

- Ha az istenek jóságosak, nem leszek itt, amikor visszatérsz. Azt parancsoltad, térjek vissza Deresbe, emlékszel?

Robert felállt és megkapaszkodott az ágy egyik oszlopába, hogy visszanyerje az egyensúlyát.

- Az istenek ritkán jóságosak, Ned. Tessék, ez a tiéd! - azzal előhúzta a zsebéből a súlyos, nyitott tenyeret formázó ezüstkapcsot és az ágyra dobta. - Tetszik vagy nem tetszik, a Segítőm vagy, a francba veled. Megtiltom, hogy elmenj!

Ned felvette az ezüstcsatot. Úgy tűnt, nincs választása. A lába lüktetett és olyan tehetetlennek érezte magát, mint egy kisgyermek.

- A Targaryen-lány...

A király felnyögött.

- Hét pokol, ne kezd újra! Azzal végeztünk. Nem akarok többet hallani róla.

- Miért akarod, hogy a Segítőd legyek, ha nem vagy hajlandó meghallgatni a tanácsaimat?

- Miért? - nevetett Robert. - Miért ne? Valakinek uralkodnia kell ebben a rohadt királyságban. Tedd fel a jelvényt, Ned! Illik hozzád. Ha pedig még egyszer a képembe merészeled hajítani, esküszöm, Jaime Lannisterre tűzöm ezt a szart!

CATELYN

A keleti égbolt vörös és aranyszínben játszott, ahogy a nap Arryn Völgye fölé emelkedett. Catelyn Stark figyelte, ahogy terjed a fény. Kezei az ablaka előtti mellvéd finom faragású kövén nyugodtak. Alatta a világ feketéből szürkébe, majd szürkéből zöldbe váltott, ahogy a hajnal végigkúszott a földeken és az erdőkön. Alyssa Könnyéből halvány, fehér ködgomolyagok emelkedtek, ahol a szellemvizek áttörtek a hegy ormain és megkezdték hosszú zuhanásukat az Óriások Dárdája oldalán. Catelyn érezte a vízpermet enyhe simogatását az arcán.

Alyssa Arryn végignézte, ahogy férjét, fivéreit és minden gyermekét lemészárolják, s mégsem ejtett egyetlen könnyet sem életében. Ezért halála után az istenek úgy határoztak, hogy nem lel addig nyugalomra, míg könnyei meg nem öntözték a Völgy fekete földjét, amelyben szerettei pihentek. Alyssa már hatezer éve halott volt, ám a zuhatag egyetlen cseppje sem érte még el soha a völgy talaját mélyen alatta. Catelyn eltűnődött, vajon az ő könnyeiből mekkora vízesés keletkezne, ha meghalna.

- Mondd el a többit! - szólalt meg.

- A Királyölő sereget gyűjt Kaszter hegyen - felelte mögötte Ser Rodrik Cassel. - A fivéred azt írja, lovasokat küldött a Sziklához és követelte, hogy Lord Tywin közölje a szándékait, de nem kapott választ. Edmure megparancsolta Lord Vance-nek és Lord Pipernek, hogy őrizzék az Aranyfog alatti hágót. Esküszik neked, hogy egyetlen talpalatnyi Tully földet sem ad át anélkül, hogy előbb megöntözné Lannister-vérrel.

Catelyn elfordult a napfelkeltétől. A hajnal szépsége sem sokat javított a kedélyén. Kegyetlennek érezte, hogy egy nap olyan gyönyörűen kezdődjék és olyan rettenetesen érjen véget, mint amilyen rettenetesnek most ígérkezett.

- Edmure lovasokat küldött és fogadalmakat tett - mondta -, de Edmure nem Zúgó ura. Mi hír az apámról?

- Az üzenet nem említi Lord Hostert, úrnőm - Ser Rodrik megsimogatta a szakállát. Mialatt a sebeiből lábadozott, megint kinőtt, hófehéren és szúrósan, mint egy tüskés bokor. Ismét majdnem régi önmaga volt.

- Az apám nem adná át Zúgó védelmét Edmure-nak, hacsak nem lenne nagyon beteg. - Az asszony aggódott. - Azonnal fel kellett volna, hogy ébresszetek, amint ez a madár megérkezett.

- Colemon mester azt mondta nekem, hogy nagyságos húgod jobbnak látta, ha hagy aludni.

- Fel kellett volna keltenetek - hajtogatta az asszony.

- A mester azt mondta nekem, hogy a húgod beszélni kíván veled a csatát követően - közölte Ser Rodrik.

- Tehát még mindig végig akarja játszani ezt a komédiát? - Catelyn elfintorította az arcát. - A törpe úgy játszott vele, mint valami hangszerrel, ő pedig túl süket hozzá, hogy meghallja a dallamot. Bármi történjék is ma reggel, Ser Rodrik, legfőbb ideje, hogy távozzunk. Az én helyem Deresben van a fiaim mellett. Ha elég erős vagy az úthoz, megkérem Lysát, adjon mellénk kíséretet Sirályvárosig. Onnét elhajózhatunk.

- Újabb hajóút? - Ser Rodrik arca egy árnyalatnyival zöldebbé vált, de erőt vett magán és nem borzongott össze. - Ahogy óhajtod, úrnőm.

Az öreg lovag az ajtó előtt várakozott, míg Catelyn behívatta a szolgálókat, akiket Lysa bocsátott a rendelkezésére. Ha a párbaj előtt beszél a húgával, talán rá tudja venni, hogy megváltoztassa az álláspontját, gondolta, miközben a szolgák felöltöztették. Lysa elképzelései kedélyállapotának ingadozásait követték, kedélyállapota pedig óránként változott. A félénk kislányból, akit Zúgóból ismert, asszonnyá érett, aki felváltva volt büszke, kegyetlen, álmodozó, meggondolatlan, bátortalan, makacs, hiú és mindenek előtt szeszélyes.

Amikor az a visszataszító börtönőre odacsúszott eléjük, hogy elmondja, Tyrion Lannister vallomást akar tenni, Catelyn kérlelte a húgát, hogy titokban hozassa a színe elé a törpét, de nem, máshogy nem történhetett, csak úgy, hogy Lysa mutatványt csinál belőle a fél Völgy szeme láttára. És

most meg ez...

- Lannister az én foglyom - mondta Ser Rodriknak, miközben lementek a torony lépcsőjén és elindultak a Sasfészek hideg, fehér termein át. Catelyn egyszerű, szürke gyapjúruhát viselt ezüstös övvel. - Erre figyelmeztetnem kell a húgomat.

A Lysa szobájába vezető ajtó előtt a nagybátyjába botlottak, aki éppen kiviharzott a helyiségből.

- Te is részt veszel a bolondok mulatságán? - förmedt rá Ser Brynden. - Legszívesebben azt mondanám, verj egy kis értelmet a húgod fejébe, ha nem tudnám, hogy csak a kezedet fájdítanád meg vele!

- Üzenet érkezett Zúgóból - kezdte Catelyn -, egy levél Edmure-tól...

- Tudom, gyermekem - az egyetlen dísz Brynden ruházatán a fekete hal volt, ami a palástját rögzítette. - Colemon mestertől kellett megtudnom. Engedélyt kértem a húgodtól, hogy magam mellé vehessek ezer harcedzett férfit és azonnal Zúgóba vágtathassak. Tudod, mit mondott nekem? A Völgy egyetlen kardot sem nélkülözhet, nemhogy ezret, Nagybácsi, mondta. Te vagy a Kapu Lovagja. A te helyed itt van! - Gyermeki kacaj szűrődött ki mögöttük a nyitott ajtón és a nagybátyja sötéten hátrapillantott. - Nos, megmondtam neki, hogy akkor nyugodtan kereshet magának egy új lovagot a Kapuhoz. Fekete hal vagy sem, én még mindig Tully vagyok. Mielőtt az est leszállna, elindulok Zúgóba.

Catelyn nem is próbált meglepetést színlelni.

- Egyedül? Ugyanolyan jól tudod, mint én, hogy nem élnéd túl a magas utat! Ser Rodrik és én visszatérünk Deresbe. Gyere velünk, Nagybácsi! Én adok neked ezer embert. Zúgó nem fog egyedül harcolni.

Brynden gondolkozott egy pillanatig, majd határozottan bólintott.

- Ahogy mondod. Arra hosszabb az út haza, de több esélyem van rá, hogy odaérjek. Lent várok rátok - azzal elsietett. A köpenye forgószélként lobogott utána.

Catelyn és Ser Rodrik egymásra pillantottak. Magas, idegtépő gyermeki kuncogás fogadta őket, amikor beléptek az ajtón.

Lysa lakrésze egy kis kertre nyílott. A földdel teleszórt és fűvel benőtt kis körben, amelyet minden oldalról magas, fehér tornyok szegélyeztek, kék virágok nyíltak. Az építők istenerdőnek szánták, a Sasfészek azonban a hegy kemény sziklájára épült és hiába hordták fel a Völgy termékeny földjét, a varsafák nem tudtak gyökeret verni. A Sasfészek Urai ezért fűvel szórták be a területet és szobrokat helyeztek el alacsony, virágos bokrok közé. Itt kerül majd sor a két bajnok összecsapására, itt helyezik majd az életüket, s vele Tyrion Lannister életét az istenek kezébe.

Lysa frissen megfürödve, tejszínű bársonyruhában, fehér nyaka körül zafírokkal és holdkövekkel kirakott nyaklánccal lovagjaitól, csatlósaitól és mindenféle rendű és rangú uraktól körülvéve éppen fogadást tartott a csata helyszínére néző teraszon. A legtöbbjük még mindig reménykedett benne, hogy elnyerheti a kezét és együtt uralkodhat vele Arryn Völgyén. Abból, amit Catelyn eddig a Sasfészekben látott, ez hiú ábrándnak tűnt.

Fa emelvényt ácsoltak, hogy Robert széke magasabbra kerüljön. Ott ült a Sasfészek Ura, vihorászott és tapsikolt, míg egy kék-fehér bohócruhába öltözött púpos bábmester keze alatt két falovag hadonászott és csapkodott egymás felé. Hatalmas kancsókban sűrű krémet és több kosár szedret helyeztek el a teraszon, a vendégek pedig édes, narancsillatú bort szopogattak metszett ezüstkupákból. Brynden bolondok mulatságának nevezte, teljes joggal.

A terasz túlsó végében Lysa vidáman nevetett Lord Hunter valami tréfáján és bekapott egy szedret Ser Lyn Corbray tőrének hegyéről. A kérők közül ez a két úr állt a legnagyobb becsben Lysánál... legalábbis a mai napon. Catelyn nehezen tudta volna eldönteni, melyikük alkalmatlanabb. Eon Hunter még Jon Arrynnál is idősebb volt, félig megbénította a köszvény és az istenek három civakodó fiúval verték meg, akik közül egyik kapzsibb volt, mint a másik. Ser Lyn ostobasága más tőről fakadt. Ő izmos volt és karcsú, egy ősi, ám elszegényedett családból származott. Ugyanakkor hiú volt, vakmerő, indulatos... és a pletykák szerint semmiféle érdeklődést nem tanúsított a női bájak iránt.

Amikor Lysa észrevette Catelynt, testvéri öleléssel köszöntötte és nedves csókot lehelt az arcára.

- Hát nem gyönyörű reggel a mai? Az istenek mosolyognak ránk. Igyál egy kupa bort, drága nővérkém! Lord Hunter volt olyan kedves és a saját pincéiből küldetett nekünk.

- Köszönöm nem, Lysa. Beszélnünk kell.

- Utána - ígérte a húga, s már fordult is el tőle.

- Most - Catelyn hangosabban szólalt meg, mint szeretett volna. Az emberek feléjük fordultak. - Lysa, nem gondolhatod komolyan, hogy folytatod ezt az ostobaságot. Az Ördögfióka csak élve ér valamit. Holtan csak a varjak járnak jól vele. Ha pedig ez a bajnok itt ma győzedelmeskedik...

- Kevés esély van rá, hölgyem - biztosította róla Lord Hunter és megveregette a vállát májfoltos kezével. - Ser Vardis igen vitéz harcos. Rövid úton elintézi ezt a zsoldost.

- Valóban, uram? - kérdezte Catelyn hűvösen. - Kíváncsi leszek rá.

Ő látta Bronnt harcolni a magas úton. Nem véletlenül élte túl az utazást, míg mások meghaltak. Úgy mozgott, mint egy párduc és ronda kardja mintha a karja meghosszabbítása lett volna. Lysa kérői úgy nyüzsögtek körülöttük, mint méhek a virágon.

- Az asszonyok keveset értenek ezekhez a dolgokhoz - mondta Ser Morton Waynwood. - Ser Vardis lovag, kedves hölgyem. Ez a másik meg, nos, az ő fajtája a szíve mélyén mind gyáva. Viszonylag hasznosak a csatában, amikor ezernyi társuk áll mellettük, de csak állíts ki egyet egyedül, s a férfiasság máris elszáll belőlük!

- Jó, tegyük fel, hogy igazad van - mondta Catelyn. Az udvariasság szinte égette a száját. -Mit nyerünk a törpe halálával? Azt hiszed, Jaime törődik majd vele, hogy tárgyalást tartottunk a fivérének, mielőtt lehajítottuk egy hegyről?

- Fejezd le a fickót! - javasolta Ser Lyn Corbray. - Ha a Királyölő megkapja az Ördögfióka fejét, azt intő jelnek fogja tekinteni.

Lysa türelmetlenül megrázta derékig érő aranybarna haját.

- Lord Robert szeretné látni, ahogy repül - jelentette ki, mintha ez eldöntené a kérdést. -Az Ördögfióka pedig csakis saját magát okolhatja. Ő követelt küzdelem általi ítéletet.

- Lady Lysa a becsülete miatt nem tagadhatta meg tőle, még ha szerette volna is - mondta Lord Hunter nehézkesen.

Catelyn, figyelmen kívül hagyva a többieket, teljes erejével a húga ellen fordult.

- Hadd emlékeztesselek rá, hogy Tyrion Lannister az én foglyom.

- Én pedig hadd emlékeztesselek rá, hogy a törpe az én férjemet gyilkolta meg! - a hangja egyre erősebb lett. - Megmérgezte a Király Segítőjét és megfosztotta az én drága kicsikémet az apjától, én pedig azt akarom, hogy megfizessen ezért! - Lysa megpördült és hosszú szoknyáját maga után húzva végigment a teraszon. Ser Lyn, Ser Morton és a többi kérő hűvös biccentéssel bocsánatot kértek és utána iramodtak.

- Te is azt hiszed, hogy ő tette? - kérdezte halkan Ser Rodrik, amikor ismét kettesben maradtak. - Lord Jon meggyilkolására gondolok. Az Ördögfióka még mindig tagadja, elég hevesen...

- Úgy vélem, hogy a Lannisterek ölték meg Lord Arrynt - felelte Catelyn. - Hogy Tyrion, Ser Jaime, a királyné vagy mind a hárman együtt, azt most nem tudnám megmondani.

A levélben, amit Lysa Deresbe küldött, megemlítette Cerseit is, most azonban biztosnak látszott benne, hogy Tyrion a gyilkos... talán mert a törpe ott volt kéznél, míg a királyné a Vörös Torony biztonságában tartózkodott, több száz mérföldre délre tőlük. Catelyn szinte bánta, hogy nem égette el a húga levelét, mielőtt elolvasta volna.

Ser Rodrik a szakállát cibálta.

- Méreg, hm... ez tényleg a törpére vall. Vagy Cerseire. Azt mondják, a méreg az asszonyok fegyvere, már megbocsáss, úrnőm. A Királyölő, nos... nem nagyon kedvelem a fickót, de ő nem az a fajta. Túlságosan is szereti a vér látványát az aranykardján. Tényleg méreg végzett vele, úrnőm?

Catelyn kissé bizonytalanul eltűnődött.

- Másképpen hogyan álcázhatták volna természetes halálnak?

Lord Robert felsikoltott mögöttük örömében, amikor az egyik báblovag félbe hasította a másikat, vörös fűrészport szórva a teraszra. Az asszony az unokaöccsére pillantott és felsóhajtott.

- A fiúból teljesen hiányzik a fegyelem. Sohasem lesz elég erős az uralkodáshoz, ha nem veszik

el az anyjától egy időre.

- Az apja egyetértett volna veled - szólalt meg egy hang mögöttük. Az asszony megfordult és Colemon mestert pillantotta meg, kezében egy kupa borral. - Azt tervezte, hogy Sárkánykőre küldi a fiút, hogy ott nevelkedjen, tudod... óh, de hiszen összevissza beszélek - az ádámcsutkája idegesen járt fel-alá a laza mesterlánc alatt. - Attól tartok, túl sokat ittam Lord Hunter kiváló borából. A kilátásba helyezett vérfürdő felborzolja az idegeimet...

- Tévedsz, mester - javította ki Catelyn. - A Kaszter Hegy tervelte azt ki, nem Sárkánykő, az előkészületeket pedig csak a Segítő halálát követően tették meg, a húgom beleegyezése nélkül.

A mester feje olyan vadul billegett lehetetlenül hosszú nyaka végén, mintha maga is félig báb lett volna.

- Bocsáss meg, úrnőm, de nem. Lord Jon volt az, aki...

Alattuk hangosan megszólalt egy harang. A főurak és a szolgálóleányok egyaránt abbahagyták, amivel foglalkoztak és a mellvédhez sereglettek. Odalent két égszínkék palástos őr elővezette Tyrion Lannistert. A Sasfészek kövér septonja a kert közepén álló szoborhoz kísérte, amely fehéren ezrezett márványból kifaragott síró asszonyt ábrázolt, minden bizonnyal Alyssát.

- A rossz kis ember - szólalt meg Lord Robert kuncogva. - Anya, megröptethetem? Látni akarom, ahogy repül!

- Később, drága kicsikém - ígérte neki Lysa.

- Először a tárgyalás - közölte Ser Lyn Corbray vontatottan -, csak aztán a kivégzés.

Egy pillanattal később a két bajnok is felbukkant a kert két szemközti végében. A lovagot két ifjú fegyverhordozó kísérte, a zsoldost a Sasfészek fegyvermestere.

Ser Vardis Egent tetőtől-talpig acél borította. Súlyos pikkelyezett páncélt viselt a sodronying és a párnázott felsőrész felett. Mellkasa és karja találkozásának érzékeny pontját az Arrynok fényes, kék és fehér holdas-sólymos címerével díszített hatalmas, kerek páncéllapok védték. Csípőtől combközépig érő páncélozott szoknyát viselt, torkát pedig merev nyakvédő fedte. Sisakja oldalából sólyomszárnyak meredtek elő, sisakrostélya pedig vékony réssel ellátott hegyes fémcsőrben végződött.

Bronn olyan kevés páncélt viselt, hogy szinte meztelennek látszott a lovag mellett. Mindössze egy fekete, olajozott sodronying volt rajta a cserzett bőr felsőruhán, a fejébe kerek, orrvédővel ellátott sisakot és sodronyozott fejtakarót húzott. Lábainak magas, acél lábszárvédős bőrcsizmái nyújtottak némi védelmet, kesztyűje ujjaiba pedig fekete vaslemezeket varrtak. Catelyn észrevette, hogy a zsoldos fél fejjel ellenfele fölé magasodott, s a karja is hosszabb volt. Bronn emellett ránézésre legalább tizenöt évvel fiatalabbnak látszott.

Letérdeltek a fűben a síró asszony mellett egymással szemben. Lannister közöttük állt. A septon csiszolt kristálygömböt vett elő a derekára erősített puha ruhaanyagból készült zsákból. Magasan a feje fölé emelte és a fény megtört rajta. Az Ördögfióka arcán a szivárvány színei táncoltak. A septon magas, ünnepélyes, dallamos hangon kérte az isteneket, hogy tekintsenek le és tanúskodjanak, hogy találják meg az igazságot ennek az embernek a lelkében, s adjanak neki életet és szabadságot, ha ártatlan vagy halált, ha bűnös. A hangja visszaverődött a körülöttük magasodó tornyokról.

Amikor az utolsó visszhang is elhalt, a septon leengedte a kristályt és sietve távozott. Tyrion előrehajolt és Bronn fülébe súgott valamit, mielőtt az őrök elvezették volna. A zsoldos nevetve állt fel és lesöpört egy fűszálat a nadrágja térdéről.

Robert Arryn, a Sasfészek Ura és a Völgy Védelmezője türelmetlenül fészkelődött megemelt székében.

- Mikor fognak harcolni? - kérdezte panaszos hangon.

Ser Vardist az egyik fegyverhordozója segítette talpra. A másik majdnem négy láb magas, háromszögletű, vastüskékkel kivert tölgyfapajzsot hozott neki, amit a bal alkarjára szíjaztak. Amikor Lysa fegyvermestere Bronnak is felajánlott egy hasonló pajzsot, a zsoldos kiköpött és elhárította. Az állát és az arcát háromnapos, durva szakáll borította, de ha nem borotválkozott, az nem penge hiányában történt: kardjának éle azzal a veszélyes fénnyel csillogott, amellyel csak a naponta több órán át élezett pengék szoktak, ezek végül már túl élesek a tapintáshoz is.

Ser Vardis kinyújtotta acélkesztyűs kezét, a fegyverhordozója pedig gyönyörű, kétélű kardot he-

lyezett a markába. A pengét finom ezüstvéset díszítette, amely egy hegyet ábrázolt fölötte az éggel. A kardgomb sólyomfejet formázott, a keresztvasat pedig két szárny alkotta.

- Azt a kardot Jonnak készíttettem Királyvárban - magyarázta büszkén Lysa a vendégeknek, ahogy Ser Vardis próbaképpen suhintott egyet a levegőben. - Mindig ott volt az oldalán, valahányszor Robert királyt helyettesítette a Vastrónuson. Hát nem gyönyörű? Úgy láttam helyesnek, ha Jon halálát a saját kardjával bosszulják meg.

A vésett ezüstpenge tagadhatatlanul lenyűgöző volt, ám Catelynnek úgy tűnt, Ser Vardis jobban érezte volna magát saját fegyverével a kezében. Nem szólt azonban semmit. Már belefáradt a húgával folytatott értelmetlen vitákba.

- Harcoltasd őket! - kiáltotta Lord Robert.

Ser Vardis a Sasfészek Ura felé fordult és üdvözlésképpen felemelte a kardját.

- A Sasfészekért és a Völgyért!

Tyrion Lannistert egy erkélyre ültették a kert másik végében, ahol két őr fogta közre. Bronn feléje fordult rövid üdvözlésre.

- A parancsodat várják - mondta Lysa a fiának.

- Harcoljatok! - sikította a gyerek. A kezei remegtek, ahogy megmarkolta a szék karfáját.

Ser Vardis visszafordult és felemelte a nehéz pajzsot. Bronn is megfordult, hogy szembenézzen vele. A kardjuk összecsapott, egyszer, kétszer, csak úgy próbaképpen. A zsoldos hátrált egy lépést. A lovag követte, maga előtt tartva pajzsát. Megsuhintotta a kardját, Bronn azonban hátraugrott, éppen hogy a hatókörén kívülre, s az ezüst penge csak a levegőt hasította. Bronn jobbra kezdett kerülni. Ser Vardis vele fordult, a pajzsot mindig kettejük közt tartva. A lovag óvatos léptekkel megindult előre az egyenetlen talajon. A zsoldos megint engedett, ajkán halvány mosoly játszadozott. Ser Vardis megint támadott, de Bronn félrepattant az útjából, könnyedén átugorva egy alacsony, mohlepte követ. A zsoldos most bal felé kezdett körözni, el a pajzstól, ellenfele védtelen oldala irányába. Ser Vardis megpróbálta eltalálni a lábát, de nem érte el. Bronn még tovább táncolt balra. Ser Vardis egy helyben fordult utána.

- Ez az ember gyáva! - jelentette ki Lord Hunter. - Állj meg és küzdj, nyúlszívű! - Más hangok is osztották a véleményét.

Catelyn Ser Rodrikra pillantott. A fegyvermestere kurtán megrázta a fejét.

- Azt akarja, hogy Ser Vardis üldözze őt. A páncél és a pajzs súlya a legerősebb embert is kifárasztja.

Az asszony életének majdnem minden napján kardvívást gyakorló férfiakat látott maga körül, annak idején több tucat tornát nézett végig, ez azonban valami más, sokkal halálosabb játszma volt, olyan tánc, amelyben egyetlen elhibázott lépés halált jelenthetett. Miközben figyelt, egy más időben vívott másik párbaj bukkant fel Catelyn Stark emlékezetében, olyan élénken, mintha tegnap történt volna.

Zúgó alsó hídjánál találkoztak. Amikor Brandon meglátta, hogy Petyr csak sisakot, mellvértet és sodronyinget visel, levetette saját páncélzatának nagy részét. Petyr könyörgött Catelynnek valami jelvényért, amit viselhet, de ő elhárította. Apja Brandon Starknak ígérte a kezét, így neki adta zálogát, egy világoskék sálat, amelyre Zúgó ugró pisztrángját hímezte. Amikor a kezébe nyomta, kérlelni kezdte Brandont.

- Csak egy ostoba kisfiú, de úgy szerettem, mintha testvérem lett volna. Nagy bánatot okozna, ha meghalna.

Jegyese a Starkok hűvös, szürke szemével nézett rá és megígérte neki, hogy megkíméli a fiú életét, aki szereti őt.

Az a küzdelem gyakorlatilag véget is ért, amint elkezdődött. Brandon felnőtt férfi volt. Végigkergette Kisujjt a híd mellett, le egészen a vízbe vezető lépcsőn, miközben ütései csak úgy záporoztak ellenfelére minden lépésnél, míg a fiú már tántorgott és tucatnyi sebből vérzett.

- Add fel! - kiáltott rá többször is, de Petyr csak megrázta a fejét és elkeseredetten tovább harcolt. Amikor a folyó már a bokájukat nyaldosta, Brandon véget vetett a csatának egy iszonyú viszszakezes csapással, amely átszakította Petyr sodronyingét és bőrruháját, s olyan mélyen hatolt a

bordák alatti lágy húsba, hogy Catelyn biztos volt benne, a seb halálos. A fiú ránézett, ahogy elesett és felsóhajtott: „Cat". Világos vér csordult ki páncélkesztyűs ujjai közt. Az asszony azt hitte, már megfeledkezett erről.

Akkor látta utoljára az arcát... egészen addig, amíg elé nem hurcolták Királyvárban.

Két hét telt el, mire Kisujj elég erős volt hozzá, hogy elhagyja Zúgót, de apja megtiltotta neki, hogy meglátogassa a toronyban, ahol sebesülten feküdt. Lysa segített a mesterüknek az ápolásában, akkoriban még szelídebb és félénkebb volt. Edmure is meglátogatta, de Petyr elküldte. A bátyja Brandon fegyverhordozója volt a párbaj alatt, és Kisujj ezt nem bocsátotta meg neki. Amint annyira megerősödött, hogy szállítani lehetett, Lord Hoster Tully elküldte Petyr Baelisht egy zárt kocsiban az Ujjakra, hogy a szélfútta, sziklás kiszögellésen lábadozzon tovább, ahol született.

Acélnak csapódó acél zaja rántotta vissza Catelynt a jelenbe. Ser Vardis keményen rohamozott, karddal és pajzzsal űzve ellenfelét. A zsoldos hátrált, hárította a csapásokat, könnyedén átugrott minden akadályt és közben a szemét egy pillanatra sem vette le a lovagról. Catelyn látta, hogy ő a gyorsabb. A lovag ezüstös kardja soha még csak a közelébe sem ért, az ő gonosz, szürke pengéje azonban már kihasított egy darabot Ser Vardis páncéljából a vállán.

A rövid tusa éppen olyan hirtelen ért véget, ahogy elkezdődött, amikor Bronn oldalt lépett és a síró asszony szobra mögé ugrott. Ser Vardis ütése oda zúdult le, ahol korábban állt és szikrát vetett Alyssa sápadt márványcombján.

- Nem harcolnak jól, Anya! - panaszkodott a Sasfészek Ura. - Azt akarom, hogy harcoljanak!

- Fognak, drága gyermekem - próbálta lecsendesíteni az anyja. - A zsoldos nem szaladgálhat egész nap.

A Lysa teraszán álló uraságok fanyar tréfákat sütögettek, miközben újratöltötték a kupáikat, Tyrion Lannister felemás szemei azonban úgy figyelték a küzdőket a kert másik végéből, mintha rajtuk kívül semmi más nem létezett volna a világon.

Bronn villámgyorsan rontott elő a szobor mögül, még mindig balra tartva és két kézzel sújtott le a lovag védtelen jobb oldalára. Ser Vardis hárította a csapást, de nem elég ügyesen és a zsoldos kardja nekiszaladt a fejének. Fémes csattanás hallatszott és az egyik sólyomszárny letört. Ser Vardis hátrált egy lépést, hogy összeszedje magát és felemelte a pajzsát. Tölgyfaszilánkok repültek szanaszét, ahogy Bronn kardja lecsapott a fára. A zsoldos megint balra lépett, el a pajzs elől és gyomron találta Ser Vardist. Kardja borotvaéles pengéje fényes csíkot hagyott, ahogy belehasított a lovag páncéljába.

Ser Vardis előrelendült a lábáról, kardja félelmetes ívet írt le a levegőben. Bronn félresöpörte és odébb táncolt. A lovag csapása a síró asszonyt érte. A szobor megingott a talapzaton. A lovag tántorogva hátralépett és fejét ide-oda forgatva kereste ellenfelét. Sisakja vékony hasítéka jelentősen lecsökkentette a látóterét.

- Mögötted, ser! - kiáltotta Lord Hunter, de túl későn. Bronn két kézzel sújtott le Ser Vardis kardforgató karjának könyökére. Az izületet védő vékony páncél szétszakadt. A lovag felnyögött, megfordult és felfelé rántotta a kardját. Ezúttal Bronn a helyén maradt. A pengék egymásnak repültek, fémes daluk betöltötte a kertet és visszaverődött a Sasfészek fehér márványtornyairól.

- Ser Vardis megsérült - szólalt meg Ser Rodrik komoran.

Catelynnek nem kellett mondani. Neki is volt szeme, ő is jól látta a világos vércsíkot, ami végigfolyt a lovag alkarján, jól látta a nedvességet a könyökhajlatban. Minden csapása egy kicsit lassúbb és egy kicsit alacsonyabb volt, mint az előző. Ser Vardis az oldalát mutatta ellenfelének és megpróbált inkább a pajzsával védekezni, de Bronn egy macska fürgeségével került mögé. A zsoldos mintha egyre erősebb lett volna. Az ütései már nyomokat hagytak. Mély, fénylő vágások éktelenítették mindenfelé a lovag páncélját: a jobb combján, a csőrös sisakon, keresztben a mellvértjén és egy hosszú hasítás a nyakvédő elején. A Ser Vardis jobb karját díszítő holdas-sólymos lap pontosan félbe hasadt és ernyedten lógott a szíján. Jól hallották, amint a lovag szaggatott légzése hörögve szűrődik át a sisak levegőnyílásain.

Hiába vakította el őket a gőg, még a Völgy lovagjai és urai is látták, mi történik alattuk, a húga azonban nem.

- Elég, Ser Vardis! - kiáltott le neki Lady Lysa. - Végezz vele, a kicsikém kezd elfáradni.

Azt el kell mondani Ser Vardis Egenről, hogy a végsőkig hű maradt úrnője parancsához. Az egyik pillanatban még hátrafelé tántorgott, összekuporodva megviselt pajzsa mögött, a következőben azonban már támadott. A hirtelen roham meglepte Bronnt. Ser Vardis nekirontott és kardja markolatával a zsoldos arcába vágott. Bronn majdnem, de csak majdnem elveszítette a lába alól a talajt. Hátratántorodott, megbotlott egy kőben és elkapta a síró asszonyt, hogy talpon tudjon maradni. Ser Vardis félrehajította a pajzsát és utána vetette magát, két kézzel forgatva a kardot. Jobb kezét már a könyöktől az ujjakig vér borította, ám utolsó, kétségbeesett csapása a nyakától a köldökéig felhasította volna Bronnt... ha még mindig ott van.

A zsoldos azonban hátraugrott. Jon Arryn gyönyörűen cizellált ezüstkardja a síró asszony könyökét találta el és a penge alsó harmadánál egyszerűen kettétört. Bronn a szobor hátának támasztotta a vállát. Alyssa Arryn viharvert mása megingott és hatalmas robajjal ledőlt, maga alá temetve Ser Vardis Egent.

Bronn egy szempillantás alatt ott termett és félrerugdosta, ami a lovag mellkasát védő páncéllemezből megmaradt, hogy szabaddá tegye a mellvért és a kar közötti lágy részt. Ser Vardis az oldalán feküdt, beszorulva a síró asszony törött felsőteste alá. Catelyn hallotta, ahogy a lovag felnyög, amikor a zsoldos mindkét kezével megmarkolta és felemelte a kardját, majd teljes súlyát beleadva beledöfte a karja alá, a bordák közé. Ser Vardis Egen összerándult és nem mozdult többé.

Csend borult a Sasfészekre. Bronn lerántotta a sisakját és a földre dobta. A szája összezúzódott és véres volt, ahol a pajzs eltalálta, szénfekete haja pedig verejtékben fürdött. Kiköpött egy törött fogat.

- Vége van, Anya? - kérdezte a Sasfészek Ura.

Nem, akarta felelni neki Catelyn, *csak most kezdődik.*

- Igen - szólalt meg Lysa komoran. A hangja olyan hideg és halott volt, mint testőrségének kapitánya.

- Most megröptethetem a kis embert?

A kert másik végében Tyrion Lannister felállt.

- Nem ezt a kis embert! - mondta. - Ez a kis ember a répás kosárral megy le, köszöni szépen.

- Azt hiszed...

- Azt hiszem, Arryn háza emlékszik saját jelszavára - vágott közbe az Ördögfióka. - Hatalmas, mint a becsület.

- Megígérted, hogy megröptethetem! - visította a Sasfészek Ura az anyjának. Remegni kezdett.

Lady Lysa arca elvörösödött a haragtól.

- Az istenek úgy látták jónak, hogy ártatlanná nyilvánítsák, gyermekem. Nincs más választásunk, szabadon kell engednünk. - Felemelte a hangját. - Őrség! Vigyétek Lannister uramat és az... eszközét a szemem elől! Kísérjétek a Véres Kapuhoz és engedjétek el őket! Gondoskodjatok róla, hogy kapjanak lovat és elegendő élelmet a Három Folyóig és tegyetek róla, hogy visszakapják minden értéküket és fegyverüket! Szükségük lesz rájuk a magas úton.

- A magas út - sóhajtotta Tyrion Lannister. Lysa halvány, elégedett mosolyt engedélyezett magának. Ez is egyfajta halálbüntetés, döbbent rá Catelyn. Ezt Tyrion Lannisternek is tudnia kell. A törpe mégis gúnyos meghajlással felelt Lady Arrynnak. - Ahogy parancsolod, úrnőm! Azt hiszem, már ismerjük az utat.

JON

- Ugyanolyan reménytelenek vagytok, mint a többi fiú, akit eddig tanítottam! - közölte fennhangon Ser Alliser Thorne, amikor mindannyian összegyűltek az udvaron. - Trágyalapát való a ti kezetekbe, nem kard, és ha rajtam múlna, a legtöbben disznókat őriznétek. Tegnap este azonban megtudtam, hogy Gueren észak felé tart a királyi úton öt újonccal. Egy-kettő közülük talán ér valamit. Hogy helyet csináljak nekik, úgy határoztam, hogy a társaságból nyolcat átadok a parancsnoknak, hogy tegyen velük belátása szerint. - Egyenként kiáltotta a neveket. - Varangy! Kőfej! Bivaly! Szerető! Pattanás! Majom! Ser Senkiházi! - végül Jonra nézett. - És a Fattyú.

Pyp hangos kurjantást hallatott és a magasba hajította a kardját. Ser Alliser ráemelte hüllőtekintetét.

- Mostantól az Éjjeli Őrség embereinek fognak hívni benneteket, de még a Komédiás Majmánál is nagyobb bolondok vagytok, ha el is hiszitek, hogy azok vagytok. Még mindig kisfiúk vagytok, zöldfülűek, akik bűzlenek a nyártól és ha eljön a tél, úgy fogtok hullani, mint a legyek! - ezzel Ser Alliser Thorne faképnél hagyta őket.

A többi fiú a nyolc kiválasztott köré gyűlt. Nevettek, átkozódtak és gratulációkat osztogattak. Halder Varangy fenekére húzott a kardja lapjával és felkiáltott:

- Varangy az Éjjeli Őrségből!

Azt ordítva, hogy egy fekete testvérnek szüksége van lóra is, Pyp Grenn hátára ugrott, mind a ketten megbotlottak és gurulva, rugdalózva henteregtek a földön. Dareon berohant a fegyverraktárba és egy tömlő savanyú vörösborral tért vissza. Miközben kézről-kézre adták az italt és vigyorogtak, mint a bolondok, Jon megpillantotta Samwell Tarlyt, amint egymagában ácsorog egy csupasz, kiszáradt fa alatt az udvar sarkában. Jon felkínálta neki a tömlőt.

- Egy korty bort?

Sam megrázta a fejét.

- Köszönöm, nem, Jon.

- Jól vagy?

- Nagyon jól, tényleg - hazudott a kövér fiú. - Úgy örülök nektek. - Kerek arca megremegett, ahogy mosolyt erőltetett rá. Egy napon Első Felderítő leszel, mint a nagybátyád volt.

- Még mindig az - javította ki Jon. Nem volt hajlandó elfogadni, hogy Benjen Stark meghalt. Mielőtt azonban többet is mondhatott volna, Halder felkiáltott:

- Ide vele, magad akarod meginni mindet? - Pyp kikapta a tömlőt a kezéből és nevetve eltáncolt vele. Miközben Grenn megragadta Jon karját, Pyp megnyomta a tömlőt és a vékony sugárban kilövellő vörösbor a fiú képén fröccsent szét. Halder a jófajta bor elpocsékolása elleni tiltakozásul felüvöltött. Jon köpködött és megpróbálta kiszabadítani magát. Matthar és Jeren felmászott az udvart körülvevő fal tetejére és hógolyókkal kezdte bombázni őket.

Mire hólepte hajjal és borfoltos kabátban sikerült megszabadulnia támadóitól, Samwell Tarly eltűnt.

Háromujjú Hobb aznap este különleges vacsorát készített a fiúknak, hogy megünnepeljék az eseményt. Amikor Jon megérkezett a közös helyiségbe, a főintéző személyesen vezette a tűz mellett álló padhoz. Az idősebb férfiak megveregették a karját, ahogy elhaladt előttük. A nyolc leendő testvér fokhagymában és gyógynövényekben sütött, nyársra húzott és mentagallyakkal díszített bárányhúst lakomázott vajba aprított petrezselyemmel.

- A parancsnok saját asztaláról - mondta nekik Bowen Marsh. Volt ott saláta spenótból, csicseriborsóból és petrezselyemgyökérből, utána pedig jeges szedret szolgáltak fel édes krémben.

- Mit gondoltok, együtt tartanak bennünket? - tűnődött Pyp, miközben vidáman tömték magukba az ételt.

Varangy grimaszt vágott.

- Én remélem, hogy nem. Már rosszul vagyok, ha meglátom a füleidet.

- Hohó! - felelte Pyp. - Hallottátok? Bagoly mondja verébnek, hogy nagyfejű! Te biztosan fel-

derítő leszel, Varangy. Olyan messze akarnak tudni a vártól, amennyire csak lehet! Ha Mance Rayder esetleg támadna, csak emeld fel a sisakrostélyodat és mutasd meg neki az arcod. Figyeld meg, ordítva fog menekülni.

Mindenki nevetett, kivéve Grennt.

- Remélem, felderítő leszek!

- Mindenki ebben reménykedik - mondta Matthar. Mindenki, aki fekete ruhát viselt, a Falon őrjáratozott, és mindenkinek páncélt kellett öltenie, hogy megvédje azt, de az Éjjeli Őrség igazi harcoló lelkét a felderítők alkották. Ők voltak azok, akik kimerészkedtek a Falon túlra, átfésülték a kísértetjárta erdőt és az Árnyéktoronytól nyugatra eső jeges hegyeket, vademberekkel, óriásokkal és szörnyű hómedvékkel csatázva.

- Nem mindenki - szólt közbe Halder. - Én inkább az építők mellett vagyok. Mi haszna lenne a felderítőknek, ha a Fal leomlana?

Az építők rendje adta a kőműveseket és ácsokat, akik a tornyokat és raktárakat javították, a bányászokat, akik alagutakat ástak és követ törtek az utakhoz és járdákhoz és az erdészeket, akik kiirtották az újonnan nőtt erdőcskéket, ha a fák túl közel merészkedtek a Falhoz. Azt mondják, valaha roppant jégtömböket fejtettek ki a kísértetjárta erdő mélyén fekvő befagyott tavakból és szánokon délre hurcolták őket, hogy a Falat még magasabbra emelhessék. Azok a napok azonban már évszázadokkal ezelőtt elmúltak. Ma csupán annyit tehettek, hogy a Keleti Őrségtől az Árnyéktoronyig állandóan lóháton járták a Falat repedések és az olvadás jelei után kutatva, és kijavították, amit tudtak.

- A Vén Medve nem bolond - jegyezte meg Dareon. - Te biztos, hogy építő leszel, Jon pedig biztos, hogy felderítő. Ő a legjobb vívó és a legjobb lovas közöttünk és a nagybátyja Első volt, mielőtt... - ijedten elhallgatott, amikor rájött, mi csúszott ki majdnem a száján.

- Benjen Stark még mindig Első Felderítő - mondta neki Havas Jon, miközben szórakozottan játszadozott a szedres tállal. Lehet, hogy a többiek már minden reményt feladtak nagybátyja biztonságos hazatérését illetően, ő azonban nem. Eltolta magától a jóformán érintetlen szedret és felállt a padról.

- Nem eszed már meg azokat? - kérdezte Varangy.

- A tiéd lehet - Jon alig nyúlt Hobb nagyszerű lakomájához. - Nem tudnék még egy falatot leerőltetni a torkomon.

Leakasztotta a köpönyegét az ajtó melletti kampóról és kifurakodott a teremből.

Pyp utánament.

- Mi a baj, Jon?

- Sam - vallotta be a fiú. - Nem volt itt az asztalnál ma este.

- Nem rá vall, hogy kihagyjon egy étkezést - tűnődött el Pyp. - Gondolod, hogy megbetegedett?

- Inkább megijedt. Itt hagyjuk őt.

Eszébe jutott az a nap, amikor otthagyta Derest, keserédes búcsú után. Bran, amint összetörten hevert, Robb hóval a hajában és Arya, amint csókokkal borítja el, miután odaadta neki Tűt.

- Ha egyszer kimondjuk a szavakat, mindannyiunknak kötelességei lesznek, amelyeket teljesítenünk kell. Lehet, hogy néhányunkat elküldenek a Keleti Őrségbe vagy az Árnyéktoronyhoz. Sam itt marad még kiképzésre, mint Rast, Cuger meg az új fiúk, akik útban vannak errefelé. Csak az istenek tudják, milyenek lesznek, de abban biztos lehetsz, hogy Ser Alliser az első adandó alkalommal rá fogja uszítani őket.

Pyp elkedvetlenedett.

- Te mindent megtettél.

- Amit tehettünk, nem volt elég - felelte Jon.

Erős nyugtalanságot érzett, ahogy visszament Hardin Tornyába Szellemért. A rémfarkas elkísérte az istállóba. Néhány idegesebb ló rugdalózni kezdett az állásában és hátraszegte a fülét, amikor beléptek. Jon felnyergelte a kancáját, felült rá, kilovagolt a Fekete Várból és délnek fordult a holdfényes éjszakában. Szellem előre rohant, szinte repült a talaj felett és egy szempillantás alatt eltűnt. Jon hagyta, hadd menjen. Egy farkasnak vadásznia kell.

Nem volt határozott célja, csak lovagolni akart. Egy ideig a patakot követte és hallgatta a víz jeges csobogását a sziklák között, majd átvágott a mezőkön a királyi útra. Ott húzódott előtte: keskeny volt, sziklás és itt-ott felverte a gaz. Az út maga nem tartogatott különösebb ígéreteket, de Jont puszta látványa mély vágyakozással töltötte el. Tovább az úton ott volt valahol Deres, azon túl pedig Zúgó, Királyvár, a Sasfészek és annyi más hely. Kaszter Hegy, az Arcok szigete, Dorne vörös hegyei, Braavos száz szigete a tengeren, az ősi Valyria füstölgő romjai. Helyek, amelyeket ő sohasem fog megpillantani. A világ ott van, lefelé az úton... ő pedig idefent volt.

Ha leteszi az esküjét, a Fal lesz az otthona, míg úgy meg nem öregszik, mint Aemon mester.

- Még nem esküdtem fel - mormolta. Nem volt törvényen kívüli, aki vagy feketét ölt, vagy megfizeti bűnei árát. Szabadon jött ide és szabadon is távozhat... míg ki nem mondja a szavakat. Csak tovább kell lovagolnia és maga mögött hagynia az egészet. Mire a hold újra megtelik, Deresben lehetne a testvéreivel.

A féltestvéreiddel, emlékeztette egy hang belül. És Lady Starkkal, aki nem fogadna örömmel. Nem volt hely a számára Deresben, sem pedig Királyvárban. Még a saját anyjának sincsen helye a számára. Elszomorodott, ahogy az anyjára gondolt. Eltűnődött, ki is lehetett, hogy nézhetett ki, miért hagyta el az apja. *Mert szajha, vagy házasságtörő volt, te bolond.* Valami sötét és becstelen dologról lehetett szó, különben miért szégyellne Lord Eddard még beszélni is róla?

Havas Jon elfordult a királyi úttól és a háta mögé nézett. A Fekete Vár tüzeit eltakarta egy domb, de a Fal ott volt, sápadtan a holdfényben, hatalmasan és hidegen, a látóhatár egyik végétől a másikig.

Megfordította a lovát és elindult hazafelé.

Szellem akkor érte utol, amikor felkaptatott egy emelkedőre és megpillantotta a Parancsnoki Torony távoli lámpafényét. A mellette ügető farkas pofája vörös volt a vértől. Jon azon kapta magát lovaglás közben, hogy újra meg újra Samwell Tarlyra gondol. Mire elérte az istállókat, tudta, mit kell tennie.

Aemon mester szállása egy zömök faépületben volt a varjútanya alatt. Az idős és gyenge mester két fiatalabb intézővel osztotta meg a lakrészét, akik gondoskodtak a szükségleteiről és segítették feladatai végrehajtásában. A testvérek azzal viccelődtek, hogy az Éjjeli Őrség két legrondább emberét kapta, mivel vaksága megkímélte attól, hogy rájuk kelljen néznie. Clydas alacsony volt, kopasz és nem volt álla. Szemei aprók és rózsaszínűek voltak, mint egy vakondé. Chert nyakán galambtojás nagyságú kelés éktelenkedett, az arca pedig vöröslött a kiütésektől és hólyagoktól. Talán ezért látszott mindig olyan mérgesnek.

Chett nyitott ajtót Jon kopogására.

- Beszélni szeretnék Aemon mesterrel - mondta neki a fiú.

- A mester ágyban van, ahol neked is lenned kéne ilyenkor. Gyere vissza holnap, akkor talán fogad. - Be akarta csukni az ajtót.

Jon kitámasztotta a csizmájával.

- Most kell beszélnem vele. Holnap reggel már túl késő lesz.

Chett összevonta a szemöldökét.

- A mester nincs hozzászokva, hogy felverjék az éjszaka közepén. Tudod, hány éves?

- Ahhoz elég idős, hogy udvariasabban bánjon a látogatókkal, mint te - felelte Jon. - Kérj bocsánatot tőle a nevemben! Nem zavarnám a pihenését, ha nem fontos dologról lenne szó.

- És ha nem teszem meg?

Jon csizmája szorosan beékelődött a küszöb és az ajtó közé.

- Ha kell, akár egész éjszaka itt állhatok.

A fekete testvér undorodva morgott és kinyitotta az ajtót, hogy beengedje.

- Várj a könyvtárban! Találsz ott fát. Gyújts tüzet! Nem szeretném, ha a mester meghűlne miattad.

Mire Chett bevezette Aemon mestert, a kandallóban már vidáman pattogott a tűz. Az öregember hálóköntösben volt, de a nyakában most is ott lógott rendlánca. Ezt egy mester még alváshoz sem vette le.

- A tűz melletti szék nagyszerű lenne - szólalt meg, amikor megérezte az arcán a meleget. Miután kényelmesen elhelyezkedett, Chett betakarta a lábát egy bundával és odaállt az ajtó mellé.

- Sajnálom, hogy felébresztettelek, mester! - mondta Havas Jon.

- Nem ébresztettél fel - felelte Aemon mester. - Azt vettem észre, hogy egyre kevesebb alvásra van szükségem, ahogy öregszem, én pedig már nagyon öreg vagyok. Gyakran töltök el fél éjszakákat szellemek társaságában és úgy emlékszem ötven évvel ezelőtti dolgokra, mintha tegnap történtek volna. Egy éjféli látogató rejtélye kellemesen eltereli a figyelmemet. Mondd hát el, Havas Jon, miért jöttél el hozzám ebben a szokatlan órában?

- Hogy kérjem, Samwell Tarlyt vegyék ki a kiképzendők közül és fogadják az Éjjeli Őrség testvéreinek sorába.

- Ehhez semmi köze Aemon mesternek - szólalt meg Chett.

- A parancsnokunk Ser Alliser Thorne kezébe adta az újoncok kiképzésének feladatát -mondta a mester szelíden. - Csak ő mondhatja meg, mikor áll készen valaki az eskütételre, ahogy ezt biztosan te is tudod. Miért jöttél tehát hozzám?

- A parancsnok hallgat rád - válaszolta Jon. - A te feladatod gondoskodni az Éjjeli Őrség sebesültjeiről és betegeiről.

- És a te Samwell barátod sebesült vagy beteg?

- Az lesz - mondta Jon -, ha nem segítesz.

Elmondott nekik mindent, még azt a részt is, amikor Rast torkának ugrasztotta Szellemet. Aemon mester csendben hallgatta, vak szemeit a tűzre szegezve, Chett arca azonban minden szónál sötétebb lett.

- Ha nem vagyunk ott, hogy vigyázzunk rá, Samnek nem lesz esélye - fejezte be Jon. - Reménytelen a karddal. A húgom, Arya fel tudná aprítani, pedig még tízéves sincsen. Ha Ser Alliser küzdelembe parancsolja, csak idő kérdése, hogy megsebesüljön vagy meghaljon.

Chett nem bírta tovább.

- Láttam ezt a kövér kölyköt az étkezdében - tört ki. - Tényleg egy disznó és ha igaz, amit mondasz, gyáva féreg is.

- Lehet, hogy így van - szólalt meg Aemon mester. - Mondd, Chett, te mit javasolnál, mihez kezdjünk egy ilyen fiúval?

- Hagyjátok ott, ahol van! - vont vállat Chett. - A Falon nincs helye a gyengéknek. Hadd gyakoroljon, míg készen nem áll! Nem baj, ha évekbe telik is. Ser Alliser férfit farag belőle vagy végez vele, ahogy az istenek akarják.

- Ez ostobaság! - mondta Jon. Mély lélegzetet vett, hogy összeszedje a gondolatait. - Emlékszem, egyszer megkérdeztem Luwin mestert, miért visel láncot a nyakában.

Aemon mester könnyedén megérintette saját nyakékét. Csontos, ráncos ujjai végigsimították a súlyos fémkarikákat.

- Folytasd!

- Azt felelte, hogy a mesterek gallérja azért készül láncszemekből, hogy emlékeztessék rá, hogy szolgálatot fogadott - idézte fel Jon. - Megkérdeztem, miért van minden szem másfajta fémből. Egy ezüstlánc sokkal jobban illene a szürke köpönyegéhez, mondtam neki. Luwin mester nevetett. Egy mester tanulással kovácsolja a láncát, válaszolta. A különböző fémek mind-mind egy különböző tudás: az arany a pénz és a számlák, az ezüst a gyógyítás, a vas pedig a háborúzás tudománya. Azt mondta, más jelentésekkel is bírnak. A gallér azért van, hogy emlékeztesse a mestert a birodalomra, amit szolgál, nem így van? Az urak az arany, a lovagok pedig az acél, de két szemből nem lehet láncot készíteni. Ezüstre, vasra, ólomra, bádogra, rézre meg az összes többire is szükség van, ezek pedig a parasztok, a kovácsok, a kereskedők és a többiek. Egy lánchoz sokféle fémre van szükség, ahogyan a földnek is sokféle ember kell.

Aemon mester elmosolyodott.

- Tehát?

- Az Éjjeli Őrségnek is sokféle ember kell. Különben miért lennének felderítők, intézők meg építők? Lord Randyll nem tudott harcost faragni Samből, és ez Ser Allisernek sem fog sikerülni. A

bádogot nem lehet vassá kalapálni, bármilyen erősen ütjük is, de ez nem jelenti azt, hogy a bádog haszontalan. Miért ne lehetne Sam intéző?

Chett haragos pillantást vetett rá.

- Én intéző vagyok. Azt hiszed, ez könnyű munka, amit a gyávák is el tudnak végezni? Az intézők rendje tartja életben az Őrséget. Mi vadászunk és gazdálkodunk, mi gondozzuk a lovakat, fejjük a teheneket, gyűjtjük a tűzifát, főzzük az ételt. Mit gondolsz, ki készíti a ruhádat? Ki hoz ellátmányt délről? Az intézők.

Aemon mester szelídebb volt.

- A barátod vadász?

- Gyűlöli a vadászatot - vallotta be Jon.

- Fel tud szántani egy földet? - kérdezte a mester. - Tud szekeret vezetni, vagy hajót kormányozni? Le tudna vágni egy tehenet?

- Nem.

Chett kárörvendően felvihogott.

- Én láttam, mi történik a puhány ficsúrokkal, ha munkára fogják őket. Csak állítsd oda őket vajat köpülni és a kezük felhólyagzik, meg véres lesz. Adj a kezükbe fejszét, hogy fát hasogassanak: saját lábukat fogják levágni!

- Van egy dolog, amit Sam bárki másnál jobban tudna csinálni.

- Mégpedig? - biztatta Aemon mester.

Jon óvatosan Chettre pillantott, aki vöröslő hólyagokkal, dühösen állt az ajtó mellett.

- Segíthetne neked - mondta gyorsan. - Tud számolni, írni meg olvasni is. Tudom, hogy Chett nem tud olvasni, Clydas szeme pedig gyenge. Sam az apja könyvtárának minden könyvét elolvasta. Jól boldogulna a hollókkal is. Az állatok, úgy látszik, szeretik őt. Szellem rögtön összebarátkozott vele. Rengeteg mindent csinálhatna még a harcon kívül. Az Éjjeli Őrségnek minden emberre szüksége van. Miért ölnénk meg hát egyet értelmetlenül? Vegyük hasznát inkább!

Aemon mester lehunyta a szemét és egy rövid pillanatig Jon megijedt, hogy elaludt. Végül így szólt:

- Luwin mester jól tanított, Havas Jon. Úgy látom, az eszed éppolyan fürge, mint a kardod.

- Ez azt jelenti, hogy...?

- Ez azt jelenti, hogy gondolkodni fogok azon, amit mondtál - felelte a mester határozottan. - Most pedig, azt hiszem, ideje lefeküdnöm. Chett, kísérd ki ifjú testvérünket!

TYRION

Egy nyárfás csalitban húzták meg magukat a magas út mellett. Tyrion száraz fát gyűjtött, mialatt a lovaik csillapították szomjukat egy hegyi patakból. Lehajolt, felvett egy törött ágat és szemügyre vette.

- Ez megfelel? Nem vagyok gyakorlott a tűzgyújtásban. Mindig Morrec rakott tüzet nekem.

- Tűz? - Bronn kiköpött. - Olyan éhes vagy, hogy meg akarsz halni, törpe? Vagy elment az eszed? A tűz mérföldekről a nyakunkra hozza a klánokat. Én szeretném túlélni ezt az utat, Lannister!

- És ezt hogy tervezed? - kérdezte Tyrion. A hóna alá dugta az ágat és körülnézett a ritkás aljnövényzetben, újabbak után kutatva. A háta fájt a hajlongástól. Már hajnal óta lovagoltak, amióta a mogorva Ser Lyn Corbray kikísérte őket a Véres Kapun és megparancsolta nekik, hogy soha ne térjenek vissza.

- Semmi esélyünk harcolva megtenni az utat - mondta Bronn -, de két ember nagyobb távolságot képes megtenni és kisebb feltűnést kelt. Minél kevesebb időt töltünk itt a hegyek között, annál valószínűbb, hogy elérjük a folyót. Azt mondom, vágtassunk gyorsan és keményen. Lovagoljunk éjszaka és rejtőzzünk el nappal, kerüljük el az utat, ahol csak tudjuk, ne csapjunk zajt, ne gyújtsunk tüzet.

Tyrion Lannister felsóhajtott.

- Remek terv, Bronn. Tégy, ahogy akarsz... és bocsáss meg, ha nem töltöm azzal az időmet, hogy eltemesselek!

- Azt hiszed, túlélsz engem, törpe? - A zsoldos elvigyorodott. Sötét hézag tátongott a mosolyán, ahol Ser Vardis Egen pajzsa letörte egy fogát.

Tyrion vállat vont.

- Ha gyorsan és keményen vágtatunk éjszaka, minden esélyünk megvan rá, hogy lezuhanunk egy hegyről és kitörjük a nyakunkat. Én inkább lassan és kényelmesen szeretném lebonyolítani az átkelést. Tudom, hogy te szereted a lóhúst, Bronn, de ha a lovaink ezúttal kidőlnek alólunk, kénytelenek leszünk megpróbálkozni az árnyékmacskák felnyergelésével... és az igazat megvallva, szerintem a klánok megtalálnak, bármit teszünk. A szemük mindenütt ott van. - Kesztyűs kezével körbemutatott az őket körülvevő sziklákon.

Bronn grimaszt vágott.

- Akkor halott emberek vagyunk, Lannister.

- Ha így van, legalább szeretnék kényelmesen meghalni - felelte Tyrion. - Tűzre van szükségünk. Az éjszakák nagyon hidegek idefent, a meleg étel pedig megtölti a gyomrunkat és felvidítja a lelkünket. Mit gondolsz, elejthetünk valami vadat? Lady Lysa volt olyan kedves és bőségesen ellátott bennünket sózott marhahússal, kemény sajttal és száraz kenyérrel, én azonban nem örülnék, ha kitörne a fogam ilyen távol a legközelebbi mestertől.

- Én találok húst - Bronn sötét szemei gyanakodva méregették Tyriont egy fekete hajtincs mögül. - Itt kellene hagynom téged az ostoba tüzeddel. Ha elvenném a lovadat, kétszer akkora esélyem lenne, hogy megússzam a dolgot. Akkor mit csinálnál, törpe?

- Minden bizonnyal meghalnék - Tyrion lehajolt egy újabb gallyért.

- Nem hiszed, hogy megtenném?

- Gondolkodás nélkül megtennéd, ha az életed múlna rajta. Elég gyorsan elnémítottad Chiggen barátodat is, amikor azt a nyílvesszőt kapta a hasába - Bronn a hajánál fogva hátrafeszítette a fickó fejét és a tőrét a füle alatt a nyakába vágta, utána pedig azt mondta Catelyn Starknak, hogy a másik zsoldos a sebébe halt bele.

- Már jóformán halott volt - mondta Bronn -, és a nyögdécselése csak ránk hozta volna őket. Chiggen is megtette volna ugyanezt értem... és nem volt a barátom, csak egy fickó, akivel együtt lovagoltam. Vigyázz, törpe! Harcoltam érted, de ez nem jelenti azt, hogy szeretlek is.

- A kardodra volt szükségem - közölte Tyrion -, nem pedig a szeretetedre. - Ledobta a marék fát

a földre.

Bronn elvigyorodott.

- Elismerem, bátor vagy, mint akármelyik zsoldos. Honnét tudtad, hogy melléd állok?

- Tudtam? - Tyrion esetlenül lekuporodott vézna lábaira, hogy megrakja a tüzet. - Kockáztattam. A fogadóban te és Chiggen segítettetek elfogni engem. Miért? A többiek kötelességüknek tartották az uraik becsülete miatt, de ti ketten nem. Nektek nem volt uratok, nem volt kötelességetek és szemernyi becsületetek sem, miért vesződjetek hát azzal, hogy belekeveredtek? - Elővette a kését és vékony sávokban lehántotta a kérget az egyik ágról, amit gyűjtött, hogy gyújtósként szolgáljon. - Nos, miért tesznek a zsoldosok bármit is? Aranyért. Azt hittétek, Lady Catelyn majd megjutalmaz benneteket a segítségetekért, sőt, talán még a szolgálatába is fogad. Így ni, ez jó lesz, remélem. Van nálad kovakő?

Bronn beledugta két ujját az övén lógó erszénybe és odadobott neki egy kovakövet. Tyrion elkapta a levegőben.

- Köszönöm - mondta. - Az a baj, hogy nem ismerted a Starkokat. Lord Eddard büszke, becsületes és tisztességes ember, a nagyságos felesége pedig még rosszabb. Óh, semmi kétség, talált volna egy-két pénzérmét a számotokra, ha mindez véget ér, és a kezetekbe nyomta volna néhány udvarias szó, meg undorodó pillantás kíséretében, de ez a legtöbb, amit remélhettetek volna. A Starkok a bátorságot, a hűséget és a becsületet nézik az emberekben, akiket a szolgálatukba fogadnak, és az igazat megvallva te és Chiggen alantas söpredék vagytok.

Tyrion a tőréhez ütötte a kovakövet, hogy szikrát csiholjon. Semmi.

Bronn felröhögött.

- Bátor a nyelved, kis ember! Egy napon még valaki kivágja és megeteti veled.

- Mindenki ezt mondja - Tyrion felpillantott a zsoldosra. - Megbántottalak? Bocsáss meg... de te valóban söpredék vagy, Bronn, tévedésbe ne ess! Kötelesség, becsület, barátság, mi az neked? Nem, ne is fáradj, mindketten tudjuk a választ. Mégsem vagy azonban ostoba. Amint odaértünk a Völgybe, Lady Starknak már nem volt többé szüksége rád... nekem azonban igen, és az egyetlen dolog, amiben a Lannisterek soha nem szenvedtek hiányt, az arany. Amikor elérkezett a pillanat, hogy dobjak a kockával, arra építettem, hogy van elég eszed, hogy felismerd a saját érdekeidet. Szerencsémre így is történt. - Megint összecsapta a követ és a fémet, de eredménytelenül.

- Add ide! - mondta Bronn és leguggolt mellé. - Majd én.

Elvette a kést és a kovakövet Tyriontól és az első ütésre szikrákat csiholt velük. Az egyik kéreg parázslani kezdett.

- Szép munka - dicsérte meg Tyrion. - Lehet, hogy söpredék vagy, ám tagadhatatlanul hasznos, karddal a kezedben pedig majdnem olyan jó vagy, mint a bátyám, Jaime. Mit akarsz, Bronn? Aranyat? Földet? Asszonyokat? Tarts életben és megkapod!

Bronn lágyan ráfújt a tűzre és a lángok magasabbra csaptak.

- Mi lesz, ha meghalsz?

- Nos, akkor legalább lesz egy gyászolóm, akinek őszinte a bánata - vigyorgott Tyrion. -Ha nekem végem, az aranynak is vége.

A tűz szépen erőre kapott. Bronn felállt, visszadugta a kovakövet az erszénybe és odadobta Tyrionnak a tőrét.

- Elég korrekt ajánlat - szólalt meg azután. - A kardom tehát a tiéd... de ne várd, hogy térdet hajtsak és urazzalak minden alkalommal, amikor szarni mégy! Én senkinek nem vagyok a szolgája.

- A barátja sem - jegyezte meg Tyrion. - Nem kétlem, hogy engem is ugyanolyan gyorsan elárulnál, ahogyan Lady Starkot, ha hasznot remélnél belőle. Ha valaha eljön az a nap, amikor kísértésbe esel, hogy eladj engem, egyvalamiről ne feledkezz meg, Bronn! Én túllicitálom az ajánlatukat, bármi legyen is az. Én szeretek élni. Most pedig, tudnál tenni valamit annak érdekében, hogy vacsorához jussunk?

- Vigyázz a lovakra! - mondta Bronn és előhúzta a hosszú tőrt, amit az oldalán viselt. Eltűnt a fák között.

Egy óra múlva a lovakat lecsutakolták és megetették, a tűz vidáman pattogott, és egy fiatal

kecske combja forgott lassan a lángok fölött fröcsögve és sziszegve.

- Már csak egy kis jófajta bor hiányzik, amivel leöblíthetnénk a gidát - sóhajtott fel Tyrion.

- Az, egy asszony és még egy tucat fegyver - felelte Bronn. Keresztbe tett lábakkal ült a tűz mellett és kardját élezte egy olajos kő segítségével. Volt valami furcsán megnyugtató a súrlódó hangban, ahogy fel-alá húzgálta az acélon. - Nemsokára koromsötét lesz - figyelmeztette a zsoldos. - Én viszem az első őrséget... ha érünk vele valamit egyáltalán. Lehet, hogy jobban járunk, ha hagyjuk álmunkban megöletni magunkat.

- Óh, szerintem sokkal előbb itt lesznek, mintsem alvásra kerülhetne a sor. - Tyrion szájában összefutott a nyál a sülő hús illatára.

Bronn őt figyelte a tűz fölött.

- Valami terved van - szólalt meg tompán az egymáson súrlódó kő és acél hangján át.

- Nevezzük inkább reménynek - felelte Tyrion. - Újabb kockadobásnak.

- Amelynél az életünk a tét?

Tyrion megvonta a vállát.

- Mi más választásunk van? - a tűz fölé hajolt és levágott egy vékony szelet húst a gidáról. - Ahhhh! - sóhajtott boldogan, ahogy rágni kezdte. Zsír csorgott le az arcán. - Egy kicsit rágósabb, mint ahogy szeretem, és hiányzik belőle a fűszer, de nincs okom panaszra. Ha még mindig a Sasfészekben volnék, most egy szakadék szélén táncolnék egy tál főtt bab reményében.

- Mégis adtál a foglárnak egy erszény aranyat - jegyezte meg Bronn.

- Egy Lannister mindig megfizeti a tartozását.

Még Mord is alig hitt a szemének, amikor Tyrion odadobta neki a bőrerszényt. A börtönőr szemei akkorák lettek, mint két tojás, amikor kioldotta a zsinórt és megpillantotta az arany csillogását.

- Az ezüstöt megtartottam - mondta neki Tyrion ravasz mosollyal -, de az aranyat neked ígértem, s íme itt van! - Több volt, mint amennyit egy Mordhoz hasonló ember egész életében összeszedhetett a rabok bántalmazásával. - Ne feledd, mit mondtam: ez csak ízelítő. Ha valaha is megunod Lady Arryn szolgálatát, jelentkezz Kaszter Hegyen, és én kifizetem neked a tartozásom hátralévő részét! - Mord kezéből aranysárkányok hullottak a földre, a foglár térdre rogyott és megígérte, hogy pontosan ezt fogja tenni.

Bronn elővette a tőrét és kivette a húst a tűzből. Vastag, ropogósra sült hússzeleteket kanyarított le a csontról, miközben Tyrion kivájta a belet a száraz kenyér két sarkából, hogy tányérként használhassák őket.

- Ha tényleg elérjük a folyót, mit fogsz tenni? - kérdezte a zsoldos vagdosás közben.

- Óh, kezdetnek megtenné talán egy szajha, egy tollas ágy és egy kancsó bor - Tyrion odatartotta a tányérját, Bronn pedig megtöltötte hússal. - Azután pedig, azt hiszem, Kaszter Hegy vagy Királyvár felé venném az irányt. Van néhány megválaszolásra váró kérdésem egy bizonyos tőrrel kapcsolatban.

A zsoldos rágott és nyelt.

- Tehát igazat beszéltél? Tényleg nem a te tőröd volt?

Tyrion halványan elmosolyodott.

- Úgy nézek ki, mint aki hazudik?

Mire a gyomruk megtelt, feljöttek a csillagok és a félhold is a hegyek fölé emelkedett. Tyrion leterítette az árnyékbőr köpönyeget a földre és kinyújtózott, nyergét használva párnaként.

- A barátaink késlekednek valahol.

- Ha a helyükben lennék, csapdát gyanítanék - jegyezte meg Bronn. - Különben miért lennénk ilyen nyitottak, ha nem azért, hogy idecsalogassuk őket?

Tyrion kuncogott.

- Akkor dalolnunk kellene, attól rémülten menekülnének - fütyörészni kezdett.

- Őrült vagy, törpe! - ingatta a fejét Bronn, miközben a zsírt piszkálta ki a körmei alól a tőrével.

- Hol a zene iránt érzett szereteted, Bronn?

- Ha zenét akarsz, az énekest kellett volna magaddal hoznod.

Tyrion elvigyorodott.

- Az szórakoztató lett volna. Szinte látom, ahogy hárítja Ser Vardis csapásait a hárfájával - folytatta a fütyülést. - Ismered ezt a dalt? - kérdezte.

- Lehet hallani itt-ott, kocsmákban meg kuplerájokban.

- Myri. „A szerelmem évszakai". Édes és szomorú, ha ezek a szavak mondanak neked valamit. Az a lány énekelte, akivel először háltam, és soha sem voltam képes kiverni a fejemből. -Tyrion felpillantott az égre. Tiszta, hideg éjszaka volt és a csillagok leragyogtak a hegyekre, fényesen és könyörtelenül, mint az igazság. - Egy ilyen éjszakán találkoztam vele - hallotta saját magát. - Jaime és én Lannisportból lovagoltunk visszafelé, amikor sikoltozást hallottunk és őt láttuk kirohanni az útra. Két férfi loholt a sarkában és fenyegetéseket üvöltöztek feléje. A fivérem kivonta a kardját és utánuk eredt, én pedig leszálltam a lóról, hogy megvédelmezzem a lányt. Nem egészen egy évvel lehetett idősebb nálam, sötéthajú, karcsú teremtés volt, az arca pedig összetörte a szívét annak, aki csak ránézett. Az enyémet mindenesetre összetörte. Alacsony sorból származott, éhezett, mosdatlan volt... mégis gyönyörű. A rongyait félig letépték a hátáról, így én betakartam a köpenyemmel, Jaime pedig ezalatt bekergette a támadóit az erdőbe. Mire visszaügetett, én már megtudtam a nevét és a történetét. Egy gazda lányaként született, de árvaságra jutott, amikor az apját elvitte a láz miközben úton volt... nos, semmi különös.

- Jaime teljesen magán kívül volt. El akarta kapni azt a két embert. Nem túl gyakran fordult elő, hogy a törvényen kívüliek Kaszter Hegyhez ennyire közel mertek utazókra támadni, s ő ezt személyes sértésnek vette. A lány annyira rémült volt, hogy nem küldhettük el egyedül, így én felajánlottam, hogy elviszem a legközelebbi fogadóba és megetetem, mialatt a bátyám visszamegy a kastélyba segítségért.

- Éhesebb volt, mint hittem volna. Kivégeztünk két egész csirkét és a harmadik egy részét, és megittunk egy kancsó bort. Közben beszélgettünk. Csak tizenhárom éves voltam és valószínű, a bor hamar a fejembe szállt. A következő dolog, amire emlékszem az, hogy mellette fekszem. Ha ő szégyenlős is volt, én sokkal szégyenlősebb voltam nála. Sohasem fogom megtudni, honnét merítettem a bátorságot. Amikor átszakítottam az ártatlanságát, sírni kezdett, utána azonban megcsókolt, elénekelte ezt a kis dalocskát, és reggelre szerelmes voltam.

- Te? - mulatott Bronn.

- Képtelen helyzet, ugye? - Tyrion újra fütyülni kezdte a dallamot. - Feleségül vettem - ismerte be végül.

- Egy Lannister Kaszter Hegyről elvette egy paraszt lányát? - Bronn elképedt. - Hogy sikerült ezt véghez vinned?

- Óh, el sem hinnéd, mi mindenre képes egy fiúcska néhány hazugsággal, ötven ezüsttel és egy részeg septonnal! Nem mertem hazavinni a felségemet Kaszter Hegyre, így építtettem neki egy házat és két hétig azt játszottuk, hogy férj és feleség vagyunk. Akkor a septon, miután kijózanodott, mindent bevallott apámnak. - Tyrion maga is meglepődött rajta, milyen sivárságot keltett benne a történet, még annyi év után is. Lehet, hogy egyszerűen csak fáradt volt. - Így ért véget a házasságom.

Felült és pislogva a kihunyó tűzbe bámult.

- Az apád elküldte a lányt?

- Annál jobbat csinált - folytatta Tyrion. - Először is ráparancsolt a bátyámra, hogy mondja el nekem az igazságot. Tudod, a lány szajha volt. Jaime rendezte meg az egészet, az utat, a rablókat, mindent. Úgy gondolta, itt az ideje, hogy legyen egy asszonyom. Dupla árat fizetett egy szűzért, mert tudta, hogy ez lesz az első alkalom az életemben.

- Miután Jaime bevallott mindent, Lord Tywin, hogy megleckéztessen, behozatta a feleségemet és átadta az őreinek. Elég jó árat fizettek neki. Egy ezüst minden férfiért, melyik szajha utasítana vissza egy ilyen ajánlatot? Leültetett a kaszárnya sarkában és rám parancsolt, hogy nézzem végig. A végén annyi ezüstje volt, hogy az érmék kipotyogtak a kezéből és szerteszét gurultak a padlón, ő pedig... - a füst csípte a szemét. Tyrion megköszörülte a torkát és elfordult a tűztől, hogy a sötétségbe bámuljon. - Lord Tywin utoljára engem küldött oda - folytatta halkan -, és nekem egy aranyat adott, hogy azzal fizessem ki, hiszen én Lannister vagyok, többet érek.

Egy idő múlva megint meghallotta a hangot, a kőnek súrlódó acélt, amint Bronn a kardját élesítette.

- Tizenhárom, harminc vagy három, én bizony megöltem volna azt, aki ilyet tesz velem.

Tyrion megfordult, hogy szembenézzen vele.

- Egy napon lehetőséged nyílhat rá. Ne feledd, mit mondtam neked! Egy Lannister mindig megfizeti az adósságát - ásított. - Azt hiszem, megpróbálok aludni. Ébressz fel, ha úgy néz ki, meghalunk!

Beburkolta magát az árnyékbőrbe és behunyta a szemét. A talaj köves volt és hideg, de egy idő múlva Tyrion Lannister mégis elaludt. Az égi celláról álmodott. Ezúttal börtönőr volt, nem fogoly, hatalmas, kezében bőrszíjjal és ütötte vele az apját, egyre hátrébb szorítva a mélység felé.

- Tyrion - Bronn hangja halk volt és izgatott.

Tyrion egy szempillantás alatt felébredt. A tűz helyén már csak néhány zsarátnok izzott és az árnyékok egyre közelebb kúsztak hozzájuk. Bronn fél térdre ereszkedett, egyik kezében a kardját tartotta, a másikban a tőrt. Tyrion felemelte a karját: *ne mozdulj!,* jelezte.

- Gyertek, telepedjetek a tüzünk mellé, hideg az éjszaka - kiáltotta a kúszó árnyak felé. - Attól tartok, nincs borunk, amivel megkínálhatnálak benneteket, de örömmel megvendégelünk a kecskénkből.

Minden mozgás abbamaradt. Tyrion holdfény csillanását látta acélon.

- A mi hegyünk - szólalt meg egy hang a fák közül mélyen, keményen és barátságtalanul. -a mi kecskénk.

- A ti kecskétek - helyeselt Tyrion. - Kik vagytok?

- Amikor találkozol az isteneiddel - hallatszott egy másik hang -, mondd meg, hogy Gunthor, Gurn fia a Kővániak közül küldött hozzá! - Faág reccsent a lába alatt, ahogy belépett a fénykörbe. Vékony, szarvas sisakot viselő férfi volt, kezében hosszú kés.

- És Shagga, Dolf fia - ez az első hang volt, mély és halálos. Tőlük balra megmozdult egy kő, felállt és ember lett belőle. Hatalmasnak, lassúnak és nagyon erősnek látszott. Állatbőröket viselt, jobb kezében egy husángot, a balban pedig egy fejszét tartott. Összecsapta őket, ahogy közeledett feléjük.

Más hangok más neveket kiáltottak: Conn-t, Torreket, Jaggot és még sok egyebet, amelyeket Tyrion azonnal elfelejtett, mihelyt meghallotta őket, de legalább tízet számolt meg. Néhányuk karddal és késsel volt felfegyverezve, mások vasvillát, kaszát vagy falándzsát szorongattak. Megvárta, míg abbahagyják a nevük kiáltozását, mielőtt válaszolt volna nekik.

- Én Tyrion vagyok, Tywin fia a Lannisterek klánjából, akik a Szikla Oroszlánjai. Boldogan fizetünk nektek a kecskéért, amit megettünk.

- Mit adhatsz nekünk Tyrion, Tywin fia? - kérdezte a magát Gunthornak nevező férfi, aki szemmel láthatóan a főnökük volt.

- Az erszényemben ezüst van - felelte Tyrion. - Ez a páncéling pedig, amit viselek, túl nagy nekem, de jól illene Connra, a fejszém pedig méltóbb lenne Shagga erős markához, mint a faszekerce, amit most nála látok.

- A félember a saját pénzünkkel akar fizetni nekünk - mondta Conn.

- Conn igazat beszél - tette hozzá Gunthor. - Az ezüstöd a miénk. A lovaitok a mieink. A páncélinged, a csatabárdod és kés az övedben, az is mind a miénk. Semmit sem adhattok, csak az életeteket. Hogyan akarsz meghalni Tyrion, Tywin fia?

- A saját ágyamban, borral teli hassal és a farkammal egy szűzlány szájában, nyolcvanévesen - felelte.

A nagydarab, Shagga nevetett fel először és a leghangosabban. A többiek kevésbé találták szórakoztatónak.

- Conn, vedd el a lovaikat! - parancsolta Gunthor. - Öljétek meg a másikat és fogjátok el a félembert! Jó lesz kecskét fejni és szórakoztatni az anyákat.

Bronn talpra ugrott.

- Melyik hal meg először?

- Nem! - kiáltotta Tyrion élesen. - Gunthor, Gurn fia, hallgass meg! Az én házam gazdag és hatalmas. Ha a Kővarjak biztonságban átvisznek bennünket ezeken a hegyeken, nemes atyám aranynyal fog elborítani benneteket.

- Egy síksági úr aranya ugyanolyan értéktelen, mint egy félember ígéretei - közölte Gunthor.

- Lehet, hogy félember vagyok - vágott vissza Tyrion -, de van bátorságom szembenézni az ellenségeimmel. Mit tesznek a Kővarjak? Nem rejtőznek el a kövek mögé, nem reszketnek talán a félelemtől, amikor a Völgy lovagjai ellovagolnak az úton?

Shagga haragosan felüvöltött és a bunkót a fejszéhez csapta. Jaggot Tyrion arca felé bökött hosszú dárdája tűzben keményített hegyével. A törpe minden tőle telhetőt megtett, hogy össze ne rezzenjen.

- Ezek a legjobb fegyverek, amiket el tudtatok lopni? - kérdezte. - Lehet, hogy elég jók birkák megöléséhez... ha a birkák nem védekeznek. Az apám kovácsai ennél jobb acélt szarnak.

- Kis gyerekember! - üvöltötte Shagga. - Akkor is gúnyolódsz majd a fejszémen, ha lecsapom a férfiasságod és megetetem a kecskékkel?

Gunthor azonban felemelte a kezét.

- Nem! Hallani akarom a szavait. Az anyák éhesek és az acél több szájat megtölt, mint az arany. Mit adtok nekünk az életetekért cserébe Tyrion, Tywin fia? Kardokat? Lándzsákat? Páncélt?

- Ezt mindet és még többet is, Gunthor, Gurn fia! - válaszolta Tyrion Lannister mosolyogva. - Nektek adom Arryn Völgyét.

EDDARD

A napnyugta sápadt fénye megvilágította a Vörös Torony hatalmas tróntermének padlóját a magas, keskeny ablakokon át. A falakra, melyeken egykor a sárkányfejek lógtak, most sötétvörös csíkokat varázsolt a lemenő nap. A követ élénk zöld, barna és kék színekben pompázó, vadászjeleneteket ábrázoló faliszőnyegek díszítették, Ned Stark számára mégis úgy tűnt, az egyetlen szín a teremben a vér vöröse.

Magasan ült Hódító Aegon ősi székében, egy szegecsekből, kicsorbult élekből és groteszkül kicsavarodott fémlemezekből álló vasszörnyetegen. Ahogy Robert figyelmeztette rá, pokolian kényelmetlen ülőalkalmatosság volt, különösen most, amikor szilánkokra tört lába percről-percre jobban hasogatott. A fém egyre keményebbé vált alatta, a mögötte vicsorító vas fogsor pedig lehetetlenné tette, hogy hátradőljön. Egy királynak sohasem szabad kényelmesen ülnie, jelentette ki Hódító Aegon, amikor parancsot adott kovácsmestereinek, hogy készítsenek trónszéket neki az ellenfelei által letett kardokból. A fene vigye el Aegont az önteltségéért, gondolta Ned komoran, és a fene vigye el Robertet is a vadászataiért.

- Egészen biztos vagy benne, hogy nem egyszerű gazfickók voltak? - kérdezte Varys lágyan a trónszék alatt felállított tanácskozóasztal mellől. Pycelle nagymester nyugtalanul mozgolódott mellette, Kisujj pedig egy tollal játszadozott. A tanácstagok közül csak ők voltak jelen. Állítólag egy fehér szarvasbikát láttak az erdőben és Lord Renly Ser Barristannal együtt csatlakozott a királyhoz, aki kilovagolt elejteni Joffrey herceg, Sandor Clegane, Balon Swann és a fél udvar kíséretében. Távollétében ezért Nednek kellett helyettesítenie a Vastrónuson.

Legalább ülhetett. A tanácstagokat leszámítva mindenkinek tiszteletteljesen állnia vagy térdelnie kellett. A kérelmezők, akik a magas ajtók körül tömörültek, a lovagok, a főurak és a hölgyek a falikárpitok alatt, a gyerekek a galérián, a páncélos őrök aranyszínű vagy szürke köpönyegükben, mindannyian álltak.

A falusiak térdeltek. Férfiak, asszonyok és gyermekek, mindegyikük rongyosan és véresen, arcukon félelem. A három lovag, akik idehozták őket, hogy tanúskodjanak, ott állt mellettük.

- Útonállók, Lord Varys? - Ser Raymun Darry hangjából sütött a megvetés. - Óh, kétségtelenül útonállók voltak. Lannister nevű útonállók!

Ned érezte a nyugtalanságot a teremben, ahogy a főurak és a szolgálók egyaránt feszült figyelemmel hallgatták a történetet. Nem is próbált meglepetést színlelni. Egész nyugaton robbanásig feszült a hangulat, mióta Catelyn elfogta Tyrion Lannistert. Zúgó és Kaszter Hegy is összehívta a lobogókat és seregek gyülekeztek az Aranyfog alatti hágónál. Csak idő kérdése volt, hogy vér folyjon. Egyetlen kérdés maradt csupán nyitva: hogyan állítsák majd el a vérzést?

A szomorú szemű Ser Karyl Vance, aki akár jóképű is lehetett volna, ha nincs az arcán egy vérvörös anyajegy, amely elszíntelenítette az egész képét, a térdelő falusiakra mutatott.

- Ennyi maradt Sherrer erődjéből, Lord Eddard. A többiek meghaltak, Vendvár és a Komédiás Gázló lakóival együtt.

- Keljetek fel! - utasította Ned a falusiakat. Sohasem bízott egy térdelő ember szavaiban. - Mindenki, fel!

Sherrer megmaradt lakói egyesével-kettesével feltápászkodtak. Az egyik vénembernek segíteni kellett és egy véres ruhát viselő fiatal lány ott maradt a térdein és üresen bámult Ser Vasszív Arysra, aki a trón tövében állt a Királyi Testőrség fehér páncéljában, készen arra, hogy megvédje a királyt... vagy, ahogy Ned feltételezte, a Király Segítőjét.

- Joss! - szólt Ser Raymun Darry egy sörfőzőköténytyt viselő kövérkés, kopaszodó férfihoz. - Mondd el a Segítőnek, mi történt Sherrerben!

Joss bólintott.

- Ha őfelsége óhajtja...

- Őfelsége a Feketevízen túl vadászik - világosította fel Ned. Eltűnődött, hogyan lehetséges az, hogy valaki az egész életét a Vörös Toronytól néhány napi lovaglásra éli le, és még sincsen hal-

vány fogalma sem róla, hogy néz ki a királya. Ned fehér vászon felsőt viselt, mellén a Starkok rémfarkasával. Fekete gyapjúköpönyegét pedig a hivatalát jelző ezüst kéz tartotta össze a vállánál. Fekete, fehér és szürke: az igazság árnyalatai. - Lord Eddard Stark vagyok, a Király Segítője. Mondd el, ki vagy és mit tudsz ezekről a fosztogatókról!

- Egy ivóm van... volt... egy ivóm volt Sherrerben, uram, a kőhíd mellett. A legjobb sört mértem a Nyaktól délre, bocsáss meg, uram, mindenki ezt mondta. Most ez is odalett, mint minden más. Jöttek, ittak, amennyit bírtak, a többit meg kiöntötték, aztán meggyújtották a tetőt és a véremet is vették volna, ha elkapnak, uram.

- Ránk gyújtották a házat - szólalt meg mellette egy paraszt. - A sötétben jöttek, délről, felgyújtották a földeket és a házakat is, és akik megpróbálták megállítani őket, azokat megölték. Nem voltak ám fosztogatók, uram. Nem akarták elvinni az állatainkat, ezek nem. Lemészárolták a tehenemet, ahol rátaláltak és otthagyták a legyeknek meg a varjaknak.

- Eltaposták a tanonclegényemet - tette hozzá egy zömök férfi, aki egy kovács izomzatával rendelkezett, a fején pedig véres kötés volt. A legjobb ruháját vette fel az udvari kihallgatásra, de a nadrágja foltos volt, poros köpenyét pedig alaposan megviselte az utazás. - Ide-oda kergették a mezőn a lovaikkal és közben felé böködtek a lándzsáikkal, mintha valami vad lett volna és röhögtek. A fiú meg botladozott és kiáltozott, míg végül a nagydarab egyszerűen átdöfte.

A térdelő lány kinyújtotta a nyakát és felemelte a tekintetét a magasan felette trónoló Nedre.

- Megölték az édesanyámat is, felség. És... és... - a hangja elakadt, mintha elfelejtette volna, mit akart mondani. Zokogni kezdett.

Ser Raymun Darry folytatta a történetet.

- Vendvárban az emberek az erődben kerestek menedéket, de a falak csak gerendából voltak. A támadók szalmát hordtak a fa mellé és elevenen megégettek mindenkit. Amikor a vendváriak kinyitották a kaput, hogy kimeneküljenek a tűzből, lenyilazták őket, még a szoptatós anyákat is.

- Óh, milyen borzalmas! - suttogta Varys. - Mire képesek az emberek!

- Velünk is ugyanezt tették volna, de a sherreri erőd kőből van - mondta Joss. - Néhányan ki akartak füstölni bennünket, de a nagydarab azt mondta, érettebb gyümölcs van feljebb a folyón és a Komédiás Gázló felé vették az irányt.

Ned hideg fémet érzett a tenyere alatt, ahogy előrehajolt. Az ujjai között pengék ágaskodtak, kicsavart kardok hegyei, amelyek legyezőszerűen meredtek elő a trón karjaiból, akár a karmok. Némelyik még három évszázaddal a trón elkészülte után is elég éles volt hozzá, hogy elvágja a kezét. A Vastrón számtalan csapdát rejtett óvatlanabb használói számára. A dalok szerint ezer pengéből készítették. Izzásig hevítették őket Balerion, a Fekete Iszonyat tüzének kemencéjében. Az összekalapálás ötvenkilenc napig tartott. A végeredmény ez a pengeélű, szegecses és fémszalagos, púpos hátú, fekete szörny lett, egy szék, amely képes végezni az emberrel, ahogy ez egy alkalommal elő is fordult, ha a krónikáknak hinni lehet.

Eddard Stark sohasem volt képes megérteni, mit keres a trónon ülve, de mégis ott volt, s ezek az emberek igazságért fordultak hozzá.

- Milyen bizonyítékotok van rá, hogy Lannisterek voltak? - kérdezte és megpróbálta fékezni a dühét. - Vörös köpönyeget viseltek vagy oroszlános lobogót vittek maguk előtt?

- Még a Lannisterek sem olyan bolondok! - csattant fel Ser Marq Piper. Apró termetű, kakaskodó ifjú volt, túl fiatal és túl forróvérű Ned ízlésének, Catelyn fivérével, Edmure Tullyval azonban szoros barátságban állt.

- Mindegyikük lovon ült és páncélt viselt, uram - felelte Ser Karyl nyugodtan. - Acélhegyű lándzsákkal és kardokkal voltak felfegyverezve, a mészárláshoz pedig csatabárdokat hoztak. - Az egyik rongyos túlélő felé intett. - Te! Igen, te. Senki sem fog bántani. Mondd el a Segítőnek is, amit nekem elmondtál!

Az öregember buzgón hajlongott.

- A lovaikkal kapcsolatban annyit - kezdte -, hogy csataméneken ültek. Sok-sok éven át dolgoztam Ser Willum istállóiban, így hát tudom a különbséget. Ezek közül egyik sem húzott soha ekét, az istenek tanúskodjanak a szavam mellett!

- Fosztogatók, jó lovakon - jegyezte meg Kisujj. - Lehet, hogy arról a helyről származnak a lovak, amelyet utoljára kiraboltak.

- Hány emberből állt ez a rablóbanda? - kérdezte Ned.

- Legalább százan voltak - felelte Joss.

- Ötvenen - vágta rá vele egy időben a bekötött fejű kovács.

- Százan meg százan, uram, egy egész hadsereg! - szólalt meg mögötte egy öregasszony.

- Közelebb jársz az igazsághoz, mint hinnéd, jóasszony - mondta neki Ned. - Azt állítjátok, nem voltak lobogóik. És a páncél, amit viseltek? Volt rajtuk díszítés vagy minta, esetleg a sisakjukon vagy a pajzsukon?

Joss, a serfőző megrázta a fejét.

- Mélységesen sajnálom, uram, de a páncélok, amiket láttunk, egyszerűek voltak, aki azonban vezette őket... ő is úgy volt felöltözve, mint a többi, de még így sem lehetett összetéveszteni egyikükkel sem. A mérete, uram! Akik azt mondják, az óriások kihaltak, biztosan nem látták ezt az embert, ezt lefogadom. Akkora volt, mint egy ökör, a hangja pedig még a követ is széthasította volna.

- A Hegy! - kiáltott fel Ser Marq. - Kételkedik benne valaki? Ez Gregor Clegane műve volt.

Ned izgatott morajlást hallott az ablakok alatt és a terem túlsó végében. Még a galérián is idegesen összesúgtak a gyerekek. A főurak és a gyerekek egyformán tisztában voltak vele, mit jelent, ha Ser Marq gyanúja beigazolódik. Ser Gregor Clegane Lord Tywin Lannister zászlóvivőjeként szolgált.

Ned a rémült falusiak arcát tanulmányozta. Nem csoda, hogy ennyire rettegtek, hiszen azért rángatták ide őket, hogy Lord Tywint véreskezű hentesnek nevezzék a király előtt, aki a házasság törvénye révén a fia volt. Vajon a lovagok adtak nekik választási lehetőséget?

Pycelle nagymester nehézkesen, csilingelő láncokkal felállt a tanácsasztal mellől.

- Ser Marq, tisztelettel megjegyzem, nem lehetsz biztos benne, hogy ez a törvényen kívüli Ser Gregor volt. Sok nagy termetű férfi él a birodalomban.

- Akkora, mint a Lovagló Hegy? - kérdezte Ser Karyl. - Még egy ilyennel sem találkoztam.

- Ahogy senki az itt jelenlévők közül - tette hozzá Ser Raymun hevesen. - Még a fivére is kölyökkutya hozzá képest. Nyissátok ki a szemeteket, uraim! Vagy talán az kellene, hogy a hullákon hagyja a pecsétjét? Gregor volt az.

- Miért válna Ser Gregorból bandita? - kérdezte Pycelle. - Ura kegyéből nagy vára és saját birtoka van. Az az ember felkent lovag.

- Hamis lovag! - kiáltotta Ser Marq. - Lord Tywin veszett kutyája.

- Segítő Uram! - szólalt meg Pycelle mereven. - Kérlek, emlékeztesd ezt a jó lovagot itt, hogy Lord Tywin Lannister nagyságos királynénk atyja!

- Köszönöm, Pycelle nagymester! - fordult felé Ned. - Attól félek, erről megfeledkeztünk volna, ha nem hívod fel rá a figyelmünket.

A trón nyújtotta magaslati pontról látta, hogy a terem túlsó végében emberek surrannak ki az ajtón. Földbe bújó mezei nyulak, gondolta... vagy patkányok, akik szaladnak megrágcsálni a királyné sajtját. Megpillantotta Septa Mordane-t a galérián a lányával, Sansával. Nedben hirtelen harag lobbant. Ez nem egy kislánynak való hely, a septa azonban nem tudhatta, hogy a mai kihallgatás más lesz, mint a szokásos, unalmas meghallgatásokból, szomszédos erődök közötti viták elsimításából és vitatott határkövek kijelöléséből álló gyűlések.

Alatta a tanácskozó asztal mellett Petyr Baelish elveszítette az érdeklődését a tolla iránt és előre hajolt.

- Ser Marq, Ser Karyl, Ser Raymun! Kérdezhetnék tőletek valamit? Ezek az erődök a ti védelmetek alatt álltak. Hol voltatok, amikor mindez a mészárlás és gyújtogatás történt?

Ser Karyl Vance válaszolt.

- Nemes atyámat látogattam meg az Aranyfog alatti hágónál, ahogyan Ser Marq is. Amikor e gyalázat híre eljutott Ser Edmure Tullyhoz, megparancsolta, hogy vigyünk magunkkal egy kisebb csapatot, keressük meg a túlélőket és hozzuk őket az udvarba.

- Ser Edmure Zúgóba hívatott minden rendelkezésre álló erőmmel - szólalt meg Ser Raymun

Darry. - A folyó partján táboroztam Zúgó falain kívül és az utasításait vártam, amikor megtudtam a hírt. Mire visszatértem a földemre, Clegane és a csőcseléke már a Vörös Ágon túl vágtattak Lannister hegyei felé.

Kisujj elgondolkodva simogatta szakálla hegyét.

- Mi lesz, ha újra jönnek, ser?

- Ha újra jönnek, a vérükkel fogjuk megöntözni a földeket, amiket felégettek - jelentette ki harciasan Ser Marq Piper.

- Ser Edmure katonákat küldött minden faluba és erődbe egy napi járóföldnyire a határtól - magyarázta Ser Karyl. - A következő támadó nem fogja ilyen könnyen megúszni.

Lehet, hogy Lord Tywin pontosan ezt akarja, gondolta Ned. Azt szeretné elérni, hogy erőket vonjanak el Zúgóból, arra akarja kényszeríteni a fiút, hogy szétforgácsolja az erőit. A felesége fivére fiatal volt és inkább lovagias, mintsem bölcs. Meg akar majd védeni minden talpalatnyi földet, minden férfit, asszonyt és gyermeket, aki urának nevezi és Tywin Lannister elég dörzsölt ahhoz, hogy tudja ezt.

- Ha a mezőid és erődjeid biztonságban vannak - kérdezte Lord Petyr -, akkor mit kívánsz a koronától?

- A Három Folyó urai a király békéjét őrzik - felelte Ser Raymun Darry. -, a Lannisterek megszegték azt. Engedélyt kérünk, hogy válaszolhassunk nekik, acéllal az acél ellen. Igazságért jöttünk Sherrer, Vendvár és a Komédiás Gázló lakói számára.

- Edmure is egyetért, vissza kell fizetnünk Gregor Clegane-nak a véres pénzt! - jelentette ki Ser Marq. - Az öreg Lord Hoster azonban azt parancsolta, hogy előbb jöjjünk ide és kérjük a király jóváhagyását.

Az istenek hálája ezért Lord Hosternek! Tywin Lannister legalább annyira volt róka, mint oroszlán. Ha tényleg ő küldte Ser Gregort, hogy fosztogasson és gyújtogasson - s Ned nem kételkedett benne, hogy így történt - akkor ügyelt rá, hogy az éj leple alatt támadjon, lobogók nélkül, közönséges rablónak álcázva. Ha Zúgó visszavág, Cersei és az apja azt fogja állítani, hogy a Tullyk szegték meg a király békéjét, nem a Lannisterek. Csak az istenek tudják, mit hisz majd Robert.

Pycelle nagymester megint felállt.

- Segítő uram! Ha ezek a jóemberek azt hiszik, hogy Ser Gregor, megfeledkezve szent esküjéről rabolt és erőszakoskodott, küldd őket a lovag urához, hogy panaszukat nála tegyék meg! Ezek a bűntettek nem a korona hatáskörébe tartoznak. Hadd kérjék Lord Tywin igazságszolgáltatását!

- Minden a királyi igazság alá tartozik - közölte Ned. - Észak, dél, kelet és nyugat. Amit teszünk, Robert nevében tesszük.

- A király igazsága - mondta Pycelle nagymester. - Akkor tehát napoljuk el ezt az ügyet, míg a király...

- A király a folyón túl vadászik és lehet, hogy napokig nem tér vissza - szakította félbe Lord Eddard. - Robert bízott meg azzal, hogy üljek a helyén, hallgassak az ő füleivel és beszéljek az ő hangjával. Én pedig pontosan ezt szándékozom tenni... ám abban egyet értek, hogy értesítenünk kell a dologról. - Ismerős arcot pillantott meg a falikárpit alatt. - Ser Robar!

Ser Robar Royce előrelépett és meghajolt.

- Uram?

- Atyád a királlyal vadászik - mondta Ned. - Hírt vinnél nekik mindarról, ami itt ma elhangzott és történt?

- Azonnal, uram.

- Akkor tehát engedélyezed nekünk, hogy bosszút álljunk Ser Gregoron? - kérdezte a tróntól Marq Piper.

- Bosszú? - csodálkozott Ned. - Azt hittem, igazságszolgáltatásról beszélünk. Ha felégeted Clegane földjeit és legyilkolod az embereit, attól nem áll helyre a királyi igazság, csak a sértett büszkeséged! - Elfordította a tekintetét, mielőtt az ifjú lovag hangot adhatott volna haragos felháborodásának és megszólította a falusiakat. - Sherrer népe, nem adhatom vissza nektek az otthonaitokat vagy a terményeiteket, s halottaitokat sem hozhatom vissza az életbe. Némi igazságot azon-

ban talán szolgáltathatok királyunk, Robert nevében.

Minden szem várakozón szegeződött rá a teremben. Ned lassan feltápászkodott, karjával tornázva fel magát a székből. Törött lába lüktetett a fájdalomtól a kötés alatt. Igyekezett nem odafigyelni a fájdalomra. A pillanat nem volt alkalmas rá, hogy gyengének mutatkozzék.

- Az Elsők úgy tartották, hogy annak a bírának kell lesújtania a karddal, aki a halálos ítéletet hozta, s északon máig követjük ezt az elvet. Nem szeretek mást küldeni magam helyett, hogy elvégezze az én dolgomat... mégis úgy tűnik, nincs más választásom. - Törött lábára mutatott.

- Lord Eddard! - hallatszott a terem nyugati oldala felől és egy jó kiállású ifjú lépett előre. A páncélja nélkül Ser Loras Tyrell még tizenhat événél is fiatalabbnak látszott. Halványkék selyemruhát viselt, övét pedig aranyrózsákból, háza címeréből font lánc alkotta. - Kérlek, bízd rám a tisztességet, hogy nevedben cselekedhessek. Add nekem ezt a feladatot, uram és esküszöm, nem fogok csalódást okozni.

Kisujj kuncogni kezdett.

- Ser Loras, ha egymagadban mész el, Ser Gregor a fejedet fogja visszaküldeni egy szilvával a csinos kis szádban. A Hegy nem az a fajta, aki bárki igazságszolgáltatása előtt fejet hajt.

- Nem félek Gregor Clegane-től! - vágott vissza Ser Loras gőgösen.

Ned óvatosan visszaült Aegon alaktalan trónusára. Tekintetét végigfuttatta az arcokon a fal mellett.

- Lord Beric! - szólalt meg végül. - Myri Thoros! Ser Gladden! Lord Lothar! - A megnevezettek egyenként előre léptek. - Mindegyiktek vegyen maga köré húsz embert, hogy elvigyétek az üzenetemet Gregor várába! Saját testőreim közül is adok mellétek húszat. Lord Beric Dondarrion, te leszel a parancsnok, ahogy rangodhoz illik.

A fiatal, aranyló vörös hajú lord meghajolt.

- Ahogy parancsolod, Lord Eddard!

Ned felemelte a hangját, hogy a trónterem túlsó végében is hallják.

- Robert, a Baratheon ház fia, aki első ezen a néven, az andalok, Rhoynar és az Elsők királya, a Hét Királyság Ura és a Birodalom Védelmezője nevében én, Eddard, a Stark ház fia, az ő Segítője megbízlak, hogy minden sietséggel vágtassatok nyugatra, keljetek át a Három Folyó Vörös Ágán a király zászlaja alatt és ott vigyétek el a király igazságát a hamis lovagnak, Gregor Clegane-nek és mindazoknak, akik osztoznak bűneiben. Ezennel megvádolom, megszégyenítem, megfosztom minden rangjától, címétől, birtokától jövedelmétől, vagyonától és halálra ítélem. Az istenek legyenek irgalmasak a lelkéhez!

Amikor szavainak visszhangja elült, a Viráglovag zavartnak látszott.

- Lord Eddard, velem mi lesz?

Ned lepillantott rá. A magasból Loras Tyrell majdnem olyan fiatalnak látszott, mint Robb.

- Senki sem vonja kétségbe a bátorságod, Ser Loras, de mi itt az igazságot kívánjuk helyreállítani, amit te keresel, az pedig a bosszú. - Lord Berichez fordult. - Hajnalban indultok. Az ilyen dolgokat jobb hamar lezárni - felemelte a kezét. - A trón nem hallgat meg több kérelmet a mai napon.

Alyn és Porther felment a meredek vaslépcsőn, hogy lesegítsék. Miközben lefelé lépdelt, magán érezte Loras Tyrell komor tekintetét, de a fiú elment, mielőtt Ned elérte a trónterem padlóját.

A Vastrón lábánál Varys papírosokat szedegetett össze a tanácsasztalról. Kisujj és Pycelle mester már távoztak.

- Bátrabb ember vagy nálam, uram - szólalt meg az eunuch halkan.

- Hogy érted ezt, Lord Varys? - kérdezte Ned nyersen. A lába sajgott és nem volt kedve a rejtvényekhez.

- Ha én lettem volna odafent, Ser Lorast küldöm. Annyira akart menni... és ha valaki a Lannisterek ellensége, jobban teszi, ha a barátaivá teszi a Tyrelleket.

- Ser Loras fiatal - mondta Ned. - Szerintem ki fogja nőni a csalódást.

- És Ser Ilyn? - Az eunuch végigsimított kövér, púderes arcán. - Végül is ő a Királyi ítéletvégrehajtó. Mást küldeni, hogy végezze el az ő dolgát... van, aki ezt súlyos sértésnek tekinti.

- Pedig enyhe sértés sem állt szándékomban. - Az igazat megvallva Ned nem bízott a néma lo-

vagban, bár ennek lehet, hogy csak az volt az oka, hogy nem szerette a hóhérokat. - Hadd emlékeztesselek, hogy a Payne-ek a Lannister ház zászlóvivői. Bölcsebbnek láttam olyan embert választani, aki nem tartozik hűséggel Lord Tywinnak.

- Semmi kétség, nagyon megfontolt döntés - mondta Varys. - De mégis. Véletlenül megpillantottam Ser Ilynt a terem hátsó részében, amint azzal a sápadt szemeivel meredt ránk és meg kell, hogy mondjam, egyáltalán nem látszott elégedettnek, habár ezt nehéz megállapítani csendes lovagunk esetében. Remélem, ő is kinövi a csalódást. Annyira szereti a munkáját...

SANSA

- Nem volt hajlandó Ser Lorast küldeni - mesélte Sansa Jeyne Poole-nak aznap este, miközben együtt fogyasztották hideg vacsorájukat a lámpafénynél. - Azt hiszem, a lába miatt.

Lord Eddard a hálótermében vacsorázott Alynnal, Harwinnal és Vayon Poole-lal, hogy pihentethesse törött lábát, Septa Mordane pedig szintén lábfájásra panaszkodott, miután egész nap a galérián ácsorgott. Úgy volt, hogy Arya is csatlakozik hozzájuk, de késett a táncóra miatt.

- A lába miatt? - kérdezte Jeyne csodálkozva. Sansa korabeli csinos, sötéthajú lány volt. -Ser Lorasnak megsérült a lába?

- Nem neki - magyarázta Sansa és elegánsan leharapott egy darabot a csirke lábából. -Apa lábára gondoltam, te buta. Annyira fáj neki, hogy ingerült miatta. Máskülönben biztos vagyok benne, hogy Ser Lorast küldte volna.

Még mindig nem tudott napirendre térni apja döntése felett. Amikor a Viráglovag felszólalt, a lány biztos volt benne, hogy rövidesen Öreg Nan egyik története elevenedik meg a szeme előtt. Ser Gregor volt a szörnyeteg, Ser Loras pedig az igaz hős, aki elpusztítja. Még úgy is festett, mint egy igazi hős: arányos testalkatú volt és gyönyörű, karcsú derekát aranyrózsák díszítették, sűrű, barna haja pedig a szemébe omlott. Apa pedig elutasítja! Annyira felbőszítette a dolog, hogy szinte ki sem tudta fejezni. Ezt el is mondta Septa Mordane-nak, miközben lefelé ballagtak a lépcsőn a galériáról, a septa azonban csak annyit mondott neki, hogy nem az ő dolga bírálni apja döntéseit.

Ekkor mondta Lord Baelish:

- Óh, nem tudom, Septa. Nemes édesapja néhány döntésére bizony ráférne egy alapos bírálat. Az ifjú hölgy éppen olyan bölcs, mint amilyen bájos. - Mélyen meghajolt Sansa felé, s a lány nem tudta eldönteni, hogy bókolt neki, vagy éppen kigúnyolta.

Septa Mordane-t rendkívül feldúlta, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy Lord Baelish meghallotta a beszélgetésüket.

- A lány csak fecsegett, uram - szabadkozott. - Buta locsogás volt az egész. Nem gondolta komolyan a megjegyzését.

Lord Baelish megsimogatta apró, hegyes szakállát és így szólt:

- Nem gondolta komolyan? Mondd meg, gyermekem, te miért Ser Lorast küldted volna?

Sansa nem tehetett mást, mesélt neki a hősökről és a szörnyetegekről. A királyi tanácsos elmosolyodott.

- Nos, én nem egészen ezeket az indokokat hoznám fel, de... - megérintette a kislány arcát és hüvelykujját könnyedén végigfuttatta az egyik arccsontja ívén. - Az élet nem hőskölteménye, kedvesem. Könnyen lehet, hogy egy napon a saját károdon fogod megtanulni ezt.

Sansa nem érzett túl nagy kedvet hozzá, hogy erről is beszámoljon Jeyne-nek. Ha csak visszagondolt rá, nyugtalanság fogta el.

- Ser Ilyn a Királyi ítéletvégrehajtó, nem pedig Ser Loras - mondta Jeyne. - Lord Eddardnak őt kellett volna küldenie.

Sansa megborzongott. Mindig végigfutott a hátán a hideg, ha ránézett Ser Ilyn Payne-re. Olyan érzés fogta el olyankor, mintha valami halálos dolog kúszna felfelé a csupasz bőrén.

- Ser Ilyn majdnem olyan, mint egy második szörnyeteg. Örülök, hogy Apa nem őt választotta.

- Lord Beric ugyanolyan hős, mint Ser Loras. Mindig olyan bátor és lovagias.

- Biztosan - Sansa hangjában kétkedés bujkált. Beric Dondarrion is elég jóképű volt, de rettenetesen öreg, majdnem huszonkét éves. A Viráglovag sokkal jobb választás lett volna. Jeyne persze azóta szerelmes volt Lord Bericbe, amióta először megpillantotta a küzdőtéren. Sansa butának tartotta ezért a barátnőjét. Végül is Jeyne csak egy intéző leánya és hiába ábrándozik is róla, Lord Beric soha még csak rá sem nézne valakire, aki ennyire alatta áll, még ha nem is volna fele olyan idős, mint ő.

Nem lett volna azonban kedves dolog, ha mindezt elmondja neki, így Sansa ivott egy korty tejet és másra terelte a szót.

- Azt álmodtam, hogy Joffrey fogja elejteni a fehér szarvasbikát - mondta. Ez sokkal inkább volt vágy, ám jobban hangzott, ha álomnak nevezi. Mindenki tudta, hogy az álmok valójában jóslatok. A fehér szarvasbika nagyon ritka állat és mágikus erőt tulajdonítanak neki, s a szíve mélyén tudta, hogy nemes hercege sokkal méltóbb a zsákmányra, mint iszákos apja.

- Egy álom? Tényleg? Joffrey herceg csak úgy odament hozzá és megérintette a puszta kezével anélkül, hogy kárt tett volna benne?

- Nem - felelte Sansa. - Lelőtte egy arany nyílvesszővel és elhozta nekem. - A lovagok a dalokban sohasem öltek meg varázserejű teremtményeket, csak odamentek hozzájuk és megérintették őket anélkül, hogy ártottak volna nekik, de tudta, hogy Joffrey imádja a vadászatot, különösen a gyilkolós részt. Igaz, hogy csak állatok esetében. Sansa biztosra vette, hogy hercegének nem volt köze Jory és a többi szerencsétlen meggyilkolásához. A tettes gonosz nagybátyja, a Királyölő volt. Jól tudta, hogy az apja még mindig dühös emiatt, de nem igazságos dolog Joffot vádolni. Az pont olyan, mintha őt vádolnák valami miatt, amit Arya követett el.

- Láttam a húgodat ma délután - tört ki Jeyne-ből, mintha olvasott volna Sansa gondolataiban. - A kezén járkált az istállóban. Miért tesz ilyen dolgokat?

- Fogalmam sincs, miért tesz ilyesmit Arya.

Sansa utálta az istállókat. Büdös helyek voltak, tele trágyával és legyekkel. Még ha kilovagolt, akkor is azt szerette, ha a legény nyergeli fel és vezeti ki neki lovat az udvarra.

- Akarsz hallani a kihallgatásról, vagy nem?

- Akarok - vágta rá Jeyne.

- Volt ott egy fekete testvér - kezdte Sansa. - Embereket kért a Falra. Olyan öreg és büdös fajta. - Ez egyáltalán nem tetszett neki. Mindig olyannak képzelte el az Éjjeli Őrség tagjait, mint amilyen Ben bácsi volt. A dalok a Fal fekete lovagjainak nevezik őket. Ez az ember viszont púpos volt és ijesztő, úgy tűnt, mintha tetves is lenne. Ha ilyen volt hát az Éjjeli Őrség valójában, sajnálta fattyú féltestvérét, Jont. - Apa megkérdezte, van-e a teremben olyan lovag, aki háza becsülete érdekében vállalná, hogy feketébe öltözik, de senki sem jelentkezett, így odaadta ennek a Yorennek azokat, akiket a király börtönéből kiválasztott, és útjára bocsátotta. Később meg elébe járult az a két testvér, szabadlovasok a dorne-i Határvidékről és a király szolgálatára ajánlották a kardjukat. Apa elfogadta az esküjüket...

Jeyne ásított.

- Van citromos sütemény?

Sansa nem szerette, ha félbeszakítják, de be kellett ismernie, hogy a citromos sütemény tényleg vonzóbban hangzik, mint a trónteremben ma történtek nagy része.

- Nézzük meg! - javasolta.

A konyha nem rejtegetett citromos süteményt, találtak viszont egy fél epres tortát, ami majdnem olyan jó volt. A torony lépcsőjén ették meg, miközben vihorásztak, pletykáltak és titkokat osztottak meg egymással, Sansa pedig, amikor aznap éjjel ágyba bújt, éppolyan csintalannak érezte magát, mint Arya.

Másnap reggel hajnal előtt ébredt és álmosan az ablakához ment, hogy megnézze, hogyan állítja fel a csapatát Lord Beric. Akkor lovagoltak el, amikor a hajnal a városra köszöntött. Három zászló lobogott előttük: a legmagasabb rúdról a király koronás szarvasa, a rövidebbeken pedig a Starkok rémfarkasát és Lord Beric saját, hegyes villámot ábrázoló zászlaját lengette a szél. Az egész nagyon izgalmas volt, mintha egy hősi ballada kelt volna életre. Kardok csörrentek, fáklya fénye villant, lobogók táncoltak a szélben, lovak horkantottak és nyerítettek, és a felkelő nap aranyló ragyogása áthatolt a felvonórács rúdjai között. Deres katonái különösen szép látványt nyújtottak ezüstös páncéljukban és szürke köpönyegükben.

A Starkok lobogóját Alyn vitte. Amikor a lány meglátta őt, amint megáll a lovával Lord Beric mellett és néhány szót vált vele, büszkeség töltötte el. Alyn szebb férfi volt, mint Jory és egy nap lovaggá ütik majd.

A Segítő Tornya olyan üresnek tűnt, miután elmentek, hogy Sansa még Aryának is megörült, amikor a lány lejött reggelizni.

- Hová lett mindenki? - érdeklődött a húga, miközben lehántotta egy vérnarancs héját. - Apa elküldte őket, hogy végezzenek Jaime Lannisterrel?

Sansa felsóhajtott.

- Ellovagoltak Lord Beric-kel, hogy fejét vegyék Ser Gregor Celegane-nek. - Septa Mordane felé fordult, aki éppen zabkását evett fakanállal. - Septa, Lord Beric a saját kapujára fogja tűzni Ser Gregor fejét, vagy visszahozza a királynak? - Tegnap éjjel ezen vitatkoztak Jeyne Poole-lal.

A septa rémülten összerezzent.

- Egy úrihölgy nem beszél ilyesmiről az asztalnál! Hová tetted az udvariasságod, Sansa? Esküszöm, újabban olyan rossz vagy, mint a húgod.

- Mit tett Gregor? - kérdezte Arya.

- Felégetett egy erődöt és sok embert lemészárolt, asszonyokat és gyerekeket is.

Arya arca haragossá vált.

- Jaime Lannister megölte Joryt, Heywardot és Wylt, a Véreb pedig megölte Mycah-t. Valakinek őket is le kellett volna fejeznie.

- Az nem ugyanaz - jelentette ki Sansa. - A Véreb felesküdött Joffrey védelmére, a te hentes-legényed pedig megtámadta a herceget.

- Hazug! - sziszegte Arya. Olyan erősen szorította össze a vérnarancsot, hogy a leve kicsordult az ujjai között.

- Gyerünk, vágj csak a fejemhez mindent! - vágott vissza Sansa könnyed hangon. - Ha hozzámegyek Joffreyhoz, majd nem mersz ilyeneket mondani. Meg kell majd hajolnod előttem, felségednek kell szólítanod. - Felsikoltott, ahogy Arya áthajította a narancsot az asztal felett. A gyümölcs pontosan a homloka közepén találta el hangos toccsanással, majd lepottyant az ölébe.

- Gyümölcslé van az arcodon, felségem! - jegyezte meg Arya.

A nedv lecsorgott az orrára és csípni kezdte a szemét. Sansa letörölte egy szalvétával. Amikor azonban meglátta, mi művelt a narancs gyönyörű, elefántcsont színű selyemruhájával, megint felsikított.

- Szörnyű vagy! - kiabált a húgára. - Téged kellett volna megölni Lady helyett!

Septa Mordane talpra ugrott.

- Apátok hallani fog erről! Azonnal menjetek a szobátokba! Azonnal!

- Én is? - Sansa szemébe könnyek szöktek. - Ez nem igazság.

- Nem vitatéma. Eriggyetek!

Sansa felszegett fejjel vonult ki. Királyné lesz, a királynék pedig nem sírnak. Legalábbis ott nem, ahol az emberek láthatják őket. Amikor felért a hálótermébe, elreteszelte az ajtót és levetkőzött. A vérnarancs ragacsos foltot hagyott a selymen.

- Gyűlölöm! - ordította. Gombócba gyűrte a ruhát és belevágta a hideg kandallóba, az előző éjszaka tüzének hamujára. Amikor észrevette, hogy a nedvesség átszivárgott az alsószoknyájára is, akarata ellenére kitört belőle a zokogás. Vadul letépte magáról a többi ruháját is, az ágyra zuhant és álomba sírta magát.

Dél volt, amikor Septa Mordane kopogtatott az ajtaján.

- Sansa! Nemes atyád szeretne beszélni veled.

Sansa felült.

- Lady! - suttogta. Egy pillanatig olyan volt, mintha a rémfarkas ott lett volna vele a szobában és szomorú, bölcs aranyszemével őt nézte volna. Rájött, hogy álmodott. Lady ott volt mellette, együtt futottak és... és... ahogy próbálta felidézni, pont olyan volt, mintha az esőcseppeket akarta volna elkapni. Az álom elenyészett, és Lady ismét halott volt.

- Sansa! - a kopogás ezúttal hangosabb volt. - Hallasz engem?

- Igen, Septa! - felelte. - Adnál, kérlek, egy percet, hogy felöltözzek? - A szemei vörösek voltak a sírástól, de mindent elkövetett, hogy széppé varázsolja magát.

Lord Eddard egy hatalmas, bőrkötésű könyv fölött gubbasztott, amikor Septa Mordane bevezette a toronyszobába. A férfi begipszelt lába mereven nyújtózott az asztal alatt.

- Gyere ide, Sansa! - szólalt meg, miközben a septa elment a húgáért. A hangja egyáltalán nem

volt haragos. - Ülj ide mellém! - becsukta a könyvet.

Septa Mordane nemsokára visszatért a markában vergődő Aryával. Sansa csinos, halványzöld damasztköpenyt és bűnbánó ábrázatot öltött magára, húgán azonban még mindig az a vacak, durvaszövésű bőrruha volt, amit reggelinél is viselt.

- Itt van a másik - jelentette a septa.

- Köszönöm, Septa Mordane! Ha megengeded, egyedül szeretnék beszélni a lányaimmal.

A septa meghajolt és távozott.

- Arya kezdte! - mondta gyorsan Sansa, hogy övé legyen az első szó. - Hazugnak nevezett és megdobott egy naranccsal és tönkretette a ruhámat, az elefántcsont színű selymet, amit Cersei királyné adott nekem, amikor Joffrey herceggel eljegyeztük egymást. Irigyel, amiért a herceghez megyek feleségül. Mindent megpróbál elrontani, Apa, utál mindent, ami gyönyörű, vagy előkelő, vagy pompás.

- Elég, Sansa! - Lord Eddard hangja éles volt a türelmetlenségtől.

Arya felemelte a szemét.

- Sajnálom, Apa. Rosszat tettem és könyörgök a nővérem bocsánatáért.

Sansa úgy meglepődött, hogy egy pillanatra szóhoz sem jutott. Végül kinyögte:

- És a ruhám?

- Talán... ki tudom mosni - felelte Arya bizonytalanul.

- A mosás semmit sem használ neki - közölte Sansa. - Még akkor sem, ha egész nap és egész éjjel súrolod. A selyem tönkrement.

- Akkor... készítek neked egy újat - mondta Arya.

Sansa megvetően felszegte a fejét.

- Te? Még olyan ruhát sem tudnál varrni, ami a disznóól takarítására jó lenne!

Az apjuk felsóhajtott.

- Nem azért hívtalak ide benneteket, hogy ruhákról fecsegjünk. Mindkettőtöket visszaküldelek Deresbe.

Sansa már második alkalommal nem jutott szóhoz a döbbenettől. Érezte, hogy a szemei megint nedvesedni kezdenek.

- Nem teheted... - hebegte Arya.

- Kérlek, Apa! - nyögte ki végül Sansa. - Kérlek, ne!

Eddard Stark fáradtan mosolygott a lányaira.

- Végre valami, amiben egyetértetek.

- Én semmi rosszat nem csináltam - kérlelte Sansa. - Nem akarok visszamenni! - Szerette Királyvárat, az udvar fényűzését, a bársonyba, selyembe meg gyémántokba öltözött főurakat és hölgyeket, a hatalmas várost rengeteg lakójával. A lovagi torna egész élete legvarázslatosabb élménye volt és annyi minden volt még, amit nem látott: aratási ünnepek, álarcosbálok és komédiásmutatványok. Nem tudta elviselni a gondolatot, hogy mindezt elveszíti. - Küldd el Aryát, ő kezdte, Apa, esküszöm! Jó leszek, meglátod, csak engedd, hogy maradjak és megígérem, hogy olyan finom és nemes és udvarias leszek, mint maga a királyné!

Apa szája furcsán megrándult.

- Sansa, nem azért küldelek haza benneteket, mert veszekedtetek, bár az istenek látják a lelkemet, nagyon elegem van kettőtök marakodásából. A saját biztonságotok érdekében szeretnélek Deresben tudni mindkettőtöket. Három emberemet ölték meg, mint a kutyákat nem egészen egy mérföldre onnét, ahol most ülünk, és mit tesz Robert? Elmegy vadászni.

Arya a maga szokásos visszataszító módján az ajkát harapdálta.

- Syriot is magunkkal vihetjük?

- Ki törődik a te hülye tánctanároddal? - förmedt rá Sansa. - Apa, csak most jut eszembe, hogy nem mehetek el, hiszen hozzámegyek Joffrey herceghez! - Megpróbált bátor mosolyt erőltetni az arcára. - Szeretem, Apa, igazán, úgy szeretem őt, ahogy Naerys királyné szerette Aemon herceget, a Sárkánylovagot, ahogy Jonquil szerette Ser Floriant! A királynéja akarok lenni és gyerekeket akarok szülni neki!

- Kedvesem! - szólalt meg az apja lágyan. - Figyelj rám! Ha elég idős leszel, hozzáadlak egy főúrhoz, aki méltó hozzád, valakihez, aki bátor, nemes és erős. Ez az eljegyzés Joffrey-val szörnyű hiba volt. Az a fiú nem Aemon herceg, hidd el nekem!

- De igen! - bizonygatta Sansa. - Nem akarok senkit, aki bátor és nemes, őt akarom! Örökké boldogok leszünk, akár a dalokban, majd meglátod. Aranyhajú fiúval ajándékozom majd meg, aki egy napon a birodalom királya lesz, a legnagyobb király, aki valaha élt, bátor, mint a farkas és büszke, mint az oroszlán!

Arya grimaszt vágott.

- Kivéve, ha Joffrey lesz az apja - mondta. - Ő hazug, gyáva és különben is szarvas, nem pedig oroszlán.

Sansa érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe.

- Nem igaz! Egy cseppet sem hasonlít arra a vén, részeges királyra! - kiáltott a húgára, teljesen megfeledkezve magáról bánatában.

Apa furcsán nézett rá.

- Az istenekre! - szitkozódott halkan. - Egy gyerek szájából... - Septa Mordane-ért kiáltott. A lányokhoz így szólt:

- Keresek egy gyors kereskedőhajót, hogy hazavigyen benneteket. Manapság a tenger biztonságosabb, mint a királyi út. Amint találok egy megfelelő gályát, útnak indultok Septa Mordane-nel és egy csapat katonával... és igen, Syrio Forellel, ha hajlandó a szolgálatomba lépni. De senkinek egy szót sem erről! Jobb, ha nem tudnak a terveinkről. Holnap megint beszélünk.

Sansa sírt, miközben Septa Mordane levezette őket a lépcsőn. Mindent elvesznek tőle, a tornákat, az udvart, a hercegét, mindent, visszaküldik Deres sivár, szürke falai mögé és örökre bezárják. Az élete véget ér, mielőtt elkezdődött volna.

- Hagyd abba a sírást, gyermekem! - szólt rá Septa Mordane szigorúan. - Biztos vagyok benne, hogy nemes atyátok tudja, mi a jó nektek.

- Nem lesz olyan rossz, Sansa - biztatta Arya. - Egy gályán fogunk hajózni. Nagy kaland lesz, aztán pedig megint Brannel és Robbal lehetünk, meg Öreg Nannal, Hodorral meg a többiekkel. - Megérintette a karját.

- Hodor! - kiáltotta Sansa. - Hozzá kellene feleségül menned, pont olyan vagy, mint ő, buta és szőrös és csúnya!

Kitépte magát a húga kezéből, berohant a hálótermébe és bereteszelte maga mögött az ajtót.

EDDARD

- A fájdalom az istenek ajándéka, Lord Eddard - közölte Pycelle nagymester. - Azt jelenti, hogy a csont összeforr és a hús gyógyítja saját magát. Legyél hálás érte!

Pycelle egy csatos flaskát tett az ágy melletti asztalra.

- Máktej, ha a fájdalom elviselhetetlenné válna.

- Már így is túl sokat alszom.

- Az alvás a legjobb gyógyító.

- Azt hittem, te vagy az.

Pycelle halványan elmosolyodott.

- Örülök, hogy ilyen jó a humorod, uram - közelebb hajolt és lehalkította a hangját. - Egy holló érkezett ma reggel egy levéllel a királyné számára nemes apjától. Úgy gondoltam, jobb, ha tudsz róla.

- Sötét szárnyak, sötét szavak - jegyezte meg Ned komoran. - Mi áll benne?

- Lord Tywin nagyon haragos az emberek miatt, akiket Ser Gregor Clegane után küldtél - figyelmeztette a mester. - Tartottam tőle, hogy így lesz. Ha emlékszel rá, a tanácsban is megemlítettem.

- Hadd legyen haragos - felelte Ned. Minden alkalommal, amikor a lába lüktetni kezdett a fájdalomtól, eszébe jutott Jaime Lannister mosolya és a halott Jory a karjai közt. - Hadd írjon annyi levelet a királynénak, amennyit csak akar. Lord Beric a király zászlaja alatt lovagol. Ha Lord Tywin megpróbál beavatkozni a királyi igazságszolgáltatásba, Roberttel találja szemben magát. Az egyetlen dolog, amit őfelsége még a vadászatnál is jobban szeret, az a háborúzás a neki ellenszegülő urak ellen.

Pycelle csilingelő láncokkal visszahúzódott.

- Ahogy óhajtod. Holnap megint meglátogatlak.

Az öregember sietve összeszedte a holmiját és elment. Nednek nem sok kétsége volt afelől, hogy egyenesen az uralkodói lakosztályba megy, hogy a királynénak is suttogjon egy kicsit. „Úgy gondoltam, jobb, ha tudsz róla", hát persze... mintha nem Cersei utasította volna, hogy szivárogtassa ki az apja fenyegetéseit. Remélte, hogy a válaszától összekoccannak azok a tökéletes fogai. Ned közel sem volt annyira biztos Robertben, mint azt színlelte, de ezt Cerseinek nem kellett tudnia.

Miután Pycelle elment, Ned egy kupa mézes borért küldött. Az is elhomályosítja az elmét, de mégsem olyan nagyon. Képesnek kell maradnia a gondolkodásra. Ezerszer tette fel magának a kérdést, mit tett volna Jon Arryn, ha megéri, hogy a megtudott információk alapján cselekedjen. Az is lehet azonban, hogy cselekedett és ezért kellett meghalnia.

Milyen különös, hogy néha egy gyermek ártatlan szemei képesek meglátni olyasmit, amihez a felnőtt emberek vakok. Egy nap, amikor Sansa felnő, el fogja mondani neki, hogyan világította meg előtte az egészet. *Egy cseppet sem hasonlít arra a vén, részeges királyra,* jelentett ki a lánya dühösen és gyanútlanul, s a kijelentés hideg igazsága tőrként hasított belé. Ez a kard végzett hát Jon Arrynnal, döbbent rá, és Roberttel is végezni fog, lassabban, de biztosan. Az összetört láb idővel meggyógyul, az árulás azonban megmérgezi és elrohasztja az ember lelkét.

Kisujj egy órával azután érkezett, hogy a nagymester távozott. Szilva színű kabátot viselt, mellén fekete, hímzett poszáta, vállán pedig fekete-fehér csíkos palást.

- Nem maradhatok sokáig, uram - közölte. - Lady Tanda vár ebédre. Minden bizonnyal megsüttet nekem egy zsíros borjút. Ha csak majdnem olyan zsíros, mint a lánya, félő, hogy szétrepedek és meghalok. A te lábad hogy van?

- Gyulladt, hasogat és úgy viszket, hogy beleőrülök.

Kisujj felhúzta a szemöldökét.

- A jövőben próbáld meg elkerülni, hogy bármiféle ló ráessen! Legszívesebben sürgetnélek, hogy meggyógyulj. A királyság igen nyugtalan. Varys baljós híreket kapott nyugatról. Szabadlovasok és zsoldosok gyülekeznek Kaszter Hegyen és nem Lord Tywin társaságának kétes értékű élménye ked-

véért.

- Van valami hír a királyról? - érdeklődött Ned. - Milyen hosszú ideig óhajt még Robert vadászni?

- Ismerve a lelkiállapotát, valószínűleg addig marad az erdőben, míg te és a királyné meg nem haltok végelgyengülésben - felelet Lord Petyr halvány mosollyal. - Ettől eltekintve valószínűleg visszatér, amint elejtett valamit. Úgy tűnik, megtalálták a fehér bikát... vagyis inkább azt, ami megmaradt belőle. Néhány farkas bukkant rá előbb és alig hagyott többet belőle őfelségének, mint egy patát és egy szarvat. Robert tombolt haragjában, míg meg nem hallotta, hogy egy szörnyű nagy vadkanról is suttognak, amely az erdő mélyén él. Akkor úgy döntött, semmi sem állhat az útjába. Joffrey herceg ma reggel tért vissza a Royce-okkal, Ser Balon Swann-nal és még vagy húsz emberrel a kíséretből. A többiek még mindig a királlyal vannak.

- A Véreb? - kérdezte Ned összeráncolt homlokkal. Az egész Lannister bandából Sandor Clegane foglalkoztatta a legjobban most, hogy Ser Jaime elmenekült a városból, hogy csatlakozzon az apjához.

- Óh, ő visszajött Joffreyval és egyenesen a királynéhoz ment - mosolygott Kisujj. - Száz ezüstszarvast adtam volna, ha csótány lehetek a szőnyeg alatt, amikor megtudja, hogy Lord Beric útban van, hogy lefejezze a bátyját.

- Még a vak is látja, hogy a Véreb gyűlöli a bátyját.

- Óh, igen, de Gregor az övé volt, hogy gyűlölje, nem pedig a tiéd, hogy megölesd. Amint Dondarrion megnyesi a mi Hegyünk csúcsát, a Clegane-birtokok és jövedelmek Sandorra szállnak, de nem szeretnék addig egy lábon állni, míg megköszöni. Ő aztán nem. Most pedig meg kell, hogy bocsáss. Lady Tanda vár rám zsíros borjaival.

Útban az ajtó felé Lord Petyr megpillantotta Malleon nagymester vaskos könyvét az asztalon. Megállt és hanyagul felnyitotta a fedelét.

- A Hét Királyság Nagy Házainak Leszármazási Ágai és Története Számos Magas Úr, Nemes Hölgy és Gyermekeik Leírásával - olvasta. - Hát ha valami, ez fárasztó olvasmány lehet. Altatónak használod, uram?

Ned habozott egy pillanatig, hogy elmondjon-e neki mindent a könyvről, de volt valami Kisujj tréfáiban, ami bosszantotta. Ez az ember túl okos volt és a gúnyos mosoly sohasem tűnt el az ajkáról.

- Jon Arryn ezt a munkát tanulmányozta, amikor megbetegedett - mondta Ned óvatosan. Kíváncsi volt, hogy reagál rá Kisujj.

Úgy reagált rá, ahogy mindig is szokott: egy megjegyzéssel.

- Ebben az esetben - mondta -, áldott megváltásként fogadhatta a halált. - Lord Petyr Baelish meghajolt és elhagyta a szobát.

Eddard Stark engedélyezett magának egy káromkodást. Saját emberein kívül alig akadt valaki a városban, akiben megbízott. Kisujj elbújtatta Catelynt és segített Nednek a nyomozásban, sietős távozása azonban, hogy mentse a bőrét, amikor Jaime és a katonái előbukkantak az esőből, még mindig nyomta a szívét. Varys még rosszabb volt. Hűségének gyakori kinyilvánítása ellenére az eunuch túl sokat tudott és túl keveset tett. Pycelle nagymester napról-napra egyre inkább Cersei bábjának tűnt a szemében, Ser Barristan pedig öreg és merev ember volt. Azt mondaná Nednek, hogy teljesítse a kötelességét.

Az idő fájdalmasan rövid volt. A király nemsokára visszatér a vadászatból, a becsület pedig megkívánja Nedtől, hogy mindent elmondjon neki, amit csak megtudott. Vayon Poole elintézte, hogy Sansa és Arya három nap múlva elhajózzon a Szelek Boszorkányán Braavosból. Az aratás előtt otthon lesznek Deresben. Ned többé nem használhatta fel a biztonságuk felett érzett aggódását késlekedése okaként.

Tegnap éjjel mégis Rhaegar gyermekeiről álmodott. Lord Tywin a Vastrón elé fektette a házi testőrsége vörös köpönyegébe csavart holttesteket. Ezt jól tette. A vér nem látszott annyira a piros ruhán. A kis hercegnő mezítláb volt, még mindig a hálóruhájában, a fiú pedig... a fiú...

Nem engedheti meg, hogy ez még egyszer megtörténjen. A birodalom nem bír ki még egy őrült királyt, még egy véres mulatságot, még egy bosszút. Ki kel találnia valamit, hogy megmentse a gye-

rekeket.

Robert képes a kegyelemre. Nem Ser Barristan volt az egyetlen, akinek megkegyelmezett. Pycelle nagymestert, Varyst, a Pókot és Lord Balon Greyjoyt egykor mind az ellenségei közé sorolta, később mégis mindegyiküket barátsággal fogadta, hűségesküjükért cserébe megtarthatták címeiket és tisztségeiket. Amíg egy férfi bátor és őszinte, Robert a nemes ellenfélnek kijáró tisztelettel és becsülettel bánik vele.

De ez valami más volt: méreg a sötétben, lélekbe mártott kés. Ezt sohasem tudja megbocsátani, ahogy Rhaegarnak sem bocsátott meg. Mindegyiket meg fogja ölni, döbbent rá Ned.

Mégis tudta, hogy nem hallgathat. Kötelességei voltak Roberttel szemben, a királysággal szemben, Jon Arryn árnyával szemben... és Brannel szemben, aki minden bizonnyal az igazság egy részébe botlott bele. Mi másért próbálták volna megölni?

Később a délután folyamán behívatta Tomardot, a pocakos, pirospozsgás őrt, akit a gyerekei Kövér Tomnak hívtak. Most, hogy Jory meghalt, Alyn pedig elment, Tom parancsolt házi testőrségének. A gondolat enyhe nyugtalansággal töltötte el Nedet. Tomard szilárd ember volt, barátságos, hűséges, fáradhatatlan, a maga módján még tehetséges is, de már közel járt az ötvenhez és már fiatal korában sem volt határozottnak nevezhető. Talán nem kellett volna ilyen meggondolatlanul elküldenie őrsége felét, köztük legjobb kardforgatóit.

- A segítségedre van szükségem - mondta neki Ned, amikor Tomard megjelent. A férfi, mint mindig, amikor ura elé kellett járulnia, kissé nyugtalannak látszott. - Vigyél az istenerdőbe!

- Bölcs dolog ez, Lord Eddard? A rossz lábaddal?

- Talán nem. Viszont szükséges.

Tomard behívta Varlyt. Ned átölelte a két férfi vállát és sikerült lebotorkálnia a torony meredek lépcsőjén, majd átsántikálnia a hídon.

- Azt akarom, hogy duplázzátok meg az őrséget - mondta Kövér Tomnak. - Senki sem léphet be a Segítő Tornyába, vagy távozhat onnét az engedélyem nélkül.

Tom pislogott.

- Uram, így, hogy Alyn meg a többiek elmentek, már amúgy is nagyon nehéz...

- Csak rövid időről van szó. Hosszabbítsd meg az őrszolgálatot!

- Ahogy óhajtod, uram - felelte Tom. - Megkérdezhetem, miért...

- Jobb, ha nem teszed - válaszolt Ned nyersen.

Az istenerdő üres volt, mint általában, itt a déli istenségek fellegvárában. Ned lába iszonyatosan fájt, ahogy leeresztették a fűre a szívfa mellett.

- Köszönöm - előhúzott egy saját címerével lepecsételt levelet a zsebéből. - Legyetek szívesek és azonnal továbbítsátok ezt!

Tomard rápillantott a névre, amit Ned felírt a papírra és idegesen megnedvesítette a szája szélét.

- Uram...

- Tedd, amit mondtam, Tom! - szakította félbe Ned.

Hogy meddig várt az istenerdő csendjében, nem tudta volna megmondani. Békés volt itt. A vastag falak kizárták a kastély zaját, s ő hallotta a madarak énekét, a tücskök ciripelését és az enyhe szélben zizegő levelek neszét. A szívfa egy tölgy volt, barna és arctalan, Ned mégis érezte istenei jelenlétét. Mintha a lába sem fájt volna annyira.

Napnyugtakor jött el hozzá, amikor az ég vörösödni kezdett a falak és tornyok felett. Egyedül érkezett, ahogy kérte. Egyszerűen öltözött fel, bőrcsizmát és zöld vadászruhát viselt. Amikor hátrahajtotta barna köpönyege csuklyáját, a férfi megpillantotta a zúzódást, ahol a király megütötte. A mérges lila sárgává halványult, a daganat pedig lelohadt, de még így sem lehetett összetéveszteni semmi mással.

- Miért itt? - kérdezte Cersei Lannister, amikor megállt fölötte.

- Hogy az istenek is lássák.

Leült mellé a fűbe. Minden mozdulata könnyed és méltóságteljes volt. Göndör szőke haját megmeglibbentette a szél, szeme pedig zöld volt, mint a nyári levelek. Hosszú idő telt el, amióta Ned Stark utoljára látta a szépségét, de annál élesebben látta most.

- Tudom az igazságot, amiért Jon Arryn meghalt - mondta neki.

- Tényleg? - a királyné az arcát tanulmányozta, óvatosan, mint egy macska. - Ezért hívtál ide, Lord Stark? Hogy rejtvényeket adj fel nekem? Vagy az a szándékod, hogy lefogass, ahogy a feleséged lefogatta a fivéremet?

- Ha tényleg ezt hinnéd, sohasem jöttél volna el - Ned lágyan megérintette az arcát. - Máskor is csinált már ilyet?

- Egyszer vagy kétszer - szégyenlősen elhúzódott a kezétől. - Az arcomon még soha. Jaime megölte volna, még ha az életével fizet is érte - Cersei kihívóan nézett rá. - A bátyám százszor annyit ér, mint a te barátod.

- A bátyád? - kérdezte Ned halkan. - Vagy a szeretőd?

- Mindkettő - az asszony nem próbálta rejtegetni az igazságot. - Közös gyerekkorunk óta. Miért is ne? A Targaryenek háromszáz éven át a testvérükkel házasodtak, hogy tisztán őrizzék meg a vérvonalat. Jaime és én pedig több vagyunk, mint két testvér. Mi egy személy vagyunk, két testben. Egy méhben növekedtünk. A régi mesterünk elmesélte, Jaime úgy jött a világra, hogy a lábamat fogta. Amikor bennem van, úgy érzem... egész vagyok. - Egy mosoly halovány nyoma tűnt fel az ajkán.

- A fiam, Bran...

Cersei javára legyen mondva, hogy nem fordult el.

- Látott bennünket. Szereted a gyermekeidet, ugye?

Robert ugyanezt kérdezte tőle a közelharc reggelén. Ugyanazt a választ adta rá most is:

- Tiszta szívemből.

- Én sem szeretem kevésbé a sajátjaimat.

Ned eltűnődött. Ha arra kerülne a sor, egy ismeretlen gyermek élete Robb, Sansa, Arya, Bran és Rickon életével szemben, mit tennék? Vagy még inkább, mit tenne Catelyn, hajon életéről lenne szó saját teste gyermekeinek életével szemben? Nem tudta. Fohászkodott, hogy soha ne is kelljen megtudnia.

- Mind a három Jaime-é - szólalt meg. Nem kérdés volt.

- Az isteneknek hála.

A mag erős, mondta Jon Arryn a halálos ágyán és így is van. Az összes éjfekete hajú fattyú. Malleon nagymester jegyezte le az utolsó nászt a szarvas és az oroszlán között vagy kilencven évvel ezelőtt, amikor Tya Lannister hozzáment Gowen Baratheonhoz, a lord harmadik fiához. Házasságuk egyetlen gyümölcse, egy névtelen fiú, akit Malleon könyve „nagy és erős gyermekként" ír le, „sűrű fekete hajjal a fején". Nem élte túl a csecsemőkort. Harminc évvel azelőtt egy Lannister férfiú feleségül vett egy Baratheon leányt. Három lánnyal és egy fiúval ajándékozta meg, mindegyiküknek fekete haja volt. Bármilyen messzire is nyúlt vissza Ned a kemény, sárga lapok között, mindig azt találta, hogy az arany alulmaradt a szénnel szemben.

- Tizenkét év - mondta. - Hogy lehet, hogy egyetlen gyermeket sem szültél a királytól?

Az asszony dacosan felszegte a fejét.

- A te Roberted egyszer teherbe ejtett - felelte. A hangjából sütött a megvetés. - A bátyám talált egy asszonyt, aki megtisztított. Sohasem tudta meg. Az igazat megvallva, azt is alig bírom elviselni, ha hozzám ér és évek óta nem engedtem magamba. Tudok más módot, hogy örömet szerezzek neki, amikor néha egy időre otthagyja a kurváit, hogy feltámolyogjon a hálótermembe. Bármit is teszünk, a király általában olyan részeg, hogy másnap reggelre elfelejti az egészet.

Hogyan lehettek mindannyian ennyire vakok? Az igazság egész idő alatt ott volt a szemük előtt, a gyermekek arcára írva. Ned émelygett.

- Emlékszem Robertre, amikor elfoglalta a trónt. Minden ízében király volt - mondta halkan. - Ezernyi másik asszony tiszta szívéből szerethette volna. Mit tett, hogy ennyire gyűlölöd őt?

A nő szemei úgy izzottak, mint zöld tűz a szürkületben, mint egy nőstényoroszlán szemei, amely a címere volt.

- Az esküvői lakománk éjjelén, amikor először osztottuk meg az ágyunkat, a nővéred nevén szólított. Rajtam volt, bennem volt, bűzlött a bortól és azt suttogta: Lyanna.

Ned Stark halványkék rózsákra gondolt és egy pillanatig sírni szeretett volna.

- Nem tudom, kit sajnálok jobban, őt vagy téged.

Úgy tűnt, a királyné jót mulat ezen.

- Tartsd meg a sajnálatodat magadnak, Lord Stark! Én nem kérek belőle.

- Tudod, mit kell tennem.

- Kell? - Az asszony a jó lábára tette a kezét, éppen a térde felett. - Egy igazi férfi azt teszi, amit akar és nem azt, amit kell neki. - Az ujjai gyengéden végigsimították a combját, a legszelídebb ígéret mozdulatával. - A birodalomnak erős Segítőre van szüksége. Joff még évekig nem lesz nagykorú. Senki sem akar újabb háborút, legkevésbé én. - A keze megérintette az arcát, a haját. - Ha a barátokból ellenség válhat, az ellenségekből barátok lehetnek. A feleséged ezer mérföldnyire van innét, a bátyám pedig elmenekült. Légy kedves hozzám, Ned! Esküszöm neked, nem fogod megbánni.

- Ugyanezt az ajánlatot tetted Jon Arrynnak is?

A nő pofonvágta.

- Ezt a becsület jeleként fogom viselni - mondta Ned szárazon.

- Becsület - köpte ki a szót Cersei. - Hogy mered a nemes lordot játszani itt nekem? Hát minek nézel engem? Neked is van saját fattyad, láttam. Vajon ki lehetett az anyja? Valami dorne-i parasztlány, akit megerőszakoltál, miközben a faluja égett? Egy szajha? Vagy a bánatos nővér, Ashara? Úgy hallottam, a tengerbe vetette magát. Miért tette ezt? A fivér miatt, akit megöltél, vagy a gyermek miatt, akit elloptál? Mondd meg nekem, te becsületes Lord Eddard, miben különbözöl Roberttől, tőlem vagy Jaime-től?

- Először is - felelte Ned -, nem ölök gyerekeket. Jobban tennéd, ha meghallgatnál, úrnőm. Csak egyszer fogom elmondani. Amikor a király visszatér a vadászatból, elébe tárom az igazságot. Addigra el kell menned. Te és a gyerekeid, mind a hárman és nem Kaszter Hegyre. Ha a helyedben lennék, a Szabad Városokba hajóznék vagy még messzebb, a Nyár Szigetekre vagy Ibben kikötőjébe. Ameddig a szelek visznek.

- Száműzetés - mondta az asszony. - Keserű pohár.

- Még mindig édesebb, mint amivel az apád szolgált Rhaegar gyermekeinek - folytatta Ned -, és enyhébb, mint amit megérdemelnél. Az apád és a fivéred is jobban tennék, ha veled tartanának. Lord Tywin aranyán kényelmet vásárolhattok magatoknak, fegyvereseket fogadhattok, hogy vigyázzanak a biztonságotokra. Szükségetek lesz rájuk. Biztosíthatlak, nem számít, hová menekültök, Robert haragja követni fog benneteket a föld alá is, ha kell.

A királyné felállt.

- És az én haragom, Lord Stark? - kérdezte halkan. A szemei az arcát fürkészték. - Magadnak kellett volna elvenned a birodalmat. Ott volt a kezed ügyében. Jaime elmondta nekem, hogy találtad őt a Vastrónon, amikor Királyvár elesett, és hogyan kényszerítetted le onnét. Az volt a te pillanatod. Nem kellett volna mást tenned, csak felmenned azokon a lépcsőkön és leülnöd. Micsoda szomorú hiba.

- Több hibát követtem el, mint amennyit el tudsz képzelni - jegyezte meg Ned -, de ez nem tartozik közéjük.

- Óh, dehogynem, uram! - felelte Cersei. - Ha a hatalmasok játszmáját játszod, győzöl vagy meghalsz. Nincs középút.

A fejébe húzta a csuklyáját, hogy eltakarja dagadt arcát és otthagyta a férfit a sötétben a tölgyfa tövében, az istenerdő csendjében a kékesfekete égbolt alatt. A csillagok kezdtek előbújni.

DAENERYS

A szív gőzölgött a hűvös esti levegőn, amikor Khal Drogo nyersen és véresen elébe tette. A karjai könyékig vörösek voltak. Vérlovagjai mögötte térdeltek a vadcsődör teteme mellett, kezükben kőkés. Az állat vére feketének látszott a verem magas mészkőfalán körben elhelyezett fáklyák narancssárgán pislákoló fényében.

Dany megérintette hasa lágy domborulatát. Izzadság gyöngyözött a homlokán és lecsorgott a szemöldökére. Magán érezte az öregasszonyok, Vaes Dothrak véneinek tekintetét. A szemük sötéten fénylettráncos arcukon, mint a tűzkő. Nem szabad megrándulnia vagy rémültnek látszania. A sárkány vére vagyok, mondta magának, miközben két kezébe vette a csődör szívét, a szájához emelte és belevájta a fogait a kemény, inas húsba.

Meleg vér ömlött szét a szájában és lefolyt az állán. Az ízétől majdnem öklendezni kezdett, de elszántan rágott és nyelt. A csődör szíve erőssé, gyorssá és rettenthetetlenné teszi a fiát, legalábbis így tartották a dothrakik, de csak akkor, ha az anya meg tudta enni az egészet. Ha fuldokolni kezdett a vértől vagy visszaöklendezte a húst, az előjelek kevésbé voltak biztatók: a gyermek halva születhet, vagy gyenge lesz, torz, esetleg lány.

A szolgálólányai segítettek neki felkészülni a szertartásra. Az enyhe pocak ellenére, amit az utóbbi két hónapban viselt, Dany vacsorára egy tál félig megalvadt vért evett, hogy hozzászoktassa magát az ízhez, Irri pedig szárított lóhúsdarabokat rágatott vele, míg az állkapcsa bele nem fájdult. Egy napon és egy éjszakán át koplalt a szertartást megelőzően abban a reményben, hogy az éhség majd segít lenn tartani a nyers húst.

A vadcsődör szíve csak izomból állt és Danynek a fogával kellett megőrölnie, hosszú ideig rágódva minden falaton. Vaes Dothrak megszentelt falai között, a Hegyek Anyjának árnyékában fémnek nem volt helye: a szívet a fogaival és a körmeivel kellett széttépnie. A gyomra forgott és háborgott, de ő csak folytatta. Az arcát teljesen bemaszatolta a sűrű vérrel, ami néha szinte felrobbant az ajkai között.

Khal Drogo ott állt fölötte, miközben evett, az arca kemény volt, mint egy bronzpajzs. Hosszú, fekete hajfonata fénylett az olajtól. A bajuszában aranygyűrűket viselt, a varkocsában aranycsengettyűket, a derekán pedig tömör aranyérmékkel díszített súlyos övet, a mellkasa azonban fedetlen volt. Ahányszor csak a lány úgy érezte, elhagyja az ereje, rápillantott a férfira, tovább rágott és nyelt, rágott és nyelt, rágott és nyelt. A vége felé Dany mintha szenvedélyes büszkeséget látott volna megcsillanni a mandulavágású szemekben, de ebben nem volt biztos. A khal arca nem gyakran árulta el a gondolatait.

Egyszer csak vége volt az egésznek. Az arca és az ujjai ragacsosak voltak, amikor leküzdötte az utolsó falatot. Csak akkor fordult ismét az öregasszonyok, a dosh khaleen vénjei felé.

- Khalakka dothrae mr'anha! - szólalt meg legékesebb dothrakiságával. *Herceg vágtat bennem.* Napokig gyakorolta ezt a mondatot a szolgálóleányával, Jhiquival.

A vének legidősebbike, egy hajlott hátú, aszott, kiszáradt fához hasonlító asszony, akinek az arcából egyetlen fekete szem meredt elő, felemelte a karjait.

- Khalakka dothrae! - visította. *A herceg vágtat!*

- Vágtat! - visszhangozta a többi vénasszony. - Rakh! Rakh! Rakh haj! - tették hozzá. *Fiú, fiú, erős fiú.*

Harangok szólaltak meg váratlanul, mint megannyi bronzmadár. Mélytorkú harci kürt hosszú, mély szava harsant. Az öregasszonyok kántálni kezdtek. Fonnyadt mellük ide-oda himbálózott a festett bőrmellény alatt olajtól és izzadságtól fényesen. Az őket kiszolgáló eunuchok szárított fűcsomókat dobáltak egy hatalmas bronz kemencébe, és illatos füst szállt fel a hold és a csillagok felé. A dothrakik hite szerint a csillagok tűzlovak, egy hatalmas ménes állatai, amely éjszakánként keresztülvágtat az égen.

Ahogy a füst emelkedett, a kántálás elhalt és a vénségesen vén asszony lehunyta egyetlen szemét, hogy jobban lássa a jövőt. Szinte vágni lehetet a beálló csendet. Dany hallotta az éjszakai ma-

darak távoli hangját, a fáklyák sziszegését és ropogását, és azt, ahogy a víz halkan nyaldossa a tópartot. A dothrakik várakozón bámultak rá éjfekete szemükkel.

Khal Drogo Dany karjára fektette a sajátját. A lány érezte a feszültséget az ujjaiban. Még egy olyan hatalmas khal is megtapasztalta a félelmet, mint Drogo, amikor a dosh khaleen a jövő füstjébe bámult. Szolgálói izgatottan mozgolódtak mögötte.

A vénasszony végül kinyitotta a szemét és felemelte mindkét karját.

- Láttam az arcát és hallottam patái dübörgését - jelentette be vékony, reszketeg hangon.

- Patái dübörgését! - visszhangozták a többiek kórusban.

- Gyorsan vágtat, mint a szél, s mögötte khalasarja ellepi a földet, emberek megszámlálhatatlan tömegben, kezükben arakhok villognak, mint a pengefű éle. Vad lesz ez a herceg, mint a vihar. Ellenségei remegni fognak előtte, feleségeik pedig véres könnyeket sírnak és bánattal töltik meg testüket. A haját díszítő csengők megéneklik jöttét, és a kősátrakban élő tejszínű emberek rettegni fogják nevét - az öregasszony reszketett és Danyre pillantott, mintha ő maga is félne. - A herceg vágtat, és ő lesz a csődör, aki meghágja a világot.

- A csődör, aki meghágja a világot - kapta fel rá a nézők visszhangja, míg végül az éjszaka remegett a hangjuktól.

A félszemű vénasszony Danyre bámult.

- Mi lesz a neve a csődörnek, aki meghágja a világot?

A lány felállt.

- Rhaegonak fogják hívni - felelte, ahogy Jhiqui tanította neki. Kezeivel védekezőn megérintette a mellei alatti halmot, miközben a dothrakikból hatalmas üvöltés tört fel.

- Rhaego! - kiáltották. - Rhaego! Rhaego! Rhaego!

A név még mindig ott csengett a fülében, amikor Khal Drogo elvezette a veremből. A vérlovagok követték őket. Hosszú menet csatlakozott hozzájuk kifelé az istenek útjára, a széles, füves útra, amely áthatolt Vaes Dothrak szívén, a lovaskaputól a Hegyek Anyjáig. Elöl mentek a dosh khaleen vénasszonyai eunuchjaikkal és rabszolgáikkal. Néhányan közülük hosszú, faragott botokra támaszkodtak, ahogy öreg, reszkető lábaikon vánszorogtak előre, míg mások olyan büszkén lépdeltek, mint bármelyik lóúr. Az öregasszonyok mindegyike khaleesi volt valaha. Amikor uruk meghalt és új khal lépett a helyébe a lovasok élén, új khaleesival maga mellett, ide küldték őket, hogy uralkodjanak a hatalmas dothraki nép felett. Még a leghatalmasabb khal is meghajolt a dosh khaleen bölcsessége előtt. Dany mégis megborzongott, amikor arra gondolt, hogy egy napon őt is elküldik majd közéjük, akár akarja, akár nem.

A bölcs asszonyok mögött vonultak a többiek: Khal Ogo és a fia, Fogo, a khalakka, Khal Jommo és az asszonyai, Drogo khalasarjának főemberei, Dany szolgálólányai, a khal szolgái és rabszolgái, s még nagyon sokan. Harangok kongtak, és a dobokon méltóságteljes ritmust vertek, ahogy ott meneteltek az isteni úton. Lopott hősök és kihalt népek istenei merengtek a sötétben az út mentén. A menet két oldalán rabszolgák futottak könnyedén a fűben, fáklyákkal a kezükben, s a pislákoló lángok fényében a szobrok mintha megelevenedtek volna.

- Mit jelent, Rhaego név? - kérdezte Khal Drogo a Hét Királyság Közös Nyelvén. Amikor volt egy kis ideje, Dany mindig megtanított neki néhány szót. Ha odafigyelt, Drogo nagyon gyorsan tanult, bár az akcentusa olyan vaskos és vad volt, hogy sem Ser Jorah, se Viserys nem értették meg egyetlen szavát sem.

- A bátyám, Rhaegar szilaj harcos volt, napom és csillagom - felelte neki. - Meghalt, mielőtt én megszülettem volna. Ser Jorah azt mondja, ő volt az utolsó sárkány.

Khal Drogo lenézett rá. Az arca mintha rézmaszk lett volna, a hosszú fekete bajusz alatt azonban, amelyet lehúzott az aranygyűrűk súlya, a lány mintha egy mosoly árnyékát pillantotta volna meg.

- Jó név, Dan Ares feleség, életem holdja - mondta a férfi.

A tóhoz lovagoltak, amit a dothrakik a Világ Méhének neveznek. A tavat vízinövények szegélyezték, víztükre mozdulatlan volt és sima. Ezer meg ezer évvel ezelőtt, mesélte Jhiqui, az első ember ennek mélyéből bukkant elő, az első ló hátán ülve.

A menet a füves parton várakozott, miközben Dany levetkőzött és a földre dobta piszkos ruháit. Boldogan, meztelenül lépett a vízbe. Irri azt mondta, hogy a tónak nincs alja, de Dany érezte, ahogy lágy iszap kavarog a lábujjai körül, ahogy gázolt a magas növények között. A hold tükörképe lebegett a mozdulatlan, fekete víztükrön és szétmorzsolódott, majd újra összeállt, ahogy az általa keltett hullámok átgyűrűztek rajta. Sápadt bőre libabőrös lett, ahogy a hideg felkúszott a combjain és megcsókolta a szeméremajkait. A csődör vére megszáradt a kezén és a szája körül. Dany csészét formált a tenyeréből és a feje fölé emelte a szent vizet, megtisztítva vele magát és a benne növekvő gyermeket, miközben a khal és a többiek őt figyelték. Hallotta, amint a dosh khaleen vénei összesúgnak őt bámulva és nagyon szerette volna tudni, miről beszélnek.

Amikor reszketve és csöpögve kilábalt a vízből, a szolgálólánya, Doreah sietett oda hozzá egy festett selyemköpennyel, de Khal Drogo egy intéssel elküldte. Elismeréssel szemlélte megduzzadt melleit és hasa ívét és Dany látta ágaskodó férfiasságának formáját övének súlyos aranyérméi alatt, a lóbőr nadrágban. Odament hozzá és segített neki kioldozni a nadrágot. Akkor hatalmas khalja megfogta a csípőjét és felemelte a levegőbe, mintha egy gyermeket kapott volna fel. A hajába akasztott csengettyűk halkan csilingeltek.

Dany átölelte a vállát és a nyakába temette az arcát, a férfi pedig belehatolt. Három gyors lökés volt és végzett is.

- A csődör, aki meghágja a világot - suttogta Drogo rekedten. A kezein még mindig érezte a ló vérének szagát. A kéj pillanatában keményen a lány torkába harapott és amikor letette, a magja megtöltötte őt és lecsorgott combja belső oldalán. Doreah csak ekkor takarhatta be az illatosított homokselyembe, s Irri ekkor húzhatott a lábára puha papucsot.

Khal Drogo bekötötte a nadrágját, egy parancsot kiáltott és lovakat vezettek a tópartra. Cohollót érte a megtiszteltetés, hogy a khaleesit ezüstje nyergébe segíthette. Drogo megsarkantyúzta a ménjét és nekivágott az istenek útjának a hold és a csillagok alatt. Dany könnyedén lépést tartott vele az ezüst hátán.

A selyemtetőt, amely Khal Drogo csarnokát fedte, ma éjjelre feltekerték, így a hold az épületbe is követte őket. Lángok ugráltak tíz láb magasba három hatalmas kő tűzhelyből. A levegőt betöltötte a sülő hús és a dermedt, erjesztett kancatej illata. A csarnok hangos volt és tömött, amikor beléptek, s azok, akiknek rangjuk nem tette lehetővé, hogy meglátogassák a szertartást, most ellepték az ülőpárnákat. Miközben Dany belovagolt az ívelt bejárat alatt, majd végigment a terem közepén, minden szem rá szegeződött. A dothrakik hangos megjegyzéseket tettek gömbölyű hasára és a melleire. Üdvözölték a benne rejlő életet. Nem értett meg mindent, amit kiáltoztak, egy mondat azonban tisztán kivehető volt: „a csődör, aki meghágja a világot", hallotta ezer hang dübörgését.

Az éjszakában dobok és kürtök hangja kavargott. Félmeztelen asszonyok pörögtek és táncoltak az alacsony asztalokon, a húsdarabok és a szilvával, datolyával, gránátalmával megrakott tálak között. Sokan már lerészegedtek az erjesztett lótejtől, de Dany tudta, hogy ma este, itt a szent városban, ahol a fegyver és a vérontás tiltott dolognak számít, nem kerülnek elő az arakhok.

Khal Drogo leszállt a nyeregből és elfoglalta a helyét a magas padon. Khal Jommo és Khal Ogo, akik már Vaes Dothrakban tartózkodtak a khalasarjaikkal, amikor ők ideértek, nagyon megtisztelő helyet kaptak Khal Drogo jobbján és balján. A három khal vérlovagjai ott ültek alattuk, még lejjebb pedig Khal Jommo négy felesége foglalt helyet.

Dany lemászott az ezüstről és a kantárt átadta az egyik rabszolgának. Mialatt Doreah és Irri elrendezték a párnáit, ő elment megkeresni a bátyját. Sápadt bőrével, ezüstös hajával és koldushoz illő rongyaiban Viserys még a zsúfolásig megtelt teremben is feltűnő jelenség lett volna, de a lány nem látta sehol.

Végigfuttatta a tekintetét a fal mellett álló zsúfolt asztalokon, ahol kopott szőnyegeken és lapos párnákon harcosok ültek, akiknek varkocsa még a férfiasságuknál is rövidebb volt, de mindenfelé csak fekete szemeket és rézszínű bőrt látott. A terem közepe táján, a középső tűzhely közelében meglátta Ser Jorah Mormontot. Megtiszteltetésnek számított azon a helyen ülni, s a lovag vitézségével érdemelte ki a dothrakik megbecsülését. Dany elküldte Jhiquit, hogy hozza a férfit az asztalához. Mormont azonnal megjelent és fél térdre ereszkedett előtte.

- Khaleesi - szólalt meg -, parancsolj velem!

A lány a mellette lévő tömött lóbőr ülőpárnára mutatott.

- Ülj ide! Beszélni szeretnék veled.

- Megtisztelsz! - a lovag keresztbe vetett lábakkal elhelyezkedett a párnán. Egy rabszolga térdelt mellé és egy fatálról érett fügével kínálta. Ser Jorah elvett egyet és beleharapott.

- Hol van a bátyám? - kérdezte Dany. - Már meg kellett volna érkeznie a lakomára.

- Ma reggel láttam őfelségét - felelte a lovag. - Azt mondta, bor után néz a Nyugati Piacon.

- Bor után? - csodálkozott Dany. Viserys rá sem bírt nézni az erjesztett kancatejre, a dothrakik kedvenc italára és mostanában gyakran tartózkodott a vásárban, ahol a hatalmas karavánokkal érkező kereskedőkkel iszogatott. Úgy látszik, az ő társaságukat többre értékelte, mint a lányét.

- Igen, bor után - bólintott Ser Jorah. - Ezenkívül az is megfordult a fejében, hogy a karavánokat őrző zsoldosok közül toboroz embereket a seregébe. - Egy felszolgálólány véres pástétomot tett eléje, a lovag pedig mindkét kezével nekiesett.

- Bölcs dolog ez? - kérdezte a lány. - Nincs aranya, hogy kifizesse a katonákat. Mi lesz, ha elárulják? - A karavánok őreit ritkán aggasztották olyan hívságok, mint a becsület, a Bitorló pedig szép summát fizetne a bátyja fejéért Királyvárban. - Vele kellett volna menned, hogy vigyázz rá. Felesküdtél a szolgálatára.

- Vaes Dothrakban vagyunk - emlékeztette a lovag. - Itt senki sem viselhet fegyvert és senki sem onthat vért.

- Mégis halnak meg emberek - mondta a lány. - Jhogo mesélte. Néhány kereskedővel eunuchok utaznak, nagydarab fickók, akik selyemzsinórral fojtják meg a tolvajokat. Úgy nem folyik vér, az istenek nem haragszanak meg.

- Akkor reménykedjünk benne, hogy a fivérednek lesz annyi esze, hogy ne lopjon el semmit! - Ser Jorah letörölte a zsírt a szájáról a kézfejével és közelebb hajolt hozzá az asztal fölött. - Azt fontolgatta, hogy ellopja a sárkánytojásaidat, de én figyelmeztettem, hogy ha csak megérinti valamelyiket, levágom a kezét.

Dany úgy megdöbbent, hogy egy pillanatig szóhoz sem jutott.

- A tojások... de hát azok az enyémek. Illyrio tanácsostól kaptam őket esküvői ajándékként, miért akarná Viserys... hiszen csak kövek...

- Ugyanez elmondható a rubintról, a gyémántról és a tűzopálról, hercegnő... a sárkánytojások pedig sokkal ritkábbak. Azok a kereskedők, akikkel együtt tivornyázik, a saját anyjukat is eladnák akár egyért is azok közül a kövek közül, háromért pedig Viserys annyi zsoldost vásárolhatna, amennyit csak akar.

Dany ezt nem tudta, de még csak nem is sejtette.

- Akkor... meg kell kapnia őket. Nem kellene ellopnia. Végül is a bátyám... és az igaz királyom.

- Tényleg a bátyád - ismerte el Ser Jorah.

- Te nem értheted ezt, ser - magyarázta. - Az anyám belehalt, hogy világra hozott engem, atyám és a bátyám, Rhaegar már azelőtt. Még a nevüket sem tudtam volna meg soha, ha nincs Viserys, hogy meséljen nekem róluk. Csak ő maradt nekem. Egyedül ő. Ő a mindenem.

- Egykor lehet, így volt - mondta Ser Jorah. - Ez azonban már a múlté, Khaleesi. Te most a dothrakikhoz tartozol. A méhedben vágtat a csődör, aki meghágja majd a világot! - felemelte a poharát, egy rabszolga pedig megtöltötte savanyú illatú, csomós, erjesztett kancatejjel.

Dany intett a lánynak, hogy távozzon. Még a szagától is rosszul lett és nem akarta megkockáztatni, hogy visszajöjjön a ló szíve, amit olyan hősiesen küzdött le.

- Ez mit jelent? - kérdezte. - Mi ez a csődör? Mindenki ezt kiáltozta felém, de én nem értem.

- A csődör a khalok khalja, gyermekem, akit az ősi jóslatok megjövendöltek. Egyetlen khalasarban fogja egyesíteni a dothrakikat és elvezeti őket a világ végére, legalábbis így jósolták meg. Az egész emberiség az ő nyájába fog tartozni.

- Oh - nyögte ki Dany. Elsimította a köpönyege redőit a hasán. - Rhaegónak neveztem el.

- A Bitorló vére meghűl e név hallatán.

Doreah váratlanul rángatni kezdte a könyökét.

- Úrnőm - suttogta izgatottan a leány - a fivéred...

Dany végignézett a hosszú, fedetlen csarnokon és meglátta: éppen feléje sietett. Bizonytalan lépéseiből rögtön megállapította, hogy Viserys megtalálta a megfelelő bort... valamit, amiből bátorságot meríthetett.

Piszkos és megviselt vörös selyemruhája volt rajta. Köpönyege és kesztyűje eredetileg fekete bársonyból készült, de a nap már régen kiszívta őket. Csizmája száraz és repedezett volt, ezüstszőke haja pedig zilált és gubancos. Oldalán egy bőrtokban kard lógott. A dothrakik a fegyverre meredtek, ahogy elhaladt előttük. Dany szitkokat, fenyegetőzést és haragos morajlást halott maga körül, amely úgy dagadt, mint az ár. A zene egy utolsó, akadozó dobfutamba fulladt.

A lány szívét összeszorította a rémület.

- Menj oda hozzá! - parancsolta Ser Jorah-nak. - Állítsd meg! Hozd ide! Mondd meg neki, az övé lehet mind a három sárkánytojás, ha azt akarja!

A lovag gyorsan talpra ugrott.

- Hol a húgom? - kiáltotta Viserys rekedt, borízű hangon. - A lakomájára jöttem. Hogy mertétek elkezdeni nélkülem? Senki sem ehet a király előtt! Hol van? A szajha nem bújhat el a sárkány elől!

Megállt a legnagyobb tűz mellett és körülnézett a dothrakik arcán. Ötezer ember volt a csarnokban, de abból csak maroknyian ismerték a Közös Nyelvet. Ám még ha a szavait nem is értették, csak rá kellett nézni és rögtön nyilvánvalóvá vált, hogy részeg.

Ser Jorah odasietett hozzá, a fülébe súgott valamit és megfogta a karját, Viserys azonban kitépte magát a szorításból.

- Ne merészelj megérinteni! Senki sem érintheti meg a sárkányt engedély nélkül!

Dany nyugtalanul pillantott fel az emelvényre. Khal Drogo éppen mondott valamit a mellette ülő többi khalnak. Khal Jommo elvigyorodott, Khal Ogo pedig hangosan röhögni kezdett.

A hahotázásra Viserys felemelte a tekintetét.

- Khal Drogo! - hörögte, majdnem udvariasan. - Eljöttem a lakomára. - Eltántorgott Ser Jorah mellől és megindult, hogy csatlakozzon a három khalhoz a magas padon.

Khal Drogo felemelkedett, parancsokat vakkantott dothraki nyelven, gyorsabban, semhogy Dany megérthette volna és a fiúra mutatott.

- Khal Drogo azt mondja, a te helyed nem a magas padon van - fordított Ser Jorah a fivérének. - Khal Drogo azt mondja, a helyed ott van.

Viserys arrafelé fordult, amerre a khal mutatott. A hosszú helyiség végében, a fal mellett egy sarokban, mélyen az árnyékban, hogy a jobb embereknek ne kelljen látni őket, ott ültek a legalacsonyabbak legalacsonyabbjai: éretlen, vért még nem szagolt fiúk, a fátyolos tekintetű és merev izületű vénemberek, az együgyűek és a nyomorékok. Messze a hústól és még messzebb a becsülettől.

- Az nem királyhoz méltó hely! - jelentette ki a bátyja.

- Hely - felelte Khal Drogo a közös Nyelven, amit Danytől tanult -, Sánta Királynak! - tapsolt egyet. - Szekér! Hozzatok szekér Khal Rhaggatnak!

Ötezer dothraki tört ki röhögésben és kiáltozásban. Ser Jorah Viserys mellett állt és üvöltött a fülébe, de a hangorkán olyan hangos volt a teremben, hogy Dany nem hallotta, mit mond. A fivére visszakiabált és a két ember dulakodni kezdett, mígnem Mormont a padlóra lökte Viseryst.

A bátyja kihúzta a kardját.

A meztelen acél félelmetes vörös színben izzott a tüzek fényében.

- Takarodj tőlem! - sziszegte Viserys. Ser Jorah hátrált egy lépést, a bátyja pedig nagy nehezen feltápászkodott. Megforgatta a kardot a feje felett, a kölcsönpengét, amit Illyrio tanácsos adott neki, hogy uralkodóinak látsszon. A dothrakik üvöltöztek és iszonyatos szitkokat szórtak rá minden oldalról.

Dany felsikoltott ijedtében. Ő jól tudta, mit jelent itt egy kivont kard, még ha a fivére nem is.

A hang hallatára Viserys feléje fordult és most először vette észre.

- Ott van hát! - mosolygott. Elindult feléje. Menet közben a levegőt csapkodta, mintha ellenségek falán kellene utat vágnia magának, pedig senki sem próbálta megállítani.

- A kard... nem szabad! - kérlelte a lány. - Kérlek, Viserys! Tilos. Tedd le a kardot és gyere, ülj

ide mellém a párnára! Van étel, ital... a sárkánytojásokat szeretnéd? A tied lehet mind, csak dobd el a kardot!

- Tedd, amit mond neked, bolond - kiáltott rá Ser Jorah -, mielőtt mindannyiunkat megölnek!

Viserys nevetett.

- Nem ölhetnek meg. Nem onthatnak vért a szent városban... én azonban igen! - Kardja hegyét Daenerys mellei közé dugta és lefelé vágott vele, gömbölyű hasára. - Azt akarom, amiért idejöttem - mondta neki. - A koronát akarom, amit megígért nekem. Megvásárolt téged, de nem fizette ki az árat. Mondd meg neki, hogy adja oda, ami jár, különben visszaveszlek! Téged, meg a tojásokat is. A nyavalyás csikóját megtarthatja. Kivágom a fattyút és itt hagyom neki! - A fegyver hegye áthatolt a selymen és a köldökébe szúrt. Látta, hogy Viserys sír. Sírt és nevetett egyszerre. Ez az ember, aki valaha a bátyja volt.

Halkan, mintha nagyon távolról érkezne, Dany meghallotta szolgálólánya, Jhiqui rémült zokogását. A lány könyörgött, hajtogatta, hogy nem meri lefordítani, hogy a khal megkötözné és a lovával felvonszolná a Hegyek Anyjára. Dany átölelte a lányt.

- Ne félj! - nyugtatta meg. - Majd én megmondom neki.

Nem volt biztos benne, hogy ismer-e elég szót, amikor azonban befejezte a mondandóját és Khal Drogo nyersen odavetett néhány mondatot dothraki nyelven, tudta, hogy megértette. Élete napja lelépett a magas padról.

- Mit mondott? - kérdezte pislogva az ember, aki egykor a bátyja volt.

Olyan csend lett a teremben, hogy hallotta a csengettyűket Khal Drogo hajában, amint minden lépésnél halkan csilingelnek. A vérlovagok követték, mint három réz árny. Daenerys ereiben megfagyott a vér.

- Azt mondja, pompás aranykoronád lesz, amely láttán reszketnek majd az emberek.

Viserys elmosolyodott és leeresztette a kardját. Ez volt a legszomorúbb az egészben, ez kínozta a lányt a legjobban utána... ez a mosoly az arcán.

- Csak ezt akartam - szólalt meg. - Amit megígértek nekem.

Amikor élete napja odaért hozzá, Dany átkarolta a derekát. A khal egyetlen szót vakkantott, és a vérlovagok előrelendültek. Qotho a karjainál fogva ragadta meg az embert, aki egykor a bátyja volt. Haggo hatalmas marka egyetlen határozott mozdulatával kicsavarta a csuklóját. Cohollo kivette a kardot megbénult ujjai közül. Viserys még most sem értette.

- Nem! - kiabált. - Nem érhettek hozzám, én vagyok a sárkány, a sárkány, és meg fognak koronázni!

Khal Drogo leoldotta az övét. A súlyos, díszes medálok tömény aranyból készültek, mindegyikük akkora volt, mint egy férfi tenyere. Egy parancsot kiáltott. A szakács rabszolgák kivettek egy nehéz vas főzőedényt a tűzhelyből, a földre öntötték belőle a zsírt és visszatették a tűzre. Drogo beledobta az övet és kifejezéstelen arccal figyelte, ahogy a medálok vörössé válnak és kezdik elveszíteni az alakjukat. A lány látta a táncoló lángokat az óniksz szemekben. Egy rabszolga egy pár lószőr kesztyűt adott neki. A khal felhúzta, s közben egyetlen pillantást sem vetett az emberre.

Viserys a halállal szembenéző gyáva, hitvány alakok magas, artikulátlan üvöltését hallatta. Rugdalózott, vergődött, nyüszített, mint egy kutya, és sírt, mint egy gyerek, de a dothrakik erősen tartották. Ser Jorah Dany mellé lépett és a vállára tette a kezét.

- Fordulj el, hercegnőm, kérve kérlek!

- Nem - a lány védelmezőn összefonta a két kezét gömbölyű hasán.

Viserys végül ránézett.

- Húgom, kérlek... Dany, mondd meg neki... ne hagyd... drága húgom...

Amikor az arany félig elolvadt és kezdett folyékonnyá válni, Drogo belenyúlt a tűzbe és felkapta az edényt.

- Korona! - mennydörögte. - Itt! Korona Szekérkirálynak!

Azzal felfordította a lábost az ember feje fölött, aki egykor a bátyja volt.

A hangban, amit Viserys Targaryen hallatott, amikor az iszonyatos vassisak eltakarta az arcát, semmi emberi nem volt. A lába őrjöngve taposta a poros földet, egyre lassabban, majd megállt. Ol-

vadt arany kövér cseppjei hullottak a mellkasára, lángra gyújtva a vörös selymet... ám egyetlen csepp vért sem ontottak.

Nem volt sárkány, gondolta Dany furcsa nyugalommal. A tűz nem tehet kárt egy sárkányban.

EDDARD

A Deres alatti kriptában lépkedett, ahogyan már ezerszer azelőtt. A Tél Királyai követték őt jeges szemükkel, a lábaiknál heverő rémfarkasok pedig utána fordították kőfejüket és rávicsorogtak. Legvégül odaért a sírhoz, amelyben az apja aludt Brandon és Lyanna mellett.

- Ígérd meg, Ned! - suttogta Lyanna szobra. Halványkék rózsákból font virágfüzért viselt. A szemei vért könnyeztek.

Eddard Stark hirtelen felült. A szíve vadul kalapált, a takarók kusza összevisszaságban hevertek az ágyon. A szobában koromsötét volt és valaki dörömbölt az ajtón.

- Lord Eddard! - kiabálta egy hang.

- Egy pillanat! - kábultan és meztelenül az ajtóhoz botladozott a hálótermen. Kinyitotta az ajtót. Tomard állt ott felemelt ököllel és Caynt egy gyertyával a kezében. Kettejük között ott állt a király intézője.

A férfi arcát akár kőből is kifaraghatták volna, olyan kevés érzelmet árult el.

- Segítő Uram! - kántálta. - Őfelsége a király a jelenlétedet óhajtja. Azonnal.

Robert tehát visszatért a vadászatból. Jóval később, mint kellett volna.

- Szükségem van néhány percre, hogy felöltözhessek.

Ned otthagyta a férfit az ajtó előtt. Cayn felsegítette rá a ruháit: egy fehér vászontunikát, egy szürke köpönyeget, egy nadrágot, amelyet begipszelt lába felett átvágtak, hivatalának jelvényét, végül pedig egy súlyos ezüstszemekből font övet. A derekára csatolta a valyriai tőrt.

A Vörös Torony sötét volt és néma, ahogy Cayn és Tomard átkísérték a belső hídon. A lassan telivé érő hold alacsonyan függött a falak felett. A mellvéden egy aranyköpenyes őrszem rótta a köreit.

A királyi lakrész Maegor Erődjében, egy erős, szögletes erődben volt, amely a Vörös Torony szívében, tizenkét lábnyi vastag falak ölelésében helyezkedett el, egy száraz árokkal körülvéve, melynek az aljába vasszegeket vertek. Vár volt a váron belül. A híd túlsó végén Ser Boros Blount állt őrt, fehér páncélja kísértetiesen fénylett a holdvilágban. Odabent Ned elhaladt a Királyi Testőrség másik két lovagja mellett. Ser Preston, a lépcső aljában strázsált, Ser Barristan Selmy pedig a király hálótermének ajtaja előtt várakozott. Három fehérköpönyeges ember, jutott Ned eszébe. Az emlék különös borzongással töltötte el. Ser Barristan arca éppolyan fehér volt, mint a páncél, amit viselt. Elég volt rápillantania, s Ned azonnal tudta, hogy valami rettenetes dolog történt. A királyi intéző kinyitotta az ajtót.

- Lord Eddard Stark, a Király Segítője! - jelentette.

- Vezesd ide! - Robert hangja furcsán tompa volt.

A szoba két végében elhelyezett kandallókban égő tüzek bánatos vörös fénybe burkolták a helyiséget. A hőség fojtogató volt odabenn. Robert a baldachinos ágyon feküdt. Az ágy mellett Pycelle nagymester sürgölődött, Lord Renly pedig idegesen járkált fel-alá a csukott ablakok előtt. Szolgálók szaladgáltak ki-be, fát dobáltak a tűzre és bort forraltak. Cersei Lannister az ágy szélén ült férje mellett. A haja zilált volt, mintha álomból ébredt volna, a szemeiben azonban semmi nyoma nem volt az álmosságnak. Követték Nedet, ahogy Tomard és Cayn segítségével átsántikált a helyiségen. Úgy tűnt, nagyon lassan mozog, mintha még most is álmodna.

A király csizmája még mindig a lábán volt. Ned a bőrruhához tapadt száradt sarat és fűszálakat látott ott, ahol a lába kilógott a takaró alól. A padlón zöld zeke hevert. Az elején hosszan fel volt hasítva és vörösesbarna foltok pettyezték. A szobában füst, vér és halál szaga terjengett.

- Ned - suttogta a király, amikor meglátta. Az arca fehér volt, mint a tej. - Gyere... közelebb.

Az emberei közelebb támogatták. Ned megkapaszkodott az ágy egyik oszlopába. Csak lepillantott Robertre, és rögtön látta, milyen nagy a baj.

- Mi...? - kezdte összeszorult torokkal.

- Egy vadkan - Lord Renly még mindig a vadászruháját viselte. A köpönyegét vér fröcskölte be.

- Az ördög - sóhajtott a király. - Az én hibám. Túl sok bor, a fene egyen meg. Elvétettem az

ütést.

- És a többiek hol voltak? - támadt Ned Lord Renlyre. - Hol volt Ser Barristan és a Királyi Testőrség?

Renly szája megvonaglott.

- A bátyám azt parancsolta, hogy álljunk félre, mert egyedül akarja elejteni a vadkant.

Eddard Stark felemelte a takarót.

Mindent megtettek, hogy bekötözzék, de ez távolról sem volt elég. A vadkan rettenetes példány lehetett. Az agyara az ágyékától a mellkasáig felhasította a királyt. A borban áztatott kötések, amiket Pycelle nagymester alkalmazott már feketéllettek a vértől, a seb szaga pedig förtelmes volt. Ned gyomra felkavarodott. Visszaejtette a takarót.

- Büdös - mondta Robert. - A halál szaga, ne hidd, hogy nem érzem. Jól elbánt velem a rohadék, mi? De... de drágán megfizetett érte, Ned. - A király mosolya éppolyan rettenetes volt, mint a sebe. A fogai vöröslöttek. - Beledöftem egy tőrt a szemébe. Csak kérdezd meg őket! Csak kérdezd.

- Így volt - dörmögte Lord Renly. - A bátyám parancsára elhoztuk magunkkal a tetemet.

- A lakomára - suttogta Robert. - Most menjetek el. Mindannyian. Beszélnem kell Neddel.

- Robert, drága uram... - kezdte Cersei.

- Azt mondtam, menj el - Robert hangjában felbukkant régi hevességének halvány nyoma. - Mit nem értesz belőle, asszony?

Cersei összeszedte a szoknyáját és a méltóságát, s kivonult az ajtón. Lord Renly és a többiek követték. Pycelle nagymester még hátramaradt egy pillanatra. A keze remegett, ahogy odanyújtott a királynak valami sűrű, fehér folyadékot.

- A mák teje, felséges uram - mondta neki. - Idd meg! A fájdalomra.

Robert félreütötte a kupát a keze fejével.

- Tűnj innen! Nemsokára úgyis elalszom, vén bolond. Kifelé!

Pycelle nagymester sértett pillantást vetett Nedre, majd kisomfordált a szobából.

- Az ördög vigyen el, Robert! - szólalt meg Ned, amikor egyedül maradtak. A lába úgy hasogatott, hogy alig látott a fájdalomtól. Lehet azonban, hogy a bánat homályosította el a látását. Leereszkedett az ágyhoz, a barátja mellé. - Miért kell mindig ilyen nyakasnak lenned?

- Óh, rohadj meg, Ned - hörögte a király. - Megöltem a mocskot, nem? - Egy gubancos, fekete hajtincs hullott a szemébe, amikor felpillantott Nedre. - Ezt kellene tennem veled is. Nem hagyod nyugodtan vadászni az embert. Ser Robard megtalált. Gregor feje. Ronda egy gondolat. Nem szóltam a Vérebnek. Hadd lepje meg vele Cersei! - A nevetése nyögésbe fulladt, ahogy a teste görcsbe rándult a fájdalomtól. - Az istenek legyenek irgalmasak - suttogta visszafojtott kínnal. - A lány, Daenerys. Csak egy gyerek, igazad volt... ezért, a lányéit... az istenek a vadkant küldték... hogy megbüntessenek... - a király vért köhögött fel. - Rossz, rossz döntés volt, én... csak egy kislány... Varys, Kisujj, még az öcsém is... nem érnek semmit... senki sem mert nemet mondani nekem csak te, Ned... csak te... - felemelte a karját. A mozdulat fájdalmas és erőtlen volt. - Papírt és tintát. Ott, az asztalon. Írd, amit mondok neked!

Ned kisimította a papírt a térdén, a kezébe vette a tollat.

- Ahogy parancsolod, felség.

- Ez itt a végrendelete és utolsó szava Robertnek, a Baratheon házból, aki első e néven, az Andalok királya meg a többi... írd be az ostoba címeket, tudod, hogy megy ez. Ezennel megparancsolom, hogy Eddard, a Stark házból, aki Deres Ura és a Király Segítője, szolgáljon régensként és a Birodalom Védelmezőjeként a... a halálom után... hogy a nevemben... uralkodjon, míg a fiam, Joffrey nagykorúvá nem érik...

- Robert... - *Joffrey nem a te fiad,* akarta mondani neki, de a szavak nem jöttek ki a torkán. A szenvedés olyan tisztán volt látható Robert arcán, hogy nem tudott még nagyobb fájdalmat okozni. Ned tehát lehajtotta a fejét és írt, de ahol a király azt mondta, „a fiam, Joffrey", ő azt írta le, „az örökösöm". Úgy érezte, beszennyezte magát a csalással. A hazugságok, amelyeket a szeretetért mondunk, jutott eszébe. Az istenek bocsássanak meg nekem!

- Mit akarsz még kimondatni velem?

- Mondd... amit kell. Óvod és véded, régi és új istenek, tudod a szavakat. Írd. Én majd aláírom. Odaadod a tanácsnak, ha meghalok.

- Robert - Ned hangja eltompult a bánattól -, ne tedd ezt! Ne halj meg itt nekem! A birodalomnak szüksége van rád.

Robert megfogta a kezét. Az ujjai erősen szorították.

- Te olyan... olyan rosszul hazudsz, Ned Stark - szűrte a fogain keresztül. - A birodalom... a birodalom tudja... milyen nyomorult egy király voltam. Olyan rossz, mint Aerys, az istenek bocsássák meg nekem.

- Nem - suttogta Ned haldokló barátjának. - Nem olyan rossz, mint Aerys, felség. Távolról sem olyan rossz, mint Aerys.

Robert halvány, vörös mosolyt erőltetett az arcára.

- Legalább azt mondják majd... ezt az utolsó dolgot... ezt jól csináltam. Te nem fogsz csalódást okozni. Mostantól te uralkodsz. Gyűlölni fogod, még nálam is jobban... de jól fogod csinálni. Végeztél az írással?

- Igen, felség. - Ned odanyújtotta a papírt Robertnek. A király vakon odafirkantotta az aláírását. Egy elmaszatolt vérfoltot hagyott a papíron. - A lepecsételéshez tanúk kellenek.

- Szolgáljátok fel a vadkant a halotti toromon - recsegte Robert. - Almával a szájában, a bőrét ropogósra sütve. Egyétek meg a rohadékot! Nem érdekel, ha a torkotokon akad. Ígérd meg, Ned!

- Ígérem. - *Ígérd meg, Ned,* hallotta Lyanna hangját.

- A lány - folytatta a király. - Daenerys. Hadd éljen. Ha tudod, ha... nem túl késő... beszélj velük... Varyssal, Kisujjal... ne engedd, hogy megöljék! Segíts a fiamnak is, Ned. Legyen... jobb nálam! - Az arca megrándult. - Az istenek legyenek irgalmasak hozzám!

- Azok lesznek, barátom - mondta Ned. - Azok lesznek.

A király lehunyta a szemét és úgy tűnt, megnyugodott.

- Megölt egy disznó - motyogta. - Röhögni lenne kedvem, de nagyon fáj.

Ned nem nevetett.

- Visszahívjam őket?

Robert alig észrevehetően bólintott.

- Ahogy akarod. Az istenekre, miért van itt ilyen hideg?

A szolgálók beszaladtak a szobába és sietve fát raktak a tűzre. A királyné elment. Ez legalább apró megkönnyebbülést jelentett. Ha van egy kevés esze, Cersei fogja a gyerekeit és még hajnalhasadás előtt elmenekül, gondolta Ned. Már így is túl sokáig időzött.

Robert királyon sem látszott, hogy hiányolná. Utasította az öccsét, Renlyt és Pycelle nagymestert, hogy tanúskodjanak és pecsétjét a forró, sárga viaszba nyomta, amit Ned a levélre cseppentett.

- Most pedig adjatok valamit a fájdalomra és hagyjatok meghalni!

Pycelle nagymester sietve újabb kupányi máktejet kevert neki. Ezúttal a király nagy kortyokkal megitta. Fekete szakállát sűrű, fehér cseppek borították, amikor félrehajította a kupát.

- Fogok álmodni?

Ned válaszolt neki.

- Fogsz, uram.

- Jól van - mosolygott. - Átadom az üdvözletedet Lyannának, Ned. Vigyázz a gyerekeimre helyettem!

A szavak tőrként hatoltak Ned gyomrába. Egy pillanatig úgy érezte, kiszaladt a lába alól a talaj. Képtelen volt hazudni. Aztán eszébe jutottak a fattyúk: a kis Barra anyja mellénél, Mya a Völgyben, Gendry a kovácsműhelyben és a többiek mind.

- Vigyázni... fogok rájuk, mintha a sajátjaim lennének - szólalt meg vontatottan.

Robert bólintott és lehunyta a szemét. Ned nézte, ahogy régi barátja lágyan a párnák közé süllyed, ahogy a mák teje letörli az arcáról a fájdalmat. Az álom magába fogadta.

Súlyos láncok csilingeltek halkan, ahogy Pycelle nagymester odalépett Nedhez.

- Mindent megteszek, ami a hatalmamban áll, uram, de a seb elüszkösödött. Két napba telt, mire visszaértek vele. Mire odajutottam hozzá, már késő volt. Tudok enyhíteni őfelsége fájdalmán, de

már csak az istenek képesek meggyógyítani őt.

- Mennyi ideje van? - kérdezte Ned.

- Tulajdonképpen már halottnak kellene lennie. Még senkit sem láttam ilyen vadul kapaszkodni az életbe.

- A bátyám mindig erős volt - mondta Lord Renly. - Talán nem bölcs, de erős. - A szemöldöke csuromvizes volt az izzadságtól a hálóterem tikkasztó hőségében. Akár Robert szelleme is lehetett volna, ahogy ott állt, fiatalon, sötéten és jóképűen. - Megölte a vadkant. A belei kilógtak a hasából, de valahogy mégis megölte a vadkant. - A hangjából csodálat hallatszott ki.

- Robert sohasem volt olyan férfi, aki elhagyja a csatateret, míg egyetlen ellenség is áll -mondta neki Ned.

Odakint Ser Barristan Selmy még mindig a torony lépcsőin őrködött.

- Pycelle mester a mák tejével itatta meg a királyt - közölte vele Ned. - Tegyél róla, hogy senki se zavarja az álmát az engedélyem nélkül!

- Úgy lesz, ahogy parancsolod, uram - Ser Barristan öregebbnek látszott az éveinél. - Kudarcot vallottam szent feladatomban.

- Még a legigazabb lovag sem védelmezhet meg egy királyt saját maga ellen - sóhajtotta Ned. - Robert imádott vadkanra vadászni. Ezerszer is láttam, hogyan ejti el őket.

Ott állt, elszántan, egyetlen arcizma sem rezdült, a lábát keményen megvetette, kezében hatalmas lándzsája és legtöbbször szitkokat is szórt a rohamozó vadkanra, kivárta a legutolsó lehetséges pillanatot, amikor a szörny már majdnem rajta volt, majd egyetlen biztos, kegyetlen döféssel végzett vele.

- Senki sem tudhatta, hogy ez a vesztét fogja okozni.

- Kedves tőled, hogy ezt mondod, Lord Eddard.

- A király maga is így mondta. A bort okolta érte.

A fehérhajú lovag fáradtan bólintott.

- Őfelsége már imbolygott a nyeregben, mire kizavartuk a vadkant az odújából, mégis azt parancsolta, hogy mindannyian álljunk félre.

- Kíváncsi lennék, Ser Barristan - kérdezte halkan Varys -, hogy ki adta azt a bort a királynak.

Ned nem hallotta közeledni az eunuchot, de amikor megfordult, ott állt. Fekete bársony köntöst viselt, ami a földet söpörte, arcán friss púder.

- A bor a király saját tömlőjéből származott - felelte Ser Barristan.

- Csak egy tömlőből? A vadászattól úgy megszomjazik az ember!

- Nem számoltam. Bizonyosan több volt, mint egy. A fegyverhordozója minden alkalommal új tömlőt hozott neki, amikor úgy kívánta.

- Micsoda kötelességtudó ifjú! - jegyezte meg Varys. - Gondoskodott róla, hogy őfelsége ne szenvedjen hiányt frissítőben.

Ned keserű ízt érzett a szájában. Eszébe jutott a két világos hajú fiú, akiket Robert elzavart mellvértnyújtóért. A király aznap éjjel a lakoma alatt mindenkinek elmesélte a történetet és rázkódott a kacagástól.

- Melyik fegyverhordozó?

- Az idősebb - válaszolta Ser Barristan. - Lancel.

- Jól ismerem a fiút - jegyezte meg Varys. - Bátor legény, Ser Kevan Lannister fia, Lord Tywin unokaöccse és a királyné unokatestvére. Remélem, a drága gyermek nem hibáztatja magát. Jól emlékszem, mennyire sebezhetőek a gyermekek ifjú ártatlanságukban.

Valamikor nyilván Varys is volt fiatal. Ned azonban kételkedett benne, hogy valaha is ártatlan lett volna.

- Említetted a gyerekeket. Robert meggondolta magát Daenerys Targaryennel kapcsolatban. Bármilyen előkészületeket is tettél, azt akarom, hogy vond vissza őket. Azonnal.

- Fájlalom - sóhajtott Varys -, de az azonnal lehet, hogy túl késő. Attól tartok, azok a madarak már elrepültek. De megteszem, amit tudok, uram. Engedelmeddel.

Meghajolt és eltűnt a lépcsőn. Puhatalpú papucsa halkan susogott a köveken, ahogy lefelé bal-

lagott.

Cayn és Tomard éppen a hídon segítették át Nedet, amikor Lord Renly bukkant ki Maegor Erődjéből.

- Lord Eddard! - kiáltott Ned után. - Egy pillanatra, ha volnál olyan kedves.

Ned megállt.

- Ahogy kívánod.

Renly odasétált mellé.

- Küldd el az embereidet! - a híd közepén találkoztak, a száraz árok felett. A gödör alján sorakozó karók gonosz hegyét ezüstös fénybe vonta a holdvilág.

Ned intett. Tomard és Cayn meghajtották a fejüket és tiszteletteljesen elhátráltak. Lord Renly óvatosan a híd túlsó végében őrködő Ser Boros, majd a mögöttük lévő ajtó mellett posztoló Ser Preston felé pillantott.

- Az a levél - közelebb hajolt. - Régensség? A bátyám Védelmezővé, nevezett ki? - Nem várt választ. - Uram, harminc emberem van a személyes testőrségemben, azon kívül egyéb barátaim, lordok és lovagok. Adj egy órát és száz kardot bocsátok a rendelkezésedre.

- Ugyan mit kezdjek száz karddal, uram?

- Csapj le vele! Most, míg a kastély alszik - Renly megint Ser Borosra pillantott és a hangja türelmetlen suttogássá halkult. - El kel választanunk az anyjától Joffreyt, és a kezünkbe kell kaparintani. Védelmező ide vagy oda, akié a király, azé a királyság. Myrcellát és Tommen is el kell fognunk. Ha nálunk vannak a gyerekei, Cersei nem mer majd szembeszállni velünk. A tanács megerősít Védelmezői tisztedben és átadja neked Joffrey nevelését.

Ned hűvösen végigmérte.

- Robert még nem halt meg. Az istenek megkímélhetik az életét. Ha nem így történik, összehívom a tanácsot, hogy meghallgassák utolsó szavait és megvitassuk az öröklés ügyét, de nem fogom ezen a világon töltött utolsó óráit azzal meggyalázni, hogy vért ontok a házában és rémült gyermekeket rángatok ki az ágyból.

Lord Renly tett egy lépést hátrafelé, feszesen, mint az íj húrja.

- Minden perc, amit elvesztegetsz, több esélyt ad Cerseinek a felkészülésre. Mire Robert meghal, lehet, hogy már túl késő lesz... mindkettőnk számára.

- Akkor imádkozzunk, hogy Robert ne haljon meg!

- Erre kicsi az esély - felelte Renly.

- Az istenek néha kegyesek.

- A Lannisterek viszont nem - Lord Renly sarkon fordult és visszament a hídon át a toronyba, ahol a bátyja haldoklott.

Mire Ned visszatért a hálótermébe, kimerültnek és elkeseredettnek érezte magát, de mégsem lehetett kérdéses, hogy visszafekszik-e aludni. Most nem. Ha a hatalmasok játszmáját játszod, győzöl vagy meghalsz, mondta neki Cersei Lannister az istenerdőben. Azon kapta magát, hogy rágódik, vajon jól tette-e, hogy visszautasította Lord Renly ajánlatát. Nem voltak az ínyére ezek az intrikák, s nem volt becsületes dolog gyermekeket fenyegetni, de mégis... ha Cersei a menekülés helyett inkább a harcot választja, nagy szüksége lesz Renly száz kardjára, s még jóval többre.

- Kisujjt akarom - mondta Caynnak. - Ha nincs a lakosztályában, vigyél annyi embert, amennyi csak kell és fésüljétek át az összes csapszéket és bordélyt Királyvárban, míg meg nem találjátok! Hozzátok elém napkelte előtt! - Cayn meghajolt és távozott, Ned pedig Tomardhoz fordult. - A Szelek Boszorkánya az esti dagállyal hajózik ki. Kiválasztottad a kíséretet?

- Tíz ember, Porther parancsnoksága alatt.

- Húsz és te leszel a parancsnok - közölte Ned. Porther bátor férfi volt, de önfejű. Olyasvalakit szeretett volna, aki szilárd és van érzéke hozzá, hogy odafigyeljen a gyerekeire.

- Ahogy kívánod, uram - mondta Tom. - Nem mondhatnám, hogy sajnálom itt hagyni ezt a helyet. Hiányzik az asszony.

- Elhaladtok Sárkánykő mellett, amikor északnak fordultok. Szeretném, ha elvinnél egy levelet.

Tom nyugtalannak látszott.

- Sárkánykőre, uram? - a Targaryen ház szigeti erődjének baljós híre volt.

- Mondd meg Qos kapitánynak, hogy vonja fel a lobogómat, amint megpillantja a szigetet! Lehet, hogy nem örülnek a váratlan vendégeknek. Ha vonakodik, ajánlj fel neki bármit, amit csak kell. Adok neked egy levelet, amit személyesen Lord Stannis Baratheon kezébe kell eljuttatnod. Neki adod oda, senki másnak. Nem az intézőjének, nem a testőrparancsnokának, nem a nagyságos feleségének, hanem személyesen Lord Stannisnek adod át.

- Ahogy parancsolod, uram!

Miután Tomard elment, Lord Eddard Stark leült és az asztalon égő gyertya lángjába bámult. A bánat egy pillanatra legyűrte. Semmit sem szeretett volna jobban, mint felkeresni az istenerdőt, letérdelni a szívfa elé és imádkozni Robert Baratheon életéért, aki több volt a számára, mint egy fivér. Az emberek azt fogják suttogni, hogy Eddard Stark elárulta királya barátságát és kizárta a gyermekeit az örökségből. Csak remélhette, hogy az istenek jobban tudják majd, és hogy Robert is meghallja az igazságot a síron túli világban.

Ned elővette a király utolsó levelét. Ropogós, fehér pergamenguriga sárga viasszal lepecsételve, néhány szóval és egy vérfolttal. Milyen kicsi is a különbség győzelem és vereség, élet és halál között!

Tiszta papírlapot vett elő és belemártotta a tollát a tintatartóba. „Őméltóságának, a Baratheon házból való Stannisnek", írta. „Mire ez a levél eljut hozzád, bátyád, Robert, aki az utóbbi tizenöt évben királyunk volt, már halott lesz. Egy vadkan sebezte halálra, miközben a királyi erdőben vadászott..."

A betűk mintha vonaglottak és tekeregtek volna a papíron, ahogy a keze megállt. Lord Tywin és Ser Jaime nem olyan emberek, akik megadással fogadnák a vereséget. Inkább harcolnak majd, mintsem megfutamodnának. Nem vitás, Lord Stannis óvatos lett Jon Arryn halála után, de létfontosságú, hogy teljes erejével azonnal Királyvárba hajózzon, mielőtt a Lannisterek felvonulhatnának.

Ned a legnagyobb körültekintéssel válogatott meg minden szót. Amikor végzett, aláírta a levelet: Eddard Stark, Deres Ura, a Király Segítője és a Birodalom Védelmezője. Felitatta az elfolyt tintát, kétszer összehajtotta a papírost és megolvasztotta a pecsétviaszt a gyertya lángjában.

A régenssége nem lesz hosszú, tűnődött el, mialatt a viasz megpuhult. Az új király saját Segítőt fog választani. Ned szabadon hazamehet. Deresre gondolt és az arcán halvány mosoly jelent meg. Megint hallani akarta Bran kacagását, solymászni akart Robbal és nézni akarta, ahogy Rickon játszik. Szeretett volna álomtalan alvásba sodródni saját ágyában, miközben a karjaival szorosan átöleli hölgyét, Catelynt.

Éppen belenyomta a rémfarkasos pecsétet a lágy fehér viaszba, amikor Cayn visszatért. Vele volt Desmond is, kettejük között pedig Kisujj. Ned megköszönte az őreinek és elküldte őket.

Lord Petyr kitömött vállú, kék bársonytunikában volt. Ezüstös gallérját poszáták díszítették.

- Azt hiszem, kijár a gratuláció - szólalt meg és helyet foglalt.

Ned összevonta a szemöldökét.

- A király sebesülten fekszik a halál mezsgyéjén.

- Tudom - mondta Kisujj. - Azt is tudom, hogy Robert a Birodalom Védelmezőjének nevezett ki.

Ned a király levelére pillantott, amely ott hevert mellette az asztalon, sértetlenül.

- Ugyan hogy lehet, hogy tudsz róla, uram?

- Varys célozgatott rá - felelte Kisujj -, te pedig éppen most erősítetted meg.

Ned szája haragosan megrándult.

- A fenébe Varyssal meg a kismadaraival! Catelyn igazat mondott, annak az embernek valami sötét varázsereje van. Nem bízok benne.

- Kiváló. Fejlődsz - Kisujj előre hajolt. - Le merném azonban fogadni, hogy nem azért rángattál ide az éjszaka közepén, hogy az eunuchról csevegjünk.

- Nem - ismerte be Ned. - Tudom a titkot, aminek a védelmében Jon Arrynt megölték. Robert nem hagy maga után törvényes fiúgyermeket. Joffrey és Tommen Jaime Lannister fattyai, a király-

néval folytatott vérfertőző viszonyából születtek.

Kisujj felhúzta az egyik szemöldökét.

- Megdöbbentő - szólalt meg olyan hangon, amely arra utalt, hogy egyáltalán nincs megdöbbenve. - A lány is? Nem vitás. Tehát amikor a király meghal...

- A trón a jog szerint Lord Stannisre száll, mint az idősebbre Robert két öccse közül.

Lord Petyr végigsimított hegyes szakállán és elgondolkodott a dolgon.

- Úgy tűnik. Hacsak...

- Hacsak, uram? Nincs semmiféle hacsak. Stannis az utód. Ezen semmi sem változtathat.

- Stannis nem tudja elfoglalni a trónt a segítséged nélkül. Ha bölcs vagy, teszel róla, hogy Joffrey örökölje.

Ned megkövülten meredt rá.

- A becsületnek a szikrája is hiányzik belőled?

- Óh, egy szikrányi azért biztosan van bennem - válaszolta Kisujj hanyagul. - Hallgass végig! Stannis nem a barátod, és az enyém sem. Még a fivérei is alig tudják elviselni. Az az ember vasból van, kemény és hajlíthatatlan. Új Segítőt és új tanácsot fog választani, ebben biztos lehetsz. Minden bizonnyal megköszöni majd, hogy nekiadtad a koronát, de szeretni nem fog érte. Az ő utódlása pedig háborúhoz fog vezetni. Stannis nem ülhet nyugodtan a trónon, míg Cersei és a fattyai életben vannak. Gondolod, hogy Lord Tywin tétlenül nézi majd, ahogy a lánya fejét karóra tűzik? Kaszter Hegy fel fog kelni és nem lesz egyedül. Robert jónak látta megbocsátani olyanoknak, akik Aerys királyt szolgálták, ha hűséget fogadtak neki. Stannis kevésbé megbocsátó. Nem fogja elfelejteni Viharvég ostromát, Lord Tyrell és Lord Redwyne pedig nem mernek majd megfeledkezni róla. Mindenkinek jó oka lesz félni, aki a sárkányos lobogók alatt harcolt vagy részt vett Balon Greyjoy felkelésében. Ültesd csak Stannist a Vastrónra, és ígérem, a birodalom vérbe borul!

- Most nézzük az érem másik oldalát! Joffrey alig tizenkét éves és Robert neked adta a régenséget, uram. Te vagy a Király Segítője és a Birodalom Védelmezője. A hatalom a tiéd, Lord Stark. Nem kell mást tenned, csak kinyújtanod érte a kezed. Köss békét a Lannisterekkel! Engedd szabadon az Ördögfiókát! Add hozzá Sansát Joffreyhoz! Add hozzá a fiatalabb lányodat Tommen herceghez, az örökösöd pedig vegye el Myrcellát! Még négy év, mire Joffrey nagykorúvá válik. Addigra úgy fog rád tekinteni, mint második apjára, ha pedig nem, nos, akkor... négy év igen hosszú idő, uram. Elég rá, hogy megszabadulj Lord Stannistől. Aztán, ha Joffrey esetleg kellemetlenkedne, napvilágra hozzuk a kis titkát és Lord Renlyt ültetjük a trónra.

- Ültetjük? - ismételte meg Ned.

Kisujj vállat vont.

- Szükséged lesz valakire, akivel megoszthatod a terheidet. Biztosíthatlak róla, a bérem szerény lesz.

- A béred - Ned hangja jeges volt. - Lord Baelish, amit javasolsz, az árulás.

- Csak ha veszítünk.

- Felejtesz - folytatta Ned. - Elfelejted Jon Arrynt. Elfelejted Jory Casselt. Elfelejted ezt - előhúzta a tőrt és kettőjük közé fektette az asztalra. Sárkánycsont és valyriai acél, éles, mint a különbség jó és rossz, igaz és hamis között. Mint a különbség élet és halál között. - Elküldtek egy embert, hogy elvágja a fiam torkát, Lord Baelish.

Kisujj felsóhajtott.

- Attól tartok, valóban elfelejtettem, uram. Kérlek, bocsáss meg! Egy pillanatig megfeledkeztem róla, hogy egy Starkkal állok szemben - az ajka lebiggyedt. - Tehát Stannis és a háború?

- Ez nem választás kérdése. Stannis az örökös.

- Távol álljon tőlem, hogy vitába szálljak a Védelmezővel. Mit kívánsz akkor tőlem? Bizonyára nem a bölcsességem.

- Mindent el fogok követni, hogy elfelejtsem a... bölcsességedet - felelte Ned undorodva. -Azért hívtalak ide, hogy segíts, ahogyan azt Catelynnek megígérted. Ez vészterhes óra mindannyiunk számára. Robert engem nevezett ki Védelmezővé, ez igaz, de a világ szemében Joffrey még mindig a fia és az örököse. A királynénak van egy tucat lovagja és vagy száz fegyverese, akik megtesznek

bármit, amit csak parancsol nekik... elegen vannak, hogy legyűrjék a házi testőrségem maradékát. Könnyen lehet, hogy Jaime bátyja pedig, mialatt mi itt beszélgetünk, Királyvár felé tart egy egész Lannister sereggel a háta mögött.

- Neked pedig nincs sereged - Kisujj az asztalon heverő tőrrel játszadozott. Lassan forgatta egy ujjal. - Lord Renly és a Lannisterek között nem túl nagy a szerelem. Bronz Yohn Royce, Ser Balon Swann, Ser Loras, Lady Tanda, a Redwyne-ikrek... mindegyiküknek van lovagi kísérete és felesküdött kardjaik itt az udvarban.

- Renlynek harminc embere van a személyes testőrségében, a többieknek még kevesebb. Ez nem lenne elég, még akkor sem, ha biztos lehetnék benne, hogy mindegyikük engem támogat. Szükségem van az aranyköpenyesekre. A Városi Őrség kétezer főt számlál. Felesküdtek, hogy megvédik a kastélyt, a várost és a király békéjét.

- Ah, de ha a királyné királlyá nyilvánít valakit, a Segítő pedig valaki mást, kinek a békéjét fogják őrizni? - Lord Petyr megpöccintette a tőrt az ujjával. A fegyver forogni kezdett a tengelye körül. Körbe-körbe forgott és közben zörgött az asztalon. Amikor végül megállt, a hegye Kisujjra mutatott. - Nos, itt a válaszod - mondta és elmosolyodott. - Azt követik, aki fizet nekik.

Hátradőlt és Ned szemébe nézett. Zöldesszürke szemeiben gúny csillant.

- Úgy viseled a becsületedet, mint valami páncélt, Stark. Azt hiszed, majd megvéd mindentől, de csak arra jó, hogy leterhel és megnehezíti a mozgásodat. Nézd meg magad! Tudod jól, miért hívattál ide. Tudod jól, mire akarsz megkérni. Tudod jól, hogy meg kell tenni... de nem becsületes, s így a szavak a torkodon akadnak.

Ned nyaka merev volt a feszültségtől. Egy pillanatig olyan dühös volt, hogy inkább meg sem szólalt.

Kisujj elnevette magát.

- Ki kellene mondatnom veled, de az kegyetlenség volna... ne félj tehát, jó uram! A Catelyn iránt érzett szeretetem kedvéért még ebben az órában elmegyek Janos Slynthez és teszek róla, hogy a Városi Őrség a tiéd legyen. Hatezer arany megteszi. Egyharmada a parancsnoké, egyharmada a tiszteké, egyharmada pedig az embereké. Lehet, hogy fele ennyiért is meg tudnánk vásárolni őket, de inkább ne kockáztassunk!

Mosolyogva felvette a tőrt és a markolatával előre odanyújtotta Nednek.

JON

Jon éppen almás süteményből és véres hurkából álló reggelijét fogyasztotta, amikor Samwell Tarly lehuppant mellé az ágyra.

- A szentélybe hívattak - suttogta Sam izgatottan. - Felmentenek a kiképzés alól. Én is testvér leszek veletek együtt. El tudod ezt hinni?

- Nem, tényleg?

- Tényleg. Aemon mesternek kell segítenem a könyvtárban meg a madarakkal. Szüksége van valakire, aki tud írni és olvasni.

- Abban jó leszel - mosolygott Jon.

Sam nyugtalanul körülnézett.

- Ideje lenne indulnom. Nem szabad elkésnem, hátha meggondolják magukat.

Szinte ugrándozott örömében, ahogy áthaladtak a gazos udvaron. Meleg és napos idő volt. A Fal oldalán vékony patakocskákban csordogált le a víz, s a jég mintha szikrákat szórt volna.

A szentélyben a déli tájolású ablakon beszűrődő reggeli fény a nagy kristályra esett és megtörve a szivárvány színeibe burkolta az oltárt. Pypnek leesett az álla, amikor megpillantotta Samet, Varangy pedig oldalba bökte Grennt, de egyikük sem mert megszólalni. Septon Celladar egy füstölőt lóbált, amely nehéz illattal töltötte be a helyiséget, s Jont Lady Stark kicsiny Deresi szentélyére emlékeztette. A septon most az egyszer józannak látszott.

A főtisztek egy csoportban érkeztek meg. Aemon mester Clydasra támaszkodva, Ser Alliser komor és hideg tekintettel, Mormont parancsnok pedig pompás, ezüst medvekarmokkal összefogott, fekete gyapjúzekében. Mögöttük jött a három rend vezetője: a vörös képű Bowen Marsh, a főintéző, Othell Yarwyck, az Első Építő és Ser Jaremy Rykker, aki Benjen Stark távollétében a felderítők parancsnoka volt.

Mormont megállt az oltár előtt. A szivárvány visszatükröződött kopasz fejéről.

- Törvényen kívüliként érkeztetek hozzánk - kezdte. - Vadorzók, erőszaktevők, adósok, gyilkosok és tolvajok voltatok. Gyerekként érkeztetek hozzánk. Egyedül, láncokban, barátok és becsület nélkül érkeztetek hozzánk. Gazdagon és szegényen érkeztetek hozzánk. Vannak közöttetek, akik büszke házak nevét viselik. Másoknak csak fattyú nevük van, vagy egyáltalán nincs nevük. Ez nem számít. Mindez már a múlté. A Falon mindannyian egyetlen ház vagyunk.

- Ma este, amikor a nap lenyugszik és az éjszaka sűrűsödni kezd, leteszitek az eskütöket. Attól a pillanattól kezdve az Éjjeli Őrség Felesküdött Testvérei lesztek. Megtisztultok a bűneitektől, adósságotokat elfelejtik. Ugyanígy kell elfelejtenetek korábbi kötődéseteket, félretennetek haragotokat és elfelednetek régi sérelmeket és örömöket egyaránt. Itt újra kezdtek mindent.

- Az Éjjeli Őrség tagja a királyságnak szenteli az életét. Nem egy királynak, nem egy úrnak, sem pedig saját, vagy ura házának. Nem az aranynak, nem a dicsőségnek, sem pedig egy asszony szerelmének, hanem a királyságnak, annak minden lakójával együtt. Az Éjjeli Őrség tagja nem házasodik meg és nem fog fiakat nemzeni. A mi hitvesünk a kötelesség. A mi szeretőnk a becsület. Ti vagytok csak a fiaink, akiket valaha megismerünk.

- Megtanultátok az eskü szövegét. Jól gondoljátok meg, mielőtt kimondjátok őket, mert ha egyszer magatokra öltöttétek a fekete ruhát, már nincs visszaút. A szökés büntetése halál. - A Vén Medve megállt egy pillanatra, mielőtt folytatta volna. - Van olyan köztetek, aki el kívánja hagyni társaságunkat? Ha igen, menjen most és senki sem fogja kevesebbre tartani érte.

Senki sem mozdult.

- Jól van - mondta Mormont. - Ma este letehetitek az eskütöket Septon Celladar és rendetek elöljárója előtt. Van közöttetek olyan, aki a régi isteneket követi?

Jon felállt.

- Én, uram.

- Gondolom, el akarod mondani az imádat egy szívfa előtt, ahogy a nagybátyád is tette -fordult hozzá Mormont.

- Igen, uram - felelte Jon. A szentély isteneihez semmi köze sem volt: a Starkok ereiben az Elsők vére folyt.

Grenn suttogását hallotta maga mögött.

- Itt nincs istenerdő. Vagy van? Sohasem láttam itt istenerdőt.

- Egy bivalycsordát sem vennél észre, míg bele nem taposnak a hóba - súgta vissza Pyp.

- De igen - bizonygatta Grenn. - Már messziről észrevenném őket.

Mormont maga is alátámasztotta Grenn kételyeit.

- A Fekete Várnak nincs szüksége istenerdőre. A Falon túl a kísértetjárta erdő éppolyan érintetlenül áll ma is, ahogy a Hajnalkorban állt, hosszú idővel azelőtt, hogy az andalok áthozták volna a Hetet a keskeny tengeren. Találsz egy varsafa ligetet fél mérföldnyire innét, s ott talán megleled az isteneidet is.

- Uram! - Jon meglepetten pillantott hátra a hang hallatán. Samwell Tarly is felállt. A kövér fiú a tunikájába törölte izzadó tenyerét. - Elmehetnék... elmehetnék én is? Hogy elmondhassam az imáimat ez előtt a szívfa előtt?

- A Tarly ház is a régi isteneket követi? - kérdezte Mormont.

- Nem, uram - felelte Sam vékony, ideges hangon. A magas rangú tisztek megrémítették, Jon jól tudta ezt, és azt is, hogy legjobban magától a Vén Medvétől félt. - A Hét fényében kaptam a nevemet a Szarv hegyi szentélyben, ahogy az apám is és az ő apja és az összes Tarly ezer éve.

- Miért hagynád el atyád és házad isteneit? - kérdezte csodálkozva Ser Jaremy Rykker.

- Már az Éjjeli Őrség a házam - válaszolta Sam. - A Hét sohasem válaszolt az imáimra. A régi istenek talán megteszik.

- Ahogy akarod, fiú - szólalt meg Mormont. Sam megint leült, ahogy Jon is. - Mindenkit beosztottunk egy rendbe szükségleteink és saját adottságaitok és képességeitek alapján.

Bowen Marsh előrelépett és átadott neki egy papírt. A parancsnok kigöngyölte és hangosan olvasni kezdett.

- Halder, az építőkhöz! - kezdte. Halder helyeslően biccentett.

- Grenn, a felderítőkhöz! Albert, az építőkhöz! Pypar, a felderítőkhöz!

Pyp Jonra pillantott és mozgatni kezdte a füleit.

- Samwell, az intézőkhöz!

Sam megkönnyebbülten sóhajtott és megtörülgette a homlokát egy selyemdarabbal.

- Matthar, a felderítőkhöz! Dareon, az intézőkhöz! Todder, a felderítőkhöz! Jon, az intézőkhöz!

Az intézők? Jon egy pillanatig nem hitt a fülének. Mormont bizonyára rosszul olvasta. Már azon volt, hogy feláll, megszólal, megmondja nekik, hogy tévedés történt... és akkor meglátta, hogy Ser Alliser őt figyeli. A szeme fénylett, mint két obszidián forgács, s a fiú azonnal megértette.

A Vén Medve összetekerte a papírost.

- Az elöljárók tájékoztatnak benneteket a dolgotokról. Az istenek őrizzenek meg benneteket, testvérek! - A parancsnok félig meghajolt feléjük és távozott. Ser Alliser vele tartott. A száján halvány mosoly bujkált. Jon még sohasem látta a fegyvermestert ilyen boldognak.

- Felderítők, utánam! - kiáltotta Ser Jaremy Rykker, miután a parancsnok elment. Pyp Jonra bámult, miközben lassan felállt. A fülei vörösek voltak. Grenn szélesen vigyorgott és úgy látszott, nem fogja fel, hogy valami nincs rendjén. Matt és Varangy csatlakoztak hozzájuk és Ser Jaremy nyomában kivonultak a szentélyből.

- Építők! - szólalt meg a hatalmas állkapcsú Othell Yarwyck. Halder és Albert utánaeredtek.

Jon hitetlenkedve nézett körül. Aemon mester vak szemei a fény felé fordultak, amelyet nem látott. A septon kristályokat rendezgetett az oltáron. Csak Sam és Dareon maradtak a padon. Egy kövér fiú, egy énekes... és ő.

Bowen Marsh főintéző összedörzsölte kövér kezeit.

- Samwell, te Aemon mesternek fogsz segédkezni a madárházban és a könyvtárban. Chett a kutyaólakhoz megy, hogy a lovaknál segítsen. Megkapod a celláját, hogy éjjel-nappal a mester közelében legyél. A mester nagyon öreg és nagyon értékes számunkra.

- Dareon, úgy hallottam, sok magas úr asztalánál énekeltél már és megosztották veled ételüket-

italukat. A Keleti Őrségbe küldünk. Az ízlésed talán a segítségére lehet Cotter Pyke-nak, amikor megérkeznek a kereskedőgályák. Túl sokat fizetünk a sózott húsért és a pácolt halért. Az olívaolaj minősége pedig, amit mostanában kapunk, gyalázatos. Jelentkezz Borcasnál, ha megérkezel. A hajók közt majd elfoglal valamivel.

Marsh mosolyogva Jon felé fordult.

- Mormont parancsnok saját személyes intézőjének kívánt téged, Jon. Egy cellában fogsz aludni a lakrésze alatt, a Parancsnoki Toronyban.

- Na és mi lesz a feladatom? - kérdezte Jon élesen. - Én fogom felszolgálni a parancsnok ételét, segítek megkötni a ruháit, meleg vizet hozok a fürdőjéhez?

- Természetesen - Marsh feddően nézett rá a hangneme miatt. - Továbbítod az üzeneteit, őrzöd a tüzet a szobájában, naponta cseréled a takaróját, a lepedőjét és minden egyebet megteszel, amire a parancsnok utasít.

- Minek tartasz, szolgának?

- Nem - szólalt meg Aemon mester hangja a szentély túlsó végéből. Clydas felsegítette. -Az Éjjeli Őrség tagjának tartottunk... de könnyen lehet, hogy tévedtünk ebben.

Jonnak minden önuralmára szüksége volt, hogy ne hagyja faképnél őket. Vajon komolyan azt akarják, hogy hátralévő napjaiban vajat köpüljön és zekét varrjon, mint egy lány?

- Elmehetek? - kérdezte mereven.

- Ahogy akarod - felelte Bowen Marsh.

Dareon és Sam vele tartottak. Szó nélkül mentek le az udvarra. Odakint Jon felnézett a Falra, amely csillogott a napsütésben. Az olvadó jég ezernyi vékony érben folydogált le az oldalán. Jon úgy érezte, hogy dühében egyetlen pillanat alatt szét tudná zúzni az egészet, nem törődve azzal, mi lesz utána.

- Jon! - szólalt meg Samwell Tarly izgatottan. - Várj! Nem látod, mi folyik itt?

Jon haragosan fordult feléje.

- Én csak Ser Alliser véres kezét látom, ez minden! Meg akart szégyenítem és ez sikerült is neki!

Dareon rápillantott.

- Az intézői munka jó az olyanoknak, mint te meg én, Sam, de nem felel meg Lord Jégcsapnak!

- Jobb vívó és jobb lovas vagyok bármelyikőtöknél! - csattant fel Jon. - Ez nem igazság!

- Igazság? - vigyorodott el Dareon. - A lány ott várt rám, anyaszült meztelenül. Besegített az ablakon, és nekem beszélsz igazságról? - Faképnél hagyta őket.

- Nem szégyen intézőnek lenni - mondta Sam.

- Azt hiszed, azzal szeretném tölteni életem hátralévő részét, hogy egy öregember alsóneműjét mosom?

- Az az öregember az Éjjeli Őrség parancsnoka - emlékeztette Sam. - Éjjel-nappal vele leszel. Igen, te töltesz majd bort neki és gondoskodsz róla, hogy az ágyneműje friss legyen, de te veszed át a leveleit is, te kíséred el a tanácskozásokra, te leszel a fegyverhordozója a csatában. Olyan közel leszel hozzá, mint az árnyéka. Mindenről tudni fogsz, mindennek a részese leszel... és a főintéző azt mondta, Mormont személyesen téged akart!

- Amikor kicsi voltam, az apám ragaszkodott hozzá, hogy ott legyek vele a fogadóteremben, valahányszor csak kihallgatást tartott. Amikor Égikertbe lovagolt, hogy térdet hajtson Lord Tyrell előtt, magával vitt. Később aztán inkább Dickont vitte, engem pedig otthon hagyott és már nem törődött vele, végigülöm-e a kihallgatásokat, míg Dickon ott volt. Az örökösét akarta maga mellett tudni, hát nem érted? Azt akarta, hogy figyeljen és tanuljon mindabból, amit tesz. Lefogadom, hogy ezért akart téged Lord Mormont. Mi más oka lenne rá? A parancsnokságra akar nevelni.

Jon megdöbbent. Ez igaz volt. Lord Eddard is gyakran elvitte Robbot a tanácskozásokra Deresben. Lehet, hogy Samnek igaza van? Azt mondják, az Éjjeli Őrségben még egy fattyú is magasra emelkedhet.

- Én sohasem kértem ezt - jegyezte meg konokul.

- Egyikünk sem azért van itt, mert kérte - emlékeztette Sam.

Havas Jon hirtelen elszégyellte magát.

Gyáva volt vagy sem, Samwell Tarlyban megvolt a bátorság, hogy férfiként viselje el a sorsát. A Falon mindenki csak azt kapja, amit kiérdemel, mondta neki Benjen Stark akkor éjjel, amikor utoljára látta. *Te nem vagy felderítő, Jon, csak egy zöldfülű, akin még ott a nyár illata.* Úgy hallotta, a fattyúk gyorsabban nőnek fel, mint a többi gyerek. A Falon vagy felnő valaki vagy meghal.

Jon mélyet sóhajtott.

- Igazad van. Úgy viselkedtem, mint egy kisfiú.

- Akkor tehát maradsz és imádkozol velem?

- A régi istenek várnak ránk - mosolyt erőltetett az arcára.

Késő délután indultak. A Falon nem volt kapu, sem itt a Fekete Várban, sem másutt háromszáz mérföldes hosszában. Átvezették a lovakat egy szűk, jégbe vájt alagúton. Hideg, sötét falak nyomták össze őket, ahogy a járat kanyargott. Háromszor állták útjukat vasrácsok és meg kellett állniuk, míg Bowen Marsh elővette a kulcsait és kinyitotta a roppant láncokat, amelyek biztosították az átjárót. Ahogy ott várakozott a főintéző mögött, Jon érezte a fölébük nehezedő iszonyatos tömeget. Hidegebb volt idelent, mint egy sírban és sokkal, sokkal nagyobb csend. Különös megkönnyebbülést érzett, amikor kibukkantak a délutáni napfényre a Fal északi oldalán.

Sam pislogni kezdett a hirtelen verőfényben és aggódva nézett körül.

- A vadak... nem... sohasem mernének ilyen közel jönni a Falhoz, ugye?

- Még sohasem jöttek - Jon nyeregbe szállt. Amikor Bowen Marsh és az őket kísérő felderítők is lóra ültek, Jon a szájába dugta két ujját és éleset füttyentett. Szellem előbukkant az alagútból.

A főintéző lova felnyerített és hátrálni kezdett a rémfarkas elől.

- Ezt a szörnyet is hozni akarod?

- Igen, uram - felelte Jon. Szellem felkapta a fejét, mintha e levegőt kóstolgatná. Egy szempillantás múlva már ott sem volt, átszáguldott a széles, gazzal benőtt mezőn és eltűnt a fák között.

Mihelyt beléptek az erdőbe, más világban találták magukat. Jon gyakran vadászott az apjával, Joryval és Robbal, a fivérével. Úgy ismerte a Deres körüli farkaserdőt, mint bárki más. A kísértetjárta erdő nem sokban különbözött tőle, az érzés azonban teljesen más volt.

Lehet, hogy minden csak a tudat miatt volt. Most lépték át a világ végének határát és ez valahogy mindent megváltoztatott. Az árnyékokat sötétebbnek látták, a zajokat baljósabbnak hallották. A fák közel hajoltak hozzájuk és kizárták a lenyugvó nap fényét. A lovak patája alatt vékony hóréteg ropogott, a hangja olyan volt, mintha csontok törtek volna. Amikor a szél megzörgette a leveleket, Jon úgy érezte, hogy egy jeges kéz csúszik felfelé a gerincén. A Fal mögöttük volt, s azt, hogy előttük mi van, csak az istenek tudták.

A nap már lehanyatlott a fák mögé, mire elérték útjuk célját, egy kis tisztást az erdő mélyén, ahol kilenc varsafa nőtt, nagyjából kört alkotva. Jon visszafojtotta a lélegzetét és látta, hogy Sam Tarly is döbbenten bámul. Még a farkaserdőben sem látott soha többet, mint kettőt vagy hármat együtt ezekből a fehér fákból. Egy kilenc fából álló liget hihetetlennek számított. A talajt lehullott levelek borították, felül vörösek, alul fekete, rothadt humusz. A széles, sima törzsek fehérek voltak, mint a csont és kilenc arc bámult a kör belseje felé. A megszáradt nedv, amely kérget vont a szemek elé, vörös volt és kemény, mint a rubint. Bowen Marsh megparancsolta nekik, hogy hagyják a lovakat a körön kívül.

- Ez szent hely. Nem fogjuk bemocskolni.

Amikor beléptek a ligetbe, Samwell Tarly lassan körbefordult és egyenként megnézett minden arcot. Nem volt köztük két egyforma.

- Figyelnek bennünket - suttogta. - A régi istenek.

- Igen - Jon letérdelt, Sam pedig követte a példáját.

Együtt mondták el a szavakat, ahogy az utolsó fénysugár is kihunyt nyugaton és a szürke nappal fekete éjszakába fordult.

- Halljátok a szavaimat és tanúsítsátok eskümet - szavalták. A hangjuk betöltötte a homályos ligetet. - Sűrűsödik az éj és elkezdődik az őrségem. Nem ér véget a halálom napjáig. Nem veszek feleséget, nem birtoklok földet, nem nemzek gyermeket. Nem viselek koronát és nem aratok diadalt.

A helyemen élek és halok meg. Kard vagyok a sötétségben. A falak őre vagyok. A tűz vagyok, amely elűzi a hideget, a fény, amely elhozza a hajnalt, a kürt, amely felébreszti az alvókat, a pajzs, amely az emberek birodalmát védelmezi. Az Éjjeli Őrségnek ajánlom életemet és becsületemet a mai éjszakára és mindegyikre, amely ezután következik.

Az erdő elcsendesedett.

- Kisfiúként térdeltetek le - csendült fel Bowen Marsh hangja. - Most keljetek fel az Éjjeli Őrség férfiúiként!

Jon kinyújtotta a kezét, talpra segítette Samet. A felderítők köréjük gyűltek, hogy mosolyogva kezet rázzanak velük, kivéve a vén, hórihorgas erdészt, Dywent.

- Jobb lenne elindulnunk visszafelé, uram - mondta Bowen Marshnak. - Lassan leszáll a sötétség és van valami az éjszaka illatában, ami nem tetszik nekem.

Egyszer csak megjelent Szellem. Halkan osont át két varsafa között. Fehér bunda és vörös szemek, döbbent rá Jon nyugtalanul. Mint a fák...

Volt valami a farkas szájában. Valami fekete.

- Mi van nála? - kérdezte a homlokát ráncolva Bowen Marsh.

- Szellem, hozzám! - Jon letérdelt. - Hozd ide!

A rémfarkas odaügetett hozzá. Jon hallotta, ahogy Samwell Tarlyban bennszakad a lélegzet.

- Az istenek kegyelmére - morogta Dywen. - Ez egy kéz.

EDDARD

A hajnal szürke fénye már beszűrődött az ablakán, amikor a patkók dübörgése felverte Eddard Starkot rövid, zaklatott álmából. Felemelte a fejét az asztalról és kinézett az udvarra. Odalent páncélt, bőrruhát és vörös köpönyeget viselő férfiak gyakorlatoztak. A reggel kardok csengésétől volt hangos és a lovagok szalmával kitömött bábharcosokat gázoltak le. Ned figyelte, ahogy Sandor Clegane végigvágtat a keményre döngölt talajon és lándzsája vashegye átüti az egyik bábu fejét. A vászon szétrepedt, a szalma szertefröcskölt, a Lannister őrök pedig tréfálkoztak és káromkodtak.

Ned eltűnődött, vajon neki szánják-e ezt a bátor bemutatót. Ha igen, Cersei nagyobb bolond, mint gondolta volna. A fene vinné el, miért nem szökött meg? Hiszen egyik esélyt adta neki a másik után...

A reggel borús volt és komor. Ned a lányaival és Septa Mordane-nal reggelizett. Sansa még mindig búsan és dacosan meredt az ételre és nem volt hajlandó enni, Arya azonban mindent felfalt, amit csak elé tettek.

- Syrio azt mondja, van időnk még egy utolsó leckére, mielőtt este elhajózunk - szólalt meg. - Szabad, Apa? Már minden holmimat becsomagoltam.

- Csak egy rövid lecke és hagyj időt magadnak a fürdésre és az átöltözésre! Azt akarom, hogy délben készen állj az indulásra, megértetted?

- Délben - ismételte Arya.

Sansa felpillantott.

- Ha ő elmehet a táncórára, én miért nem búcsúzhatok el Joffrey hercegtől?

- Boldogan elkísérem, Lord Eddard - ajánlkozott Septa Mordane. - Semmi szín alatt sem fordulhat elő, hogy lekési a hajót.

- Nem lenne helyes, ha most mennél Joffreyhoz, Sansa. Sajnálom.

Sansa szemébe könnyek szöktek.

- De miért?

- Sansa, nemes atyád jobban tudja - szólt rá Septa Mordane. - Nem kérdőjelezheted meg a döntéseit.

- Ez nem igazság! - Sansa felpattant az asztal mellől, felborította a székét és zokogva kirohant a toronyszobából.

Septa Mordane felemelkedett, de Ned intett neki, hogy maradjon ülve.

- Hadd menjen, Septa! Megpróbálom megmagyarázni neki, amint mindannyian biztonságosan hazaértünk Deresbe. - A septa bólintott, leült és nekilátott a reggelije maradékának.

Egy órával később Pycelle nagymester kereste fel Eddard Starkot a toronyszobában. A vállai beestek, mintha a súlyos mesterlánc túl nagy terhet jelentene számára.

- Uram - szólalt meg. - Robert Király eltávozott. Az istenek adjanak nyugalmat neki!

- Nem - felelte Ned. - Gyűlölte a nyugalmat. Adjanak neki az istenek szerelmet, nevetést és az igazságos harc örömét!

Furcsa volt, milyen üresnek érzi magát. Számított a látogatásra, a nagymester szavai azonban mégis megöltek benne valamit. Minden címét odaadta volna, hogy szabadon sírhasson... de Robert Segítője volt és az óra, amitől rettegett, elérkezett. - Légy olyan kedves és hívd össze a tanács tagjait ide, a szobámba! - utasította Pycelle-t. A Segítő Tornya olyan biztonságos volt, amilyen biztonságossá ő és Tomard csak tehették. Ugyanezt a tanácsteremről nem mondhatta el.

- Uram? - pislogott Pycelle. - A birodalom ügyei biztosan várhatnak holnapig, amikor a bánat már nem olyan friss.

Ned halk volt, de határozott.

- Attól tartok, most azonnal kell összehívnom a tanácsot.

Pycelle meghajolt.

- Ahogy a Segítő parancsolja.

Odahívta a szolgáit és elszalajtotta őket, majd hálásan elfogadta, amikor Ned székkel és egy ku-

pa édes sörrel kínálta.

A hívásra Ser Barristan Selmy érkezett elsőként makulátlan, fehér palástjában és pikkelyes páncéljában.

- Uraim - köszöntötte őket -, az én helyem mostantól az ifjú király mellett van. Kérlek, engedjétek meg, hogy távozzak!

- A te helyed itt van, Ser Barristan - közölte vele Ned.

A következő Kisujj volt. Ugyanaz a kék bársony és az ezüst, poszátákkal díszített gallér volt rajta, amelyet előző éjjel is viselt. A csizmája poros volt a lovaglástól.

- Uraim - szólalt meg mosolyogva, majd Nedhez fordult. - A kis feladatot, amivel megbíztál, Lord Eddard, elvégeztem.

Varys levendulaszínű köntösben lépett be, rózsaszínűn a fürdőtől. Kövér arca frissen mosott és púderezett volt, puha papucsai pedig hangtalanok.

- A kismadarak gyászos dalt énekelnek ma - sóhajtott fel, miközben helyet foglalt. - A királyság sír. Kezdhetjük?

- Amint Lord Renly megérkezik - felelte Ned.

Varys szomorú pillantást vetett rá.

- Attól félek, Lord Renly elhagyta a várost.

- Elhagyta a várost? - Ned számított Renly támogatására.

- Egy hátsó kapun át távozott hajnal előtt Ser Loras Tyrell és vagy ötven fegyveres kísérő társaságában - közölte velük Varys. - Amikor utoljára látták őket, sebesen dél felé vágtattak, minden bizonnyal Viharvég vagy Égikert irányába.

Ennyit tehát Renlyről és a száz kardjáról. Nednek egyáltalán nem tetszett a dolog, de semmit sem tehetett ellene. Előhúzta Robert utolsó levelét.

- A király maga mellé rendelt tegnap éjjel és megparancsolta, hogy jegyezzem le utolsó szavait. Lord Renly és Pycelle nagymester tanúként voltak jelen, amikor Robert lepecsételte a levelet. Meghagyta, hogy a tanács nyissa fel a halála után. Ser Barristan, ha volnál olyan kedves?

A Királyi Testőrség parancsnoka megvizsgálta a levelet.

- Robert király pecsétje, feltöretlenül - felnyitotta a levelet és elolvasta. - Lord Eddard ezennel a Birodalom Védelmezőjévé neveztetik ki és régensként uralkodik, míg az örökös nagykorú nem lesz.

Ő pedig már nagykorú, gondolta Ned, de nem ismételte el hangosan. Sem Pycelle-ben, sem Varysban nem bízott, Ser Barristant pedig a hűsége arra kötelezte, hogy megvédje a fiút, akit új királyának tartott. Az öreg lovag nem hagyná el egykönnyen Joffreyt. A csalás kényszerűsége keserű ízt hagyott a szájában, de Ned tudta, hogy most óvatosan kell lépkednie, meg kell tartania a tanácsot, végig kell játszania a játékot, míg régensi pozícióját meg nem szilárdítja. Elég ideje lesz az örökléssel foglalkozni, ha Arya és Sansa már biztonságban lesznek Deresben, Lord Stannis pedig megérkezett Királyvárba minden erejével.

- Felkérem a tanácsot, hogy erősítsen meg Védelmezői tisztségemben, ahogy azt Robert kívánta! - mondta Ned. Az arcukat figyelte és azon tűnődött, milyen gondolatok rejtőzhetnek Pycelle félig lehunyt szemei, Kisujj lusta félmosolya és Varys idegesen babráló ujjai mögött.

Az ajtó kinyílt. Kövér Tom lépett a toronyszobába.

- Bocsássatok meg, uraim, de a király intézője ragaszkodott hozzá...

A király intézője belépett és mélyen meghajolt.

- Nagyra becsült urak, a király a kistanács azonnali jelenlétét igényli a trónteremben.

Ned számított rá, hogy Cersei gyorsan visszaüt, a hívás nem érte váratlanul.

- A király halott - válaszolta -, de ennek ellenére veled megyünk. Tom, gyűjts össze egy kíséretet, ha megkérhetlek!

Kisujj lesegítette Nedet a lépcsőn. Varys, Pycelle és Ser Barristan közvetlenül mögöttük jöttek. Sodronyinges és acélsisakos fegyveresek kettős oszlopa várakozott a torony előtt. Nyolcan voltak. Szürke köpönyegek csapkodtak a szélben, ahogy az őrök átvezették őket az udvaron. A Lannisterek vöröse sehol sem látszott, de Nedet leginkább az aranyköpönyeges őrök száma nyugtatta meg a

mellvédeken és a kapuk előtt.

Janos Slynt a trónterembe vezető ajtó előtt várta őket. Díszes fekete és arany páncélt viselt, hóna alatt tarajos sisak. A parancsnok mereven meghajolt. Az emberei kitárták a hatalmas, húsz láb magas, bronzpántos tölgyfa ajtókat.

A királyi intéző bevezette őket.

- Köszöntsétek őfelségét, Joffreyt, a Baratheon és Lannister ház fiát, aki első ezen a néven, az Andalok, Rhoynar és az Elsők királyát, a Hét Királyság Urát és a Birodalom Védelmezőjét! - dalolta.

Hosszú volt a séta a terem túlsó végéig, ahol Joffrey várakozott a Vastrónus magasában. Ned, Kisujjtól támogatva lassan sántikált és ugrált a fiú felé, aki királynak nevezte magát. A többiek követték. Amikor először megtette ezt az utat, lóháton ült, kardot tartott a kezében, a falról pedig a Targaryenek sárkányai figyelték, ahogy lekényszeríti Jaime Lannistert a trónról. Kíváncsi volt, vajon Joffrey is olyan könnyen leszáll-e.

A Királyi Testőrség öt lovagja, mindenki Ser Jaime és Ser Barristan kivételével, félkörben állt a trón lábánál. Teljes páncélzatban voltak, lakkozott acélban tetőtől-talpig, vállukon hosszú, fehér palásttal, bal karjukra szíjazott fényes, fehér pajzzsal. Cersei Lannister másik két gyermekével Ser Boros és Ser Meryn mögött állt. A királyné tengerzöld köntösben volt, amelyet habfehér myri zsinórok szegélyeztek. Ujján aranygyűrűt viselt akkora smaragddal, mint egy galambtojás, fején pedig hozzáillő tiara csillogott.

Felettük Joffrey herceg ült a hegyek és élek között arany zekében és vörös selyemgallérban. Sandor Clegane a trónhoz vezető keskeny, meredek lépcső aljában strázsált. Sodronying és hamuszürke páncél volt rajta, fején vicsorgó kutyafej-sisakja.

A trón mögött húsz Lannister őr várakozott övükön függő kardokkal. Vállukon vörös köpönyeg, sisakjukon acéloroszlán. Kisujj azonban megtartotta az ígéretét: végig a falak mellett, Robert vadász- és csatajeleneteket ábrázoló falikárpitjai alatt a Városi Őrség aranyköpenyes katonái álltak merev vigyázzban. Mindegyikük keze nyolc láb hosszú, fekete vashegyben végződő lándzsa markolatára fonódott. Ötszörös túlerőben voltak a Lannisterekkel szemben.

Mire megálltak, Ned lába szinte lángolt a fájdalomtól. Egyik kezét Kisujj vállán tartotta, hogy lába könnyebben viselje testének súlyát.

Joffrey felállt. Vörös gallérját aranycérnával hímzett minták borították: ötven üvöltő oroszlán az egyik, ötven szökellő szarvas a másik oldalon.

- Megparancsolom a tanácsnak, hogy tegyen meg minden szükséges előkészületet a megkoronázásomhoz! - kiáltotta a fiú. - Két héten belül meg kívánom ejteni a szertartást. Ma fogadom hűséges tanácsnokaim esküjét.

Ned elővette Robert levelét.

- Lord Varys, légy olyan kedves és mutasd meg ezt a levelet Lannister úrnőmnek!

Az odavitte a levelet Cerseinek. A királyné egy pillantást vetett rá.

- A Birodalom Védelmezője - olvasta. - Ezt pajzsul szánod magad elé, uram? Egy darab papírt?

Eltépte a levelet, majd a darabokat újra eltépte és a fecniket a földre szórta.

- Azok a király szavai voltak - szólalt meg Ser Barristan döbbenten.

- Most új királyunk van - felelte Cersei Lannister. - Lord Eddard, amikor utoljára beszélgettünk, tanácsoltál nekem valamit. Hadd viszonozzam udvariasságodat! Térdre, uram! Térdelj le, fogadj hűséget a fiamnak, és megengedjük, hogy leköszönj Segítői tisztedről és életed hátralévő napjait a szürke pusztaságban töltsd el, amit otthonodnak nevezel.

- Bárcsak megtehetném - szólalt meg Ned komoran. Ha az asszony ennyire elszánta magát, hogy itt és most felhozza a dolgot, nem maradt más választása. - A fiadnak nincs joga a trónhoz, amin ül. Robert törvényes örököse Lord Stannis.

- Hazudsz! - kiabálta Joffrey vörös arccal.

- Anya, mit ért ez alatt? - kérdezte a királynétól Myrcella hercegnő panaszos hangon. - Akkor most nem Joff a király?

- Saját száddal ítéled el magad, Lord Stark - mondta Cersei Lannister. - Ser Barristan, fogjátok

el ezt az árulót!

A Királyi testőrség parancsnoka habozott. Egy szempillantással később Starkot őrök vették körül, páncélkesztyűs kezükben meztelen acél.

- S most az árulás a szavakról a tettekre is kiterjed! - kiáltotta Cersei. - Azt hiszed, Ser Barristan egyedül van, uram? - Fémen súrlódó fém baljós hangja hallatszott, ahogy a Véreb kivonta a kardját. A Királyi Testőrség és húsz vörös köpönyeges Lannister őr előre lépett.

- Öljétek meg! - visította a kis király a Vastrónról. - Öljétek meg mindet! Parancsolom!

- Nem hagysz más lehetőséget - mondta Ned Cersei Lannisternek. Odakiáltott Janos Slyntnek. - Parancsnok, vegyétek őrizetbe a királynét és a gyermekeit! Ne essék bántódásuk, de kísérjétek vissza a királyi lakrészbe és tartsátok ott őket őrizet alatt!

- Őrök! - vezényelt Janos Slynt és feltette a sisakját. Száz aranyköpenyes katona szegezte előre a lándzsáját és összezárták a sorokat.

- Nem akarok vérontást - mondta Ned a királynénak. - Parancsold meg az embereidnek, hogy tegyék le a kardjukat és senkinek sem...

A legközelebb álló aranyköpenyes Tomard hátába vágta a lándzsáját. Kövér Tom pengéje kiesett az elernyedt ujjak közül, ahogy a fegyver vörös hegye bőrruhát és sodronyinget átszakítva kibukkant a bordái közül. Halott volt, mire a kardja földet ért.

Ned kiáltása elkésett. Varly torkát maga Janos Slynt metszette el egyetlen villámgyors mozdulattal. Cayn megpördült, az acél megcsillant a kezében. Egy csapássorozattal visszaverte a legközelebbi lándzsást, s egy pillanatig úgy látszott, átverekszi magát, de akkor a Véreb rávetette magát. Sandor Clegane első vágása csuklóból leválasztotta Cayn kardforgató kezét, a második alatt pedig a férfi összecsuklott, a vállától a mellcsontjáig felhasítva.

Miközben az emberei sorra elestek körülötte, Kisujj kirántotta Ned tőrét a tokjából és az álla alá feszítette. Bocsánatkérően mosolygott.

- Figyelmeztettelek, hogy ne bízz meg bennem, ugye?

ARYA

- Fent! - kiáltotta Syrio Forel és a feje felé suhintott. A fakardok nagyot csattantak, ahogy Arya hárított.

- Bal! - kiáltotta és már süvített is a fegyver. A lányé oldalra röppent, hogy fogadja. A férfi fogai összekoccantak, amikor a két fapenge egymásnak csapódott.

- Jobb! - kiáltotta, „Lent!", „Balra!", majd megint „Balra!", egyre gyorsabban és gyorsabban, miközben előrenyomult. Arya hátrálva védett minden támadást.

- Előre! - figyelmeztette és amikor előrelendült, a lány félreugrott, elsöpörte a kardját és a válla felé suhintott. Majdnem megérintette, majdnem, olyan közeljárt, hogy elvigyorodott. Egy verítéktől csepegő hajtincs a szemébe lógott. Keze fejével hátrasimította.

- Bal! - dalolta Syrio. - Lent! - A kardjából csak elmosódott villanások látszottak és a Kis Csarnok visszhangzott a csattogástól. - Bal! Bal! Fent! Bal! Jobb! Bal! Lent! Bal!

A fapenge magasan a mellkasán találta el a lányt. Hirtelen szúró fájdalom nyilallt a testébe, annál is inkább, mert a rossz oldalról érte az ütés.

- Aú! - szisszent fel. Mire ma este valahol a tengeren aludni tér, új folt fog ott éktelenkedni. Minden sérülés lecke, emlékeztette magát, és minden leckétől jobbak leszünk.

Syrio hátralépett.

- Most halott vagy.

Arya grimaszt vágott.

- Csaltál! - kiáltott rá hevesen. - Azt mondtad, bal és jobbra támadtál!

- Úgy bizony. Te pedig halott lány vagy.

- De hazudtál!

- A szavaim hazudtak. A szemem és a karom az igazságot kiáltották, de te nem láttad.

- De igen - mondta Arya. - Minden pillanatban figyeltelek.

- A figyelem nem egyenlő a látással, halott lány. A vízi táncos lát. Gyere, tegyük le a kardot itt az ideje, hogy meghallgass egy kicsit.

A lány követte a falhoz, ahol a férfi leült egy padra.

- Syrio Forel első kard volt a braavosi Tengerúrnál, és tudod, ez hogyan történt?

- Te voltál a legjobb kardforgató a városban.

- Úgy bizony, de miért? Mások erősebbek, gyorsabbak, fiatalabbak voltak, miért Syrio Forel volt hát a legjobb? Most elmondom neked - Kisujja hegyét könnyedén a szemhéjához érintette. - A látás, az igazi látás, az a lényege az egésznek.

- Hallgasd! Braavos hajói olyan messzire vitorláznak, ameddig csak a szél fúj, különös és csodálatos földekre, amikor pedig visszatérnek, a kapitányok furcsa állatokat hoznak a Tengerúr állatkertjébe. Olyan állatokat, amilyeneket te még sohasem láttál: csíkos lovakat, hatalmas, pöttyös jószágokat olyan hosszú nyakkal, mint egy cölöp, akkora szőrös egérdisznókat, mint egy tehén, szúrós mantichorákat, tigriseket, amelyek egy erszényben cipelik a kölykeiket, szörnyű, két lábon járó gyíkokat, amelyeknek kasza van a karmuk helyén. Syrio Forel látta ezeket a dolgokat.

- Azon a napon, amiről most beszélek, az első kard nem régóta volt halott és a Tengerúr értem küldött. Sok merész kardforgató jött el hozzá, mindegyiket elküldte, s egyik sem tudta megmondani, miért. Amikor elébe járultam, egy székben ült és az ölében egy kövér, sárga macska volt. Elmondta nekem, hogy egy kapitánya hozta neki az állatot egy szigetről, ami túl van a napnyugtán. „Láttál már a kisasszonyhoz foghatót?" kérdezte tőlem.

- Én pedig azt mondtam neki: „ezer ilyet látok Braavos sikátoraiban minden éjjel". A Tengerúr nevetett és azon a napon kinevezett első kardnak.

Arya elfintorította az arcát.

- Nem értem.

Syrio összekoccintotta a fogait.

- A macska egy közönséges macska volt, semmi több. A többiek valami mesés állatra számítot-

tak, ezért azt is láttak maguk előtt. Mekkora, mondogatták. Nem volt nagyobb bármelyik más macskánál, csak kövér volt a lustaságtól, mert a Tengerúr a saját asztaláról etette. Milyen érdekes, kicsi fülei vannak, mondták. A füleit lerágták a marakodások során. Bár nyilvánvalóan kandúr volt, a Tengerúr „kisasszonynak" nevezte és a többiek pontosan annak is látták. Hallasz?

Arya elgondolkodott.

- Te láttad, mi volt ott.

- Úgy bizony. Csak az kell, hogy kinyisd a szemed! A szív hazudik és a fej megtréfál, de a szem az igazat látja. Nézz a szemeiddel! Hallj a füleiddel! Ízlelj a száddal! Szagolj az orroddal! Érezz a bőröddel! Akkor következik csak a gondolkodás, utána, s így megismered az igazságot.

- Úgy bizony - mondta Arya vigyorogva.

Syrio Forel is engedélyezett magának egy mosolyt.

- Azt gondolom, amikor elérjük ezt a ti Dereseteket, ideje lesz a kezedbe venned azt a tűt.

- Igen! - lelkendezett Arya. - Várj, amíg megmutatom Jon...

A Kis Csarnok hatalmas faajtaja hangos dörrenéssel kivágódott mögötte. Arya megpördült.

A Királyi Testőrség lovagja állt a boltív alatt, mögötte öt Lannister őr. Teljes páncélzatban volt, de a sisakrostélya fel volt emelve. Arya emlékezett a kókadt tekintetre és a rozsdabarna pofaszakállra, mert a lovag eljött Deresbe a királlyal: Ser Meryn Trant. A vörös köpönyegesek sodronyinget viseltek cserzett bőrmellény felett, acélsisakjukat pedig oroszlán díszítette.

- Arya Stark! - szólalt meg a lovag. - Gyere velünk, gyermek!

Arya bizonytalanul az ajkába harapott.

- Mit akartok?

- Az apád látni akar.

Arya előrelépett, de Syrio Forel megragadta a karját és visszatartotta.

- Miért küld Lord Eddard Lannistereket a saját emberei helyett? Nem értem.

- Vigyázz a szádra, táncmester! - mondta neki Ser Meryn. - Ez nem a te dolgod.

- Az apám sohasem küldene téged - jegyezte meg Arya. Felkapta a fakardját. A Lannisterek röhögni kezdtek.

- Tedd le a botot, leány! - szólt rá Ser Meryn. - A Királyi Testőrség, a Fehér Kardok Felesküdött Testvére vagyok.

- Az volt a Királyölő is, amikor végzett a régi királlyal - vágott vissza Arya. - Nem kell veled mennem, ha nem akarok.

Ser Meryn Trent kifogyott a béketűrésből.

- Kapjátok el! - utasította az embereit. Leengedte a sisakrostélyát.

Hárman megindultak előre, a sodronyingek halkan csilingeltek minden lépésnél. Arya hirtelen megijedt. A félelem mélyebbre hatol, mint a penge, mondta magában, hogy megfékezze vadul zakatoló szívét.

Syrio Forel a közeledő katonák elé lépett, fakardjával könnyedén a csizmáját ütögetve.

- Ott megálltok. Férfiak vagytok ti vagy kutyák, hogy egy gyereket fenyegettek?

- Félre az útból, vénember! - mordult rá az egyik vörös köpönyeges.

Syrio botja megvillant és nagyot csattant a sisakján.

- Syrio Forel vagyok és mostantól nagyobb tisztelettel beszélsz velem.

- Te kopasz féreg! - a férfi előrántotta a kardját. A bot megint felröppent, szemmel nem követhető sebességgel. Arya hangos csattanást hallott, ahogyan a kard a kőpadlónak ütődött. -A kezem! - vinnyogott az őr, törött ujjait szopogatva.

- Gyors vagy egy tánctanárhoz képest - jegyezte meg Ser Meryn.

- Te pedig lassú egy lovaghoz képest - felelte Syrio.

- Öljétek meg a braavosit és hozzátok ide a lányt! - parancsolta a fehér páncélos lovag.

Négy Lannister őr kardot rántott. A törött ujjú ötödik köpött egyet és bal kezével tőrt húzott elő az övéből.

Syrio Forel összekoccintotta a fogait és felvette vízi táncos pózát, az oldalát mutatva az ellenfélnek.

- Arya gyermekem! - kiáltotta. Nem nézett oda, egy pillanatra sem vette le a szemét a Lannisterekről. - Mára véget ért a táncóra. Jobb lesz, ha most elmész. Fuss apádhoz!

Arya nem akarta otthagyni, de megtanulta, hogy azt tegye, amit a férfi mond neki. Sebes, mint a szarvas, suttogta.

- Úgy bizony - jegyezte meg Syrio Forel, ahogy a Lannisterek közeledtek.

Arya szorosan megmarkolta a fakardját és hátrálni kezdett. Ahogy most figyelte Syriót, rádöbbent, hogy a férfi csak játszadozott vele, amikor párbajoztak. A vörös köpönyegesek három oldalról rontottak rá acélpengékkel a kezükben. Mellkasukat és karjukat sodronying takarta, nadrágjukba pedig acélkorongokat varrtak, de a lábszárukat csak bőr védte. A kezüket sem fedte semmi, sisakjuknak pedig csak orrvédője volt, nem rostélya a szemük előtt.

Syrio nem várta meg, míg odaérnek, hanem balra pördült. Arya még sohasem látott embert ilyen villámgyorsan mozogni. Az egyik kardot kivédte a botjával, egy másik elől pedig kitért. A második katona egyensúlyát vesztve nekiesett az elsőnek. Syrio a csizmájával hátba taszította és a két őr a földre esett. A harmadik átugrott felettük és a kardjával a vízi táncos feje felé suhintott. Syrio lebukott a penge alá és felfelé döfött. Az őr üvöltve esett össze. A nedves, vörös lyukból, ahol nemrég még a szeme volt, most vér patakzott.

A két felrúgott katona megpróbált feltápászkodni. Syrio képen rúgta az egyiket, a másik fejéről pedig lerántotta a sisakot. A tőrös férfi feléje döfött. Syrio a elkapta a szúrást a sisakkal, fakardjával pedig szétzúzta ellenfele térdkalácsát. Az utolsó vörös köpönyeges hangosan káromkodott és két kézzel megmarkolva a kardját, rávetette magát. Syrio jobbra gördült és a támadó pengéje sisakjától megfosztott társát érte a nyaka és a válla között, miközben az próbált lábra állni. A kard áthatolt a sodronyingen, a cserzett bőrön és a húson. A térdelő férfi felsikoltott. Mielőtt gyilkosa kiszabadíthatta volna a kardját, Syrio lecsapott az ádámcsutkájára. Az őr fojtott nyögést hallatott, hátratántorodott és nyakát szorongatta. Az arca kezdett elfeketedni.

Öten hevertek a földön ájultan, holtan vagy haldokolva, mire Arya elérte a hátsó ajtót, amely a konyhába vezetett. Még hallotta Ser Meryn Trant átkozódását.

- Nyavalyás barmok! - sziszegte és kivonta a kardját.

Syrio Forel megint felvette vívóállását és összekoccantotta a fogait.

- Arya, gyermekem - szólalt meg anélkül, hogy felé fordult volna -, most menj!

Láss a szemeddel, tanította neki a férfi. Ő látott. Ott állt a lovag tetőtől-talpig sápadt páncélba öltözve: lábát, torkát és kezeit fém borította, szemét elrejtette a magas fehér sisak, markában gyilkos acél. Vele szemben: Syrio bőrmellényben, fakarddal a kezében.

- Syrio, fuss! - sikoltotta.

- Braavos első kardja nem fut - mondta a férfi, ahogy Ser Meryn feléje suhintott. Syrio félretáncolt a vágás elől, a fakard elmosódott foltként száguldott a kezében. Egy szempillantás alatt ütések pattantak le a lovag halántékáról, könyökéről és torkáról. A fa megkondult a sisak, a páncélkesztyű és a nyakvédő fémjén. Arya lába a földbe gyökerezett. Ser Meryn támadott, Syrio hátrált. Hárította a következő ütést, félreugrott a második elől és elterelte a harmadikat.

A negyedik kettészelte a fegyverét, szilánkokra röpítette szét a fát és áthatolt az ólombélésen.

Arya zokogva megfordult és rohanni kezdett.

Átszáguldott a konyhákon és az éléskamrán, a pániktól vakon kerülgette a szakácsokat és konyhaslegényeket. Egy péksegéd lépett elé fatálcával a kezében. Arya fellökte. Frissen sült, illatos kenyérszeletek darabjai gurultak szanaszét a padlón. Kiáltozást hallott maga mögött, miközben megkerült egy megtermett hentest, aki húsvágó bárddal a kezében bámult rá. A karja könyékig vörös volt.

Most minden átvillant az agyán, amit Syrio Forel tanított neki. Sebes, mint a szarvas. Csendes, mint egy árny. A félelem mélyebbre hatol, mint a penge. Gyors, mint a kígyó. Nyugodt, mint az állóvíz. A félelem mélyebbre hatol, mint a penge. Erős, mint a medve. Vad, mint a tigris. A félelem mélyebbre hatol, mint a penge. Aki fél a vereségtől, már vereséget is szenvedett. A félelem mélyebbre hatol, mint a penge. A félelem mélyebbre hatol, mint a penge. A félelem mélyebbre hatol, mint a penge. Fakardjának markolata csúszós volt az izzadságtól, és Arya levegő után kapkodott,

mire elért a tornyocska lépcsőjéhez. Egy pillanatra megdermedt. Fel vagy le? Felfelé eljutna a kis udvar felett átívelő fedett hídhoz, ami a Segítő Tornyához vezet, de majdnem biztos volt benne, hogy ott várják. Soha ne azt tedd, amire számítanak, mondta egyszer Syrio. Arya megindult lefelé. Körbe-körbe rohant, kettesével és hármasával ugrált lefelé a keskeny lépcsőfokokon. Hatalmas, boltíves pincébe jutott. A falak mellett körös-körül söröshordókat raktak egymásra húsz láb magas halmokban. Az egyetlen fényforrást a magasan a falba vágott ferde ablakok jelentették.

A pince zsákutca volt. Nem vezetett más út kifelé, csak amerről érkezett. Nem mert visszamenni a lépcsőkön, de itt sem maradhatott. Meg kell találnia az apját, el kell mesélnie neki, mi történt. Az apja majd megvédi.

Arya az övébe dugta a fakardot és mászni kezdett. Hordóról hordóra ugrált, míg el nem érte az ablakot. Két kézzel megragadta a követ és felhúzta magát. Az ablak gyakorlatilag egy felfelé és kifelé vezető járat volt a három láb vastag falban. Arya kúszni kezdett a napfény felé. Amikor a feje elérte a talaj szintjét, a híd túloldalán volt, a Segítő Tornyánál.

A vaskos faajtó szilánkosan és törötten lógott a helyén, mintha fejszével verték volna szét. A lépcsőn egy halott ember feküdt arccal lefelé. A köpönyege összegyűrődött alatta, sodronyinge hátán vörös folt. Rémülten vette észre, hogy a holttest szürke gyapjúköpönyegét fehér szatén szegélyezi. Nem tudta megállapítani, ki az.

- Nem - suttogta. Mi folyik itt? Hol van az apja? Miért jöttek érte a vörös köpönyegesek? Eszébe jutott, mit mondott a sárga szakállas férfi aznap, amikor megtalálta a szörnyeket. Ha egy Segítő meghalhat, miért ne halhatna meg egy másik is? Arya érezte, hogy a szemébe könnyek szöknek. Visszafojtott lélegzettel hallgatózott. Küzdelem zaját hallotta a Segítő Tornyának ablakából: kiáltásokat, sikolyokat és fémnek csapódó fém hangját.

Nem mehet vissza. Az apja...

Arya behunyta a szemét. Egy pillanatig túl rémült volt ahhoz is, hogy megmozduljon. Megölték Joryt, Wylt, Hewardot és azt az őrt a lépcsőn, bárki volt is az. Az apját is megölhetik, sőt őt magát is, ha elfogják.

- A félelem mélyebbre hatol, mint a penge - mondta hangosan, de most nem volt értelme úgy tenni, mintha vízi táncos lenne. Syrio vízi táncos volt és a fehér lovag mostanra bizonyára végzett vele, s ő különben is csak egy magányos, ijedt kislány fakarddal a kezében.

Kivergődött az udvarra. Óvatosan körülnézett, majd felállt. A kastély elhagyatottnak látszott. A Vörös Torony sohasem volt elhagyatott. Az emberek bizonyosan a házaikban rejtőznek, elreteszelt ajtók mögött. Arya vágyakozva tekintett fel a hálóterme felé, majd eltávolodott a Segítő Tornyától. A falhoz lapulva osont árnyékról árnyékra. Próbálta azt képzelni, hogy macskákat üldöz... csakhogy most ő maga volt a macska és ha elkapják, végeznek vele.

Épületről épületre siklott, falakon mászott át, a hátát mindig a kőnek vetette, ha tudta, hogy senki ne lephesse meg. Jóformán baj nélkül elérte az istállót. Egy tucat páncélba öltözött aranyköpenyes rohant el mellette, miközben a belső hídon araszolt, de mivel nem tudta, kinek az oldalán állnak, lekuporodott az árnyékban, és megvárta, míg eltűnnek.

Hullen, aki lovászmester volt Deresben, mióta Arya az eszét tudta, az istálló kapuja mellett, a földön hevert. Olyan sokszor szúrták meg, hogy úgy tűnt, mintha a tunikáját vörös virágok díszítenék. Arya biztos volt benne, hogy halott, de amikor közelebb lopakodott, a férfi kinyitotta a szemét.

- Lábalatti Arya - suttogta. - Figyelmeztetned... kell... az... apádat... - piros, habos nyál buggyant ki a száján. A lovászmester lehunyta a szemét és többé nem szólalt meg.

Odabent még több holttest feküdt. Egy istállófiú, akivel együtt játszott és apja házi testőrségének három tagja. Az istálló ajtajának közelében egy ládákkal és kosarakkal megrakott szekér állt elhagyatottan. A halott emberek bizonyára éppen ezt pakolták meg a kikötői útra, amikor rajtuk ütöttek. Arya közelebb settenkedett. A holttestek egyike Desmond volt, aki megmutatta neki a kardját és megesküdött, hogy megvédi az apját. A hátán feküdt és kifejezéstelenül bámulta a menynyezetet, miközben legyek mászkáltak a szemén. Mellette egy vörös köpönyeget és a Lannisterek oroszlános sisakját viselő férfi hullája hevert. Csak egy. Minden északi tíz déli karddal ér fel,

mondta neki Desmond.

- Hazug! - kiáltotta a lány és tehetetlen dühében belerúgott a tetembe.

Az állatok nyugtalanok voltak. Nyerítettek és horkantottak a vérszag miatt. Arya egyetlen terve az volt, hogy felnyergel egy lovat és elmenekül, el a kastélytól és a várostól. Nem kell mást tennie, csak követnie a királyi utat, előbb-utóbb eljut Deresbe. Leakasztott egy kantárt és egy hámot a falról.

Amikor visszaindult a szekér túloldalán, észrevett egy leesett ládát. Biztosan leverték a csata hevében vagy elejtették rakodás közben. A fa eltört és a láda tartalma kiborult a földre. Arya selymeket, szatén- és bársonyruhákat látott, amelyeket sohasem viselt. Szüksége lehet meleg ruhákra a királyi úton, azonkívül...

Arya letérdelt a porba a szétszóródott ruhák közé. Talált egy nehéz gyapjúköpönyeget, egy bársonyszoknyát, egy selyemtunikát, néhány alsóneműt, egy ruhát, amit édesanyja hímzett neki és egy ezüst gyerekkarperecet, amit talán eladhat. Félrelökte az útjából a törött fedelet és kutatni kezdett a ládában Tű után. A legalján rejtette el, de az egész holmija összekeveredett, amikor a láda lezuhant. Egy pillanatra megijedt, hogy valaki megtalálta és ellopta a kardot, de az ujjai egyszer csak fémes keménységet tapintottak egy szatén köntös alatt.

- Ott van - sziszegte egy hang közvetlenül a háta mögül.

Arya rémülten megpördült. Egy istállófiú állt mögötte, arcán önelégült vigyor. Szennyes alsóinge kilátszott a foltos zeke alól. A csizmáját trágya borította és egyik kezében vasvillát tartott.

- Ki vagy te? - kérdezte a lány.

- Nem ismer - mondta a fiú -, de én ismerem, ó igen. A farkasos lány.

- Segíts felnyergelni egy lovat! - kérlelte Arya és visszadugta a kezét a ládába. Tű után tapogatózott. - Az apám a Király Segítője, meg fog jutalmazni.

- Apa halott - felelte a fiú. Megindult feléje. - A királyné lesz az, aki megjutalmaz. Gyere ide, lány!

- Ne gyere közelebb! - Arya ujjai Tű markolatára fonódtak.

- Azt mondtam, gyere! - keményen megragadta a karját.

Minden, amit Syrio Forel tanított neki, egy szempillantás alatt kiröppent a fejéből. A páni rémületnek ebben a pillanatában az egyetlen lecke, amire Arya emlékezett az volt, amit Havas Jontól tanult. A legelső.

A hegyes végével döfött, vad, hisztérikus erővel. Felfelé.

Tű áthatolt a fiú bőrzekéjén és hasának fehér húsán, majd kibukkant a lapockák között. A fiú elejtette a vasvillát és halkan felnyögött, valahol félúton a hörgés és a sóhaj között. Az ujjai megmarkolták a pengét.

- Óh, istenek - nyöszörgött. Az alsóinge vörösödni kezdett. - Vedd ki...

Amikor a lány kivette, meghalt.

A lovak nyerítettek. Arya ott állt a holttest felett, még mindig rémülten, szemtől szemben a halállal. Vér szivárgott a fiú szájából, és még több ömlött a hasán tátongó nyílásból. A vér lassan tócsába gyűlt alatta. A tenyerét elvágta, amikor elkapta a pengét. Arya lassan elhátrált a vörös karddal a kezében. El kell tűnnie, messzire innét, valahová, ahol biztonságban lehet az istállófiú vádló tekintetétől.

Megint felkapta a kantárt és a hámot, és a kancájához rohant, de abban a pillanatban, hogy felemelte a nyerget a ló hátára, beléhasított a rettenetes felismerés, hogy a kastély kapui bizonyára zárva lesznek. Valószínűleg még a mellékajtókat is őrzik. Talán az őrök nem ismerik fel. Ha azt hiszik, hogy fiú, talán elengedik... nem, parancsuk van, hogy senkit ne engedjenek ki, akár felismerik, akár nem.

De van másik út is, amely kivezet a kastélyból...

A nyereg kicsúszott Arya kezéből: tompa puffanás és egy porfelhő kíséretében a földre esett. Vajon megtalálja-e újra a szörnyetegek szobáját? Nem volt biztos benne, de tudta, hogy meg kell próbálnia.

Megkereste az összegyűjtött ruhát, magára kapta a köpönyeget, Tűt pedig elrejtette alatta. A

többi holmit összegöngyölte és megkötözte. A csomaggal a hóna alatt az istálló túlsó végébe lopakodott. Leakasztotta a zárat a hátsó ajtóról és óvatosan kikukucskált. Kardvívás távoli zaját hallotta és egy ember hátborzongató jajveszékelését a híd túlsó végéből. Le kell mennie a csigalépcsőn, el kell mennie a kis konyha és a disznóól mellett, amerre legutóbb szaladt, amikor a fekete kandúrt üldözte... csak hát az az út pontosan az aranyköpenyesek kaszárnyája előtt vezet. Arra nem mehet. Megpróbált más útvonalat kitalálni. Ha eljutna a kastély másik végébe, akkor végigosonhatna a folyó felőli fal mentén, át a kis istenerdőn... de ahhoz először át kellene mennie az udvaron, a falon álló őrök szeme előtt.

Még soha sem látott ennyi embert a falakon. A legtöbben a lándzsával felfegyverzett aranyköpenyesek voltak. Néhányan közülük már ismerték őt látásból. Vajon mit tennének, ha észrevennék, amint átrohan az udvaron? Olyan kicsinek látszana onnan fentről, meg tudnák állapítani, kicsoda? Törődnének vele?

Most kell elmennie, mondta magának, de amikor elérkezett a pillanat, túlságosan félt, hogy megmozduljon.

Nyugodt, mint az állóvíz, suttogta egy vékony hang a fülében. Arya úgy megijedt, hogy majdnem elejtette a csomagját. Körülnézett, de rajta, a lovakon és a halottakon kívül senki sem volt az istállóban.

Csendes, mint egy árny, hallotta. A saját hangja mondta vagy Syrióé? Nem tudta eldönteni, de valahogy mégis megnyugtatta.

Kilépett az istállóból.

Ez volt a legijesztőbb dolog, amit valaha tett. Rohanni akart, el akart rejtőzni, de kényszerítette magát, hogy sétáljon az udvaron át. Lassan lépkedett, egyik lábát a másik elé helyezte, mintha rengeteg ideje lenne és a világon senkitől sem kellene tartania. Biztos volt benne, hogy a tekintetüket érzi magán, mintha bogarak mászkáltak volna a bőrén a ruha alatt. Egyszer sem nézett fel. Tudta, hogy minden bátorsága cserben hagyná, ha látná őket, ahogy őt figyelik. Akkor eldobná a csomagot, rohanna és sírna, mint egy kisgyerek, ők pedig elfognák. A földre szegezte a tekintetét. Mire elérte a királyi szentély árnyékát az udvar túlsó oldalán, Arya úszott a hideg vertékben, de senki sem fújt riadót miatta.

A szentély nyitva állt, üres volt. Odabent vagy félszáz imagyertya égett az illatos csendben. Arya úgy döntött, az istenek nem fogják hiányolni, ha kettőt elvisz közülük. Bedugta őket a ruhája ujjába és kimászott az egyik hátsó ablakon. Könnyű volt visszajutni a sikátorba, ahol sarokba szorította a félfülű kandúrt, de azután eltévedt. Ablakokon mászkált ki-be, falakon ugrott át és sötét pincéken tapogatózott végig csendesen, mint egy árny. Egyszer egy asszony sírását hallotta. Több mint egy órába tellett, mire ráakadt az alacsony, keskeny ablakra, amely a börtönbe lejtett, ahol a szörnyetegek vártak rá.

Bedugta a csomagját és összekuporodott, hogy meggyújtsa a gyertyát. Ez kockázatos vállalkozás volt. A tűz, amire múlt alkalomról emlékezett, már leégett, ráadásul hangokat hallott, miközben az izzó széndarabokat fújta. A tenyerével eltakarta a gyertya lángját és kimászott az ablakon, miközben azok bejöttek az ajtón. Egy pillanatra sem látta, kik voltak.

A szörnyek ezúttal nem ijesztették meg. Majdhogynem régi barátként üdvözölte őket. Arya a feje fölé emelte a gyertyát. Az árnyékok minden lépésénél megmozdultak a falon, mintha őt követnék.

- Sárkányok - suttogta. Előhúzta Tűt a köpeny alól. A karcsú penge nagyon kicsinek látszott, a sárkányok pedig nagyon nagynak, Arya valahogy mégis jobban érezte magát az acéllal a kezében.

A hosszú, ablaktalan folyosó az ajtón túl pont olyan fekete volt, amilyenre emlékezett. Tűt a baljában, kardforgató kezében tartotta, a gyertyát pedig a jobbal emelte maga elé. Forró viasz csorgott le a keze fején. A kút bejárata balra volt, Arya tehát jobbra fordult. Énjének egyik fele futni szeretett volna, de félt, hogy az ellenszéltől esetleg kialszik a gyertya. Patkányok halk cincogását hallotta és egy apró, fénylő szempárt is észrevett a fénykör peremén, de a patkányoktól nem félt. Volt azonban, amitől igen. Olyan könnyű volt itt elrejtőzni, hiszen maga is elrejtőzött a varázsló és a villásszakállú férfi elől. Szinte látta az istállófiút, amint ott áll a fal mellett, ujjai mereven behaj-

lítva, mint a karmok és a vér még mindig csepeg a tenyerén lévő mély vágásokból, ahol Tű megsebesítette. Talán ott vár, hogy elkapja, amint elhalad előtte. A gyertyafény miatt már messziről megláthatja, hogy jön. Lehet, hogy okosabb lenne a fény nélkül...

A félelem mélyebbre hatol, mint a penge, suttogta a halk hang. Aryának hirtelen eszébe jutott Deres kriptája. Az sokkal félelmetesebb ennél a helynél, bizonygatta magának. Kislány volt még, amikor először látta. A bátyja, Robb vitte le őket: őt, Sansát és a kicsi Brant, aki nem volt még nagyobb, mint most Rickon. Csak egy gyertyát vittek magukkal és Bran szemei akkorák lettek, mint két csészealj, ahogy a Tél Királyainak szobrait bámulta a farkasokkal a lábuknál és a vaskarddal az ölükben.

Robb levitte őket egészen a végéig, túl Nagyapán, Brandonon és Lyannán, hogy megmutassa nekik saját sírjukat. Sansa folyton a rövidke gyertyára pillantott. Rettegett tőle, hogy elalszik. Öreg Nan azt mondta neki, hogy odalent pókok vannak és akkora patkányok, mint egy kutya. Robb csak mosolygott ezen.

- Vannak rosszabb dolgok is a pókoknál meg a patkányoknál - suttogta. - Ez az a hely, ahol a halottak járnak.

Ekkor hallották meg a hangot. Hosszú volt, mély és hátborzongató. A kis Bran ijedten kapaszkodott Arya kezébe.

Amikor a kísértet sápadtan és vér után nyöszörögve kilépett a nyitott sírból, Sansa visítva a lépcső felé iramodott, Bran pedig zokogva karolta át Robb lábát. Arya a helyén maradt és nagyot rúgott a szellembe. Csak Jon volt az, tetőtől-talpig bekenve liszttel.

- Te hülye! - mondta neki a lány. - Megijesztetted a kicsit!

Jon és Robb azonban csak nevettek és nevettek és nemsokára velük nevetett Bran és Arya is.

Arya elmosolyodott az emléken és ettől kezdve a sötétség nem tartogatott több rettegést a számára. Az istállófiú halott volt, megölte és ha újra rávetné magát, megint megölné. Hazafelé tartott. Otthon, Deres szürke gránitfalainak biztonságában minden sokkal jobb lesz.

Lépteinek halk visszhangja járt előtte, ahogy Arya egyre mélyebbre hatolt a sötétségbe.

SANSA

A harmadik napon jöttek Sansáért.

Egyszerű, sötétszürke gyapjúruhát választott. A szabása egyszerű volt, ám a gallér és az ujjak körül gazdag hímzés díszítette. Durvának és esetlennek érezte az ujjait, ahogy a kapcsokkal és gombokkal küszködött a szolgálói segítsége nélkül. Jeyne Poole volt mellette, de semmi hasznát sem vette, a lány arca felpuffadt a sírástól apja miatt, és a zokogást, úgy tűnt, nem képes abbahagyni.

- Biztos vagyok benne, hogy az apád jól van - mondta neki Sansa, miután végre sikerült helyesen begombolnia a ruhát. - Megkérem a királynét, engedje meg, hogy láthasd.

Úgy gondolta, a kedvessége majd felvidítja kissé Jeyne-t, de a másik lány csak rámeredt dagadt, vörös szemeivel és még keservesebben sírt. Olyan gyerekes volt.

Az első napon Sansa is sírdogált. Még Maegor Erődjének erős falai és szobájának elreteszelt ajtaja mögött is nehéz volt megőriznie a lélekjelenlétét, amikor az öldöklés elkezdődött. Az udvaron csengő acél hangjára nőtt fel, és szinte egyetlen nap sem múlt el anélkül, hogy ne hallotta volna összecsapó kardok csilingelését, a tudat azonban, hogy a küzdelem ezúttal vérre megy, valahogy mindent megváltoztatott. Még soha nem hallotta ilyennek azelőtt, és most más hangok is vegyültek bele: fájdalmas nyögések, dühös szitkok, segélykiáltások és sebesült meg haldokló férfiak hörgése. A dalokban a lovagok sohasem kiabáltak és sohasem könyörögtek kegyelemért.

Sansa tehát sírva fakadt és az ajtón keresztül kérlelte őket, mondják meg neki, mi folyik odakint. Az apját, Septa Mordane-t, a királyt és nemes hercegét hívta. Ha az őt őrző katonák hallották is, nem válaszoltak neki. Az ajtó csak késő éjjel nyílt ki, amikor belökték a sérült és reszkető Jeyne Poole-t.

- Mindenkit megölnek! - sikította neki az intéző lánya. Csak mondta és mondta. Elmesélte, hogy a Véreb egy harci kalapáccsal törte be az ajtaját. A Segítő Tornyának lépcsőin holttestek hevernek és a lépcsőfokok síkosak a vértől. Sansa saját könnyei felszáradtak, miközben barátnőjét próbálta vigasztalni. Egy ágyban aludtak, egymás karjaiban, mint két nővér.

A második nap még szörnyűbb volt. A szoba, ahová bezárták őket Maegor Erődje legmagasabb tornyának is a legtetején volt. Az ablakból látta, hogy a kapu súlyos rácsa le van engedve, a mély, száraz árok hídját pedig - amely elválasztotta a belső erődöt a kastély többi részétől - felvonták. A falakon Lannister őrszemek sétáltak lándzsával és számszeríjjal. A csata véget ért és síri csend nehezedett a Vörös Toronyra. Az egyetlen hang Jeyne Poole vég nélküli nyöszörgése és zokogása volt.

Kaptak enni. Kemény sajtot, frissen sült kenyeret és tejet reggelire, sült csirkét és zöldséget délben és egy nagy tál disznóhúsból és árpából készített levest késő este, de a szolgák, akik behozták az ételt, nem válaszoltak Sansa kérdéseire. Aznap este néhány asszony elhozta a ruháit a Segítő Tornyából Jeyne egy-két holmijával együtt, de ők is majdnem olyan rémültnek látszottak, mint maga Jeyne, amikor pedig beszélni próbált velük, úgy menekültek, mintha pestise lenne. Az ajtó előtt posztoló őrök még mindig nem engedték meg nekik, hogy elhagyják a szobát.

- Kérlek, beszélnem kell a királynéval! - mondta nekik Sansa, ahogy mindenkinek ezt mondta aznap. - Hajlandó lesz beszélni velem, biztos vagyok benne. Kérlek, mondjátok meg neki, hogy találkozni szeretnék vele. Ha nem a királynéval, akkor Joffrey herceggel, ha volnátok olyan kedvesek! Ha idősebbek leszünk, összeházasodunk.

A második napon, napnyugtakor, hatalmas harang szólalt meg. A lassú, mély, zengő hang rettegéssel töltötte el Sansát. A kongás egyre csak folytatódott, és kis idő múlva más harangok is feleltek rá Baelor Nagy Szentélyéből Visenya Hegyén. A hangorkán mennydörgésként dübörgött végig a városon, mintha roppant vihar közeledtét jelezné.

- Mi ez? - kérdezte Jeyne és befogta a fülét. - Miért kongatják a harangokat?

- Meghalt a király - Sansa nem tudta volna megmondani, honnét tudja, de tudta. A harangok lassú, véget nem érő zúgása betöltötte a szobát, mint valami gyászének. Talán valami ellenség megro-

hamozta a várat és megölte Robert királyt? Ez volna hát a magyarázat a csetepatéra, amit hallottak?

Nyugtalanul, reszketve és gondterhelten tért nyugovóra. Most hát az ő gyönyörű Joffrey-ja a király? Vagy őt is megölték? Aggódott érte és az apjáért. Bár megmondaná valaki, mi történik itt...

Aznap éjjel Sansa a trónon ülő Joffrey-ról álmodott. Ő maga aranyos köntösben ült mellette. Korona volt a fején és mindenki, akivel valaha csak találkozott, most elébe járult, hogy térdet hajtson és különféle udvarias gesztusokat tegyen.

Másnap, a harmadik nap reggelén eljött Ser Boros Blount, a Királyi Testőrség tagja, hogy a királyné elé vezesse.

Ser Boros csúnya ember volt széles mellkassal és rövid, göcsörtös lábakkal. Az orra ellapult, az arca petyhüdten lógott, a haja pedig szürke volt és ritkás. Fehér bársonyt viselt, hófehér palástját pedig oroszlánt mintázó kapocs rögzítette. A szörny lágy aranyfénnyel csillogott, a szeme helyén pedig apró rubintok ragyogtak.

- Igen szép és pompás vagy ma reggel, Ser Boros - mondta neki Sansa. Egy hölgy sohasem feledkezik meg az udvariasságról, s ő elhatározta, hogy minden körülmények között hölgyként fog viselkedni.

- Ahogy te is, hölgyem - felelte Ser Boros tompán. - Őfelsége vár. Jöjj velem!

Az ajtó előtt őrök álltak, vörös köpönyeges és oroszlánsisakos Lannister fegyveresek. Sansa szívélyes mosolyt erőltetett az arcára és jó reggelt kívánt nekik, ahogy elhaladtak mellettük. Most először engedték ki a szobából, amióta Ser Vasszív Arys két reggellel ezelőtt bevezette oda. Hogy biztonságban legyél, kedvesem - mondta neki Cersei királyné. - *Joffrey sohasem bocsátaná meg nekem, ha valami történne a drágaságával.*

Sansa arra számított, hogy Ser Boros a királyi lakosztályokba kíséri, de a lovag ehelyett kivezette Maegor Erődjéből. A hidat megint leeresztették. Néhány munkás éppen egy embert eresztett le köteleken a száraz árok mélyére. Amikor Sansa lepillantott, egy holttestet látott felnyársalva a hatalmas vaskarókra odalent. Gyorsan elkapta a szemét. Félt kérdezni, félt, hogy túl hosszú ideig bámul és félt, hogy olyasvalakinek a testét látja, akit esetleg ismer.

Cersei királynét a tanácsteremben találták. Az asszony egy papírokkal, gyertyákkal és pecsétviasszal teleszórt hosszú asztal főhelyén ült. A szoba olyan díszes volt, hogy ahhoz foghatót Sansa még nem látott. Félelemmel vegyes tisztelettel bámult a faragott faképre és az ajtó mellett álló két szfinxre.

- Felség - mondta Ser Boros, amikor a Királyi Testőrség egy másik tagja, Ser Mandon bekísérte őket -, elhoztam neked a lányt.

Sansa reménykedett, hogy Joffrey is ott lesz. A hercege nem volt ott, a király három tanácsosa azonban igen. Lord Petyr Baelish a királyné balján ült, Pycelle nagymester az asztal végén, Lord Varys pedig virágillattól körüllengve sétált fel-alá. Mindannyian feketében vannak, fedezte fel rémülten a lány. Gyászruhában...

A királyné magas nyakú, fekete selyem köntösbe öltözött, amelybe száz sötétvörös rubintot varrtak, úgy, hogy a nyakától a kebléig eltakarta. Könnycsepp alakúra munkálták őket, mintha a királyné vért könnyezett volna. Cersei elmosolyodott, amikor megpillantotta, és Sansa úgy érezte, ez a legédesebb és legszomorúbb mosoly, amit valaha látott.

- Sansa, drága gyermekem - szólalt meg az asszony -, tudom, hogy már régóta hívtál. Sajnálom, hogy nem küldhettem érted hamarabb. A dolgok nagyon összezavarodtak és egyetlen nyugodt percem sem volt. Remélem, az embereim jól bántak veled!

- Mindenki nagyon kedves és illedelmes volt, felség, köszönöm, hogy megkérdezted - felelte Sansa udvariasan. - Csak hát, senki sem beszélt velünk és senki sem mondta el, mi történt...

- Velünk? - Cersei meglepettnek látszott.

- Odatettük mellé az intéző lányát is - szólalt meg Ser Boros. - Nem tudtuk, mi mást tehetnénk vele.

A királyné összevonta a szemöldökét.

- Legközelebb kérdezd meg! - a hangja éles volt. - Csak az istenek tudják, miféle mesékkel tömte Sansa fejét.

- Jeyne fél - mondta Sansa. - Nem akarja abbahagyni a sírást. Megígértem neki, hogy megkérdezem, láthatná-e az édesapját.

Az öreg Pycelle nagymester lesütötte a szemét.

- Az apja jól van, ugye? - kérdezte Sansa nyugtalanul. Tudta, hogy harcra került a sor, de hát nyilván senki sem bántana egy intézőt. Vayon Poole még kardot sem viselt.

Cersei királyné egyenként végignézett a tanács tagjain.

- Nem akarom, hogy Sansa szükségtelenül eméssze magát. Mit tegyünk a kis barátnőjével, uraim?

Lord Petyr előrehajolt.

- Én találok helyet neki.

- De nem a városban - mondta a királyné.

- Bolondnak nézel, felséges asszonyom?

A királyné elengedte a füle mellett a megjegyzést.

- Ser Boros, kísérd azt a lányt Lord Petyr lakosztályába és utasítsd az embereit, hogy tartsák ott, míg érte nem megy! Mondd meg neki, hogy Kisujj elviszi az édesapjához, ettől majd megnyugszik. Azt akarom, hogy eltűnjön, mire Sansa visszatér a szobájába.

- Ahogy parancsolod, felség - felelte Ser Boros. Mélyen meghajolt, sarkon fordult és távozott. Hosszú, fehér palástja felkavarta mögötte a levegőt.

Sansa összezavarodott.

- Nem értem - motyogta. - Hol van Jeyne édesapja? Miért nem viheti el hozzá Ser Boros Lord Petyr helyett? - Megfogadta, hogy úri hölgy marad, előkelő, mint a királyné és erős, mint az anyja, Lady Catelyn, de hirtelen megint úrrá lett rajta a félelem. Egy pillanatig azt hitte, sírva fakad. - Hová viszitek? Semmi rosszat nem tett, ő jó lány!

- Felzaklatott téged - mondta a királyné szelíden. - Ezt nem engedhetjük meg. Egy szót se többet. Lord Baelish tesz róla, hogy Jeyne-nek gondját viseljék, ígérem. - Megütögette a mellette álló széket. - Ülj le, Sansa! Beszélni szeretnék veled.

Sansa helyet foglalt a királyné mellett. Cersei megint mosolygott, de ettől egyáltalán nem érezte magát kevésbé idegesnek. Varys puha kezeit tördelte, Pycelle nagymester pedig az előtte heverő iratokra szegezte álmatag szemeit, a lány pedig érezte, hogy Kisujj őt nézi. Volt valami a kis ember tekintetében, amitől Sansa úgy érezte, mintha nem lenne rajta ruha. A teste libabőrös lett.

- Drága Sansa! - Cersei királyné a csuklójára helyezte finom kezét. - Olyan gyönyörű gyermek vagy. Remélem, tudod, hogy Joffrey és én mennyire szeretünk téged.

- Tényleg? - Sansának elakadt a lélegzete. Azonnal megfeledkezett Kisujjról. A hercege szereti! Semmi más nem számított.

A királyné elmosolyodott.

- Olyan vagy nekem, mintha a saját lányom volnál. Tudom, mit érzel Joffrey iránt. - Fáradtan megrázta a fejét. - Attól tartok, rossz híreket kell közölnöm nemes atyádról. Erősnek kell lenned, gyermekem.

Sansa megborzongott a halk szavaktól.

- Miről van szó?

- Az apád áruló, drágaságom - szólalt meg Lord Varys.

Pycelle nagymester felemelte vén fejét.

- A saját fülemmel hallottam, amikor Lord Eddard megesküdött szeretett Robert királyunknak, hogy megvédi az ifjú hercegeket, mintha a saját gyermekei volnának. Ám abban a pillanatban, hogy a király meghalt, összehívta a kistanácsot, hogy ellopja Joffreytól jogosan örökölt trónját.

- Nem! - tört ki Sansából. - Nem tenne ilyet. Nem tenne ilyet!

A királyné felvett egy levelet. A papír tépett volt és merev a rászáradt vértől, de a feltört pecsét, a világos viaszba nyomott rémfarkas az apjáé volt.

- Ezt a házi testőrségetek kapitányánál találtuk, Sansa. Ez a levél megboldogult férjem bátyjának, Lord Stannisnek szól és az apád meghívja benne a trónra.

- Felség, kérlek, valami tévedés történt! - Elgyengült és szédülni kezdett a hirtelen rátörő pánik-

tól. - Kérlek, küldjetek az apámért, ő meg fogja magyarázni nektek, ő sohasem írna ilyen levelet, a király a barátja volt!

- Robert is ezt hitte - mondta a királyné. - Ettől az árulástól megszakadt volna a szíve. Az istenek kegyesek, hogy nem kellett megérnie. - Felsóhajtott. - Sansa, kedvesem, meg kell értened, milyen szörnyű helyzetbe kerültünk ezáltal. Te nem tehetsz semmiről, ezt mindannyian tudjuk, de mégis egy áruló lánya vagy. Hogyan engedhetném meg, hogy feleségül menj a fiamhoz?

- De hiszen szeretem őt! - sírta Sansa. Összezavarodott és nagyon félt. Mit akarnak tenni vele? Mit tettek az apjával? Ennek nem így kellett volna történnie. Hozzá kellett volna mennie Joffreyhoz, hiszen eljegyezték egymást, neki ígérték, még álmodott is róla. Nem igazságos, hogy elvegyék tőle, bármit tett is az apja!

- Ezt nagyon jól tudom, gyermekem - Cersei hangja lágy és kedves volt. - Ugyan mi másért jöttél volna hozzám és mesélted volna el apád tervét, hogy hazaküld benneteket, ha nem a szerelemért?

- Tényleg a szerelem miatt történt! - hadarta Sansa. - Apa még azt sem akarta megengedni, hogy elbúcsúzzam.

Mindig ő volt a jó lány, az engedelmes lány, de pont olyan gonosznak érezte magát, mint Arya, aznap reggel, amikor elszökött Septa Mordane-től és nem engedelmeskedett nemes atyjának. Még sohasem tett ilyen önfejű dolgot és nem tette volna meg, ha nem szereti annyira Joffreyt.

- Vissza akart vinni Deresbe, hogy hozzáadjon valami jöttment lovaghoz, hiába akartam Joffot. Mondtam neki, de nem hallgatott rám.

A király volt az utolsó reménye. A király megparancsolhatta volna Apának, hogy hagyja őt Királyvárban maradni és adja hozzá a herceghez, Sansa tudta, hogy megtehette volna, de a királytól mindig félt. Hangos volt, durva beszédű és szinte állandóan részeg és valószínűleg visszazavarta volna Lord Eddardhoz, ha egyáltalán a színe elé engedik. Ehelyett tehát a királynéhoz ment és kiöntötte neki a szívét, Cersei pedig meghallgatta és melegen megköszönte neki... ezután azonban Ser Arys Maegor Erődjének magas toronyszobájába vitte, őröket állított az ajtó elé és néhány órán belül kitört a csetepaté odakint.

- Kérlek - fejezte be -, meg kell engedned, hogy hozzámenjek Joffreyhoz, mindig jó felesége leszek, majd meglátod! Olyan királyné leszek, mint te, ígérem!

Cersei királyné a többiekre nézett.

- Tanácsos urak, mit szóltok a kéréséhez?

- Szegény gyermek - motyogta Varys. - Ilyen őszinte és ártatlan szerelem, felség! Kegyetlen dolog volna megtagadni tőle... de mégis, mit tehetünk? Az apját elítélték. - Puha kezeit kétségbeesett aggodalommal dörzsölte egymáshoz.

- Egy áruló magjából született gyermek számára az árulás természetes dologgá válik -közölte Pycelle nagymester. - Most kedves, aranyos gyermek, de tíz éven belül ki a megmondhatója, milyen aljasságokat sző majd ellenünk?

- Nem! - kiáltott fel rémülten Sansa. - Nem, soha... nem árulnám el Joffreyt, szeretem, esküszöm rá!

- Óh, milyen szívbe markoló - sóhajtott fel Varys. - Ám mégis igaz a mondás, mely szerint a vér igazabb, mint az eskü.

- Engem az anyjára, nem az apjára emlékeztet - jegyezte meg Lord Petyr Baelish halkan. - Nézzetek rá! A haja, a szemei. Cat hű képmása ilyen idős korából.

A királyné gondterhelten nézett rá, de Sansa kedvességet látott a zöld szemekben.

- Gyermek - szólalt meg -, ha tényleg elhihetném, hogy nem vagy olyan, mint az apád, semmi sem okozna nekem nagyobb örömet, mint hogy az én Joffrey-m elvesz téged. Tudom, hogy tiszta szívéből szeret - sóhajtott. - Mégis attól félek azonban, hogy Lord Varysnak és a nagymesternek igaza van. A vér elárul. Elég arra gondolnom, hogyan uszította rá a húgod a farkasát a fiamra.

- Én nem vagyok olyan, mint Arya! - fakadt ki Sansa. - Benne folyik az áruló vére, nem bennem! Én jó vagyok, kérdezzétek csak meg Septa Mordane-t, ő el fogja mondani. Én csak Joffrey hűséges és szerető felesége szeretnék lenni!

Érezte Cersei tekintetének súlyát, ahogy a királyné őt tanulmányozta.

- Elhiszem, hogy komolyan gondolod, gyermekem. - Az asszony a többiek felé fordult. - Uraim, úgy vélem, ha a többi rokona hű is marad hozzánk ezekben a szörnyű időkben, akkor közelebb jutnánk ahhoz, hogy félelmeinket félretehessük.

Pycelle nagymester óriási szakállát simogatta. Széles homlokára barázdákat rajzolt a tűnődés.

- Lord Eddardnak három fia van.

- Csak kisfiúk - vonta meg a vállát Lord Petyr. - Lady Catelyn és a Tullyk jobban foglalkoztatnak.

A királyné két tenyerébe fogta Sansa kezét.

- Gyermekem, tudsz írni?

Sansa nyugtalanul bólintott. Jobban írt és olvasott, mint bármelyik bátyja, bár a számok terén tehetségtelen volt.

- Ezt örömmel hallom. Talán van még remény, hogy te és Joffrey...

- Mit akarsz, mit tegyek?

- Írnod kell édesanyádnak és a legidősebb fivérednek... mi is a neve?

- Robb - felelte Sansa.

- Atyád árulásának híre minden bizonnyal nemsokára elér hozzájuk. Jobb lenne, ha te tudatnád velük. El kell mesélned nekik, hogyan árulta el Lord Eddard a királyát.

Sansa kétségbeesetten akarta Joffreyt, de nem érezte, hogy elegendő bátorság volna benne a királyné kérésének teljesítéséhez.

- De ő soha... én nem... felség, nem tudnám, mit mondjak...

A királyné megsimogatta a kezét.

- Mi majd megmondjuk neked, mit írj, gyermekem. A legfontosabb, hogy figyelmeztesd Lady Catelynt és a bátyádat, hogy tartsák meg a király békéjét.

- Keserű sors vár rájuk, ha nem teszik - mondta Pycelle nagymester. - A szeretet miatt, amit irántuk érzel, arra kell biztatnod őket, hogy a bölcsesség útját válasszák.

- Nemes édesanyád valószínűleg rettenetesen fog aggódni miattad - folytatta a királyné. -Azt is el kell mondanod neki, hogy jól vagy és mi vigyázunk rád, hogy kedvesen bánunk veled és minden szükségletedről gondoskodunk. Szólítsd fel őket, hogy jöjjenek el Királyvárba és fogadjanak hűséget Joffnak, amikor elfoglalja a trónját! Ha megteszik... nos, akkor tudni fogjuk, hogy nincs áruló hajlam a véredben, így ha női életed virágba borul, hozzáadunk a királyhoz Baelor Nagy Szentélyében az istenek és az emberek színe előtt.

„Hozzáadunk a királyhoz..." A szavak hallatán hevesebben vert a szíve, Sansa azonban még mindig habozott.

- Talán... ha találkozhatnék az édesapámmal, beszélnék vele...

- Árulás? - célozgatott Varys.

- Csalódást okozol, Sansa - mondta a királyné. A tekintete most kemény volt, mint a kő. - Beszéltünk neked apád bűneiről. Ha valóban olyan hűséges vagy, mint mondod, miért akarsz találkozni vele?

- Csak... csak azt akartam... - Sansa érezte, hogy könny szökik a szemébe. - Őt nem... kérlek, nem... érte bántódás... vagy... vagy...

- Lord Eddardnak semmi bántódása nem esett - közölte a királyné.

- De... mi lesz vele?

- Ez a király döntésétől függ - jelentette ki Pycelle nagymester tömören.

A király! Sansa pislogott, hogy visszatartsa a könnyeit. Most Joffrey a király, gondolta. Nemes hercege sohasem ártana az apjának, bármit tett is. Ha elmegy hozzá és kegyelemért könyörög, biztosan meghallgatja. Meg kell, hogy hallgassa, hiszen szereti, még a királyné is ezt mondta. Joffnak meg kellene büntetnie Apát, a nagyurak ezt várják tőle, de talán visszaküldhetné Deresbe vagy száműzhetné az egyik Szabad Városba a keskeny tengeren túl. Csak néhány évről lenne szó. Addigra ő és Joffrey összeházasodnának. Ha majd királyné lesz, talán ráveheti Joffot, hogy visszahozza Apát és megkegyelmezzen neki.

Csakhogy... ha Anya vagy Robb bármilyen helytelen dolgot tesznek, összehívják a lobogókat, megtagadják a hűségesküt vagy bármi ilyesmi, azzal elrontják az egészet. Az ő Joffrey-ja jó és kedves, ezt a szíve mélyén tudta, egy királynak azonban szigorúan kell bánnia a lázadókkal. Meg kell értetnie velük, bármi áron!

- Meg... megírom a leveleket - szólalt meg félénken.

Cersei Lannister mosolya olyan meleg volt, mint a felkelő nap. Odahajolt hozzá és lágyan megcsókolta az arcát.

- Biztos voltam benne, hogy helyesen döntesz. Joffrey nagyon büszke lesz, ha elmesélem neki, milyen bátorságot és bölcsességet tanúsítottál itt ma.

Végül négy levelet írt. Édesanyjának, Lady Catelyn Starknak, a fivéreinek Deresbe és a nagynénjének meg a nagyapjának is, Lady Lysa Arrynnak a Sasfészekbe és Lord Hoster Tullynak Zúgóba. Mire végzett, tintafoltos ujjai teljesen görcsbe merevedtek. Varysnál ott volt apja pecsétje. Megmelegítette a halvány méhviaszt egy gyertya fölött, óvatosan a papírra cseppentette és figyelte, ahogy az eunuch mindegyik levélre rányomja a Stark ház rémfarkasát.

Mire Ser Mandon Moore visszakísérte Sansát Maegor Erődjének magas tornyába, Jeyne Poole az összes holmijával együtt eltűnt. Nincs több sírás, gondolta a lány hálásan. Valahogy azonban hidegebbnek érezte a szobát Jeyne nélkül, még azután is, hogy tüzet rakott. Odahúzott egy széket a kandalló mellé, levette a polcról az egyik kedvenc könyvét és elmerült Florian és Jonquil, Lady Shella és a Szivárványos Lovag meg Aemon és bátyja királynéjának halálraítélt szerelmében.

Csak amikor már kezdett álomba merülni, akkor eszmélt rá, hogy elfelejtette megkérdezni, mi történt a húgával.

- Othor - jelentette ki Ser Jaremy Rykker -, semmi kétség. Ez pedig Virágos Jafer volt.

A csizmájával megfordította a holttestet. A fehér, halott arc kék szemei a borult égre meredtek.

- Mind a ketten Ben Stark emberei voltak.

A nagybátyám emberei, gondolta Jon kábultan. Eszébe jutott, mennyire könyörgött, hogy velük mehessen. Istenek, milyen zöldfülű voltam! Ha magukkal visznek, lehet, hogy én is itt hevernék...

Jafer jobb csuklója tépett húsban és szilánkosra törött csontban végződött, ahol Szellem állkapcsa elbánt vele. Jobb kézfeje ebben a pillanatban egy üveg ecetben lebegett Aemon mester tornyában. A bal keze, amely még mindig a karja végét képezte, fekete volt, mint a köpönyege.

- Az istenek irgalmazzanak - mormolta a Vén Medve. Leugrott a lováról és a gyeplőt átadta Jonnak. A reggel szokatlanul meleg volt. A parancsnok széles homlokán verejtékcseppek gyöngyöztek, mint harmatcseppek egy dinnyén. A lova nyugtalan volt, forgatta a szemét és igyekezett olyan messzire hátrálni a halottól, amennyire csak vezetője engedte. Jon arrébb ment vele néhány lépésnyit és próbálta visszatartani, nehogy nekiiramodjon. A lovak nem szerették ezt a helyet. Ha már erről volt szó, Jon sem túlzottan.

A legkevésbé azonban a kutyáknak tetszett. Szellem vezette ide a társaságot, mert egy egész falka vérebbel sem mentek volna semmire. Amikor Bass, a kutyák gondozója megpróbálta rávenni őket, hogy szagot fogjanak a letépett kézről, megvadultak, szűkölni és ugatni kezdtek, majd kétségbeesetten próbáltak menekülni. Még most is hol vicsorogtak, hol nyüszítettek és rángatták a pórázaikat, Chett pedig hangosan átkozta őket felsértett tenyere miatt.

Csak egy erdő, mondta magának Jon, ezek pedig csak halott emberek. Már máskor is látott halott embereket...

Előző éjjel megint a deresi álmot látta. Az üres kastélyban bolyongott az apját keresve és leereszkedett a kriptába. Ezúttal azonban az álom folytatódott. A sötétben kövön súrlódó kő hangját hallotta. Amikor megfordult, látta, hogy a sírboltok kinyílnak, egyik a másik után. Ahogy a halott királyok előbotorkáltak hideg sírjukból, Jon felriadt a koromsötét cellában. A szíve vadul kalapált. Még akkor sem tudott megszabadulni a rettegés érzésétől, amikor Szellem felugrott az ágyra és orrával megdöfködte az arcát. Nem mert ismét elaludni. Ehelyett felmászott a Falra és nyugtalanul sétált fel-alá, míg meg nem pillantotta a hajnal fényét a keleti égbolt alján. Csak egy álom volt. *Az Éjjeli Őrség testvére vagyok, nem valami ijedt kisfiú.*

Samwell Tarly a fák alatt kuporgott, félig elrejtőzve a lovak mögött. Kerek arca olyan színt öltött, mint a savanyú tej. Eddig még nem menekült be az erdőbe hányni, de a halottakra sem vetett egyetlen pillantást sem.

- Nem bírok odanézni - suttogta nyomorúságosan.

- Oda kell nézned - mondta neki Jon olyan halkan, hogy a többiek ne hallják meg. - Aemon mester téged küldött, hogy légy a szeme, nem igaz? Mire jók a szemek, ha csukva vannak?

- Igen, de... én olyan gyáva vagyok, Jon!

Jon Sam vállára tette a kezét.

- Egy tucat felderítő van velünk és a kutyák, még Szellem is itt van. Senki sem fog bántani, Sam. Menj oda és nézd meg őket! Csak először nehéz.

Sam félénken bólintott, és látszott, hogy próbálja összeszedni a bátorságát. Lassan arrafelé fordította a fejét. A szemei elkerekedtek, de Jon fogta a karját, s így nem tudott félrefordulni.

- Ser Jaremy! - szólalt meg a Vén Medve komoran. - Ben Stark hat embert vitt magával, amikor elhagyta a Falat. Hol vannak a többiek?

Ser Jaremy megrázta a fejét.

- Bárcsak tudnám!

Mormont szemmel láthatóan nem volt megelégedve ezzel a válasszal.

- Két testvérünket mészárolták le jóformán látótávolságra a Faltól, a felderítőid mégsem hallottak vagy láttak semmit. Hát ide jutott az Éjjeli Őrség? Még mindig járjuk ezeket az erdőket?

- Igen, uram, de…

- Még mindig állítunk őrszemeket?

- Igen, de...

- Ennek az embernek vadászkürt lóg a nyakában - mutatott Mormont Othorra. - Higgyem el, hogy anélkül halt meg, hogy megszólaltatta volna? Vagy talán a felderítőid nemcsak vakok, hanem süketek is?

Ser Jaremy arca megfeszült a dühtől és felfortyant:

- Nem fújtak meg semmilyen kürtöt, uram, különben a felderítőim meghallották volna. Nincs elég emberem, hogy annyi őrjáratot küldjek ki, amennyit szeretnék... és amióta Benjen eltűnt, még olyan messzire sem merészkedtünk a Faltól, amennyire szoktunk, a te parancsodra.

A Vén Mevde felmordult.

- Igen. Nos. Legyen, ahogy lennie kell! - türelmetlenül intett. - Mondd el, hogyan haltak meg!

Ser Jaremy leguggolt a halott mellé, akit Virágos Jaferként azonosított és megragadta a haját. A hajszálak merevek voltak, mint a szalma és a kezében maradtak. A lovag káromkodott és a keze fejével meglökte a fejet. A tetem nyakán oldalt mély vágás nyílt, mint valami száj. A rászáradt vér vastag kérget képezett rajta. Csak néhány szál sápadt ín kötötte össze a fejet a nyakkal.

- Ezt fejszével csinálták.

- Úgy ám - jegyezte meg Dywen, a vén erdész. - Lehet, hogy azzal, amelyik Othornál volt, uram.

Jon érezte, hogy a reggelije fordul egyet a gyomrában, de összeszorította az ajkait és a másik hullára nézett. Othor nagy és csúnya ember volt, s nagy és csúnya hulla vált belőle. Nem volt fejsze bizonyítékként. Jon emlékezett Othorra: ő gajdolta azt a trágár dalt, amikor a felderítők kilovagoltak. Énekesi pályafutásának most befellegzett. A teste mindenhol kifehéredett, mint a tej, kivéve a kezeit. A keze ugyanolyan fekete volt, mint Jaferé. Keményre dermedt vérvirágok díszítették a halálos sebeket a mellkasán, az ágyékán és a torkán. A szemei azonban még mindig nyitva voltak. Az eget bámulták kéken, mint két zafír.

Ser Jaremy felállt.

- A vadaknak fejszéik is vannak.

Mormont rátámadt.

- Tehát úgy gondolod, hogy Mance Rayder műve? Ilyen közel a Falhoz?

- Ki más tette volna, uram?

Jon tudott volna felelni a kérdésére. Ő tudta, mindannyian tudták, mégsem mondta volna ki egyikük sem. A Mások csak legenda, mese, amivel a gyerekeket ijesztgetik. Ha éltek is valaha, már nyolcezer éve eltűntek. Még a gondolattól is ostobának érezte magát. Felnőtt férfi volt, az Éjjeli Őrség fekete testvére, nem az a kisfiú, aki egykor Brannel, Robbal és Aryával együtt ücsörgött Öreg Nan lábánál.

Mormont parancsnok mégis felhorkantott.

- Ha Ben Starkra rátámadtak volna a vadak félnapi lovaglásra a Fekete Vártól, visszatért volna erősítésért, a hét poklon át üldözte volna a gyilkosokat és elhozta volna nekem a fejüket.

- Hacsak nem végeztek vele is - kötötte az ebet a karóhoz Ser Jaremy.

A szavak még most is fájdalmat okoztak. Olyan sok idő eltelt már, hogy butaságnak látszott táplálni a reményt, hogy Ben Stark még életben van, de ha valaki, hát Havas Jon konok volt ebben a tekintetben is.

- Már közel fél éve, hogy Benjen elment, uram - folytatta Ser Jaremy. - Az erdő hatalmas. A vadak bárhol rárontha ttak. Lefogadom, hogy ezek ketten a csapat utolsó túlélői voltak, útban hazafelé... de az ellenség utolérte őket, mielőtt elérhették volna a Fal biztonságát. A holttestek még frissek, ezek az emberek nem lehetnek halottak régebben, mint egy nap...

- Nem - hallatszott hirtelen Samwell Tarly cincogó hangja.

Jon meglepődött. Sam magas, ideges hangja volt az utolsó dolog, amire számított. A kövér fiú

amúgy is félt a tisztektől, Ser Jaremy pedig egyáltalán nem a türelméről volt híres.

- Nem kérdeztem a véleményedet, fiú - mondta neki Rykker hűvösen.

- Hadd beszéljen, ser! - vágott közbe Jon.

Mormont tekintete Samről Jonra ugrott, majd vissza.

- Ha a fiúnak valami mondanivalója van, meghallgatom. Gyere közelebb, fiam! Nem látunk ott a lovak mögött.

Sam elvánszorgott Jon és a lovak mellett. Ömlött róla a veríték.

- Uram, nem... nem lehet egy nap vagy... nézzétek... a vért...

- Igen? - mordult fel Mormont türelmetlenül. - Vér, na és?

- A látványától is összecsinálja magát! - kiáltotta Chett, a felderítők pedig nevettek.

Sam letörölte a verejtéket a homlokáról.

- Látjátok... látjátok, ahol Szellem... Jon rémfarkasa... látjátok, ahol letépte annak az embernek a kezét, és mégis... a csonk nem vérzett, nézzétek... - arrafelé mutatott. - Az apám... Lord Randyll, néha... néha végig kellett néznem, ahogy állatokat nyúz, amikor... miután... - Sam megrázta a fejét. Kövér arca ide-oda rezgett. Most, hogy megnézte a halottakat, mintha nem tudott volna másfelé nézni. - Egy friss tetem... a vér még mindig folyna, uraim. Később... később megalvad, mint... a kocsonya, sűrű lesz és... és... - úgy nézett ki, mint aki menten elhányja magát. - Ez az ember... nézzétek a csuklóját, az egész... mint a kéreg... száraz... mint...

Jon rögtön látta, mire céloz Sam. Látta az eltépett ereket a halott csuklójában, mintha vasfércek lettek volna a sápadt húsban. A vére fekete por volt. Jaremy Rykkert azonban nem győzte meg.

- Ha sokkal régebb óta lennének halottak, mint egy nap, már rothadnának, fiú. Még csak szaguk sincsen.

Dywen, a vén bütykös, aki szeretett azzal dicsekedni, hogy előre megérzi a közelgő hó szagát, most közelebb sompolygott a holttestekhez és szimatolni kezdett.

- Hát, nem épp mimózaillatúak, de... az uramnak igaza van. Nincs hullaszag.

- Nem... nem rothadnak - mutatott rájuk Sam. Kövér ujja csak egy kicsit reszketett. - Nézzétek, nincsenek... nincsenek bogarak vagy... vagy... férgek vagy bármi más... itt hevernek az erdőben, de... de nemették vagy rágták meg őket az állatok... csak Szellem... máskülönben...

- Érintetlenek - fejezte be Jon halkan. - Szellem pedig más. A kutyák és a lovak nem mernek odamenni hozzájuk.

A felderítők összenéztek. Látták, hogy igaza van. Mindenki látta. Mormont összeráncolta a szemöldökét és a tetemekről a kutyákra pillantott.

- Chett, hozd közelebb a vérebeket!

Chett próbálkozott, szidta őket, rángatta a pórázokat, az egyik állatba még bele is rúgott a csizmájával. A legtöbb kutya csak nyüszített és megvetette a lábát. Megpróbálkozott eggyel. A szuka ellenállt, morgott és vergődött, mintha meg akarna szabadulni a nyakörvétől. Végül nekiugrott a férfinak. Chett elejtette a pórázt és hanyatt esett. A kutya átugrott felette és elnyargalt a fák közé.

- Ez... ez az egész nem jó így - magyarázta Sam Tarly buzgón. - A vér... vérfoltok a ruháikon és... és a testükön, száraz és kemény, de... de a földön nincsen, sem... másutt. Azokkal... azokkal... azokkal a... - Sam nyelt egyet és mély levegőt vett. - Azokkal a sebekkel... szörnyű sebekkel... mindennek csupa vérnek kellene lennie, nem?

Dywen a fa fogait szívta.

- Talán nem itt haltak meg. Lehet, hogy valaki idehozta és itt hagyta őket nekünk. Figyelmeztetésnek, vagy ilyesmi. - A vén erdész gyanakodva bámult le a halottakra. - Lehet, hogy bolond vagyok, de nem emlékszem, hogy Othornak valaha is kék szeme lett volna.

Ser Jaremy döbbentnek látszott.

- Virágosnak sem az volt - tört ki belőle és ő is a hullák felé fordult.

Csend ereszkedett az erdőre. Egy hosszú percig nem hallatszott más, csak Sam szaggatott lélegzetvétele és a nedves hang, ahogy Dywen a fogait szívogatta. Jon leguggolt Szellem mellé.

- Égessük el őket - suttogta valaki. Az egyik felderítő, Jon nem tudta volna megmondani, melyik. - Igen, égessük el! - sürgetett egy másik hang is.

A Vén Medve makacsul megrázta a fejét.

- Még nem. Azt akarom, hogy Aemon mester is megvizsgálja őket. Visszavisszük őket a Falra.

Vannak parancsok, amelyeket könnyebb kiadni, mint teljesíteni. Köpönyegekbe burkolták a halottakat, amikor azonban Hake és Dywen megpróbálták felkötözni az egyiket egy lóra, az állat megbolondult. Nyerített, felágaskodott és vadul kirúgott a hátsó lábaival. Még a segítségükre siető Kettert is megharapta. A felderítők sem jártak jobban a többi lóval, még a legszelídebb sem kért ebből a teherből. Végül kénytelenek voltak ágakat törni, hevenyészett hordágyakat eszkábálni és gyalogszerrel cipelni a halottakat. Már jócskán elmúlt dél, mire elindultak visszafelé.

- Azt akarom, hogy kutassátok át ezeket az erdőket! - adta ki a parancsot Mormont Ser Jaremynek, miközben elindultak. - Minden fát, minden sziklát, minden bokrot és minden talpalatnyi sáros földet tíz mérföldes körzetben innét. Vesd be az összes emberedet, ha nem elég, kérj vadászokat és erdészeket az intézőktől. Ha Ben és a többiek idekint vannak, élve vagy holtan, megtalálom őket! Ha pedig bárki más van ebben az erdőben, tudni fogok róla! Kövessétek a nyomaikat és fogjátok el őket, élve, ha lehetséges! Megértetted?

- Igen, uram! - felelte Ser Jaremy. - Úgy lesz.

Mormont ezután csendben, gondolataiba mélyedve lovagolt tovább. Jon szorosan követte. A parancsnok intézőjeként ott volt a helye. A nap szürke volt, nyirkos és borús, olyan, amelyen az ember szinte kívánja az esőt. Az erdőben egy levél sem rezdült. A levegő nedvesen és súlyosan függött körülöttük és Jon ruhái a bőréhez tapadtak. Meleg volt. Túlságosan is meleg. A Fal bőségesen könnyezett, már napok óta és a fiú úgy látta, mintha zsugorodna is.

Az öregek szellemnyárnak nevezték az ilyen időt, és azt mondták, az évszak ilyenkor adja ki végül a szellemeit. Ezután a hideg következik, figyelmeztettek és a hosszú nyár mindig hosszú telet jelent. Ez a nyár már tíz éve tartott. Jon kisgyermek volt, amikor elkezdődött.

Szellem egy darabig mellettük loholt, majd egyszer csak eltűnt a fák között. Jon majdnem mezítelennek érezte magát a farkas nélkül. Azon kapta magát, hogy nyugtalanul fürkész minden árnyat. Önkéntelenül is eszébe jutottak a történetek, amiket Öreg Nan mesélt nekik gyerekkorában, Deresben. Szinte hallotta az öregasszony hangját és kötőtűi csattogását. Abban a sötétségben vágtattak a Mások, szokta mondani, egyre halkuló hangon. Hidegek voltak és halottak, gyűlölték a tüzet, a vasat és a Nap érintését, ahogy minden teremtményt, amelynek meleg vér csörgedezett az ereiben. Az emberek erődjei, városai és királyságai mind elestek előttük, ahogy sápadt, halott lovaikon vonultak dél felé a lemészároltak tömegeit harcba vezetve. Halott szolgáikat gyermekek húsával etették...

Amikor megpillantotta a Falat egy ősöreg, göcsörtös tölgy koronája felett, Jon mérhetetlenül megkönnyebbült. Mormont hirtelen megállította a lovát és hátrafordult a nyeregben.

- Tarly! - vakkantotta. - Gyere ide!

Jon látta a rémületet Sam arcán, ahogy a fiú odavánszorgott a kancáján. Nyilván azt hitte, bajban van.

- Kövér vagy, de nem vagy hülye, fiú - morogta a Vén Medve. - Jól csináltad. Te is, Havas.

Sam arca élénkvörösre vált és megbotlott a nyelve, amikor megpróbált valami udvarias dolgot kinyögni. Jonnak mosolyognia kellett.

Amikor kibukkantak a fák alól, Mormont ügetésre fogta szívós kis lovát. Szellem előrohant az erdőből, hogy fogadja őket. A pofáját nyalogatta, az orra vöröslött az elejtett állat vérétől. Magasan felettük a Falon álló emberek látták a közeledő oszlopot. Jon meghallotta az őr nagy kürtjének mély, öblös hangját, egyetlen hosszú, mérföldekre elhallatszó dallamot, ami megremegtette a fákat és visszaverődött a jégről.

- UUUUUUUoooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo.

A hang lassan elenyészett. Egy fújás azt jelentette, hogy felderítők tértek vissza és Jonnak az jutott eszébe, hogy legalább egy napig ő is volt felderítő. Történjék ezután bármi is, ezt már nem

vitathatja el tőle senki.

Bowen Marsh várakozott az első kapunál, mikor átvezették a lovakat a jeges alagúton. A főintéző arca vörös volt és zaklatott.

- Uram! - kiáltotta Mormontnak, miközben kinyitotta a vasrácsokat. - Madár érkezett, azonnal jönnöd kell.

- Mi történt, ember? - kérdezte Mormont mogorván.

Marsh furcsa módon Jonra pillantott, mielőtt válaszolt volna.

- Aemon mesternél van a levél. A toronyszobádban vár.

- Jól van. Jon, gondoskodj a lovamról és mondd meg Ser Jaremynek, hogy vigye a halottakat a raktárba, míg a mester elő nem készül! - Mormont zúgolódva elvonult.

Ahogy visszavezették a lovakat az istállóba, Jon kényelmetlenül felfigyelt rá, hogy az emberek őt bámulják. Ser Alliser Thorne az udvaron gyakorlatoztatta a fiait, de egy pillanatra félbehagyta, hogy ő is Jonra bámuljon. A szája sarkában halvány mosoly bujkált. A félkarú Donal Noye a páncélterem ajtajában ácsorgott.

- Az istenek legyenek veled, Havas! - kiáltott oda neki.

Valami nincs rendben, futott át Jon agyán. *Valami nagyon nincs rendben.*

A halottakat a Fal tövében megbúvó raktárak egyikébe vitték, egy sötét, hideg cellába, amit csákánnyal hódítottak el a jégtől és húst, gabonát, sőt néha még sört is tároltak benne. Jon megvárta, míg Mormont lovát megetetik, megitatják és lekefélik, csak azután törődött a magáéval. Utána megkereste a barátait. Grenn és Varangy őrségben voltak, de Pypet ott találta a közös helyiségben.

- Mi történt? - kérdezte.

Pyp lehalkította a hangját.

- Meghalt a király.

Jon lába a földbe gyökerezett. Robert Baratheon öregnek és kövérnek látszott, amikor Deresbe látogatott, de amúgy egészségesnek tűnt és nem beszéltek betegségről sem.

- Honnét tudod?

- Az egyik őr meghallotta, amikor Clydas felolvasta a levelet Aemon mesternek - Pyp közelebb hajolt. - Sajnálom, Jon. Az apád barátja volt, igaz?

- Régen olyan közel álltak egymáshoz, mint a testvérek. - Jon eltűnődött, vajon Joffrey megtartja-e az apját Segítőnek. Nem látszott valószínűnek. Ez viszont azt jelenti, hogy Lord Eddard visszatér Deresbe a lányokkal együtt. Talán még engedélyt is kap Lord Mormonttól, hogy meglátogassa őket. Jó lenne újra látni Arya grimaszait és beszélni az apjával. Kikérdezem az anyámmal kapcsolatban, határozta el magát. Már férfi vagyok, legfőbb ideje, hogy elmondja. Még akkor is, ha egy szajha volt. Nem érdekel, tudni akarom.

- Hallottam, hogy Hake azt mondja, a halottak a nagybátyád emberei voltak - mondta Pyp.

- Igen - felelte Jon. - Ketten a hat közül, akiket magával vitt. Már hosszú ideje halottak voltak, csak... a holttestek furcsák.

- Furcsák? - Pyp égett a kíváncsiságtól. - Hogyhogy furcsák?

- Sam majd elmondja - Jon nem akart beszélni róla. - Megyek, megnézem, a Vén Medvének szüksége van-e rám.

Egyedül sétált tovább a Parancsnok Tornya felé. Valahogy rossz előérzete volt. Az őrszolgálatot teljesítő testvérek ünnepélyes pillantást vetettek rá, ahogy közeledett.

- A Vén Medve a toronyszobában van - közölte vele egyikük. - Hívat téged.

Jon bólintott. Egyenesen ide kellett volna jönnie az istállóból. Fürgén felszaladt a torony lépcsőin. Bort szeretne vagy tüzet a kandallóba, ennyi az egész, mondogatta magának.

Amikor belépett a toronyszobába, Mormont hollója kiabálni kezdett.

- Kukorica! - visította a madár. - Kukorica! Kukorica! Kukorica!

- Ne higgy neki, most etettem meg - morogta a Vén Medve. Az ablak mellett ült és egy levelet olvasott éppen. - Hozz nekem egy kupa bort és tölts magadnak is!

- Magamnak, uram?

Mormont felemelte a tekintetét a levélből és Jonra bámult. A fiú sajnálatot érzett a szemében.

- Hallottad, mit mondtam.

Jon eltúlzott óvatossággal töltött. Homályosan volt csak tudatában, hogy igyekszik elnyújtani a dolgot. Ha a kupák megtelnek, nem marad más választása, mint szembenézni a levél tartalmával, bármi legyen is az. A kupák pedig nagyon hamar megteltek.

- Ülj le, fiú! - parancsolta neki Mormont. - Igyál!

Jon állva maradt.

- Az apámról van szó, ugye?

A Vén Medve megütögette a levelet az ujjával.

- Az apádról és a királyról. Nem fogok hazudni neked: fájdalmas hírek. Sohasem hittem volna, hogy látok még új királyt az én koromban, hiszen Robert fele annyi idős volt, mint én és erős, mint egy bika - belekortyolt a borba. - Azt mondják, imádott vadászni. Amit szeretünk, mindig elpusztít bennünket, fiam. Ezt ne feledd! A fiam szerette azt az ifjú feleségét. Hiú asszony. Ha ő nincs, soha nem jutott volna eszébe eladni azokat az orvvadászokat.

Jon nemigen tudta követni, amit az öreg mond.

- Uram, nem értem. Mi történt az apámmal?

- Azt mondtam, hogy ülj le - mordult fel Mormont.

- Ül! - rikácsolta a holló.

- Igyál is, a fene vigyen el! Ez parancs, Havas.

Jon leült és beleszürcsölt a kupába.

- Lord Eddardot bebörtönözték. Árulással vádolják. Azt mondják, összeesküvést szőtt Robert fivéreivel, hogy megtagadják az örökséget Joffrey hercegtől.

- Nem - vágta rá Jon. - Ez nem lehet. Az apám sohasem árulná el a királyt!

- Legyen, ahogy lennie kell - mondta Mormont. - Nem én mondom meg. Nem is te.

- De ez hazugság! - bizonygatta Jon. Hogyan gondolhatják, hogy az apja áruló, hát mindnyájan megőrültek? Lord Eddard Stark sohasem követne el ilyen becstelenséget... nem igaz?

Nemzett egy fattyút, suttogta egy vékony hang odabent. *Abban hol volt a becsület? Az anyád, vele mi van? Még a nevét sem ejti ki soha.*

- Uram, mi fog történni vele? Meg fogják ölni?

- Ezzel kapcsolatban nem tudok mit mondani, fiam. Szeretnék írni egy levelet. Fiatalkoromban ismertem a király néhány tanácsadóját. Az öreg Pycelle-t, Lord Stannist, Ser Barristant... bármit tett, vagy nem tett is az apád, ő nagy úr. Meg kell engedniük neki, hogy feketét öltsön és csatlakozzon hozzánk. Az istenek tudják, szükségünk is lenne olyan férfiakra, mint ő.

Jon tudta, hogy régen az árulással vádolt emberek megválthatták a becsületüket a Falon. Lord Eddard miért ne tehetné? Az apja itt. Furcsa gondolat volt és furcsán kellemetlen. Szörnyű igazságtalanság volna, ha megfosztanák Derestől és arra kényszerítenék, hogy feketébe öltözzön, de hát mégiscsak az életéről van szó...

Vajon Joffrey megengedné? Emlékezett a hercegre Deresből, ahogy gúnyolódott Robbal és Ser Rodrikkal az udvaron. Magát Jont észre sem vette, a fattyúk még az ő megvetésének is alatta álltak.

- Hallgatna rád a király, uram?

A Vén Medve megvonta a vállát.

- Egy kisfiú király... Gondolom, az anyjára hallgat. Kár, hogy a törpe nincsen velük. Ő a kölyök nagybátyja, és látta a nyomorúságunkat, amikor meglátogatott bennünket. Nem volt helyes dolog, hogy nemes anyád foglyul ejtette...

- Lady Stark nem az anyám - javította ki Jon élesen. Tyrion Lannister a barátja. Ha Lord Eddardot megölik, az asszony legalább annyira hibás lesz, mint a királyné. - Uram, mi hír a húgaimról? Arya és Sansa, ők is apámmal voltak, tudod, hogy...

- Pycelle nem említi őket, de minden bizonnyal gyengéden bánnak velük. Majd kérdezek felőlük, ha írok - Mormont megrázta a fejét. - Ez nem is történhetett volna rosszabbkor. Ha valamikor szüksége volt a birodalomnak erős királyra... sötét napok és hideg éjszakák közelednek, érzem a

csontjaimban... - hosszú, éles pillantást vetett Jonra. - Remélem, nem akarsz semmi ostobaságot elkövetni, fiú.

Az apám, akarta mondani Jon, de tudta, hogy Mormont erről hallani sem akar. A torka kiszáradt. Újabb korty bort erőltetett le rajta.

- A te kötelességed már ide szólít - emlékeztette a parancsnok. - A régi életed véget ért, amikor feketét öltöttél. - A madár rekedten kontrázott: - Feketét! - Mormont nem vett róla tudomást. - Bármit tegyenek is Királyvárban, az nem a mi dogunk. - Jon nem válaszolt, az öregember kiürítette a kupáját és így szólt: - Elmehetsz. Ma már nem lesz rád szükségem. Holnap reggel segíthetsz megírni azt a levelet.

Jon nem emlékezett rá, hogy felállt vagy elhagyta volna a toronyszobát. A következő dolog, amit vissza tudott idézni, az volt, hogy lefelé lépked a torony lépcsőjén és egyvalami jár a fejében: *az apám, a húgaim, hogyne lenne az én dolgom?*

Odakint az egyik őr ránézett és azt mondta:

- Légy erős, fiam! Az istenek kegyetlenek.

Tudják, döbbent rá Jon.

- Az apám nem áruló - vetette oda rekedten. Még a szavak is a torkán akadtak, mintha meg akarnák fojtani. A szél erősödött és úgy érezte, hidegebb van az udvaron, mint mielőtt belépett volna a toronyba. A szellemnyár a végéhez közeledett.

A délután hátralévő része úgy telt el, mint valami álom. Jon nem tudta volna megmondani, merre járt, mit csinált, kivel beszélt. Szellem vele volt, ennyit tudott. A rémfarkas csendes jelenléte vigasztalóan hatott rá. A lányoknak még ez a vigasz sem maradt, jutott eszébe. A farkasaik talán vigyázhattak volna rájuk, de Lady elpusztult, Nymeria pedig elveszett. Egyedül vannak.

Északi szél kezdett fújni, mire a nap leszállt. Jon hallotta, amint végigsüvít a Falon és a jeges mellvédeken, amikor bement a közös helyiségbe az esti étkezésre. Hobb szarvaspörköltet főzött sok árpával, hagymával és répával. Amikor külön adagot pakolt Jon tányérjára és nekiadta a kenyér ropogós sarkát, a fiú megértette, hogy ez mit jelent. Tudja. Körülnézett a teremben. Gyorsan elkapott fejeket és udvariasan félrefordított tekinteteket látott. Mindenki tudja.

A barátai köréje gyűltek.

- Megkértük a septont, hogy gyújtson meg egy gyertyát az apádért - mondta neki Matthar.

- Hazugság, mi mindannyian tudjuk, hogy hazugság, még Grenn is tudja, hogy az! - vetette közbe Pyp. Grenn bólintott, Sam pedig megveregette Jon karját.

- Már a testvérem vagy, úgyhogy ő az én apám is - mondta a kövér fiú. - Ha ki akarsz menni a varsafákhoz, hogy imádkozz a régi istenekhez, veled megyek.

A varsafák a Falon túl voltak, de Jon tudta, hogy Sam komolyan gondolja, amit mond. Ők a testvéreim, gondolta. Annyira, mint Robb és Bran és Rickon...

Akkor meghallotta a nevetést. Éles volt és kíméletlen, mint egy korbács, és Ser Alliser Thome hangján szólalt meg.

- Nem csak fattyú, de egy áruló fattya! - mondta a körülötte ülőknek.

Jon egy szempillantás alatt az asztalon termett, tőre a kezében. Pyp egy pillanatra elkapta, de a fiú kiszabadította a lábát, máris végigrohant az asztalon és kirúgta a tálat Ser Alliser kezéből. A pörkölt szerteszét repült és lefröcskölte a testvéreket. Thorne hátrahőkölt. Emberek kiáltoztak, de Havas Jon nem hallotta őket. Ser Alliser képébe vetette magát a tőrrel és a hideg óniksz szemek felé suhintott, de Sam közéjük vetette magát és mielőtt Jon kikerülhette volna, Pyp már a hátán lógott, mint valami majom, Grenn megragadta a karját, Varangy pedig kicsavarta a markából a tőrt.

Később, sokkal később, miután visszavitték a cellájába, Mormont, a hollóval a vállán, lejött hozzá, hogy megnézze.

- Mondtam, hogy ne tégy semmi ostobaságot, fiú! - szólalt meg a Vén Medve. - Fiú! - ismételte a madár. Mormont undorral rázta meg a fejét. - Ha belegondolok, hogy nagy reményeket tápláltam veled kapcsolatban!

Elvették a kését és a kardját, majd ráparancsoltak, hogy ne hagyja el a celláját, míg a főtisztek

el nem döntik, mi legyen vele. Ezután pedig egy őrt állítottak az ajtaja elé, hogy biztosan engedelmeskedjék. A barátainak nem engedték, hogy meglátogassák, a Vén Medve azonban megenyhült és beengedte hozzá Szellemet, úgyhogy nem volt teljesen egyedül.

- Az apám nem áruló - mondta a farkasnak, amikor a többiek elmentek. Szellem csendesen nézett rá. Jon a falhoz kuporodott, átölelte a térdeit, és a szűk ágy mellett álló asztalon égő gyertyába bámult. A láng hunyorgott és imbolygott, az árnyékok táncra perdültek körülötte és a szoba egyre sötétebb és hidegebb lett. Ma éjjel nem fogok aludni, gondolta Jon.

Mégis elszunyókálhatott. Amikor felébredt, a lábai merevek és zsibbadtak voltak és a gyertya már régen kialudt. Szellem a hátsó lábain állt és az ajtót kaparászta. Jon meglepetten látta, milyen magasra nőtt.

- Mi az, Szellem? - szólalt meg halkan. A rémfarkas hátrafordult és lenézett rá. Az agyarai hangtalan vicsorgásban meredtek elő. Megőrült ez az állat?

- Én vagyok az, Szellem - morogta és megpróbált nem ijedtnek látszani. Mégis vadul reszketett. Mikor lett ilyen hideg?

Szellem elhátrált az ajtótól. A karmai mély barázdákat hagytak a fában. Jon növekvő aggodalommal figyelte.

- Van valaki odakint, ugye? - suttogta. A farkas összekuporodva hátraugrott. Fehér szőre felborzolódott a nyakán. Az őr, jutott a fiú eszébe, otthagytak valakit, hogy őrizze az ajtómat. *Szellem őt érzi az ajtón keresztül, ez minden.*

Jon lassan lábra állt. Megállíthatatlanul reszketett. Azt kívánta, bár nála volna a kardja. Három gyors lépéssel az ajtónál termett. Megragadta a fogantyút és meghúzta befelé. A pántok olyan hangosat nyikordultak, hogy majdnem ugrott egyet.

Őre rongybabaként kiterülve hevert a keskeny lépcsőkön és a szemei rá meredtek. Pontosan rá, pedig a hasán feküdt. A fejét teljesen kicsavarták.

Ez nem lehet, mondta magában Jon. Ez a Parancsnoki Torony, éjjel-nappal őrzik, ez nem történhet meg. Csak álmodom. Ez egy rémálom.

Szellem elsuhant mellette, ki az ajtón. A farkas megindult felfelé a lépcsőn, aztán megállt és visszanézett Jonra. Akkor hallotta meg. Csizmatalp súrlódott halkan a kövön, zár fordult el egy ajtón. A hangok felülről érkeztek, a parancsnok hálóteréből.

Lehet, hogy rémálom, de nem álmodik.

Az őr kardja a hüvelyében volt. Jon letérdelt és kiszabadította. Amint a kezében érezte a fegyver markolatát, bátrabb lett. Elindult a lépcsőn. Szellem hangtalanul osont előtte. Minden fordulóban árnyékok dülöngéltek. Jon óvatosan lopakodott felfelé, minden gyanús sötétséget ellenőrizve a kard hegyével.

Hirtelen meghallotta Mormont hollójának visitását.

- Kukorica! - rikácsolta a madár. - Kukorica, kukorica, kukorica, kukorica, kukorica, kukorica!

Szellem előrelendült, Jon pedig botladozva követte. A Mormont toronyszobájába vezető ajtó tárva-nyitva állt. A rémfarkas berepült rajta. Jon megállt az ajtóban, pengével a kezében, hogy egy kis időt adjon a szemeinek, mig alkalmazkodnak. Az ablakok elé súlyos függönyöket húztak és a sötétség olyan fekete volt, akár a tinta.

- Ki van ott? - kiáltotta.

Akkor meglátta. Árnyék az árnyékban, amint a Mormont hálócellájába vezető belső ajtó felé siklik. Emberalak tetőtől-talpig feketében, köpönyegben és csuklyában... a szemei azonban jeges, kék sugárzással izzottak a csuklya alatt.

Szellem ugrott. Ember és farkas együtt zuhantak a földre. Sem kiáltás, sem morgás nem hallatszott, ahogy ott dulakodtak, beleütközve egy székbe és fellökve egy iratokkal megrakott asztalt. Mormont hollója odafent csapongott és azt kiáltozta:

- Kukorica, kukorica, kukorica, kukorica!

Jon olyan vaknak érezte magát, mint Aemon mester. Hátát a falnak vetve az ablakhoz csúszott és letépte a drapériát. A holdfény elöntötte a toronyszobát. Fehér bundába mélyedő fekete keze-

ket látott, duzzadt fekete ujjakat, amint a farkas torkára fonódnak. Szellem vonaglott és harapott, a lábai a levegőt kaszálták, de nem tudta kiszabadítani magát.

Jonnak nem volt ideje megijedni. Ordítva előrevetette magát és teljes súlyát beleadva lesújtott a karddal. Az acél áthatolt ruhán, bőrön és csonton, a hanggal azonban valami nem volt rendben. A szag, ami körülvette olyan különös és hideg volt, hogy majdnem rosszul lett tőle. Kart és kézfejet látott a padlón, vonagló fekete ujjakat a holdfényben. Szellem kitépte magát a másik markából és kilógó, vörös nyelvvel eloldalgott.

A csuklyás ember felemelte sápadt holdvilágképét, Jon pedig habozás nélkül belevágott. A vágás csontig felhasította a támadót, leszelte a fél orrát és széles rést nyitott az arca egyik felétől a másikig a szemek, a kék, izzó csillaghoz hasonló szemek alatt. Jon ismerte azt az arcot. Othor, villant át az agyán és hátratántorodott. Az istenekre, ő halott, *láttam holtan!*

Érezte, hogy valami kaparászik a bokájánál. Fekete ujjak ragadták meg a lábszárát. A kéz felmászott a lábán tépkedve gyapjút és húst. Jon felüvöltött az iszonyattól, kardja hegyével lefeszítette a valamit a lábáról és elhajította. Ott vergődött a földön, az ujjak kinyíltak és összezárultak.

A tetem előrelendült. Nem volt vér. Fél karjával és majdnem kettészelt arcával úgy látszott, nem érez semmit. Jon maga elé emelte a kardot.

- Ne gyere közelebb! - kiáltotta élesen.

- Kukorica! - kiabált a holló. - Kukorica, kukorica!

A levágott kar elővonaglott a szakadt ruhaujjból, mint egy sápadt kígyó öt fekete fejjel. Szellem lecsapott és a fogai közé kapta. Az ujjcsontok összeroppantak. Jon a hulla nyaka felé csapott és érezte, ahogy az acél mélyet, keményet harap.

A halott Othor nekirohant és ledöntötte a lábáról.

Jon tüdejéből minden levegő kiszaladt, ahogy a feldöntött asztal elkapta a lapockái között. A kard, hol a kard? Elvesztette azt a rohadt kardot! Kiáltani próbált, de a kísértet a szájába tömte fekete hullaujjait. Nyögve próbálta lelökni magáról, de a halott ember túl nehéz volt. A jéghideg kéz egyre lejjebb erőszakolta magát a torkában, teljesen elzárva a levegőtől. Az arca az övéhez préselődött és betöltötte a látóterét. A szemeit szikrázó, kék zúzmara borította. Jon körmei hideg húsba martak és a valami lábát rugdosták. Próbált harapni, rúgni, próbált lélegezni...

Egyszerre test súlya hirtelen eltűnt, az ujjak kiszakadtak a torkából. Jon erejéből annyira futotta, hogy oldalra fordult és remegve okádott. Szellem megint elkapta. Látta, ahogy a rémfarkas a jelenés gyomrába mélyeszti a metszőfogait és tépni, rángatni kezdi. Egy hosszú pillanatig csak bámulta, félig eszméletlenül, míg eszébe jutott a kardja...

...és akkor megpillantotta Lord Mormontot, meztelenül és kábultan az álomtól, ahogy ott áll az ajtóban olajlámpással a kezében. A szétrágott és ujjatlan kar csapkodott a földön és vergődve megindult felé.

Jon megpróbált kiáltani, de nem jött ki hang a torkán. Talpra küszködte magát, félrerúgta a kart és kitépte a lámpást a Vén Medve kezéből. A kis láng hunyorgott, majdnem elaludt.

- Ég! - rikácsolt a holló. - Ég, ég, ég!

Jon megpördült és megpillantotta a függönyöket, amelyeket letépett az ablakról. Két kézzel vágta bele a lámpást a gyűrött halomba. Fém csikordult, üveg tört, olaj fröccsent és a szövet hangos lobbanással lángra kapott. A tűz melege az arcán édesebb volt bármilyen csóknál, amiben Jonnak eddig része volt.

- Szellem! - kiáltotta.

A rémfarkas kiszabadította magát és odaugrott hozzá, miközben a kísértet megpróbált feltápászkodni. A hasán tátongó hatalmas nyílásból fekete kígyók ömlöttek. Jon belenyúlt a tűzbe, megmarkolta az égő függönyt és a halott emberre hajította. *Csak égjen,* fohászkodott, ahogy a szövet ráborult a tetemre, istenek, *kérlek, kérlek, adjátok, hogy égjen!*

BRAN

A Karstarkok egy hideg, szeles reggelen érkeztek meg. Háromszáz lovast és közel kétezer gyalogost hoztak magukkal karholdi kastélyukból. Lándzsáik acélhegye megcsillant a sápadt napfényben, ahogy az oszlop közeledett. Egy ember ment elől és lassú, mély indulót vert egy óriási dobon, amely nagyobb volt, mint ő maga. Bum, bum, bum.

Bran a külső fal egyik őrtornyából figyelte az érkezésüket Luwin mester bronz messzelátóján keresztül Hodor vállán kuporogva. Személyesen Lord Rickard vezette őket, a fiai, Harrion, Eddard és Torrhen mellette lovagoltak éjfekete lobogók alatt, amelyre házuk címerét, a fehér napfelkeltét hímezték. Öreg Nan azt mesélte, hogy évszázadokra visszamenőleg Stark vér folyik az ereikben, de Bran egyáltalán nem látta Starkoknak őket. Nagy termetű, szilaj férfiak voltak, arcukat sűrű szakáll fedte, hajuk lazán omlott a válluk alá. Köpönyegeik medve, fóka és farkas bőréből készültek.

Tudta, hogy ők az utolsók. A többi úr már mind itt volt a seregeivel. Bran nagyon szeretett volna kilovagolni közéjük, megnézni az emberekkel megtömött téli szállásokat, a minden reggel a piacon nyüzsgő tömeget, és a feltépett, lópatkók és kerekek szabdalta utcákat. Robb azonban megtiltotta neki, hogy elhagyja a kastélyt.

- Nincs szabad emberünk, aki őrizhetne téged - magyarázta a bátyja.

- Magammal viszem Nyárt - vitatkozott Bran.

- Ne gyerekeskedj, Bran! - mondta Robb. - Több eszed van annál. Alig két napja Lord Bolton egyik embere leszúrt egyet Lord Cerwyn emberei közül a Füstölgő Rönkben. Anyánk megnyúzna engem és kikészíttetné a bőrömet köpönyegnek, ha hagynám, hogy veszélybe sodord magad. - Robb az úri hangját használta, amikor ezt mondta és Bran tudta, hogy nincs helye ellenvetésnek.

Mindez amiatt volt, ami a farkaserdőben történt, jól tudta. Az emlékektől még mindig rosszakat álmodott. Olyan tehetetlen volt, mint egy csecsemő, semmivel sem tudta jobban megvédeni magát, mint Rickon tette volna. Talán még annyira sem... Rickon legalább beléjük rúgott volna. Szégyellte magát. Csak néhány évvel volt fiatalabb Robbnál: ha a bátyja majdnem felnőtt férfi, akkor ő is az. Meg kellett volna tudnia védeni magát.

Egy évvel ezelőtt, az előtt még akkor is lement volna a városba, ha egyedül kell átmásznia miatta a falakon. Akkoriban le tudott rohanni a lépcsőkön, fel tudott szállni a pónijára és le is tudott mászni róla egyedül, és elég jól forgatta a fakardot ahhoz, hogy Tommen herceget kiüsse vele. Most csak leskelődhetett Luwin mester lencsés csövén át. A mester az összes lobogót megtanította neki: a Gloverek ezüst és skarlát páncélos öklét, Lady Mormont fekete medvéjét, a félelmetes megnyúzott embert, amely a Rémvölgyi Moose Bolton előtt haladt, a Szarvaserdő jávorszarvasbikáját, a Cerwynek csatabárdját, a Tallhartok három őrfáját és az Umber ház ijesztő jelvényét, egy szétszakított láncú, üvöltő óriást.

Nemsokára az arcokat is megtanulta hozzájuk, amikor az urak, fiaik és a kíséretükben lévő lovagok Deresbe jöttek lakomázni. Még a Nagy Csarnok sem volt elég tágas, hogy egyszerre befogadja mindegyiküket, Robb tehát egyenként fogadta az összes jelentős zászlóvivőt. Bran mindig előkelő helyen, a bátyja jobbján ült. A zászlóvivő uraságok némelyike furcsa, kemény pillantást vetett rá, ahogy ott ült, mintha azon tűnődnének, hogy milyen jogon helyeznek fölébük egy éretlen gyereket, aki ráadásul nyomorék is.

- Most mennyien vannak? - kérdezte Bran Luwin mestertől, miközben Lord Karstark és a fiai bevonultak a külső fal kapuin.

- Tizenkétezer ember, vagy olyan közel hozzá, hogy nem számít.

- Hány lovag?

- Elég kevés - felelte a mester enyhe türelmetlenséggel a hangjában. - Hogy lovag lehessen valaki, ahhoz virrasztania kell egy szentélyben és fel kell kenni őt a hét olajjal, hogy megszenteljék az esküjét. Északon a nagy házak közül csak kevesen hódolnak a Hétnek. A többiek a régi isteneket követik és nincsenek lovagjaik... de azok az urak és a fiaik meg a felesküdött kardjaik semmivel sem kevésbé vadak, hűségesek vagy tiszteletreméltók. Egy ember értékét nem az határozza meg,

hogy ott van-e a neve előtt, hogy ser. Ahogy ezt már vagy százszor elmondtam neked.

- Mégis - akadékoskodott Bran -, hány lovag?

Luwin mester sóhajtott.

- Három, talán négyszáz... a háromezer páncélos lándzsásból, akik nem lovagok.

- Lord Karstark az utolsó - tűnődött Bran. - Robb ma este látja vendégül.

- Minden bizonnyal.

- Mennyi idő, míg... míg elindulnak?

- Vagy rövidesen kivonulnak, vagy soha - válaszolt Luwin mester. - A téli szállások roskadásig megteltek és ez a hadsereg felzabálja az egész vidéket, ha még sokáig itt táborozik. Mások a királyi úton várakoznak, hogy csatlakozzanak hozzájuk: lovagok a sírdombok vidékéről, cölöplakók, Lord Manderly és Lord Flint. A csata elkezdődött a folyóvidéken és a bátyádnak sok-sok mérföldet kell megtennie.

- Tudom - Bran éppen olyan nyomorultul érezte magát, mint ahogy az a hangjából érződött. Visszaadta a bronzcsövet a mesternek és észrevette, Luwin haja milyen ritkás a feje tetején. Látta a kivillanó rózsaszín fejbőrt. Furcsa érzés volt így felülről nézni az öreget, miután egész életében mindig felfelé bámult rá, de ha Hodor vállán ül az ember, mindenkit felülről néz. - Már nem akarok nézelődni, Hodor, vigyél vissza a toronyba!

- Hodor - mondta Hodor.

Luwin mester a ruhaujjába dugta a csövet.

- Bran, nemes bátyádnak most nem lesz ideje, hogy foglalkozzon veled. Találkoznia kell Lord Karstarkkal és a fiaival, hogy üdvözölje őket.

- Nem fogom zavarni Robbot. El akarok menni az istenerdőbe - Hodor vállára tette a kezét. - Hodor!

A torony belső falában vésett kapaszkodók sorából álló létra húzódott. Hodor dallamtalanul dünnyögött, míg fokról-fokra araszolt lefelé, miközben Bran ide-oda himbálózott a hátán a fonott vesszőkosárban, amit Luwin mester tervezett a számára. Luwin az asszonyoktól kölcsönözte az ötletet, akik kosarakban cipelik a hátukon a tűzifát. Ezután már egyszerű volt lyukakat vágni a lábaknak és rászerelni még néhány szíjat, hogy egyenletesebben ossza el Bran súlyát. Nem volt olyan jó, mint Táncoson lovagolni, de voltak helyek, ahová Táncos nem tudott eljutni és így Bran sem szégyellte magát annyira, mint amikor Hodor a karjában vitte, mint valami csecsemőt. Úgy tűnt, Hodor is élvezi, bár nála ezt mindig nehéz volt eldönteni. Az egyetlen furfangos dolog az ajtó volt. Hodor néha megfeledkezett róla, hogy Bran a hátán van, s ilyenkor fájdalmas volt átmenni egy ajtón.

Vagy két héten át olyan jövés-menés volt a várban, hogy Robb mindkét csapórácsot felhúzatta, s a hidakat leengedve tartotta közöttük, még az éjszaka sötétjében is. Páncélos lándzsások egy hosszú oszlopa haladt át éppen a falak közti hídon, amikor Bran kibukkant a toronyból. Karstark katonák voltak, urukat követték a kastélyba. Fekete vassisakot viseltek, fekete gyapjúköpönyegüket pedig felhőkön áttörő, fehér napok borították. Hodor eltrappolt mellettük, mosolygott magában, a csizmái pedig tompán dobbantak a fahídon. A lovasok kíváncsi pillantásokat vetettek rájuk elhaladtukban és Bran halotta, hogy valaki felröhög. Elengedte a füle mellett.

- Az emberek meg fognak bámulni - figyelmeztette Luwin mester, amikor először erősítették fel a fonott kosarat Hodor vállára. - Bámulni és beszélni fognak, néhányan pedig kigúnyolnak majd!

Hadd gúnyolódjanak, gondolta Bran. Az ágyában senki sem gúnyolódott rajta, de hát nem élheti le az életét a hálótermében!

Ahogy áthaladtak a kapuház csapórácsa alatt, Bran a szájába dugta két ujját és füttyentett egyet. Nyár máris loholt át az udvaron. A Karstark lándzsásoknak hirtelen meggyűlt a bajuk a lovukkal. Igyekezték megőrizni felettük az uralmat, miközben az állatok forgó szemekkel, rémülten nyerítettek. Az egyik csődör felágaskodott és ordítani kezdett. Lovasa átkozódott és kétségbeesetten próbált a nyeregben maradni. A rémfarkasok szaga pánikba ejtette a lovakat, ha nem voltak hozzászokva, de hamar megnyugszanak majd, ha Nyár elment.

- Az istenerdő - emlékeztette Bran Hodort.

Még maga Deres is zsúfolttá vált. Az udvar kardok és fejszék csörgésétől, szekerek zörgésétől és kutyaugatástól volt hangos. A páncélterem ajtaja nyitva állt és Bran megpillantotta Mikkent a kohója mellett. Kalapácsa pengett, miközben verejték csöpögött csupasz mellkasára. Bran egész életében nem látott ennyi idegent, még akkor sem, amikor Robert király jött látogatóba Apához.

Megpróbált nem összerezzeni, amikor Hodor átbújt egy alacsony ajtón. Végigmentek egy hosszú, félhomályos folyosón. Nyár könnyedén ügetett mellettük. A farkas időnként felpillantott folyékony aranyként izzó szemeivel. Bran szerette volna megérinteni, de túl magasan volt ahhoz, hogy a kezével elérhette volna.

Az istenerdő a béke szigete volt a káosz tengerében, amivé Deres vált az utóbbi napokban. Hodor keresztülvágott a tölgyek, vasfák és őrfák sűrűjén a mozdulatlan tavacskához a szívfa tövében. Dünnyögve megállt a varsafa göcsörtös ágai alatt. Bran felnyúlt a feje fölé és kiemelte magát az ülésből, áthúzva lábai holt súlyát a fonott kosár lyukain. Egy pillanatig ott maradt himbálózva, hagyta, hogy a sötétvörös levelek megsimogassák az arcát, aztán Hodor megfogta és szelíden letette a víz melletti sima kőre.

- Szeretnék egy ideig egyedül lenni - mondta a fiú. - Átizzadtál. Menj a tavakhoz!

- Hodor - Hodor átgázolt a fák között és eltűnt. Az istenerdőn túl, a Vendégház ablakai alatt egy meleg forrás három kicsiny tavacskát táplált. A víz éjjel-nappal gőzölgött és a felette magasodó falat vastagon belepte a moha. Hodor gyűlölte a hideg vizet és úgy küzdött, mint egy sarokba szorított anyatigris, ha szappannal fenyegették, de boldogan belemerült a legforróbb tóba is. Képes volt órákig lubickolni benne és hangosan utánozta a ködös, zöld fenékről a felszínre emelkedő és ott szétpukkanó buborékok hangját.

Nyár belenyalt a vízbe és letelepedett Bran mellé. A fiú megvakarta a farkast a pofája alatt és egy pillanatig mindketten határtalan békességet éreztek. Bran mindig is szerette az istenerdőt, már azelőtt is, de mostanában még többször érzett vágyat arra, hogy kilátogasson ide. Már a szívfa sem ijesztette meg úgy, ahogy korábban. A sápadt törzsbe faragott mélyvörös szemek még mindig őt figyelték, most azonban ez valahogy megnyugvással töltötte el. Az istenek vigyáznak rá, a régi istenek, a Starkok, az Elsők és az erdő gyermekeinek istenei, apja istenei. A szemük előtt biztonságban érezte magát, a fák mélységes csendje pedig segített a gondolkodásban is. Bran rengeteget gondolkodott a zuhanás óta. Gondolkodott, álmodott és az istenekkel beszélgetett.

- Kérlek, adjátok, hogy Robb ne menjen el! - fohászkodott halkan. A kezével végigsimította a hideg víztükröt, apró hullámokat keltve a tavacskában. - Kérlek, adjátok, hogy itt maradjon! Ha pedig el kell mennie, hozzátok vissza épségben Anyával, Apával és a lányokkal! Adjátok... adjátok, hogy Rickon is megértse!

Kisöccse olyan vad volt, mint a téli vihar, mióta megtudta, hogy Robb háborúba lovagol. Hol sírdogált, hol dühöngött. Nem volt hajlandó enni, az éjszaka legnagyobb részét ordítozással és zokogással töltötte és még Öreg Nant is megrúgta, amikor az megpróbálta dallal álomba ringatni. A következő napon pedig eltűnt. Robb a fél kastélyt a keresésére küldte, amikor pedig végre megtalálták a kriptában, Rickon egy rozsdás vaskarddal hadonászott feléjük, amit az egyik halott király kezéből lopott el, Borzaskutya pedig úgy rontott rájuk a sötétből, mint valami zöld szemű démon. A farkas majdnem olyan vad volt, mint maga Rickon. Gage-et megharapta a karján, Mikken combjából pedig kitépett egy darab húst. Robb és Szürke Szél együttes erejére volt szükség, hogy lecsitítsák. Farlen megláncolta a fekete állatot a kutyaólban, Rickon pedig csak még keservesebben sírt nélküle.

Luwin mester azt tanácsolta Robbnak, hogy maradjon Deresben, Bran is könyörgött neki, saját érdekében ugyanúgy, mint Rickon miatt, a bátyja azonban makacsul megrázta a fejét és csak ennyit mondott:

- Nem *akarok* menni. Mennem *kell.*

Csak félig volt hazugság. Bran megértette, hogy valakinek el kell mennie, hogy tartsa a Nyakat és megsegítse a Tullykat a Lannsiterek ellen, de ez nem feltétlenül Robb feladata lett volna. A bátyja rábízhatta volna a parancsnokságot Hal Mollenre vagy Theon Greyjoyra is, vagy akár valamelyik zászlóvivő úrra. Luwin mester éppen erre próbálta rábeszélni, de a fiú hallani sem akart róla.

- Az apám sohasem küldött volna embereket a halálba, mialatt ő maga gyáva nyúlként kuporog Deresben - jelentette ki. Minden ízében Robb volt, az Úr.

Már szinte félig idegennek tűnt Bran számára. Megváltozott, valódi lord lett belőle, bár még a tizenhatodik névnapját sem töltötte be. Még apja zászlóvivői is mintha érezték volna ezt. Sokan közülük próbáknak vetették alá, mindegyik a maga módján. Roose Bolton és Robert Glover egyaránt magának követelte a parancsnoki méltóságot, az egyik gorombán, a másik mosolyogva és tréfálkozva. A köpcös, szürke hajú Maege Mormont, aki páncélt viselt, mint egy férfi, nyersen közölte Robbal, hogy az unokája lehetne és csak ne osztogasson neki parancsokat... ám véletlenül volt egy leányunokája, akit szívesen hozzáadott volna. A halk szavú Lord Cerwyn egyenesen magával hozta a lányát, egy harmincéves, telt, csúnyácska hajadont, aki apja balján foglalt helyet és egyszer sem emelte fel a tekintetét a tányérjáról. Szarvaserdő jókedélyű urának nem volt lánya, hozott viszont ajándékokat: az egyik nap egy lovat, másnap egy szarvas combját, a következő alkalommal egy ezüsttel kivert vadászkürtöt és semmit sem kért cserébe... kivéve egy bizonyos erődöt, amit még a nagyapjától vettek el, vadászati jogokat egy bizonyos hegygerinctől északra és engedélyt, hogy gátat építhessen a Fehér Tőrön, ha az úr is jónak látja.

Robb mindegyiküknek hűvös udvariassággal felelt, ahogy Apa is tette volna és valahogy az akaratához hajlította őket.

Amikor pedig Lord Umber - akit emberei Hordónak neveztek és olyan magas volt, mint Hodor, de kétszer olyan széles - azzal fenyegetőzött, hogy hazaviszi az embereit, ha a menetben Szarvaserdő és Cerwy mögé kell állnia, Robb közölte vele, hogy nyugodtan megteheti.

- Amikor végeztünk a Lannisterekkel - ígérte Szürke Szél füle tövét vakargatva -, visszajövünk északra, kifüstölünk a váradból és felakasztunk, mint esküszegőt. - A Hordó káromkodott, belevágott egy kancsó sört a tűzbe és azt bömbölte, hogy Robb olyan zöld, hogy biztosan füvet pisál. Amikor Hallis Mollen odament, hogy lecsillapítsa, leütötte, felrúgott egy asztalt és kivonta a legnagyobb, legrondább pallost, amit Bran valaha látott. A padokon ülő fiai, fivérei és felesküdött kardjai mind talpra ugrottak és a fegyverük után kaptak.

Robb egyetlen halk szót ejtett csak ki és Lord Umber egy szempillantással később a hátán feküdt, a kardja a padlón hevert három lábnyira tőle, a kezéből pedig ömlött a vér, ahol Szürke Szél leharapta két ujját.

- Apám azt tanította nekem, hogy halált érdemel, aki kardot ránt hűbérurára - mondta Robb -, de te nyilván csak a húst akartad felvágni a tányéromon.

Bran gyomra összerándult, ahogy a Hordó csonka ujjait szopogatva feltápászkodott... ám ekkor, mindenki meglepetésére a hatalmas ember nevetni kezdett.

- A húsod - röhögött -, igencsak rágós!

Attól a perctől kezdve a Hordó hogy, hogy nem, Robb jobbkeze lett, leghűségesebb bajnoka és mindenkinek azt hajtogatta, hogy a fiú mégiscsak Stark, és jobban teszik, ha meghajtják előtte a térdüket, ha nem akarják, hogy leharapják őket.

A bátyja azonban aznap éjjel sápadtan és remegve állított be Bran hálótermébe, miután a tüzek leégtek a Nagy Csarnokban

- Azt hittem, végez velem - vallotta be Robb. - Láttad, hogy dobta el Halt? Mintha nem lett volna nagyobb Rickonnál! Az istenekre, nagyon megrémültem. De a Hordó még nem is a legrosszabb közülük, csak a leghangosabb. Lord Roose egy szót sem szól, csak bámul rám, én pedig nem tudok másra gondolni, mint arra a szobára a Rémvölgyben, ahová a Boltonok az ellenségeik bőrét akasztják.

- Ez csak Öreg Nan egyik története - mondta Bran. Bizonytalanság kúszott a hangjába. -Vagy nem?

- Nem tudom - a bátyja fáradtan megrázta a fejét. - Lord Cerwyn magával akarja hozni a lányát délre. Azt mondja, azért, hogy főzzön rá. Theon biztos benne, hogy az egyik éjjel az ágyamban találom a leányt. Szeretném... szeretném, ha Apa itt volna...

Ebben az egyben egyetértettek mindannyian, Bran, Rickon és Robb, az Úr: mindannyian szerették volna, ha Apa ott van velük. Lord Eddard azonban ezer mérföldnyire volt onnét, éppen valami

börtönben ült, az életéért futott vagy az is lehet, hogy már halott volt. Senki sem tudott semmi biztosat róla, minden utazó különböző történetet mesélt és mindegyik történet szörnyűbb volt az előzőnél. Apa őreinek levágott fejei a Vörös Tornyon rothadnak karóra tűzve. Robert király Apa kezétől halt meg. A Baratheonok ostrom alá vették Királyvárat. Lord Eddard délre menekült a király aljas öccsével, Lord Renlyvel. Aryát és Sansát meggyilkolta a Véreb. Anya megölte Tyriont, az Ördögfiókát és a holttestét Zúgó falára lógatta. Lord Tywin Lannnister a Sasfészek ellen vonul és gyújtogat, meg gyilkol, amerre jár. Az egyik borgőzös mesélő pedig egyenesen azt bizonygatta, hogy Rhaegar Targaryen feltámadt halottaiból és régi idők hőseiből álló, roppant hadsereget gyűjtött maga köré Sárkánykőn, hogy visszaszerezze apja trónját.

Amikor a holló megérkezett egy Apa saját pecsétjét viselő levéllel, amelyen Sansa kézírása volt látható, a kegyetlen igazság semmivel sem volt hihetőbb. Bran sohasem felejti el Robb arckifejezését, ahogy a bátyja a húguk szavaira mered.

- Azt mondja, hogy Apa áruló módon összeesküdött a király fivéreivel - olvasta. - Robert király halott, Anyát és engem pedig a Vörös Toronyba hívnak, hogy hűséget fogadjunk Joffreynak. Azt írja, hogy tegyünk így, és amikor hozzámegy Joffreyhoz, megkéri majd, hogy kímélje meg apánk életét. - A keze ökölbe szorult és összegyűrte Sansa levelét. - Aryáról pedig nem ír semmit, semmit, egyetlen szót sem. A fene essen belé! Mi a baj ezzel a lánnyal?

Bran hidegséget érzett legbelül.

- Elveszítette a farkasát - mondta halkan. Eszébe jutott a nap, amikor apja négy katonája visszatért délről Lady csontjaival. Nyár, Szürke Szél és Borzaskutya sötét és vigasztalan hangon vonítani kezdtek, mielőtt átkeltek volna a felvonóhídon. Volt az Első Torony árnyékában egy ősi temetőkert sápadt zuzmóval borított sírkövekkel, ahová a Tél Királyai régen a leghűségesebb szolgálóikat temették. Ott temették el Ladyt, míg a testvérei nyugtalan árnyakként bolyongtak a sírok között. Délre ment, csak a csontjai tértek vissza.

A nagyapjuk, az öreg Rickard is elment a fiával, Brandonnal, aki Apa bátyja volt és kétszáz legjobb emberével. Egyikük sem tért vissza soha. Apa is elment délre Aryával és Sansával, meg Joryval, Hullennel, Kövér Tommal és a többiekkel, aztán később Anya és Ser Rodrik is elmentek, és ők sem jöttek még vissza. Most pedig Robb készül elmenni. Nem Királyvárba és nem azért, hogy hűséget esküdjön, hanem Zúgóba, karddal a kezében. Ha apjuk valóban börtönben sínylődik, akkor ez biztos halált jelent a számára. Bran jobban megijedt ettől, mint azt meg tudta volna fogalmazni.

- Ha Robbnak mennie kell, vigyázzatok rá! - esedezett Bran a régi isteneknek, akik a szívfa vörös szemein keresztül figyelték őt. - És vigyázzatok az embereire is, Halre, Quentre meg a többiekre és Lord Umberre meg Lady Mormontra meg a többi úrra! Theonra is, igen. Vigyázzatok rájuk és őrizzétek meg őket biztonságban, ha volnátok olyan nagylelkűek, istenek! Segítsetek nekik legyőzni a Lannistereket és megmenteni Apát és hozzátok haza őket!

Enyhe szellő söpört végig az istenerdőn, a vörös levelek zizegtek és suttogtak. Nyár vicsorogni kezdett.

- Hallod őket, fiú? - kérdezte egy hang.

Bran felkapta a fejét. Osha állt a tó mellett egy vén tölgyfa alatt. Az arcára árnyék esett. A vadember még megvasalva is olyan hangtalanul mozgott, mint egy macska. Nyár megkerülte a tavat és szimatolni kezdett. A magas asszony összerezzent.

- Nyár, hozzám! - kiáltotta Bran. A rémfarkas még egy utolsót szimatolt, majd megfordult és visszaszaladt hozzá. Bran átölelte a nyakát. - Mit keresel itt? - Nem látta Oshát, amióta elfogták a farkaserdőben, de tudta, hogy a konyhában fogták munkára.

- Ők az én isteneim is - felelte az asszony. - A Falon túl ők az egyedüli istenek.

A haja kezdett kinőni, barnán és kócosan. Ettől és az egyszerű, durva szövésű barna ruhától, amit akkor adtak neki, amikor elvették tőle a páncélját, sokkal nőiesebben festett. - Gage néha megengedi, hogy elmondjam az imáimat, ha szükségét érzem, én pedig hagyom, hogy azt csinálja a szoknyám alatt, amit akar, ha ő szükségét érzi. Ez semmi a számomra. Szeretem a liszt illatát a kezén és ő gyengédebb, mint Stiv volt - Ügyetlenül meghajolt. - Magadra hagylak. Ki kell súrolnom

néhány lábost.

- Ne, maradj! - parancsolt rá Bran. - Mondd el, mit értettél az alatt, hogy hallom az isteneket!

Osha végigmérte.

- Te kérdeztél tőlük, ők pedig válaszolnak. Nyisd ki a füled, figyelj és hallani fogod.

Bran figyelt.

- Ez csak a szél - szólalt meg egy perc múlva bizonytalanul. - A levelek zörögnek.

- Mit gondolsz, ki küldi a szelet, ha nem az istenek? - A nő leült a tavacska másik oldalán. A lánca halkan csilingelt, miközben mozgott. Mikken vasbilincseket csatolt a bokáira és súlyos lánccal kapcsolta össze őket. Tudott sétálni, amíg rövidre fogta a lépteit, de semmi esetre sem tudott volna futni, mászni, vagy lóra szállni. - Látnak téged, fiú. Hallják, amit mondasz. A levelek zizegése az ő válaszuk.

- Mit mondanak?

- Szomorúak. Nemes bátyád nem kap tőlük segítséget, legalábbis ott nem, ahová megy. A régi isteneknek nincsen hatalmuk lent délen. A varsafákat ott már mind kivágták, több ezer évvel ezelőtt. Hogyan vigyázhatnának a fivéredre, ha nincsen szemük?

Bran erre nem gondolt. Megijedt. Ha még az istenek sem segíthetnek a bátyján, miféle remény marad akkor? Talán Osha nem jól érti őket. Felszegte a fejét és megint figyelni próbált. Úgy vélte, ezúttal hallja a szomorúságot, de semmi többet annál.

A zizegés hangosabb lett. Bran tompa lépteket, mély dünnyögést hallott és Hodor bukkant elő a fák közül meztelenül és vigyorogva.

- Hodor!

- Biztosan meghallotta a hangunkat - mondta Bran. - Hodor, megfeledkeztél a ruháidról!

- Hodor - helyeselt Hodor. Nyaktól lefelé csuromvizes volt és gőzölgött a hűvös levegőn. A testét barna szőr borította, amely vastag volt, mint a bunda. Férfiassága hosszan és súlyosan függött a lábai között.

Osha savanyú mosollyal méregette.

- Na, íme egy nagy ember - jegyezte meg. - Óriások vére csörgedezik az ereiben, vagy én vagyok a királyné!

- Luwin mester szerint már nincsenek óriások. Azt mondja, mind meghaltak, mint az erdő gyermekei. Csak régi csontok maradtak belőlük a földben, amit az emberek néha ekével kifordítanak.

- Csak lovagoljon Luwin mester egyszer a Falon túlra! - mondta Osha. - Akkor majd talál óriásokat, vagy ha nem, hát majd azok megtalálják. A bátyám megölt egyet. Tíz láb magas volt és ez még csenevésznek számít. Tizenkét, sőt tizenhárom láb magasra is megnőnek. Nagyon vadak is, csupa szőr meg fog, még a feleségeknek is van szakálluk, mint a férjüknek, úgyhogy nem lehet megkülönböztetni őket. Az asszonyok emberférfiakat vesznek magukhoz szeretőnek, tőlük származnak a félvérek. Az asszonyokra, akiket elkapnak, rosszabb sors vár. A férfiak olyan hatalmasak, hogy szétszakítják a lányokat, mielőtt gyermeket nemzenének nekik - elvigyorodott. - De te nem tudod, miről beszélek, ugye?

- De igen - bizonygatta Bran. Értette a párzást, látott már kutyákat az udvaron és egyszer végignézte, amint egy csődör meghág egy kancát. Ha azonban beszéltek róla, akkor kényelmetlenül érezte magát. Hodorra nézett. - Menj vissza és hozd el a ruháidat, Hodor! - szólt rá. - Menj, öltözz!

Hodor, az óriás visszaballagott, amerről érkezett és átbújt egy lelógó faág alatt.

Szörnyű nagy, gondolta Bran, ahogy a távolodó férfi után bámult.

- Tényleg vannak óriások a Falon túl? - kérdezte bizonytalanul Oshát.

- Óriások és még sokkal rosszabbak is, úrfi. Megpróbáltam elmondani a bátyádnak, amikor kikérdezett, neki, a mestereteknek meg annak a vigyori Greyjoy fiúnak. A hideg szelek erősödnek, az emberek elmennek a tüzeik mellől és sohasem térnek vissza... vagy ha mégis, már nem emberek többé, csak kísértetek, kék szemmel és hideg, fekete kezekkel. Mit gondolsz, miért menekültem délre Stivvel, Halival meg a többi bolonddal? Mance úgy gondolja, harcolni fog, az a bátor, kedves, makacs ember, mintha a fehér kószálók egyszerűen felderítők volnának, de mit tudhat ő? Hív-

hatja magát a Falon Túli Királynak, ha úgy tetszik neki, de ettől még nem más, mint egy a sok fekete varjú közül, aki kirepült az Árnyéktoronyból. Még sohasem kóstolt bele a télbe. Én odafent születtem, gyermekem, mint az anyám és az ő anyja, meg az ő anyja előtte, a Szabad Nép gyermekei. Mi emlékszünk - Osha csörgő láncokkal felállt. - Megpróbáltam elmondani a fivérednek. Tegnap, amikor megláttam az udvaron. „Stark uram", szólítottam meg, tisztelettudóan, ahogy kell, de ő keresztülnézett rajtam, az az izzadságszagú, barom Hordó meg félrelökött az útjából. Ám legyen! Viselem a vasat és tartom a számat. Aki nem figyel, hallani sem fog.

- Mondd el nekem! Rám hallgatni fog, tudom.

- Tényleg fog? Majd meglátjuk. Mondd meg neki ezt, uram! Mondd meg neki, hogy rossz irányba készül masírozni! Északra kellene vinnie a kardjait. Északra, nem délre. Hallasz engem?

Bran bólintott.

- Megmondom neki.

Aznap éjjel azonban, amikor a Nagy Csarnokban lakomáztak, Robb nem volt velük. A toronyszobában fogyasztotta el inkább a vacsoráját Lord Rickarddal, a Hordóval és a többi zászlóvivő úrral, hogy elvégezzék az utolsó simításokat a hosszú menetelés tervein. Branre hárult, hogy elfoglalja a helyét az asztalfőn és eljátssza a házigazda szerepét Lord Karstark fiai és nagytiszteletű barátaik előtt. Már mindenki a helyén ült, amikor Hodor bevitte Brant a hátán a terembe és letérdelt a magas szék mellé. Két szolgáló segített kiemelni őt a kosárból. Bran a jelen lévő összes idegen tekintetét magán érezte. A helyiség elcsendesedett.

- Uraim - jelentette be Hallis Mollen -, Deresi Brandon Stark.

- Köszöntelek benneteket tüzünk mellett - szólalt meg Brandon mereven -, kérlek, fogadjátok el ételünket és italunkat barátságotok tiszteletére!

Harrion Karstark, Lord Rickard legidősebb fia meghajolt, s példáját követték fivérei is, ám miközben visszaültek a helyükre, Bran meghallotta a két legfiatalabbat, amint halkan beszélgetnek a boros kupák csilingelése közepette.

- ...inkább meghalnék, mint hogy így éljek - suttogta az egyikük, aki apja nevét viselte, a bátyja, Torrhen pedig megjegyezte, hogy a fiú valószínűleg nemcsak kívül, hanem belül is összetört és túl gyáva, hogy elvegye a saját életét.

Összetört, gondolta Bran keserűen és megmarkolta a kését. Ez volt hát ő most? Bran, az Összetört?

- Nem akarok összetört lenni - suttogta hevesen a jobbján ülő Luwin mesternek. - Lovag akarok lenni!

- Néhányan az elme lovagjainak hívják rendem tagjait - felelte Luwin. - Te rendkívül okos fiú vagy, Bran, ha munkálkodsz rajta. Gondoltál már rá, hogy mesterláncot viselj? A tudásnak nincsenek határai.

- Én mágiát akarok tanulni - mondta Bran. - A varjú megígérte, hogy repülni fogok.

Luwin mester felsóhajtott.

- Taníthatok neked történelmet, gyógyítást és növénytant. Megtaníthatom neked a varjak nyelvét, hogy hogyan kell kastélyt építeni és hogyan kormányozza egy tengerész a hajóját a csillagok alapján. Megtaníthatlak kimérni a napokat és megfigyelni az évszakokat, az óvárosi Fellegvárban pedig még ezernyi másra is megtaníthatnak. De Bran, senki ember fia nem taníthat neked mágiát.

- A gyermekek taníthatnának - felelte Bran. - Az erdő gyermekei.

Erről eszébe jutott, mit ígért Oshának az istenerdőben. Elmondta hát Luwinnak, amit az asszony mesélt neki.

A mester udvariasan végighallgatta.

- Azt hiszem, a vad nő leckéket adhatna Öreg Nannak mesemondásból - jegyezte meg, amikor Bran befejezte. - Megint beszélek vele, ha szeretnéd, de jobb lenne, ha nem zaklatnád a bátyádat ezzel az ostobasággal. Van most elég gondja anélkül is, hogy óriásokon meg az erdőkben járkáló halottakon törje a fejét. A Lannisterek tartják fogva apádat, Bran, nem az erdő gyermekei. - Szelíden a fiú vállára tette a kezét. - Gondolkodj el azon, amit mondtam, fiam!

Két nappal később, ahogy a hajnal vörösre festette a szélfútta égbolt alját, Bran a kapuház alatti

udvaron találta magát Táncos hátára szíjazva, amint éppen elbúcsúzik a bátyjától.

- Most te vagy Deres ura - mondta neki Robb. Hosszúszőrű, szürke mén hátán ült, pajzsa a ló oldalán lógott, rajta egy rémfarkas vicsorgó pofája. Szürke páncélt viselt fehérített bőrmellénye fölött, derekán kard és tőr, vállán prémes szélű köpönyeg. - A helyembe kell lépned, ahogy én léptem Apa helyébe, míg haza nem térünk!

- Tudom - felelte Bran nyomorultul. Sohasem érezte magát ilyen kicsinek, elhagyatottnak és rémültnek. Nem tudta, hogyan kell úrként viselkedni.

- Hallgass Luwin mester tanácsaira és vigyázz Rickonra! Mondd meg neki, hogy visszajövök, amint a háború véget ér!

Rickon nem volt hajlandó lejönni. Fent ült a szobájában vörös szemekkel és dacosan.

- Nem! - kiáltotta, amikor Bran megkérdezte tőle, nem akar-e elbúcsúzni Robbtól. - Nem búcsú!

- Megmondtam neki - felelt Bran. - Azt válaszolta, soha senki sem jön haza.

- Nem lehet örökké gyerek. Ő is Stark és már majdnem négy éves - sóhajtott Robb. - Nos, Anya nemsokára itthon lesz. Én pedig, ígérem, visszahozom Apát.

Megfordította a csatalovat és elügetett. Szürke Szél követte, a ló mellett loholva karcsún és sebesen. Hallis Mollen vonult ki előttük a kapun. A kezében tartott hosszú, szürke hamuszínű zászlórúdon a Stark ház fehér lobogója csapkodott a szélben. Theon Greyjoy és a Hordó két oldalról közrefogták Robbot, a lovagjaik pedig kettős oszlopot alkottak mögöttük. Acélhegyű lándzsák csillantak a napfényben.

Brannek eszébe jutottak Osha szavai és nyugtalanság fogta el. Rossz irányba masírozik, gondolta. Egy pillanatig azon volt, hogy utánavágtat és figyelmezteti, de amikor Robb átlovagolt a csapórács alatt, az esély vele együtt lett semmivé.

A várfalakon túl hatalmas hangorkán hallatszott. Bran tudta, hogy a gyalogoskatonák és a falusiak köszöntik Robbot, ahogy elvonul előttük. Lord Starkot éljenezték, Deres Urát hatalmas csataménjén, mögötte lobogó palástjával és a mellette rohanó Szürke Széllel. Őt sohasem fogják így üdvözölni, döbbent rá tompa fájdalommal. Lehet, hogy Deres ura, míg apja és bátyja távol van, de ettől ő még mindig csak Bran, az Összetört. A saját lováról sem képes leszállni, legfeljebb ha leesik.

Amikor a távoli üdvrivalgás elhalt és az udvar végül kiürült, Deres elhagyottnak és kihaltnak tűnt. Bran körülnézett az ittmaradottak arcán: asszonyok, gyermekek és öregemberek... na meg Hodor. A hatalmas istállófiú arcán zavar és ijedt kifejezés ült.

- Hodor? - kérdezte szomorúan.

- Hodor - felelte Bran. Eltűnődött, vajon mit jelenthet.

DAENERYS

Miután túl volt a kielégülésen, Khal Drogo felállt a fekhelyükről és fölé tornyosult. A bőre sötéten izzott a kályha rőt fényében, mint a bronz, széles mellkasán élesen kirajzolódtak régi sebei. Éjfekete, kibontott haja zuhatagként omlott a vállára és a hátára, s jóval a dereka alá. Férfiassága nedvesen csillogott. A khal szája szigorúan összeszűkült a lelógó bajusz alatt.

- A csődörnek, aki meghágja a világot, nincs szüksége vasszékekre.

Dany fél könyökére támaszkodott, hogy felnézzen a magas és előkelő tartású férfira. Különösen a haját szerette. Sohasem vágta le, mert sohasem ismert vereséget.

- Azt jósolták, hogy a csődör a világ végéig fog vágtatni - szólalt meg.

- A világ a fekete sós tengernél ér véget - vágta rá azonnal Drogo. Benedvesített egy rongydarabot a vizes tálban, hogy letörölje a bőréről az izzadságot és az olajat. - Egy ló sem kelhet át a mérgező vízen.

- A Szabad Városokban sok ezer hajó van - jegyezte meg Dany, ahogyan ezt már máskor is említette neki. - Falovak száz lábbal, amelyek a szél szárnyain repülnek a tengeren át.

Khal Drogo hallani sem akart róla.

- Nem beszélünk többet falovakról és vasszékekről - eldobta a ruhát és elkezdett felöltözni. - Ma elmegyek a fűbe vadászni, asszony feleség - jelentette ki, miközben belebújt festett mellényébe és felcsatolta nehéz ezüst, arany és bronzmedálokkal kivert, széles övét.

- Igen, napom és csillagom - bólintott Dany. Drogo magával viszi a vérlovagokat és a hrakkar, a fehér pusztai oroszlán nyomába erednek. Ha diadalmasan térnek vissza, hatalmas férjének öröme nem ismer majd határokat, s akkor talán hajlandó lesz meghallgatni.

A rettenetes vadállatoktól nem félt, ahogy nem félt egyetlen embertől sem, akit anya szült erre a világra, de a tengerrel más volt a helyzet. A dothrakik számára az a víz, amit a lovak nem tudnak meginni, valamiféle aljas, visszataszító dolog volt. Az óceán hullámzó szürkészöld végtelenje babonás rettegéssel töltötte el őket. Drogo tucatnyi más módon bátrabb volt a többi lóúrnál, ezt Dany jól tudta... de ebben a tekintetben nem. Ha rá tudná venni, hogy hajóra szálljon...

Miután a khal és vérlovagjai elvágtattak az íjaikkal, Dany magához hívatta a szolgálóleányait. A teste olyan naggyá és idomtalanná vált, hogy örömmel fogadta erős és ügyes kezük segítségét, bár korábban gyakran kényelmetlenül érezte magát, ha sürögtek-forogtak körülötte. Tisztára dörzsölték és laza, bő selyemruhát adtak rá. Amíg Doreah a haját kefélte, elküldte Jhiquit, hogy kerítse elő Ser Jorah Mormontot.

A lovag azonnal megjelent. Lószőr nadrágot viselt és festett zekét, mint a lovasok. Erőteljes mellkasát és izmos karjait durva fekete szőr borította.

- Hercegnőm. Miben állhatok a szolgálatodra?

- Beszélned kell nagyságos férjemmel - mondta neki Dany. - Drogo azt mondja, a csődör, aki meghágja a világot, az egész földön uralkodni fog és nem kell átkelnie a mérgező tengeren. Arról beszél, hogy Rhaego születése után keletre vezeti a khalasart, hogy kifossza a Jáde-tenger környékén fekvő földeket.

A lovag elgondolkodott.

- A khal sohasem látta a Hét Királyságot - szólalt meg. - Semmit sem jelent a számára. Ha egyáltalán eszébe jut, szigeteket lát maga előtt, néhány kicsiny várost, amelyek úgy kapaszkodnak a sziklák oldalában, mint Lorath vagy Lys, és viharos tenger veszi körül őket. Kelet kincsei sokkal inkább vonzzák.

- De nyugatra kell lovagolnia! - bizonygatta Dany kétségbeesetten. - Kérlek, segíts megértetni vele! - Ő maga sem látta még sohasem a Hét Királyságot, akárcsak Drogo, de úgy érezte, mindent tud róluk a bátyja meséiből. Viserys ezerszer megígérte neki, hogy egy napon visszaviszi oda, de már halott volt és vele haltak az ígéretei is.

- A dothrakik mindent a maga idejében tesznek, a saját érdekük szerint - magyarázta a lovag. - Légy türelemmel, hercegnő! Ne kövesd el ugyanazt a hibát, mint a bátyád! Hazamegyünk, megígé-

rem neked.

Haza? A szó hallatán szomorúság fogta el. Ser Jorah-nak ott volt a Medve-sziget, de neki mit jelentett az otthon? Néhány történet, néhány vallásos áhítattal kiejtett név, egy vörös ajtó halványuló emléke... vajon örökre Vaes Dothrak marad az otthona? Amikor a dosh khaleen vénjeire pillantott, a saját jövőjét látta?

Ser Jorah, úgy látszik, észrevette a bánatot az arcán.

- Az éjjel egy nagy karaván érkezett, khaleesi. Négyszáz ló Pentosból Norvoson és Qohoron keresztül, Byan Votyris kereskedőkapitány vezetésével. Lehet, hogy Illyrio levelet küldött. Volna kedved meglátogatni a Nyugati Piacot?

Dany felkapta a fejét.

- Igen! - felelte. - Szívesen.

A piac életre kelt, valahányszor karaván érkezett. Soha sem lehetett előre tudni, milyen kincseket hoznak magukkal a kereskedők és jó volna megint valyriai beszédet hallani, ahogy azt a Szabad Városokban megszokta.

- Irri, készíttess elő egy hordszéket!

- Megmondom a khasodnak - közölte Ser Jorah és távozott.

Ha Khal Drogo is vele megy, Dany az ezüstöt viszi. A dothrakik között a terhes anyák szinte a szülés pillanatáig lóháton maradtak és a lány nem szeretett volna gyengének látszani a férje szemében. Mivel azonban a khal vadászott, sokkal kényelmesebb volt hátradőlni a puha párnákon, hagyni, hogy végigcipeljék Vaes Dothrakon és piros selyemfüggönyök mögé rejtőzni a napsugarak elől. Ser Jorah felnyergelt és mellette lovagolt a khas négy fiatal harcosával és a szolgálólányokkal.

A nap meleg volt és felhőtlen, az ég mélykék. Amikor feltámadt a szél, a lány érezte a fű és a föld átható illatát. Miközben a gyaloghintó elhaladt a rabolt szobrok alatt, hol árnyékban, hol napfényben vonultak. Dany himbálózott és a halott hősök, elfelejtett királyok arcát tanulmányozta. Eltűnődött, vajon a felégetett városok istenei tudnak-e még válaszolni az imákra?

Ha nem a sárkány vére volnék, gondolta sóvárogva, ez lehetne az otthonom. Khaleesi volt, erős úrral, gyors lóval, szolgálóleányokkal, akik minden szavát lesték, harcosokkal, akik gondoskodtak a biztonságáról és megbecsült hely várt rá a dosh khaleenban, ha megöregszik... a méhében pedig egy fiú növekedett, aki egy nap majd meglovagolja a világot. Ennyi elég kellene, hogy legyen bármilyen asszonynak... de nem a sárkánynak. Most, hogy Viserys elment, Daenerys volt az utolsó, a legutolsó. Királyok és hódítók magjából származott, akárcsak a gyermek a hasában. Erről nem szabad megfeledkeznie.

A Nyugati Piac nagy, sártéglából épített kunyhókkal, karámokkal és meszelt ivókkal körülvett, keményre döngölt tér volt. Mindenfelé hatalmas, földalatti szörnyetegek hátára emlékeztető halmok törték meg a felszín egyhangúságát, s bennük tátongó fekete torkok vezettek le a tágas és hűvös raktárakba. A tér közepén a fűből font napellenzővel ellátott áruállások és bódék valóságos labirintust képeztek.

Vagy száz kereskedő és árus éppen a holmiját rakodta ki és a bódéit állította fel, amikor odaértek, a hatalmas piactér azonban még így is csendesnek és elhagyatottnak tűnt a hemzsegő vásárokhoz képest, amikre Dany Pentosból és a többi Szabad Városból emlékezett. A karavánok nem is annyira azért érkeztek Vaes Dothrakba keletről és nyugatról, hogy eladjanak a dothrakiknak, hanem hogy egymással üzleteket kössenek, magyarázta Ser Jorah. A lovasok nem háborgatták őket, amíg betartották a szent város békéjét, nem szentségtelenítették meg a Hegyek Anyját vagy a Világ Méhét és megtisztelték a dosh khaleent a hagyományos ajándékokkal: sóval, ezüsttel és magokkal. A dothrakik nem igazán értettek az árukereskedelem művészetéhez.

Dany a Keleti Piac varázsát is szerette különös látnivalóival, hangjaival és illataival. Gyakran töltötte ott a délelőttjeit, fatojást, sáskapástétomot vagy zöld galuskát majszolt, hallgatta a varázsdalnokok magas, jajveszékelő hangját vagy az ezüst kalitkába zárt mantichorákat, az óriási elefántokat, és a Jogos Nhaiból származó csíkos, fekete-fehér lovakat bámulta. Az emberekben is szeretett gyönyörködni: a sötét, méltóságteljes asshaikban, a magas, sápadt qartbeliekben, Yi Ti majomfarkas kalapot viselő, fényes szemű lakóiban, a Bayasabhadból, Shamyrianából és

Kayakayanayából érkezett harcos amazonokban, akik vaskarikát hordtak a mellbimbójukban és rubintokat az arcukon. Még a komor és ijesztő Árnyékembereket is szerette, akiknek karját, lábát és mellkasát tetoválás fedte, és arcukat maszkok mögé rejtették. A Keleti Piac a csodák és a varázslat tárháza volt Dany számára.

A Nyugati Piac azonban az otthon illatát árasztotta.

Amikor Irri és Jhiqui kisegítette a gyaloghintóból, Dany mélyet szippantott a levegőből és azonnal felismerte a fokhagyma és a bors erős illatát, amely a Tyrosh és Myr utcáin töltött, rég elmúlt napokat idézte fel benne és gyengéd mosolyt csalt az arcára. Alatta érezte Lys mámorítóan édes parfümjeinek illatát is. Bonyolult díszítésű myri csipkét és tucatnyi színben pompázó, finom gyapjút cipelő rabszolgákat látott. Karavánőrök sétálgattak a szűk utcácskákban rézsisakban és térdig érő, sárga pamutból készített tunikában. Fonott bőrövükön üres kardhüvely himbálózott. Az egyik bódéban egy páncélkereskedő arany- és ezüstmintákkal díszített mellvérteket és képzeletbeli lényeket mintázó sisakokat árult. Mellette egy csinos fiatalasszony lannisporti aranymunkákat, gyűrűket, brossokat, nyakláncokat és derékszíjakhoz való, ragyogóan megmunkált medálokat kínált. Nagydarab, néma és szőrtelen, izzadságfoltos bársonyba öltözött eunuch őrizte a bódéját és fenyegetően rámeredt mindenkire, aki túl közel merészkedett. A folyosó másik oldalán egy kövér ruhakereskedő Yi Tiből éppen egy pentosival alkudozott valami zöld kelmefesték árán. A kalapjáról lógó majomfarok ide-oda lengett, amikor a fejét rázta.

- Kislánykoromban nagyon szerettem a bazárban játszadozni - mondta Dany Ser Jorah-nak, ahogy a bódék közti keskeny, árnyas utcácskában sétáltak. - Olyan élénk volt az egész, az emberek kiabáltak és nevetgéltek, rengeteg csodálatos látnivaló... csak hát ritkán volt elég pénzünk, hogy vegyünk is valamit... nos, kivéve néha egy-egy kolbászt vagy mézes ujjat... van olyan mézes ujj a Hét Királyságban, amilyen Tyroshban is?

- Sütemények, ugye? Nem tudnám megmondani, hercegnő. - A lovag meghajolt. - Ha megbocsátasz egy kis időre, megkeresem a kapitányt és megnézem, van-e levele a számunkra.

- Rendben van, segítek megkeresni.

- Nem szükséges ezzel terhelned magad - Ser Jorah türelmetlenül félrepillantott. - Élvezd a piacot! Ha végeztem a dolgommal, csatlakozom hozzád.

Érdekes, gondolta Dany, miközben figyelte, ahogy a lovag utat tör magának a tömegen át. Nem látott rá okot, miért ne menjen vele. Lehet, hogy Ser Jorah egy asszonyt is akar keríteni magának, miután találkozott a kereskedőkapitánnyal. Tudta, hogy a karavánokkal gyakran utaznak szajhák is és néhány férfi különös módon szégyenlős e tekintetben. Vállat vont.

- Gyertek! - szólt oda a többieknek.

Szolgálólányai követték, ahogy Dany folytatta sétáját a piacon.

- Óh, nézd! - kiáltott oda Doreahnak. - Olyan kolbászokról beszéltem!

Az egyik bódéra mutatott, ahol egy aszott öregasszony húst és hagymát sütögetett egy forró kövön. - Rengeteg fokhagymával és csípős borssal készítik.

A felfedezés felett érzett örömében ragaszkodott hozzá, hogy a többiek is kóstolják meg vele a kolbászt. A szolgálólányok vigyorogva és vihorászva felfalták a sajátjukat, a khasa harcosai azonban gyanakodva szagolgatták a sült húst.

- Más ízük van, mint ahogyan emlékeztem - jegyezte meg Dany az első néhány falat után.

- Pentosban disznóhússal csinálom - mondta az öregasszony -, de az összes disznóm megdöglött a dothraki tengeren. Ezek lóhúsból vannak, khaleesi, de ugyanúgy fűszerezem őket.

- Óh - Dany csalódottnak érezte magát, de Quarónak annyira ízlett a kolbász, hogy úgy döntött, eszik még egyet, Rakharónak pedig túl kellett szárnyalnia és hangos böfögések közepette megevett még hármat. Dany kuncogott.

- Nem nevettél, mióta Drogo megkoronázta a testvéredet, Khal Rhaggatot - mondta neki Irri. - Jó látni, khaleesi.

Dany szégyenlősen elmosolyodott. Tényleg jó érzés volt nevetni. Félig megint kislánynak érezte magát.

A délelőtt nagy részét a piacon bolyongva töltötték. A lány meglátott egy gyönyörű, tollas kö-

pönyeget a Nyár Szigetekről és megvette ajándékba. Cserébe egy arany medált adott a kereskedőnek az övéből. A dothrakik között így működött a dolog. Egy madárkereskedő megtanította egy zöld és piros papagájnak a lány nevét és Dany megint nevetett, bár nem vette meg. Ugyan mit kezdene egy zöld és piros papagájjal a khalasarban? Vett viszont egy tucat üvegcse illatos olajat, gyermekkora parfümjeit. Csak be kellett csuknia a szemét, szippantani egyet belőlük és máris maga előtt látta a nagy házat a vörös ajtóval. Amikor észrevette, hogy Doreah sóvárogva nézeget egy termékennyé tevő amulettet egy varázsló fülkéjében, megvette azt is, és odaadta a szolgálólánynak, s közben arra gondolt, hogy most találnia kellene valamit Irrinek és Jhiquinak is.

Az egyik sarkon túl egy borkereskedőbe botlottak, aki gyűszűnyi kóstolót kínált termékeiből az arra járóknak.

- Édes vörös! - kiabálta folyékony dothraki nyelven. - Van édes vörösöm Lysből, Volantisból és az Arborból! Fehér Lysből, tyroshi körtepálinka, tűzbor, borsbor, Myr halványzöld nektárjai! Füstbogyóból készült barna és andali savanyú, tessék, tessék! - Apró termetű, karcsú és jóképű férfi volt, lysi szokás szerint göndörített és illatosított lenszőke hajjal. Amikor Dany megállt a standja előtt, mélyen meghajolt. - Egy kóstolót a khaleesinek? Van édes vörösöm Dorne-ból, úrnőm, szilváról, cseresznyéről és erős, sötét tölgyről dalol. Egy hordó, egy kupa, egy korty? Csak egy kóstoló, és rólam fogod elnevezni a gyermekeidet!

Dany elmosolyodott.

- A fiamnak már van neve, de azért megkóstolom a nyárborodat - szólalt meg valyriai nyelven, azon a valyriai nyelven, amit a Szabad Városokban beszélnek. A szavakat furcsának érezte a nyelvén ennyi idő elteltével. - Csak egy kortyot, ha volnál olyan kedves.

A kereskedő nyilván dothrakinak nézte a ruhája, olajozott haja és napbarnított bőre miatt. Amikor a lány megszólalt, tátott szájjal bámult rá.

- Úrnőm, te... tyroshi vagy? Lehetséges ez?

- Lehet, hogy a beszédem tyroshi, az öltözékem pedig dothraki, de Westerosról, a Napnyugati Királyságokból származom - felelte neki Dany.

Doreah melléje lépett.

- Az a megtiszteltetés ért, hogy a Targaryen házból származó Daeneryst szólíthattad meg, Viharban Született Daeneryst, a lovasok khaleesiját és a Hét Királyság hercegnőjét.

A borárus térdre rogyott.

- Hercegnő - rebegte meghajtott fejjel.

- Kelj fel! - parancsolta Dany. - Még mindig szeretném megkóstolni azt a nyárbort, amiről meséltél.

A férfi talpra ugrott.

- Azt? Dorne-i lőre! Nem méltó egy hercegnőhöz. Van száraz vörösborom az Arborból. friss, erős és élvezetes! Engedd meg, hogy adjak egy hordóval!

Khal Drogónak a Szabad Városokban tett gyakori látogatásaiból kifolyólag igen jó ízlése volt a borok terén, és Dany tudta, hogy egy ilyen nemes szürettel nagyon elégedett lenne.

- Megtisztelsz, uram! - suttogta édesen.

- Részemről a megtiszteltetés. - A kereskedő kotorászni kezdett a bódé hátuljában és elővarázsolt egy kis tölgyfahordót. A fába egy szőlőfürtöt égettek. - A Redwyne-ok címere - mutatott rá -, az Arbor számára. Nincs ennél nagyszerűbb ital!

- Khal Drogo és én együtt fogjuk elfogyasztani. Aggo, vidd ezt vissza a gyaloghintómhoz, ha volnál olyan kedves! - A borkereskedő ragyogott, ahogy a dothraki felemelte a hordót.

A lány nem vette észre, hogy Ser Jorah visszatért, míg a lovag meg nem szólalt mögötte:

- Nem! - a hangja furcsa, rideg volt. - Aggo, tedd le azt a hordót!

Aggo Danyre pillantott. A lány bizonytalanul bólintott.

- Valami baj van, Ser Jorah?

- Megszomjaztam. Nyisd ki, árus!

A kereskedő összevonta a szemöldökét.

- Ez a bor a khaleesié, nem olyanoknak való, mint te, ser.

Ser Jorah közelebb lépett a bódéhoz.

- Ha nem nyitod ki, a fejeddel verem szét! - Itt, a szent városban nem viselt fegyvert, csak a puszta kezét, de az is épp elég volt. Hatalmas, kemény, veszélyes, bütykeit durva, sötét szőr borította. A kereskedő habozott egy pillanatig, majd megfogta a kalapácsát és kiütötte a dugót a hordóból.

- Tölts! - parancsolta Ser Jorah. Dany khasának négy ifjú harcosa mögéje gyűlt és gyanakodva figyeltek sötét, mandulavágású szemükkel.

- Vétek lenne meginni egy ilyen gazdag bort anélkül, hogy hagynánk levegőzni. - Az árus nem tette le a kalapácsot.

Jhogo az övére tekert korbácsért nyúlt, de Dany egy finom érintéssel megállította.

- Tedd, amit Ser Jorah mond! - szólalt meg. Egyre többen álltak meg bámészkodni mögöttük.

A férfi gyors, mogorva pillantást vetett rá.

- Ahogy a hercegnő parancsolja. - Félre kellett tennie a kalapácsot, hogy felemelje a hordót. Megtöltött két gyűszünyi kóstolópohárkát. Olyan ügyesen öntött, hogy egy csepp sem ment mellé.

Ser Jorah felemelte az egyiket és rosszallóan beleszagolt.

- Édes, ugye? - kérdezte a borárus mosolyogva. - Érzed benne a gyümölcsöt, ser? Az Arbor illatszere. Kóstold meg, uram és mondd, hogy nem ez a legfinomabb, legdúsabb bor, amely valaha is érintette a nyelvedet!

Ser Jorah odanyújtotta neki a pohárkát.

- Előbb te igyál belőle!

- Én? - a férfi nevetett. - Én nem vagyok méltó rá, uram! Amellett szegény az a borkereskedő, aki maga issza meg az áruját.

A mosolya barátságos volt, de Dany jól látta a fénylő izzadságcseppeket a homlokán.

- Inni fogsz belőle - Dany hangja hideg volt, mint a jég. - Ürítsd ki a poharat, különben megparancsolom nekik, hogy fogjanak le, míg Ser Jorah az egész hordót leönti a torkodon!

A kereskedő megvonta a vállát, a pohárért nyúlt... ám helyette a hordót ragadta meg és két kézzel a lányhoz vágta. Ser Jorah eléugrott és félrelökte az útból. A hordó lepattant a válláról és összetört a földön. Dany megbotlott és elveszítette az egyensúlyát.

- Ne! - sikoltott és kinyújtotta a kezeit, hogy tompítsa a zuhanást... ekkor Doreah elkapta a karját és hátracsavarta, úgy, hogy a lábaira, nem pedig a hasára esett.

Az árus átvetette magát a pulton és elrohant Aggo és Rakharo között. Quaro az arakhjáért nyúlt, ami nem volt ott, és a szőke férfi félrelökte az útjából. Végigrohant a kis utcácskán. Dany Jhogo korbácsának csattanását hallotta, látta, amint a bőrnyelv kicsap és a borkereskedő lábára csavarodik. A férfi arccal a porba zuhant.

Tucatnyi karavánőr érkezett futva. Maga a gazda, Byan Votyris kereskedőkapitány is velük volt. Apró termetű norvoshi volt, a bőre akár a csizmatalp, hetykén meredező, kék bajusza pedig felért egészen a füléig. Rögtön tudta, mi történt, pedig egy szó sem hangzott el.

- Vigyétek el ezt, hadd várja meg a khal döntését! - parancsolta és a földön fekvő emberre mutatott. Két őr talpra állította a borárust. - Az áruit is neked ajándékozom, hercegnő - folytatta a kapitány. - Kicsiny jele afelett érzett bánatomnak, hogy az én egyik emberem tett ilyet veled.

Doreah és Jhiqui segített talpra állni Danynek. A mérgezett bor a porba szivárgott a törött hordóból.

- Honnét tudtad? - kérdezte Ser Jorahtól remegve. - Honnét?

- Nem tudtam, khaleesi, míg az az ember meg nem tagadta, hogy igyék, de miután elolvastam Illyrio tanácsos levelét, félni kezdtem - sötét szemei végigpásztáztak a piacon kószáló idegeneken. - Gyere! Jobb lesz, ha nem itt beszéljük meg.

Dany közel állt a síráshoz, miközben visszacipelték. A szájában érzett ízt már nagyon jól ismerte: félelem. Évekig rettegésben élt Viserys miatt, félt, hogy felébreszti a sárkányt. Ez még rosszabb volt. Már nemcsak saját magáért aggódott, hanem a gyermeke életéért is. A kicsi, mintha megérezte volna a riadalmát, nyugtalanul mozgolódni kezdett benne. Dany gyengéden megsimogatta gömbölyű pocakját. Szerette volna elérni, megérinteni, megnyugtatni a gyermekét.

- A sárkány vére vagy, kicsikém - suttogta, ahogy a gyaloghintó szorosan behúzott függönyökkel ringatózott az úton. - A sárkány vére vagy, a sárkány pedig nem fél.

Az üreges földhalom alatt, amely vaes dothraki lakhelyéül szolgált, Dany mindenkit kiparancsolt, kivéve Ser Jorah-t.

- Mondd el! - parancsolt rá és elhelyezkedett a párnáin. - A Bitorló volt az?

- Igen - a lovag előhúzott egy összetekert pergament. - Levél Viserysnek Illyrio tanácsostól. Robert Baratheon földet és nemesi címet ajánlott fel a halálodért, vagy a bátyád haláláért.

- A bátyám haláláért? - A sírása félig-meddig nevetés volt. - Szóval még nem tudja? A Bitorló tartozik Drogónak egy nemesi címmel. - Ezúttal a nevetése volt félig sírás. Védekezőn összegömbölyödött. - Értem, azt mondod. Csak értem?

- Érted és a gyermekért - felelte Ser Jorah komoran.

- Nem! Nem kapja meg a gyermekemet - elhatározta, hogy nem sír. Reszketni sem fog a félelemtől. Most a Bitorló ébresztette fel a sárkányt, gondolta magában... és a szeme a sárkánytojásokra tévedt, amelyek sötét bársonyfészkükben hevertek. A lámpás imbolygó fénye ábrákat rajzolt megkövesedett páncéljukra, körülöttük pedig zöld, vörös és aranyszínű porszemcsék úsztak a levegőben, mint udvaroncok a király körül.

Vajon a rettegés szülte őrület volt, ami a hatalmába kerítette akkor? Vagy valami különös bölcsesség, amelyet a vérében hordozott? Dany nem tudta volna megmondani. Hallotta a saját hangját, amint ezt mondja:

- Ser Jorah, gyújtsd be a kályhát!

- Khaleesi? - A lovag csodálkozva nézett rá. - Forróság van. Biztos vagy benne?

Még sohasem volt ennyire biztos.

- Igen... fázom. Gyújtsd be a kályhát!

A férfi meghajolt.

- Ahogy parancsolod.

Amikor a széndarabok felizzottak, Dany elküldte Ser Jorah-t. Egyedül kellett maradnia, hogy megtehesse, amit meg akart tenni. Ez őrület, mondta magának, miközben kiemelte a fekete-vörös tojást a bársonyból. Csak eltörik és elég, pedig olyan gyönyörű. Ser Jorah bolondnak fog tartani, ha tönkreteszem, de mégis... de mégis...

Két kezébe vette a tojást, a tűzhelyhez lépett vele és bedugta a felhevült szén közé. A fekete pikkelyek mintha felragyogtak volna, ahogy magukba szívták a hőt. Lángok nyaldosták a követ apró, vörös nyelvükkel. Dany a másik két tojást is a fekete mellé helyezte a tűzbe. Amikor hátrébb lépett a kályhától, a szíve a torkában dobogott.

Addig nézte, míg a szén hamuvá nem omlott. A füstelvezető nyíláson keresztül lebegő szikrák úsztak felfelé. A forróság hullámokban vibrált a sárkánytojás körül. Ez volt minden.

A bátyád, Rhaegar volt az utolsó sárkány, mondta Ser Jorah. Dany szomorúan bámulta a tojásokat. Mégis mit várt? Sok-sok évezredekkel ezelőtt még élők voltak, most már csak csinos kis kődarabok. Nem tudnak sárkányt teremteni. A sárkány levegő és tűz. Élő hús, nem halott kő.

A tűzhely újra kihűlt, mire Khal Drogo visszatért. Cohollo teherhordó lovat vezetett mögötte. Az állat hátán hatalmas, fehér oroszlán teteme hevert keresztülvetve. Odafent kezdtek előbújni a csillagok. A khal nevetett, amikor leugrott a ménjéről és megmutatta a lánynak a sebeket a lábán, ahol a hrakkar megkarmolta a nadrágján keresztül.

- Köpönyeget készítek neked a bőréből, életem holdja! - fogadkozott.

Amikor Dany elmesélte neki, mi történt a piactéren, minden nevetés elhalt és Khal Drogo hirtelen nagyon csendes lett.

- Ez a méregkeverő az első volt - figyelmeztette Ser Jorah Mormont -, de nem az utolsó. Az emberek sok mindent hajlandók kockáztatni főúri rangért.

Drogo hallgatott egy darabig. Végül így szólt:

- A mérgeknek ez az árusa elfutott életem holdja elől. Jobban tenné, ha utána futna. Így is lesz. Jhogo, Jorah az Andal, mindkettőtöknek azt mondom: válasszatok egy lovat a méneseimből, amelyik tetszik és a tiétek. Bármelyiket, kivéve az én vörösömet és az ezüstöt, amely az én nászajándé-

kom volt életem holdjának. Ezt az ajándékot adom nektek azért, amit tettetek.

- Rhaegónak, Drogo fiának, a csődörnek, aki meghágja a világot pedig szintén ajándékot adok. Nekiadom azt a vasszéket, amelyben az anyja apja ült. Hét Királyságot adok neki. Én, Khal Drogo, ezt fogom tenni. - A hangja egyre erősödött és az öklét felemelte az ég felé. -Nyugatra viszem a khalasaromat, ahol a világ véget ér és meglovagolom a falovakat a fekete, sós vízen át, ahogy még egyetlen khal sem tette énelőttem. Megölöm a vasruhás embereket és lerontom kőházaikat. Megerőszakolom az asszonyaikat, gyermekeiket rabszolgámmá teszem, megtört isteneiket pedig visszahozom Vaes Dothrakba, hogy meghajoljanak a Hegyek Anyja előtt. Esküszöm erre én, Drogo, Bharbo fia. A Hegyek Anyja előtt fogadom, s a csillagok legyenek a tanúim!

A khalasar két nappal később elhagyta Vaes Dothrakot és délnyugati irányban megindult a pusztán át. Khal Drogo vezette őket hatalmas vörös ménjén, az ezüstön lovagló Daeneryssel az oldalán. A borkereskedő mögöttük loholt, meztelenül, gyalog, torkán és csuklóin megláncolva. Láncai Dany ezüstjének hámjához voltak erősítve. Ahogy a lány lovagolt, úgy futott utána mezítláb és botladozva. Nem esik baja... amíg tartja az iramot.

CATELYN

Túl messze volt ahhoz, hogy tisztán kivehesse a lobogókat, de még a gomolygó ködön át is látta, hogy fehérek, középen valami sötét folttal, amely csak a Starkok rémfarkasa lehetett, szürkén a jeges mezőben. Amikor már a saját szemeivel is látta, Catelyn megállította a lovát és köszönetképpen meghajtotta a fejét. Az istenek jók. Nem késett el.

- Várnak minket, úrnőm! - mondta Ser Wylis Manderly. - Ahogyan nemes atyám ígérte.

- Ne várassuk őket tovább, ser! - Ser Brynden Tully megsarkantyúzta a lovát és megindult a lobogók felé. Catelyn felzárkózott mellé.

Ser Wylis és fivére, Ser Wendel követték őket a seregükkel, közel ezerötszáz emberrel: huszonegy-néhány lovag, ugyanennyi fegyverhordozó, kétszáz lovas lándzsás, kardforgató és szabadlovas, s a többi dárdával, lándzsával és háromágú szigonnyal felfegyverzett gyalogos. Lord Wymant maguk mögött hagyták, hogy gondoskodjon Fehér Öböl védelméről. Már majdnem hatvanéves volt és túl testes, semhogy megülhetett volna egy lovat.

- Ha tudom, hogy még látok háborút az életem során, kevesebb angolnát ettem volna! - mondta Catelynnek, amikor találkoztak a hajónál és mindkét kezével hatalmas hasára csapott. Az ujjai olyan vastagok voltak, mint a kolbász. - A fiúk azonban biztonságban elkísérnek a fiadhoz, ne aggódj!

A „fiúk" mindketten idősebbek voltak Catelynnél, s az asszony azt kívánta, bárcsak ne hasonlítanának ennyire az apjukra. Ser Wylisnek már nem sok angolna hiányzott hozzá, hogy maga se legyen képes lóra ülni. Az asszony sajnálta a szerencsétlen állatot. A fiatalabb fiú, Ser Wendel a legkövérebb ember lett volna, akivel valaha találkozott, ha nem ismeri meg az apját és a bátyját. Wylis halk szavú volt és kimért, Wendel hangos és szilaj. Mindkettőnek hivalkodó harcsabajusza és olyan csupasz feje volt, mint egy csecsemő feneke. Úgy tűnt, egyiküknek sincsen egyetlen olyan ruhadarabja sem, amelyet ne pettyeznének ételfoltok. Mindezek ellenére az asszony elég jól kijött velük. Elkísérték Robbhoz, ahogy az apjuk megfogadta, és semmi más nem számított.

Örömmel látta, hogy a fia felderítőket küldött előre, még kelet felé is. A Lannisterek délről érkeznek, ha jönnek, de jó jel, hogy Robb óvatos. *A fiam háborúba vezet egy sereget,* gondolta, s még mindig képtelen volt elhinni. Rettenetesen aggódott érte és Deresért, de nem tagadhatta le, hogy bizonyos fokú büszkeséget is érez. Egy éve még kisfiú volt. Vajon most mi? Nem tudta volna pontosan megmondani.

Az előreküldött lovasok észrevették a Manderlyk lobogóját, a kékeszöld tengerből kiemelkedő, háromágú szigonyt tartó haltestű férfit és melegen köszöntötték őket. Egy magas részre vezették őket, amely elég száraz volt a táborveréshez. Ott Ser Wylis megálljt vezényelt és hátramaradt az embereivel, hogy meggyújtsák a tüzeket és ellássák a lovakat, öccse, Wendel pedig továbblovagolt Catelynnél és a nagybátyjával, hogy tolmácsolja apjuk hódolatát hűbéruruknak.

A talaj puha és nedves volt a lovak patája alatt. Lassan elomlott alattuk, ahogy ellovagoltak a sűrű füstöt eregető tőzegtüzek, a sorban álló lovak és a keménykenyérrel meg sózott marhahússal megpakolt szekerek előtt. Egy köves dombon, amely a környék fölé emelkedett, elhaladtak egy főúr vitorlavászonból készült sátra előtt. Catelyn felismerte a lobogót, a Szarvaserdő barna jávorszarvasbikáját a sötét narancssárga háttérben.

Mögötte a ködön át megpillantotta a Cailin-árok falait és tornyait... vagyis ami megmaradt belőlük. Roppant, fekete bazalttömbök hevertek szanaszét, félig a lágy, mocsaras talajba süppedve, mint fa gyerekjátékok, pedig egyenként nagyobbak voltak, mint egy parasztkunyhó. Semmi sem maradt a várfalból, amely valaha olyan magas volt, mint Deres. A favár teljesen eltűnt, elrothadt vagy ezer éve, s már egy gerenda nem sok, annyi sem jelezte, hol is állt egykor. Az Elsők hatalmas erődjéből mindössze három torony maradt... három, ahol pedig réges-régen húsz állt, ha a mesemondóknak hinni lehet.

A Kaputorony elég stabilnak látszott, sőt még néhány lábnyi álló fallal is büszkélkedhetett mindkét oldalról. A Részeg Tornya, távolabb a mocsárban - ahol a déli és nyugati falak annak ide-

jén találkoztak - úgy megdőlt, mint aki éppen gyomra teljes tartalmát készül kiokádni a csatornába. A magas, karcsú Gyermekek Tornya pedig - amelynél a legendák szerint az erdő gyermekei valaha megszólították névtelen isteneiket, hogy küldjék el nekik a vizek kalapácsát - elveszítette csúcsának felét. Úgy nézett ki, mintha valami óriási szörnyeteg kiharapott volna egy darabot a torony tetején körbefutó lőrésekből és a törmeléket a mocsárba köpte volna. Mindhárom tornyot zöld moha borította. A Kaputorony északi oldalán a kövek között egy fa nőtt. Göcsörtös ágai között nyálkás, fehér szellemből ernyő feszült.

- Az istenek irgalmazzanak! - kiáltott fel Ser Brynden, amikor meglátta az előttük elterülő építményt. - Ez a Cailin-árok? Hiszen ez nem több, mint egy...

- ...halálos csapda - fejezte be helyette Catelyn. - Tudom, milyennek tűnik, Nagybácsi. Amikor először megláttam, én is ugyanezt gondoltam, de Ned elmondta, hogy ez a rom sokkal félelmetesebb, mint első ránézésre hinné az ember. A három megmaradt torony minden oldalról uralja a töltést és bármilyen ellenség jöjjön is, át kell haladnia köztük. Ezek a mocsarak áthatolhatatlanok. Tele vannak futóhomokkal, szívólyukakkal és hemzsegnek a kígyóktól. Ha egy hadsereg meg akarja ostromolni bármelyik tornyot, derékig érő fekete iszapon kell átgázolnia, át kell vergődnie egy oroszlángyíkokkal teli árkon és meg kell másznia a mohától síkos falakat, miközben végig kitűnő célt mutat a másik két torony íjászainak. - Zordan elmosolyodott. - Amikor pedig leszáll az éjszaka, azt mondják, szellemek jelennek meg, hideg, bosszúszomjas északi lelkek, akik éheznek a déli vérre.

Ser Brynden kuncogott.

- Majd emlékeztess rá, hogy ne időzzek itt túl soká! Amikor utoljára tükörbe néztem, magam is déli voltam.

Mindhárom torony tetejére lobogókat vontak fel. A Karstark napfelkelte a Részeg Tornyon függött a rémfarkas alatt, a Gyermekek Tornyán pedig a Hordó óriása látszott széttépett láncaival. A Kaputornyon azonban egyedül a Stark lobogót lengette a szél. Robb ott ütött tanyát. Catelyn arra indult tehát Ser Bryndennel és Ser Wendellel a nyomában. A lovak lassan lépkedtek a tuskókból és széles pallókból rakott úton, amelyet a zöld és fekete sártengerre építettek.

Fiát apja zászlóhordozó főurainak gyűrűjében találta egy huzatos teremben, amelyet a fekete kandallóban füstölgő tőzeg fűtött. Óriási kőasztalnál ült, előtte nagy halomban térképek és iratok hevertek. Éppen heves eszmecserét folytatott Roose Boltonnal és a Hordóval. Először nem vette észre őt... a farkasa azonban igen. A hatalmas, szürke állat a tűz mellett feküdt, amikor azonban Catelyn belépett, felemelte a fejét és aranyló szemei találkoztak az asszonyéval. Az urak egyenként elcsendesedtek, Robb pedig felpillantott a hirtelen beállt csendben, s akkor meglátta.

- Anya? - szólalt meg érzelmektől áthatott hangon.

Catelyn szeretett volna odarohanni hozzá, szerette volna megcsókolni azt a kedves homlokát, a karjaiba zárni és olyan szorosan magához ölelni, hogy soha, semmi baja ne essék... de itt, az urak előtt nem merte megtenni. A fia most egy férfi szerepét játssza, s ő nem akarta megfosztani ettől a szereptől. Így hát az asztalnak használt bazalttömb másik végén maradt. A rémfarkas feltápászkodott és keresztülügetett a szobán oda, ahol állt. Nagyobbnak látszott, mint amekkorának egy farkasnak lennie kellett volna.

- Szakállat növesztettél - mondta az asszony Robbnak, miközben Szürke Szél a kezét szaglászta.

A fiú végigsimított borostás állán és hirtelen félszegnek tűnt.

- Igen - az arcát borító szőr vörösebb volt, mint a haja.

- Tetszik - Catelyn gyengéden simogatta a farkas fejét. - Ettől úgy nézel ki, mint Edmure bátyám. - Szürke Szél játékosan megcsípte az ujjait és visszaballagott a helyére a tűz mellé.

Ser Helman Tallhart volt az első, aki követte a farkast a szobán át, hogy kifejezze hódolatát. Letérdelt az asszony elé és a homlokát a kezéhez nyomta.

- Lady Catelyn - mondta -, gyönyörű vagy, mint mindig, kellemes vendég ilyen zűrzavaros időkben.

Utána a Gloverek következtek, Galbart és Robett, aztán Hordó Umber, majd a többiek, egymás után. Theon Greyjoy járult elébe utolsóként.

- Nem számítottam rá, hogy itt talállak, úrnőm! - mondta, ahogy letérdelt.

- Nem gondoltam, hogy itt leszek - felelte Catelyn -, míg partra nem szálltam a Fehér Öbölnél és Lord Wyman el nem mondta, hogy Robb összehívta a lobogókat. Ismeritek a fiát, Ser Wendelt - Wendel Manderly előrelépett és olyan mélyen meghajolt, amennyire csak derékbősége engedte. - valamint nagybátyámat, Ser Brynden Tullyt, aki kilépett húgom szolgálatából az enyém kedvéért.

- A Fekete Hal - szólalt meg Robb. - Köszönjük, hogy csatlakoztál hozzánk, ser. Szükségünk van olyan bátor férfiakra, mint te. Neked is, Ser Wendel, örülök, hogy itt vagy. Ser Rodrik is veled van, Anyám? Már hiányoltam.

- Ser Rodrik éppen északra tart Fehér Öbölből. Kineveztem várnagynak és megparancsoltam neki, hogy tartsa Derest, míg vissza nem térünk. Luwin mester bölcs tanácsadó, de járatlan a hadviselés terén.

- Egy cseppet se félj emiatt, Lady Stark! - szólalt meg a Hordó morajló basszusa. - Deres biztonságban van. Nemsokára feldugjuk a kardunkat Tywin Lannister segge lyukába, már bocsáss meg, aztán tovább a Vörös Toronyba, hogy kiszabadítsuk Nedet.

- Úrnőm, ha megengedsz egy kérdést! - Roose Boltonnak, a Rémvölgy urának halk hangja volt, amikor azonban beszélni kezdett, a nagyobb emberek mind elhallgattak. A szemei furcsán halványak voltak, majdnem színtelenek, a tekintete pedig nyugtalanító. - Azt beszélik, hogy fogságban tartod Lord Tywin törpe fiát. Őt is elhoztad nekünk? Bizony, jó hasznát vennénk egy ilyen túsznak.

- Tyrion Lannister valóban a foglyom volt, de már nem az - ismerte be Catelyn kénytelen-kelletlen. A bejelentést a megdöbbenés moraja fogadta. - Én sem örültem neki jobban, mint ti, uraim. Az istenek úgy látták jónak, hogy szabadon engedjük, ostoba nővérem némi segítségével. - Tudta, hogy nem lenne szabad ilyen nyíltan kifejezésre juttatnia a rosszallását, de távozása a Sasfészekből nem volt kellemes. Felajánlotta, hogy magával viszi Lord Robertet, hogy néhány évig Deresben nevelkedjék. Amikor azt „merte" javasolni, hogy más fiúk társasága jót tenne neki. Lysa olyan haragra gerjedt, hogy rossz volt nézni.

- Nővérem vagy, vagy sem - felelte -, ha megpróbálod ellopni tőlem a fiamat, a Hold Ajtaján át távozol! - Ezután nem volt mit mondani.

Az urak nagyon szerették volna tovább faggatni, de Catelyn felemelte a kezét.

- Biztos vagyok benne, hogy erre jut időnk később is, nagyon kimerültem az utazástól. Négyszemközt szeretnék beszélni a fiammal. Tudom, hogy megbocsátotok, uraim! - Nem hagyott nekik választási lehetőséget. Az örökké engedelmes szarvaserdei úrral az élen a zászlóvivők meghajoltak és távoztak. - Te is, Theon! - tette hozzá, amikor Greyjoy habozott. A fiú elmosolyodott és magukra hagyta őket.

Az asztalon volt sör és sajt. Catelyn megtöltött egy szarut, leült, kortyolgatni kezdte és a fiát figyelte. Robb magasabbnak tűnt, mint amikor elváltak egymástól és a szakállkezdemény miatt idősebbnek is nézett ki.

- Edmure tizenhat éves volt, amikor először szakállt növesztett.

- Nemsokára én is tizenhat leszek - jegyezte meg Robb.

- Most azonban tizenöt vagy. Tizenöt és sereget vezetsz a háborúba. Megérted, miért aggódom, Robb?

A fiú arca konokká vált.

- Nem volt senki más a feladatra.

- Senki? - kérdezte az asszony. - Könyörgöm, kik voltak azok az emberek, akiket egy perccel ezelőtt itt láttam? Roose Bolton, Rickard Karstark, Galbart és Robett Glover, a Hordó, Helman Tallhart... bármelyiküket megbízhattad volna a parancsnoksággal. Az istenek szerelmére, akár Theont is küldhetted volna, bár őt én sem választanám.

- Ők nem Starkok - vágott vissza a fiú.

- De férfiak, Robb, harcedzett katonák! Te alig egy éve még fakarddal vagdalkoztál.

A fiú szemében harag gyúlt erre a megjegyzésre, de amilyen hirtelen jött, olyan hirtelen el is múlt, s újra kisfiú lett.

- Tudom - válaszolt zavartan. - Vissza... visszaküldesz Deresbe?

Catelyn felsóhajtott.

- Azt kellene tennem. El sem lett volna szabad jönnöd onnét. Mégsem merem megtenni, most legalábbis nem. Már túl messzire mentél. Egy napon ezek a lovagok a hűbérurukként fognak tisztelni téged. Ha most összecsomagollak és hazaküldelek, mint valami kisgyereket, akit büntetésből vacsora nélkül zavarnak el aludni, emlékezni fognak rá és kinevetnek majd a boros kupák fölött. Eljön majd a nap, amikor szükséged lesz a tiszteletükre, sőt arra is, hogy egy kicsit féljenek tőled. A nevetés megmérgezi a félelmet. Nem fogom ezt tenni, bármennyire szeretnélek is biztonságban tudni.

- Köszönöm, Anya - mondta a fiú nyilvánvaló megkönnyebbültséggel a hivatalos hangnem mögött.

Az asszony átnyúlt az asztal fölött és megérintette a haját.

- Te vagy az elsőszülött gyermekem, Robb. Csak rád kell néznem, s eszembe jut a nap, amikor vörös arccal visítva világra jöttél.

Robb felállt. Láthatóan kényelmetlenül érezte magát anyja érintésétől. A kandallóhoz sétált. Szürke Szél a lábához dörgölte a fejét.

- Tudsz... Apáról?

- Igen.

A Robert váratlan haláláról és Ned bukásáról szóló hírek jobban megijesztették Catelynt, mint azt el tudta volna mondani, de nem akarta, hogy a fia lássa rajta, hogy retteg. - Lord Manderly mondta el, amikor kikötöttem Fehér Öbölnél. Kaptál valami hírt a húgaidról?

- Érkezett egy levél - mondta Robb a farkas nyakát vakargatva. - Neked is jött egy, de Deresbe küldték az enyémmel együtt. - Az asztalhoz lépett, kotorászni kezdett a térképek és papírosok között és egy gyűrött pergamennel tért vissza. - Ezt írta nekem, eszembe sem jutott, hogy a tiédet is magammal hozzam.

Volt valami Robb hangjában, ami aggasztotta. Kisimította az írást és olvasni kezdett. A nyugtalanság hitetlenségnek, majd haragnak, végül félelemnek adta át a helyét.

- Ez Cersei levele, nem a húgodé - közölte, amikor a végére ért. - A valódi üzenet az, amit Sansa nem mond el. Ez a sok ömlengés arról, hogy a Lannisterek milyen kedvesen és gyengéden bánnak vele... felismerem a fenyegetést, még ha suttogják is. Sansa a túszuk és meg is akarják tartani.

- Nem említi Aryát - jegyezte meg Robb elkeseredetten.

- Nem - Catelyn nem akart azon rágódni, hogy ez mit jelenthet. Itt és most nem.

- Reméltem... ha az Ördögfióka még mindig a foglyod lenne, talán egy túszcsere... - elvette Sansa levelét és apró gombóccá gyűrte. Az asszony látta a mozdulatból, hogy nem először teszi. - Üzentek valamit a Sasfészekből? Írtam Lysa nénémnek és a segítségét kértem. Nem tudod, összehívta Lord Arryn lobogóit? Csatlakoznak hozzánk a Völgy lovagjai?

- Csak egy - felelte Catelyn -, a legjobb közülük, a nagybátyám... de Fekete Hal Brynden legelőször Tully volt. A húgom nem akar kimozdulni a Véres Kapun túlra.

Robbnak rosszul esett a dolog.

- Anya, mit fogunk tenni? Összeszedtem ezt a sereget, tizennyolcezer embert, de nem... nem vagyok biztos... - ránézett. A szeme csillogott, a büszke, ifjú lord egy pillanat alatt semmivé lett, s megint gyermek volt, tizenöt éves kisfiú, aki az anyjához fordul válaszokért.

Ez nem járja.

- Mitől félsz ennyire, Robb? - kérdezte tőle szelíden.

- Én... - elfordult, hogy elrejtse az első könnycseppet. - Ha ellenük vonulunk... még ha győzünk is... a Lannisterek fogva tartják Sansát és Apát. Megölik őket, ugye?

- Azt akarják, hogy ezt higgyük.

- Úgy érted, hogy hazudnak?

- Nem tudom, Robb. Csak azt tudom, hogy nincs más választásod. Ha elmész Királyvárba, hogy hűséget fogadj, többé nem engednek el onnét. Ha hátat fordítasz és visszavonulsz Deresbe, a hűbéreseid minden tiszteletét elveszíted. Néhányan még a Lannisterekhez is átállnának. Akkor pedig a királyné, akinek annyival kevesebb aggódni valója marad, azt tesz majd a foglyaival, amit akar. A

legjobb, amit remélhetünk, tulajdonképpen az egyetlen reményünk, hogy legyőzöd az ellenséget a harcmezőn. Ha esetleg sikerülne túszul ejtened Lord Tywint vagy a Királyölőt, nos, akkor a csere teljesen elképzelhető lenne, de nem ez a lényege a dolognak. Ameddig elegendő erőd van ahhoz, hogy féljenek tőled, Ned és a húgod biztonságban lesznek. Cerseinek van annyi esze, hogy tudja: szüksége lehet rájuk a békekötésnél, ha a hadiszerencse elpártol tőle.

- De mi történik, ha a hadiszerencse nem pártol el tőle? - kérdezte Robb. - Mi van, ha tőlünk pártol el?

Catelyn megfogta a kezét.

- Robb, nem próbálom megszépíteni az igazságot. Ha veszítesz, egyikünk számára sem marad remény. Azt mondják, Kaszter Hegy szívében nincsen más, csak szikla. Emlékezz csak, mi történt Rhaegar gyermekeivel!

Ekkor meglátta a félelmet az ifjú szemekben, de erőt is látott.

- Akkor nem fogok veszíteni! - fogadta meg.

- Mondd el, mit tudsz a folyóvidéki csatározásokról! - kérte az asszony. Meg akart győződni róla, tényleg felkészült-e.

- Nem egészen két hete csatát vívtak az Aranyfog alatti hegyekben - felelte Robb. - Edmure bácsi Lord Vance-et és Lord Pipert küldte, hogy tartsák a hágót, de a Királyölő lerohanta és megfutamította őket. Lord Vance-et megölték. Az utolsó hírünk az volt, hogy Lord Piper visszavonul, hogy csatlakozzon a bátyádhoz és a többi zászlóhordozójához Zúgónál, Jaime Lannisterrel a sarkában. Nem ez azonban a legrosszabb. Mialatt a hágóban hadakoztak, Lord Tywin délről megkerülte őket egy második Lannister sereggel. Azt mondják, ez még nagyobb, mint Jaime hada. Apa úgy látszik tudott erről, mert kiküldött néhány embert a király saját lobogója alatt, hogy szálljanak szembe velük. Valami déli uracskának adta a parancsnokságot, valami Lord Eriknek vagy Deriknek vagy ilyesmi, de Ser Raymun Darry is vele lovagolt és a levél szerint más lovagok is ott voltak és egy csapat Apa saját testőreiből. Csak hát csapda volt. Alig kelt át Lord Derik a Vörös Ágon, a Lannisterek máris a nyakán voltak, a fenébe a király lobogójával, Gregor Clegane pedig hátulról támadt rájuk, amikor megpróbáltak visszavonulni Komédiás Gázlónál. Ez a Lord Derik, meg néhány másik, lehet, hogy megszökött, nem biztos, de Ser Raymun elesett és vele együtt a deresiek nagy része. Azt rebesgetik, hogy Lord Tywin lezárta a királyi utat, most Harrenhal felé menetel és gyújtogat, amerre jár.

Gyászos és egyre gyászosabb, gondolta Catelyn. Rosszabb volt a helyzet, mint képzelte.

- Itt akarsz összecsapni vele? - kérdezte a fiát.

- Ha ilyen messzire merészkedik, de ezt senki sem hiszi - válaszolt Robb. - Üzentem Howland Reednek, Apa régi barátjának Zavaros Révbe. Ha a Lannisterek átkelnek a Nyakon, minden lépésért a vérükkel fizetnek a cölöplakóknak, de Galbart Glover szerint Lord Tywin túl okos ehhez, Roose Bolton pedig egyetért vele. Azt mondják, a Három Folyó közelében fog maradni és egyenként elfoglalja a folyó menti urak várait, míg végül Zúgó egyedül marad. Délre kell vonulnunk, hogy találkozzunk vele.

Catelynt a puszta ötlettől is csontig átjárta a hideg. Ugyan mi esélye lehetne egy tizenöt éves fiúnak olyan kipróbált hadvezérek ellen, mint Jaime és Tywin Lannister?

- Vajon ez jó ötlet lenne? Itt erősek az állásaid. Azt mesélik, Észak Királyai hajdanán megvetették a lábukat a Cailin-ároknál és a sajátjuknál tízszerte nagyobb seregeket vertek vissza.

- Igen, de az élelmünk és egyéb készleteink kimerülőben vannak, ezen a vidéken pedig nem könnyű megélni. Lord Manderlyre vártunk, de most, hogy a fiai csatlakoztak hozzánk, indulnunk kell.

Ráébredt, hogy a zászlósurakat hallja a fia hangján beszélni. Az évek során sokukat látta vendégül Deresben és ők is szívesen fogadták Neddel együtt kandallóik és asztalaik mellett. Mindegyikről tudta, miféle ember. Eltűnődött, vajon Robb is ismeri-e őket eléggé?

Mégis, volt értelme annak, amit mondtak. Ez a haderő, amit a fia összeszedett, nem olyan zsoldossereg volt, mint amit a Szabad Városok tartanak fegyverben, sem pedig pénzzel kifizetett őrök csapata. Legtöbbjük közember volt: parasztok, mezei munkások, halászok, juhászok, fogadósok,

kereskedők és tímárok fiai, kiegészítve néhány zsákmányra éhes zsoldossal és szabadlovassal. Amikor uruk szólította őket, ők jöttek... de nem lehetnek itt örökké.

- A menetelés még rendben van - mondta a fiának -, de hová és milyen céllal? Mit szándékozol tenni?

Robb habozott.

- A Hordó azt mondja, vonuljunk Lord Tywin ellen és lepjük meg - felelte -, a Gloverek és a Karstarkok viszont úgy gondolják, okosabb lenne, ha megkerülnénk a seregét és egyesítenénk erőinket Ser Edmure bácsival a Királyölő ellen - beletúrt gubancos, aranybarna sörényébe. Kétségbeesettnek látszott. - Mire azonban elérnénk Zúgót... nem vagyok biztos benne...

- Legyél biztos a dolgodban - figyelmeztette a fiát Catelyn -, vagy menj haza és vegyél inkább fakardot a kezedbe! Nem engedheted meg magadnak, hogy határozatlannak tűnj olyan emberek előtt, mint Roose Bolton vagy Rickard Karstark. Ne hibázz, Robb! Ezek a zászlóvivőid, nem a barátaid. Te nevezted ki magad parancsnokká. Hát parancsolj!

A fia meglepetten nézett rá, mintha nem hinne a fülének.

- Ahogy kívánod, Anya!

- Újra kérdezem. Mit akarsz tenni?

Robb kiterített egy térképet az asztalon. A szakadt, régi bőrdarabot kifakult, festett csíkok keresztezték. Az egyik vége felpöndörödött a sok tekergetéstől, Robb a tőrét tette rá nehezéknek.

- Mindkét tervnek vannak előnyei, de... nézd, ha megpróbáljuk kikerülni Lord Tywin seregét, azt kockáztatjuk, hogy beszorulunk közé és a Királyölő közé, ha pedig megtámadjuk... az összes jelentés szerint több embere van, mint nekem és sokkal több páncélos lovasa. A Hordó szerint ez nem számít, ha letolt gatyával kapjuk el, de én attól tartok, hogy azt, aki annyi csatát vívott már, mint Tywin Lannister, nem könnyű meglepni.

- Jó - helyeselt Catelyn. Ned visszhangját hallotta a szavaiban, ahogy ott ült a térkép fölé hajolva. - Mondj el még többet!

- Itt hagynék egy kisebb csapatot, hogy tartsa a Cailin-árkot, főként íjászokat, a többiekkel pedig levonulnék a töltésen - folytatta -, de amint a Nyak alá érünk, kettéosztom a sereget. A gyalogosok tovább mehetnek a királyi úton, miközben a lovasaink az Ikreknél átkelnek a Zöld Ágon - megmutatta a térképen. - Ha Lord Tywin megtudja, hogy délre vonultunk, észak felé indul majd, hogy összecsapjon a főseregünkkel, de lovasokat hagy szabadon, hogy a nyugati parton levágtathassanak Zúgóba.

Robb hátradőlt. Nem igazán mert mosolyogni, de elégedett volt magával és várta az asszony dicséretét.

Catelyn összevont szemöldökkel tanulmányozta a térképet.

- Egy folyó kerülne a sereged két része közé.

- Ahogyan Jaime és Lord Tywin közé is - vágta rá a fiú hevesen. Végre elmosolyodott. - A rubintos gázló felett, ahol Robert megszerezte a koronáját, nem lehet átkelni a Zöld Ágon. Egészen az Ikrekig, itt fent és azt a hidat Lord Frey ellenőrzi. Ő az apád zászlóvivője, nem?

Az Elkésett Lord Frey, gondolta Catelyn.

- Igen - ismerte be -, de az apám sohasem bízott meg benne. Neked sem kellene.

- Nem fogok - ígérte Robb. - Neked mi a véleményed?

Az asszony önkéntelenül is elmosolyodott. Külsőre olyan, mint egy Tully, gondolta Catelyn, mégis az apja fia, Ned pedig jól tanította.

- Te melyik csapatot vezetnéd?

- A lovasokat - felelte azonnal. Megint, akár az apja: Ned maga is mindig a veszélyesebb feladatot választaná.

- És a másikat?

- A Hordó úgyis mindig azt hajtogatja, hogy szét kellene zúznunk Lord Tywint. Úgy gondoltam, részesüljön ő a megtiszteltetésben.

Ez volt az első ballépése, de hogyan vezesse rá anélkül, hogy lerombolja bimbózó önbizalmát?

- Az apád egyszer azt mondta nekem, hogy a Hordó az egyik legvakmerőbb ember, akit valaha

ismert.

Robb elvigyorodott.

- Szürke Szél megette két ujját, ő pedig nevetett rajta. Tehát egyetértesz?

- Az apád nem vakmerő - figyelmeztette Catelyn. - Ő bátor, de ez óriási különbség.

A fia egy pillanatig eltűnődött ezen.

- Egyedül a keleti hadsereg áll majd Lord Tywin és Deres között - szólalt meg gondterhelten. - Vagyis ők meg az a néhány íjász, akit itt hagyok az ároknál. Tehát nincs szükségem vakmerő emberekre, ugye?

- Nincs. Azt hiszem, inkább hideg ravaszságra van szükséged, nem merészségre.

- Roose Bolton - vágta rá Robb. - Az az ember megrémiszt.

- Akkor reménykedjünk benne, hogy Tywin Lannistert is meg fogja rémiszteni.

Robb bólintott és összetekerte a térképet.

- Kiadom a parancsokat és adok melléd embereket, akik majd hazakísérnek Deresbe.

Catelyn keményen küzdött, hogy erős maradjon Ned és emiatt a makacs, bátor fiú miatt. Félretolt kétségbeesést és rettegést, mintha ruhák lennének, amelyeket aznap nem akar felvenni... most azonban látta, hogy mindegyiket viseli.

- Nem megyek Deresbe - hallotta a saját hangját. Meglepődött a szemét elhomályosító hirtelen könnyzuhatagon. - Lehet, hogy az apám Zúgó falai mögött haldoklik. A bátyámat ellenség veszi körül minden irányból. Mellettük van a helyem.

TYRION

Chella, a Feketefülű Cheyk lánya ment előre felderíteni és ő hozott hírt a keresztútnál álló hadseregről.

- A tüzeik alapján húszezren lehetnek - mondta. - A lobogóik vörösek és arany oroszlán díszíti őket.

- Az apád? - kérdezte Bronn.

- Vagy a bátyám, Jaime - felelte Tyrion. - Rövidesen megtudjuk.

Végignézett rablókból álló rongyos seregén: közel háromszáz Kővarjú, Holdtestvér, Feketefülű és Megégetett, s ez még csak a magja volt a haderőnek, amit összegyűjteni remélt. Gunthor, Gurn fia éppen most mozgósítja a többi klánt is. Eltűnődött, vajon nemes atyja mit gondol majd róluk állatbőreikben, lopott fegyvereikkel. Az igazat megvallva, maga sem igen tudta, mit gondoljon róluk. Valójában a parancsnokuk vagy a foglyuk? Általában úgy érezte, egy kicsit mindkettő.

- Az lenne a legjobb, ha egyedül lovagolnék le - javasolta.

- A legjobb Tyrionnak, Tywin fiának - közölte Ulf, aki a Holdtestvérek nevében beszélt.

Shagga haragosan meredt rá, és ez elég félelmetes látvány volt.

- Shagga, Dolf fia ezt nem szereti. Shagga a gyerekemberrel megy, és ha a gyerekember hazudik, Shagga lecsapja a férfiasságát...

- ...és megeteti a kecskékkel, igen - sóhajtotta Tyrion fáradtan. - Shagga, becsületszavamat adom, mint Lannister, hogy visszatérek.

- Miért bízzunk a szavadban? - Chella apró, kemény asszony volt, lapos mint egy fiú és egyáltalán nem ostoba. - A síksági urak már máskor is hazudtak a klánoknak.

- Megsebzel, Chella - mondta Tyrion. - Azt hittem, jó barátok lettünk. De ahogy akarod. Te jössz velem, Shagga és Conn a Kővarjak közül, Ulf a Holdtestvérek, Timett, Timett fia pedig a Megégetettek képviseletében. A klántagok gyanakvó pillantást vetettek egymásra, amikor megnevezte őket. - A többiek itt várnak, míg értük nem küldök. Próbáljátok nem megölni és megcsonkítani egymást a távollétemben!

Megsarkantyúzta a lovát és elügetett. A többieknek nem maradt más választásuk: követniük kellett, vagy lemaradnak. Neki bármelyik megoldás megfelelt, csak ne üljenek le egy napra és egy éjszakára megbeszélni. Ez volt a baj a klánokkal. Az volt a képtelen meggyőződésük, hogy a tanácsban minden egyes ember szavát meg kell hallgatni, így hát mindenről a végtelenségig vitatkoztak. Még az asszonyaiknak is beleszólást engedtek. Nem csoda, hogy több száz éve nem fenyegették már a Völgyet, eltekintve egy-két rajtaütéstől. Tyrion elhatározta, hogy változtat ezen.

Bronn vele ment. Rövid zúgolódás után az öt klántag is a nyomukba szegődött apró termetű lovaikon. Ezek a girhes jószágok úgy néztek ki, mint egy póni és úgy kapaszkodtak fel a sziklás hegyoldalakon, mint a kecskék.

A Kővarjak együtt lovagoltak, Chella és Ulf is egymás közelében maradtak, mivel a Holdtestvéreket és a Feketefülűeket szoros kötelék fűzte össze. Timett, Timett fia egyedül ügetett. A Holdhegység minden klánja félt a Megégetettektől, akik bátorságuk bizonyítékaként tűzzel sanyargatták a testüket és - a többiek szerint legalábbis - csecsemőket sütöttek meg a lakomáikon. A többi Megégetett viszont Timettől félt, aki egy tűzforró késpengével kiszúrta a saját bal szemét, amikor nagykorúvá serdült. Tyrion megtudta, hogy sokkal elterjedtebb, hogy egy fiú leégesse az egyik mellbimbóját, egy ujját vagy, ha valóban bátor és valóban őrült, az egyik fülét. Timett Megégetett testvéreit annyira lenyűgözte, hogy a fiú a szemét választotta, hogy gyorsan vörös kézzé nevezték ki, amely valamiféle hadvezéri ranggal lehetett egyenértékű.

- Kíváncsi lennék, a királyuk mit égetett le - mondta Tyrion Bronnak, amikor meghallotta a mesét. A zsoldos vigyorogva az ágyékára mutatott... de Timett hallótávolságán belül még ő is tiszteletteljesen fékezte a nyelvét. Ha valaki elég őrült ahhoz, hogy kiszúrja a saját szemét, az nem valószínű, hogy könyörületet tanúsít az ellenségeivel szemben.

Távoli őrszemek kukucskáltak le rájuk a kötőanyag nélkül épített tornyok tetejéről, ahogy a tár-

saság lefelé ereszkedett az alacsony dombok között és egy alkalommal Tyrion felröppenő hollót is látott. Ahol a magas út két sziklás kiszögellés között kanyargott, elérkeztek az első megerősített ponthoz. Négy láb magas földsánc zárta el az utat és körülbelül egy tucat nyílpuskás katona őrizte a magaslatot. Tyrion megálljt parancsolt a csapatának lőtávolon kívül és egyedül lovagolt a falhoz.

- Ki parancsol itt? - kiabált fel.

A kapitány gyorsan megjelent, majd még gyorsabban kíséretet adott mellékük, amikor felismerte ura fiát. Megfeketedett földek és leégett erődök mellett haladtak el, le egészen a folyó menti síkságra, a Három Folyó Zöld Ágáig. Tyrion nem látott holttesteket, de a levegő tele volt hollókkal és dögevő varjakkal. Itt nem is olyan régen ütközet dúlt.

A keresztúttól fél mérföldnyire kihegyezett karókból épített torlasz emelkedett, amit lándzsás gyalogosok és íjászok őriztek. A védvonal mögött húzódott a tábor, ameddig a szem ellátott. Vékony füstcsíkok szálltak fel a több száz tábortűzből, a fák alatt páncélba öltözött férfiak ültek, a kardjukat élesítették. A sáros földbe szúrt rudakon ismerős lobogókat lengetett a szél.

Egy csapat lovas vágtatott elő a fogadásukra, ahogy a karókhoz közeledtek. A lovag, aki vezette őket ametisztberakásos ezüst páncélt és bíbor-ezüst csíkos palástot viselt. A pajzsát egyszarvú díszítette és két láb hosszú, csavaros szarv meredt előre lófejet mintázó sisakja homlokrészéből. Tyrion megállt, hogy üdvözölje.

- Ser Flement!

Ser Flement Brax felhajtotta a sisakrostélyát.

- Tyrion - szólalt meg döbbenten. - Uram, már attól féltünk, hogy meghaltál vagy... - bizonytalanul a klántagokra pillantott. - Ezek... az útitársaid...

- Kebelbarátaim és hűséges csatlósaim - közölte Tyrion. - Hol találom nemes atyámat?

- A keresztútnál álló fogadóban rendezte be a szállását.

Tyrion nevetett. A fogadó a keresztútnál! Talán az istenek mégiscsak igazságosak.

- Azonnal felkeresem.

- Ahogy parancsolod, uram - Ser Flement megfordította a lovát és parancsokat kiáltott. Három sor karót kihúztak a földből, hogy átjárót nyissanak a védvonalon. Tyrion átvezette rajta a csapatát.

Lord Tywin tábora sok mérföld hosszan húzódott. Chella húszezres becslése nem tévedhetett sokat. A közemberek a nyílt mezőn táboroztak, a lovagok azonban sátrakat állítottak fel, néhány nagyúr pedig akkora pavilont építtetett, mint egy ház. Tyrionnak feltűnt a Presterek vörös ökre, Lord Crakehall csíkos vadkanja, Marbrand égő fája és Lydden borza. Lovagok kiáltottak oda neki, ahogy könnyedén elügetett előttük, a fegyveresek pedig nyílt megrökönyödéssel bámultak a klántagokra.

Shagga visszacsodálkozott rájuk: egészen biztos, hogy még soha életében nem látott ennyi embert, lovat és fegyvert. A többi hegyi rabló jobban uralkodott az arcán, de Tyrion egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy őket is ugyanúgy lenyűgözi a látvány. Egyre jobb. Minél mélyebb hatást gyakorol rájuk a Lannisterek ereje, annál könnyebb lesz parancsolni nekik.

A fogadó és az istállók éppen olyanok voltak, amilyennek emlékezett rájuk, bár ahol egykor a falu többi része állt, mostanra csak kőkupacok és megfeketedett alapok maradtak. Az udvaron egy akasztófát állítottak fel és a rajta himbálózó holttestet ellepték a varjak. Tyrion közeledtére károgva és fekete szárnyukkal csapkodva felröppentek a levegőbe. Leszállt a lováról és szemügyre vette azt, ami megmaradt a hullából. A madarak megették a száját, a szemeit és az arca nagy részét, s vörös foltos fogai torz vigyorban kerültek napvilágra.

- Egy szoba, egy vacsora és egy kancsó bor. Ez minden, amit kértem - emlékeztette az asszonyt szemrehányó sóhajjal.

Istállófiúk bukkantak fel és bizonytalanul elvezették a lovaikat, hogy ellássák őket. Shagga nem akart megválni a sajátjától.

- A fiú nem fogja ellopni a kancádat - nyugtatta meg Tyrion. - Csak egy kis zabot meg vizet akar adni neki, majd le akarja kefélni a szőrét. - Shagga szőrére is ráfért volna egy alapos kefélgetés, de aligha lett volna diplomatikus ezt megemlíteni. - Szavamat adom rá, hogy a lónak nem esik bántódása.

Shagga gyanakvó tekintettel elengedte a kantárt.

- Ez Shagga, Dol fiának a lova - mordult rá az istállófiúra.

- Ha nem adja vissza, csapd le a férfiasságát és etesd meg a kecskékkel! - indítványozta Tyrion. - Feltéve, ha találsz egyet.

A fogadó cégére alatt, az ajtó mindkét oldalán egy-egy vörös köpönyeges, oroszlánsisakos testőr strázsált. Tyrion felismerte a kapitányukat.

- Az apám?

- A közös helyiségben, uram.

- Az embereim enni és inni szeretnének - mondta neki Tyrion. - Intézkedj róla, hogy kiszolgálják őket! - belépett a fogadóba, és azonnal meglátta apját.

Tywin Lannister, Kaszter Hegy Ura és Nyugat Kormányzója ötvenes évei közepén járt, de olyan kemény volt, mint egy húszéves fiatalember. Még ülve is délcegnek hatott hosszú lábaival, széles vállaival és lapos hasával. Vékony karjain feszültek az izmok. Amikor egykor sűrű aranyhaja ritkulni kezdett, megparancsolta a borbélyának, hogy borotválja le a fejét. Lord Tywin nem hitt a félmegoldásokban. Ajkát és arcát is borotválta, de megtartotta bozontos, drótszerű, aranyszínű oldalszakállát, amely arca nagy részét eltakarta a fülétől az állkapcsáig. A szeme halványzöld volt, arany pettyekkel. Egy átlagosnál is bolondabb bolond egyszer azzal tréfálkozott, hogy Lord Tywinnek még a szarát is aranypettyek borítják. Néhányan azt rebesgették, hogy a fickó még mindig életben van valahol Kaszter Hegy mélységes bugyraiban.

Ser Kevan Lannister, apja egyetlen még életben lévő fivére éppen egy kancsó sört iszogatott Lord Tywinnal, amikor Tyrion belépett a közös helyiségbe. A nagybátyja testes, kopaszodó férfi volt, rövidre nyírt sárga szakállal, amely erőteljes állkapcsa vonalát követte. Ser Kevan pillantotta meg először.

- Tyrion! - szólalt meg meglepetten.

- Nagybácsi - felelte Tyrion és meghajolt. - Nemes atyám! Micsoda öröm, hogy itt talállak téged!

Lord Tywin nem mozdult a székéből, de hosszú, kutató pillantást vetett torzszülött fiára.

- Látom, a halálhíredet keltő pletykák megalapozatlanok voltak.

- Sajnálom, hogy csalódást okoztam, atyám - mondta Tyrion. - Nem kell felpattanni és megölelni, nem örülnék, ha megerőltetnéd magad. - Odament az asztalukhoz. Élesen a tudatában volt annak, hogy satnya lábai miatt mennyire kacsázó a járása. Valahányszor csak apja rászegezte a tekintetét, azonnal kényelmetlenül eszébe jutott minden idomtalansága és hiányossága. - Kedves tőled, hogy hadba vonulsz értem - folytatta, miközben felmászott egy székbe és kiszolgálta magát apja söréből.

- Az én véleményem szerint te kezdted el - jegyezte meg Lord Tywin. - Jaime bátyád sohasem tűrte volna megadással, hogy egy asszony foglyul ejtse.

- Ez az egyik különbség Jaime és köztem. Ő emellett magasabb is, ahogy talán már magad is észrevetted.

Az apja elengedte a füle mellett a szemtelen megjegyzést.

- Házunk becsülete forgott kockán. Nem volt más választásom, mint hogy hadra keljek. Senki sem onthat Lannister vért büntetlenül.

- Halld üvöltésem! - mondta Tyrion vigyorogva a Lannisterek jelmondatát. - Az igazat megvallva nem hullott a vérem, bár egyszer-kétszer igen közel álltam hozzá. Morrec és Jyck meghaltak.

- Gondolom új emberekre lesz szükséged.

- Ne fáradj vele, szereztem sajátokat. - Belekortyolt a sörbe. Barna volt és erjedt, olyan sűrű, hogy szinte rágni lehetett. Az igazat megvallva nagyon finom ital. Kár, hogy az apja felköttette a fogadóst. - Hogy áll a háborúd?

A nagybátyja válaszolt.

- Most az egyszer elég jól. Ser Edmure kis csapatokban szórta szét az embereit a határai mentén, hogy megakadályozza a portyáinkat. Apádnak és nekem sikerült egyenként megsemmisítenünk őket, mielőtt egyesülhettek volna.

- A bátyád dicsőséget dicsőségre halmoz - szólalt meg az apja. - Szétverte Lord Vance-et és Lord Pipert az Aranyfognál és megütközött a Tullyk összevont erejével Zúgó falai alatt. A Három Folyó urait megfutamította. Ser Edmure Tully fogságba esett számos lovagjával és zászlóvivőjével együtt. Hollófa ura, Lord Tytos visszavitt néhány túlélőt Zúgóba, ahol Jaime ostrom alá vette őket. A többiek saját erődjeikbe menekültek.

- Az apád és én egyenként vonulunk ellenük - tette hozzá Ser Kevan. - Most, hogy Lord Tytos elmenekült, Hollóág rögtön elesett, Lady Whent pedig harc nélkül átadta Harrenhalt, mert nem maradt embere, aki védhette volna. Ser Gregor kifüstölte a Pipereket és a Brackeneket...

- Nem is maradt ellenségetek?

- De. Van még dolgunk - felelte Ser Kevan. - A Mallisterek még mindig tartják Tengerszemet, Walder Frey pedig az Ikreknél gyűjti a seregét.

- Nem ügy - vonta meg a vállát Tywin. - Frey csak akkor jelenik meg a harcmezőn, ha érzi a győzelem szagát, most pedig csak a pusztulás szagát érzi. Jason Mallisternek pedig nincs elegendő ereje hozzá, hogy egyedül harcoljon. Ha Jaime elfoglalja Zúgót, mind a ketten gyorsan térdet hajtanak majd. Ha a Starkok és az Arrynok nem vonulnak ellenünk, ezt a háborút gyakorlatilag megnyertük.

- Én a helyedben nem aggódnék túlzottan az Arrynok miatt - jegyezte meg Tyrion. - A Starkokkal más a helyzet. Lord Eddard...

- ...a túszunk - szakította félbe az apja. - Amíg a Vörös Torony börtönében rohad, nem fog seregeket vezetni.

- Nem - helyeselt Ser Kevan -, de a fia összehívta a lobogókat és a Cailin-árokban vert tanyát egy erős sereggel.

- Egy kard sem erős, míg nincs megedzve -jelentette ki Lord Tywin. - A Stark-fiú csak egy gyerek. Nyilván nagyon szereti a harci kürtök hangját és a szélben lobogó zászlóit, de a végén csak mészárlásra kerül a sor. Kétlem, hogy elég erős hozzá a gyomra.

A dolgok tényleg érdekesen alakultak, mialatt távol volt, elmélkedett Tyrion.

- Na és mit csinál a mi rettenthetetlen uralkodónk, míg mindez a „mészárlás" zajlik? - érdeklődött. - Hogyan sikerült az én bájos és meggyőző nővéremnek rávenni Robertet, hogy beleegyezzen öreg barátja, Ned bebörtönzésébe?

- Robert Baratheon halott - közölte az apja. - Az unokaöcséd uralkodik Királyvárban.

Tyriont ez valóban megdöbbentette.

- Úgy érted, a nővérem? - megint belekortyolt a sörbe. A birodalom merőben más hely lesz, ha Cersei uralkodik a férje helyett.

- Ha esetleg szeretnéd hasznossá tenni magad, adok neked egy csapatot - folytatta az apja. - Marq Piper és Karyl Vance szabadon kószál a hátunkban és fosztogatják a földjeinket a Vörös Ágon túl.

Tyrion megcsóválta a fejét.

- Ejnye, az arcátlanok, védekezni merészelnek! Rendes körülmények között boldogan megtorolnám az ilyen faragatlanságot, de az igazat megvallva, sürgős dolgom van másutt.

- Valóban? - Lord Tywin nem látszott meghatottnak. - Itt van még Ned Stark néhány eltévedt gondolata, akik azzal kellemetlenkednek, hogy fosztogató csapataimat zaklatják. Beric Dondarrion, valami ifjú lordocska téves rögeszmékkel a vitézséget illetően. Vele van az a dagadt pap-paródia is, amelyik szereti felgyújtani a kardját. Gondolod, hogy el tudsz bánni velük, miközben eliramodsz? Anélkül, hogy nagyon elfuserálnád?

Tyrion megtörölte a száját a keze fejével és elmosolyodott.

- Apám, megmelengeti a szívemet a gondolat, hogy netán rám bízol... mondjuk, húsz embert? Biztos vagy benne, hogy tudnál nélkülözni ilyen sokat? Nos, nem számít. Ha esetleg összefutnék Thorossal és Lord Berickel, mindkettőt elfenekelem. - Lemászott a székről és a tálalóhoz kacsázott, amelyen egy kerek, eres, fehér sajt hevert gyümölcsökkel körülvéve. - Először azonban van néhány ígéret, amit be kell tartanom - mondta, miközben levágott egy szeletet. - Háromezer sisakra és ugyanennyi páncélingre lesz szükségem, ezenkívül kardokra, lándzsákra, acélhegyekre, buzogá-

nyokra, csatabárdokra, páncélkesztyűre, nyakvédőre, lábvértre, mellvértre és szekerekre, hogy mindezt el tudjam szállítani...

Az ajtó hatalmas robajjal kivágódott mögötte, olyan vadul, hogy Tyrion majdnem elejtette a sajtot. Ser Kevan káromkodva pattant fel, ahogy a testőrség kapitánya átrepült a helyiségen és a kandallónak vágódott. Miközben lassan leroskadt a kihűlt hamuba elferdült oroszlánfejes sisakjában, Shagga kettétörte a kardját fatörzs vastagságú térdén, félrehajította a darabokat és lomhán becsoszogott a közös helyiségbe. A szaga, amely megelőzte, érettebb volt a sajténál és betöltötte a zárt teret.

- Kis vörösköpeny - vicsorogta -, ha legközelebb acélt rántasz Shaggára, Dolf fiára, lecsapom a férfiasságod és megsütöm a tűzben!

- Mi? Hát a kecskék? - kérdezte Tyrion és beleharapott a sajtba.

A többi klántag követte Shaggát a terembe. Velük volt Bronn is. A zsoldos bánatosan megvonta a vállát Tyrion felé.

- Hát ti meg kik vagytok? - kérdezte Lord Tywin jéghideg nyugalommal.

- Hazáig követtek, Atyám - magyarázta Tyrion. - Megtarthatom őket? Nem esznek sokat.

Senki sem mosolygott.

- Milyen jogon törnek be a vadembereid a tanácsunkba? - követelőzött Ser Kevan.

- Vademberek, síkföldi? - Conn akár jóképű is lehetett volna, ha megfürdik. - Szabad emberek vagyunk és a szabad embereknek joga van bármilyen haditanácson részt venni.

- Melyikük az oroszlánúr? - kérdezte Chella.

- Mind a ketten öregemberek - jelentette ki Timett, Timett fia, aki még innen volt huszadik évén.

Ser Kevan keze a kardjára tévedt, a fivére azonban két ujját a csuklójára helyezte és visszatartotta. Lord Tywinon nem látszott, hogy zavarba jött volna.

- Tyrion, hová tetted a jó modorodat? Légy oly kedves és mutasd be nekünk... nagyra becsült vendégeinket!

Tyrion megnyalta az ujjait.

- Örömmel - mondta. - A bájos szűz Chella, a Feketefülű Cheyk lánya.

- Nem vagyok szűz - tiltakozott Chella. - A fiaim már ötven fület szereztek.

- Szerezzenek még ötvenet! - Tyrion továbbkacsázott. - Ez itt Conn, Coratt fia. Shagga, Dolf fia, aki úgy néz, ki, mint ha Kaszter Hegynek szőre nőtt volna. Ők Kővarjak. Itt van Ulf, Umar fia a Holdtestvérek közül és itt van Timett, Timett fia, a Megégetettek vörös keze. Ez pedig Bronn, a zsoldos, híján minden különleges elkötelezettségnek. A rövid idő alatt, mióta ismerem, már kétszer állt át a másik oldalra. Ti ketten nagyon jól kijönnétek egymással, Apám. - Bronnhoz és a klántagokhoz így szólt: - Engedjétek meg, hogy bemutassam nemes atyámat, Tywint, Tytos fiát a Lannister Házból, aki Kaszter Hegy Ura, a Nyugat Kormányzója, Lannisport Pajzsa, valamint a Király egykori és jövőbeni Segítője.

Lord Tywin méltóságteljesen felállt és kifogástalan modorban válaszolt:

- Még nyugaton is jól ismerjük a Holdhegység harcos klánjainak bátorságát. Mi hozott le benneteket erődjeitekből, uraim?

- Lovak - felelte Shagga.

- Selyem és acél ígérete - mondta Timett, Timett fia.

Tyrion már éppen készült előadni atyjának elhatározását, hogy Arryn Völgyét füstölgő pusztasággá változtatja, de nem maradt rá ideje. Az ajtó újra kivágódott. A hírvivő gyors, meglepett pillantást vetett Tyrion klántagjaira, majd fél térdre ereszkedett Lord Tywin előtt.

- Uram! - szólalt meg. - Ser Addam utasított, hogy értesítselek: a Stark sereg megindult lefelé a folyó mentén.

Lord Tywin Lannister nem mosolygott. Lord Tywin sohasem mosolygott, de Tyrion megtanult olvasni apja arckifejezéseiben, az öröm pedig oda volt írva.

- A farkaskölyök tehát előmerészkedik az odújából, hogy az oroszlánok között játsszon - a hangjában csendes elégedettség bujkált. - Pompás. Menj vissza Ser Addamhoz és mondd neki,

hogy vonuljon vissza. Nem szabad megütköznie az északiakkal, míg mi oda nem érünk, de zaklassa a szárnyaikat és csalogassa őket minél délebbre!

- Úgy lesz, ahogy parancsolod! - a lovas távozott.

- Itt jók a pozícióink - mutatott rá Ser Kevan. - Közel vagyunk a gázlóhoz, vermek és karók védelmében. Ha dél felé vonulnak, azt mondom, hadd jöjjenek és törjön belénk a foguk!

- A fiú késlekedhet, vagy inába szállhat a bátorsága, amikor meglátja az erőnket - vetette ellen Lord Tywin. - Minél hamarabb törjük meg a Starkokat, annál előbb foglalkozhatunk Stannis Baratheonnal. Parancsold meg a dobosoknak, hogy verjenek sorakozót és üzenj Jaime-nek, hogy Robb Stark ellen vonulok.

- Ahogy óhajtod - bólintott Ser Kevan.

Tyrion sötét elragadtatással figyelte, ahogy apja ezután a félvad klántagokhoz fordul.

- Azt mondják, a hegyi klánok harcosai nem ismernek félelmet.

- Jól mondják - felelte Conn a Kővarjak közül.

- Az asszonyok sem - tette hozzá Chella.

- Vágtassatok velem az ellenségeim ellen és megkaptok mindent, amit a fiam megígért nektek, sőt annál is többet - mondta Lord Tywin.

- A saját pénzeddel fizetnél nekünk? - kérdezte Ulf, Umar fia. - Miért lenne szükségünk az apa ígéretére, ha a fiúé már megvan?

- Egy szóval sem említettem a szükséget - válaszolta Lord Tywin. - A szavam gesztus volt, semmi több. Nem kell beállnotok hozzám. A tél országának férfiai vasból és jégből vannak, s még a legbátrabb lovagjaim is félnek szembeszállni velük.

Óh, nagyon ügyes, gondolta Tyrion. Ravaszul elvigyorodott.

- A Megégetettek semmitől sem félnek. Timett, Timett fia az oroszlánokkal lovagol.

- Bárhová menjenek is a Megégetettek, a Kővarjak már előbb ott voltak! - jelentette ki Conn hevesen. - Mi is megyünk.

- Shagga, Dolf fia lecsapja a férfiasságukat és megeteti a varjakkal!

- Mi is csatlakozunk hozzád, oroszlánúr - egyezett bele Chella, Cheyk lánya -, de csak akkor, ha félember fiad is velünk jön. Ígérettel vette meg a lélegzetét. Míg nincs a kezünkben az acél, amit megígért, az élete a miénk.

Lord Tywin aranypettyes szeme a fiára szegeződött.

- Pompás! - közölte Tyrion rezignált mosollyal.

SANSA

A trónterem falait teljesen lecsupaszították. A vadászjeleneteket ábrázoló falikárpitokat, amelyeket Robert király annyira szeretett, levették, és rendetlen halomba rakták az egyik sarokban.

Ser Mandon Moore a trónhoz ment, hogy elfoglalja a helyét két társa mellett a Királyi Testőrségből. Sansa az ajtónál ténfergett, végre őrizetlenül. Jó magaviselete jutalmaképpen a királyné megengedte, hogy szabadon járjon-keljen a kastélyban, ám még így is csak kísérettel közlekedhetett.

- Díszőrség leendő leányomnak - így nevezte őket a királyné, de Sansa egyáltalán nem érezte megtisztelőnek a helyzetet.

„Szabadon járni-kelni a kastélyban" annyit jelentett, hogy oda ment, ahová csak akart a Vörös Tornyon belül, de meg kellett ígérnie, hogy nem merészkedik a falakon túlra. Sansa örömmel betartotta ezt az ígéretét. Amúgy sem mehetett volna a falakon kívülre. A kapukat éjjel-nappal őrizték Janos Slynt aranyköpönyegesei és a Lannister házi testőrség tagjai sem voltak messze. Emellett, ha sikerül is elhagynia a kastélyt, hová ment volna? Elég volt neki, hogy sétálhatott az udvaron, virágot szedhetett Myrcella kertjében és felkereshette a szentélyt, hogy imádkozzon az apjáért. Néha az istenerdőben is imádkozott, hiszen a Starkok a régi isteneket követték.

Ez volt Joffrey uralkodásának első kihallgatása, Sansa tehát izgatottan nézett körül. A nyugati ablakok alatt Lannister őrök sora állt, a keleti oldalon pedig aranyköpönyeges Városi Őrök strázsáltak. A köznép képviselőinek nyomát sem látta, de a galéria alatt mindenféle rendű és rangú urak egy csoportja toporgott idegesen. Nem voltak többen húsznál, míg Robert királyra legalább százan szoktak várakozni.

Sansa beosont közéjük és üdvözléseket mormolva megpróbálta átverekedni magát az első sorba. Felismerte a fekete bőrű Jalabhar Xhót, a mélabús Ser Aron Santagart, a Redwyne-ikreket, Horrort és Vajfejet... közülük viszont egyikük sem ismerte fel őt. Vagy ha mégis, akkor elhúzódtak tőle, mintha szürkepestise lenne. A beteges Lord Gyles eltakarta az arcát és köhögési rohamot színlelt, amikor közeledni látta, amikor pedig a tréfás, részeg Ser Dontos épp üdvözölni készült, Ser Balon Swann a fülébe súgott valamit, mire ő is elfordult.

Rajtuk kívül pedig nagyon sokan hiányoztak. Sansa eltűnődött, vajon hová lettek a többiek? Hiába kutatott barátságos arcok után. Egyikük sem viszonozta a pillantását. Olyan volt, mintha idő előtt meghalt és kísértetté vált volna.

Pycelle nagymester egyedül üldögélt a tanácskozóasztalnál. Úgy látszott, mintha aludna, a kezeit összefonta a szakállán. A lány látta, ahogy Lord Varys hangtalan léptekkel besiet a terembe. Egy pillanattal később a mosolygó Lord Baelish is megérkezett a magas hátsó ajtón keresztül. Kedélyesen elcsevegett Ser Balonnal és Ser Dontossal, ahogy az első sor felé tartott. Sansa gyomra összeszorult az idegességtől. Nem kellene félnem, mondogatta magának. *Nincs mitől tartanom, minden jól fog menni, Joff szeret engem és a királyné is, ö maga mondta.*

Egy ajtónálló csengő hangja hallatszott.

- Mindenki köszöntse őfelségét, Joffreyt a Baratheon és a Lannister ház fiát, aki első ezen a néven, az andalok, Rhoynar és az Elsők királya és a Hét Királyság Ura! Köszöntsétek nemes anyját, a Lannister házból való Cerseit, a Régenskirálynőt, Nyugat Fényét és a Birodalom Védelmezőjét!

A ragyogó fehér páncélt viselő Ser Barristan Selmy vezette be őket. Ser Vasszív Arys kísérte a királynét, Ser Boros Blount pedig Joffrey mellett vonult. A Királyi Testőrség hat tagja tartózkodott tehát a teremben, az összes Fehér Kard, az egy Jaime Lannister kivételével. A hercege -nem, már a királya! - kettesével szedte a Vastrónhoz vezető lépcsőket, anyja pedig a tanácsban foglalt helyet. Joffrey gyönyörű, vörös hímzésekkel díszített fekete bársonyruhában volt, csillogó, magas gallérú aranyköpenyben, fején rubintokkal és fekete gyémántokkal kirakott aranykorona.

Amikor Joffrey megfordult, hogy végigtekintsen a termen, a szeme megakadt Sansán. Elmosolyodott, leült és beszélni kezdett.

- A király feladata megbüntetni a hűtleneket és megjutalmazni az igazakat. Pycelle nagymester,

megparancsolom, hogy olvasd fel a rendeleteimet!

Pycelle felállt. Pompás, vastag, vörös bársony köntöst viselt hermelingallérral és fényes aranykapcsokkal. Kacskaringós aranymintákkal díszített, lelógó ruhaujjából pergament húzott elő. Kitekerte és elkezdett felolvasni egy hosszú, neveket tartalmazó listát. A király és a tanács nevében egyenként megparancsolta mindegyiküknek, hogy jelenjenek meg és fogadjanak hűséget Joffreynak. Ha ezt elmulasztják, árulónak nyilvánítják őket és földjeik, valamint címeik a trónra szállnak.

A felolvasott nevektől Sansának elakadt a lélegzete. Lord Stannis Baratheon, nagyságos felesége és a lánya. Lord Renly Baratheon. Mindkét Lord Royce és a fiaik. Ser Loras Tyrell. Lord Mace Tyrell és fivérei, nagybátyjai, fiai. A vörös pap, Myri Thoros. Lord Beric Dondarrion. Lady Lysa Arryn és fia, a kis Lord Robert. Lord Hoster Tully, a fivére, Ser Brynden és a fia, Ser Edmure. Lord Jason Mallister, Lord Bryce Caron a Határvidékről. Lord Tytos. Lord Walder Frey és örököse, Ser Stevron. Lord Karyl Vance. Lord Jonos Bracken. Lady Shella Whent. Doran Martell, Dorne hercege és minden fia. Milyen sokan, gondolta a lány, miközben Pycelle egyre csak olvasott. Egy egész varjúraj kell majd, hogy ezeket a parancsokat eljuttassák a címzettekhez.

Végül, majdnem a legvégén következtek azok a nevek, amelyektől Sansa a legjobban rettegett. Lady Catelyn Stark. Robb Stark. Brandon Stark, Rickon Stark, Arya Stark. Sansa elfojtott egy meglepett kiáltást. Arya. Azt akarják, hogy Arya is megjelenjen és esküt tegyen... ez azt jelenti, hogy a húga elmenekült a gályán és már biztonságban van Deresben...

Pycelle nagymester összetekerte a listát, visszadugta a ruhaujjába és előhúzott egy másik írást jobbfelől. Megköszörülte a torkát és megint olvasni kezdett.

- Őfelsége kívánsága szerint az áruló Eddard Stark helyett Tywin Lannister, Kaszter Hegy Ura és a Nyugat Kormányzója veszi át a Király Segítője tisztét, hogy az ő hangjával beszéljen, vezesse a seregeit ellenségei ellen és végrehajtassa királyi akaratát. A király így rendelkezett. A kistanács beleegyezését adja.

- Őfelsége kívánsága szerint az áruló Stannis Baratheon helyett felséges anyja, a Régenskirálynő Cersei Lannister, legmegbízhatóbb támasza ül ezentúl a kistanácsban, hogy segítse őt a bölcs és igazságos uralkodásban. A király így rendelkezett. A kistanács beleegyezését adja.

Sansa hallotta, hogy a körülötte álló urak halkan összesúgnak, de a zaj hamar elhallgatott. Pycelle folytatta.

- Őfelsége kívánsága még ezen kívül, hogy hűséges híve, Janos Slynt, Királyvár Városi Őrségének parancsnoka azonnali hatállyal főúri rangra emelkedjék és megkapja Harrenhal ősi székhelyét a hozzá tartozó összes birtokkal és jövedelemmel együtt, valamint őutána fiai és unokái örököljék e tisztességeket az idők végezetéig. Emellett megparancsolja, hogy Lord Slynt foglaljon helyet a kistanácsban, hogy a birodalom kormányzásának feladatában őt segítse! A király így rendelkezett. A kistanács beleegyezését adja.

Sansa mozgást látott a szeme sarkában, ahogy Janos Slynt belépett. A moraj ezúttal hangosabb és dühösebb volt. A büszke urak, akik házainak dicsősége évezredekre nyúlt vissza, vonakodva engedtek utat a kopaszodó, békaarcú közembernek, amint az átmasírozott közöttük. Zekéje fekete bársonyába aranypikkelyeket varrtak, amelyek minden lépésnél halkan csilingeltek. A köpönyege fekete-arany kockás szatén volt. Két ronda fiú vonult előtte nehéz fémpajzsok súlya alatt küszködve, amelyek olyan magasak voltak, mint ők maguk. Bizonyára a fiai voltak. Címeréül arany színű, véres lándzsát választott éjfekete mezőben. Sansának elég volt ránéznie és libabőrös lett.

Miután Lord Slynt elfoglalta a helyét, Pycelle nagymester folytatta.

- Végül pedig, ezekben az árulással és zűrzavarral terhelt időkben, szeretett Robert királyunk halálával, a tanács nézete szerint Joffrey király élete és biztonsága elsődleges fontosságú... - a királynéra pillantott.

Cersei felállt.

- Ser Barristan Selmy, lépj előre!

Ser Barristan a Vastrón lábánál állt, mereven, mint egy szobor, most azonban fél térdre ereszkedett és meghajtotta a fejét.

- Felség, parancsolj velem!

- Kelj fel, Ser Barristan! - mondta Cersei Lannister. - Leveheted a sisakodat.

- Úrnőm? - az öreg lovag felállt és levette a sisakját, bár látszott rajta, hogy nem igazán érti, miért.

- Sokáig és hűségesen szolgáltad a birodalmat, jó ser és minden férfi és nő a Hét Királyságban köszönettel tartozik neked. Most azonban attól tartok, szolgálatod véget ért. A király és a tanács óhaja, hogy letegyed súlyos terhedet.

- A... terhemet? Attól félek... nem...

Az újdonsült főúr, Janos Slynt súlyos és tompa hangja szólalt meg:

- Őfelsége azt próbálja mondani, hogy fel vagy mentve a Királyi Testőrség parancsnokának tisztsége alól.

A magas, fehérhajú lovag mintha összement volna, ahogy ott állt. Alig lélegzett.

- Felség! - szólalt meg végül. - A Királyi Testőrség Felesküdött Testvériség. A fogadalmunk élethosszig köt bennünket. Csak a halál mentheti fel a parancsnokot szent megbízatása alól.

- Kinek a halála, Ser Barristan? - A királyné hangja lágy volt, mint a selyem, a szavai azonban a terem másik végében is jól hallatszottak. - A tiéd vagy királyodé?

- Hagytad meghalni az apámat! - szólalt meg a trónról Joffrey vádlón. - Túl öreg vagy, hogy bárkit is megvédj.

Sansa figyelte, ahogy a lovag új királyára emeli a tekintetét. Eddig még sohasem látszottak rajta az évei, most azonban annál inkább.

- Felség! - mondta. - Életem huszonharmadik évében választottak a Fehér Kardok közé. Ez volt minden vágyam, amióta csak először kardot fogtam a kezembe. Lemondtam minden örökségemről. A lány, akit el akartam venni, az unokatestvéremhez ment feleségül helyettem. Nem volt szükségem földre és fiakra, mert az életemet a királyságnak szenteltem. Maga Ser Gerold fogadta az eskümet... hogy minden erőmmel megvédelmezem a királyt... hogy a véremet adom a... harcoltam a Fehér Bika és Lewyn, Dorne hercegének oldalán... Ser Arthur Dayne, a Hajnal Kardja oldalán. Mielőtt atyád szolgálatába léptem volna, segítettem megvédelmezni Aerys királyt és előtte az apját, Jaehaeryst... három királyt...

- Mindhárman halottak - jegyezte meg Kisujj.

- Az időd lejárt - jelentette ki Cersei Lannister. - Joffreynak fiatal és erős emberekre van szüksége maga körül. A tanács úgy határozott, hogy Ser Jaime Lannister lép a helyedre, mint a Fehér Kardok Felesküdött Testvériségének parancsnoka.

- A Királyölő - Ser Barristan hangjából mély megvetés csendült. - A hamis lovag, aki annak a királynak a vérével szennyezte be a kardját, akinek a védelmére felesküdött.

- Vigyázz a szavaidra, ser! - figyelmeztette a királyné. - Szeretett fivérünkről beszélsz, királyod saját véréről.

Lord Varys hangja szelídebb volt, mint a többieké.

- Nem feledkeztünk meg a szolgálataidról, jó lovag. Lord Tywin Lannister nagylelkűen felajánl neked egy tekintélyes földterületet Lannisporttól északra, a tenger mellett, valamint elég aranyat és embert, hogy erős várat építhess magadnak és szolgákat, akik majd gondoskodnak minden szükségletedről.

Ser Barristan élesen pillantott fel.

- Házat, ahol meghalhatok és embereket, hogy eltemessenek. Köszönöm, uraim... de köpök a szánalmatokra! - Felemelte a kezét és kioldotta a köpönyegét rögzítő csatokat. A súlyos, fehér ruhadarab lecsúszott a válláról és egy kupacban a padlóra roskadt. A sisakja hangos csendüléssel ért földet. - Lovag vagyok - mondta nekik. Kioldotta mellvértje ezüstcsatjait, és azt is hagyta a földre hullani. - Lovagként fogok meghalni.

- Meztelen lovagként, ahogy látom - jegyezte meg Kisujj.

Ezen mindenki nevetett. Joffrey a trónon, az ácsorgó urak, Janos Slynt, Cersei királyné, Sandor Clegane, sőt még a Királyi Testőrség többi tagja is, az öt lovag, aki alig egy perce még a testvére volt. Biztosan ez fájt a legjobban, gondolta Sansa. A szíve a nemes öregemberhez húzott, ahogy ott

állt vörös arccal, megszégyenítve. Végül kivonta a kardját.

Sansa hallotta, hogy valaki felkiált. Ser Boros és Ser Meryn előrelépett, hogy útját állja, de Ser Barristan egyetlen, megvetéstől izzó pillantása megtorpantotta őket.

- Ne féljetek, urak, a királyotok biztonságban van... de ez nem nektek köszönhető. Még most is képes lennék olyan könnyedén keresztülvágni mind az ötötökön, mint kés a vajon. Ha hajlandóak vagytok a Királyölő alatt szolgálni, egyikőtök sem méltó a fehér öltözékre! - A vastrónus lábához hajította a kardját. - Nesze, kölyök! Olvaszd be és kovácsoltasd a többihez, ha akarod. Még úgy is jobban szolgál majd, mint a többi kard ennek az ötnek a kezében. Lehet, hogy Lord Stannis véletlenül bele talál ülni, amikor elfoglalja a trónodat.

Azzal kivonult a hosszú teremből. A meztelen kőfal visszaverte keményen döngő lépteinek zaját. Az urak és hölgyek félreálltak, hogy utat engedjenek neki. Sansa csak azután hallott megint hangokat, hogy a szolgák becsukták mögötte a hatalmas, bronzpántos tölgyfaajtókat: halk beszéd, kényelmetlen mocorgás, papírzörgés a tanácskozó asztal felől.

- Kölyöknek nevezett - duzzogott Joffrey. Fiatalabbnak tűnt az éveinél. - Stannis nagybátyámról is beszélt.

- Üres beszéd - szólalt meg Varys, az eunuch. - Semmi jelentősége...

- Lehet, hogy szövetkezik a nagybátyáimmal. Azt akarom, hogy fogjátok el és kérdezzétek ki.

Senki sem mozdult. Joffrey felemelte a hangját.

- Azt mondtam, hogy fogjátok el!

Janos Slynt felállt a tanácsasztal mellől.

- Az aranyköpenyeseim majd gondoskodnak róla, felség.

- Jól van - bólintott Joffrey király. Lord Janos kivonult a teremből. Csúnya fiainak igencsak szedniük kellett a lábukat, hogy lépést tartsanak vele, ahogy a Slynt ház címerét viselő hatalmas pajzsokat cipelték.

- Felség - figyelmeztette a királyt Kisujj. - Ha megengeded, hogy folytassuk, meg kell jegyeznem, hogy a hétből csak hat maradt. Szükségünk lesz egy új kardra a Királyi testőrségbe.

Joffrey elmosolyodott.

- Mondd el nekik, Anya!

- A király és a tanács úgy határozott, hogy nincs a Hét Királyságban olyan férfi, aki alkalmasabb lenne őfelsége őrzésére és védelmére, mint felesküdött pajzsa, Sandor Clegane.

- Mit szólsz hozzá, kutya? - kérdezte Joffrey király.

A Véreb sebhelyes arcáról nehéz volt bármit is leolvasni. Egy hosszú pillanatig fontolgatta a dolgot.

- Miért is ne? Nincsen földem vagy feleségem, akit el kellene hagynom, de kit érdekelne, ha volna is? - Szája égett fele megrándult. - De figyelmeztetlek, nem teszek lovagi fogadalmakat!

- A Királyi Testőrség Felesküdött testvérei mindig lovagok voltak! - jelentette ki Ser Boros határozottan.

- Mostanáig - recsegte a Véreb és Ser Boros csendben maradt.

Amikor a király kikiáltója előrelépett, Sansa ráébredt, hogy a pillanat mindjárt elérkezik. Izgatottan kisimította a szoknyáját. A halott király iránt érzett tisztelet jeleként gyászt viselt, de azért odafigyelt rá, hogy gyönyörű legyen. Köntöse az az elefántcsontszínű selyem volt, amit a királynétól kapott, az, amelyiket Arya tönkretett, de ő feketére festette és így egyáltalán nem látszott a folt. Órákig tépelődött az ékszerek felett, míg végül egy sima ezüstlánc elegáns egyszerűsége mellett döntött.

A kikiáltó szava felcsendült.

- Ha bárkinek az itt jelenlévők közül van valami más ügye, amit őfelsége elé kíván terjeszteni, beszéljen most, vagy menjen és maradjon csendben!

Sansa megrettent. *Most,* bíztatta magát, *most kell megtennem!* Az istenek adjanak bátorságot! Tett egy lépést előre, majd még egyet. Az urak és lovagok csendben félreálltak, hogy előreengedjék, ő pedig magán érezte tekintetük súlyát. Olyan erősnek kell lennem, mint nagyságos anyámnak.

- Felség! - szólalt meg halk, remegő hangon.

A magas Vastrón miatt Joffreynak jobb rálátása volt a teremre, mint bárki másnak. Ő pillantotta meg először.

- Lépj elő, hölgyem! - szólította meg mosolyogva.

A lány felbátorodott a mosolyán, gyönyörűnek és erősnek érezte magát. Tényleg szeret engem, igazán. Sansa felemelte a fejét és nem túl lassan, de nem is túl gyorsan megindult feléje. Nem szabad észrevenniük, milyen ideges.

- A Stark házból való Lady Sansa! - kiáltotta a herold.

Megállt a trón alatt, ott, ahol Ser Barristan fehér palástja hevert a padlón mellvértje és sisakja mellett.

- Valami előterjeszteni valód van a király és a tanács számára, Sansa? - kérdezte a királyné a tanácskozó asztal mellől.

- Igen - letérdelt a köpönyegre, hogy ne essen baja a köntösének és felpillantott a félelmetes fekete trónon ülő hercegére. - Felséged engedelmével, kegyelmet kérek az apámnak, Lord Eddard Starknak, aki a Király Segítője volt. - Legalább százszor elgyakorolta ezt a mondatot.

A királyné felsóhajtott.

- Sansa, csalódtam benned. Mit mondtam neked az áruló vérről?

- Atyád súlyos és szörnyű bűnöket követett el, hölgyem - kántálta Pycelle nagymester.

- Ah, szegény teremtés! - sóhajtott Varys is. - Csak egy kislány, uraim, nem tudja, mit kér.

Sansa szemei csak Joffreyt látták. *Meg kell hallgatnia, meg kell,* gondolta. A király megmozdult ültében.

- Hadd beszéljen! - parancsolta. - Hallani akarom.

- Köszönöm, felség! - mosolygott Sansa. Félénk, titkos mosoly volt, csak neki. Meghallgatja. Tudta, hogy megteszi.

- Az árulás veszedelmes gyomnövény - jelentette ki ünnepélyesen Pycelle. - Ki kell tépni szárastul, gyökerestül és magostul, máskülönben új árulók nőnek ki minden út mellett.

- Tagadod apád bűnét? - kérdezte Lord Baelish.

- Nem, uraim - Sansának több esze volt annál. - Tudom, hogy bűnhődnie kell. Én csupán kegyelmet kérek a számára. Tudom, hogy nemes atyám megbánta, amit tett. Robert király barátja volt, nagyon szerette őt, ezt mind jól tudjátok. Sohasem akart Segítő lenni, míg a király meg nem kérte rá. Biztosan hazudtak neki. Lord Renly, Lord Stannis vagy... vagy valaki, biztos, hogy hazudtak, különben...

Joffrey herceg előrehajolt és megmarkolta a trón karját. Törött kardhegyek meredtek elő az ujjai közül.

- Azt mondta, nem én vagyok a király. Miért mondta ezt?

- El volt törve a lába - felelte Sansa buzgón. - Annyira fájt neki, hogy Pycelle mester máktejet itatott vele és azt mondják, a mák teje elködösíti az ember fejét. Máskülönben sohasem mondott volna ilyet.

Varys szólalt meg:

- Gyermeki hit... milyen kedves ártatlanság... és mégis, azt tartják, a bölcsesség gyakran a kisgyermekek szájából hangzik el.

- Az árulás az árulás - vágta rá azonnal Pycelle.

Joffrey türelmetlenül hintázott a trónon.

- Anya?

Cersei Lannister gondterhelten tanulmányozta Sansát.

- Ha Lord Eddard bevallja a bűnét - szólalt meg végül -, abból megtudjuk, hogy megbánta-e az ostobaságát.

Joffrey felemelkedett. *Kérlek,* gondolta Sansa, *kérlek, kérlek, legyél az a király, aki tudom, hogy valójában vagy, jó* és *kedves és nemes, kérlek!*

- Van még valami mondanivalód? - kérdezte tőle a fiú.

- Csak... az, hogy mivel szeretsz, tedd meg nekem ezt a kedvességet, hercegem! - fejezte be Sansa.

Joffrey király méregette egy darabig.

- Kedves szavaid meghatottak - mondta udvariasan és bólintott, mintha azt mondaná, minden rendben lesz. - Megteszem, amit kérsz... de apádnak először vallania kell. Be kell vallania a bűnét, el kell ismernie, hogy én vagyok a király, különben nincs kegyelem a számára.

- Meg fogja tenni! - Sansa szíve repesett a boldogságtól. - Óh, tudom, hogy megteszi!

EDDARD

A földre szórt szalma vizelettől bűzlött. Nem volt ablak, nem volt ágy, még csak egy vödör sem volt. Sápadt, vörös kőből készült, salétromfoltos falakra emlékezett és egy négy hüvelyk vastag, vaspánttal ellátott, szürke, szálkás faajtóra. Egy rövid pillanatra látta őket, mielőtt belökték ide. Attól kezdve, hogy az ajtó becsapódott, nem látott többé semmit. A sötétség teljes volt. Akár vak is lehetett volna.

Vagy halott. Eltemetve a királya mellé.

- Jaj, Robert! - mormolta, ahogy tapogatózó kezei hideg kőfalat érintettek, a lába pedig minden mozdulatnál lüktetett a fájdalomtól. Eszébe jutott a tréfa, amit a király Deres kriptájában sütött el, a Tél Királyainak hideg kőszeme előtt. A király eszik, mondta Robert, a Segítő pedig eltakarítja a szart. Hogy nevetett ezen! De tévedett. *A király meghal,* gondolta Ned Stark, *a Segítőt pedig eltemetik.*

A börtön a Vörös Torony alatt volt, mélyebben, mintsem gondolni mert volna rá. Emlékezett a régi mesékre a Kegyetlen Maegorról, aki minden kőművest megöletett, aki a kastélyán dolgozott, hogy soha ne tárhassák fel a titkait.

Megátkozta mindet? Kisujjat, Janos Slyntet és az aranyköpenyeseit, a királynét, a Királyölőt, Pycelle-t, Varyst és Ser Barristant, még Lord Renlyt is, Robert saját vérét, aki elmenekült, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rá. A legjobban mégis magát hibáztatta.

- Bolond! - kiáltotta a sötétségbe. - Hétszer átkozott, vak bolond!

Cersei Lannister arca derengett fel előtte a sötétben. A haján táncolt a napfény, de a mosolya gúnyos volt. „Ha a hatalmasok játszmáját játszod, győzöl vagy meghalsz", suttogta. Ned játszott és veszített, kudarcának árát pedig az emberei fizették meg a vérükkel.

Amikor eszébe jutottak a lányai, legszívesebben sírva fakadt volna, de a könnyek nem akartak jönni. Még most is Deresi Stark volt, a bánat és a harag keményre fagyott benne.

Ha teljesen mozdulatlanná meredt, a lába nem fájt annyira, tehát igyekezett nem moccanni. Hogy mennyi ideig, azt nem tudta volna megmondani. Nem volt nap és nem volt hold. Nem látott, hogy jelölhette volna az idő múlását a falakon. Ned lehunyta a szemét, majd újra kinyitotta, de semmi különbséget nem észlelt. Aludt, majd felébredt, aztán megint elaludt. Nem tudta eldönteni, melyik fájdalmasabb: az alvás vagy az ébrenlét. Amikor aludt, álmodott. Sötét, zaklatott álmai voltak vérről és megszegett ígéretekről. Amikor felébredt, a gondolkodáson kívül nem tehetett mást, éber gondolatai pedig még a rémálmoknál is rosszabbak voltak. Catra gondolni olyan fájdalmas volt, mintha egy csalánágyásban feküdne. Vajon hol lehet most, mit csinálhat? Látja-e még valaha?

Az órákból napok lettek, legalábbis úgy tűnt neki. Összetört lábában tompa fájdalmat érzett, a gipsz alatt pedig szörnyű viszketést. Ha hozzáért a combjához, forrónak érezte a testét. Az egyetlen hang saját lélegzetvétele volt. Egy idő után elkezdett hangosan beszélni, csak hogy halljon valami hangot. Terveket kovácsolt, hogy megőrizze elméje épségét, kastélyokat épített reményből a sötétben. Robert fivérei odakint vannak a világban, seregeket gyűjtenek Sárkánykőn és Viharvégen. Alyn és Harwin visszatér majd Királyvárba a testőrsége többi részével, amint elbántak Ser Gregorral. Catelyn megmozdítja északot, ha a hír eljut hozzá, a folyó, a hegy és a völgy urai pedig csatlakoznak hozzá.

Azon vette észre magát, hogy egyre többet gondol Robertre. Látta a királyt ifjúsága virágában, magasnak és jóképűnek, hatalmas agancsos sisakjával a fején, harci pörölyével a kezében, amint úgy feszít a lován, mint valami szarvas istenség. Hallotta a nevetését a sötétben, látta a szemét: kék volt és tiszta, mint a hegyi tavak.

- Nézz magunkra, Ned! - mondta Robert. - Istenek, hogy jutottunk idáig? Te itt vagy, engem meg megölt egy disznó. Hiszen egy trónt nyertünk el együtt...

Elhagytalak, Robert, gondolta Ned. Nem tudta kimondani a szavakat. Hazudtam neked, elrejtettem az igazságot. Hagytam, hogy megöljenek.

A király hallotta őt.

- Te karót nyelt idióta! - morogta. - Túl büszke vagy, hogy meghallgass. Meg tudod enni a büszkeségedet, Stark? A becsület megvédi a gyerekeidet? - Az arcán repedések futottak végig, meghasadt a húsa, ő pedig odanyúlt és letépte a maszkot. Nem Robert volt az, hanem Kisujj. Vigyorgott és gúnyolódott rajta. Amikor kinyitotta a száját, hogy beszéljen, a hazugságai halványszürke molyokká változtak és elrepültek.

Ned félig álomba merült, amikor a léptek végigkopogtak a folyosón. Először azt hitte, csak álmodik, olyan régen nem hallott már mást a saját hangján kívül. Addigra láz gyötörte, a lába tompa fájdalomba dermedt, az ajkai kicserepesedtek. Amikor a súlyos faajtó kinyílt, a hirtelen támadt fény fájdalmas volt a szemének.

Egy börtönőr kancsót lökött feléje. Az agyagedény hűvös volt és nedves. Ned mindkét kezével megragadta és mohón inni kezdett. A víz kifolyt a száján és végigcsorgott a szakállán. Ivott, ivott, míg úgy nem érezte, hogy kihányja az egészet.

- Mennyi idő...? - kérdezte erőtlenül, amikor már képtelen volt tovább inni.

A foglár leginkább egy madárijesztőhöz hasonlított. Patkányarca volt kopott szakállal. Sodronyinget és bőrkabátot viselt.

- Nincs beszéd! - közölte és kitépte a kancsót Ned kezéből.

- Kérlek - nyöszörgött Ned. - A lányaim... - Az ajtó nagy robajjal becsapódott. A férfi hunyorgott, amikor a cella újra sötétségbe burkolózott, a fejét leejtette a mellkasára és összekuporodott a szalmán. Már nem bűzlött a húgytól és az ürüléktől. Már egyáltalán nem volt szaga.

Nem tudta megkülönböztetni az alvást az ébrenléttől. Az emlékek megrohanták a sötétben, élénken, akár egy álom. A hamis tavasz évében járt, megint tizennyolc éves volt és a Sasfészekből Harrenhalba tartott a lovagi tornára. Maga előtt látta a fű mélyzöldjét és érezte a virágpor illatát a levegőben. Meleg napok, hűvös éjszakák és a bor édes íze a szájában. Emlékezett Brandon nevetésére és Robert eszeveszett bátorságára a kézitusa alatt, ahogy hangosan kacagva ütötte le a lováról az ellenfeleit jobbról és balról. Emlékezett Jaime Lannisterre, az aranyozott ifjúra fehér pikkelyes páncéljában, ahogy ott térdel a fűben a király pavilonja előtt és megfogadja, hogy megvédi Aerys királyt. Ezután Ser Oswell Whent talpra segítette Jaime-et és maga a Fehér Bika, Ser Gerold erősítette a vállára a Királyi Testőrség hófehér palástját. Mind a hat Fehér Kard jelen volt, hogy üdvözöljék legújabb testvérüket.

Amikor azonban a bajvívás elkezdődött, a nap Rhaegar Targaryené volt. A koronaherceg azt a páncélt viselte, amelyben később meghalt: csillogó, fekete acél, házának rubintokból kirakott háromfejű sárkányával a mellén. Vörös selyem dísztoll lobogott utána a szélben, ahogy rohamra indult és úgy tűnt, semmilyen kopja nem képes megérinteni őt. Brandon veszített ellene, akárcsak Bronze Yohn Royce, sőt még a nagyszerű Ser Arthur Daynet, a Hajnal Kardját is kiütötte a nyeregből.

Robert Jonnal és az öreg Lord Hunterrel tréfálkozott, miközben a herceg körbevágtatott a küzdőtéren, miután legyőzte Ser Barristant az utolsó összecsapásban, hogy magának követelje a bajnoki koronát. Ned emlékezett arra a pillanatra is, amikor Rhaegar Targaryen herceg ellovagolt saját felesége, Elia Martell, a dorne-i hercegnő előtt és a szépségkirálynőnek járó koszorút Lyanna ölébe helyezte. Most is maga előtt látta: téli rózsákból font koszorú, kék, mint a fagy.

Ned Stark kinyúlt, hogy megragadja a virágos koronát, de a világoskék szirmok alatt tövisek lapultak. Érezte, ahogy a bőrébe hasítanak, élesen és kegyetlenül, látta, ahogy a vér vékony patakocskában végigcsorog az ujjain és reszketve riadt fel a vaksötétben.

Ígérd meg, Ned, suttogta a nővére véres ágyáról. Nagyon szerette a téli rózsák illatát.

- Az istenek legyenek irgalmasak - zokogott Ned. - Kezdek megőrülni.

Az istenek azonban válaszra sem méltatták.

Valahányszor a foglár vizet hozott neki, meggyőzte magát, hogy újabb nap telt el. Eleinte könyörgött neki, hogy adjon valami hírt a lányairól és a cellán túli világról. Válaszként csak morgást és rúgásokat kapott. Később, amikor görcsölni kezdett a gyomra, már inkább ételért rimánkodott. Hiába, nem kapott enni. Lehet, hogy a Lannisterek éhhalálra szánták.

- Nem - bizonygatta magának. Ha Cersei azt akarta volna, hogy meghaljon, levágják a trónte-

remben az embereivel együtt. Élve kell neki. Gyengén és kétségbeesetten, de élve. Catelyn fogva tartja a fivérét, tehát nem meri megölni őt, hiszen akkor Tyrion is búcsút mondhat az életének.

A cellán kívülről vasláncok csörgése hallatszott és az ajtó hangos nyikorgással kinyílt. Ned a nyirkos falnak támasztotta a kezét és a fény felé tornázta magát. Fáklya fénye vakította el.

- Étel - hörögte.

- Bor - felelte egy hang. Nem a patkányképű volt az. Ez a börtönőr kövérebb és alacsonyabb volt, bár ugyanazt a bőrköpenyt és tüskés acélsisakot viselte. - Igyál, Lord Eddard! - Borostömlőt nyomott Ned kezébe.

A hang furcsán ismerős volt, mégis egy teljes percbe telt, mire Ned Stark el tudta helyezni.

- Varys? - szólalt meg kábultan, amikor rájött. Megérintette a férfi arcát. - Nem... nem álmodok. Itt vagy. - Az eunuch kövér arcát sötét borosta borította. Ned érezte a durva szőrt az ujjaival. Varys verejtékszagú, savanyú bortól bűzlő, őszes foglárrá változtatta magát. - Hogyan... miféle varázsló vagy te?

- Szomjas - felelte Varys. - Igyál, uram!

Ned kezei a tömlővel babráltak.

- Ez ugyanaz a méreg, amit Robertnek adtak?

- Megbántasz - sóhajtotta Varys bánatosan. - De hát senki sem szereti az eunuchokat. Add ide a tömlőt! - ivott. Vastag szája sarkán kicsordult a vörösbor. - Nem mérhető ahhoz a szürethez, amivel a torna éjszakáján kínáltál meg engem, de semmivel sem mérgezőbb, mint a legtöbbjük - szögezte le, az ajkát törölgetve. - Tessék.

Ned belekortyolt.

- Seprő - úgy érezte, mindjárt visszajön.

- Mindenkinek meg kell innia a savanyút is az édessel együtt. A nagyuraknak és az eunuchoknak is. Eljött a te órád, uram.

- A lányaim...

- A fiatalabb lány megszökött Ser Meryntől és elmenekült - tájékoztatta Varys. - Nem sikerült megtalálnom. A Lannistereknek sem. Ez persze nem baj. Új királyunk nem igazán kedveli. Az idősebb lányod még mindig Joffrey jegyese. Cersei rajta tartja a szemét. Néhány nappal ezelőtt megjelent a kihallgatáson és könyörgött, hogy kegyelmezzenek meg neked. Kár, hogy nem lehettél ott, minden bizonnyal meghatódtál volna - közelebb hajolt. - Remélem tisztában vagy vele, hogy halott ember vagy, Lord Eddard?

- A királyné nem fog megölni - felelte Ned. A feje kóválygott. A bor nagyon erős volt, s ő már régóta nem evett. - Cat... Cat fogva tartja a fivérét...

- A rossz fivért - sóhajtott Varys. - Amúgy pedig elveszítette. Hagyta az Ördögfiókát kicsúszni a kezei közül. Valószínűleg már holtan hever valahol a Holdhegységben.

- Ha ez így van, vágd el a torkomat, essünk túl rajta! - szédült a bortól, kimerült volt és elkeseredett.

- A te véred az utolsó dolog, amit kívánok.

Ned összevonta a szemöldökét.

- Amikor lemészárolták az őrségemet, a királyné mellett álltál és szó nélkül végignézted.

- Újra így tennék. Ha jól emlékszem, fegyvertelen voltam, nem viseltem páncélt és Lannister őrök vettek körül. - Az eunuch furcsán, félrehajtott fejjel bámult rá. - Amikor kisfiú voltam, mielőtt megvágtak, egy komédiás társulattal utazgattam a Szabad Városokban. Ők tanítottak meg rá, hogy mindenkinek szerepe van, amit el kell játszania az életben ugyanúgy, mint a színészi pályán. Ez így van az udvarnál is. A Királyi ítéletvégrehajtónak félelmetesnek kell lennie, a pénzügyek intézőjének takarékosnak, a Királyi Testőrség parancsnokának bátornak és nemesnek... a besúgók vezérének pedig ravasznak, alkalmazkodónak és lelkiismeretlennek. Egy bátor besúgó ugyanolyan haszontalan volna, mint egy gyáva lovag. - Megint elvette a borostömlőt és meghúzta.

Ned az eunuch arcát fürkészte. Megpróbálta meglelni az igazságot az álsebek és a hamis borosta mögött. Ivott még egy kis bort. Ezúttal könnyebben lecsúszott.

- Ki tudsz szabadítani ebből a veremből?

- Ki tudnálak... de megteszem-e? Nem. Kérdezősködni kezdenének, a válaszok pedig hozzám vezetnék el őket.

Ned nem is várt mást.

- Nyers vagy.

- Egy eunuchnak nincsen becsülete, egy pók pedig nem élvezi a lelkiismeret luxusát, uram.

- Egy üzenetet legalább hajlandó vagy kijuttatni?

- Az az üzenettől függ. Boldogan adok neked papírt és tintát, ha szeretnéd. Amikor pedig megírtad, elveszem a levelet, elolvasom és vagy továbbítom, vagy nem, ahogy a saját érdekem kívánja.

- A saját érdeked. Ugyan miféle érdekek ezek, Lord Varys?

- Béke - felelte Varys habozás nélkül. - Ha volt egyetlen ember is Királyvárban, aki igazán elszántan próbálta életben tartani Robert Baratheont, az én voltam. - Mélyet sóhajtott. - Tizenöt éven át védtem az ellenségeitől, de nem tudtam megvédeni a barátaitól. Milyen különös elmezavar késztetett arra, hogy elmondd a királynénak, tudod az igazságot Joffrey származásával kapcsolatban?

- Az irgalmasság elmezavara - ismerte be Ned.

- Ah - mondta Varys. - Hát persze. Te becsületes és őszinte ember vagy, Lord Eddard. Erről gyakran megfeledkezem. Olyan kevés hozzád hasonlóval találkoztam életem során - körülpillantott a cellában. - Ha látom, hogy mit nyertél a becsületeddel és az őszinteségeddel, megértem hogy miért.

Ned Stark a nedves kőfalnak támasztotta a fejét és behunyta a szemét. A lába iszonyúan fájt.

- A király bora... kikérdezted Lancelt?

- Óh, hát persze. Cersei adta neki a tömlőt és azt mondta, ez Robert kedvenc bora - az eunuch vállat vont. - A vadász élete csupa veszély. Ha a vadkan nem végez Roberttel, akkor valószínűleg leesik a lováról, megmarja egy erdei vipera, eltalálja egy eltévedt nyílvessző... az erdő az istenek vágóhídja. Nem a bor ölte meg a királyt. A te irgalmasságod volt az.

Ned éppen ettől tartott.

- Az istenek bocsássák meg nekem.

- Ha vannak istenek - mondta Varys -, gondolom, megteszik. A királyné amúgy sem várt volna sokáig. Robert kezdett irányíthatatlanná válni és neki meg kellett szabadulnia tőle, hogy nyugodtan elbánhasson a fivéreivel. Stannis és Renly szép egy páros. A páncélkesztyű és a selyem kézelő. - Keze fejével megtörölte a száját. - Ostoba voltál, uram. Kisujjra kellett volna hallgatnod, amikor arra bíztatott, hogy támogasd Joffrey öröklését.

- Honnét... honnét tudsz erről?

Varys elmosolyodott.

- Rád csak annyi tartozik, hogy tudom. Azt is tudom, hogy a királyné holnap meglátogat.

Ned lassan felemelte a tekintetét.

- Miért?

- Cersei fél tőled, uram... de vannak más ellenségei, akiktől még jobban tart. Szeretett Jaime fivére ebben a pillanatban is a folyó menti urakkal csatázik. Lysa Arryn a Sasfészekben ül, kővel és acéllal körülvéve és a szeretet szikráját sem érzi a királyné iránt. Dome-ban a Martelleknek még mindig Elia hercegnő és a gyermekei meggyilkolása jár a fejében. A fiad pedig lefelé masírozik a Nyakon egy északi sereggel a háta mögött.

- Robb még csak kisfiú! - kiáltotta Ned döbbenten.

- Kisfiú hadsereggel - folytatta Varys. - De mégiscsak kisfiú, ahogy mondod. Cersei álmát azonban a király fivérei zavarják igazán... különösen Lord Stannis. Az ő trónigénye jogos, közismerten bátor hadvezér és a végletekig könyörtelen. Nincs a földön félelmetesebb, mint egy valóban igaz férfi. Senki sem tudja, mit csinált eddig Stannis Sárkánykövön, de le merem fogadni, hogy több kardot gyűjtött össze, mint kagylót. Íme hát Cersei rémálma: mialatt az apja és a bátyja a Starkok és a Tullyk elleni hadakozásra fecsérli az erejét, Lord Stannis partra száll, királlyá nyilvánítja magát és lenyesi fiacskája göndör, szőke fejét... majd az övét is, de azt hiszem, a fiú miatt jobban aggódik.

- Stannis Baratheon Robert igazi örököse - mondta Ned. - A trón jog szerint az övé. Én örömmel

fogadnám, ha elfoglalná.

Varys megcsóválta a fejét.

- Cersei nem szívesen hallaná ezt, hidd el nekem. Ha Stannis el is nyeri a trónt, csak a rothadó fejed éljenezhet, ha nem vigyázol a nyelvedre. Sansa olyan kedvesen könyörgött, aljasság lenne, ha eldobnád magadtól az egészet. Visszakapod az életedet, csak ki kell nyújtanod érte a kezed. Cersei nem ostoba. Tudja, hogy a szelíd farkas többet ér, mint a halott.

- Azt várod tőlem, hogy szolgáljam az asszonyt, aki megölte a királyomat, lemészároltatta az embereimet és megnyomorította a fiamat? - Ned hangjából hitetlenség csendült.

- Azt várom tőled, hogy a birodalmat szolgáld - felelte Varys. - Megmondod a királynénak, hogy bevallod alávaló árulásodat, megparancsolod a fiadnak, hogy tegye le a fegyvert és kinyilvánítod, hogy Joffrey az igaz örökös. Felajánlod, hogy hűtlen bitorlóként bélyegzed meg Stannist és Renlyt. Zöld szemű nőstényoroszlánunk tudja, hogy becsületes ember vagy. Ha megadod neki a nyugalmat és az időt, hogy foglalkozhasson Stannissal és megfogadod, hogy a sírig megőrzöd a titkát, biztos vagyok benne, hogy megengedi majd, hogy feketét ölts és életed hátralévő napjait a Falon élhesd le a fivéreddel és azzal a fattyú fiaddal.

Ned elszégyellte magát, amikor Jonra gondolt és olyan mély bánatot érzett, amit nem tudott szavakkal kifejezni. Ha viszontláthatná a fiút, leülhetne és beszélhetne vele... fájdalom hasított törött lábába a piszkos szürke gipszöntvény alatt. Összerándult, a keze tehetetlenül ökölbe szorult majd újra kinyílt.

- Ez a te saját terved - zihálta -, vagy Kisujjal közösen főztétek ki?

Az eunuch láthatóan jól mulatott a feltevésen.

- Előbb mennék hozzá Qohor Fekete Kecskéjéhez. Kisujj a második legfondorlatosabb ember a Hét Királyságban. Óh igen, szállítok neki néhány megválogatott információt, eleget ahhoz, hogy azt higgye, az övé vagyok... ahogyan hagyom, hogy Cersei pedig azt higgye, az övé.

- Ahogyan velem is elhitetted, hogy az enyém vagy. Áruld el nekem, Lord Varys, valójában kit szolgálsz?

Varys ajkán halvány mosoly jelent meg.

- Hát a királyságot, jó uram, hogyan is kételkedhettél ebben? Elveszített férfiasságomra esküszöm. A királyságot szolgálom, a királyságnak pedig békére van szüksége - lehajtotta az utolsó korty bort és félredobta az üres tömlőt. - Mi tehát a válaszod, Lord Eddard? Add a szavad, hogy azt mondod a királynénak, amikor eljön hozzád, amit hallani akar!

- Ha megtenném, a szavam olyan üres lenne, mint egy gazdátlan páncél. Az életem nem ér ennyit a számomra.

- Kár - az eunuch felállt. - No és a lányod élete, uram? A lányod élete mennyit ér?

Mintha jeges tőr fúródott volna Ned szívébe.

- A lányom...

- Csak nem gondoltad, hogy megfeledkeztem az édes kis ártatlanságról, uram? A királyné biztosan nem.

- Ne! - könyörgött Ned. A hangja megbicsaklott. - Varys, az istenek irgalmára, tégy velem, amit akarsz, de a lányomat hagyd ki a mesterkedéseidből! Sansa csak egy gyerek!

- Rhaenys is csak egy gyerek volt. Rhaegar herceg lánya. Kedves kis jószág volt, fiatalabb, mint a te lányaid. Volt egy fekete kiscicája, akit Balerionnak hívott, tudtad ezt? Gyakran eltűnődöm, mi történhetett vele. Rhaenys szerette azt játszani, hogy ő az igazi Balerion, a régi idők Fekete Iszonyata, de azt hiszem, a Lannisterek hamar megtanították, mi a különbség egy kiscica és egy sárkány között, amikor rátörték az ajtót. - Varys mélyet sóhajtott. Olyan ember sóhaja volt ez, aki az egész világ minden bánatát egy zsákban cipeli a vállán. - A Főspeton egyszer azt mondta nekem, ahogy vétkezünk, úgy szenvedünk. Ha ez igaz, Lord Eddard, mondd meg nekem... miért van az, hogy mindig az ártatlanok szenvednek a legjobban, miközben ti nagyurak a hatalmasok játszmáit játsszátok? Gondolkodj el rajta, ha van kedved hozzá, míg a királynét várod! De annak is szentelj egy gondolatot, hogy a következő látogatód kenyeret, sajtot és máktejet hozhat neked a fájdalom ellen... vagy elhozhatja Sansa fejét. A választás, kedves Segítő uram, kizárólag rajtad áll.

CATELYN

Ahogy a sereg végigvonult a töltésúton a Nyak fekete mocsarain keresztül és kiözönlött az alatta elterülő folyóvidékre, Catelyn aggodalma egyre nőtt. Mozdulatlan, szigorú arcának maszkja mögé rejtette a félelmeit, de azok attól még ugyanúgy jelen voltak és minden megtett mérfölddel jobban nyomasztották. Nappalai komorak, éjszakái nyugtalanok voltak és minden elrepülő holló láttán összeszorította a fogait.

Aggódott édesapja miatt és kétségbe ejtette a csend, amelybe Zúgó burkolózott. Aggódott a bátyjáért, Edmure-ért és imáiban az istenek védelmét kérte számára, ha csatában kell szembenéznie a Királyölővel. Aggódott Nedért és a lányaiért és a drága fiúkért, akiket Deresben hagyott. Egyikükért sem tehetett azonban semmit, így körülöttük járó gondolatait igyekezett félretenni. Tartalékolnod kell az erődet Robbnak, mondta magának. Ö az egyetlen, akinek segíthetsz. Olyan vadnak és keménynek kell lenned, mint maga Észak, Catelyn Tully. Most valódi Starkként kell viselkedned, mint a fiad.

Robb az oszlop élén lovagolt, Deres szélben csapkodó fehér zászlaja alatt. Mindennap megkérte valamelyik főurat, hogy csatlakozzon hozzá és ossza meg vele a nézeteit menetelés közben. Sorra minden férfit részeltetett a megtiszteltetésben, nem kedvezett egyiküknek sem, meghallgatta őket, ahogy nemes atyja tette és mérlegre helyezte egyikük véleményét a másikéval szemben. Annyi mindent tanult Nedtől, gondolta az asszony, miközben figyelte, *de vajon elég-e, amit megtanult?*

A Fekete Hal maga mellé gyűjtött száz válogatott embert száz gyors lovon és előrevágtatott, hogy fedezze a vonulásukat és felderítse az utat. A jelentések, amelyekkel Ser Brynden hírnökei visszatértek, nem nyugtatták meg. Lord Tywin serege még mindig több napi lovaglásra délre volt tőlük... Walder Frey, az Átkelő Ura viszont közel négyezer fős csapatot gyűjtött össze a Zöld Ág melletti kastélyaiban.

- Megint későn - jegyezte meg Catelyn, amikor meghallotta. Pontosan, mint a Három Folyó csatájában, a fene vigye azt az embert. A bátyja, Edmure összehívta a lobogókat. Esküje Lord Freyt is arra kötelezte, hogy Zúgóba menjen és csatlakozzon a Tullyk hadseregéhez, ő azonban ehelyett otthon ücsörgött.

- Négyezer ember - ismételte Robb inkább hökkenten, mint dühösen. - Lord Frey nem remélheti, hogy egymaga képes megküzdeni a Lannisterekkel. Bizonyára egyesülni akar a mi erőinkkel.

- Valóban? - kérdezte Catelyn. Előrelovagolt Robb és Robert Glover, aznapi kísérője mellé. Az első sorok szétterültek mögöttük. Lándzsák, dárdák és lobogók lassan hömpölygő erdeje követte őket. - Kétlem. Ne várj semmit Walder Freytől, akkor nem ér csalódás.

- Az apád zászlóvivője.

- Van aki komolyabban veszi az esküjét, mint mások, Robb. Lord Frey pedig mindig is barátságosabb volt Kaszter Heggyel, mint azt az apám szerette volna. Az egyik fia Tywin Lannister húgát vette feleségül. Igaz, ez önmagában még nem sokat jelent. Lord Walder nagyszámú gyermeket nemzett az évek során és mindegyiküknek meg kell házasodnia, de akkor is...

- Úgy gondolod, el akar árulni bennünket a Lannistereknek, úrnőm? - kérdezte Robert Glover komoran.

Catelyn felsóhajtott.

- Az igazat megvallva, szerintem még Lord Frey sem tudja, mit akar tenni Lord Frey. Egy öregember elővigyázatossága és egy fiatal nagyravágyása lakozik benne. Sőt, sohasem volt híján a ravaszságnak.

- Szükségünk van az Ikrekre, Anya - mondta Robb hevesen. - Nincs más út a folyón át. Ezt te is tudod.

- Igen. És ugyanígy tudja Walder Frey, efelől biztos lehetsz.

Aznap éjjel a lápvidék déli szegélyénél vertek tábort, félúton a királyi út és a folyó között. Itt hozott nekik Theon Greyjoy további híreket a nagybátyjától.

- Ser Brynden azt üzeni, hogy összecsapott a Lannisterekkel. Vagy egy tucat felderítő nem tesz

újabb jelentést Lord Tywinnak mostanában. Vagy soha - elvigyorodott. - Ser Addam Marbrand vezeti az előőrseiket, visszavonul dél felé és mindent feléget, amerre megy. Többé-kevésbé tudja, merre járunk, de a Fekete Hal megesküszik rá, hogy ha szétválunk, nem fogja tudni.

- Hacsak Lord Frey nem közli vele - szólalt meg élesen Catelyn. - Theon, ha visszatérsz a nagybátyámhoz, mondd meg neki, hogy helyezze el a legjobb íjászait az Ikrek körül, őrizzék a területet éjjel-nappal és lőjenek le minden hollót, amelyik elhagyja a várat! Nem akarom, hogy egyetlen madár is hírt vigyen a fiam helyzetéről Lord Tywinnak.

- Ser Brynden már gondoskodott róla, úrnőm - felelte Theon pimasz mosollyal. - Még néhány feketerigó és finom pástétomot készíthetünk belőlük. Elteszem neked a tollaikat kalapnak.

Tudhatta volna, hogy Fekete Hal Brynden jóval előtte jár.

- Mit csinálnak a Freyek, mialatt a Lannisterek felégetik a mezőiket és kifosztják a falvaikat?

- Volt némi csatározás Ser Addam és Lord Walder emberei között - válaszolta Theon. -Nem egészen egynapi lovaglásra innét találtunk két Lannister felderítőt. Éppen a hollókat etették ott, ahová Frey emberei feltűzték őket. Lord Walder seregeinek nagy része viszont még mindig az Ikreknél gyülekezik.

Ez igazán Walder Freyre vall, gondolta Catelyn keserűen: fogd vissza az embereket, várj ki, figyelj és ne vállalj kockázatot, ha nem muszáj.

- Ha összeütközött a Lannisterekkel, talán tényleg be akarja tartani az esküjét - mondta Robb.

Catelyn kevésbé volt meggyőződve erről.

- Egy dolog saját területeinek védelme, de teljesen más egy nyílt csata Lord Tywinnal.

Robb visszafordult Theon Greyjoyhoz.

- Talált a Fekete Hal más utat a Zöld Ágon át?

Theon megrázta a fejét.

- A folyó nagyon magas és sebes. Ser Brynden azt mondja, nem lehet átkelni rajta, legalábbis ennyire északon nem.

- Nekem kell az az átkelő! - közölte Robb füstölögve. - Óh igen, a lovaink valószínűleg képesek lennének átúszni a folyót, de nem páncélos katonákkal a hátukon. Ladikokat kell építenünk, hogy átjuttassuk a fegyvert és a felszerelést, a sisakokat, a páncélt és a lándzsákat, ehhez viszont nem elég a fa. Vagy az idő. Lord Tywin észak felé vonul... - a keze ökölbe szorult.

- Lord Frey bolond lenne megkísérelni, hogy utunkat állja - mondta Theon Greyjoy szokásos könnyed önbizalmával. - Ötször annyi emberünk van, mint neki. El is tudod foglalni az Ikreket, ha kell, Robb.

- Nem egykönnyen - figyelmeztette őket Catelyn -, és nem időben. Mialatt te az ostromra készülnél, Tywin Lannister felérne a seregével és hátba támadna.

Robb az asszonyra, majd Greyjoyra pillantott. Választ keresett, de nem kapott. Egy pillanatig még tizenöt événél is fiatalabbnak látszott páncélja, kardja és borostás álla dacára.

- Apám mit tenne? - kérdezte az asszonyt.

- Átkelne - felelte neki. - Kerüljön bármibe.

Másnap reggel maga Ser Brynden Tully vágtatott vissza hozzájuk. A nehéz páncélt és sisakot, amit a Kapu Lovagjaként hordott, a felderítők könnyebb bőrruhájára és sodronyingére cserélte, de a köpönyegét most is az obszidián hal rögzítette.

Komor arccal ugrott le a nyeregből.

- Csatát vívtak Zúgó falai alatt - a szája vészjóslóan összeszorult. - Egy foglyul ejtett Lannister felderítőtől tudjuk. A Királyölő megsemmisítette Edmure seregét és szétkergette a Három Folyó urait.

Catelyn szívét jeges marok szorította össze.

- A bátyám?

- Megsebesült és fogságba esett - felelte Ser Brynden. - Lord Tytos és a többi túlélő Zúgóban van Jaime seregeinek ostromgyűrűjében.

Robb dühösnek látszott.

- Át kell jutnunk ezen az átkozott folyón, ha időben a segítségükre akarunk sietni!

- Az nem lesz könnyű - figyelmeztette a nagybátyja. - Lord Frey minden erejét visszavonta a kastélyaiba, a kapukat bezárta, a rácsokat pedig leengedte.

- Ördög vigye azt az embert! - szitkozódott Robb. - Ha a vén bolond nem gondolja meg magát és nem enged átkelni, nem hagy nekem más választást, mint hogy megrohamozzam a falait. Ha kell, lebontom körülötte az Ikreket, majd meglátjuk, az hogy tetszik neki!

- Akár egy durcás kisfiú, Robb - szólt rá Catelyn élesen. - Ha egy gyermek meglát egy akadályt, az az első gondolata, hogy megkerüli vagy lebontja. Egy hadvezérnek meg kell tanulnia, hogy a szavakkal néha azt is el lehet érni, amit karddal nem.

Robb a haja tövéig elvörösödött a rendreutasítás hallatán.

- Mit értesz ez alatt, Anya? - kérdezte jámboran.

- A Frey család hatszáz éve birtokolja az átkelőt, de még sohasem mulasztották el beszedni érte az adót.

- Miféle adót? Mit akar?

Az asszony elmosolyodott.

- Ez az, amit ki kell derítenünk.

- Mi van, ha én nem akarom megfizetni ezt az adót?

- Akkor az lesz a legjobb, ha visszavonulsz a Cailin-árokhoz és felkészülsz Lord Tywin fogadására... vagy szárnyakat növesztesz. Nem látok más megoldást.

Catelyn megsarkantyúzta a lovát és elvágtatott, magára hagyva a fiát, hadd gondolkodjon a szavain. Nem lenne helyes, ha úgy érezné, az anyja bitorolja a helyét. Eltűnődött, vajon Ned bölcsességet is tanított-e neki a bátorság mellett. Megtanította, hogyan kell letérdelni? A Hét Királyság temetői tele voltak bátor férfiakkal, akik elmulasztották megtanulni ezt a leckét.

Dél felé járt, amikor az elővéd megpillantotta az Ikreket, az Átkelő Urainak székhelyét.

Innentől a Zöld Ág gyors volt és mély, de a Freyek már évszázadokkal ezelőtt hidat vertek rajta és meggazdagodtak a pénzből, amit az átkelésért fizettek nekik. A hídjuk sima, szürke kövekből rakott erőteljes, ívelt építmény volt, olyan széles, hogy két szekér is áthaladhatott rajta egymás mellett. A Vízitorony az ív közepén állt és lőréseivel, gyilkos lyukaival és csapórácsaival egyszerre uralta az utat és a folyót. Három generációnyi időbe telt, míg a Freyek befejezték a hidat. Amikor elkészültek vele, mindkét parton faerődöket emeltek, hogy senki se kelhessen át az engedélyük nélkül.

A fagerendákat már régen kőre cserélték. Az Ikrek - két, a hidat közrefogó és egymással teljesen megegyező zömök, csúnya és félelmetes vár - évszázadok óta őrizték az átkelőt. Magas falak, mély árkok és súlyos, vasalt tölgyfaajtók védték a bejáratokat, a híd lejáratai erős belső tornyokba vezettek, mindkét parton kerek védőbástya és csapórács épült, magát a hidat pedig a Vízitorony védte.

Elég volt egyetlen pillantás, hogy Catelyn megállapíthassa: a várat nem lehet rohammal bevenni. A mellvéd hemzsegett a lándzsáktól, kardoktól és hajítógépektől, minden lőrésnél és nyílásnál íjász állt, a felvonóhidat felemelték, a csapórácsot leengedték, a kapuk pedig el voltak reteszelve.

A Hordó káromkodni és fenyegetőzni kezdett, amikor meglátta, mivel állnak szemben. Lord Rickard Karstark csendben maradt, csak a szeme parázslott a dühtől.

- Ezt nem rohamozhatjuk meg, uraim - közölte Roose Bolton.

- Ostrommal sem vehetjük be, ha nincs egy seregünk a túloldalon, hogy lekösse a másik várat - tette hozzá Heiman Tallhart sötéten. A nyugati kastély úgy állt a mély, zöld víz másik oldalán, mint keleti testvére tükörképe. - Még ha lenne is elég időnk hozzá, ami aztán végképpen nincsen.

Ahogy az északi urak a várat tanulmányozták, kinyílt egy kiskapu, deszkahíd csúszott át az árok felett és vagy egy tucat lovag ügetett eléjük. A csapatot négyen vezették Lord Walder számos fia közül. A lobogóikat sötétkék ikertornyok díszítették halvány ezüstszürke háttér előtt. Ser Stevron Frey! Lord Walder örököse beszélt a nevükben. A Frey család tagjai mind úgy néztek ki, mint a menyétek. Ser Stevron, aki már túl volt a hatvanon és saját unokái voltak, egy különösen öreg és fáradt menyétre hasonlított, ám meglehetősen udvarias volt.

- Nemes atyám küldött, hogy üdvözöljelek benneteket és megtudakoljam, ki vezeti ezt a hatalmas sereget.

- Én - Robb előrébb rúgtatott. Páncélban volt, Deres rémfarkast ábrázoló pajzsa a nyergéhez szíjazva. Szürke Szél mellette lépdelt.

Az öreg lovag szürke, vizenyős szemében egy pillanatra huncut fény csillant, mintha jól szórakozna a fiún, a lova azonban ijedten nyihogott és hátrálni kezdett a rémfarkas elől.

- Nemes atyám igen nagy megtiszteltetésnek tartaná, ha megosztanád vele az ételét a kastélyban és elmagyaráznátok neki jöveteletek célját.

A szavai úgy csapódtak be a zászlóvivő urak közé, mint egy katapult lövedéke. Egyiküknek sem tetszett a javaslat. Átkozódtak, vitatkoztak és letorkolták egymást.

- Ne tedd, uram! - kérlelte Robbot Galbart Glover. - Nem szabad megbízni Lord Walderben!

Roose Bolton bólintott.

- Csak menj be oda egyedül és máris az övé vagy. Eladhat a Lannistereknek, bedughat a börtönébe vagy elvághatja a torkodat, ahogy tetszik neki.

- Ha beszélni kíván velünk, nyissa ki a kapukat és mindannyian megosztjuk vele az ételét - szólalt meg Ser Wendel Manderly.

- Vagy jöjjön ki és tárgyaljon Robbal itt, a saját emberei és a mieink szeme előtt! - javasolta a bátyja, Ser Wylis.

Catelyn Stark osztotta a kételyeiket, de elég volt egy pillantást vetnie Ser Stevronra és látta, hogy egyáltalán nem örül a hallottaknak. Még néhány szó és a lehetőség végleg elúszott. Cselekednie kell, mégpedig gyorsan.

- Én megyek - közölte hangosan.

- Te, úrnőm? - a Hordó összevonta a szemöldökét.

- Anyám, biztos vagy benne? - Robb láthatóan nem volt az.

- Soha biztosabb! - hazudta Catelyn rezzenéstelen arccal. - Lord Walder az apám zászlóhordozója. Kislánykorom óta ismerem őt. Soha nem ártana nekem - *kivéve, ha valami hasznot remélne belőle,* tette hozzá magában, de vannak igazságok, amelyeket jobb nem kimondani, bizonyos hazugságokra pedig néha szükség van.

- Biztos vagyok benne, hogy nemes atyám örömmel beszél Lady Catelynnel - mondta Ser Stevron. - Jó szándékunk bizonyítékaképpen fivérem, Ser Perwyn itt marad, míg úrnőtök biztonságban vissza nem tér hozzátok.

- Megbecsült vendégünknek fogjuk őt tekinteni - felelte Robb. Ser Perwyn, a társaság négy Freye közül a legfiatalabb, leszállt a lováról és a gyeplőt az egyik bátyjának adta. - Estére várom nagyságos anyám visszatértét, Ser Stevron - folytatta Robb. - Nem áll szándékomban sokáig időzni itt.

Ser Stevron Frey udvariasan biccentett.

- Ahogy óhajtod, uram.

Catelyn megsarkantyúzta a lovát és nem nézett vissza. Lord Walder fiai és kíséretük felzárkóztak mellé.

Az apja egyszer azt mondta Walder Freyről, hogy ő az egyetlen lord a Hét Királyságban, aki képes lenne felállítani egy hadsereget a nadrágjából. Amikor az Átkelő Ura fogadta Catelynt a keleti vár nagytermében húsz élő fiával (Ser Perwynt is beleszámítva huszonegy), harminchat fiúunokájával, tizenkilenc dédunokájával és nagyszámú lányával, leányunokájával, fattyával és fattyúunokájával körülvéve, az asszony megértette, mire gondolt.

Lord Walder a kilencvenedik évét taposta. Aszott, rózsaszín menyét volt kopasz, foltos fejjel, s a köszvénytől segítség nélkül már állni sem tudott. Legújabb felesége, egy sápadt, törékeny, tizenhat éves lány lépkedett a hordszéke mellett, amikor behozták. Ő volt a nyolcadik Lady Frey.

- Nagy öröm számomra, hogy ennyi év után viszontláthatlak, uram - mondta neki Catelyn.

A vénember gyanakodva hunyorított felé.

- Valóban? Ebben kételkedem. Kímélj meg a kedves szavaidtól, Lady Catelyn, már túl öreg vagyok. Miért vagy itt? A fiad talán túl büszke, hogy személyesen jöjjön elém? Mit kezdjek veled?

Catelyn kislány volt, amikor utoljára itt járt, de Lord Walder már akkor is epés, éles nyelvű és érdes modorú volt. Úgy tűnt, a kor csak tovább rontott rajta. Az asszony látta, hogy óvatosan meg

kell válogatnia a szavait, mindent el kell követnie, hogy ne vegye sértésnek az öreg megjegyzéseit.

- Apám - szólt rá Ser Stevron feddőn -, elfeledkezel magadról! Lady Stark a te meghívásodra van itt.

- Téged kérdeztelek? Te nem vagy Lord Frey, amíg én meg nem halok. Talán halottnak nézek ki? Nem tűröm, hogy utasítgass.

- Nem illik így beszélni előkelő vendégünk előtt, apám - szólalt meg az egyik fiatalabb fia.

- Most meg a fattyaim akarnak udvariasságra tanítani! - panaszkodott Lord Walder. - Úgy beszélek, ahogy akarok, a fene essen belétek! Három királyt láttam vendégül életemben a királynéikkal együtt, azt hiszed, leckékre van szükségem az olyanoktól, mint te, Ryger? Az anyád kecskéket fejt, amikor először megajándékoztam a magommal. - Ujjainak egyetlen mozdulatával leintette a vörös képű ifjút és két másik fiát hívta oda. - Danwell, Whalen, segítsetek a székembe!

Kiemelték Lord Waldert a hordszékéből és átcipelték a Freyek előkelő ülőhelyére, egy magas, fekete tölgyfaszékbe, amelynek támlája két, híddal összekötött torony formájára volt kifaragva. Fiatal felesége félénken odalopózott és egy takarót terített a lábaira. Miután elhelyezkedett, a vénember közelebb intette Catelynt és pergamenszáraz csókot nyomott a kezére.

- Tessék - közölte. - Most, hogy eleget tettem az udvariasság követelményeinek, úrnőm, a fiaim talán megtisztelnek azzal, hogy befogják a szájukat. Miért vagy itt?

- Hogy megkérjelek, nyittasd ki a kapuidat, uram - felelte Catelyn udvariasan. - A fiam és zászlósurai igencsak szeretnének átkelni a folyón és folytatni útjukat.

- Zúgóba? - vihogott a férfi. - Óh, nem kell elmondani, nem kell. Még nem vagyok vak. A vénember még tud térképet olvasni.

- Zúgóba - bólintott Catelyn. Semmi okot nem látott rá, hogy tagadni próbálja. - Ahol, reméltem, téged is talállak, uram. Még mindig atyám zászlóhordozója vagy, nemde?

- Hah! - válaszolta Lord Walder félúton nevetés és morgás között. - Összehívtam a kardjaimat, igen, itt vannak, láttad őket a falakon. Szándékomban állt elindulni, mihelyt minden erőmet összegyűjtöttem. Szándékomban állt elküldeni a fiaimat. Én magam már jócskán túl vagyok a menetelésen, Lady Catelyn. - Körülnézett a valószínű megerősítésért és egy magas, görnyedt hátú, ötven év körüli férfira mutatott. - Mondd meg neki, Jared! Mondd meg neki, hogy ez volt a szándékom!

- Így volt, úrnőm - erősítette meg Ser Jared Frey, egyike az öreg második feleségétől származó fiainak. - Becsületemre mondom.

- Talán az én hibám, hogy az a bolond bátyád elveszítette a csatát, mielőtt elindulhattunk volna? - Hátradőlt a párnáira és haragosan bámult az asszonyra, mintha azt akarná, hogy szálljon vitába az ő változatával. - Azt mondják, a Királyölő úgy hasította szét a seregét, mint fejsze az érett sajtot. Miért kellene a fiaimnak délre rohanni a halálukba? Mindenki, aki elment délre, most megint észak felé fut.

Catelyn boldogan nyársra húzta és megsütötte volna a tüz fölött a nyafogó vénembert, de csak estig volt ideje, hogy felnyittassa a kaput. Nyugodtan így szólt:

- Annál inkább el kell jutnunk Zúgóba és minél előbb. Hol beszélhetnénk, uram?

- Most is beszélünk - siránkozott Lord Frey. A foltos, rózsaszín fej hirtelen hátrafordult. -Mit bámultok? - kiáltotta a rokonságára. - Kifelé innét! Lady Stark négyszemközt akar beszélni velem. Talán a hűségemet akarja próbára tenni, hehe. Menjetek, mind, keressetek valami hasznos elfoglaltságot! Igen, te is, asszony. Kifelé, kifelé, kifelé! - Amikor fiai, unokái, lányai, fattyai, unokahúgai és unokaöccsei kivonultak a teremből, közelebb hajolt Catelynhez és bevallotta neki: - Mind arra vár, hogy meghaljak. Stevron már negyven éve, de én állandóan csalódást okozok neki. Hehe. Miért haljak meg? Csak azért, hogy ő lord lehessen? Nem teszem meg neki.

- Remélem, száz évig élsz.

- Na, abba biztosan beleőrülnének! Óh, egészen biztosan. Nos, te mit akarsz mondani?

- Szeretnénk átkelni - közölte Catelyn.

- Óh, valóban? Ez egyenes beszéd. Ugyan miért engedném meg?

Egy pillanatra dühbe gurult.

- Ha elég erőd lenne hozzá, hogy felmássz a mellvédjeidre, Lord Frey, saját szemeddel láthat-

nád, hogy a fiam húszezer embere áll a falaid alatt.

- Húszezer friss hulla fog ott feküdni, ha Lord Tywin ideér - vágott vissza a vénember. - Ne próbálj rám ijeszteni, hölgyem! A férjed az árulók börtönében van a Vörös Torony alatt, az apád beteg, lehet, hogy haldoklik, Jaime Lannister pedig láncra verte a bátyádat. Mid van, amitől félnem kellene? A fiad? Kiállok veled fiú a fiú ellen és nekem még mindig marad tizennyolc, miután a tieid már mind meghaltak.

- Fogadalmat tettél az apámnak - emlékeztette Catelyn.

A férfi ide-oda ingatta a fejét és közben mosolygott.

- Ó igen, mondtam néhány szót, de a koronának is tettem esküt, ha jól emlékszem. Most Joffrey a király és ettől te, a fiad meg az összes többi bolond odakint, nem vagytok más, csak lázadók. Ha annyi eszem lenne, amennyit az istenek egy halnak adnak, segítenék a Lannistereknek végezni mindegyikőtökkel!

- Miért nem teszed? - kérdezte az asszony kihívóan.

Lord Walder megvetően felhorkant.

- Lord Tywin, a büszke, a nagyszerű, Nyugat Kormányzója, a Király Segítője, óh, micsoda nagy ember ő, arany ez, arany amaz, oroszlánok így, meg oroszlánok úgy. Lefogadom, ha túl sok babot eszik, ugyanúgy ereszti a szelet, mint én, de ő sohasem vallja be ezt, óh, ő aztán nem! Mije van neki, amitől ilyen felfuvalkodott? Csak két fia és az egyik egy torz kis szörnyeteg. Kiállok vele is fiú a fiú ellen és nekem még mindig marad tizenkilenc és fél, amikor az övéi meghaltak! - gágogta. - Ha Lord Tywinnak a segítségemre van szüksége, akkor tolja ide a képét és kérje!

Catelyn csak ezt akarta hallani.

- Én a segítségedet kérem, uram - mondta neki alázatosan. - Az apám, a fivérem, a férjem és a fiaim is kérik az én hangommal.

Lord Walder az arcába bökött csontos ujjával.

- Nem kellenek a kedves szavak, úrnőm. Kedves szavakat kapok a feleségemtől. Láttad őt? Tizenhat éves, egy kis virágszál és a méze csak az enyém. Fogadni merek, hogy jövő ilyenkorra fiúval ajándékoz meg. Lehet, hogy őt teszem meg örökösömnek. A többiek beleőrülnének, nem?

- Biztos vagyok benne, hogy sok fiúval fog megajándékozni.

A lord feje fel-le himbálózott.

- Nemes atyád nem jött el az esküvőre. Én ezt sértésnek tekintem. Még akkor is, ha haldoklik. A legutóbbi esküvőmre sem jött el. Tudod úgy hív, hogy az Elkésett Lord Frey. Azt hiszi talán, hogy meghaltam? Nem haltam meg, sőt, megígérhetem neked, hogy túlélem őt, ahogy túléltem az apját is. A te családod mindig köpött rám, ne is tagadd, ne hazudj, te is tudod, hogy így van. Évekkel ezelőtt elmentem az apádhoz és házasságot javasoltam a fia meg a lányom között. Miért is ne? Akire én gondoltam, kedves lány volt és csak egy-két évvel idősebb Edmure-nál, de ha a bátyád nem szereti meg, lett volna másik, akit megkaphatott volna, fiatalt, öreget, szüzet, özvegyet, amit csak akar. Nem, Lord Hoster Tully hallani sem akart róla. Kedves szavakat kaptam tőle, kifogásokat, de én egy lánytól akartam megszabadulni.

- A húgod, az meg teljesen bolond. Csak egy évvel ezelőtt történt, nem régebben - Jon Arryn még mindig a Király Segítője volt -, amikor elmentem a városba megnézni a fiaimat a tornán. Stevron és Jared már túl öreg a bajvíváshoz, de Danwell és Hosteen sorompóba léptek, Perwynnel együtt, néhány fattyúm pedig megpróbálkozott a kézitusával. Ha tudtam volna, milyen szégyent hoznak rám, nem fárasztottam volna magam az utazással. Miért kellett megtennem azt a hosszú utat, hogy lássam, amint Hosteent kiüti a nyeregből az a Tyrell kölyök? Kérdezem. A fiú feleannyi idős és Ser Százszorszépnek vagy valami ilyesminek hívják. Danwellt pedig egy jöttment koldus-lovag ütötte ki! Néha eltűnődöm rajta, vajon az a kettő tényleg az enyém-e. A harmadik feleségem Crakehall volt, és az összes Crakehall asszony lotyó. Nos, ne is törődj vele, meghalt, mielőtt te megszülettél volna, miért érdekelne ez téged?

- A húgodról beszéltem. Indítványoztam, hogy Lord és Lady Arryn az udvarnál neveljék két unokámat és felajánlottam, hogy ideveszem az ő fiukat az Ikrekbe. Talán az én unokáim nem méltók rá, hogy a királyi udvarban mutatkozzanak? Kedves fiúk, csendesek és jól neveltek. Walder

Merrett fia, utánam nevezte el, a másik meg... heh, nem jut eszembe... lehet, hogy ő egy másik Walder, mindig Waldernek nevezik el őket, hogy a kedvemben járjanak, de az apja... most akkor melyik volt az apja? - Az arca redőkbe futott. - Na, bárki volt is, Lord Arryn nem kért belőle, sem a másikból és én a nagyságos húgodat okolom ezért. Úgy megfagyott, mintha egy vándorkomédiásnak akartam volna eladni a fiát, vagy eunuchot akartam volna csinálni belőle, amikor pedig Lord Arryn azt mondta, hogy a gyerek Sárkánykőre megy Stannis Baratheonhoz, szó nélkül elviharzott és a Segítő csak bocsánatot kért. Mire megyek a bocsánatkéréssel? Kérdezem.

Catelyn nyugtalanul ráncolta a homlokát.

- Úgy tudtam, hogy Lysa fiát Kaszter Hegybe akarták küldeni Tywin Lannisterhez.

- Nem, Lord Stannishoz akarták - felelte Lord Walder ingerülten. - Talán azt hiszed, nem tudom megkülönböztetni Lord Stannist Lord Tywintól? Mind a kettő egy nagy seggfej, aki azt hiszi, túl nemes ahhoz is, hogy szarjon, de ne törődj vele, tudom a különbséget. Vagy azt hiszed, olyan vén vagyok, hogy nem emlékszem? Kilencvenéves vagyok és remekül emlékszem mindenre. Arra is jól emlékszem, mit kell csinálni egy asszonnyal. Ez a feleségem fiút szül nekem jövő ilyenkorra, ezt megígérhetem. Vagy lányt, de arról nem tehetek. Fiú vagy lány, vörös hajú lesz, ráncos és hangos és akár tetszik nekem, akár nem, Waldernek vagy Waldának akarja majd elnevezni.

Catelynt nem érdekelte, Lady Frey milyen nevet választ majd a gyerekének.

- Egészen biztos vagy benne, hogy Jon Arryn Lord Stannisnál akarta neveltetni a fiát?

- Igen, igen, igen - felelte a vénember. - Csak hát meghalt, úgyhogy mit számít ez? Azt mondod, át akartok kelni a folyón?

- Át akarunk.

- Nos, nem tehetitek! - közölte Lord Walder tömören. - Nem tehetitek, hacsak nem engedem meg, de ugyan miért engedném? A Tullyk és a Starkok sohasem voltak a barátaim. - Hátradőlt a székében és keresztbefonta a karját. Önelégült vigyorral várta az asszony válaszát.

A többi már csak alkudozás volt.

A hatalmas, vörös napkorong alacsonyan állt a nyugati hegyek mögött, amikor a kastély kapui kitárultak. A felvonóhíd nyikorogva leereszkedett, a csapórácsot feltekerték és Lady Catelyn Stark lovagolt ki alatta, hogy újra csatlakozzon a fiához és zászlóvivőihez. Őt Ser Jared Frey, Ser Hosteen Frey, Ser Danwell Frey és Lord Walder fattyú fia, Folyami Ronel követte. Mögöttük lándzsások hosszú oszlopa vonult, masírozó emberek egymást követő rendjei kék acél sodronyingben és ezüstszürke köpönyegben.

Robb Szürke Széllel az oldalán előrevágtatott, hogy fogadja az asszonyt.

- Rendben van - mondta neki Catelyn. - Lord Walder engedélyezi nektek az átkelést. A kardjait is a rendelkezésedre bocsátja, négyszáz kivételével, akiket itt akar tartani, hogy őrizzék az Ikreket. Azt javaslom, te is hagyj itt négyszázat a sajátjaidból, karddal felszerelt gyalogosokból és íjászokból álló vegyes csapatot. Aligha kifogásolhatja a helyőrsége kiegészítését... de vigyázz, hogy olyan embernek add a parancsnokságot, akiben megbízol! Lehet, hogy Lord Waldernek segítségre lesz szüksége hűsége megőrzésében.

- Ahogy akarod, anya - felelte Robert a lándzsásokra meredve. - Talán... Ser Helman Tallhart. Mit gondolsz?

- Jó választás.

- Mit... mit akart tőlünk?

- Ha tudod nélkülözni néhány katonádat, szükségem lenne egy kísérőcsapatra, hogy elvigyék Lord Frey két unokáját északra, Deresbe - mondta az asszony. - Beleegyeztem, hogy gyámként odavesszük őket. Fiatal fiúk, nyolc és hétévesek. Azt hiszem, mindkettőt Waldernek hívják. Gondolom, Bran öcséd örömmel fogadja majd saját korabeli fiúcskák társaságát.

- Ez minden? Két növendék? Ez elég alacsony ár a...

- Lord Frey fia, Olyvar velünk jön - folytatta az asszony. - A személyes fegyverhordozódként fog szolgálni. Az apja szeretné, ha idővel lovaggá ütnék.

- Egy fegyverhordozó - vállat vont. - Jól van, ez rendben van, ha...

- Ezenkívül ha Arya húgod épségben visszatér hozzánk, beleegyezésemet adtam, hogy feleségül

megy Lord Walder legfiatalabb fiához, Elmarhoz, amikor mindketten elég idősek lesznek.

Robb meghökkent.

- Arya nem fog örülni ennek.

- Te pedig elveszed az egyik lányát, amint a háború véget ért - fejezte be Catelyn. -Őlordsága nagylelkűen beleegyezett, hogy azt a lányt választhatod ki, amelyik a legjobban tetszik. Számos jelöltje van, aki szerinte megfelelő lenne.

Robb javára írható, hogy nem rezzent össze.

- Értem.

- Beleegyezel?

- Visszautasíthatom?

- Nem, ha át akarsz kelni.

- Beleegyezek - mondta Robb ünnepélyesen. Az asszony sohasem látta férfiasabbnak, mint akkor, abban a pillanatban. Kisfiúk is játszhatnak karddal, de ahhoz egy lord kell, hogy házassági megállapodást kössön annak minden következményével.

Szürkületkor keltek át, miközben félhold lebegett a vízen. A kettős oszlop áttekergőzött a keleti iker kapuján, mint valami hatalmas acélkígyó, bekúszott az udvarba, onnét a toronyba, majd át a hídon, hogy aztán a másik kastélyból bukkanjon elő a nyugati parton.

Catelyn a kígyó fejénél lovagolt a fiával, a nagybátyjával, Ser Bryndennel és Ser Stevron Freyjel. Őket lovaik, lovagjaik, lándzsásaik, szabadlovasaik és lovas íjászaik kilenctizede követte. Órákba telt, mire mindannyian átkeltek. Catelyn még sokáig emlékezett a felvonóhídon átcsattogó számtalan lópatkóra, Lord Walder Freyre, aki hordszékéből figyelte őket, a csillogó szemekre, amelyek a mennyezetbe fúrt gyilkos lyukak résein keresztül bámultak lefelé, miközben átlovagoltak a Vízitornyon.

Az északi sereg nagyobb része, dárdások, íjászok és a gyalogos fegyveresek tömege, a keleti parton maradt Roose Bolton parancsnoksága alatt. Robb megparancsolta neki, hogy vonuljon tovább dél felé és ütközzön meg a Lord Tywin vezette, észak felé tartó hatalmas Lannister sereggel.

Jól vagy rosszul, a fia elvetette a kockát.

JON

- Jól vagy, Havas? - kérdezte Lord Mormont sötéten.

- Jól! - rikácsolta a holló. - Jól!

- Igen, uram - hazudta Jon... hangosan, mintha attól igazzá válna. - És te, uram?

Mormont összevonta a szemöldökét.

- Egy halott ember megpróbált megölni. Hogyan lehetnék jól? - megvakarta az állát. Bozontos, szürke szakálla megpörkölődött a tűzben és leborotválta. Új pofaszakállának halvány borostájától öregnek, aljasnak és zsémbesnek látszott. - Nem nézel ki jól. Hogy van a kezed?

- Gyógyul - Jon behajlította bekötözött ujjait, hogy megmutassa neki. Jobban megégette magát, mint hitte volna, amikor elhajította a lángoló függönyöket és jobb karját a könyökéig selyemkötés borította. Akkor nem érzett semmit, az iszonyú fájdalom csak később jelentkezett. Felrepedezett, vörös bőréből genny szivárgott és rettenetes vérhólyagok nőttek az ujjain, akkorák, mint egy csótány. - A mester azt mondja, a hegek megmaradnak, de azt leszámítva ugyanolyan jó lesz a kezem, mint azelőtt.

- Egy sebhelyes kéz semmiség. A Falon legtöbbször úgyis kesztyűt viselsz.

- Ahogy mondod, uram. - Nem a hegek zavarták Jont, hanem a dolog többi része. Aemon mester máktejet adott neki, de a fájdalom még így is szinte elviselhetetlen volt. Eleinte úgy érezte, mintha a keze még mindig éjjel-nappal lángolna. Csak akkor könnyebbült meg kissé, ha hóval és jégreszelékkel teli tálba dugta. Jon hálát adott az isteneknek, hogy egyedül Szellem látta, amint éjszakánként a fájdalomtól nyüszítve vergődik az ágyán. Amikor pedig végre tényleg elaludt, álmodott, ami még rosszabb volt. Álmában a hullának, akivel viaskodott, kék szeme volt és fekete keze, az arca helyén pedig az apja arcát látta, de ezt nem merte elmondani Mormontnak.

- Dywen és Hake tegnap éjjel visszajöttek - mondta a Vén Medve. - Nem akadtak a nagybátyád nyomára, és a többiek sem.

- Tudom. - Jon levonszolta magát a közös helyiségbe, hogy a barátaival vacsorázzon és az emberek semmi másról nem beszéltek egymással, csak a felderítők sikertelenségéről.

- Tudod - morogta Mormont. - Hogy lehet az, hogy itt mindenki tud mindenről? - Nem várt választ. - Úgy tűnik, csak kettő volt ezekből a... ezekből a teremtményekből, bármik is voltak, nem fogom embernek nevezni őket. Az isteneknek legyen hála érte. Még néhány és... nos, erre még gondolni sem szabad. Lesznek azonban még többen is. Érzem ezekben a vén csontjaimban és Aemon mester egyetért velem. A hideg szelek erősödnek. A nyár a végéhez közeledik, és olyan tél jön utána, amilyet ez a világ még nem látott.

Közeleg a tél. A Starkok jelmondata még sohasem hangzott ilyen komoran és baljóslatúan Jon számára, mint most.

- Uram - kérdezte habozva -, azt mondják, érkezett egy madár tegnap éjjel...

- Érkezett. Na és?

- Reméltem, hogy hírt hozott az apámról.

- Apámról! - gúnyolódott az öreg holló és fel-le mozgatta a fejét, miközben Mormont vállán járkált. - Apámról!

A parancsnok odanyúlt, hogy befogja a csőrét, de a madár felugrott a fejére, megrázta a szárnyait, átrepült a szobán és letelepedett az egyik ablak fölött.

- Bánat és zaj - dörmögött Mormont. - A hollók csak erre jók, semmi másra. Miért vettem magamhoz ezt a dögvészes madarat... ha Lord Eddardról érkezett volna hír, nem gondolod, hogy érted küldök? Fattyú vagy nem, mégiscsak a vére vagy. Az üzenet Ser Barristan Selmyvel volt kapcsolatos. Úgy látszik, elmozdították a Királyi Testőrségből. Annak a fekete kutya Clegane-nak adták át a helyét, Selmyt pedig most árulás miatt keresik. A bolondok valami őröket küldtek, hogy fogják el, de ő kettőt megölt közülük és elmenekült - Mormont horkantott, és ezzel egyértelművé tette, mi a véleménye azokról, akik aranyköpönyegeseket küldenek egy olyan híres lovag ellen, mint Barristan, a Bátor. - Fehér árnyak járkálnak az erdőkben, nyugtalan halottak lopakodnak a terme-

inkben és egy kisfiú ül a Vastrónon. - A hangjában undor csendült.

A holló fülsértően felvihogott.

- Fiú, fiú, fiú, fiú!

Jon emlékezett rá, hogy Ser Barristan a Vén Medve legnagyobb reménye. Ha ő elbukott, milyen esély maradt, hogy Mormont levelére odafigyelnek? A keze ökölbe szorult. Égett ujjaiba fájdalom nyilallt.

- A húgaim?...

- Az üzenet nem említette Lord Eddardot, vagy a lányait - ingerülten vállat vont. - Talán meg sem kapták a levelemet. Aemon két példányban is elküldte, a legjobb madaraival, de hát ki tudhatja? Valószínűbb, hogy Pycelle nem vette a fáradságot, hogy válaszoljon rá. Nem ez lenne az első alkalom, nem is az utolsó. Attól tartok, a semminél is kevesebbet számítunk Királyvárban. Csak annyit mondanak el nekünk, amennyit jónak látnak, az pedig igencsak kevés.

Te is annyit mondasz el nekem, amennyit jónak látsz, és az még kevesebb, gondolta Jon bosszúsan. A fivére, Robb összehívta a lobogókat és délre lovagolt, hogy háborúzzon, neki azonban senki nem szólt egy szót sem erről... kivéve Samwell Tarlyt, aki felolvasta a levelet Aemon mesternek és aznap éjjel titokban elmesélte a tartalmát Jonnak, s közben végig azt hajtogatta, hogy nem lenne szabad ezt tennie. Nyilván úgy gondolják, hogy a fivére háborúja nem tartozik rá, pedig jobban foglalkoztatta, mint azt szavakba tudta volna önteni. Robb háborúba vonul, ő pedig nem. Bármennyiszer ismételte is el magának Jon, hogy az ő helye már itt van a Falon, új testvérei mellett, még mindig gyávának érezte magát.

- Kukorica - kiabálta a holló. - Kukorica, kukorica!

- Óh, maradj már csendben! - szólt rá a Vén Medve. - Havas, mit mondott Aemon mester, mennyi idő múlva tudod megint használni a kezed?

- Nemsokára - felelte Jon.

- Jól van - Lord Mormont egy nagy kardot tett kettőjük közé az asztalra fekete, ezüstös fémhüvelyben. - Tessék. Akkor nemsokára készen állsz erre is.

A holló felröppent és leszállt az asztalra. Bicegve megindult a kard felé kíváncsian előrehajtott fejjel. Jon habozott. Fogalma sem volt róla, mit jelent mindez.

- Uram?

- A tűz leolvasztotta az ezüstöt a kardgombról és megégette a kézvédőt meg a markolatot. Hát, száraz bőr és régi fa, mit vártál? A penge, nos... Százszor olyan forró tűz kellene, hogy kárt tegyen a pengében - Mormont átlökte a hüvelyt a durva tölgyfadeszkán. - A többit újrakészíttettem. Vedd el.

- Vedd el! - visszhangozta a holló tollászkodva. - Vedd el, vedd el!

Jon félénken a kezébe vette a kardot. A bal kezébe, mert bekötözött jobbja még mindig túl sebes és ügyetlen volt. Óvatosan kihúzta a hüvelyéből és egy vonalba emelte a szemével.

A kardgomb nagydarab halvány színű kő volt, amelyet ólommal egészítettek ki, hogy egyensúlyban tartsa a hosszú pengét. Egy vicsorgó farkas alakjára faragták gránátkő darabokkal a szeme helyén. A markolat szűz bőr volt, puha és fekete, még nem szennyezte sem verejték, sem vér. A penge maga jó fél lábbal hosszabb volt, mint amilyenhez Jon hozzászokott és úgy hegyezték ki, hogy döfni is lehessen vele, ne csak suhintani. A pengébe három mély vércsatornát vésték. Míg Jég igazi kétkezes pallos volt, ezt a kardot „másfélkezesnek", néha „fattyúkardnak" nevezték. A farkaskard mégis könnyebbnek tűnt, mint azok a pengék, amelyeket korábban használt. Amikor Jon oldalra fordította, láthatóvá váltak a hullámok, ahol az acélt újra meg újra visszahajtották saját magára.

- Ez valyriai acél, uram! - szólalt meg csodálkozva. Az apja gyakran megengedte neki, hogy forgassa Jeget, így felismerte a külsejéről, a tapintásáról.

- Az - bólintott a Vén Medve. - Az apám kardja volt, azelőtt pedig az ő apjáé. A Mormontok ötszáz éven át viselték. A saját időmben magam is használtam, majd továbbadtam a fiamnak, amikor feketét öltöttem.

A fia kardját adja nekem. Jon alig bírta elhinni. A fegyver csodálatosan ki volt egyensúlyozva.

Az élek halványan tündököltek, amikor megcsókolták a fényt.

- A fiad...

- A fiam szégyent hozott a Mormont házra, de legalább annyi jó modor volt benne, hogy itt hagyja a kardot, amikor elmenekült. A húgom visszajuttatta hozzám, de a puszta látványa is Jorah gyalázatát juttatta eszembe, tehát eltettem és nem gondoltam rá többé, míg meg nem találtuk a hálótermem hamuja között. Az eredeti kardgomb medvefejet mintázott és ezüstből készült, de annyira megkopott, hogy a vonásai teljesen felismerhetetlenné váltak. Neked megfelelőbbnek találtam egy fehér farkast. Az egyik építőnk igen jó faragó.

Amikor Jon annyi idős volt, mint Bran, arról álmodozott, mint a kisfiúk általában, hogy nagy tetteket visz véghez. Hőstettének részletei álomról álomra változtak, de igen gyakran azt képzelte el, hogy megmenti az apját. Azután Lord Eddard kijelenti, hogy Jon bebizonyította: igazi Stark és a kezébe adja Jeget. Már akkor is tudta, hogy ez csak gyermekes bolondság, hiszen egyetlen fattyú sem remélheti soha, hogy apja kardját forgathatja. Még az emléktől is elszégyellte magát. Miféle ember az, aki ellopja a fivére születési jogát? Nekem nincs jogom ehhez, gondolta, semmivel sincs több jogom hozzá, mint Jéghez. Megégett ujjai összerándultak és mélyen a bőre alatt lüktető fájdalmat érzett.

- Megtisztelsz, uram, de...

- Kímélj meg a kifogásaidtól, fiú! - szakította félbe Lord Mormont. - Ha nem vagy te meg az a szörnyeteged, most nem ülnék itt. Bátran harcoltál... és ami még fontosabb, gyorsan járt az eszed. Tűz! Igen, a fene vigye el! Tudnunk kellett volna. Emlékeznünk kellett volna. Már korábban is eljött a Hosszú Éjszaka. Óh, nyolcezer év hosszú idő, az biztos... de hát ha az Éjjeli Őrség nem emlékszik, akkor ki fog?

- Ki fog! - szólalt meg a nagyszájú madár. - Ki fog!

Az istenek valóban meghallgatták Jon imáját akkor éjjel. A tűz belekapott a halott ember ruhájába és felfalta, mintha a húsa gyertyaviaszból, a csontjai pedig régi, száraz fából lettek volna. Jonnak csak be kellett hunynia a szemét és rögtön maga előtt látta a lényt, amint ott tántorog a toronyszobában, beleütközik a bútorokba és csapkodja a tüzet. Leginkább az arca kísértette: tűz fogta körül, a haja lángolt, mint a szalma, az élettelen hús pedig elolvadt és lemállott a koponyájáról, felcsillantva alatta a koponyacsontot.

Bármilyen démoni erő mozgatta is Othort, az elszállt belőle a tűz hatására. Az eltorzult maradvány, amit a hamuban találtak, nem volt több egy kevés megpörkölt húsnál és néhány elszenesedett csontdarabnál. Rémálmaiban azonban újra szembe kellett néznie vele... és a lángoló holttest akkor Lord Eddard arcvonásait viselte. Az apja bőre fakadt ki és feketedett meg, az apja szemei folytak le az arcán, mint kocsonyás könnyek. Jon nem értette, miért van ez, vagy mit jelenthet, de jobban megijedt, mint el tudta volna mondani.

- Egy kard kevés fizetség egy életért - szögezte le Mormont. - Vedd el, nem akarok többet hallani róla, megértetted?

- Igen, uram. - A puha bőr engedett Jon ujjai nyomásának, mintha a kard máris a markához igazítaná magát. Tudta, hogy megtisztelve kellene éreznie magát és így is volt, de mégis...

Ő nem az apám. A gondolat akaratlanul is megfogalmazódott Jon fejében. Lord Eddard Stark az apám. Nem fogom elfelejteni őt, bármennyi kardot is adjanak nekem. Mégsem tudta elmondani Mormontnak, hogy ő egy másik férfi kardjára vágyott...

- Udvariaskodást sem akarok - közölte Mormont -, úgyhogy nem kell köszönetet mondanod. Tettekkel becsüld meg a pengét, ne szavakkal!

Jon bólintott.

- Van neve, uram?

- Valaha volt. Hosszúkaromnak nevezték.

- Karom! - rikoltotta a holló. - Karom!

- A Hosszúkarom találó név - Jon próbaképpen suhintott egyet. Balkézzel esetlen és szokatlan volt, a penge azonban még így is szinte repült a levegőben, mintha saját akarata lett volna. - A farkasoknak is van karmuk, akárcsak a medvéknek.

A Vén Medvén látszott, hogy örül ennek.

- Azt hiszem, így van. Gondolom, a hátadra szíjazva akarod majd viselni. Kicsit hosszú a csípődnél, legalábbis amíg nem nősz még néhány hüvelyket. Dolgoznod kell a kétkezes csapásaidon is. Ser Endrew majd mutat néhány fogást, ha az égéseid begyógyultak.

- Ser Endrew? - Jonnak nem volt ismerős a név.

- Ser Endrew Tarth, jó ember. Éppen ide tart az Árnyéktoronyból, hogy átvegye a fegyvermesteri teendőket. Ser Alliser Thorne tegnap reggel a Keleti Őrségbe távozott.

Jon leengedte a fegyvert.

- Miért? - kérdezte ostobán.

Mormont felhorkant.

- Mert elküldtem, mégis mit gondoltál? Nála van a kéz, amit a te Szellemed letépett Jafer Flowers csuklójáról. Megparancsoltam neki, hogy hajózzon Királyvárba és tegye le az elé a kölyökkirály elé. Ez, gondolom, majd felkelti az ifjú Joffrey figyelmét... és Ser Alliser lovag nemesi származású, felkent és régi barátai vannak az udvarnál, szóval nehezebb lerázni, mint valami dicsőséges varjút.

- Varjú! - Jon mintha enyhe felháborodást vélt volna felfedezni a holló hangjában.

- Ezenkívül - folytatta a parancsnok, ügyet sem vetve a madár tiltakozására -, így ezer mérföld kerül közétek anélkül, hogy rendreutasításnak tűnne a dolog - az egyik ujjával Jon felé bökött. - De ne gondold, hogy ez azt jelenti, hogy elfogadom azt az ostobaságot, ami az étkezdében történt! A bátorság jó adag butaságot ellensúlyoz, de már nem vagy kisfiú, bármennyi évet is láttál. Az ott egy férfi kardja és férfi kell hozzá, hogy forgassa. Mostantól elvárom tőled, hogy ezt a szerepet játszd.

- Igen, uram - Jon visszacsúsztatta a kardot az ezüstabroncsos hüvelybe. Ha ő nem is ezt a kardot választotta volna, azért nemes ajándék volt, az pedig, hogy megszabadította Alliser Thorne rosszindulatától, még nemesebb.

A Vén Medve megvakarta az állát.

- Már el is felejtettem, mennyire viszket egy új szakáll - mondta. - De hát, ezen nem segíthetünk. Elég jól van már a kezed, hogy újra felvedd a szolgálatot?

- Igen, uram.

- Jól van. Az éjszaka hidegnek ígérkezik, forró, fűszeres borra lesz szükségem. Szerezz nekem egy kancsó vöröset, ne legyen túl savanyú és ne sajnáld belőle a fűszert! Aztán mondd meg Hobbnak, hogy ha még egyszer főtt marhahúst küld nekem, én főzöm meg őt! A legutóbbi comb szürke volt. Még a madár sem volt hajlandó enni belőle. - Megsimogatta a holló fejét a hüvelykujjával, az pedig elégedetten morgott. - Most pedig ki innen! Dolgom van.

Az őrök rámosolyogtak a fülkéikből, ahogy lefelé lépkedett a torony lépcsőin, egészséges kezében tartva a kardot.

- Jó kis acél - mondta az egyik.

- Megérdemelted, Havas! - szólalt meg egy másik.

Jon rákényszerítette magát, hogy visszamosolyogjon rájuk, de a szíve nem mosolygott. Tudta, hogy elégedettséget kellene éreznie, de mégsem így volt. A keze fájt, a szájában pedig a harag ízét érezte, bár nem tudta volna megmondani kire vagy miért volt dühös.

Vagy fél tucat barátja lábatlankodott odakint, amikor kilépett a Király Tornyából, ahová a parancsnok nemrég áttette a székhelyét. Céltáblát akasztottak a magtár ajtajára, hogy úgy tűnjék, az íjászatban való jártasságukat mélyítik éppen, a fiú azonban felismerte az ólálkodókat, mikor meglátta őket. Alig jelent meg, Pyp máris rákiáltott:

- Hé, gyertek ide, ezt nézzétek meg!

- Micsodát? - kérdezte Jon.

Varangy odasomfordált.

- A rózsás farpofáidat, mi mást?

- A kardot - közölte Grenn. - A kardot akarjuk látni!

Jon vádló pillantással mérte végig őket.

- Ti tudtátok.

Pyp vigyorgott.

- Nem vagyunk mind olyan hülyék, mint Grenn.

- De igen! - vágott vissza Grenn. - Hülyébbek vagytok!

Halder bocsánatkérően megvonta a vállát.

- Segítettem Pate-nek kifaragni a követ a kardgombhoz - mondta az építő -, a gránátköveket pedig Sam barátod vette Vakondvárosban.

- Már azelőtt is tudtuk - tette hozzá Grenn. - Rudge Donal Noye-nak segédkezett a kovácsműhelyben. Akkor is ott volt, amikor a Vén Medve elhozta neki a megégett pengét.

- A kardot! - türelmetlenkedett Matt. A többiek vele együtt kezdték kántálni. - A kardot, a kardot, a kardot!

Jon kivonta Hosszúkarmot és megmutatta nekik. Ide-oda forgatta, hogy minden oldalról megcsodálhassák. A fattyúpenge sötéten és halálosan csillogott a halvány napfényben.

- Valyriai acél - közölte ünnepélyesen és megpróbált olyan büszkének és boldognak látszani, amilyennek éreznie kellett volna magát.

- Hallottam egy emberről, akinek volt egy valyriai acélból készült borotvája - mesélte Varangy. - Amikor borotválkozni akart, levágta a fejét.

Pyp elvigyorodott.

- Az Éjjeli Őrség több ezer éves - mondta -, de lefogadom, hogy Havas Jon az első testvér, akit valaha megjutalmaztak azért, mert felgyújtotta a parancsnok tornyát!

A többiek nevetésben törtek ki, és még Jon is kénytelen volt elmosolyodni. A tűz, amit gyújtott, valójában nem égette le azt a félelmetes tornyot, de tisztességesen elbánt a két felső szint berendezésével, ahol a Vén Medve lakott. Senkin sem látszott, hogy nagyon bánkódna emiatt, mivel ezzel együtt Othor gyilkos tetemét is elpusztította.

A másik kísértet, a félkezű jelenés, akit valaha Virágos Jafer felderítőként ismertek, szintén elpusztult. Tucatnyi kard aprította apró darabokra... előbb azonban végzett Ser Jaremy Rykkerrel és négy másik férfival. Ser Jaremy lenyeste a fejét, ám ő is ugyanúgy meghalt, amikor a fej nélküli halott kihúzta a saját tőrét az övéből és a gyomrába döfte. Az erő és a bátorság mit sem számított az olyan ellenféllel szemben, aki nem esik el, mert már halott. Még a fegyverek és a páncél is vajmi kevés védelmet nyújtottak.

A baljós gondolat elrontotta Jon amúgy is törékeny kedvét.

- Beszélnem kell Hobbal a Vén Medve vacsorája ügyében - közölte nyersen és visszadugta Hosszúkarmot a hüvelyébe. A barátai jót akartak, de nem értették őt. Nem az ő hibájuk volt, tényleg. Nem nekik kellett szembeszállniuk Othorral, nem ők látták az élettelen kék szemek sápadt fényét, nem ők érezték a halott fekete ujjak hidegét. A folyóvidéki harcokról sem tudtak semmit. Hogyan is foghatták volna fel? Gyorsan hátat fordított nekik és komoran elvonult. Pyp utána kiáltott, de Jon elengedte a füle mellett.

A tűz után visszaköltöztették a régi cellájába Hardin omladozó Tornyában, s most oda tért vissza. Szellem összekuporodva aludt az ajtó mellett, de Jon lépteinek hangjára felkapta a fejét. A rémfarkas vörös szemei sötétebbek voltak a gránátkőnél és bölcsebbek az emberénél. Jon letérdelt, megvakarta a fülét és megmutatta neki a kardgombot.

- Nézd! Ez te vagy.

Szellem megszagolta faragott kőmását és megpróbálta megnyalni.

- Te érdemelnél megbecsülést - suttogta a farkasnak... hirtelen eszébe jutott, hogyan talált rá aznap a késő nyári hóban. Már éppen ellovagoltak a többi kölyökkel, amikor Jon valami neszt hallott, visszafordult és ő ott volt, fehér bundája majdnem láthatatlanná tette a hóban. Teljesen egyedül volt, gondolta, távol a többiektől az alomban. Más volt, tehát elüldözték.

- Jon? - felpillantott. Samwell Tarly állt ott és idegesen hintázott a sarkán. Az arca kipirult és vastag, bundás köpönyeget viselt, amitől úgy nézett ki, mint akit előkészítettek lefagyasztásra.

- Sam - Jon felállt. - Mi az? Te is a kardot szeretnéd látni? - Ha a többiek tudtak róla, minden bizonnyal ő is.

A kövér fiú megrázta a fejét.

- Valamikor apám kardjának örököse voltam - szólalt meg gyászosan. - Átokszívé. Lord Randyll néhányszor megengedte, hogy megfogjam, de én mindig megijedtem tőle. Valyriai acél volt, gyönyörű, olyan éles, hogy állandóan attól rettegtem, megsebesítem vele valamelyik húgomat. Most már Dickoné. - A köpönyegébe törölte izzadt tenyerét. - Én... őő... Aemon mester beszélni szeretne veled.

Nem volt még itt az ideje, hogy kicserélje a kötését. Jon gyanakodva összevonta a szemöldökét.

- Miért? - tudakolta. Sam elkeseredettnek látszott. Ez elegendő válasz volt. - Elmondtad neki, ugye? - kérdezte Jon dühösen. - Elmondtad neki, hogy elmondtad nekem!

- Én... ő... Jon, nem akartam... megkérdezte... úgy értem... azt hiszem, tudta, olyan dolgokat lát, amit senki más...

- De hát vak! - emlékeztette Jon felháborodottan. - Egyedül is odatalálok.

Azzal faképnél hagyta a tátott szájú és reszkető Samet.

A varjúházban találta meg Aemon mestert, amint éppen a hollókat etette. Clydas is vele volt. Egy apróra vágott hússal teli vödröt cipelt, ahogy kalitkáról kalitkára lépdeltek.

- Sam mondta, hogy beszélni akarsz velem.

A mester bólintott.

- Valóban így van. Clydas, add oda a vödröt Jonnak! Talán lesz olyan kedves és segít nekem. - A púpos, rózsaszín szemű testvér odanyújtotta a vödröt Jonnak és lemászott a létrán. - Dobd a húst a kalitkákba! - utasította Aemon. - A madarak majd gondoskodnak a többiről.

Jon átvette a vödröt a jobb kezébe, baljával pedig benyúlt a véres cafatok közé. A hollók hangosan rikoltozni kezdtek, nekirepültek a rácsoknak és vadul csapkodtak éjfekete szárnyaikkal. A hús akkora darabkákra volt felvágva, mint egy ujjperc. Felmarkolt egy adagot és a nyers, vörös morzsákat beszórta a kalitkába, mire a rikácsolás és civakodás még elszántabb lett. Tollak repkedtek, ahogy két nagyobb madár összekapott valami jobb húsdarab felett. Jon gyorsan felkapott még egy marékkal és az első után szórta.

- Lord Mormont hollója a gyümölcsöt és a kukoricát szereti.

- Az egy ritka madár - mondta a mester. - A legtöbb holló megeszi a magokat, de jobban szeretik a húst. Erősebbek lesznek tőle, és attól tartok, a vér ízét is élvezik. E tekintetben az emberekre hasonlítanak... és az emberekhez hasonlóan a hollók sem egyformák.

Jon nem tudott mit mondani erre. Hajigálta a húst és közben azon tűnődött, miért hívatták ide. Az öreg bizonyára közli majd vele a maga idejében. Aemon mester nem olyan ember volt, akit siettetni lehetett.

- A galambokat és a vadgalambokat is meg lehet tanítani az üzenetek továbbítására - folytatta a mester -, a holló azonban erősebb, nagyobb, bátrabb, sokkal okosabb és jobban védekezik a héják ellen... a hollók viszont feketék és halottak húsát eszik, így néhány istenfélő ember iszonyodik tőlük. Áldott Baelor megpróbálta az összes hollót galambbal helyettesíteni, tudtad ezt? - A mester Jon felé fordította fehér szemeit és elmosolyodott. - Az Éjjeli Őrség jobban szereti a hollókat.

Jon keze a vödörben matatott, csuklóig véresen.

- Dywen azt mondja, a vadak varjaknak neveznek bennünket - szólalt meg bizonytalanul.

- A varjú a holló szegény rokona. Mindkettő feketébe öltözött koldus, mindkettőt gyűlölik és félreértik.

Jon szerette volna érteni, miről beszélgetnek és miért. Mit érdeklik őt a hollók és galambok? Ha a vénembernek valami mondanivalója van a számára, miért nem mondja ki?

- Jon, elgondolkodtál már valaha azon, hogy az Éjjeli Őrség tagjai miért nem nősülnek meg és miért nem nemzenek gyermekeket? - kérdezte Aemon mester.

Jon vállat vont.

- Nem. - Újabb adag húst szórt be. Bal keze ujjai síkosak voltak a vértől, jobbja pedig sajgott a vödör súlyától.

- Hogy ne szeressenek - felelte az öreg -, mert a szeretet a becsület mételye, a kötelességtudat halála.

A fiú ezt nem találta helyénvalónak, de nem szólt semmit. A mester száz éves volt és az Éjjeli

Őrség magas rangú tisztviselője. Nem az ő dolga volt ellentmondani neki.

Az öregember mintha megérezte volna a kételyeit.

- Mondd, Jon, ha eljön az idő, amikor nemes atyádnak választania kell a becsület és a szerettei között, mit tesz majd?

Jon habozott. Azt akarta mondani, hogy Lord Eddard sohasem hozná szégyenbe magát, még a szeretetért sem, egy vékony hang azonban azt súgta legbelül: *fattyút nemzett, abban hol van a becsület? Az anyád, amivel neki tartozik? Még a nevét sem hajlandó elárulni...*

- Azt tenné, ami helyes - felelte határozottan, hogy ellensúlyozza a habozását. - Bármi történjék is.

- Akkor Lord Eddard olyan férfi, amilyen tízezerből csak egy születik. Legtöbbünk nem ilyen erős. Mi a becsület egy asszony szerelméhez képest? Mi a kötelesség ahhoz képest, hogy egy újszülött fiút tartasz a kezedben... vagy egy fivér mosolyának emlékéhez képest? Szél és szavak. Szél és szavak. Csak emberek vagyunk és az istenek szerelemre teremtettek bennünket. Ez a mi nagy dicsőségünk és nagy tragédiánk.

- Azok, akik létrehozták az Éjjeli Őrséget jól tudták, hogy csak az ő bátorságuk védelmezi a birodalmat az északon lappangó sötétség ellen. Tudták, hogy nem oszthatják meg a hűségüket, mert az elgyengíti az eltökéltségüket. Megfogadták tehát, hogy nem lesz sem feleségük, sem pedig gyermekük. Fivéreik és nővéreik azonban voltak. Anyák, akik életet adtak nekik, apák, akik nevet. Száz civakodó királyságból érkeztek és tudták, hogy az idők változhatnak, de az emberek soha. Megfogadták tehát azt is, hogy az Éjjeli Őrség nem vesz részt az általa őrzött birodalom csatározásaiban. Megtartották a fogadalmukat. Amikor Aegon megölte Fekete Harrent és magának követelte a királyságot, Harren fivére parancsnok volt a Falon tízezer karddal a szolgálatában. Nem vonult délre. Azokban az időkben, amikor a Hét Királyság még hét királyság volt, nem múlt el úgy emberöltő, hogy három-négy közülük ne keveredett volna háborúba. Az Őrség nem avatkozott bele. Amikor az andalok átkeltek a keskeny tengeren és elsöpörték az elsők királyságait, a bukott királyok fiai hűek maradtak esküjükhöz és a helyükön maradtak. Így volt mindig, megszámlálhatatlan éven át. Ilyen ára van a becsületnek.

- Ha nincs mitől félni, a gyávák is lehetnek ugyanolyan bátrak, mint bárki más. Mindannyian teljesítjük a kötelességünket, ha nincs ára. Milyen egyszerűnek tűnik akkor a becsület ösvényeit járni! Előbb-utóbb azonban minden ember életében elérkezik a nap, amikor nem lesz olyan egyszerű, a nap, amikor választania kell.

Néhány holló még mindig evett, csőrükből hosszú, inas húscafatok fityegtek. A többi mintha őt figyelte volna. Jon magán érezte a rengeteg apró, fekete szem tekintetének súlyát.

- Az én napom most érkezett el... ezt akarod mondani?

Aemon mester feléje fordította a fejét és igen, ránézett halott, fehér szemeivel. Olyan volt, mintha egyenesen a szívébe látna. Jon mezítelennek és kiszolgáltatottnak érezte magát. Két kezébe fogta a vödröt és a maradékot beöntötte a rácsok között. Inak és vér repült szerteszéjjel, befröcskölve a hollókat. A madarak vadul rikoltozva a levegőbe röppentek. A gyorsabbak reptükben kapdosták el a darabkákat és mohón lenyelték őket. Jon a földre dobta a kiürült vödröt.

Az öregember a vállára helyezte aszott, foltos kezét.

- Ez fájdalmas, fiam - mondta lágyan. - Óh, igen. A választás... mindig is fájdalmas volt, mindig az is lesz. Tudom.

- Nem tudod - szólalt meg keserűen Jon. - Senki sem tudja. Még ha csak a törvénytelen gyereke vagyok is, ő az apám...

Aemon mester felsóhajtott.

- Hát semmit sem hallottál abból, amit mondtam neked, Jon? Azt hiszed, te vagy az első? - Megrázta vén fejét. A mozdulat leírhatatlan kimerültséget sugárzott. - Az istenek három alkalommal határoztak úgy, hogy próbára teszik az eskümet. Egyszer, amikor fiú voltam, egyszer férfierőm teljében és egyszer öregkoromban. Addigra az erőm elszállt, a szemem elhomályosult, de az a legutolsó választás ugyanolyan kegyetlen volt, mint a legelső. A hollóim híreket hoztak délről, sötétebbeket, mint saját szárnyaik, házam pusztulását, rokonságom vesztét, szégyent és elkeseredést.

Mit tehettem volna öregen, vakon, erőtlenül? Olyan tehetetlen voltam, mint egy szopós csecsemő, de mégis mélységes fájdalmat okozott, hogy itt ülök elfeledetten, miközben levágják a fivérem szerencsétlen unokáját, az ő fiát, még a kisgyermekeket is...

Jon döbbenten vette észre a könnyeket az öregember szemében.

- Ki vagy te? - kérdezte halkan, majdnem rettegve.

Fogatlan mosoly jelent meg az ősi ajkakon.

- Csak a Fellegvár egy mestere, akit fogadalma a Fekete Vár és az Éjjeli Őrség szolgálatához köt. Az én rendemben félretesszük családunk nevét, amikor letesszük az esküt és felöltjük a láncot. - Az öregember megérintette a mesterláncot, amely ernyedten lógott vékony, hústalan nyakában. - Az apám Maekar volt, első ezen a néven és az öcsém, Aegon uralkodott utána helyettem. A nagyapám Aemon herceg, a Sárkánylovag után nevezett el, aki a nagybátyja volt, vagy az apja, attól függ, melyik mesének hiszünk. Aemonnak nevezett engem...

- Aemon... Targaryen? - Jon nem akart hinni a fülének.

- Egykor - mondta az öregember. - Egykor. Látod, Jon, valóban tudom... és mert tudom, nem mondom neked, hogy maradj, sem azt, hogy menj. Magadnak kell meghoznod ezt a döntést, és neked kell együtt élned vele életed végéig. Ahogy én is tettem.

A hangja suttogássá halkult.

- Ahogy én is tettem...

DAENERYS

Amikor a csata véget ért, Dany az ezüstje hátán keresztüllovagolt a halottakkal teli mezőn. Szolgálólányai és khasának harcosai követték mosolyogva és tréfálkozva egymás közt.

A dothrakik lovainak patái felszaggatták a földet, a talajba taposták a rozst és a lencsét, az arakhok és a nyilak pedig rettenetes új magot vetettek el a helyükben, vérrel öntözték meg a talajt. Haldokló lovak emelték fel a fejüket és nyerítettek felé, ahogy ellovagolt mellettük. Sebesült emberek nyöszörögtek és imádkoztak. A Jaqqa rhan, a kegyelmes harcosok csapata járkált közöttük nehéz fejszéikkel és fejeket aratott a holtak és a haldoklók között egyaránt. A nyomukban egy csapat kislány szaladt és a hullákból kihuzigált nyílvesszőkkel töltötték meg a kosaraikat. Legvégül pedig a girhes és kiéhezett kutyák jönnek majd szaglászni, az elvadult falka, amely sohasem maradt el a khalasar mögül.

A birkák pusztultak el legelőször. Ezrével voltak, a tetemeik legyektől feketéllettek és mindegyikből nyílvesszők meredeztek. Dany tudta, hogy ez Khal Ogo lovasainak a műve, mert Drogo khalasarjának egyetlen harcosa sem volt olyan ostoba, hogy birkákra pocsékolja a nyilait, amikor voltak még pásztorok is, akiket meg kellett ölni.

A város lángolt. A sűrű fekete füst kavarogva szállt a könyörtelen kék ég felé. Szárított sárból emelt falak romjai alatt lovasok nyargaltak ide-oda és hosszú ostoraikat lengetve kiterelték a túlélőket a füstölgő romok közül. Ogo khalsarjának asszonyai és gyermekei komor büszkeséggel lépdeltek még a vereségben és a fogságban is. Most már rabszolgák voltak, de nem látszott rajtuk, hogy félnének. A városi néppel más volt a helyzet. Dany sajnálta őket. Emlékezett rá, mi a rettegés. Anyák botorkáltak előre üres, halott arccal, maguk után vonszolva zokogó gyermekeiket. Csak egy-két férfi volt közöttük, nyomorékok, gyávák és nagyapák.

Ser Jorah azt mondta, hogy ennek az országnak a népe Lhazareennak nevezi magát, a dothrakik azonban haesh rakinak, vagyis Bárányembereknek hívják őket. Dany régen dothrakinak nézte volna őket, mert nekik is ugyanolyan rézszínű bőrük és mandulavágású szemük volt. Most már idegennek látta őket, zömöknek és lapos arcúnak, természetellenesen rövidre nyírt fekete hajjal. Juhokat tenyésztettek, zöldségeken éltek és Drogo elmondta neki, hogy a folyókanyarulattól délre van a hazájuk. A dothraki tenger nem volt alkalmas birkatenyésztésre.

Dany megpillantott egy fiút, amint nekiiramodik és a folyó felé rohan. Az egyik lovas elvágta az útját és megfordulásra kényszerítette, a többiek pedig ide-oda terelgették az arcára mért ostorcsapásokkal. Az egyik mögötte lovagolt és addig korbácsolta a fenekét, míg a combjait elborította a vér. Egy másik elkapta a bokáját az ostorszíjjal és kirántotta alóla a lábát. Amikor pedig a fiú már alig vonszolta magát a földön, megunták a játékot és egy nyílvesszőt röpítettek a hátába.

Ser Jorahval a szétzúzott kapun kívül találkozott. Sötétzöld kabátot viselt a páncélja fölött. Páncélkesztyűje, lábszárvédője és sisakja sötétszürke acélból készült. A dothrakik gyávának gúnyolták, amikor felöltötte a páncélt, a lovag azonban sértéseket köpött vissza a képükbe. A vita tettlegességig fajult, kard csattant arakhon és a lovas, akinek a legnagyobb volt a szája, ott vérzett el a helyszínen.

Ser Jorah felemelte lapos sisakja rostélyát, ahogy feléje lovagolt.

- Hatalmas férjed a városon belül vár rád.

- Drogo nem sérült meg?

- Csak néhány karcolás - felelte Ser Jorah. - Semmi jelentős. Két khallal végzett a mai napon. Először Khal Ogóval, majd a fiával, Fogóval, aki akkor lett khal, amikor Ogo elesett. A vérlovagjai levágták a csengettyűket a hajából, s most Khal Drogo minden lépése hangosabban csilingel, mint azelőtt bármikor.

Ogo és a fia a férje mellet ültek a magas padon a névadó lakoma alatt, amikor Viseryst megkoronázták, de az még Vaes Dothrakban volt, a Hegyek Anyja tövében, ahol minden lovas testvére a másiknak, és a vitákat félreteszik. Idekint a fűben más volt a törvény. Ogo khalasarja éppen a várost támadta, amikor Khal Drogo rajtaütött. A lány eltűnődött, vajon mit gondolhattak a Bárányem-

berek, amikor megpillantották a lovaik által felvert porfelhőt tapasztott sárfalaik tetejéről. Néhányan talán, az ifjabbak és bolondabbak, akik még mindig hittek benne, hogy az istenek meghallgatják az emberek kétségbeesett imáit, megváltásnak vélték.

Az út túloldalán egy lány, aki nem lehetett idősebb Danynél, magas, vékony hangon zokogott, miközben egy harcos egy halom holttestre lökte és beléhatolt. Más lovasok is leszálltak a nyeregből, hogy kivárják a sorukat. Ilyen megváltást hoztak a dothrakik a Bárányembereknek.

A sárkány vére vagyok, emlékeztette magát Daenerys Targaryen, ahogy elfordította az arcát. Összeszorította a száját, megkeményítette a szívét és továbblovagolt a kapu felé.

- Ogo legtöbb lovasa elmenekült - folytatta Ser Jorah -, de még így is legalább tízezer foglyot ejtettünk.

Rabszolgák, gondolta Dany. Khal Drogo lehajtja majd őket a folyó mentén a Rabszolga-öböl valamelyik városába. Sírni lett volna kedve, de meggyőzte magát, hogy erősnek kell lennie. Ez a háború, így néz ki, ez a Vastrón ára.

- Mondtam a khalnak, hogy Meereenbe kellene mennie - szólalt meg ismét Ser Jorah. - Ők jobb árat fizetnek, mint amit egy rabszolgakereskedő karavánjától kaphat. Illyrio azt írja, hogy tavaly pestis tört ki náluk és a bordélyok kétszeres árat fizetnek az egészséges fiatal lányokért, a tíz év alatti fiúkért pedig háromszorost. Ha elég gyerek éli túl az utat, az értük kapott aranyon megvásárolhatjuk a hajókat és embereket bérelhetünk, hogy irányítsák őket.

Mögöttük a lány, akit éppen erőszakoltak, szívszaggatóan felsikoltott. A hosszú, zokogó jajveszékelés egyre csak folytatódott. Dany keményen megmarkolta a gyeplőt és megfordította az ezüst fejét.

- Állítsd meg őket! - parancsolta Ser Jorah-nak.

- Khaleesi? - a lovag hangja zavart volt.

- Hallottad, mit mondtam - közölte a lány. - Állítsd meg őket! - Khasához a dothrakik durva nyelvén szólt. - Jhogo, Quaro, segítetek Ser Jorah-nak! Nem akarok erőszakoskodást.

A harcosok döbbenten összenéztek.

Jorah Mormont közelebb rúgatott hozzá.

- Hercegnő - mondta neki -, a szíved nemes, de nem érted, mi folyik itt. Ez mindig is így volt. Azok a harcosok vérüket ontották a khalért. Most elveszik érte a jussukat.

A lány még mindig sírt az út másik oldalán. Magas, dallamos hangja ismeretlen volt Dany fülének. Az első férfi végzett vele, s most egy másik foglalta el a helyét.

- Ő egy bárányleány - mondta Quaro dothraki nyelven. - Ő semmi, khaleesi. A lovasok megtiszteltetésben részesítik. A Bárányemberek birkákkal hálnak, ez tudott.

- Ez tudott - visszhangozta szolgálólánya, Irri.

- Ez tudott - tette hozzá Jhogo is a magas, szürke csődör hátán, amelyet Drogo ajándékozott neki. - Ha a kiabálása sérti a füledet, Khaleesi, Jhogo elhozza neked a nyelvét!

Előhúzta az arakhját.

- Nem akarom, hogy baja essék - mondta Dany. - Magamnak akarom. Tégy, ahogy parancsoltam, különben Khal Drogo tudni fog róla.

- Ai, Khaleesi! - felelte Jhogo és megindult a lovával. Quaro és a többiek követték. A csengetyűk halkan csilingeltek a hajukban.

- Menj velük! - utasította Ser Jorah-t.

- Ahogy parancsolod. - A lovag fürkészőn pillantott rá. - Tényleg a bátyád húga vagy.

- Viserysé? - a lány nem értette.

- Nem - válaszolt a lovag. - Rhaegaré - és elvágtatott.

Dany hallotta Jhogo kiáltását. Az erőszakoskodók röhögtek rajta. Az egyik visszakiabált valamit. Jhogo arakhja megvillant és a férfi feje legördült a válláról. A nevetés szitkozódásba csapott át és a harcosok a fegyvereik után kaptak, de addigra Quaro, Aggo és Rakharo is odaért. Látta, amint Aggo az út túloldalára mutat, ahol ő ült az ezüst nyergében. A lovasok hideg fekete szemmel meredtek rá. Az egyik kiköpött. A többiek morgolódva szétszóródtak a lovaik irányában.

A bárányleányon fekvő férfi eközben zavartalanul lökdöste áldozatát, olyan mélyen belefeled-

kezve a gyönyörbe, hogy úgy tűnt, észre sem veszi, mi zajlik körülötte. Ser Jorah leugrott a lováról, megragadta páncélozott markával és elpenderítette a lánytól. A dothraki elterült a sárban, tőrrel a kezében felpattant, de holtan esett össze Aggo nyilával a torkában. Mormont felemelte a lányt a holttestekről és köréje tekerte vérfoltos köpönyegét. Átvezette az úton Danyhez.

- Mit akarsz tenni vele?

A lány reszketett, a szemei tágra nyíltak, a tekintete pedig ködös volt. A haja véres csimbókokban lógott.

- Doreah, lásd el a sebeit! Te nem úgy nézel ki, mint a lovasok, tőled talán nem fél majd. A többiek kövessenek! - Átlovagolt a betört fakapun.

A városon belül még rosszabb volt a helyzet. A házak nagy része lángokban állt és a jaqqa rhan tagjai szörnyű munkájukat végezték. A keskeny, kanyargós utcákat fej nélküli tetemek borították. Más asszonyok mellett is elhaladtak, akiket éppen megerőszakoltak. Dany minden alkalommal megállította a lovát, odaküldte a khasát, hogy vessenek véget a dolognak és rabszolgának követelte az áldozatot. Egyikük, egy vaskos, lapos orrú, negyven év körüli asszony vontatottan áldotta Danyt a Közös Nyelven, a többitől azonban csak sötét pillantásokat kapott. Szomorúan döbbent rá, hogy gyanakszanak: attól tartanak, hogy még rosszabb sorsra szánja őket.

- Nem követelheted mindet magadnak, gyermekem - mondta Ser Jorah, amikor már negyedszer álltak meg. Khasának harcosai mögötte terelgették új rabszolgáit.

- Khaleesi vagyok, a Hét Királyság örököse, a sárkány vére - emlékeztette Dany. - Ne akard megszabni nekem, mit tehetek és mit nem!

A város másik végében hatalmas láng- és füsttengerben összeomlott egy épület, s a lány távoli sikolyokat és ijedt gyermekek sírását hallotta.

Khal Drogot egy négyszögletű, ablaktalan templom előtt ülve találták. Az épületnek vastag sárfalai és hatalmas kupolája volt, amitől úgy nézett ki, mint egy óriási, barna hagyma. A khal mellett nála magasabb halomban fejek hevertek. A Bárányemberek rövid nyílvesszeje állt ki felkarjának húsából és csupasz mellkasa baloldalát vér borította, mintha festék fröccsent volna rá. Három vérlovagja is vele volt.

Jhiqui segített Danynek lekászálódni a nyeregből. Ahogy a hasa egyre nagyobb és nehezebb lett, úgy vált a mozgása is egyre esetlenebbé. Letérdelt a khal előtt.

- Napom és csillagom megsebesült. - Az arakh vágása hosszú volt ugyan, de nem mély. A férfi bal mellbimbója eltűnt és a helyén véres húscafat lógott egy bőrlebenyen, mint egy nedves rongy.

- Karcolás, életem holdja, arakhtól, Khal Ogo vérlovagja kezétől - felelte Khal Drogo a Közös Nyelven. - Én megöl érte és Ogót is - elfordította a fejét. A csengettyűk a hajfonataiban halkan csilingeltek. - Ogót és Fogót, a khalakkáját, aki khal volt, amikor megöltem.

- Senki ember fia nem állhat meg életem napja előtt - mondta neki Dany -, aki a csődör apja, aki meghágja a világot.

Lovas harcos érkezett és leugrott a nyeregből. Haggóhoz fordult és hosszú, haragos beszédet intézett hozzá dothraki nyelven, túl gyorsan ahhoz, hogy Dany megérthette volna. A nagydarab vérlovag súlyos pillantást vetett rá, mielőtt khaljához fordult volna.

- Ez itt Mago, aki Ko Jhaqo khasában lovagol. Azt mondja, a khaleesi elvette a zsákmányát, a bárányok egy leányát, aki az övé volt, hogy meghágja.

Khal Drogo arca merev volt és kemény, de fekete szemeiben csodálkozás tükröződött, amikor Dany felé fordult.

- Mondd el az igazat erről, életem holdja! - parancsolt rá dothraki nyelven.

Dany elmondta neki, mit tett, a férfi nyelvén, egyszerű és őszinte szavakkal, hogy az jobban megértse.

Amikor befejezte, Drogo összevonta a szemöldökét.

- Ez a háború módja. Ezek az asszonyok már a rabszolgáink, akikkel azt teszünk, ami jólesik.

- Nekem az esik jól, hogy biztonságban tudom őket - felelte Dany és eltűnődött, vajon túl sokat merészelt-e. - Ha a harcosaid meg akarják hágni ezeket az asszonyokat, tegyék gyengéden és tartsák meg őket feleségnek. Adjatok helyet nekik a khalasarban és engedjétek, hogy fiakat szüljenek

nektek!

Qotho volt a legkegyetlenebb a vérlovagok közül. Most ő nevetett fel.

- Szaporodik-e a ló a bárannyal?

Volt valami a hangjában, ami Viserysre emlékeztette a lányt. Dany haragosan förmedt rá:

- A sárkány egyformán felfalja a lovat és a bárányt is!

Khal Drogo mosolygott.

- Nézzétek, milyen tüzes lett! - szólalt meg. -A fiam van benne, a csődör, aki meghágja a világot és eltölti a tüzével. Óvatosan vágtass, Qotho... ha az anyja nem éget el, ahol ülsz, a fia majd a földbe tapos. Te pedig, Mogo, fékezd a nyelved és keress magadnak egy másik bárányt, akit meghághatsz! Ezek a khaleesim tulajdonai - kinyújtotta a kezét Daenerys felé, amikor azonban a lány is felemelte a karját, Drogo arca eltorzult a hirtelen fájdalomtól és elfordította a fejét.

Dany szinte érezte a férfi gyötrelmét. A sebek súlyosabbak voltak, mint azt Ser Jorah elhitette vele.

- Hol vannak a gyógyítók? - követelte. A khalasarban kétféle volt belőlük: meddő asszonyok és herélt rabszolgák. A füvesasszonyok főzetekkel és varázslatokkal gyógyítottak, az eunuchok késsel, tűvel és tűzzel. - Miért nem foglalkoznak a khallal?

- A khal elküldte a szőrtelen embereket, khaleesi - tájékoztatta Cohollo. Dany látta, hogy a vérlovag maga is megsérült: bal vállán mély vágás éktelenkedett.

- Sok lovas megsebesült - mondta Khal Drogo konokul. - Hadd gyógyítsák meg őket először. Ez a nyíl nem több egy szúnyogcsípésnél, csak egy újabb seb, amivel büszkélkedhetek majd a fiamnak.

Dany látta mellének izmait, ahol a bőr felszakadt. A karjába fúródott nyílvesszőről vékony vérpatakocska csordogált.

- Khal Drogo nem várhat - jelentette ki. - Jhogo, keresd meg ezeket az eunuchokat és azonnal hozd ide őket!

- Ezüst Úrnő! - szólalt meg egy asszony hangja a háta mögött. - Én segíthetek a Nagy Lovas sebén.

Dany hátrafordult. Az asszony az egyik rabszolga volt, akit sajátjának nyilvánított, a kövér, lapos orrú nő, aki megáldotta őt.

- A khalnak nem kell segítség olyan asszonyoktól, akik birkákkal hálnak! - vakkantotta Qotho. - Aggo, vágd ki a nyelvét!

Aggo megragadta az asszony haját és kést szegezett a torkának.

Dany felemelte a kezét.

- Nem! Ő az enyém. Hadd beszéljen!

Aggo Danyre, majd Qothóra nézett. Leengedte a kését.

- Nem akartam rosszat, vad lovasok. - Az asszony jól beszélte a dothrakit. A köntös, amit viselt valaha a legkönnyebb és legfinomabb gyapjú lehetett, gazdag hímzésekkel díszítve, most azonban sáros, véres és tépett volt. Szétszaggatott pruszlikját kezével tartotta össze súlyos keblein. - Egy kicsit járatos vagyok a gyógyító művészetekben.

- Ki vagy te? - kérdezte tőle Dany.

- Mirri Maz Duur a nevem. Ennek a templomnak a papnője vagyok.

- Maegi - mordult fel Haggo. Ujjai arakhja markolatán játszadoztak. A tekintete vészjósló volt. Dany emlékezett erre a szóra egy ijesztő történetből, amelyet Jhiqui mesélt neki egyszer a tábortűz mellett. A maegi olyan asszony, aki démonokkal hál és a legsötétebb boszorkányságot gyakorolja. Gonosz teremtmény, rosszindulatú és lelketlen, aki eljön a férfiakhoz az éj leple alatt és kiszívja testükből az erőt és az életet.

- Gyógyító vagyok - védekezett Mirri Maz Duur.

- Bárányok gyógyítója - gúnyolódott Qotho. - Vér a véremből, azt mondom, öld meg ezt a maegit és várd meg a szőrtelen embereket!

Dany elengedte a füle mellett a vérlovag kitörését. Ez az öreg, barátságos, vaskos asszony egyáltalán nem látszott maeginek.

- Hol tanultad a gyógyítást, Mirri Maz Duur?

- Előttem az anyám volt papnő és ő tanította meg nekem a dalokat és varázslatokat, amelyek a leginkább a Nagy Pásztor kedvére valók és azt, hogyan kell szent füstöt és kenőcsöket készíteni levelekből, gyökerekből és bogyókból. Amikor fiatalabb és szebb voltam, egy karaván nal elmentem Asshaiba az Árnyék mellett, hogy tanuljak a mágusaiktól. Sok földről érkeztek hajók Asshaiba, így sokáig maradtam és megtanultam távoli népek gyógyító tudományát. Egy Jogos Nhaiból való holdénekes megajándékozott a születés dalaival, egy asszony a te lovas népedből megtanított a fű, a kukorica és a ló varázslataira, egy mester a Napnyugati Földekről pedig felnyitott nekem egy holttestet és megmutatta a bőr alatt rejtőző összes titkot.

Ser Jorah Mormont közbevágott.

- Egy mester?

- Marwynnak nevezte magát - felelte az asszony a Közös Nyelven. - A tengerről. A tengeren túlról. A Hét Országból, azt mondta. Napnyugati Országokból. Ahol az emberek vasból vannak és a sárkányok uralkodnak. Ő tanította ezt a beszédet is.

- Egy mester Asshaiban - tűnődött el Ser Jorah. - Mondd, Papnő, mit viselt ez a Marwyn a nyakában?

- Egy láncot, amely olyan szoros volt, hogy majdnem megfojtotta, Vas Úr, s szemei sokféle fémből készültek.

A lovag Danyhez fordult.

- Csak az óvárosi Fellegvárban nevelkedett férfiak viselnek ilyen láncot - mondta -, ők pedig tényleg sokat tudnak a gyógyításról.

- Miért akarsz segíteni a khalomon?

- Minden ember egy nyáj, legalábbis nekünk így tanítják - felelte Mirri Maz Duur. - A Nagy Pásztor azért küldött engem a földre, hogy meggyógyítsam a bárányait, bárhol találom is őket.

Qotho erősen pofon vágta.

- Mi nem vagyunk bárány, maegi.

- Elég! - kiáltott rá Dany haragosan. - Ő az enyém! Nem engedem, hogy baja essék.

Khal Drogo felmordult:

- A nyílnak ki kell jönnie, Qotho.

- Igen, Nagy Lovas - felelte Mirri Maz Duur felhorzsolt arcát tapogatva. - A mellkasodat pedig ki kell mosni és össze kell varrni, különben a seb elfertőződik.

- Akkor csináld! - parancsolt rá Khal Drogo.

- Nagy Lovas! - válaszolt az asszony. - A szerszámaim és a főzeteim odabent vannak az isten házában, ahol a gyógyító hatalmak a legerősebbek.

- Én beviszlek, vér a véremből - ajánlotta fel Haggo.

Khal Drogo leintette.

- Nem kell egy férfi segítsége sem! - közölte kemény és büszke hangon. Támogatás nélkül felállt és mindegyikük fölébe tornyosult. A mellkasán tátongó sebből, ahol Ogo arakhja lemetszette a mellbimbóját, friss vér buggyant ki. Dany gyorsan mellé lépett.

- Én nem vagyok férfi - súgta oda neki -, tehát rám támaszkodhatsz.

Drogo a vállára tette hatalmas kezét. A lány átvette súlyának egy részét és megindultak a nagy sártemplom felé. A három vérlovag követte őket. Dany megparancsolta Ser Jorahnak és khasa harcosainak, hogy őrizzék a bejáratot és ügyeljenek, nehogy valaki felgyújtsa az épületet, míg odabent vannak.

Előszobák során haladtak keresztül a hagyma alatti magas központi terembe. Rejtett ablakokon át halvány fény világította meg a helyiséget odafentről. A döngölt sárpadlót birkabőrök borították.

- Oda - mondta Mirri Maz Duur és a masszív, kéken erezett kőoltárra mutatott, amelyet pásztorok és nyájaik faragott képei díszítettek. Khal Drogo ráfeküdt. Az asszony egy marék szárított levelet dobott a tűzbe. A terem illatos füsttel telt meg. - Jobb lesz, ha odakint várakoztok! - mondta a többieknek.

- Mi vér vagyunk a véréből - felelte Cohollo. - Itt várakozunk.

Qotho közelebb lépett Mirri Maz Duurhoz.

- Tudd, Bárányisten asszonya! Ha kárt teszel a khalban, ugyanúgy szenvedsz te is.

Elővette a nyúzókését és megmutatta a pengét az asszonynak.

- Nem fog kárt tenni benne. - Dany úgy érezte, megbízhat ebben az öreg, egyszerű arcú asszonyban. Végül is megmentette az erőszakoskodó harcosok kemény markából.

- Ha itt kell maradnotok, akkor segítsetek! - mondta Mirri a vérlovagoknak. - A Nagy Lovas túl erős nekem. Fogjátok szorosan, míg kihúzom a nyilat a testéből!

Hagyta, hogy köntöse rongyai a derekára hulljanak, ahogy kinyitott egy faragott ládát és üvegekkel, dobozokkal, késekkel meg tűkkel kezdett matatni. Amikor elkészült, letörte az éles nyílhegyet és kihúzta a vesszőt, közben pedig a Lhazareenok dallamos nyelvén kántált valamit. Forrásig melegített egy kancsó bort a tűz felett és a sebre locsolta. Khal Drogo szitkokat szórt rá, de nem mozdult. Nedves levelekkel kötözte be a nyílvessző ütötte sebet és a mellkasán éktelenkedő vágás felé fordult. Bekente valami halványzöld kenőccsel, s csak utána hajtotta vissza a bőrlebenyt a helyére. A khal összeszorította a fogait és elfojtott egy kiáltást. A papnő elővett egy ezüst tűt és egy orsó selyemfonalat és elkezdte bevarrni a sebet. Amikor végzett, vörös kenőcsöt kent a bőrre, levelekkel fedte le és az egész mellkasát rongyos szélű birkabőrbe bugyolálta.

- El kell mondanod az imát, amire megtanítalak és a birkabőrt tíz napon és tíz éjszakán át a helyén kell tartanod - mondta neki. - Lázad lesz, viszketni fog és egy nagy heg marad ott, miután meggyógyult.

Khal Drogo csilingelő csengettyűkkel felült.

- Én a sebeimről dalolok, bárányasszony. - Behajlította a karját és összeráncolta a homlokát.

- Ne igyál sem bort, sem pedig a mák tejét! - figyelmeztette. - Fájdalmaid lesznek, de a testednek erősnek kell maradnia, hogy meg tudjon küzdeni a mérgező szellemekkel.

- Én khal vagyok - felelte Drogo. - Köpök a fájdalomra és azt iszom, ami jólesik. Cohollo, hozd ide a mellényemet! - Az idősebb harcos elsietett.

- Az előbb - fordult Dany a csúnya Lhazareen asszonyhoz -, hallottam, hogy a születés dalairól beszéltél...

- A véres ágy minden titkát ismerem, Ezüst Úrnő és még sohasem veszítettem el egyetlen gyermeket sem - válaszolta Mirri Maz Duur.

- Az én időm nemsokára elérkezik - folytatta Dany. - Szeretném, ha mellettem lennél, amikor eljön, ha megteszed.

Khal Drogo nevetett.

- Életem holdja, ne kérj egy rabszolgát, hanem parancsolj neki! Úgy tesz, ahogy parancsolod neki. - Leugrott az oltárról. - Gyere, vérem! A csődörök szólítanak, ez a hely már csak hamu. Ideje lóra szállni.

Haggo követte a khalt ki a templomból, de Qotho egy kicsit lemaradt, hogy végigmérje Mirri Maz Duurt.

- Ne feledd, maegi, ahogy a khal érzi magát, úgy érzed majd magad te is!

- Ahogy mondod, lovas - felelte az asszony, miközben összeszedte a korsóit és üvegeit. - A Nagy Pásztor őrzi a nyájat.

TYRION

Hosszú, durván ácsolt kecskelábú fenyőfaasztalt állítottak fel a királyi út fölé magasodó dombon egy szilfa alatt és aranyterítővel takarták le. Lord Tywin itt, a pavilonja mellett fogyasztotta el vacsoráját legelőkelőbb lovagjaival és zászlóhordozó uraival. Hatalmas vörös és arany lobogója büszkén lobogott a fejük felett egy magas póznán.

Tyrion késve érkezett. A lába fájt a lovaglástól és igencsak savanyú képet vágott. Tökéletesen tudatában volt annak, milyen szórakoztató látványt nyújthat, ahogy felfelé totyog a domboldalban az apjához. Az aznapi menet hosszú és kimerítő volt. Úgy döntött, ma este tisztességesen lerészegedik. A nap lemenőben járt, a levegőben nyüzsögtek a repkedő szentjánosbogarak.

A szakácsok éppen a húsos fogást szolgálták fel: öt ropogósra sült bőrű szopós malac, mindegyikük szájában más-más gyümölcs. Az illattól összefutott a szájában a nyál.

- Bocsássatok meg - kezdte, miközben elfoglalta a helyét a padon a nagybátyja mellett.

- Talán jobban tenném, ha a halottaink eltemetését bíznám rád, Tyrion - mondta Lord Tywin. - Ha a csatába is olyan későn érkezel, mint az asztalhoz, a harc véget ér, mire odaérsz.

- Óh, egy-két parasztot biztosan meg tudsz menteni nekem, Apám - felelte Tyrion. - Nem kell túl sok, nem szeretnék mohónak tűnni.

Megtöltötte a boroskupáját és figyelte, ahogy az egyik felszolgáló lehasít egy szeletet a malacból. A ropogós bőr recsegett a kés alatt, a húsból pedig meleg szaft csorgott ki. Ez volt a leggyönyörűbb látvány, amiben Tyrionnak hosszú idő óta része volt.

- Ser Addam felderítői jelentették, hogy a Starkok serege dél felé indult az Ikrektől - közölte az apja, miközben a fatálját malacszeletekkel rakták meg. - Lord Frey katonái is csatlakoztak hozzájuk. Valószínűleg egynapi lovaglásra sincsenek tőlünk északra.

- Kérlek, Apa - szólalt meg Tyrion. - Éppen enni készülök.

- Talán nyugtalanít a gondolat, hogy szembe kell szállnod a Stark kölyökkel? Jaime bátyád alig várná, hogy összecsapjanak.

- Én szívesebben csapnék össze ezzel a malaccal. Robb Stark közel sem ilyen lágy és sohasem volt ilyen jó illata.

Lord Lefford, a savanyú képű madár, aki a raktárakért és a készletekért felelt, előrehajolt.

- Remélem, a vadembereid nem osztoznak a vonakodásodban, mert ha igen, akkor csak elpocsékoltuk a jó acélt rájuk.

- A vadembereim remekül fogják hasznosítani az acélodat, uram - felelte Tyrion. Amikor közölte Lefforddal, hogy fegyverekre és páncélra van szüksége ahhoz, hogy felszerelhesse a háromszáz embert, akiket Ulf hozott le a hegyekből, az úgy megdöbbent, mintha arra kérte volna, hogy adja át nekik szűz lányait egy kis szórakozásra.

Lord Lefford rosszalló pillantást vetett rá.

- Láttam ma azt a nagydarab szőröset, azt, amelyik ragaszkodott hozzá, hogy kettő legyen neki a nehéz, kettős acél pengéjű, fekete csatabárdokból.

- Shagga mindkét kezével szívesen öl - jegyezte meg Tyrion, miközben egy tálon gőzölgő malachúst tettek elé.

- Még mindig ott van a hátára szíjazva a fabaltája.

- Shagga azon a véleményen van, hogy három fejsze még kettőnél is jobb - Tyrion hüvelyk- és mutatóujjával belenyúlt a sótartóba és jó adag sót szórt a húsára.

Ser Kevan is előrehajolt.

- Az a gondoltunk támadt, hogy téged, meg a vadembereidet teszünk az első sorba, ha elkezdődik a csata.

Ser Kevannak ritkán „támadt olyan gondolata", ami Lord Tywinnak nem jutott már előbb eszébe. Tyrion éppen felnyársalt egy húsdarabot a tőre hegyére és a szájához emelte. Most leengedte.

- Az első sorba? - ismételte kétkedőn. Vajon nemes atyjában új tisztelet ébredt Tyrion képességei iránt, vagy elhatározta, hogy végre megszabadul kellemetlen ivadékától? Tyrionnak az volt a

baljós sejtése, hogy tudja a választ.

- Elég vérengzőnek tűnnek.

- Vérengzőnek? - Tyrion azon kapta magát, hogy úgy szajkózza nagybátyja szavait, mint egy betanított madár. Az apja őt figyelte és méregette, alaposan megfontolta minden szavát. - Hadd meséljem el, milyen vérengzőek! Tegnap éjjel az egyik Holdtestvér leszúrt egy Kővarjat egy kolbász miatt. Ezért ma, miközben tábort vertünk, három Kővarjú elkapta a fickót és elvágták a torkát. Lehet, hogy abban reménykedtek, hogy visszakapják a kolbászt, ezt nem tudom megmondani. Bronnak sikerült Shaggát visszatartania attól, hogy lecsapja a halott ember farkát, ami szerencsés dolog, de Ulf még így is vérdíjat követel, amit persze Conn és Shagga nem hajlandó kifizetni.

- Ha a katonákban nincs meg a szükséges fegyelem, az a parancsnok hibája - szólalt meg az apja.

A bátyja, Jaime mindig rá tudta venni az embereket, hogy vakon kövessék és ha kell, meghaljanak érte. Tyrionban nem volt meg ez az adottság. Ő arannyal vásárolta meg a hűséget, a tiszteletet pedig a nevével kényszerítette ki.

- Azt akarod mondani, uram, hogy egy nagyobb ember esetleg félelmet plántálhatna beléjük?

Lord Tywin Lannister az öccséhez fordult.

- Ha a fiam emberei nem engedelmeskednek neki, akkor az él talán mégsem a legmegfelelőbb hely a számára. Bizonyára sokkal jobban érezné magát, ha hátul maradna, a szekereinkre vigyázva.

- Ne tegyél szívességet nekem, Apám! - vágott vissza mérgesen. - Ha nincs más parancsnokságod a számomra, vezetem az élet.

Lord Tywin egy darabig figyelmesen tanulmányozta törpe fiát.

- Egy szót sem szóltam parancsnokságról. Ser Gregor alatt fogsz szolgálni.

Tyrion bekapott egy falat malachúst, rágta egy ideig, majd dühösen kiköpte.

- Tulajdonképpen nem is vagyok éhes - közölte és ügyetlenül lemászott a padról. - Kérlek, bocsássatok meg nekem, uraim!

Lord Tywin bólintott felé, jelezve, hogy elmehet. Tyrion sarkon fordult és elvonult. A hátán érezte a tekintetüket, ahogy lefelé kacsázott a dombról. Harsány nevetés hallatszott mögüle, de nem nézett vissza. Remélte, hogy mindannyian megfulladnak a szopós malacaiktól.

A beköszöntő alkony minden lobogót feketére színezett. A Lannisterek tábora több mérföld hosszan nyúlt el a folyó és a királyi út között. Az emberek, a lovak és a fák között nem volt nehéz eltévedni, Tyrionnak sikerült is. Elhaladt legalább egy tucat hatalmas pavilon és vagy száz tábortűz mellett. Szentjánosbogarak keringtek a sátrak között, mint kóbor csillagok. Fokhagymás kolbász fűszeres és zamatos illata csapta meg az orrát. Olyan csábító volt, hogy üres gyomra hangosan korogni kezdett. A távolban hangokat hallott, amelyek valami trágár dalt üvöltöztek. Egy kuncogó asszony szaladt el mellette. A sötét köpönyeg alatt meztelen volt. Részeg üldözője meg-megbotlott a gyökerekben. Kicsivel lejjebb két lándzsás állt egymással szemben egy vékony csermely két oldalán és a támadást-védést gyakorolták a gyérülő fényben. Csupasz mellkasuk fénylett az izzadságtól.

Senki nem figyelt rá. Senki sem szólította meg. Senki nem törődött vele egy fikarcnyit sem. A Lannister házra felesküdött emberekkel volt körülvéve, hatalmas, húszezres sereggel, mégis egyedül volt.

Amikor meghallotta Shagga mély, morajló röhögését az éjszakában, követte a hangot és eljutott a Kővarjak kis zugába, amit lefoglaltak maguknak az éjszakából. Conn, Coratt fia egy söröskorsót lóbált.

- Félember Tyrion! Gyere, ülj a tüzünk mellé és oszd meg a Kővarjak ételét! Szereztünk egy ökröt.

- Látom, Conn, Coratt fia. - A hatalmas, vörös testet pattogó tűz fölé akasztották és akkora nyársat vertek át rajta, mint egy kisebb fa. Valószínűleg tényleg egy kis fa volt. Vér és szaft csepegett a tűzbe, ahogy két Kővarjú forgatta a húst. - Köszönöm. Küldjetek értem, ha az ökör megsült! - Ahogy elnézte, erre akár a csata előtt sor kerülhet. Továbbment.

Minden klánnak saját tábortüze volt. A Feketefülűek nem ettek együtt a Kővarjakkal, a Kővar-

jak nem ettek együtt a Holdtestvérekkel és senki sem evett együtt a Megégetettekkel. A szerény sátor, amit nagy nehezen kicsikart Lord Lefford raktárából, a négy tűz által körülhatárolt terület közepén állt. Tyrion ott találta Bronnt, amint éppen egy tömlő boron osztozott az új szolgákkal. Lord Tywin küldött neki egy lovászt és egy szolgálót, hogy gondoskodjon a mindennapi szükségleteiről, sőt még ahhoz is ragaszkodott, hogy fegyverhordozót fogadjon. Egy kis tábortűz parazsa mellett ücsörögtek. Egy lány is volt velük, karcsú, sötéthajú, külsőre nem több tizennyolcnál. Tyrion tanulmányozta egy pillanatig az arcát, majd észrevette a szálkákat a hamuban.

- Mit ettetek?

- Pisztrángot, uram - felelte a lovásza. - Bronn fogta őket.

Pisztráng, gondolta. Szopós malac. A fene vigye el az apámat! Korgó gyomorral, gyászosan bámult a maradványokra.

Fegyverhordozója, egy Podrick Payne névvel megvert fiú lenyelt mindent, amit mondani akart. A kölyök távoli unokatestvére volt Ser Ilyn Payne-nek, a király hóhérának... és majdnem olyan hallgatag is volt, bár nem a nyelve hiánya miatt. Tyrion egyszer kidugatta vele, csak hogy megbizonyosodjék róla.

- Egyértelműen nyelv - mondta neki. - Egy napon kénytelen leszel megtanulni a használatát is.

Jelenleg nem volt türelme hozzá, hogy megpróbáljon valami gondolatot kicsikarni a fiúból, akiről egyébként azt gyanította, hogy valami ízetlen tréfaként sózták a nyakába. Tyrion ismét a lány felé fordította a figyelmét.

- Ő az? - kérdezte Bronnt.

A lány kecsesen felállt és lenézett rá szédítő, öt vagy még több lábnyi magasságából.

- Igen ő az, uram és beszélni is tud, ha óhajtod.

A törpe félrebillentette a fejét.

- Tyrion vagyok a Lannister házból. Az emberek Ördögfiókának hívnak.

- Az anyám Shae-nak nevezett el. Az emberek... gyakran hívnak.

Bronn nevetett és Tyrion sem állta meg mosoly nélkül.

- Irány a sátor, Shae, ha volnál olyan kedves! - felemelte a bejárat ponyváját és tartotta a lánynak. Odabent letérdelt, hogy meggyújtson egy gyertyát.

Egy katona élete nem volt teljesen híján bizonyos örömöknek. Ahol csak tábort ver az ember, biztos, hogy megjelennek a táborok követői. Az aznapi menet végeztével Tyrion visszaküldte Bronnt, hogy keressen neki egy valószínűsíthető szajhát.

- Olyasvalakinek örülnék a legjobban, aki viszonylag fiatal és olyan csinos az arca, amilyet csak találsz - utasította. - Azt sem bánom, ha idén már fürdött egyszer. Ha nem, fürdesd meg! Ne felejtsd el megmondani neki, ki vagyok és figyelmeztesd rá, mi vagyok! - Jyck nem mindig vette a fáradságot, hogy ezt megtegye. A pillantás, amit néha észrevett a lányok szemében, amikor először meglátták az ifjú lordot, akinek kényére-kedvére felbérelték őket... ezt a pillantást Tyrion Lannister nem kívánta többé meglátni.

Felemelte a gyertyát és szemügyre vette a lányt. Bronn elég jól választott: őzikeszemű, karcsú teremtés volt, apró, kemény mellekkel, a mosolya pedig felváltva volt szégyenlős, szemtelen és gonosz. Tetszett neki.

- Levegyem a köntösömet, uram? - kérdezte a lány.

- A maga idejében. Szűz vagy, Shae?

- Ahogy óhajtod, uram - felelte illedelmesen.

- Azt óhajtom, hogy mondd meg az igazat, leányzó!

- Rendben, de akkor kétszer annyiba fog kerülni.

Tyrion úgy érezte, nagyszerűen kijönnek majd egymással.

- Lannister vagyok. Aranyam van bőven, nagylelkűnek fogsz találni... de én többet szeretnék tőled, mint ami a lábaid között van, bár azt is szeretném. Megosztod velem a sátramat, bort töltesz nekem, nevetsz a tréfáimon, kidörzsölöd a fájdalmat a lábaimból minden nap végén... és tartsalak meg bár egy napig, vagy egy évig, amíg együtt vagyunk, nem fogadsz más férfit az ágyadba.

- Elég tisztességes ajánlat. - Lenyúlt, megfogta durva szövésű, vékony köntöse szegélyét, egyet-

len sima mozdulattal lehúzta a fején át és félrehajította. Semmi más nem volt alatta, csak Shae.

- Ha nem teszi le azt a gyertyát, az uram meg fogja égetni az ujját.

Tyrion letette a gyertyát, megfogta a lány kezét és gyengéden magához vonta. A lány lehajolt, hogy megcsókolja. A szájának méz- és lóhereillata volt, ügyes és gyakorlott ujjai pedig hamar megtalálták ruhájának gombjait.

Amikor belehatolt, a lány gyengéd suttogással és apró, szaggatott, kéjes nyögésekkel fogadta. Tyrion gyanította, hogy csak színlelte a gyönyört, de olyan jól csinálta, hogy nem számított. Ennyi igazságra még ő sem vágyott.

Szüksége volt a lányra, ébredt rá Tyrion később, ahogy Shae csendben feküdt a karjában. Rá, vagy valaki hozzá hasonlóra. Már vagy egy éve nem volt asszonnyal, amióta elindult Deresből bátyja és Robert király társaságában. Holnap, vagy az azt követő napon akár meg is halhat és ha így lesz, szívesebben fekszik a sírba Shae-ről, mint mondjuk nemes atyjáról, Lysa Arrynról vagy Catelyn Starkról álmodva.

Érezte a lány melleit a karjához préselődni, ahogy ott feküdt mellette. Jó érzés volt. Egy dal töltötte be a gondolatait. Halkan, lágyan fütyörészni kezdett.

- Mi ez, uram? - kérdezte Shae félálomban.

- Semmi - felelte. - Egy dal, amit kisfiúkoromban tanultam, ez minden. Aludj csak, kedvesem.

Amikor lehunyta a szemeit, a légzése pedig méllyé és egyenletessé vált, Tyrion kicsusszant alóla, óvatosan, hogy ne ébressze fel. Meztelenül kilopózott, átlépett a fegyverhordozóján és megkerülte a sátrat, hogy vizeljen egyet.

Bronn keresztbevetett lábbal üldögélt egy gesztenyefa alatt, a kikötött lovak közelében. Ébren volt és a kardját élesítette éppen. A zsoldos, úgy látszott, sohasem alszik, más rendes emberekkel ellentétben.

- Hol találtad ezt a lányt? - kérdezte tőle Tyrion pisilés közben.

- Egy lovagtól vettem el. Nem nagyon akarta odaadni, de a neved hallatán meggondolta magát... no meg a torkához nyomott tőröm is segített egy kicsit.

- Pompás - jegyezte meg Tyrion szárazon, miközben lerázta az utolsó cseppeket. - Ha jól emlékszem, arra kértelek, hogy találj nekem egy szajhát, nem arra, hogy szerezz nekem egy ellenséget.

- A csinosak mind foglaltak voltak - közölte Bronn. - Szívesen visszaviszem, ha inkább egy fogatlan banyát szeretnél.

Tyrion közelebb bicegett hozzá.

- Nemes atyám ezt arcátlanságnak nevezné és a bányákba küldene a szemtelenségedért.

- Akkor szerencsém van, hogy nem az apád vagy - felelte Bronn. - Láttam egyet, amelyiknek kelések borították az orrát. Őt szeretnéd?

- Micsoda, hogy összetörjem a szívedet? - vágott vissza Tyrion. - Megtartom Shae-t. Nem jegyezted meg véletlenül annak a lovagnak a nevét, akitől elvetted? Nem szeretnék mellette küzdeni a csatában.

Bronn egy macska fürgeségével és kecsességével felpattant és megfordította a kardját a kezében.

- Én leszek melletted a csatában, törpe!

Tyrion bólintott. Az éjszakai levegő langyosan simogatta csupasz bőrét.

- Tegyél róla, hogy túléljem ezt a csatát és megnevezheted a jutalmadat.

Bronn jobb kezéből a balba hajította át a kardot és próbaképpen tett egy vágást.

- Ki akarná megölni az olyanokat, mint te?

- Például nemes atyám. Az első sorba tett.

- Én ugyanezt tettem volna. Kis ember nagy pajzzsal. Az íjászok megőrülnek tőled.

- Különös módon felvidít, amit mondasz - jegyezte meg Tyrion. - Biztosan megbolondultam.

Bronn a hüvelyébe dugta a kardját.

- Kétségkívül.

Amikor Tyrion visszatért a sátrába, Shae felkönyökölt és álmosan duruzsolni kezdett:

- Felébredtem, de az uram nem volt sehol.

- Az urad visszatért - becsusszant melléje.

A lány keze satnya lábai közé tévedt és felfedezte, hogy kemény.

- Igen, vissza - suttogta és simogatni kezdte.

Tyrion megkérdezte a férfiról, akitől Bronn elvette, s ő egy jelentéktelen ifjú lovag fiatalabbik fegyverhordozóját nevezte meg.

- Nem kell tartanod a hozzá hasonlóktól, uram - mondta a lány, mialatt az ujjai fürgén dolgoztak a farkánál. - Kis ember.

- Könyörgöm, én mi vagyok? - kérdezte Tyrion. - Talán óriás?

- Óh, igen - dorombolt Shae -, az én Lannister óriásom.

Akkor meglovagolta, és a törpe egy rövid ideig maga is majdnem elhitte a hazugságot. Tyrion mosolyogva aludt el...

...és trombiták harsogására ébredt a sötétben. Shae a vállánál fogva rázta.

- Uram! - suttogta. - Ébredj, uram! Félek.

Tyrion kábultan felült és félrehajtotta a takarót. A kürtök az éjszaka kellős közepén szólaltak meg, vadul és sürgetően, s azt rikoltották: *siess, siess, siess.* Kiáltásokat hallott, lándzsák zörgését, lovak nyerítését, bár még semmilyen hang nem jelzett csatát.

- Apám trombitái - szólalt meg. - Harci gyülekező. Azt hittem, Stark még egy napi járóföldre van innét.

Shae kétségbeesetten megrázta a fejét. A szeme tágra nyílt és fehér volt.

Tyrion nyögve feltápászkodott és a fegyverhordozója után kiáltozva kiszaladt a sátorból. Halvány ködgomolyagok úsztak az éjszakában, mint hosszú ujjak a folyó felől. Emberek és lovak botorkáltak a hajnal előtti hidegben, nyergeket szíjaztak fel, szekereket pakoltak meg, tüzeket oltottak ki. A trombiták megint megszólaltak: *siess, siess, siess!* Lovagok lendültek felhorkanó csatamének hátára, a gyalogosok pedig rohanás közben csatolták fel a kardjukat. Amikor megtalálta Podot, a fiú halkan horkolt. Tyrion élesen megbökte a bordái közt a lábujjával.

- A páncélomat! - szólt rá. - Igyekezz!

Bronn ügetett elő a ködből, már páncélban és lóháton, fején ütött-kopott sisakjával.

- Nem tudod, mi történt? - kérdezte tőle Tyrion.

- A Stark kölyök titokban idáig lopózott - felelte Bronn. - Leosont a királyi úton az éj leple alatt és a sereg most alig egy mérföldre van innét északra. Éppen csatasorba áll.

Siess, harsogtak a trombiták, *siess, siess, siess!*

- Intézkedj, hogy a klánok készen álljanak! - Tyrion visszabújt a sátorba. - Hol vannak a ruháim? - vakkantott Shae-re. - Ott. Nem, a bőrt, a fene vigye el! Igen. Hozd a csizmámat!

Mire felöltözött, a fegyverhordozója előkészítette a páncélt, amit talált. Tyrion egyébként remek páncélöltözet tulajdonosa volt, amelyet mesteri módon külön az ő torz testéhez készítettek. Sajnos a vért Kaszter Hegy biztonságban pihent, míg ő maga itt volt a legnagyobb veszély kellős közepén. Be kellett érnie a Lord Lefford szekereiről összeszedegetett maradékokkal: egy sodronyinggel, egy posztósapkával, egy halott lovag nyakvédőjével, kesztyűjével és hegyes acél csizmáival. Némelyik díszes volt, némelyik egyszerű. Nem volt két darab, amelyik passzolt, vagy úgy illett volna rá, ahogy kell. Mellvértjét nagyobb emberre tervezték, túlméretezett fejére pedig hatalmas, vödör formájú sisakot találtak, a tetején jó lábnyi hosszú háromszögletű szegeccsel.

Shae segített Podnak a csatokkal és kapcsokkal.

- Ha meghalok, sirass meg! - mondta Tyrion a szajhának.

- Honnét fogod tudni, megtettem-e? Halott leszel!

- Tudni fogom.

- Rólad el is hiszem - Shae a fejébe húzta a sisakot, Pod pedig a nyakvédőhöz rögzítette. Tyrion felcsatolta az övét, amely súlyos volt rövid kardjától és tőrétől. Addigra a lovász elővezette a lovát, egy ijesztő, barna gebét, amely ugyanúgy fel volt vértezve, mint ő maga. Segítségre volt szüksége, hogy nyeregbe tudjon ülni, úgy érezte, legalább két tonnát nyom. Pod felnyújtotta neki a pajzsát, egy óriási, masszív, acélpántokkal megerősített vasfa táblát. Végül a csatabárdját nyomták a kezébe. Shae hátralépett és végignézett rajta.

- Az uram félelmetesen fest.

- Az urad úgy fest, mint egy törpe szedett-vedett páncélban - válaszolta Tyrion savanyúan -, de azért köszönöm a kedvességedet. Podrick, ha a csata menete rosszra fordul a számunkra, épségben kíséred haza a hölgyet! - Tisztelgett neki a fejszéjével, megfordította a lovát és elügetett. A gyomra helyén ökölnyi gombócot érzett, ami úgy szorított, hogy már fájt. Mögötte a szolgái sietve nekiláttak lebontani a sátrát. Keleten halvány vörös ujjak jelentek meg az égen, ahogy a nap a látóhatár fölé emelkedett. A nyugati égbolt mélybíbor színű volt, még mindig csillagok pettyezték. Tyrion eltűnődött, vajon ez lesz-e az utolsó napfelkelte, amit lát... és hogy a tűnődés gyávaságot jelent-e. Jaime bátyja elmerengett-e valaha a halálról ütközet előtt?

A messzeségben egy harci kürt szólalt meg olyan mély, gyászos hangon, amelytől megfagyott a lélek. A klántagok felmásztak nyeszlett hegyi lovaikra, s közben szitkokat és durva tréfákat kiáltoztak. Sokuk részegnek látszott. A felkelő nap már kezdte elolvasztani a lebegő ködfoszlányokat, amikor Tyrion elindult velük. A kevéske fű, amit a lovak meghagytak, csillogott a harmattól, mintha valami arra járó isten szétszórt volna egy zsák gyémántot a földön. A hegyi emberek felsorakoztak mögötte, minden klán a saját vezére után vonulva.

A hajnali fényben Lord Tywin Lannister serege kinyílt, mint egy fénylő tövisű vasrózsa.

A középső csapatot a nagybátyja vezette. Ser Kevan a királyi út felett állította fel a katonáit. A gyalogos íjászok három hosszú sorban fejlődtek fel az úttól keletre és nyugatra, övükről teli tegezek lógtak. Nyugodtan álltak és felajzották az íjakat. Közöttük a lándzsások alkottak négyszögeket, mögöttük a dárdával, karddal és csatabárddal felfegyverzett gyalogság sorakozott fel. Felesküdött csatlósaikkal együtt vagy háromszáz nehéz páncélos lovag vette körül Ser Kevant, Lefford, Lydden és Serrett zászlósurakat.

A jobbszárnyat teljes mértékben lovasság alkotta, mintegy négyezer, súlyos páncélba öltözött ember. A lovagok több mint háromnegyedét oda összpontosították, mint valami roppant acélöklöt. A parancsnokuk Ser Addam Marbrand volt. Tyrion látta kibomló lobogóját, amikor a zászlóvivő kirázta: narancssárga és füstszínű égő fa. Mögötte Ser Flement bíbor egyszarvúját, Crakehall csíkos vadkanját, Swyft törpekakasát és más címereket lengetett a szél.

Apja a dombon foglalt állást, ahol aludt. Körülötte várakozott a tartalék: hatalmas erő, fele lóháton, fele gyalogosan, mintegy ötezer ember. Lord Tywin majdnem mindig a tartalék parancsnokságát választotta. A magasabb területekre vonult, figyelte, ahogy a csata kibontakozik alatta, majd ott és akkor vetette be a katonáit, ahol és amikor a legnagyobb szükség volt rájuk.

Nemes atyja még ilyen messziről is ragyogó látványt nyújtott. Tywin Lannister harci páncélja mögött még Jaime fia aranyozott felszerelése is elbújhatott. Hatalmas palástját számtalan réteg aranyselyemből varrták, olyan súlyos volt, hogy még roham közben is alig-alig mozdult meg és olyan nagy, hogy ha nyeregbe szállt, betakarta vele csataménje hátsó fertályát. Akármilyen csat nem tartotta volna a helyén ezt a tömeget, így a köpönyeget egy pár miniatűr nősténysyoroszlán rögzítette, amelyek úgy kuporogtak a vállain, mintha ugrani készülnének. Uruk, egy pompázatos sörényű hím Lord Tywin sisakja tetején trónolt és egyik mancsa a levegőt karmolta, miközben üvöltött. Mindhárom oroszlánt aranyból készítették és a szemük helyén rubintot viseltek. Páncélja nehéz, sötétvörösre lakkozott acélvértezet volt, lábvértjét és kesztyűit bonyolult aranymintázat díszítette. Kerek váll-lemezei aranyló napfelkeltét ábrázoltak, minden kapocs aranyozott volt, a vörös acélt pedig olyan fényesre csiszolták, hogy szinte lángolt a felkelő nap fényében.

Tyrion már hallotta az ellenség dobjainak dübörgését. Eszébe jutott Robb Stark, ahogy utoljára látta őt apja magas székében Deres Nagy Csarnokában, kezében csupasz és fénylő karddal. Eszébe jutott, hogyan vetették rá magukat a rémfarkasok az árnyékból, és hirtelen megint maga előtt látta őket, ahogy vicsorognak és harapnak, látta a képébe villanó borotvaéles fogukat. Vajon a fiú a háborúba is elhozza a farkasait? A gondolattól nyugtalanság fogta el. Az északiak biztosan kimerültek a hosszú menetelés és az álmatlanul töltött éjszaka után. Tyrion eltűnődött, vajon a fiú mire gondolt. Arra számított, hogy meglepi őket, míg alszanak? Erre bizony kevés esélye volt. Sok mindent el lehetett mondani Tywin Lannisterről, de azt nem, hogy ostoba lett volna.

Az elővéd a bal oldalon gyülekezett. Először a lobogót látta meg: három fekete kutya sárga me-

zőben. Alatta Ser Gregor ült a leghatalmasabb lovon, amit Tyrion valaha látott. Bronn egy pillantást vetett rá és felmordult.

- Mindig egy nagy embert kövess a csatában!

Tyrion keményen rámeredt.

- Ugyan miért?

- Mert remek célpontot nyújtanak. Az ott az ellenség összes íjászának a figyelmét magára fogja vonni.

Tyrion elnevette magát, új megvilágításban kezdte látni a Hegyet.

- Bevallom, ebből a szemszögből még nem vizsgáltam meg a dolgot.

Clegane-t nem vette körül semmiféle pompa vagy csillogás. A páncélja tompa, szürke acél volt, amelyet megviselt a sok használat és sem címer, sem díszítés nem látszott rajta. A kardjával, egy hatalmas, kétkezes pallossal mutogatta az embereknek a pozícióikat, úgy lengetve azt egyik kezében, ahogy más ember egy tőrrel tenné.

- Ha valaki futni próbál, magam vágom le! - mennydörögte éppen, amikor meglátta Tyriont. - Ördögfióka! Menj balra! Tartsd a folyót, ha tudod!

A balszárny balszárnya. Ha át akarják karolni őket, a Starkoknak olyan lovakra lesz szükségük, amelyek képesek a vízen futni. Tyrion megindult a folyópart felé az embereivel.

- Nézzétek! - kiáltotta és előremutatott a fejszéjével. - A folyó.

A víz felszínét még mindig sápadt ködtakaró borította, s alatta kavargott a sötétzöld áramlat. Sekély és iszapos volt vízinövényekkel borítva. - Az a folyó a miénk. Történjék bármi, maradjatok a víz közelében! Soha ne tévesszétek szem elől! Ne engedjétek az ellenséget magunk és a folyó közé! Ha bemocskolják a vizünket, csapjátok le a pöcsüket és etessétek meg a halakkal!

Shagga mindkét kezében fejszét tartott. Most összecsapta őket a feje fölött.

- Félember! - kiáltotta. Más Kővarjak is felvették a kiáltást, majd a Feketefülűek és a Holdtestvérek is. A Megégetettek nem kiabáltak, de ők is összeütötték kardjaikat és lándzsáikat. - Félember! Félember! Félember!

Tyrion körbefordult a lovával, hogy megvizsgálja a terepet. A talaj lejtős és egyenetlen volt itt, puha és sáros a folyó közelében, enyhén emelkedett a királyi út felé, azon túl pedig, kelet felé, sziklás volt és töredezett. A domboldalakban nőtt néhány fa, de a terület legnagyobb részét letarolták és bevetették. Szíve a dobok ütemét verte a mellkasában és a cserzett bőr, meg az acél rétegei alatt a homlokán hideg veríték csorgott. Ser Gregort figyelte. A Hegy fel-alá lovagolt a vonal előtt, ordítozott és hevesen gesztikulált. Ez a szárny is csak lovasságból állt, ám míg a jobb oldal lovagok és nehézlándzsások acélökle volt, az első éket a nyugat söpredéke alkotta: lovas íjászok bőrzekében, fegyelmezetlen szabadlovasok és zsoldosok nyüzsgő tömege, kaszákkal és apjuk rozsdás kardjával felfegyverzett mezei munkások igavonó lovakon, félig kiképzett fiúk Lannisportból... és Tyrion a hegyi klánok harcosaival.

- Varjúeledel - morogta mellette Bronn, hangot adva Tyrion gondolatának. Csak bólintani tudott rá. Nemes atyjának talán elment az esze? Nincsenek lándzsások, túl kevés az íjász, alig egy maroknyi lovag, rosszul felszerelt és páncél nélküli emberek, akiknek egy eszetlen vadállat parancsol, aki a haragja után megy... hogyan képzelhette az apja, hogy a hadsereg e paródiája majd megvédi a balszárnyát?

Nem maradt ideje ezen töprengeni. A dobok már olyan közel voltak, hogy az ütem bekúszott a bőre alá és rángatózni kezdett tőle a karja. Bronn előhúzta a kardját és az ellenség egyszerre csak ott volt előttük, elözönlötték a dombtetőket és kimért, ütemes léptekkel nyomultak előre a pajzsok és lándzsák fala mögött.

Az ördög vigye el, ezt nézd meg, gondolta Tyrion, bár tudta, hogy az apjának több embere van a mezőn. A kapitányok páncélozott csatalovakon ülve vezették őket, mellettük zászlóvivők lovagoltak a lobogóikkal. Megpillantotta a szarvaserdeiek jávorszarvasbikáját, a Karstarkok felkelő napját, Lord Cerwyn csatabárdját, a Gloverek páncélos öklét... és Frey kék ikertornyait a szürke mezőben. Ennyit apja bizonyosságáról, hogy Lord Walder nem mozdul majd. A Stark ház fehér lobogója mindenfelé látszott, a szürke rémfarkasok mintha rohantak és ugráltak volna, ahogy a zászlók lo-

bogtak és kavarogtak a szélben a magas rudak végén. „Hol lehet a fiú?", tűnődött Tyrion.

Felharsant egy harci kürt. Haroooooooooooooooooooooooooooooooooo, vonította. A hangja olyan hosszú, mély és vérfagyasztó volt, mint a hideg északi szél. A Lannisterek trombitái ércesen és kihívón feleltek rá: da-DA-da-DA, da-DAAAAAAAAA, de Tyrionnak úgy tűnt, mintha valahogy vékonyabban, nyugtalanabbul zengenének. Érezte, hogy a gyomra remeg az izgatottságtól, émelygő, folyékony érzés volt. Remélte, hogy nem a rosszullétbe fog belepusztulni.

Amint a kürtök elhallgattak, sziszegés töltötte be a levegőt. Nyílvesszők felhője röppent a magasba jobbról, ahol az íjászok álltak az út mellett. Az északiak futni kezdtek, üvöltve közeledtek feléjük, a Lannisterek nyilai azonban úgy hullottak rájuk, mint az égi áldás, százával, ezrével és a csatakiáltásokat sikolyok váltották fel, ahogy az emberek megtántorodtak és összeestek. Addigra már a levegőben volt a következő felhő, az íjászok pedig a harmadik vesszőt illesztették az idegre.

A trombiták megint felharsantak, da-DAAAAA, da-DAAAAA, da-Da, da-DA, da-DAAAAAAAAAA. Ser Gregor meglengette rettenetes kardját, egy parancsot üvöltött és ezernyi torok üvöltött vissza rá. Tyrion megsarkantyúzta a lovát, még egy hanggal erősítette a hangzavart és az elővéd megindult.

- A folyó! - kiáltott oda a klántagoknak menet közben. - Ne feledjétek, maradjatok a folyónál!

Még mindig az élen volt, amikor könnyű vágtába váltottak, Chella azonban vérfagyasztó ordítást hallatott és elvágtatott mellette, Shagga pedig szintén felüvöltött és követte a nőt. A klánok utánuk eredtek, porral fedve be Tyriont.

Az ellenfél lándzsásai félhold alakzatba rendeződtek velük szemben. A kettős sündisznó hátán acéltüskék hemzsegtek és a katonák a Karstarkok felkelő napjával díszített magas pajzsok mögött várakoztak. Gregor Clegane érte el őket először ék-alakzatban rohamozó veteránjai élén. A lovak fele az utolsó pillanatban visszarettent és megtörte a rohamot a lándzsák sora előtt. A többi elpusztult, ahogy az éles acéltüskék a mellkasukba vágódtak. Tyrion tucatnyi embert látott elesni. A Hegy csődöre felágaskodott és kirúgott vasalt patkójával, amikor egy horgos lándzsahegy végigszántott a nyakán. Az állat őrülten az első sorra vetette magát. Minden irányból lándzsák döftek feléje, de a pajzsok fala beomlott a súlya alatt. Az északiak igyekeztek félrehúzódni a paripa haláltusájának közeléből. Amikor a ló vért horkantva és utolsó, vörös leheletével a levegőt harapdálva elesett, a Hegy sértetlenül állt fel és kétkezes pallosával vagdalkozni kezdett maga körül.

Mielőtt a pajzsok összezáródhattak volna, Shagga a résbe vetette magát, más Kővarjakkal a nyomában. Tyrion elkiáltotta magát:

- Megégetettek! Holdtestvérek! Utánam!

A legtöbbjük azonban már előtte volt. Egy pillanatra látta Timettet, Timett fiát, amint leugrik összeroskadó lováról, megpillantott egy Karstark lándzsára felnyársalt Holdtestvért és figyelte, ahogy Conn lova egyetlen rúgással szétzúzza egy ember bordáit. Nyílzápor csapott le rájuk. Nem tudta, honnét érkezett, de egyformán hullott Starkra és Lannisterre lepattanva a páncélról, vagy mélyen a húsba vágódva. Tyrion a feje fölé kapta a pajzsát és elbújt alatta.

A sündisznó megingott, az északiak visszavonultak a lovasroham hatására. Tyrion meglátta Shaggát, amint telibe kapja egy lándzsás mellkasát, amikor a bolond nekirohan. Látta, hogy a fejsze átszakít sodronyinget, bőrmellényt, izomzatot és tüdőt. A katona állva halt meg, a fejsze feje beleszorult a mellkasába, de Shagga továbbvágtatott, kettéhasított egy pajzsot a bal kezében tartott csatabárddal, miközben a holttest ernyedten himbálózott és pattogott a jobbjában. A halott ember végül lecsúszott. Shagga összecsapta a két bárdot és felüvöltött.

Addigra az ellenség rajta volt és Tyrion számára a csatatér a lovát körülvevő néhány lábnyi területre zsugorodott. Egy fegyveres a mellkasa felé suhintott. A fejsze meglendült a kezében és félreütötte a lándzsát. A katona hátratáncolt egy újabb támadásra, de Tyrion megsarkantyúzta a lovát és keresztülgázolt rajta. Bronnt három ellenség vette körül. Az első lándzsának, ami célba vette, lecsapta a hegyét, a kardja pedig visszafelé felhasította egy másik arcát.

Egy elhajított lándzsa süvített Tyrion felé balról, és tompa csattanással fúródott a pajzsába. Megpördült és a dobó után iramodott, az azonban felemelte saját pajzsát a feje fölé. Tyrion megkerülte, miközben fejszecsapásokat zúdított a fára. Tölgyfaszilánkok repültek szerteszét, míg végül az

északi megcsúszott és elveszítette a talajt a lába alól. Hanyatt fekve elterült a földön a pajzsa alatt. Tyrion így már nem érte el a fejszéjével, lekászálódni pedig túl bonyodalmas lett volna, tehát otthagyta és egy másik ellenség után vetette magát. Nagy ívben lendítette meg a fejszét, hátulról kapta el a fickót. A becsapódás ereje egy pillanatra elzsibbasztotta a karját. Pillanatnyi szünethez jutott. Megfékezte a lovat és körülpillantott a folyó után kutatva. Ott volt, közvetlenül jobbra tőle. Valahogy megfordult a küzdelem hevében.

Egy Megégetett húzott el mellette a lova nyakára borulva. Egy dárda behatolt a gyomrán és a hátán jött ki. Tyrion már nem segíthetett rajta, amikor azonban meglátott egy északit, amint odaugrik és megpróbálja megragadni a gyeplőt, támadott.

Zsákmánya karddal a kezében fordult szembe vele. Magas volt és szikár, hosszú sodronyinget és pikkelyes acélkesztyűt viselt, de a sisakját elveszítette és a szemébe vér csorgott a homlokán lévő vágásból. Tyrion célba vette az arcát, de a magas férfi félrecsapta a fejszét.

- Törpe! - ordította. - Meghalsz!

Körbe fordult, ahogy Tyrion a vállai és a feje felé csapkodva megkerülte. Acél csattant acélon és Tyrionnak hamarosan rá kellett jönnie, hogy a magas katona gyorsabb és erősebb nála. Hol a hét pokolban van ilyenkor Bronn?

- Meghalsz! - mordult rá az ellenfele és vadul feléje sújtott a kardjával. Tyrionnak éppen hogy csak sikerült időben felkapnia a pajzsát. A fa szinte szétrobbant az ütés ereje alatt. A szilánkok lehullottak a karjáról. - Meghalsz! - üvöltötte a férfi, közelebb nyomakodott és úgy vágta halántékon Tyriont, hogy csengett tőle a feje. A pengéje ijesztő, csikorgó hangot adott, amikor visszahúzta az acélon. A magas katona elvigyorodott... akkor azonban Tyrion csataménje odakapott, gyorsan, mint egy kígyó. A harapás csontig hatolt. A férfi felüvöltött, Tyrion pedig lecsapott a fejére a csatabárddal.

- Te halsz meg - mondta neki, és így is történt.

Amikor kiszabadította a fegyverét, kiáltást hallott.

- Eddard! - harsogta egy hang. - Eddardért és Deresért!

A lovag dübörögve rohant felé, a feje felett egy hajnalcsillag szegekkel kivert vasgolyóját lóbálta. Mielőtt Tyrion akár kinyithatta volna a száját, hogy Bronnért kiáltson, a két harci mén iszonyú erővel egymásnak vágódott. Jobb könyökébe rettenetes fájdalom nyilallt, ahogy a szegecsek áthatoltak az izületet védő vékony fémen. A fejszéje egy szempillantás alatt eltűnt a kezéből. A kardja után kapott, de a hajnalcsillag megint meglendült és ezúttal az arcát vette célba. Émelyítő reccsenés és már zuhant is. Nem emlékezett arra, amikor a földnek csapódott, de amikor felpillantott, csak az égboltot látta maga felett. Az oldalára fordult és megpróbált talpra állni, de a fájdalom átjárta a testét, és mintha az egész világ lüktetett volna körülötte. A lovag, aki leütötte, megállt fölötte.

- Tyrion, az Ördögfióka! - dörmögte. - Az enyém vagy. Megadod magad, Lannister?

Igen, gondolta Tyrion, de a szó elakadt a torkában. Rekedt hang szakadt fel belőle, miközben térdre küzdötte magát és valami fegyver után kutatott. A kardja, a tőre, bármi után...

- Megadod magad? - a lovag fölébe tornyosult páncélozott csatalován. Mind a ló, mind az ember óriásinak látszott. A szeges golyó lusta körökben himbálózott. Tyrion karjai lebénultak, a szeme előtt elhomályosult minden, a kardhüvelye üres volt. - Add meg magad vagy meghalsz! - közölte a lovag. A cséphadaró egyre gyorsabban és gyorsabban keringett.

Tyrion felpattant és a ló gyomrába döfte sisakos fejét. Az állat rettenetes sikolyt hallatott és felágaskodott. Megpróbált kitérni a fájdalom elől. Tyrion arcába vér és belek ömlöttek, a ló pedig a földre zuhant, mint egy lavina. A következő, amire emlékezett az volt, hogy a sisakrostélya tiszta sár és valami összepréselte a lábát. Valahogy kiszabadította. A torka olyan száraz volt, hogy alig bírt megszólalni.

- ...megadod... - sikerült kinyögnie.

- Igen - nyöszörögte egy fájdalomtól eltorzult hang.

Tyrion levakarta a sarat a sisakjáról, hogy megint lásson. A ló egyenesen a lovasára zuhant. A lovag lába beszorult alá, a karja, amivel az esést akarta tompítani, groteszk szögben kicsavarodott.

- Add meg magad - ismételte. A másik ép kezével matatni kezdett az övénél, előhúzott egy kar-

dot és Tyrion lábához hajította.

- Megadom magam, uram.

A törpe kóválygó fejjel letérdelt és felemelte a pengét. Amikor megmozdította a karját, iszonyú fájdalom hasított a könyökébe. Úgy látszott, a csata átvonult felette. A rengeteg hullán kívül senki sem maradt a mezőnek ezen a részén. A levegőben már ott köröztek a hollók, sőt némelyik már le is szállt falatozni. Látta, hogy Ser Kevan előrehozta a középső csapatot az elővéd támogatására. Lándzsásainak tömege a dombnak szorította az északiakat. Már az emelkedőkön folyt a küzdelem, lándzsák csapódtak a pajzsok újabb falába. Ezek ovális alakúak voltak és vaspántokkal erősítették meg őket. Miközben bámult, a levegő megint megtelt nyilakkal és a tölgyfafal mögött álló emberek összerogytak a gyilkos eső alatt.

- Úgy vélem, vesztésre álltok, ser - mondta a lovagnak. Az nem válaszolt.

Lódobogást hallott maga mögött és megpördült, bár sajgó könyöke miatt alig bírta felemelni a kardot. Bronn állt meg mellette és lenézett rá.

- Nem sok hasznodat vettem - mondta neki Tyrion.

- Úgy látom, egymagad is elég jól elboldogultál - felelte Bronn. - Bár elveszítetted a karót a sisakodról.

Tyrion megtapogatta a sisak tetejét. A szeg egyszerűen letört.

- Nem veszítettem el. Pontosan tudom, hogy hol van. Nem látod a lovamat?

Mire megtalálták, a trombiták megint felharsantak és Lord Tywin tartaléka rohamra indult a folyó mentén. Tyrion figyelte, ahogy az apja elszáguld előtte. A Lannsiterek vörös és arany lobogója csattogott a feje felett, ahogy átviharzott a mezőn. Ötszáz lovag vette körül, lándzsáik hegyén megcsillant a napsugár. A Stark védvonal maradványai úgy hullottak darabokra a roham alatt, mint az üveg a kalapács csapásától.

A páncélban megdagadt és fájdalmasan lüktető könyökével Tyrion meg sem próbált részt venni az öldöklésben. Bronnal elmentek megkeresni az embereit. Sokukra a halottak között bukkant rá. Ulf, Umar fia alvadó vértócsában hevert, az egyik karja könyöktől lefelé hiányzott. Körülötte tucatnyi Holdtestvére teteme. Shagga egy fa alatt roskadt össze, testében számtalan nyílvessző, Conn feje pedig az ölében hevert. Tyrion azt hitte, mindketten halottak, de amikor leszállt a lováról, Shagga kinyitotta a szemét és megszólalt:

- Megölték Connt, Coratt fiát.

A jóképű Connon nem látszott seb, leszámítva a vörös foltot a mellkasán, ahol a halálos lándzsadöfés érte. Amikor Bronn talpra segítette Shaggát, a nagydarab ember csodálkozva meredt a nyílvesszőkre, mintha akkor venné észre őket először. Egyenként kihuzigálta őket és átkozódott a lyukak miatt, amelyeket páncéljába és bőrruhájába ütöttek, amiatt a néhány miatt pedig, ami a húsába hatolt, úgy nyafogott, mint egy kisgyerek. Chella, Cheyk lánya akkor ért oda, amikor Shagga nyílvesszőit tépkedték ki, büszkén mutatta nekik a négy fület, amit szerzett. Timettre a holttestek között találtak rá, amint éppen Megégetettjeivel fosztogatta őket. A háromszáz klántagnak, akik Tyrion Lannister mögött vágtattak a csatába, talán ha a fele megmaradt.

Otthagyta az élőket, hogy foglalkozzanak a halottakkal, foglyul ejtett lovagját Bronnra bízta, ő pedig egyedül indult el megkeresni az apját. Lord Tywin a folyóparton üldögélt és bort szopogatott egy drágaköves kupából, miközben fegyverhordozója kioldotta a mellvértjét rögzítő szíjakat.

- Nagyszerű győzelem - mondta Ser Kevan, amikor meglátta Tyriont. - A vadembereid jól harcoltak.

Az apja tekintete rászegeződött. Halványzöld, aranypettyes szeme olyan hideg volt, hogy Tyrion megborzongott.

- Meglepődtél rajta, apám? - kérdezte tőle. - Felborította a terveidet? Fel kellett volna, hogy koncoljanak, ugye?

Lord Tywin kifejezéstelen arccal kiürítette a kupáját.

- A legfegyelmezetlenebb embereket állítottam a balszárnyra, igaz. Arra számítottam, hogy megtörnek. Robb Stark zöldfülű kölyök, valószínűleg inkább bátor, mint bölcs. Azt reméltem, ha látja összeomlani a balszárnyunkat, lecsap a résre, hogy teljes zűrzavart okozzon. Amint teljes ere-

jét beleveti a küzdelembe, Ser Kevan lándzsásai megfordulnak, oldalba kapják és a folyóba szorítják őket, mialatt én előrehozom a tartalékokat.

- Úgy ítélted a legmegfelelőbbnek, hogy engem is eme vérfürdő kellős közepébe helyezz, ám elfelejtettél tájékoztatni a tervedről.

- Egy színlelt visszavonulás kevésbé meggyőző - közölte az apja. - Emellett pedig nem kívánok olyan embert beavatni a terveimbe, aki zsoldosokkal és vademberekkel veszi körül magát.

- Kár, hogy a vadembereim elrontották a táncodat - Tyrion lehúzta az acélkesztyűjét, s a földre ejtette. Összerezzent a karjába nyilalló hirtelen fájdalomtól.

- A Stark kölyök óvatosabb volt annál, mint amit vártam tőle az ő korában - ismerte el Lord Tywin -, de a győzelem az győzelem. Úgy látom, megsérültél.

Tyrion jobb karja csupa vér volt.

- Kedves tőled, hogy észrevetted, apám - szűrte összeszorított fogai között. - Megkérhetlek, hogy vedd a fáradságot és küldj a mestereidért? Persze, hacsak nem örülnél neki, hogy félkarú törpe legyen a fiad...

Izgatott „Lord Tywin!" kiáltás harsant és apja a hang irányába fordította a fejét, mielőtt válaszolhatott volna neki. Tywin Lannister felállt, amikor Ser Addam Marbrand lepattant a lováról. A ló tajtékos volt és a szájából vér szivárgott. Ser Addam fél térdre ereszkedett. Magas, ösztövér férfi volt, sötét rézszínű hajjal, ami a vállára omlott. Fényesre csiszolt bronzpáncélt viselt, amelynek a mellvértjére házának fekete, lángoló fáját festették.

- Uram, foglyul ejtettük néhány parancsnokukat. Lord Cerwynt, Ser Wylis Manderlyt, Harrion Karstarkot és négy Freyt. Szarvaserdő ura meghalt, Roose Bolton pedig, attól tartok, megszökött.

- És a fiú? - kérdezte Lord Tywin.

Ser Addam habozott.

- A Stark kölyök nem volt velük, uram. Azt mondják, átkelt az Ikreknél lovasai nagy részével és Zúgó felé vágtat.

Zöldfülű kölyök, idézte fel Tyrion, *valószínűleg inkább bátor, mint bölcs.* Ha nem fáj annyira a sebe, elnevette volna magát.

GATELYN

Az erdő tele volt suttogással.

A holdfény megcsillant a kavargó vízen, ahogy az alattuk rohanó patak ide-oda kanyargott sziklás medrében a völgy alján. A fák alatt csatalovak nyihogtak halkan és a nedves, levelekkel borított talajt kapálták lábaikkal, az emberek pedig fojtott hangon, idegesen tréfálkoztak. Innen-onnan lándzsák csörrenése, sodronyingek fémes csikordulása hallatszott, de még ezek a hangok is tompán szóltak.

- Már nem tart sokáig, úrnőm - mondta Hallis Mollen. Megkérte Robbot, hadd legyen övé a megtiszteltetés, hogy védelmezheti az asszonyt a közelgő csatában. Mint Deres testőrkapitányának, ez előjoga volt, a fiú nem is tagadta meg tőle. Catelynt harminc ember vette körül, akiknek az volt a feladatuk, hogy megóvják és biztonságban hazakísérjék Deresbe, ha a hadiszerencse ellenük fordulna. Robb ötvenet szeretett volna melléje adni, Catelyn pedig azt bizonygatta, hogy tíz is elég lesz, hiszen minden kardra szüksége lesz a küzdelemben. Végül harmincban egyeztek ki, de egyikük sem volt elégedett.

- Jöjjön, aminek jönnie kell - felelte neki Catelyn. Tudta, hogy ami jön, halált jelenthet. Talán Hal halálát... vagy az övét, esetleg Robbét. Senki sem volt biztonságban. Egyetlen élet sem volt bizonyos. Catelyn nem bánta, hogy várakoznia kell, hogy az erdő suttogását, a csermely halk muzsikáját kell hallgatnia és a hajában éreznie a meleg szellőt.

A várakozás végtére is nem volt idegen a számára. A férfiak az életében mindig várakozásra kényszerítették. „Figyeld az utat, kicsi Cat!", mondta neki mindig az apja, amikor a király elé, vásárba vagy csatába lovagolt. Ő pedig figyelte, türelmesen ácsorgott Zúgó mellvédjén, miközben alatta a Vörös Ág és a Bukókő vize hömpölygött. Nem mindig jött vissza akkor, amikor megígérte és gyakran napok múltak el úgy, hogy Catelyn figyelt. Addig kukucskált a lőrések között és az íjásznyílásokon át, míg végül megpillantotta Lord Hostert öreg, barna, herélt lován, amint a folyóparton lassan poroszkál a feljáró felé. „Figyelted az utat?" kérdezte tőle, amikor lehajolt, hogy megölelje. „Figyelted, kicsi Cat?"

Brandon Stark is arra kérte, hogy várjon.

- Nem leszek távol sokáig, úrnőm - fogadkozott. - Amint visszatérek, összeházasodunk!

Amikor azonban eljött a nap, az öccse, Eddard állt mellette a szentélyben.

Ned alig két hetet töltött új feleségével, mielőtt ő is ellovagolt a háborúba ígéretekkel az ajkain. Ő legalább szavakon kívül mást is hagyott: fiút nemzett neki. Kilenc hónap jött és szállt tova, Robb megszületett Zúgóban, s az apja még mindig délen hadakozott. Vér és fájdalom közepette hozta a világra és nem tudta, Ned megpillantja-e valaha is. A fia. Olyan kicsi volt...

Most pedig Robbra várt... Robbra és Jaime Lannisterre, az aranyozott lovagra, akiről azt mondták az emberek, hogy sohasem tanult meg várni.

- A Királyölő nyughatatlan és hirtelen haragú - mondta Robbnak a nagybátyja, Brynden. Ő pedig szavai igazára tette fel az életüket és a győzelmi reményeiket.

Ha Robb félt is, nem adta jelét. Catelyn figyelte a fiát, ahogy jár-kel az emberek között, az egyiknek a vállára teszi a kezét, a másikkal tréfálkozik, a harmadiknak segít megnyugtatni ideges lovát. A páncélja halkan csörgött, ahogy lépkedett. Csak a feje volt fedetlen. Catelyn nézte, ahogy egy szellő felborzolja gesztenyebarna haját, amely annyira hasonlított az övére és azon töprengett, vajon a fia mikor nőtt meg ekkorára. Tizenöt évesen majdnem olyan magas volt, mint ő maga.

Hadd *nőjön magasabbra,* kérte az isteneket. Hadd lássa a *tizenhatodik évét, a huszadikat, az ötvenediket! Hadd nőjön olyan magasra, mint az apja, hadd tartsa a karjában a saját fiát! Kérlek, kérlek, kérlek!* Ahogy nézte ezt a magas, fiatal férfit friss szakállával és a sarkában lépdelő rémfarkasával, csak a csecsemőt látta, akit annyi évvel azelőtt Zúgóban a karjába adtak.

Az éjszaka meleg volt, de ha Zúgóra gondolt, hideg borzongás futott végig a testén. Vajon hol lehetnek? Lehet, hogy a nagybátyja tévedett? Annyi minden múlott rajta, igaz-e, amit állított. Robb háromszáz válogatott embert adott a Fekete Hal mellé és előreküldte őket, hogy fedezzék a sereg

felvonulását.

- Jaime nem tudja - mondta Ser Brynden, amikor visszatért. - A nyakamat teszem rá. Madár nem juthatott el hozzá, arról az íjászaim gondoskodtak. Találkoztunk néhány felderítőjével, de akik megláttak minket, nem éltek addig, hogy tájékoztathatták volna. Többet kellett volna kiküldenie. Nem tudja.

- Mekkora a serege? - kérdezte a fia.

- Tizenkétezer gyalogos három különálló táborban a kastély körül, közöttük a folyó - felelte a nagybátyja azzal a markáns mosollyal, amelyre olyan jól emlékezett. - Zúgót másképp nem lehet ostrom alá venni és mégis ez fogja a vesztüket okozni. Két- vagy háromezer lovas.

- A Királyölő háromszoros túlerőben van velünk szemben - jegyezte meg Galbart Glover.

- Ez igaz - mondta Ser Brynden -, de van valami, amit Ser Jaime nem birtokol.

- Mégpedig? - kérdezte Robb.

- A türelem.

A seregük nagyobbra duzzadt, mióta elhagyták az Ikreket. Lord Jason Mallister előhozta az erőit Tengerszemből, hogy csatlakozzon hozzájuk, amikor megkerülték a Kék Ág forrásvidékét és délnek fordultak. Rajta kívül mások is előmerészkedtek, szegény lovagok, kisebb urak és parancsnok nélkül maradt fegyveresek, akik akkor menekültek északra, amikor a bátyja, Edmure seregét szétzúzták Zúgó falai alatt. Olyan kemény vágtára fogták a lovakat, amennyire csak merték, hogy ideérjenek, mielőtt Jaime Lannister hírt kap az érkezésükről. Az óra pedig elérkezett.

Catelyn figyelte, ahogy a fia nyeregbe száll. Olyvar Frey, Lord Walder fia tartotta a lovát, aki életkorban két évvel idősebb volt Robbnál, a lelkében viszont vagy tízzel fiatalabb és sokkal idegesebb. A helyére szíjazta Robb pajzsát és felnyújtotta neki a sisakját. Amikor a fiú leengedte az arc elé, amit az asszony annyira szeretett, hirtelen egy magas, ifjú lovagot látott a szürke csődörön, ahol az előbb még a fia ült. Ahová a hold nem ért el, ott sötét volt a fák között. Amikor Robb feléje fordította a fejét, hogy rápillantson, Catelyn csak feketeséget látott a sisakrostély mögött.

- Végig kell lovagolnom a sor előtt, Anya - mondta neki. - Apa azt mondta, az embereknek látniuk kell a parancsnokot csata előtt.

- Akkor menj! - felelte az asszony. - Hadd lássanak.

- Ez bátorságot önt beléjük - mondta Robb.

Belém ki fog bátorságot önteni, tűnődött az asszony, de csendben maradt és mosolyt erőltetett az arcára. Robb megfordította a nagy, szürke csődört és lassan elvonult Szürke Széllel a sarkában. Mögéje felsorakozott a harci őrség. Amikor rábírta Catelynt, hogy elfogadja a kísérőit, az asszony ragaszkodott hozzá, hogy rá is vigyázzanak és a zászlóhordozó urak beleegyeztek. Sokuk fia bármit megtett volna a megtiszteltetésért, hogy az Ifjú Farkassal lovagolhasson, ahogy újabban nevezték. Torrhen Karstark és az öccse, Eddard e harminc lovag közé tartozott, s velük együtt Patrek Mallister, Kishordó Umber, Szarvaserdei Daryn, Theon Greyjoy, nem kevesebb mint öt férfi Walder Frey kiterjedt leszármazottai közül és mások, mint például Ser Wendel Manderly és Robin Flint. Még egy nő is volt a kíséretében: Dacey Mormont, Lady Maege idősebb lánya és a Medvesziget örököse, egy nyurga, hat láb magas leányzó, aki hajnalcsillagot kapott abban a korban, amikor más kislányoknak babát adtak. Egy-két lord zúgolódott is emiatt, de Catelyn elengedte a füle mellett a panaszaikat.

- Nem a családotok becsületéről van szó - mondta nekik -, hanem a fiam életéről és épségéről.

Ha arra kerül a sor, töprengett, *vajon harminc ember elég lesz? Hát hatezer elég lesz-e?*

Valahol messze alig hallhatóan megszólalt egy madár. A magas, éles trillázástól mintha jeges kéz fonódott volna Catelyn nyakára. Egy másik madár felelt rá, majd egy harmadik, egy negyedik. Jól ismerte a hangjukat Deresből: hószarkák voltak. Néha látni lehet őket a legmélyebb télben, amikor az istenerdő fehér és mozdulatlan. Északi madarak.

Jönnek, gondolta Catelyn.

- Jönnek, úrnőm - suttogta Hal Mollen. Mindig szóvá tette a legnyilvánvalóbb dolgokat is. - Az istenek legyenek velünk!

Az asszony bólintott. Az erdő elnémult körülöttük és a beálló csendben hallotta őket. Messze

voltak, de egyre közelebb jöttek. Rengeteg ló patája, kardok, lándzsák és páncél csörgése, emberi hangok mormogása, hol egy nevetés, hol meg egy káromkodás.

Mintha évmilliók teltek volna el. A hangok egyre tisztábban kivehetővé váltak. Még több nevetést hallott, majd parancs harsant és csobogás hallatszott, ahogy újra meg újra átgázoltak a kicsiny patakon. Egy ló horkantott. Valaki szitkozódott. Azután pedig megpillantotta őt... csak egy pillanatra látta meg az ágak között, amikor lepillantott a völgybe, de így is tudta, hogy ő az. Ser Jaime Lannistert még ilyen távolságból sem lehetett összetéveszteni senkivel. A holdfény ezüstfénybe vonta a páncélját és aranyhaját, vörös palástját pedig feketévé változtatta. Nem viselt sisakot.

Ott volt, majd megint eltűnt, ezüstös páncélját megint elrejtették a fák. Mások is jöttek utána hosszú oszlopokban: lovagok, felesküdött kardok és szabadlovasok, a Lannisterek lovasságának jó háromnegyede.

- Ő nem az a fajta, aki egy sátorban üldögél, míg az emberei ostromtornyokat építenek - ígérte Ser Brynden. - Már háromszor lovagolt ki a lovagjaival, hogy lecsapjon a portyázókra, vagy megrohamozzon egy makacsabb erődítményt.

Robb bólintott. A térképet tanulmányozta, amit a nagybátyja rajzolt neki. Ned megtanította a térképolvasásra is.

- Üss rajta itt! - mondta és egy pontra mutatott a térképen. - Néhány száz ember, nem több. Tully lobogók alatt. Amikor utánad ered, várni fogjuk - az ujja egy hüvelyknyivel balra mozdult. - Itt.

Itt most nesztelen éjszaka volt, holdfény és árnyékok, lehullott levelek vastag szőnyege, fával sűrűn benőtt gerincek, amelyek szelíden lejtettek a patakmeder felé, az aljnövényzet pedig egyre ritkult, ahogy a talaj vékonyodott.

Itt volt a fia a csődörén, utoljára visszatekintett rá és felemelte a kardját üdvözlésképpen.

Itt volt Maege Mormont harci kürtjének hangja, hosszú, mély szólam, amely keletről hömpölygött végig a völgyön jelezve, hogy Jaime utolsó katonája is besétált a csapdába.

Szürke Szél pedig hátravetette a fejét és felvonyított.

A hang mintha egyenesen átdöfte volna Catelyn Starkot. Az asszony azon kapta magát, hogy reszket. Rettenetes hang volt, ijesztő, de egyben dallamos is. Egy pillanatig valami szánalomfélét érzett a Lannisterek iránt odalent. Ilyen hát a halál hangja, villant át az agyán.

HAArooooooooooooooooooooooooooooo, érkezett a válasz a szemközti gerincről, ahogy a Hordó megfújta saját kürtjét. A Mallisterek és Freyek trombitái keletről és nyugatról bosszút üvöltöttek. Északon, ahol a völgy összeszűkült és kanyart vett, mint egy behajlított könyök, Lord Karstark harci dudái is beléptek a sötét kórusba. Odalent emberek kiáltoztak, lovak ágaskodtak.

A suttogó erdő egyszerre adta ki visszafojtott lélegzetét, amikor az íjászok, akiket Robb a fák ágai között rejtett el kiröpítették nyilaikat és az éjszaka emberek és lovak sikolyával telt meg. Catelyn körül a lovasok felemelték a lándzsáikat, a rothadt levelek, amelyek eddig elrejtették a kegyetlen, fényes hegyeket, most félreröpültek és alattuk megcsillant az éles acél.

- Deres! - hallotta Robb kiáltását. Megint nyílvesszők szisszentek. A fiú ügetésben indult meg lefelé a hegyen, maga mögött vezetve az embereit, távolodva az asszonytól.

Catelyn mozdulatlanul ült a lován Hal Mollen és az őrei mellett. Várt, ahogy már annyiszor életében, Brandonra, Nedre és az apjára. Magasan a gerincen állt és a fák eltakarták a szeme elől az események nagy részét. Egy szívverés, kettő, négy és hirtelen olyan volt, mintha ő és a testőrei egyedül lennének az erdőben. A többiek elolvadtak a zöldben.

Amikor azonban átpillantott a völgy túlsó oldalára, a szemközti gerincre, látta, amint a Hordó emberei kibukkannak a sötétségből a fák tövében. Hosszú sorban támadtak, végtelen sorban és ahogy kitörtek az erdőből volt egy pillanat, a legrövidebb szempillantásnak is csak a töredéke, amikor Catelyn nem látott mást, csak a lándzsák hegyén táncoló holdfényt, mintha apró, ezüstös koszorúval övezett lidércek szálltak volna alá a gerincről.

Aztán pislogott és ismét csak emberek voltak ott, gyilkolásba vagy halálba rohanó emberek.

Később nem merte volna azt állítani, hogy látta a csatát. Hallani azonban hallotta, a völgy visszhangzott a harc zajától. Kettétört lándzsa reccsenése, kardok csendülése, „Lannister", „Deres"

és „Tully! Zúgó és Tully!" kiáltások. Amikor ráébredt, hogy hiába néz, úgysem fog látni semmit, behunyta a szemét és csak hallgatta. A küzdelem megelevenedett körülötte. Lódobogást hallott, sekély vízbe gázoló vascsizmák csobbanását, tölgyfapajzsokon csattanó kardok tompa zaját, acélon súrlódó acél hangját, nyílvesszők szisszenését, dobok dübörgését és ezernyi ló rémült nyerítését. Emberek kiáltoztak átkokat, könyörögtek kegyelemért, amit vagy megkaptak, vagy nem, vagy életben maradtak, vagy nem. A gerincek gonosz tréfát űztek a hangokkal. Egyszer meghallotta Robb hangját, olyan tisztán, mintha a fiú ott állt volna mellette: „Hozzám! Hozzám!" és hallotta a rémfarkas vicsorgását és morgását, hallotta, ahogy a hosszú agyarak élő húsba tépnek, az iszonyat és a fájdalom sikolyát embertől és lótól egyaránt. Csak egy farkas volt? Nem tudta volna biztosan megmondani.

A hangok fokozatosan elhalkultak és elenyésztek, míg végül nem hallatszott más, csak a farkas. Ahogy a vörös hajnal meghasadt keleten, Szürke Szél újra felvonyított.

Robb egy másik lovon tért vissza hozzá. A szürke mén helyett, amelyen belevetette magát a völgybe most almásderes herélten ült. A farkasfejet a pajzsán darabokra kaszabolták és ahol mély barázdákat vájtak a tölgyfába az ellenség fegyverei, kilátszott a nyers fa, de maga Robb sértetlennek tűnt. Ahogy azonban közelebb jött, Catelyn észrevette, hogy páncélkesztyűje és a páncél fölött viselt köpeny ujja vértől feketéllik.

- Megsebesültél - mondta neki.

Robb felemelte a kezét, kinyitotta és behajlította az ujjait.

- Nem - felelte. - Ez... Torrhen vére, talán vagy... - megrázta a fejét. - Fogalmam sincs.

Nagy csapat mocskos, megtépázott és vigyorgó ember követte felfelé a domboldalon, Theonnal és a Hordóval az élen. Ser Jaime Lannistert vonszolták maguk között. Amikor felértek, az asszony lova elé lökték.

- A Királyölő - jelentette be Hal teljesen szükségtelenül.

Lannister felemelte a fejét.

- Lady Stark - szólalt meg térden állva. A homlokán húzódó vágásból csordogáló vér végigfolyt arca egyik oldalán, de a hajnal sápadt fénye visszaadta haja aranyló csillogását. - Felajánlanám neked a kardomat, de úgy látszik, elhagytam valahol.

- Nem a kardod kell nekem, ser - válaszolta az asszony. - Add nekem az apámat és a bátyámat, Edmure-t! Add nekem a lányaimat! Add nekem a férjemet!

- Attól tartok, őket is elhagytam.

- Kár - mondta Catelyn hűvösen.

- Öld meg, Robb! - nógatta Theon Greyjoy. - Vágd le a fejét!

- Nem - felelte a fia. Lehúzta véres kesztyűjét. - Élve nagyobb hasznát vesszük, mint holtan. Amellett nemes atyám sohasem tűrte el a foglyok meggyilkolását csata után.

- Bölcs férfiú - jegyezte meg Jaime Lannister. - Bölcs és becsületes.

- Vigyétek el és vasaljátok meg! - mondta Catelyn.

- Tegyétek, amit nagyságos anyám mond! - parancsolta Robb - Ügyeljetek rá, hogy erős őrség vegye körül éjjel-nappal! Lord Karstark karóra akarja majd tűzni a fejét.

- Úgy bizony - helyeselt a Hordó és intett az embereinek. Lannistert elvezették, hogy bekötözzék a sebeit és megláncolják.

Robb a fák közé bámult azzal a merengő tekintettel, amelyet az asszony Nedtől is olyan gyakran látott.

- Meg...megölte őket...

- Lord Karstark fiait - magyarázta Galbart Glover.

- Mind a kettőt - tette hozzá Robb. - Torrhent és Eddardot. És Darynt is Szarvaserdőből.

- Senki sem vitathatja el Lannistertől a bátorságát - jegyezte meg Glover. - Amikor látta, hogy elveszett, maga mellé gyűjtötte a kíséretét és elkezdte átverekedni magát a völgyön. Azt remélte, hogy elérheti Lord Robbot és levághatja. Majdnem sikerült is neki.

- A kardját Eddard Karstark nyakában „hagyta el", miután lecsapta Torrhen karját és széthasította Daryn koponyáját - folytatta Robb. - Végig értem kiáltozott. Ha nem próbálják meg megállíta-

ni...

- ...akkor most én gyászolnék Lord Karstark helyében - fejezte be a mondatot Catelyn. -Az embereid azt tették, amire felesküdtek, Robb. Urukat védelmezve estek el. Büsulj utánuk! Tiszteld a hősiességüket! De ne most. Most nincs idő a bánatra. Levágtad ugyan a kígyó fejét, de a teste háromnegyed része még mindig apám vára köré tekeredik. Csak egy csatát nyertünk, nem a háborút.

- De micsoda csatát! - ujjongott Theon Greyjoy. - Úrnőm, a birodalom nem látott ilyen győzelmet a Tűz Mezeje óta. Én mondom, a Lannistereknek legalább tíz halottjuk jut minden elesett emberünkre! Közel száz lovagot ejtettünk foglyul és vagy tucatnyi zászlóhordozót. Lord Westerlinget, Lord Banefortot, Ser Garthot Zöldmezőről, Lord Estrent, Ser Tytos Braxet, a dorne-i Mallort... és Jaime-en kívül még három Lannistert, Lord Tywin unokaöccseit, kettőt a húga fiai közül és egyet a halott bátyja...

- Lord Tywint is? - vágott a szavába Catelyn. - Netán elfogtad Lord Tywint is, Theon?

- Nem - felelte Greyjoy és hirtelen elhallgatott.

- Amíg ez nem történik meg, a háború korántsem tekinthető befejezettnek.

Robb felemelte a fejét és hátrasimította a haját a szeméből.

- Az anyámnak igaza van. Még ott van Zúgó.

DAENERYS

A legyek lassan köröztek Khal Drogo körül. Szárnyaik halk, monoton zümmögése az emberi hallás határán, rettegéssel töltötte el Danyt.

A nap magasan állt és kíméletlenül tűzött. Az alacsony dombok sziklás kiszögelléseiről hullámokban ömlött le a forróság. Az izzadság vékony patakban csordogált le Dany megduzzadt mellei között. Az összes hang lovaik ütemes lépteinek zaja, a Drogo hajában lévő csengettyűk ritmikus csilingelése és az utánuk jövők távoli morajlása.

Dany a legyeket figyelte.

Akkorák voltak, mint a méhek, dagadtak, bíborszínűek és csillogók. A dothrakik vérlegyeknek nevezték őket. Ingoványokban és állóvizekben éltek, egyformán szívták ember és ló vérét, petéiket pedig a halottakba és haldoklókba rakták. Drogo gyűlölte őket. Ha korábban valamelyik közel merészkedett hozzá, a keze villámgyorsan odakapott, mint a lecsapó kígyó, és a marka bezárult körülötte. A lány egyszer sem látta hibázni. Egy ideig hatalmas öklében tartotta a legyet, hogy kiélvezhesse kétségbeesett zümmögését. Azután az ujjai összezárultak és amikor megint szétnyitotta őket, a légy már csak piros folt volt a tenyerén.

Most az egyik végigosont a lova farán és az állat dühösen csapott egyet a farkával, hogy elhessegesse onnét. A többi Drogo körül csapongott, egyre közelebb és közelebb. A khal nem reagált. A szemét a távoli barna hegyekre szegezte, a gyeplő lazán lógott a kezében. Festett mellénye alatt megkeményedett sárral odatapasztott fügefalevél fedte a sebét. A füvesasszony készítette neki. Mirri Maz Duur borogatása viszketett és égett, s a khal hat nappal ezelőtt letépte. Az asszonyt megátkozta, hogy maegi. A sártapasz sokkal jobban csillapította a fájdalmát és a füvesasszony mákbort is főzött neki. Sokat ivott belőle az utóbbi három napban, amikor pedig nem mákbort ivott, akkor erjesztett kancatejet vagy borssört.

Az ételéhez azonban alig nyúlt, éjszakánként pedig vergődött és nyöszörgött. Dany látta, milyen elkínzottá vált az arca. Rhaegónak nem volt nyugta a hasában, rúgott, mint egy csődör, de még ez sem keltette fel Drogo érdeklődését, ahogyan azelőtt. Minden reggel a fájdalom új barázdáit fedezte fel a férfi arcán, amikor felébredt zaklatott álmából. Most meg ez a hallgatás. Megijesztette. Mióta hajnalban nyeregbe szálltak, a férje egy szót sem szólt. Ha ő beszélt, nem kapott választ, csak egy morgást, dél óta pedig már azt sem.

Az egyik vérlégy a khal vállának csupasz bőrére telepedett. Egy másik körözött, majd a nyakán szállt le és megindult a szája felé. Khal Drogo himbálózott a nyeregben, a harangocskái pedig csilingeltek, ahogy a csődör lépésben haladt előre.

Dany az ezüst oldalába mélyesztette a sarkát és közelebb rúgtatott.

- Uram - szólalt meg halkan. - Drogo. Napom és csillagom.

A férfin nem látszott, hogy hallotta volna. A vérlégy felkúszott lelógó bajusza alá és elhelyezkedett az arcán, az orra melletti ráncban. Dany felhördült.

- Drogo! - félénken kinyújtotta a kezét és megérintette a karját.

Khal Drogo megingott a nyeregben, lassan oldalra billent, majd súlyosan lezuhant a lováról. A legyek egy pillanatra szétrebbentek, azután visszaóvakodtak és megint leszálltak rá, ahogy ott hevert.

- Ne! - kiáltotta Dany és megállította a lovát. Ezúttal ügyet sem vetett a hasára, lekászálódott az ezüstjéről és odaszaladt hozzá. A fü barna és száraz volt alatta. Drogo felkiáltott fájdalmában, amikor Dany letérdelt mellé. Minden lélegzetvétele rekedt hörgésbe fulladt. A lányra nézett, de a szemében nem csillant felismerés.

- A lovam - nyögte. Dany elhajtotta a legyeket a mellkasáról és az egyiket szétmorzsolta, ahogy a férfi tette volna. A férje bőre tűzforró volt az ujjai alatt.

A khal vérlovagjai közvetlenül mögöttük haladtak. Dany hallotta Haggo kiáltását és a harcosok odasiettek hozzájuk. Cohollo leugrott a nyeregből.

- Vér a véremből! - kiáltotta és letérdelt. A másik kettő lóháton maradt.

- Nem - morogta Khal Drogo Dany karjai között vergődve. - Lovagolni kell. Lovagolni. Nem.

- Leesett a lováról - szólalt meg Haggo lefelé bámulva. Széles arcán semmilyen kifejezés nem látszott, de a hangja nehéz volt, mint az ólom.

- Nem szabad ezt mondanod! - szólt rá Dany. - Ma már elég messze lovagoltunk. Itt fogunk letáborozni.

- Itt? - Haggo körülnézett. A környék barna volt, száraz és nem túl vendégszerető. - Ez nem táborozóhely.

- Nem egy asszony mondja meg, hol táborozzunk - vetette közbe Qotho. - Még egy khaleesi sem.

- Itt táborozunk le - ismételte meg Dany. - Haggo, mondd meg nekik, hogy Khal Drogo parancsolt megállást! Ha bárki megkérdezi, miért, mondd neki, hogy közel az időm és nem bírtam továbbmenni. Cohollo, hozd ide a rabszolgákat, azonnal fel kell verniük a khal sátrát. Qotho...

- Te nem parancsolhatsz nekem, Khaleesi - szögezte le Qotho.

- Keresd meg Mirri Maz Duurt! - utasította. A papnő biztosan a többi Bárányemberrel együtt gyalogol valahol a rabszolgák hosszú oszlopában. - Hozd ide hozzám a ládájával együtt!

Qotho haragosan meredt le rá. A szemei kemények voltak, mint a kő.

- A maegit? - köpött egyet. - Ezt nem teszem meg.

- De igen - vágott vissza neki Dany -, különben ha Drogo felébred, megtudja, miért mondtál ellent nekem.

Qotho tomboló dühvel megfordította a ménjét és elvágtatott... de Dany tudta, hogy Mirri Maz Duurral együtt fog visszatérni, bármilyen kevéssé tetszik is neki a dolog. A rabszolgák Khal Drogo sátrát egy csipkés szegélyű, fekete sziklákból álló kiszögellés alatt húzták fel, amelynek az árnyéka némi védelmet nyújtott a délutáni nap heve ellen. A levegő még így is fullasztó volt a homokselyem alatt, amikor Irri és Doreah segített Danynek betámogatni Drogot. A földre vastag, mintás szőnyegeket terítettek, a sarkokba pedig párnákat helyeztek. Eroeh, a félénk leány, akit Dany a Bárányemberek sárfalain kívül mentett meg, tüzet rakott. Drogot egy fonott szőnyegre fektették.

- Nem - motyogta a Közös Nyelven. - Nem, nem.

Csak ennyit mondott. Úgy látszott, nem képes többre.

Doreah kicsatolta a medálos övét és levette róla a mellényt meg a nadrágot, miközben Jhiqui a lábához térdelt, hogy kioldja lovaglószandálja fűzőjét. Irri nyitva akarta hagyni a sátorponyvát, hogy beengedjen egy kis szellőt, de Dany megtiltotta neki. Nem akarta, hogy bárki így lássa Drogót, önkívületben és gyengén. Amikor megérkezett a khasa, felállította őket őrködni a sátor előtt.

- Senkit ne engedj be az engedélyem nélkül! - mondta Jhogónak. - Senkit!

Eroeh ijedten bámulta a fekvő Drogót.

- Meghal - suttogta.

Dany pofon vágta.

- A khal nem halhat meg! Ő az apja a csődörnek, aki meghágja a világot. A haját sohasem vágta le. Még mindig viseli a csengettyűket, amiket az apjától kapott.

- Khaleesi - szólalt meg Jhiqui -, leesett a lováról.

A lány reszketett, és a szeme hirtelen megtelt könnyel. Elfordult tőlük. Leesett a lováról. Valóban így történt, a saját szemével látta, ahogy a vérlovagok és nyilván a szolgálólányok meg a khas harcosai is. Meg még hányan? Nem lehetett titokban tartani, és Dany jól tudta, ez mit jelent. A khal, aki nem tud lovagolni, nem tud uralkodni, Drogo pedig leesett a lováról.

- Meg kell fürdetnünk - közölte makacsul. Nem engedheti meg magának, hogy kétségbeessen. - Irri, azonnal hozasd ide az üstöt! Doreah, Eroeh, hozzatok valahonnét vizet, hideg vizet, olyan forró a teste! - A férfi emberbőrbe bújt tűz volt.

A rabszolgák a sátor sarkába állították a nehéz rézüstöt. Amikor Doreah behozta az első kancsó vizet, Dany benedvesített egy darab selymet és Drogo lángoló homlokára terítette. A khal szemei rámeredtek, de nem látták őt. Amikor a szája szóra nyílt, nem jött ki rajta más, csak egy nyögés.

- Hol van Mirri Maz Duur? - kérdezte a lány idegesen. A türelmét lassan elsorvasztotta a féle-

lem.

- Qotho megtalálja - felelte Irri.

A szolgálólányok megtöltötték az üstöt langyos, kéntől bűzlő vízzel, majd keserű olajjal és porrá tört mentalevelekkel illatosították. Mialatt ők előkészítették a fürdőt, Dany tehetetlenül térdelt ura mellett, gömbölyű hasában közös gyerekükkel. Ideges ujjakkal kioldotta a férfi hajfonatát, ahogy azon az éjszakán is, amikor először a magáévá tette a csillagok alatt. A harangocskákat óvatosan, egyenként félretette. Szüksége lesz rájuk, ha megint jól lesz, mondta magának.

Friss szellő hatolt a sátorba, amikor Aggo bedugta a fejét a selyem alatt.

- Khaleesi! - szólította meg. - Az andal van itt és engedélyt kér, hogy beléphessen.

„Az andal", így nevezték a dothrakik Ser Jorah-t.

- Igen - felelte a lány és esetlenül feltápászkodott -, küldd be!

Bízott a lovagban. Ha valaki, hát ő tudni fogja, mit tegyenek.

Ser Jorah Mormont átbújt a sátorponyva alatt és várt egy kicsit, hogy a szeme hozzászokjon a félhomályhoz. Dél vad forróságában laza, tarka homokselyem nadrágot és térdéig felkötött, nyitott orrú lovaglószandált viselt. Kardja sodort lószőr övről függött. Mellkasa csupasz volt a fehérített mellény alatt. A bőre vörösre sült a napon.

- A szóbeszéd szájról szájra jár az egész khalasarban - mondta. - Azt mondják, Khal Drogo leesett a lováról.

- Segíts rajta! - kérlelte Dany. - Azt állítottad, hogy szeretsz. Erre a szeretetre kérlek, segíts most rajta!

A lovag letérdelt mellé. Hosszan és keményen Drogóra meredt, aztán a lányra.

- Küldd el a szolgálólányaidat!

Dany torka összeszorult a félelemtől. Szó nélkül intett nekik. Irri kiterelte a többi lányt a sátorból.

Amikor egyedül maradtak, Ser Jorah elővette a tőrét. Fürgén és nagydarab ember létére meglepően ügyesen elkezdte lekaparni a fekete leveleket és az odaszáradt sarat Drogo mellkasáról. A tapasz keményre kötött, mint a Bárányemberek sárfalai és a falakhoz hasonlóan könnyen tört. Ser Jorah feltörte a merev sarat a késével, kipiszkálta a darabokat a húsból és egyenként lefejtette a leveleket. Átható, édeskés bűz áradt a sebből, olyan sűrű, hogy a lány majdnem öklendezni kezdett. A levelekre vastag rétegben száradt rá a vér és a genny. Drogo mellkasa fekete volt és tompán fénylett a rothadástól.

- Nem - suttogta Dany és könnyek gördültek le az arcán. - Ne, istenek, kérlek, hallgassatok meg, ne!

Khal Drogo hadonászott, mintha valami láthatatlan ellenséggel küzdene. Nyitott sebéből lassan sűrű, fekete vér buggyant elő.

- A khalod halott ember, hercegnő.

- Nem, nem halhat meg, nem szabad meghalnia, csak egy karcolás volt - Dany apró tenyerébe vette a hatalmas, kérges kezét és megszorította. - Nem engedem, hogy meghaljon...

Ser Jorah keserűen felnevetett.

- Khaleesi vagy királynő, ez meghaladja a te hatalmadat. Takarékoskodj a könnyeiddel, gyermekem! Sirasd meg holnap, vagy egy év múlva. Most nincs időnk a bánatra. Mennünk kell, mégpedig gyorsan, mielőtt meghal.

Dany kétségbeesetten pillantott rá.

- Menni? Hová kellene mennünk?

- Én azt mondom, Asshaiba. Messze délen van, az ismert világ határán, de azt mondják, nagy kikötő. Ott találunk hajót, ami visszavisz Pentosba. Ne táplálj hiú reményeket, kemény út lesz. Megbízol a khasodban? Eljönnének velünk?

- Khal Drogo azt parancsolta nekik, hogy vigyázzanak rám - válaszolta Dany bizonytalanul -, de ha ő meghal... - megérintette hasa domborulatát. - Nem értem. Miért kellene elmenekülnünk? Én vagyok a khaleesi. Drogo örökösét hordom a szívem alatt. Ő lesz a khal Drogo után...

Ser Jorah megrázta a fejét.

- Figyelj rám, hercegnő! A dothrakik nem fognak követni egy karon ülő csecsemőt. Drogo ereje előtt hajoltak meg, csak az ereje előtt. Ha ő nem lesz, Jhaqo, Pono meg a többi kos harcolni fognak a helyéért, ez a khalasar pedig felemészti önmagát. A győztes nem akar majd riválisokat. A fiút rögtön elveszik tőled, amint megszületik. Odaadják a kutyáknak...

Dany összekuporodott.

- De miért? - kiáltotta panaszosan. - Miért ölnének meg egy csecsemőt?

- Ő Drogo fia, a vének pedig azt mondták, ő lesz a csődör, aki meghágja a világot. Megjósolták. Jobb megölni a gyermeket, mint a bosszúját kockáztatni, ha felnő.

A gyermek rúgott egyet odabenn, mintha meghallotta volna. Danynek eszébe jutott a történet, amit Viserys mesélt neki arról, mit tettek a Bitorló kutyái Rhaegar gyermekeivel. Az ő fia is csecsemő volt, mégis elszakították az anyja kebeléről és a falhoz csapták a fejét. Az emberek már csak így tesznek.

- Nem bánthatják a fiamat! - kiáltotta. - Megparancsolom a khasnak, hogy vigyázzanak rá, Drogo vérlovagjai pedig...

Ser Jorah megrázta a vállánál fogva.

- A vérlovagok a khallal együtt halnak meg. Te is jól tudod, gyermekem. Elvisznek téged Vaes Dothrakba, a vénasszonyokhoz. Ez az utolsó kötelességük, amivel életükben halott uruknak tartoznak... ha elvégezték, követik Drogot az éj földjére.

Dany nem akart visszamenni Vaes Dothrakba, hogy élete hátralévő részét azok között a szörnyű öregasszonyok között töltse, de mégis tudta, hogy a lovag igazat beszél. Drogo több volt neki, mint a napja és csillaga: ő volt a pajzs, ami megvédte őt.

- Nem hagyom el - közölte konokul, szerencsétlenül. Megint megfogta a kezét. - Nem hagyom el.

Mozgás hallatszott a sátor bejárata felöl és Dany hátrafordult. Mirri Maz Duur lépett be, és mélyen meghajolt. A napok óta tartó menetelés a khalasar nyomában megviselte: sántított és lefogyott. A lába felhólyagzott és vérzett, az arca pedig beesett a szeme alatt. Mögötte Qotho és Haggo lépett be a papnő ládájával. Amikor a vérlovagok megpillantották Drogo sebét, a láda kicsúszott Haggo ujjai közül és hangos puffanással a földre zuhant, Qotho pedig akkorát káromkodott, hogy a levegő is megdermedt körülöttük.

Mirri Maz Duur mozdulatlan, halott arccal tanulmányozta Drogót.

- A seb elfertőződött.

- Ez a te müved, maegi! - förmedt rá Qotho. Haggo ökle hatalmasat csattant Mirri arcán. Az aszszony a földre zuhant. A harcos belerúgott.

- Elég! - ordította Dany.

Qotho elrángatta Haggót és így szólt:

- A rugdosás túl kíméletes egy maegival szemben. Vidd ki! A földre kötözzük, hogy minden arra járó meghághassa. Ha pedig végeztek vele, a kutyák is megkapják. Menyétek tépik majd ki a beleit, dögevő varjak lakmároznak a szeméből. A folyó legyei a méhébe rakják a tojásaikat és a melle helyén maradt gennyet isszák majd... - Acélkemény ujjait a papnő karja alatti lágy, gyenge húsba vájta és talpra rántotta.

- Nem - mondta Dany. - Nem akarom, hogy bántódása essék!

Qotho ajkai egy mosoly rémisztő paródiájaként felhúzódtak rendetlen, barna fogsoráról.

- Nem? Azt mondod, nem? Jobban tennéd, ha imádkoznál, nehogy téged is kivigyünk a maegid mellé! Neked is részed van ebben, úgy, mint a másiknak.

Ser Jorah közéjük lépett és meglazította a kardját a hüvelyében.

- Vigyázz a nyelvedre, vérlovag! A hercegnő még mindig a khaleesid.

- Csak amíg a khal, vér a véremből életben van - mondta Qotho a lovagnak. - Ha meghal, ő semmivé válik.

Dany érezte, hogy belül megfeszül.

- Mielőtt khaleesi lettem, a sárkány vére voltam. Ser Jorah, hívd ide a khasomat!

- Nem - felelte Qotho. - Elmegyünk. Egyelőre... khaleesi.

Haggo tajtékozva követte ki a sátorból.

- Ez nem akar jót neked, hercegnő - figyelmeztette Mormont. - A dothrakik azt tartják, a khal és a vérlovagjai egy életet élnek, és Qotho most ennek az életnek a végét látja közeledni. Egy halott ember túl van minden félelmen.

- Senki sem halt meg - vágott közbe Dany. - Ser Jorah, lehet, hogy szükségem lesz a kardodra. Jobb lesz, ha mész és felöltöd a páncélodat. - Sokkal jobban félt, mint azt be merte volna vallani, akár saját magának is.

A lovag meghajolt.

- Ahogy óhajtod - kivonult a sátorból.

Dany visszafordult Mirri Maz Duurhoz. Az asszony szemei gyanakodva méregették.

- Tehát még egyszer megmentettél.

- De most neked kell megmentened őt - mondta neki Dany. - Kérlek...

- Ne kérj egy rabszolgát - vágott vissza élesen Mirri -, hanem parancsolj neki! - A szőnyegen lángoló Drogóhoz ment és sokáig bámulta a sebét. - Kérsz, vagy parancsolsz, nem számít. Már egyetlen gyógyító sem segíthet rajta. - A khal szemei csukva voltak. Felnyitotta az egyiket az ujjával. - A mák tejével tompította a fájdalmat.

- Igen - vallotta be Dany.

- Borogatást készítettem neki tűztökből meg édes csalánból és bárányбőrrel kötöttem be.

- Azt mondta, égeti. Letépte. A füvesasszony újat készített neki, ami nedves volt és megnyugtatta.

- Égetett, igen. A tűznek hatalmas gyógyító varázsereje van. Ezt még a szőrtelen embereitek is tudják.

- Készíts neki új borogatást! - könyörgött Dany. - Ezúttal teszek róla, hogy viselje!

- Azzal már elkéstünk, úrnőm - mondta Mirri. - Nem tehetek mást, csak megkönnyíthetem a számára a sötét utat, hogy fájdalom nélkül lovagolhasson az éj földjére. Reggelre eltávozik.

A szavak tőrdöfésként hatoltak Dany szívébe. Mit tett, hogy ennyire kegyetlenek vele az istenek? Talált végre egy biztonságos helyet, végre megízlelte a szerelmet és a reményt. Végre hazafelé tartott. Most pedig elveszít mindent...

- Nem - kérlelte az asszonyt. - Mentsd meg, és szabaddá teszlek, esküszöm! Kell, hogy ismerj valami módot... valami varázslatot, valami...

Mirri Maz Duur leült a sarkaira és éjfekete tekintetével alaposan szemügyre vette Daeneryst.

- Van egy varázslat - a hangja halk volt, alig több suttogásnál. - De nehéz, úrnőm és nagyon sötét. Vannak, akik szerint a halál is tisztább. Asshaiban tanultam meg a módját és drágán fizettem a leckéért. A tanárom egy vérmágus volt az Árnyékföldről.

Danyben meghűlt a vér.

- Akkor te tényleg maegi vagy...

- Valóban? - Mirri Maz Duur mosolygott. - Már csak egy maegi mentheti meg a lovasodat, Ezüst Úrnő.

- Nincs más lehetőség?

- Nincs.

Khal Drogo hideglelősen nyöszörgött.

- Csináld! - tört ki Danyből. Nem szabad félnie, ő a sárkány vére. - Mentsd meg!

- Ennek ára van - figyelmeztette a papnő.

- Kapsz aranyat, lovakat, amit csak akarsz.

- Ez nem arany és lovak kérdése. Ez vérmágia, úrnőm. Csak halállal válthatjuk meg az életet.

- Halállal? - Dany védekezően maga köré fonta a karjait és előre-hátra hintázott a sarkain. - Az én halálommal? - Azt mondta magának, hogy ha kell, meghalna érte. A sárkány vére, nem félne megtenni. A bátyja, Rhaegar meghalt az asszonyért, akit szeretett.

- Nem - nyugtatta meg Mirri Maz Duur. - Nem a te haláloddal, khaleesi.

Dany reszketett a megkönnyebbüléstől.

- Csináld!

A maegi komoran bólintott.

- Úgy lesz, ahogy kívánod. Hívd be a szolgáidat!

Khal Drogo erőtlenül vergődött, amikor Rakharo és Quaro beleengedték a fürdőbe.

- Nem - motyogta. - Nem. Lovagolni kell.

Amint a vízben volt, mintha minden erő elpárolgott volna belőle.

- Hozzátok ide a lovát! - parancsolta Mirri Maz Duur. Úgy történt. Jhogo bevezette a hatalmas vörös csődört a sátorba. Amikor az állat megérezte a halál szagát, nyerített és felágaskodott. A szemei vérben forogtak. Három férfi kellett, hogy lefogja.

- Mit akarsz tenni? - kérdezte Dany az asszonyt.

- Szükségünk van a vérre - válaszolta Mirri. - Ez a módja.

Jhogo visszahőkölt és az arakhja után kapott. Tizenhat éves ifjú volt, karcsú, mint a korbács, rettenthetetlen és könnyű kedvű, első bajuszának halvány árnyékával felső ajka fölött. Térdre esett előtte.

- Khaleesi! - kérlelte. - Nem szabad ezt tenned. Hadd öljem meg ezt a maegit!

- Öld meg és megölöd a khalodat! - felelte neki Dany.

- Ez vérmágia! - kötötte az ebet a karóhoz a fiú. - Tiltott dolog!

- Én vagyok a khaleesi, és azt mondom, nem tiltott. Vaes Dothrakban Khal Drogo megölt egy csődört, én pedig megettem a szívét, hogy erőt és bátorságot adjak a fiunknak. Ez ugyanaz. Ugyanaz!

A ló rúgott és felágaskodott, amikor Rakharo, Quaro és Aggo odavonszolta az üsthöz, amelyben Khal Drogo feküdt magatehetetlenül, mintha máris halott lenne. A sebéből genny és vér szivárgott a fürdővízbe. Mirri Mat Duur szavakat kántált egy Dany számára ismeretlen nyelven, és a kezében kés villant. Danynek fogalma sem volt róla, honnét került elő. Nagyon réginek látszott, vörös bronzból kalapálták, az alakja egy levélhez hasonlított és a pengéjén ősi rovátkák látszottak. A maegi végighúzta a csődör torkán a nemes fej alatt, a ló pedig felnyerített és megrázkódott, ahogy a vér vörös sugárban előtört belőle. Összeesett volna, de a khas férfiai keményen tartották.

- Ló ereje, szállj a lovasba! - énekelte Mirri, miközben a ló vére Drogo kádjának vizébe ömlött. - Állat ereje, szállj az emberbe!

Jhogo rémültnek látszott, ahogy ott küzdött a ló súlyával. Félt hozzáérni a halott húshoz, de elengedni sem merte. Csak egy ló, gondolta Dany. Ha egy ló halálával megválthatja Drogo életét, ezerszeresen is hajlandó lenne megfizetni.

Mire elengedték az állatot, a víz sötétvörösre változott, Drogóból pedig az arcán kívül semmi sem látszott ki. Mirri Maz Duurnak nem volt szüksége a tetemre.

- Égessétek el! - mondta nekik Dany. Tudta, hogy úgyis ezt tennék. Ha egy harcos meghal, megölik a lovát és alája helyezik a halotti máglyán, hogy azon vágtathasson az éj földjére. Khasa tagjai kivonszolták a ló hulláját a sátorból. Mindenhová jutott a vérből. Még a homokselyem sátorfalakon is vörös foltok éktelenkedtek, a szőnyegek a lábuk alatt pedig feketék és nedvesek lettek.

Tüzeket gyújtottak. Mini Maz Duur valami vörös port szórt a széndarabok közé. Ettől a füst fűszeres illatúvá vált, ami viszonylag kellemes volt, Eroeh mégis sírva menekült ki a sátorból, Danyt pedig rettegés kerítette hatalmába. Túl messzire ment már azonban, hogy visszaforduljon. Elküldte a szolgálólányait.

- Menj velük, Ezüst Úrnő! - mondta neki Mirri Maz Duur.

- Itt maradok - jelentette ki Dany. - Ez a férfi kivitt engem a csillagok alá és életet adott bennem a gyermeknek. Nem hagyom el őt.

- Muszáj. Ha elkezdek énekelni, senki sem léphet be ebbe a sátorba. A dalom ősi és sötét erőket fog életre kelteni. Ma éjjel a halottak fognak itt táncolni. Élő ember nem vetheti rájuk a tekintetét.

Dany elkeseredetten lehajtotta a fejét.

- Senki sem fog belépni - a kádhoz lépett és Drogo fölé hajolt véres fürdőjében. Gyengéden megcsókolta a homlokát. - Add vissza őt nekem - suttogta Mirri Maz Duurnak, mielőtt kiment.

Odakint a nap alacsonyan állt a horizont felett, az ég vérvörösen izzott. A khalasar letáborozott. Ameddig a szem ellátott sátrak és alvószőnyegek pettyezték a mezőt. Langyos szél fújt. Jhogo és

Aggo tűzvermet ásott, hogy elégethessék az elpusztult csődört. Kisebb tömeg gyűlt össze és a fekete szemek Danyt bámulták. Az emberek mintha vert réz maszkot viseltek volna arc helyett. A lány megpillantotta Ser Jorah Mormontot. A lovag már páncélt viselt, széles, kopaszodó homlokán verejték gyöngyözött. Átfurakodott a dothrakik sorfalán Dany mellé. Amikor meglátta a skarlátszínű lábnyomokat, amit a lány csizmája hagyott a talajon, elsápadt.

- Mit tettél, te kis bolond? - kérdezte rekedten.

- Meg kellett mentenem.

- Elmenekülhettünk volna - mondta a lovag. - Biztonságban elkísértelek volna Asshai-ig, hercegnő. Nem lett volna szükség...

- Igazán a hercegnőd vagyok? - kérdezte tőle.

- Tudod, hogy az vagy, az istenek irgalmazzanak nekünk!

- Akkor segíts most!

Ser Jorah arca tehetetlen grimaszba torzult.

- Bár tudnám, hogyan!

Mirri Maz Duur hangja magas, jajveszékelő visításba csapott át, hogy Dany háta megborsózott tőle. A dothrakik közül néhányan morgolódtak és hátrálni kezdtek. A sátor szinte sugárzott a bent égő tüzek fényétől. A vérfoltos homokselymen át mozgó árnyakat pillantott meg.

Mirri Maz Duur táncolt és nem egyedül.

Dany leplezetlen rettegést látott a dothrakik arcán.

- Ezt nem szabad! - mennydörögte Qotho.

A lány nem vette észre, mikor tért vissza a vérlovag. Haggo és Cohollo is vele volt. Magukkal hozták a szőrtelen embereket, az eunuchokat, akik késsel, tűvel és tűzzel gyógyítottak.

- Pedig ez lesz! - vágott vissza Dany.

- Maegi - hörögte Haggo. Az öreg Cohollo pedig, a Cohollo, aki Drogóhoz kötötte életét annak születése napján, Cohollo, aki mindig kedves volt hozzá, most egyszerűen arcul köpte.

- Meghalsz, maegi - ígérte Qotho -, de először a másiknak kell meghalnia! - Előhúzta az arakhját és megindult a sátor felé.

- Ne! - kiáltott utána Dany. - Nem szabad!

Elkapta a harcos vállát, de Qotho félrelökte. Dany a térdére esett és karjaival átölelte a hasát, hogy megvédje benne a gyermeket.

- Állítsátok meg! - parancsolta a khasnak. - Öljétek meg!

Rakharo és Quaro a sátor bejárata mellett állt. Quaro előrelépett és az ostora nyeléért nyúlt, Qotho azonban kecsesen megpördült, mint egy táncos, a görbe arakh megvillant a levegőben. A karja alatt érte Quarót. A tiszta, éles penge áthatolt mellényen és bőrön, izmon és bordán. Vér fröccsent és a fiatal lovas tátott szájjal hátratántorodott.

Qotho kitépte a fegyvert.

- Lóúr! - kiáltotta Ser Jorah Mormont. - Próbálkozz velem!

A kardja kiröppent a hüvelyéből.

Qotho szitkozódva megfordult. Az arakh olyan sebesen hasította a levegőt, hogy Quaro vére finom permetként szállt róla szerteszét, mint eső a langyos szélben. A kard alig egy lábnyira állította meg Ser Jorah arcától és egy pillanatig remegve visszatartotta. Qotho üvöltött haragjában. A lovag páncélingben, páncélkesztyűben és pikkelyes lábvédőben volt, torkán súlyos nyakvédő, de nem gondolt rá, hogy a sisakját is feltegye.

Qotho hátrafelé táncolt, az arakhja csillogó ködként cikázott a feje körül, és villámként csapott le, amikor a lovag nekirontott. Ser Jorah legjobb tudása szerint hárított, de a suhintások olyan gyorsan követték egymást, hogy Danynek úgy tűnt, Qothónak legalább négy karja és ugyanennyi arakhja van. Hallotta a penge csattanását a páncélon és látta a repülő szikrákat, ahogy a hosszú, ívelt penge lepattant az egyik kesztyűről. A következő pillanatban már Mormont hátrált és Qotho vetette előre magát. A lovag arcának bal felét vér borította, egy csípőjét ért csapás pedig felhasította a páncélinget és lesántította. Qotho sértéseket üvöltött felé, gyávának, tejembernek, vasruhába bújt eunuchnak nevezte.

- Most meghalsz! - ígérte neki. Az arakh villódzott a vörös szürkületben, Dany méhében vadul rugdalózott a gyermek. A hajlított penge elsiklott az egyenes mellett és a páncélon tátongó nyíláson át egyenesen a lovag csípőjébe vágódott.

Mormont felhördült és megtántorodott. Dany éles fájdalmat érzett a hasában és valami nedveset a combjai között. Qotho diadalmasan felordított, az arakh azonban csontot ért és egy fél szívverésnyi időre elakadt benne.

Ennyi elég volt. Ser Jorah teljes maradék erejét összeszedve lesújtott a karddal, átszakítva húst, izmot és csontot és a következő pillanatban Qotho alkarja ernyedten fityegett egy vékony bőrlebeny és izomrost végén. A lovag következő vágása a dothraki fülét vette célba és olyan kíméletlen volt, hogy Qotho arca szinte szétrobbant.

A dothrakik ordítoztak, Mirri Maz Duur úgy jajgatott a sátorban, hogy a hangjában már nem volt semmi emberi, Quaro pedig vízért könyörgött, miközben haldoklott. Dany segítségért kiáltott, de nem hallotta senki. Rakharo Haggóval küzdött, arakh villant arakh-kal szemben, majd Jhogo ostora csattant, hangosan, mint a mennydörgés és a szíj Haggo nyaka köré tekeredett. Egy rántás és a vérlovag hátratántorodott, elveszítve az egyensúlyát és a fegyverét. Rakharo üvöltve előreszökkent és mindkét kezével lecsapot Haggo fejére. A penge hegye remegve és vörösen állt meg Haggo szemei között. Valaki elhajított egy követ és amikor Dany odanézett, észrevette, hogy a válla felszakadt és vérzik.

- Ne - zokogott. - Ne, kérlek, hagyjátok abba, túl nagy, túl nagy az ár!

Még több kő repült felé. Megpróbált a sátor felé kúszni, de Cohollo megragadta. Könyörtelen ujjak ragadták meg a haját, hátrafeszítették a fejét és a vérlovag tőrét érezte a torkán.

- A gyermekem! - sikoltotta és úgy látszott, az istenek meghallották, mert Cohollo abban a pillanatban halott volt. Aggo nyila a karja alatt hatolt be, átütve a tüdejét és a szívét.

Amikor Daenerys végül összeszedte az erejét, hogy felemelje a fejét, látta, hogy a tömeg szétszéled és a dothrakik halkan visszalopóznak a sátraikba és az alvószőnyegeikhez. Néhányan felnyergelték a lovukat és elvágtattak. A nap lenyugodott. A khalasarban mindenütt tüzek égtek hatalmas, narancssárga lánggal, dühösen pattogtak és égő zsarátnokokat köpködtek az ég felé. Megpróbált feltápászkodni, de a fájdalom megrohanta és összepréselte, mint egy óriási marok. Elakadt a lélegzete, csak tátogni bírt. Mirri Maz Duur hangja olyan volt, mint valami gyászének. Az árnyak egyre vadabbul keringtek a sátorban.

Egy kar nyúlt a dereka alá és Ser Jorah lábra állította. Az arca ragacsos volt a vértől és Dany észrevette, hogy hiányzik a fél füle. Megrázkódott a karjaiban, ahogy a fájdalom újból rátört, és hallotta, amint a lovag a szolgálólányokért kiált. Vajon mindannyian rettegnek? Tudta a választ. Úgy érezte, mintha a fia kést tartana mindkét kezében és a hasát szabdalná velük, hogy kijusson belőle.

- Doreah, a fene vigyen el! - ordított Ser Jorah. - Gyere ide! Hozd a szülőasszonyokat!

- Nem fognak idejönni. Azt mondják, ő meg van átkozva.

- Jöjjenek, vagy levágom a fejüket!

Doreah zokogott.

- Elmenekültek, uram!

- A maegi! - szólalt meg valaki. Talán Aggo? - Vidd őt a maegihez!

Ne, szerette volna mondani Dany, *ne, azt ne, nem szabad,* de amikor kinyitotta a száját, csak hosszú, fájdalmas sikoly hagyta el a torkát, egész testét elöntötte a veríték. *Mi ütött beléjük, hát nem látják?* Az alakok a sátorban táncoltak, köröztek a tűz és a véres üst körül, sötét formák a homokselyem előtt és többnek közülük egyáltalán nem volt emberi formája. Látta egy óriási farkas árnyékát, egy másik pedig olyan volt, mint egy lángoktól ölelt ember.

- A Bárányasszony ismeri a szülőágy titkait - mondta Irri. - Így mondta. Hallottam.

- Igen - helyeselt Doreah. - Én is hallottam.

Ne, kiáltotta, de lehet, hogy csak gondolta, mert már suttogás sem hagyta el az ajkát. Érezte, hogy viszik. Kinyitotta a szemét és a komor, halott égboltot látta maga fölött, amint feketén, kopáran és csillagtalanul bámul vissza rá. *Kérlek, ne*\ Mirri Maz Duur hangja egyre erősödött, míg végül

betöltötte az egész világot. „Az alakok!", sikoltotta Dany. „A táncosok!"

Ser Jorah becipelte a sátorba.

ARYA

A meleg kenyér illata, amely a Liszt utca hosszában sorakozó boltokból áradt gyönyörűbb volt, mint bármilyen parfüm, amit Arya valaha is ismert. Mélyet sóhajtott és közelebb lépett a galambhoz. Kövér madár volt barna pettyekkel, és az utcakövek közé szorult kenyérhéjat csipegette, amikor azonban Arya árnyéka rávetült, elrepült.

A fakard sivítva szelte a levegőt és két lábbal a talaj felett találta el a madarat. Az barna tollfelhő közepette hullott a földre. A lány egy szempillantás alatt ott termett és elkapta az egyik szárnyát, miközben a galamb csapkodott és vergődött. A madár belecsípett a kezébe. Arya elkapta a nyakát és addig tekerte, míg meg nem érezte a csont roppanását.

A macskákkal összevetve, galambot fogni határozottan könnyű volt.

Egy arra haladó septon rosszalló pillantást vetett rá a szeme sarkából.

- Itt lehet a legjobban galambot fogni! - mondta neki Arya, miközben lesöpörte magáról a tollakat és felvette eldobott fakardját. - A morzsákra jönnek.

A septon továbbsietett.

Az övére kötözte a galambot és elindult az utcán. Egy férfi gyümölcslepényekkel megrakott kétkerekű kordét tolt. Az illatok áfonyáról, citromról és barackról árulkodtak. A gyomra mély, morgó hangot adott.

- Kaphatnék egyet? - hallotta a saját hangját. - Egy citromosat, vagy... bármilyet.

A kordés ember végigmérte. Látszott rajta, hogy nem tetszik neki.

- Három réz.

Arya a csizmája oldalához ütögette a fakardot.

- Adok érte egy kövér galambot - felelte.

- A Mások vigyék el a galambodat! - förmedt rá a kordés ember.

A lepények frissen érkeztek a kemencéből, még melegek voltak. Az illattól összefutott a nyál a szájában, de nem volt három reze... egy reze sem volt. Eszébe jutott, mit tanított neki Syrio a látásról és a kordés emberre pillantott. Alacsony férfi volt kis, gömbölyű pocakkal. Amikor ment, mintha a bal lábát egy kicsit húzta volna. Éppen azon töprengett, hogy ha megragadna egy lepényt és elszaladna vele, a fickó sohasem érné utol, amikor az megszólalt:

- Vigyázz a mocskos kezedre! Az aranyköpönyegesek tudják, hogyan kell bánni a lopkodós kis csatornapatkányokkal, bizony ám!

Arya óvatosan hátrapillantott. Az egyik sikátor bejáratánál a Városi Őrség két tagja ácsorgott. A köpenyük majdnem a földet súrolta, a súlyos gyapjú ruhadarabot aranyszínűre festették. A páncéljuk, a csizmájuk és a kesztyűjük fekete volt. Egyikük kardot viselt az oldalán, a másik vasalt furkósbotot. Arya még egy utolsó, sóvárgó pillantást vetett a lepényekre, elhátrált a kordétól és elsietett. Az aranyköpönyegesek nem figyeltek oda rá különösebben, de már a puszta látványuktól is görcsbe rándult a gyomra. Igyekezett olyan távol maradni a kastélytól, amennyire csak bírt, de még innét is jól látta a magas, vörös falak tetején rothadó fejeket. Mindegyik fölött varjúcsapatok civakodtak nagy ricsajjal, sűrűn, mint a legyek. A Bolhavégen azt beszélték, hogy az aranyköpönyegesek a Lannisterek oldalára álltak, a parancsnokuk főúri címet kapott és hozzá földeket a Három Folyón meg helyet a királyi tanácsban.

Más dolgokat is hallott, félelmetes dolgokat, amelyeknek semmi értelmét nem találta. Néhányan azt mondták, hogy az apja meggyilkolta Robert királyt, és ezért Lord Renly végzett vele. Mások azt bizonygatták, hogy maga Renly ölte meg a királyt a két fivér részeg veszekedése során. Mi más miatt menekült volna el az éj leple alatt, mint valami közönséges tolvaj? Az egyik történet szerint a király egy vadkan áldozatául esett vadászat közben, a másik azt állította, hogy a vadkan elfogyasztásába halt bele, mert annyira teletömte magát, hogy egyszerűen szétrepedt az asztalnál. Nem, a király valóban az asztalnál lelte halálát, hajtogatták megint mások, de azért, mert Varys, a Pók megmérgezte. Nem, a királyné mérgezte meg. Nem, himlőben halt meg. Nem, megfulladt egy szálkától.

Egy dologban azonban minden történet megegyezett: Robert király halott. Baelor Nagy Szenté-

lyének hét harangja egy napon és egy éjszakán át zúgott, gyászuk mennydörgése bronz hullámokban hömpölygött végig a városon. Egy tímár legénye elmondta Aryának, hogy csak a király halálakor kondítják meg így a harangokat.

Semmi mást nem akart, csak hazamenni, de Királyvárat nem volt olyan könnyű elhagyni, mint korábban hitte. Mindenki háborút emlegetett, és az aranyköpönyegesek úgy lepték el a falakat, mint a bolhák... nos, például őt. A Bolhavégen aludt háztetőkön és istállókban, bárhol, ahol arra alkalmas helyet talált és igen hamar rájött, hogy a név kitűnően illik a negyedre.

A Vörös Toronyból való szökése óta Arya minden nap sorra látogatta a város hét kapuját. A Sárkánykapu, az Oroszlánkapu és a Régi Kapu zárva voltak és be voltak rácsozva. A Sárkapu és az Istenek kapuja nyitva volt, de csak a városba befelé lehetett közlekedni rajtuk. Az őrök itt senkit sem engedtek ki. Akiknek volt engedélyük a távozásra, a Királykapun vagy a Vaskapun át távozhattak, itt azonban vörös palástos és oroszlánsisakos Lannister katonák álltak őrt. Amikor Arya lekukucskált egy fogadó tetejéről a Királykapu mellett, látta, hogy az őrök átkutatják a szekereket és hintókat, a lovasokkal kinyittatják a csomagjaikat és kikérdeznek mindenkit, aki gyalogosan akar áthaladni.

Időnként arra gondolt, hogy átússza a folyót, de a Feketevíz széles volt és nagyon mély. Mindenki azt mondta, hogy az áramlatai gonoszak és alattomosak. Arra pedig nem volt pénze, hogy kifizessen egy révészt vagy feljusson egy hajóra.

Nemes atyja arra tanította, hogy soha ne lopjon, de hogy miért, azt egyre nehezebb volt felidéznie. Ha rövidesen nem jut ki, az aranyköpönyegesekkel kell próbálkoznia. Amióta megtanulta leütni a madarakat a fakarddal, nem sokszor volt éhes, de félt, hogy a túl sok galambhústól megbetegszik. Mielőtt eljutott volna Bolhavégre, néhányat nyersen evett meg.

A Bolhavégen voltak olyan kifőzdék a sikátorok mentén, ahol évek óta hatalmas üstökben főtt a pörkölt és elcserélhette a fél madarát egy előző napi kenyér sarkáért és egy fazék „barnáért", a másik felét pedig beledobták a tűzbe és megsütötték neki, ha hajlandó volt kihuzigálni a tollait. Arya bármit megadott volna egy csésze tejért és egy citromos süteményért, de a barna sem volt olyan rossz. Általában árpa volt benne meg répa-, hagyma- és petrezselyemdarabkák, néha még alma is, a tetején pedig vékony réteg zsír lebegett. Igyekezett nem gondolni a húsra. Egyszer kapott egy darab halat.

Ezeknek a helyeknek az volt az egyetlen hibájuk, hogy sohasem voltak üresek és bármilyen rövid idő alatt is tömte magába az ételt, Arya érezte, hogy bámulják. Volt, aki a csizmáját vagy a köpönyegét vizslatta és a lány jól tudta, mi jár a fejükben. Mások tekintete egyenesen a ruhája alá kúszott. Róluk nem tudta, mi jár a fejükben és ettől még jobban megijedt. Néhányszor követték az utcára és megkergették, de eddig még senkinek sem sikerült elkapnia.

Az ezüst karperecet, amit szeretett volna eladni, a kastélyon kívül töltött első éjszakán ellopták tőle a meleg ruhák batyujával együtt. Egyszerűen elcsenték, mialatt ő egy kiégett házban aludt a Malac úton. Csak a köpenyt hagyták ott, amiben kuporgott, a bőrruhát a hátán, fa gyakorlókardját... és Tűt. A kardon rajta feküdt, máskülönben annak is lába kélt volna, hiszen többet ért, mint az összes többi együttvéve. Attól kezdve Arya jobb karjára vetett köpenyben járkált, hogy elrejtse a csípőjénél lógó pengét. A fakardot bal kezében vitte, ahol mindenki jól láthatta, hogy elijessze vele a rablókat, az étkezdékben azonban voltak emberek, akiket még egy csatabárd sem ijesztett volna el. Ez elég volt ahhoz, hogy elmenjen az étvágya. Gyakran inkább éhesen tért nyugovóra, mint hogy vállalja a rámeredő tekinteteket.

Ha egyszer kijut a városból, talál majd bogyókat meg gyümölcsösöket, ahonnét lophat magának almát meg cseresznyét. Emlékezett rá, hogy sok ilyet látott a királyi út mentén, amikor dél felé utaztak. Az erdőben pedig áshat ki gyökereket, sőt talán néhány nyulat is becserkészhet. A városban csak patkányokat, macskákat és girhes kutyákat lehetett elkapni. Hallotta, hogy a kifőzdék egy marék rezet adnak egy alomnyi kutyakölyökért, de erre még gondolni sem szeretett.

A Liszt utca alatt sikátorok és keresztutcák labirintusa következett. Arya átverekedte magát a tömegeken és megpróbált távolságot tartani saját maga és az aranyköpönyegesek között. Megtanulta, hogy az utca közepén kell maradni. Néha félre kellett ugrania szekerek vagy lovak elől, de ott

legalább látta közeledni őket. Ha az épületek közelében haladt, az emberek megragadták. Voltak sikátorok, ahol kénytelen volt a falhoz simulni, mert az épületek olyan közel voltak egymáshoz, hogy szinte összeértek.

Kurjongató gyerekek kis csapata szaladt el mellette egy guruló karikát kergetve. Arya búsan nézett utánuk. Eszébe jutott, amikor ő karikázott Brannel, Jonnal és kisöccsével, Rickonnal. Eltűnődött, mekkorára nőhetett már Rickon, és hogy vajon Bran szomorú-e. Bármit megadott volna érte, hogy Jon ott legyen vele, „kishúgomnak" szólítsa és beletúrjon a hajába. Nem mintha sok turkálásra lett volna szüksége. Látta a tükörképét a pocsolyákban és nem hitte, hogy létezett valaha is gubancosabb haj az övénél.

Megpróbált beszédbe elegyedni a gyerekekkel, akikkel az utcán találkozott, hátha összebarátkozhat valamelyikükkel és lesz hol aludnia, de nem megfelelő szavakat mondhatott. A kicsik csak gyors, gyanakvó pillantást vetettek rá és elszaladtak, ha közeledni akart feléjük. Nagyobb fivéreik és nővéreik kérdéseket tettek fel neki, amelyekre nem tudott felelni, kicsúfolták és lopni akartak tőle. Éppen tegnap egy nyurga lány, aki kétszer olyan idős lehetett, mint ő, fellökte és megpróbálta lehúzni a csizmáját a lábáról, Arya azonban fültövön vágta a fakarddal. Erre az zokogva és véres arccal elszaladt.

Ahogy lefelé igyekezett a hegyen Bolhavég felé, egy sirály siklott el fölötte. Arya figyelmesen nézte, de sokkal magasabban volt, mintsem a fakarddal elérhette volna. A tengert juttatta eszébe. Talán az a kivezető út. Öreg Nan néha mesélt olyan fiúkról, akik potyautasként elrejtőztek a kereskedőgályákon és elhajóztak mindenféle kalandok felé. Talán ő is megtehetné. Elhatározta, hogy felkeresi a kikötőt. Amúgy is útba esett a Sárkapu felé, azt ma még nem ellenőrizte.

A rakpartok furcsán csendesek voltak, amikor Arya odaért. Észrevett egy újabb pár aranyköpönyegest, amint egymás mellett sétálnak a halpiacon, de azok rá sem pillantottak. A bódék fele üresen állt, és úgy vette észre, mintha kevesebb hajó állna a kikötőben, mint ahogy emlékezett. Odakint Feketevizen a király három hadigályája hajózott alakzatban. Az aranybevonatú hajótestek sebesen hasították a vizet, ahogy az evezők emelkedtek és süllyedtek. Arya figyelte őket egy darabig, majd megindult a folyó mellett.

Amikor megpillantotta a fehér szaténszegélyű, szürke gyapjúköpenyes őröket a harmadik mólón, a szívverése is elállt. Deres címerének látványa könnyeket csalt a szemébe. Mögöttük kecses, három evezősoros kereskedőgálya ringatózott a mólóhoz kötve. Arya nem tudta elolvasni a hajó oldalára festett nevet, mert a szavak idegenek voltak a számára, myri, braavosi, vagy talán felsővalyriai nyelven íródhattak. Elkapta egy elhaladó kikötői munkás kabátját.

- Bocsánat - mondta neki -, milyen hajó ez?

- Ez a Szelek Boszorkánya - válaszolta a férfi.

- Még mindig itt van! - tört ki Aryából. A rakodómunkás furcsán nézett rá, majd vállat vont és továbbment. Arya futva megindult a móló felé. A Szelek Boszorkánya az a hajó volt, amit apja bérelt, hogy hazavigye őket... még mindig várakozik! Azt hitte, már réges-régen vitorlát bontott.

Két őr kockázott, a harmadik pedig fel-alá járkált, keze a kardgombján nyugodott. Szégyellte volna, ha látják, hogy sír, mint egy gyermek, ezért megállt egy pillanatra és megdörgölte a szemét. *A szeme, a szeme, a szeme, miért...*

Láss a szemeddel, hallotta Syrio suttogását.

Arya látott. Apja összes emberét ismerte. A három szürke köpönyeges viszont idegen volt.

- Te! - kiáltott rá a járkáló őr. - Mit akarsz itt, fiú?

A másik kettő felpillantott a kockából.

Aryának minden lelkierejére szüksége volt, hogy ne eredjen futásnak, de tudta, ha megteszi, azonnal utána vetik magukat. Közelebb sétált. Egy lányt keresnek, őt pedig fiúnak nézték. Akkor hát fiú lesz!

- Akarsz galambot venni? - megmutatta neki a döglött madarat.

- Tűnj el innét! - mondta neki az őr.

Arya úgy tett, ahogy mondta. Nem kellett színlelnie az ijedtséget. A katonák visszatértek a kockához mögötte.

Nem tudta volna felidézni, hogy jutott vissza Bolhavégre, de kimerülten kapkodta a levegőt, mire elérte a keskeny, tekergős, kövezetlen utácskákat a dombok között. A Bolhavégnek jellegzetes bűze volt: disznóólak, istállók és tímárműhelyek szaga keveredett a bormérések és olcsó bordélyok savanyú illatával. Arya lehangoltan lépkedett az útvesztőben. Csak amikor a kifőzde ajtaján kiáradó, fortyogó "barna" illata megcsapta az orrát, akkor vette észre, hogy a galambja eltűnt. Biztosan kicsúszott az övéből futás közben vagy valaki ellopta, ő pedig nem vette észre. Egy pillanatig megint szeretett volna sírva fakadni. Vissza kell gyalogolnia egészen a Liszt utcáig, hogy még egy olyan kövéret találjon.

Messze a város felett megszólaltak a harangok.

Arya felemelte a fejét, hallgatózni kezdett és azon töprengett, ezúttal mit jelenthet a harangzúgás.

- Most meg mi van? - kérdezte egy kövér ember a kifőzdéből.

- Megint szólnak a harangok, az istenek irgalmazzanak! - jajveszékelt egy öregasszony.

A második emeleten kinyílott egy ablak és vörös hajú, vékony selyembe öltözött szajha jelent meg benne.

- Most meg a kölyökkirály halt meg? - kiáltotta le, kihajolva az utcára. - Na tessék, ennyit ér egy kisfiú, sose húzzák sokáig!

Miközben vihogott, egy meztelen férfi hátulról köréje fonta a karját, a nyakába harapott és markolászni kezdte az alsóing alatt szabadon lógó súlyos, fehér melleket.

- Ostoba ringyó! - kiabált fel neki a kövér ember. - A király nem halt meg, ezek hívó harangok. Csak egy torony kongat. Ha a király meghal, a város összes harangját félreverik.

- Hé, hagyd abba a harapdálást, mert én is félreverem a te harangjaidat! - mondta az ablakban álló nő a mögötte álló férfinak és eltolta az egyik könyökével. - Akkor ki halt meg, ha nem a király?

- Ez csak hívás - ismételte a kövér férfi.

Két Arya korabeli fiú nyargalt el mellettük, sarat fröcskölve szerteszét, ahogy átgázoltak egy pocsolyán. A vénasszony szitkokat szórt rájuk, de ők csak futottak tovább. Mások is megindultak felfelé a dombon, hogy lássák, mit jelent a hangzavar. Arya a kisebbik fiúcska után rohant.

- Hová mentek? - kérdezte, amikor utolérte. - Mi történik?

Az nem is lassított, úgy fordult hátra.

- Az aranyköpönyegesek a szentélybe viszik.

- Kit? - kiáltotta Arya rohanás közben.

- A Segítőt! Buu azt mondja, fejét veszik!

Egy elhaladó szekér mély barázdát vájt az utcán. A fiú átugrotta, de Arya nem vette észre. Megbotlott és arccal előre felbukott. A térdét lehorzsolta egy kövön, az ujjait pedig megütötte, amikor a keményre taposott talajnak ütközött. Tű beakadt a lábai közé. Szipogva feltérdelt. Bal kezének hüvelykujja csupa vér volt. Amikor szopogatni kezdte, észrevette, hogy körmének a fele nincs meg, leszakadt esés közben. A keze lüktetett a fájdalomtól és a térdét is vér borította.

- Utat! - kiabálta valaki a keresztutcából. - Utat Redwyne urainak!

Arya éppen, hogy csak félre tudott ugrani az útról, mielőtt eltaposták. Négy őr dübörgött el hatalmas lovakon. Kék és vöröseskék kockás köpönyeget viseltek. Mögöttük két nemes úrfi lovagolt egymás mellett két gesztenyebarna kancán. Úgy hasonlítottak egymásra, mint egyik tojás a másikra. Arya vagy százszor látta őket a hídon: a Redwyne-ikrek, Ser Horas és Ser Wayner, narancssárga hajú és szögletes, szeplős képű, barátságos fiatalemberek, akiket Sansa és Jeyne Poole Ser Horrornak és Ser Vajfejnek csúfolt és vihogni kezdtek, valahányszor meglátták őket. Most egyáltalán nem tűntek mulatságosnak.

Mindenki ugyanabba az irányba igyekezett, mindenki tudni akarta, mit jelent a harangzúgás. A harangok most mintha hangosabbak, zengőbbek, hívogatóbbak lettek volna. Arya csatlakozott az emberáradathoz. Annyira fájt az ujja, ahol a köröm leszakadt róla, hogy minden erejére szüksége volt, nehogy elsírja magát. Az ajkába harapott és tovább sántikált, hallgatva a körülötte állók izgatott beszélgetését.

- ...a Király Segítőjét, Lord Starkot. Baelor Szentélyébe viszik.

- Úgy tudtam, már halott.

- Nemsokára az is lesz, meglátod. Nesze, van rá egy ezüstszarvasom, hogy lecsapják a fejét!

- Legfőbb ideje, az árulója! - a férfi kiköpött.

Arya próbált valami hangot kicsikarni magából.

- Ő soha... - kezdte, de ő csak egy kisgyerek volt, azok pedig a feje felett beszélgettek.

- Bolond! Nem fogják lefejezni. Mióta végeznek ki árulókat a Nagy Szentély lépcsőjén?

- Hát, biztos, hogy nem lovaggá akarják felkenni. Úgy hallottam, Stark ölte meg az öreg Robert királyt. Elvágta a torkát az erdőben, amikor pedig rátaláltak, nyugodtan ácsorgott ott és azt mondta, hogy valami vadkan csinálta ki őfelségét.

- Ah, ez nem igaz, a saját öccse volt, az a Renly, az arany agancsaival!

- Fogd be a hazug pofádat, asszony! Nem tudod, mit beszélsz, őlordsága nagyszerű, becsületes férfi!

Mire elérték a Nővérek Utcáját, már olyan tömeg volt, hogy az emberek egymáshoz préselődtek. Arya hagyta, hogy az emberáradat magával sodorja, fel Visenya Hegyének tetejére. A fehér márványtér zsúfolásig tömve volt emberekkel, mindenki izgatottan kiáltozott a másikra és próbált közelebb jutni Baelor Nagy Szentélyéhez. A harangok zúgása itt nagyon hangos volt.

Arya átvergődött a tömegen, átbújt a lovak lábai között, és erősen markolta fakardját. A tömeg közepéről csak karokat, lábakat, hasakat és a szentély tér fölé magasodó hét karcsú tornyát látta. Megpillantott egy faszekeret és azt gondolta, felmászik a hátuljára, hogy jobban lásson, de ez az ötlet másoknak is az eszébe jutott. A kocsis káromkodott és az ostorával lekergette őket.

Arya szinte őrjöngött. Amikor a tömeg elejére küzdötte magát, nekiszorították egy szobor kőtalapzatának. Felnézett Áldott Baelorra, a septonkirályra. A fakardot az övébe csúsztatta és mászni kezdett. Sérült körme véres csíkokat hagyott a festett márványon, de feltornászta magát és elhelyezkedett a király lábai között.

Ekkor látta meg az apját.

Lord Eddard a Főszepton emelvényén állt a szentély ajtaja előtt. Jobbról és balról egy-egy aranyköpönyeges támogatta. Díszes, szürke bársonykabát volt rajta fehér, hímzett farkassal az elején és bundás szélű, szürke gyapjúköpeny, de soványabb volt, mint amilyennek Arya valaha látta. Hosszú arcát eltorzította a fájdalom. Nem állt, inkább tartották. A törött lábát fedő gipsz szürke volt és rothadt.

Maga a Főszepton állt mellette. Zömök férfi volt, rettenetesen kövér és a haja már őszbe vegyült. Hosszú, fehér palást volt rajta és óriási, arannyal és kristályokkal bevont korona a fején, amely szivárványként ragyogott fölötte, valahányszor megmozdult.

A szentély ajtaja mellett, szemben a márványemelvénnyel, lovagok és főurak csoportja állt. Joffrey kirítt közülük. Selyem- és szaténöltözékét szökellő szarvasok és ordító oroszlánok díszítették mindenfelé, fején aranykorona. Felséges anyja vörös sújtásos, fekete gyászruhában állt mellette, hajában fekete gyémántokkal kirakott fátyol. Arya felismerte a Vérebet, aki hófehér palástot vett sötétszürke páncélja fölé. Körülötte a Királyi Testőrség négy tagja állt. A lány látta Varyst, az eunuchot átsuhanni a lordok között puha papucsában és mintás damaszt köntösében. Az alacsony, ezüst körgalléros férfi a hegyes szakállal nyilván az, aki valamikor párbajozott Anyáért.

Az egész gyülekezet közepén pedig ott állt Sansa égszínkék selyemruhában, hosszú, frissen mosott és göndörített, gesztenyebarna hajával, a csuklóján ezüstkarperecekkel. Aryát elfogta a düh. Mit keres ott a nővére, és miért látszik ilyen boldognak?

A tömeget aranyköpenyes lándzsások hosszú sora tartotta vissza. A parancsnokuk egy köpcös férfi volt. Lakkozott páncélját bonyolult aranyminták borították. A köpenye a valódi aranyselyem fémes árnyalatával csillogott.

Amikor a harang elhallgatott, lassan csend borult a hatalmas térre, az apja pedig felemelte a fejét és beszélni kezdett. A hangja olyan halk és erőtlen volt, hogy a lány alig bírta kivenni, mit mond. Az emberek kiáltozni kezdtek mögötte.

- Micsoda?

- Hangosabban!

A fekete-arany páncélt viselő férfi Apa mögé lépett és erősen megbökte. „Hagyd békén!", szerette volna kiáltani Arya, de tudta, hogy úgysem figyelnének rá. Rágni kezdte az ajkát.

Az apja felemelte a hangját és újrakezdte.

- Eddard Stark vagyok, Deres Ura és a Király Segítője - mondta ezúttal hangosabban. A hangja betöltötte a teret. - Azért állok elétek, hogy istenek és emberek színe előtt bevalljam árulásomat.

- Nem - nyöszörögte Arya. A tömeg kiabálni és sikoltozni kezdett alatta. Gúnyos és trágár megjegyzések repkedtek a levegőben. Sansa a tenyere mögé rejtette az arcát.

Az apja még jobban felemelte a hangját, küszködött, hogy meghallják.

- Elárultam királyom bizalmát és barátom szeretetét - kiáltotta. - Megesküdtem, hogy megvédem a gyermekeit, de még ki sem hűlt a teste, én már összeesküvést szőttem, hogy letaszítsam trónjáról és meggyilkoljam a fiát, valamint magamnak kaparintsam meg a koronát. A Főspeton, Szeretett Baelor és a Hét legyenek tanúi szavaim igazának: Joffrey Baratheon az egyedüli igaz örököse a Vastrónnak és az istenek kegyelméből ő a Hét Királyság Ura és a Birodalom Védelmezője.

Egy kő repült feléje a tömegből. Arya felsikoltott, amikor látta, hogy eltalálja az apját. Az aranyköpönyegesek akadályozták meg, hogy elessen. Az arcán vér folyt le a homlokán tátongó mély sebből. Az első követ még több követte. Az egyik az Apa balján álló őrt találta el. Egy másik hangos csendüléssel pattant le a fekete-arany páncélos lovag mellvértjéről. A Királyi Testőrség két tagja Joffrey és a királyné elé lépett, hogy pajzsával védje meg őket a kövektől.

A lány keze a köpenye alá siklott és megtalálta Tűt a hüvelyében. Az ujjai a markolatra fonódtak, és olyan szorosan megmarkolta, ahogy talán még semmit sem markolt meg életében. *Kérlek, istenek, vigyázzatok rá,* imádkozott. *Ne engedjétek, hogy bántsák az apámat!*

A Főspeton letérdelt Joffrey és az anyja előtt.

- Ahogy vétkezünk, úgy szenvedünk - kántálta mély, öblös hangon, sokkal hangosabban, mint Apa. - Ez az ember bevallotta a bűneit az istenek és az emberek előtt, ezen a szent helyen - szivárványok villóztak a feje körül, ahogy könyörgésre emelte a kezeit. - Az istenek igazságosak és Áldott Baelor megtanította nekünk, hogy kegyesek is. Mi legyen eme áruló sorsa, felség?

Ezernyi torok ordítozott, de Arya nem hallotta őket. Joffrey herceg... nem, Joffrey király... előlépett testőrei pajzsa mögül.

- Az anyám arra kért, engedjem meg Lord Eddardnak, hogy feketét öltsön, Lady Sansa pedig kegyelemért könyörgött apja számára. - Akkor egyenesen Sansára nézett, elmosolyodott és Arya egy pillanatig azt hitte, az istenek meghallgatták az imáját, Joffrey azonban visszafordult a tömeg felé és így folytatta: - De nekik lágy, asszonyi szívük van. Amíg én vagyok a királyotok, az árulás mindig elnyeri méltó büntetését. Ser Ilyn, hozd el nekem a fejét!

A tömeg ordítozásban tört ki és Arya érezte Baelor szobrának rengését, ahogy az emberek nekifeszültek a talapzatnak. A Főspeton a király gallérjába kapaszkodott, Varys hadonászva odarohant, még a királyné is mondott neki valamit, de Joffrey megrázta a fejét. A lordok és lovagok félreálltak, amikor ő lépett elő. Magas volt és hústalan, egy vaspáncélba öltözött csontváz. A Királyi ítéletvégrehajtó. Tompán, mintha nagyon messziről érkezne hozzá, Arya meghallotta nővére sikoltását. Sansa térdre rogyott és hisztérikus zokogásban tört ki. Ser Ilyn Payne felhágott az emelvényre.

Arya átkígyózott Baelor lábai között és a tömegbe vetette magát. Egy henteskötényt viselő férfira esett és a földre döntötte. Abban a pillanatban valaki a hátának vágódott és maga is majdnem elesett. Testek gyűrűje zárult köré, botladoztak és lökdösődtek, rátapostak a szerencsétlen hentesre. Arya feléjük suhintott Tűvel.

Magasan az emelvényen Ser Ilyn Payne intett és a fekete-arany páncélos lovag valamilyen parancsot kiáltott. Az aranyköpenyesek a márványra lökték Lord Eddardot, feje és mellkasa lelógott a széléről.

- Hé, te! - kiáltott egy dühös hang Aryára, ő azonban nekilendült, félrelökte az embereket az útjából, átpréselte magát közöttük és teljes erejével belerohant abba, aki az útjába állt. Egy kéz motoszkált a lábánál, odacsapott, sípcsontokba rúgott bele. Egy asszony megbotlott, Arya pedig végigszaladt a hátán, s közben mindkét irányban vagdalkozott, de hiába, hiába, túl sokan voltak, mire sikerült utat nyitnia, az rögtön be is zárult előtte. Valaki félreütötte. Még mindig hallotta Sansa si-

koltását.

Ser Ilyn kétkezes pallost vett elő a hátára erősített hüvelyből. Ahogy a feje fölé emelte a pengét, a napfény végighullámzott a fekete acélon és megcsillant a minden borotvánál élesebb széleken. Jég, gondolta Arya, *nála van jég!* A könnyei végigcsorogtak az arcán és megvakították.

És ekkor egy kar nyúlt ki az emberi falból és ujjak fonódtak a karjára, mint egy farkascsapda, olyan erősen, hogy elejtette Tűt. Megrántották és érezte, hogy elveszíti a lába alól a talajt. Elesett volna, ha a kéz nem tartja fent, könnyedén, mintha rongybaba lett volna. Egy arc hajolt közel az övéhez. Hosszú, fekete haj, gubancos szakáll és rothadó fogak.

- Ne nézz oda! - mordult rá egy vastag hang.

- Én... én... én... - zokogta Arya.

Az öregember olyan keményen megrázta, hogy a fogai összekoccantak.

- Fogd be a szád és csukd be a szemed, fiú!

Gyengén, mintha a messzeségből érkezne, meghallott egy... egy hangot... lágy, sóhajszerű hangot, mintha milliónyi ember egyszerre engedte volna ki a levegőt a tüdejéből. Az öregember ujjai a karjába mélyedtek, mereven, mint a vas.

- Nézz rám! Igen, ez az, rám! - a lehelete savanyú bortól bűzlött. - Emlékszel, fiú?

A szag juttatta eszébe. Arya látta a kócos, zsíros hajat, a foltos, poros fekete köpenyt, ami az öregember torz vállaira borult, a rámeredő kérlelhetetlen, fekete szempárt. Emlékezett a fekete testvérre, aki meglátogatta az apját.

- Most már megismersz, ugye? Okos fiú - kiköpött. - Itt végeztek. Velem jössz és befogod a szádat - amikor válaszolni akart, a férfi újra megrázta, még keményebben. - Azt mondtam, befogod!

A tér kezdett kiürülni. A fal eloszlott körülöttük, ahogy az emberek visszaszivárogtak kis időre felfüggesztett életükhöz. Arya élete azonban elillant. Némán lépdelt... Yoren mellett. Igen, ez a neve, Yoren. Nem emlékezett, az öreg mikor találta meg Tűt, ám most visszaadta neki.

- Remélem, tudod használni, fiú.

- Nem vagyok... - kezdte.

Az öreg egy ajtónak lökte, mocskos ujjaival megragadta a haját és rántott egyet rajta, hátrafeszítve a fejét.

- ...okos fiú, azt akartad mondani?

A másik kezében kés volt.

Amikor a penge megvillant az arca előtt, Arya hátravetette magát, vadul rugdalózni kezdett, ide-oda rángatta a fejét, de a férfi tartotta a hajánál fogva, olyan erősen, hogy a fejbőre szinte szakadozni kezdett és sós könnyek ízét érezte a szájában.

BRAN

A legidősebbek felnőtt férfiak voltak, tizenhét-tizennyolc évnyire névadójuk napjától. Egyikük húsz felett járt. A legtöbbjük fiatalabb volt, tizenhat, vagy annál is kevesebb.

Bran Luwin mester tornyocskájának erkélyéről figyelte őket. Hallotta, ahogy nyögdécselnek, erőlködnek és átkozódnak, miközben alabárdnyeleket és fakardokat suhogtatnak a levegőben. Az udvar hangos volt a fának csapódó fa hangjától, s a túlságosan is gyakran hallatszott ki egy-egy tompább zaj, és rögtön utána egy fájdalmas kiáltás, amikor a csapás bőrruhát vagy eleven húst ért. Ser Rodrik a fiúk között lépdelt. Az arca egyre vörösebb lett a pofaszakáll alatt és dühödten morgolódott valamelyikükkel vagy mindannyiukkal együttvéve. Bran még soha nem látta ilyen hevesnek az öreg lovagot.

- Nem! - hajtogatta. - Nem! Nem! Nem!

- Nem harcolnak valami jól - jegyezte meg Bran kétkedőn. Szórakozottan vakargatta Nyárt a füle mögött, miközben a rémfarkas egy húscafatot marcangolt. A fogai között csont ropogott.

- Bizony nem - helyeselt Luwin mester mély sóhajjal. A mester az óriási myri lencsés csőbe bámult, árnyékokat méricskélt és a reggeli égbolt alján függő üstökös helyzetét jegyezgette. - Ámbátor idővel... Ser Rodriknak igaza van, emberek kellenek a falakra. Nemes atyád magával vitte az őrség színe-javát Királyvárba, a többi pedig a bátyáddal ment el, beleértve az összes alkalmas legényt több mérföldes körzetben. Sokan közülük nem fognak visszatérni hozzánk, és megfelelő embereket kell találnunk, hogy elfoglalják a helyüket.

Bran bosszúsan nézett végig az alattuk izzadó fiúkon.

- Ha még mindig tudnám használni a lábaimat, mindegyiket legyőzném - eszébe jutott az utolsó alkalom, hogy kardot fogott a kezébe. Akkor történt, amikor a király Deresbe látogatott. Igaz ugyan, hogy csak fakard volt, de legalább százszor a földre küldte vele Tommen herceget. - Ser Rodrik megtaníthatna az alabárd használatára. Ha lenne egy jó hosszú nyelű alabárdom, Hodor lehetne a lábam. Együtt kitennénk egy lovagot.

- Ezt... nem tartom lehetségesnek - mondta Luwin mester. - Bran, ha valaki harcol, a karjainak, a lábainak és a gondolatainak eggyé kell válniuk.

Lent az udvaron Ser Rodrik felordított.

- Úgy küzdőtök, mint a libák! Ő megcsíp téged, te meg visszacsípsz erősebben. Védekezzetek! Hárítsátok a csapást! A libák harcmodora nem lesz elég. Ha ezek valódi kardok lennének, az első csípés leszakítaná a karotokat! - Az egyik fiú nevetni kezdett, mire az öreg lovag nekiesett. - Te nevetsz? Te? Ezt a szemtelenséget. Te, aki úgy küzdesz, mint egy sündisznó...

- Volt egyszer egy lovag, aki nem látott - folytatta Bran makacsul, miközben Ser Rodrik tovább üvöltözött odakent. - Öreg Nan mesélt nekem róla. Volt egy hosszú rúdja, amelynek mindkét végére pengéket erősítettek. Ezt forgatta a kezében és egyszerre két ellenséget is le tudott vágni.

- Csillagszemű Symeon - szólalt meg Luwin és feljegyzett néhány számot egy könyvbe. - Amikor elveszítette a szeme világát, zafírokat tett az üres szemgödrökbe, legalábbis az énekesek így mondják. Bran, ez csak egy legenda. Mint Bolond Flórian története. Mítosz a Hősök Korából. - A mester rosszallóan ingatta a fejét. - Túl kell lépned ezeken az álmokon, csak tönkreteszed magad.

Az álmok említése eszébe juttatott valamit.

- Az éjjel megint a varjúról álmodtam. Arról, amelyiknek három szeme van. Berepült a hálótermembe és azt mondta, hogy menjek vele, és én vele mentem. Lementünk a kriptába. Apa ott volt és beszélgettünk. Szomorúnak látszott.

- Miért? - Luwin a csőbe kukucskált.

- Azt hiszem, Jonnal volt kapcsolatos. - Az álom mélyen felzaklatta, sokkal jobban, mint bármely másik varjús álma. - Hodor nem hajlandó lemenni a kriptába.

Bran jól látta, hogy a mester csak fél füllel figyel. Pislogva vette el a szeme elől a csövet.

- Hodor nem...?

- ...hajlandó lemenni a kriptába. Amikor felébredtem, mondtam neki, vigyen le, hogy megnéz-

zem, Apa tényleg ott van-e. Először nem értette, mit akarok, de mondtam neki, hogy erre meg arra, és így elvezettem a lépcsőhöz, de onnét nem akart továbbmenni. Egyszerűen megállt a lépcső tetején és azt mondta, „Hodor", mintha félne a sötétségtől, pedig volt nálam fáklya. Olyan dühös lettem, hogy majdnem fejbe vágtam, ahogy Öreg Nan is szokta. - Észrevette a mester rosszalló pillantását és gyorsan hozzátette: - De nem vágtam fejbe.

- Helyes. Hodor ember, nem pedig öszvér, hogy verd.

- Az álomban lerepültem a varjúval, de amikor ébren vagyok, ezt nem tehetem meg - magyarázta Bran.

- Miért akarsz lemenni a kriptába?

- Mondtam. Megkeresni Apát.

A mester megigazította a láncot a nyakán, ahogyan akkor szokta, amikor igen kényelmetlenül érzi magát.

- Bran, drága gyermekem, egy napon Lord Eddard is odalent fog ülni kőbe faragva az apja, az apjának az apja és az összes többi Stark mellett, vissza egészen a régi Északi Királyokig... de erre még sok évig nem kerül sor, adják az istenek! Az apád a királyné foglya Királyvárban. Nem találhatod meg őt a kriptában.

- Tegnap éjjel ott volt. Beszéltem vele.

- Konok fiú! - sóhajtott a mester és félretette a könyvét. - Szeretnéd megnézni?

- Nem tehetem. Hodor nem fog lemenni, a lépcső pedig túl szűk és kanyargós Táncosnak.

- Azt hiszem, meg tudom oldani ezt a nehézséget.

Hodor helyett a vad asszonyt, Oshát hívták. Osha magas volt, kemény és sohasem panaszkodott, bárhová kész volt elmenni, ahová küldték.

- A Falon túl éltem le az életemet, egy földbe ásott lyuktól nem fogok berezelni, uraim - közölte.

- Nyár, gyere! - kiáltotta Bran, ahogy az asszony erős, inas karjai a magasba emelték.

A rémfarkas otthagyta a csontját és utánuk iramodott. Osha átcipelte Brant az udvaron és levitte a kanyargó lépcsőkön a hideg, földalatti csarnokba. Előttük Luwin mester ment egy fáklyával. Bran még azt sem bánta, legalábbis olyan nagyon nem, hogy a nő a karjaiban és nem a hátán vitte. Ser Rodrik parancsára leverték Osha láncait, mivel hűséggel és jól szolgált, amióta Deresben tartózkodott. A bokáján még mindig ott voltak a nehéz vasbilincsek annak jeléül, hogy teljesen azért még nem bíznak meg benne. Ezek azonban nem akadályozták biztos lépteit a lépcsőkön lefelé.

Bran nem emlékezett rá, mikor járt utoljára idelent. Az biztos, hogy... előtte volt. Kicsi korában gyakran játszott itt Robbal, Jonnal és a nővéreivel.

Szerette volna, ha ők is itt vannak most, talán nem találta volna ilyen sötétnek és ijesztőnek a boltíves csarnokot. Nyár előreosont a visszhangzó homályban, majd megállt, felemelte a fejét és beleszimatolt a fagyos, halott levegőbe. Kivillantak a fogai és hátrálni kezdett. A szeme aranyló fénnyel izzott a mester fáklyájának fényében. Még Osha is nyugtalannak látszott, pedig ő kemény volt, mint a vas.

- Marcona népség így kinézetre - jegyezte meg, ahogy végigfuttatta a szemét a kőtrónusaikon ülő gránit Starkok hosszú során.

- Ők voltak a Tél Királyai - suttogta Bran. Valahogy nem tűnt helyénvalónak túl hangosan beszélni ezen a helyen.

Osha elmosolyodott.

- A télnek nincs királya. Ha láttad volna, magad is tudnád, nyári fiú.

- Évezredeken át voltak Észak Királyai - magyarázta Luwin mester és magasra emelte a fáklyát. A fény megcsillant a kőarcokon. Némelyik szőrös, szakállas és bozontos férfi volt, vadak, mint a lábaiknál kuporgó farkasok. Másoknak simára borotvált arcuk volt, a vonásaik soványak és erőteljesek, mint az ölükben keresztbe fektetett vaskardok. - Kemény idők kemény férfiúi. Gyertek!

Határozott léptekkel megindult a terem túlsó vége felé a kőoszlopok és a faragott alakok véget nem érő sora mellett. A feltartott fáklya lángnyelvet húzott maga után.

A csarnok hatalmas volt, hosszabb, mint maga Deres, és Jon egyszer azt mondta neki, hogy alatta további szintek vannak, még mélyebb és még sötétebb termek, ahol a régebbi királyok vannak

eltemetve. Nem lenne szerencsés, ha elveszítenék a fényt. Nyár nem volt hajlandó elmozdulni a lépcsőtől, még akkor sem, amikor Osha Brannel a karjában megindult a fáklya után.

- Emlékszel a történelemleckékre, Bran? - kérdezte a mester, ahogy vonultak. - Meséld el Oshának, kik voltak és mit tettek, ha tudod!

A fiú ránézett az arcokra, és a történetek előtörtek az emlékezetéből. A mester elmondta, Öreg Nan pedig élettel töltötte meg őket.

- Ő Jon Stark. Amikor a tengeri rablók partra szálltak keleten, ő kiverte őket és megépítette Fehér Öböl kastélyát. Az ő fia volt Rickard Stark, nem az apám apja, hanem egy másik Rickard. Elfoglalta a Nyakat a Mocsár Királyától és feleségül vette a lányát. Az a nagyon sovány, hosszú hajú, hegyes szakállú ott Theon Stark. „Éhes Farkasnak" nevezték, mert örökké háborúzott. Az ott Brandon, a magas, álmodozó arcú, Brandon, a Hajós, mert nagyon szerette a tengert. Az ő sírja üres. Megpróbált nyugat felé áthajózni a Napnyugati tengeren, és soha többé nem látták. A fia is Brandon volt, az Égető, mert bánatában felgyújtatta apja összes hajóját. Ott van Rodrik Stark, aki birkózásban elnyerte a Medve-szigetet és a Mormontoknak adta. Ő pedig Torrhen Stark, a Térdeplő Király. Ő volt Észak utolsó Királya és Deres első Ura, miután letette a fegyvert Hódító Aegon előtt. Óh, íme Cregan Stark. Egyszer párbajozott Aemon herceggel és a Sárkánylovag azt mondta utána, hogy sohasem találkozott jobb kardforgatóval. - Már majdnem a végénél jártak és Branen lassan úrrá lett a szomorúság. - Itt van a nagyapám, Lord Rickard, akit az őrült király, Aerys fejeztetett le. A mellette lévő két sírban a lánya, Lyanna és a fia, Brandon fekszik. Nem én, egy másik Brandon, az apám bátyja. Nekik nem kellene, hogy legyen szobruk, az csak a lordoknak és a királyoknak jár, de az apám annyira szerette őket, hogy nekik is készíttetett.

- A leány szép - mondta Osha.

- Roberttel eljegyezték egymást, de Rhaegar herceg elhurcolta és megerőszakolta - magyarázta Brandon. - Robert háborút indított, hogy visszaszerezze őt. Megölte Rhaegart a Három Folyónál a pörölyével, de Lyanna meghalt, és így soha nem kaphatta vissza.

- Szomorú történet - mondta Osha -, de azok az üres lyukak még szomorúbbak.

- Lord Eddard sírja, ha eljön az ő ideje - szólalt meg Luwin mester. - Itt láttad az apádat álmodban, Bran?

- Igen - megborzongott az emléktől. Nyugtalanul körülnézett a csarnokban. Az összes szőr égnek állt a hátán. Valami zajt hallott? Volt ott valaki?

Luwin mester a fáklyával a kezében közelebb lépett a nyitott sírhoz.

- Ahogy látod, nincs itt. Sok évig még nem is lesz. Az álmok csak álmok, gyermekem. - Bedugta a karját a sír sötétjébe, mint valami hatalmas szörnyeteg szájába. - Látod? Teljesen ü...

A sötétség vicsorogva rávetette magát.

Bran zöld lángként izzó szemeket látott, fogak villanását és olyan fekete bundát, mint az őket körülvevő verem. Luwin mester felkiáltott és felemelte a kezeit. A fáklya kirepült a markából, lepattant Brandon Stark kőarcáról és a szobor lábához zuhant. A lángok a kőalak csizmáit nyaldosták. A részegen remegő fáklyafényben látták, amint Luwin a rémfarkassal küzd, egyik kezével a pofáját csapkodja, míg a másik körül összezárultak az állat fogai.

- Nyár! - kiáltotta Bran.

És Nyár jött, előugrott a mögöttük tátongó homályból, mint egy szökellő árny. Borzaskutyába csapódott és hátravetette. A két rémfarkas ide-oda gurult szürke és fekete összevisszaságban, csípték és harapták egymást, miközben Luwin mester remegve feltérdelt. A karja tépett és véres volt. Osha Lord Rickard kőfarkasának támasztotta Brant és odasietett, hogy segítsen a mesternek. A fáklya pislákoló fényében húsz láb magas árnyékfarkasok harcoltak egymással a falakon és a mennyezeten.

- Borzas! - hallatszott egy vékony hang. Amikor Bran felpillantott, kisöccse állt Apa sírjának szájában. Borzaskutya még utoljára belekapott Nyár pofájába, majd nekirugaszkodott és Rickon mellett termett.

- Hagyd békén az apámat! - figyelmeztette Rickon Luwint. - Hagyd békén!

- Rickon! - szólította meg szelíden Bran. - Apa nincs itt.

- De itt van. Láttam - Rickon arcán könnyek csillantak. - Láttam tegnap éjjel.

- Álmodban...?

Rickon bólintott.

- Hagyjátok! Hagyjátok békén! Hazajön, ahogy ígérte. Hazajön.

Bran még sohasem látta Luwin mestert ennyire elbizonytalanodni. Vér csepegett a karjáról, ahol Borzaskutya elszakította gyapjúinge ujját és feltépte a húst alatta.

- Osha, a fáklyát! - mondta összeszorított fogakkal, az asszony pedig felkapta, mielőtt kialudt volna. Nagybátyja másának mindkét lábán kormos foltok éktelenkedtek.

- Annak... annak a szörnyetegnek - folytatta Luwin - a kutyaólakban kellene lennie leláncolva!

Rickon megveregette Borzaskutya véráztatta orrát.

- Elengedtem. Nem szereti a láncokat. - Az állat megnyalta az ujjait.

- Rickon - mondta Bran -, szeretnél velem jönni?

- Nem. Szeretek itt.

- De hát itt sötét van. És hideg.

- Nem félek. Meg kell várnom Apát.

- Várhatsz rá velem - felelte Bran. - Együtt várjuk, te meg én és a farkasaink.

Mindkét rémfarkas a sebeit nyalogatta. Mostantól nem árt majd odafigyelni rájuk.

- Bran! - a mester hangja határozott volt. - Tudom, hogy jót akarsz, de Borzaskutya túl vad ahhoz, hogy szabadon rohangáljon. Én már a harmadik ember vagyok, akit megharapott. Ha szabadjára engedjük a kastélyban, csak idő kérdése, mikor végez valakivel. Az igazság kemény, de a farkast meg kell láncolni vagy... - habozott.

...vagy meg kell ölni, gondolta Bran, de nem ezt mondta.

- Nem láncokra született. Menjünk mindannyian a tornyodba várakozni.

- Az lehetetlen - szögezte le Luwin mester.

Osha elvigyorodott.

- Ha jól tudom, a fiú az ifjú lord itt - visszaadta a fáklyáját Luwinnak és megint a karjába vette Brant. - Irány a mester tornya!

- Jössz, Rickon?

Az öccse bólintott.

- Ha Borzas is jön - felelte, és Osha meg Bran után szaladt. Luwin mester nem tehetett mást, követte őket és óvatos szemeit a farkasokon tartotta.

Luwin mester tornyocskája olyan zsúfolt volt, hogy Bran elcsodálkozott, hogyan találhat meg itt bármit is. Az asztalokon és székeken imbolygó könyvkupacok emelkedtek, a polcokon bedugaszolt tégelyek sorakoztak, a bútorokat gyertyacsonkok és megszáradt viaszfoltok borították, a myri bronzlencse háromlábú állványon állt a terasz ajtaja mellett, a falakon csillagászati táblázatok és térképek függtek, a gyékények között árnyéktérképek hevertek szerteszét, mindenfelé papírdarabok, tollak és tintatartók kallódtak, és mindent a gerendák között fészkelő hollók ürüléke pettyezett. Fülsüketítő harsogásuk betöltötte a helyiséget, miközben Osha megmosta, kitisztította és bekötözte a mester sebeit Luwin tömör utasításai alapján.

- Ez ostobaság - mondta a kicsi, szürke emberke, mialatt Osha valami csípős kenőccsel kenegette a farkasharapásokat. - Elismerem, felettébb különös, hogy mind a ketten ugyanazt az álmot láttátok, ha azonban egy kicsit elgondolkodtok rajta, végül is természetes. Hiányzik nemes atyátok és tudjátok, hogy fogoly. A félelem megfertőzheti az emberi elmét és furcsa gondolatokat ébreszthet benne. Rickon még túl fiatal, hogy megértse...

- Már négyéves vagyok - vágott közbe Rickon. Az Első Torony vízköpőit bámulta a lencsés csövön keresztül. A rémfarkasok a szoba két ellenkező végében foglaltak helyet. A sebeiket nyalogatták és csontokat rágcsáltak.

- ...túl fiatal és, aúúú, hét pokol, ez éget, ne, ne hagyd abba, még! Túl fiatal, mint mondtam, de te, Bran, elég idős vagy hozzá, hogy tudd: az álmok csak álmok.

- Néhány igen, néhány nem - Osha halvány vörös tűztejet csepegtetett az egyik hosszú sebbe. Luwin felnyögött. - Az erdő gyermekei mesélhetnének neked egy-két dolgot az álmokról.

A mester arcán könnyek csorogtak, de makacsul megrázta a fejét.

- A gyermekek... csak az álmokban léteznek. Most. Meghaltak és eltűntek. Elég, ennyi elég. Most a kötést! Előbb a tömés, aztán tekerd körbe, de szorosan, mert vérezni fogok!

- Öreg Nan azt mondta, hogy a gyermekek ismerték a fák dalát, úgy repültek, mint a madarak, úgy úsztak, mint a halak és tudtak az állatok nyelvén - mondta Bran. - Azt mesélte, hogy olyan gyönyörű zenét játszottak, hogy aki csak meghallotta, sírva fakadt, mint egy csecsemő.

- Mindezt varázslattal érték el - tette hozzá Luwin mester szórakozottan. - Örülnék, ha most is itt lennének! Egy varázsige kevesebb fájdalommal járna és megkérhetnék Borzaskutyát is, hogy ne harapjon meg többet. - A szeme sarkából haragos pillantást vetett a nagy, fekete farkasra. - Tanuld meg, Bran! Aki bízik a varázslatokban, üvegkarddal harcol. Ahogy a gyermekek is tették. Hadd mutassak neked valamit! - Hirtelen felállt, végigment a szobán és egy zöld tégellyel tért vissza egészséges kezében. - Nézd meg ezeket! - mondta. Levette a fedelét és egy marék fényes nyílhegyet szórt ki az asztalra.

Bran felvett egyet.

- Üvegből van!

Rickon kíváncsian közelebb lopakodott és az asztalra bámult.

- Sárkányüveg - közölte Osha és leült Luwin mellé, hogy bekötözze a karját.

- Obszidián - helyesbített Luwin mester és kinyújtotta sérült karját. - Az istenek tüzében kovácsolódott, mélyen a föld alatt. Az erdő gyermekei ezzel vadásztak sok-sok ezer évvel ezelőtt. A gyermekek nem munkálták meg a fémet. Páncél helyett hosszú, levelekből font ingeket viseltek, a lábukat pedig fakéreggel tekerték be, hogy beleolvadjanak az erdőbe. Kard helyett obszidián pengét használtak.

- Azt használnak még mindig - Osha puha töméseket helyezett a mester alkarján tátongó harapásnyomokra és hosszú vászoncsíkokkal szorosan megkötözte.

Bran közelebbről megvizsgálta a nyílhegyet. A fekete üveg csúszós és fényes volt. Gyönyörűnek tartotta.

- Megtarthatok egyet?

- Ahogy akarod - felelte a mester.

- Én is akarok egyet! - kiáltotta Rickon. - Négyet akarok, én négyéves vagyok!

Luwin kiszámoltatta vele.

- Óvatosan, még mindig élesek. Meg ne vágd magad!

- Mesélj a gyermekekről! - kérte Bran. Tudta, hogy ez fontos.

- Mit szeretnél tudni?

- Mindent.

Luwin mester megigazította a láncát, ahol az a nyakához dörzsölődött.

- A Hajnalkor népe voltak, az Elsők, a királyok és a királyságok előtt - kezdte. - Azokban a napokban nem voltak kastélyok vagy erődök, sem városok. Egy fia kereskedővárost nem találtál volna innen a Dorne-i tengerig. Egyáltalán nem voltak emberek. Csak az erdő gyermekei éltek azon a földön, amit ma a Hét Királyságként ismerünk.

- Sötét és gyönyörű nép voltak, termetre kicsik, nem nagyobbak a gyermekeknél, még ha felnőtté értek sem. Az erdők mélyén éltek, barlangokban, cölöpfalvakban és titkos favárosokban. Kicsiny termetűek lévén, a gyermekek gyorsak és kecsesek voltak. Férfiak és asszonyok együtt vadásztak varsafa íjakkal és repülő hurkokkal. Az isteneik az erdő, a patak és a kő istenei voltak, a régi istenek, akiknek a neve titkos. Bölcseiket zöldlátóknak nevezték és különös arcokat faragtak a fákba, hogy vigyázzák az erdőt. Hogy meddig uralkodtak itt a gyermekek, vagy honnét jöttek, azt senki ember fia nem tudja.

- Vagy tizenkétezer ével ezelőtt azonban keletről felbukkantak az Elsők. Átkeltek Dorne Törött Karján, még mielőtt eltört volna. Bronzkardokkal és nagy bőrpajzsokkal érkeztek, lóháton. A keskeny tengernek ezen az oldalán még sohasem láttak lovat. Semmi kétség, a gyermekek ugyanúgy megrémültek a lovaktól, mint az Elsők a fákba faragott arcoktól. Ahogy az Elsők kezdtek falvakat és erődöket építeni, levágták az arcokat és elégették őket. A gyermekek megrettentek és háborút

indítottak. A régi dalok szerint a gyermekek sötét varázslattal megduzzasztották a tengert, hogy elöntse a földeket és összetörje a Kart, de már túl késő volt bezárni a kaput. A háborúk tovább dühöngtek, míg az emberek és a gyermekek vére vörösre nem festette a földet, de a gyermekek közül többen vesztek oda, mint az emberek közül, mert az emberek nagyobbak és erősebbek voltak, a fa, a kő és az obszidián pedig nem szállhatott szembe a bronzzal. Végül mindkét fél oldalán a bölcsek kerekedtek felül és az Elsők hősei és vezetői találkoztak a gyermekek zöldlátóival és erdei táncosaival egy Isten Szemének nevezett tó közepén fekvő kis sziget varsafa ligeteiben.

- Ott kötötték meg az Egyezséget. Az Elsők megkapták a partvidéket, a magas síkságokat, a napfényes réteket, a hegyeket és a lápokat, de a sűrű erdőket a gyermekek örökre megtarthatták és egyetlen varsafát sem vághattak ki többé a birodalomban. Hogy az istenek tanúsítsák az aláírást, a sziget minden fája kapott egy arcot, azután pedig megalakult a zöld emberek szent rendje, hogy vigyázza az Arcok Szigetét.

- Az Egyezség négyezer évre békét és barátságot hozott az emberek és a gyermekek között. Az Elsők idővel még a magukkal hozott istenekről is megfeledkeztek és az erdő titkos isteneit kezdték imádni. Az Egyezmény aláírása a Hajnalkor végét és a Hősök Korának kezdetét jelentette.

Bran ujjai a fényes, fekete nyílhegyre fonódtak.

- De azt mondod, az erdő gyermekei már nem léteznek.

- Itt nem is - szólalt meg Osha és elharapta az utolsó kötés végét. - A Faltól északra más a helyzet. A gyermekek, az óriások és a többi régi faj mind oda mentek.

Luwin mester sóhajtott.

- Asszony, a törvények szerint halottnak kellene lenned, vagy fogolynak. A Starkok sokkal kíméletesebben bánnak veled, mint megérdemelnéd. Nem tisztességes dolog, ha köszönetképpen ostobaságokkal tömöd a fiúk fejét.

- Mondd el, hová mentek! - kérte Bran. - Tudni akarom.

- Én is - visszhangozta Rickon.

- Rendben van - dörmögte Luwin. - Amíg az Elsők királyságai biztos lábakon álltak, az Egyezség is kitartott, végig a Hősök Kora és a Hosszú Éjszaka alatt, egészen a Hét Királyság születéséig. Végül azonban, évszázadokkal később, eljött az idő, amikor más népek is átkeltek a keskeny tengeren.

- Az Andalok jöttek elsőként. Magas, világos hajú harcosok voltak, akik acélt és tüzet hoztak magukkal. Az új istenek hétágú csillagát viselték a mellükön. A háborúk több száz esztendőn át tartottak, de végül mind a hat déli királyság elbukott előttük. Az Elsők uralma csak itt tartott ki, ahol Észak Királyai minden sereget visszavertek, amelyik át akart kelni a Nyakon. Az Andalok kiégették a varsafa ligeteket, levágták az arcokat és ha rájuk akadtak, lemészárolták a gyermekeket. Mindenhol a Hét diadalát zengték a régi istenek felett. A gyermekek északra menekültek...

Nyár vonítani kezdett.

Luwin mester meglepetten elhallgatott. Amikor Borzaskutya is felpattant és a hangja csatlakozott testvéréhez, rettegés markolt Bran szívébe.

- Jön - suttogta kétségbeesett bizonyossággal. Tegnap éjszaka óta tudta, mióta a varjú levezette a kriptába, hogy elbúcsúzzon. Tudta, de nem hitte el. Azt akarta, hogy Luwin mesternek legyen igaza. A varjú, gondolta, a háromszemű varjú...

Az üvöltés olyan hirtelen abbamaradt, ahogy feltámadt. Nyár odament Borzaskutyához és nyalogatni kezdett egy véres szőrcsomót testvére nyakán. Az ablakból szárnysuhogás hallatszott.

A szürke kőpárkányra leszállt egy holló, kitátotta a csőrét és durván, érdesen felrikoltott. A mélységes bánat sikolya volt ez.

Rickon sírva fakadt. A nyílhegyei egymás után kipotyogtak a kezéből és nagyot koppantak a padlón. Bran odavonta magához és megölelte.

Luwin mester úgy meredt a fekete madárra, mintha tollas skorpió volna. Felemelkedett és lassan, mint egy alvajáró az ablakhoz lépett. Füttyentett, és a holló a bekötözött karjára szökkent. A szárnyaira alvadt vér tapadt.

- Egy sólyom tette - motyogta Luwin -, talán egy bagoly. Szegény jószág, csoda, hogy eljutott

idáig.

Levette a levelet a lábáról.

Bran azon kapta magát, hogy reszket, mialatt a mester kinyitotta a papírt.

- Mi az? - kérdezte és még szorosabban ölelte magához az öccsét.

- Tudod, mi az, fiú - felelte Osha szelíden. A fejére tette a kezét.

Luwin mester kábultan emelte fel a tekintetét. Az apró, szürke ember szürke gyapjúköpenyének ujja véres volt, fényes, szürke szemében pedig könny csillant.

- Uraim - fordult a fiúkhoz, a hangja rekedt volt és erőtlen. - Találnunk... találnunk kell egy kőfaragót, aki jól ismerte az arcát...

SANSA

A toronyszobában, Maegor Erődjének szívében Sansa átadta magét a sötétségnek.

Behúzta az ágya függönyeit, elaludt, sírva felriadt, majd újra elaludt. Amikor nem bírt aludni, a bánattól reszketve feküdt a takarók alatt. Szolgálók jöttek és mentek, ételt hoztak, de az étel látványát sem bírta elviselni. A fogások érintetlenül, egymásra torlódva romlottak meg az ablaka alatt álló asztalon, míg a szolgálók el nem vitték őket.

Az alvás néha ólomnehéz volt és álomtalan, és amikor felébredt, fáradtabbnak érezte magát, mint mielőtt lehunyta a szemét. Mégis ez volt a legjobb, mert amikor álmodott, Apáról álmodott. Ébren és álmában őt látta, látta, ahogy az aranyköpönyegesek a földre taszítják, látta, ahogy Ser Ilyn előrelép és kivonja Jeget a hátára erősített hüvelyből, látta a pillanatot... a pillanatot, amikor... el akarta fordítani a tekintetét, akarta, de a lábaiból minden erő kiszállt és térdre rogyott. Valahogyan mégsem tudta elfordítani a fejét, és az emberek mind ordítoztak meg sikoltoztak, a hercege rámosolygott, mosolygott, ő pedig biztonságban érezte magát. De csak egy szempillantásnyi időre, míg ki nem ejtette azokat a szavakat és az apja lábai... arra emlékezett, a lábaira, ahogy megrándultak, amikor Ser Ilyn... amikor a kard...

Lehet, hogy én is meghalok, mondta magának, és a gondolatot egyáltalán nem érezte riasztónak. Ha kiugrana az ablakon, véget vethetne a szenvedésének és a dalnokok évek múltán balladákat zengenének a bánatáról. A teste odalent heverne a köveken, összetörve és ártatlanul, mindazok szégyenére, akik elárulták őt. Sansa odáig jutott, hogy végigment a szobán és kinyitotta az ablaktáblákat... a bátorsága azonban ekkor elhagyta és zokogva futott vissza az ágyához.

A szolgálóleányok megpróbáltak beszélni vele, amikor behozták az ételt, de nem válaszolt nekik. Egyszer Pycelle nagymester jött be egy tégelyekkel és üvegekkel teli dobozzal és megkérdezte tőle, nem beteg-e. Megfogta a homlokát, levetkőztette és mindenhol végigtapogatta, miközben a szolgálólánya lefogta. Amikor elment, otthagyott egy mézvízből és gyógyfüvekből készített italt és azt mondta neki, hogy minden este igyon belőle. Ott helyben megitta az egészet és visszament aludni.

Álmában léptek neszét hallotta a torony lépcsőjén, kövön súrlódó bőr baljós hangját, ahogy egy férfi közeledett lassan, lépcsőfokonként a hálóterméhez. Ilyenkor odakuporodott az ajtó mellé és reszketve hallgatózott, ahogy egyre közelebb és közelebb jött. Tudta, hogy Ser Ilyn Payne az, Jéggel a kezében jön érte, a fejéért. Nem volt hová futni, nem volt hová rejtőzni, nem tudta elreteszelni az ajtót. A lépések zaja végül elhallgatott, és tudta, hogy odakint áll és csendben bámul halott szemeivel és hosszú, himlőhelyes arcával. Akkor vette észre, hogy meztelen. Összekuporodott és megpróbálta elfedni magát a kezeivel, amikor az ajtó lassan, nyikorogva kinyílt és a nyílásban megjelent a pallos hegye...

Ahogy felébredt, ezt mormolta:

- Kérlek, kérlek, jó leszek, nagyon jó leszek, kérlek, ne. - De senki sem volt ott, aki hallotta volna.

Amikor valóban eljöttek érte, Sansa nem hallotta meg a lépteiket. Joffrey nyitotta ki az ajtót, nem Ser Ilyn, hanem a fiú, aki valaha a hercege volt. Az ágyban feküdt, szorosan összekuporodva a lehúzott függönyök mögött és nem tudta volna megmondani dél van-e vagy éjfél. Az első, amit hallott, az ajtó csattanása volt. Azután valaki félrerántotta az ágyselymet, ő pedig a szeme elé kapta a kezét a hirtelen fényre. Akkor látta meg őket, amint fölötte állnak.

- Ma délután részt veszel az udvari kihallgatáson - közölte Joffrey. - Fürödj meg és öltözz fel szépen, ahogy a jegyesemhez illik!

Sandor Clegane állt mellette egyszerű, barna kabátban és zöld köpenyben. Összeégett arca rettenetes látványt nyújtott a reggeli napfényben. Mögöttük a Királyi Testőrség két lovagját látta hosszú, fehér szaténpalástban.

Sansa védekezőn felhúzta a takarót az arcáig.

- Nem - nyöszörögte -, kérlek... hagyjatok békén.

- Ha nem mászol ki az ágyból és nem öltözködsz fel, a Vérebem majd segít - mondta Joffrey.

- Könyörgök, hercegem...

- Már király vagyok. Kutya, ki vele az ágyból!

Sandor Clegane megragadta a derekánál és felemelte az ágyról, miközben a lány erőtlenül küzdött. A takarója a földre hullott. Alatta csak egy vékony hálóing rejtette el mezítelenségét.

- Tedd, amit mondtak neked, gyermek! - mondta Clegane. - Öltözz!

A ruhásszekrénye felé tolta, szinte gyengéden.

Sansa hátrálni kezdett tőlük.

- Úgy tettem, ahogy a királyné kérte, megírtam a levelet, megírtam, amit mondott. Megígérted, hogy kegyes leszel. Kérlek, engedd, hogy hazamenjek! Nem árullak el, jó leszek, esküszöm, bennem nincsen áruló vér, nincsen! Csak haza akarok menni. - Eszébe jutott az illem és meghajtotta a fejét. - Ha volnál olyan kegyes - fejezte be alig hallhatóan.

- Nem vagyok olyan kegyes - felelte Joffrey. - Anyám azt mondja, hogy így is el foglak venni, úgyhogy itt maradsz és engedelmeskedsz!

- Nem akarok hozzád menni! - sírdogált Sansa. - Levágattad az apám fejét!

- Áruló volt. Soha nem ígértem meg, hogy megkímélem az életét, csak azt, hogy kegyes leszek, és az is voltam. Ha nem az apádról lett volna szó, széttépettem vagy megnyúzattam volna, de én tiszta halált adtam neki.

Sansa rámeredt, mintha most vette volna észre. Párnázott, oroszlánokkal díszített vörös zeke volt rajta magas aranygallérral, amely keretbe foglalta az arcát. Elcsodálkozott, hogyan találhatta valaha is jóképűnek. A szája olyan puha és piros volt, mint a giliszták, amiket eső után talál az ember, a szemeiből pedig hiúság és kegyetlenség áradt.

- Gyűlöllek - suttogta.

Joffrey király arca megkeményedett.

- Anyám azt mondja, hogy nem illendő dolog, ha egy király megüti a feleségét. Ser Meryn!

Mielőtt feleszmélt volna, a lovag már rajta volt. Hátrafeszítette a karját, amellyel védekezni próbált és kesztyűs tenyerével visszakézből pofon vágta. Sansa nem emlékezett a zuhanásra, egy pillanattal később azonban már a szőnyegen térdelt. A feje zúgott. Ser Meryn Trant állt fölötte, fehér selyemkesztyűjén véres folt.

- Hajlandó vagy engedelmeskedni, vagy még egyszer megfenyíttesselek vele?

Sansa nem érezte az arca egyik felét. Megérintette a fülét, és amikor elvette a kezét, az ujjai véresek voltak.

- Én... ahogy... ahogy parancsolod, uram.

- Felség - javította ki Joffrey. - Várlak a kihallgatáson.

Sarkon fordult és távozott.

Ser Meryn és Ser Arys követték, Sandor Clegane azonban lemaradt egy kicsit, hogy durván talpra állítsa.

- Kíméld meg magad a fájdalomtól, leány, és add meg neki, amit akar!

- Mit... mit akar? Mondd meg, kérlek!

- Azt akarja, hogy mosolyogj, legyen jó illatod és legyél a szerelmes hölgye - recsegte a Véreb. - Hallani akarja tőled azokat a csinos kis szavacskákat, amiket a septa tanított neked. Azt akarja, hogy szeresd... és hogy félj tőle.

Miután ő is elment, Sansa visszahanyatlott a szőnyegekre és a falat bámulta, míg két szolgálóleánya félénken be nem osont hozzá.

- Meleg vizet szeretnék a fürdőmhöz - mondta nekik -, illaszereket és némi púdert, hogy elrejtse ezt a zúzódást. - Arca jobb fele megdagadt és egyre jobban fájt, de tudta, Joffrey azt akarja, hogy gyönyörű legyen.

A meleg víz Derest juttatta eszébe, és a gondolatból erőt merített. Apja halála óta nem fürdött és meglepődött, milyen mocskos lett a vize. A szolgálólányok lemosták a vért az arcáról, ledörzsölték a piszkot a hátáról, megmosták haját és kikefélték, míg vastag, gesztenyebarna fürtökben ugrott össze. Sansa nem szólt hozzájuk, csak amikor utasításokat adott. Lannister őrök voltak, nem a sa-

játjai: nem bízott bennük. Amikor az öltözködésre került a sor, azt a zöld selyem köntöst választotta, amit a tornán is viselt. Eszébe jutott, milyen lovagiasan viselkedett vele Joff akkor éjjel a lakoma alatt. Talán a ruháról neki is eszébe jut, és kedvesebben bánik majd vele.

Megivott egy pohár aludttejet és várakozás közben elmajszolt egy kis édes kekszet, hogy megnyugtassa a gyomrát. Dél volt, mire Ser Meryn visszatért. Fehér páncélja volt rajta, arannyal futtatott ing lakkozott pikkelyekkel, magas sisak arany napkorongot ábrázoló fejdísszel, csillogó lábvért, nyakvédő, páncélkesztyű, csizma és arany oroszlánnal összefogott, súlyos gyapjúköpeny. A sisakrostély nem volt a sisakján, hogy jobban látsszon savanyú képe: a táskák a szeme alatt, széles, lebiggyedő szája és szürke foltokkal borított rozsdaszín haja.

- Úrnőm - hajolt meg, mintha alig három órával azelőtt nem verte volna véresre. - Őfelsége arra utasított, hogy kísérjelek a trónterembe.

- Arra is utasított, hogy üss meg, ha nem vagyok hajlandó veled menni?

- Nem vagy hajlandó velem jönni, hölgyem? - A tekintete kifejezéstelen volt. Még csak egy pillantást sem vetett a zúzódásra, amit ő okozott.

Sansa rájött, hogy a lovag nem gyűlöli és nem is szereti. Semmit sem érez iránta. Ő csak egy... tárgy volt a számára.

- De igen - felelte neki és felállt. Szeretett volna dühöngeni, szeretett volna olyan fájdalmat okozni neki, amilyet a férfi okozott, szerette volna figyelmeztetni: ha egyszer királyné lesz, száműzeti, ha megint meg meri ütni... eszébe jutottak azonban a Véreb szavai, tehát csak ennyit mondott: - Azt teszem, amit csak őfelsége parancsol.

- Ahogy én is - felelte a lovag.

- Igen... de te nem vagy igaz lovag, Ser Meryn.

Sansa tudta, hogy Sandor Clegane röhögött volna ezen. Mások szitkozódtak volna és megfenyegetik, hogy fogja be a száját, talán még a bocsánatáért is esedeztek volna. Ser Meryn Trant egyiket sem tette. Ser Meryn Trant egyszerűen nem törődött vele.

Az erkélyen Sansán kívül senki sem tartózkodott. A lány lehajtott fejjel állt és a könnyeivel küszködött, míg Joffrey odalent ült a Vastrónján és osztotta azt, amit igazságnak méltóztatott nevezni. Tíz esetből kilenc untatta, ezeket a tanács gondjaira bízta, és kényelmetlenül fészkelődött ültében, mialatt Lord Baelish, Pycelle nagymester vagy Cersei királyné megoldotta az ügyet. Amikor azonban úgy döntött, hogy ő hoz határozatot, még felséges édesanyja sem tántoríthatta el szándékától.

Egy tolvajt hoztak elé és ő ott helyben, a fogadóteremben megparancsolta Ser Ilynnek, hogy vágja le a kezét. Két lovag jött el hozzá valami földterület feletti vitájukban és ő elrendelte, hogy másnap reggel párbajozzanak érte.

- Halálig - tette hozzá. Egy asszony térdre esett és egy árulóként kivégzett férfi fejéért könyörgött. Azt mondta, nagyon szerette, és tisztességesen akarja eltemetni.

- Ha szerettél egy árulót, bizonyára magad is áruló vagy - közölte Joffrey. Két aranyköpönyeges megragadta az asszonyt és elvonszolták a börtönbe.

A békaképű Janos Slynt a tanácskozó asztal végénél ült. Fekete bársonyzekét és fényes aranygallért viselt, és helyeslően bólintott minden alkalommal, amikor a király valami ítéletet hozott. Sansa mereven bámulta visszataszító arcát és eszébe jutott, hogyan lökte a földre az apját, hogy Ser Ilyn lefejezhesse. Szeretett volna kárt tenni benne, azt kívánta, hogy valami hős őt is lökje fel és csapja le a fejét. Egy hang azonban azt súgta, hogy nincsenek többé hősök, és emlékezett, mit mondott neki Lord Petyr itt, ebben a teremben:

- Az élet nem hőskölteménye, kedvesem. Könnyen lehet, hogy egy napon a saját károdon fogod megtanulni ezt.

Az életben a szörnyek győznek, gondolta magában. Ekkor a Véreb hangját hallotta, a kövön súrlódó fém hideg csikorgását.

- Kíméld meg magad a fájdalomtól, leány, és add meg neki, amit akar!

Az utolsó ügy egy vaskos kocsmai dalnok volt, akit azzal vádoltak, hogy gúnydalt írt a néhai Robert királyról. Joff előhozatta a hárfáját és megparancsolta neki, hogy játssza el a balladát az ud-

varnak is. Az énekes sírva fakadt és esküdözött, hogy soha többé nem énekli azt a dalt, de a király ragaszkodott hozzá. Mókás kis dalocska volt, Robert király egy disznó ellen küzdött benne. Sansa tudta, hogy a disznó a vadkan, amely megölte, de bizonyos versszakokban határozottan úgy hangzott, mintha a királynéról szólna. Amikor a dal véget ért, Joffrey bejelentette, hogy kegyes lesz. A bárd vagy a nyelvét vagy az ujjait tarthatja meg. Egy napot kapott, hogy meghozza a döntést. Janos Slynt bólintott.

Sansa megkönnyebbülten nyugtázta, hogy aznap délután ez volt az utolsó eset, az ő megpróbáltatásai azonban még korántsem értek véget. Amikor a herold hangja feloszlatta a kihallgatást, leszaladt az erkélyről, Joffrey azonban a kanyargó lépcsősor alján várta. Vele volt a Véreb és Ser Meryn is. Az ifjú király bírálón végigmérte tetőtől-talpig.

- Sokkal jobban festesz, mint az előbb.

- Köszönöm, felség - felelte Sansa. Üres szavak voltak csupán, a fiú mégis bólintott és elmosolyodott.

- Jöjj velem! - parancsolta Joffrey és felajánlotta neki a karját. Nem volt más választása, mint elfogadni. Az érintése valaha édes borzongással töltötte volna el, most azonban minden szőrszála égnek állt tőle. - Nemsokára eljön a nevem napja - mondta Joffrey, ahogy kivonultak a trónterem hátsó ajtaján. - Nagy lakoma lesz és ajándékok. Te mit adsz nekem?

- Még... még nem döntöttem el, uram.

- Felség! - javította ki élesen. - Te valójában buta lány vagy, ugye? Az anyám ezt mondja.

- Tényleg? - A történtek után a fiú szavai el kellett volna, hogy veszítsék erejüket, de valahogy mégsem így történt. A királyné mindig nagyon kedves volt hozzá.

- Óh, igen. Aggódik a gyermekeink miatt, nehogy olyan buták legyenek, mint te vagy, de én azt mondtam neki, hogy ne eméssze magát. - A király intett és Ser Meryn kinyitott nekik egy ajtót.

- Köszönöm, felség - motyogta a lány. A Vérebnek igaza volt, gondolta, csak egy kis madárka vagyok, aki elismétli a tanult szavakat. A nap már lebukott a nyugati fal mögé és a Vörös Torony kövei sötéten ragyogtak, mint a vér.

- Gyermeket nemzek neked, amint alkalmas leszel rá - közölte Joffrey, miközben végigkísérte a gyakorlótéren. - Ha az első buta lesz, levágatom a fejed és keresek magamnak egy okosabb feleséget. Mit gondolsz, mikor leszel képes gyermeket szülni?

Sansa úgy elszégyellte magát, hogy rá sem tudott nézni.

- Septa Mordane azt mondja, a legtöbb... a legtöbb nemesi születésű leány tizenkét-tizenhárom évesen virágzik ki.

Joffrey bólintott.

- Erre.

A kapuházba vezette, a mellvédre kígyózó lépcső aljába.

Sansa remegve hátrahőkölt. Hirtelen rájött, hová mennek.

- Nem - a hangja rémült nyöszörgés volt csupán. - Kérlek, ne, ne kényszeríts, könyörgök...

Joffrey összeszorította a száját.

- Meg akarom mutatni neked, mi történik az árulókkal.

Sansa vadul rázta a fejét.

- Nem megyek! Nem megyek!

- Megparancsolhatom Ser Merynnek, hogy rángasson fel. - Sóhajtotta a fiú. - Az nem tetszene. Jobb lesz, ha azt teszed, amit mondok.

Joffrey kinyújtotta felé a karját, Sansa hátrálni kezdett előle, de beleütközött a Vérebbe.

- Csináld, leány! - mondta neki Sandor Clegane és visszatolta a király felé. A szája megvonaglott arca összeégett oldalán és Sansa szinte hallotta a többit: „Te is bármikor odakerülhetsz, úgyhogy add meg neki, amit akar!"

Rákényszerítette magát, hogy megfogja Joffrey kezét. Felfelé haladni a lépcsőn olyan volt, mintha az valami rémálom részlete lenne. Minden lépéssel külön meg kellett küzdenie, mintha bokáig érő sárból próbálná kihúzni a lábát és több lépcsőfok volt, mint amekkora hite: ezer meg ezer lépcső, a tetején, az erőd falán pedig az iszonyat várt rá.

A kapuház magas mellvédjéről nézve az egész világ alatta terült el. Sansa látta Baelor Nagy Szentélyét Visenya Hegyén, ahol az apja meghalt. A Nővérek utcája másik végén meredeztek a Sárkányfészek megfeketedett romjai. A megduzzadt napkorong nyugaton félig elbújt az Istenek Kapuja mögött. A sós tenger a háta mögött volt, délre pedig a halpiac, a kikötő és a Feketevíz kavargó áradata látszott. Északra pedig...

Arrafelé fordult, de csak a várost látta, az utcákat, sikátorokat, dombokat, negyedeket, még több utcát, még több sikátort és a távoli kőfalakat. Tudta azonban, hogy azon túl nyílt mezők vannak, kertek, termőföldek és erdők, azokon is túl pedig, északra, északra és egyre csak északra ott áll Deres.

- Mit nézel? - kérdezte Joffrey. - Ezt akartam, hogy lásd, itt az orrod előtt!

Az erődfal külső szélét vastag kőpárkány védte, amely egészen Sansa álláig felért. Egymástól ötlábnyi távolságra csipkés lőrések sorakoztak az íjászok számára. A fejek vaskarókra tűzve sorakoztak a falon a lőrések között, arccal a város felé. Sansa abban a pillanatban észrevette őket, hogy kilépett a falon körbefutó gyilokjáróra, de a folyó, a nyüzsgő utcák és a lenyugvó nap sokkal gyönyörűbb volt. Rávehet, hogy a fejekre nézzek, mondta magában, de arra nem vehet rá, hogy lássam is őket.

- Ez az apád - mondta a fiú. - Ez itt. Kutya, fordítsd meg, hogy láthassa!

Sandor Clegane megragadta a fejet a hajánál fogva és megfordította. A levágott fejet kátrányba mártották, hogy tovább elálljon. Sansa nyugodtan ránézett, de semmit sem látott. Nem igazán hasonlít, Lord Eddardra, gondolta, még csak valódinak sem látszott.

- Meddig kell néznem?

Joffrey csalódottnak látszott.

- Akarod látni a többit is? - hosszú sor volt belőlük.

- Ha felséged úgy óhajtja.

Joffrey végigvonult vele a gyilokjárón még vagy egy tucat fej és két üres karó előtt.

- Ezeket Stannis nagybátyámnak és Renly nagybátyámnak tartogatom - magyarázta.

A többi fej már régebb óta volt itt, mint az apjáé. A kátrány ellenére sokuk már régen felismerhetetlenné vált. A király rámutatott az egyikre és így szólt:

- Az ott a septád. - De Sansa még azt sem tudta volna megállapítani róla, hogy nő. Az állkapocs lerothadt az arcról, a madarak pedig megették az egyik fület és az arc nagy részét.

Sansa sokat töprengett rajta, mi történhetett Septa Mordane-nal, bár mindvégig sejtette, hogy tudja a választ.

- Őt miért ölted meg? - kérdezte. - Ő jó volt, felesküdött...

- Áruló volt - Joffrey mogorvának látszott, a lány, úgy tűnt, valahogyan feldühíti. - Nem tudtad megmondani, mit akarsz adni nekem a névnapomra. Talán nekem kellene adnom neked valamit helyette. Na mit szólsz hozzá?

- Ha úgy óhajtod, uram - válaszolt Sansa.

Amikor a fiú elmosolyodott, Sansa tudta, hogy gúnyolódik rajta.

- Tudod, a bátyád is egy áruló - visszafordította Septa Mordane fejét. - Emlékszem a bátyádra Deresből. A kutyám fakardos úrnak nevezte. Így volt, kutya?

- Valóban? - felelte a Véreb. - Nem emlékszem.

Joffrey sértődötten vállat vont.

- A bátyád vereséget mért a nagybátyámra, Jaime-re. Az anyám azt mondta, árulás és csalárdság volt a dologban. Sírt, amikor megtudta. Az asszonyok mind gyengék, még ő is, hiába próbál úgy tenni, mintha erős lenne. Azt mondja, Királyvárban kell maradnunk, ha esetleg a másik nagybátyáim támadnának, de én nem törődök vele. A névnapi lakomámat követően sereget állítok fel, aztán magam végzek a bátyáddal. Ez lesz az ajándékom, Lady Sansa. A bátyád feje.

Sansát hirtelen őrület fogta el és hallotta, amint kiszalad a száján:

- Lehet, hogy a bátyám adja nekem a te fejedet.

Joffrey haragosan rámeredt.

- Soha ne merészelj gúnyt űzni belőlem! Egy jó feleség nem űz gúnyt az urából. Ser Meryn, ta-

nítsd meg!

A lovag ezúttal megragadta az állát és erősen tartotta a fejét, amikor megütötte. Két pofont kapott, balról jobbra, majd, keményebben, jobbról balra. A szája felrepedt és az arcán végigfolyó vér összekeveredett sós könnyeivel.

- Nem lenne szabad folyton sírnod - mondta neki Joffrey. - Ha mosolyogsz és nevetsz, sokkal csinosabb vagy.

Sansa mosolyt erőltetett az arcára. Félt, ha nem teszi, a király újra ráuszítja Ser Merynt, de hiába, Joffrey még mindig rosszallóan csóválta a fejét.

- Töröld le a vért, tiszta maszat vagy!

A külső párkány az álláig ért, a járda belső szélén azonban nem volt semmi, semmi, csak a hetven vagy nyolcvan láb mélyben ívelő híd. Elég lenne egyetlen lökés, mondta magának. Éppen ott állt, pontosan ott, és rajta vigyorgott azzal a vastag gilisztaszájával. *Képes vagy rá,* mondta magának. *Képes vagy rá. Tedd meg most rögtön!* Még az sem számított volna, ha vele együtt lezuhan. Egyáltalán nem számított volna.

- Nesze, leány! - Sandor Clegane letérdelt elé, így közéjük került. Ekkora embertől igencsak meglepő gyengédséggel törölgetni kezdte a felrepedt szájából csorgó vért.

A pillanat elillant. Sansa lesütötte a szemét.

- Köszönöm - mondta, amikor a férfi végzett. Jól nevelt lány lévén sohasem feledkezett meg az udvariasságról.

DAENERYS

Szárnyak vetettek árnyékot lázas álmára.

„Nem akarod felébreszteni a sárkányt, ugye?"

Hosszú folyosón lépdelt, magas kőboltívek alatt. Nem bírt hátranézni, nem nézhetett hátra. Egy ajtó volt előtte, aprónak tűnt a távolban, de még ilyen messziről is látta, hogy vörösre van festve. Meggyorsította a lépteit. Meztelen talpa véres lábnyomokat hagyott a kőpadlón.

„Nem akarod felébreszteni a sárkányt, ugye?"

Napfényt látott a dothraki tengeren, az eleven puszta felett föld és halál illata lebegett. A fűrengeteget szél korbácsolta és úgy hullámzott, akár a tenger. Drogo erős karjaiban tartotta, a keze pedig simogatta ott alul, kitárta őt és előcsalta azt az édes nedvességet, ami csak az övé volt. Csillagok mosolyogtak le rájuk, csillagok a napfényes égen.

- Otthon - suttogta, ahogy a férfi beléhatolt és megtöltötte a magjával, de a csillagok hirtelen eltűntek, a kék égbolton átsuhantak a hatalmas szárnyak és a világ lángolni kezdett.

„Nem akarod felébreszteni a sárkányt, ugye?"

Ser Jorah arca elkínzott volt és bánatos.

- Rhaegar volt az utolsó sárkány - mondta neki. Áttetsző kezeit melegítette egy lángoló tűzhely fölött, ahol kőtojások izzottak, mint hatalmas széndarabok. Az egyik pillanatban ott volt, a következőben már elhalványult, a húsa színtelenné vált, anyagiatlanná, mint a szél. - Az utolsó sárkány - suttogta. A hangja vékony volt, mint a selyem, és elenyészett. A lány érezte a sötétséget maga mögött, a vörös ajtó pedig távolabbinak tűnt, mint valaha.

„Nem akarod felébreszteni a sárkányt, ugye?"

Viserys állt előtte és üvöltött.

- A sárkány nem könyörög, te ringyó! Nem parancsolhatsz a sárkánynak! Én vagyok a sárkány és meg fognak koronázni! - Az olvadt arany úgy csorgott le az arcán, mint a viasz és mély csatornákat vájt a húsába. - Én vagyok a sárkány és meg fognak koronázni! - visította, az ujjai kicsaptak, mint a kígyók, belemartak a mellbimbójába, szúrták, csavarták még akkor is, amikor a szemei kidurrantak és kocsonyás masszaként végigfolytak megégett és megfeketedett arcán.

„Nem akarod felébreszteni a sárkányt..."

A vörös ajtó még nagyon mesze volt tőle, hátulról pedig érezte, amint a jeges lehelet a nyakába csap. Ha eléri, meghal, de az több lesz egy egyszerű halálnál: örök időkre egyedül fog üvölteni a sötétségben. Rohanni kezdett.

„Nem akarod felébreszteni a sárkányt..."

Érezte magában a melegséget, a rettenetes, égető forróságot a méhében. A fia magas volt és büszke, Drogo réz bőrét és az ő ezüstös haját örökölte, ibolyaszín szeme pedig mandulavágású volt. Rámosolygott és felemelte a kezét, hogy feléje nyújtsa, amikor azonban kinyitotta a száját, tűz lövellt ki rajta. A lány látta az égő szívet a fiú testén át és a következő pillanatban nem volt sehol, elenyészett, mint a molylepke a gyertyafényben. Sírni kezdett a gyermekéért, a mellére tapadó édes száj ígéretéért, a könnyei azonban gőzzé váltak abban a pillanatban, hogy hozzáértek a testéhez.

„...felébreszteni a sárkányt..."

A folyosó oldalán szellemek sorakoztak régi királyok megfakult öltözékében. A kezükben sápadt lángkardokat tartottak. Ezüsthajuk, aranyhajuk és fehér platinahajuk volt, a szemeik helyén opál, ametiszt, turmalin és jáde csillogott.

- Gyorsabban! - kiáltották felé. - Gyorsabban, gyorsabban!

A lány rohant, ahogy csak a lába bírta. A kő elolvadt a lába érintésétől.

- Gyorsabban! - sivították a szellemek kórusban, ő pedig sikítva vetette magát előre. A fájdalom éles késként hasított a hátába, a bőre felrepedt, égő vér szaga csapta meg az orrát és szárnyak árnyékát látta. Daenerys Targaryen repült.

„...felébreszteni a sárkányt..."

Az ajtó, a vörös ajtó felsejlett előtte, olyan közel, olyan közel, a folyosó körvonalai elmosódtak

körülötte, a hideg kezdett gyengülni mögötte. Ekkor a kő hirtelen eltűnt és Dany a dothraki tenger felett repült, egyre magasabbra és magasabbra, a föld zöld hullámokat vetett alatta és minden élőlény, aki csak lélegzett, rémülten menekült az árnyéka elől. Érezte az otthon szagát, látta is, ott volt, mindjárt az ajtón túl, zöld mezők, nagy kőházak és karok, amelyek melegen tartják őt. Ott. Feltépte az ajtót.

„...a sárkányt..."

Meglátta a bátyját, Rhaegart. A csődör, amin ült, olyan fekete volt, mint a páncélja. A sisakja keskeny szemnyílásában vörös tűz villant.

- Az utolsó sárkány - hallotta halkan Ser Jorah hangját. - Az utolsó, az utolsó - Dany felemelte a fényes, fekete sisakrostélyt. Az arc alatta az övé volt.

Azután, nagyon sokáig, csak a fájdalom maradt, a benne tomboló tűz és a csillagok suttogása.

Amikor felébredt, hamu ízét érezte.

- Ne - nyögött fel -, kérlek, ne!

- Khaleesi? - Jhiqui hajolt fölé, mint ijedt őzike. A sátor belsejét mozdulatlan és közeli árnyékok borították. A tűzhelyből hamufoszlányok emelkedtek, és Dany követte őket a szemeivel fel egészen a füstelvezető nyílásig. Repülés, gondolta. Szárnyaim voltak, repültem. De ez csak álom volt.

- Segítsetek - suttogta és megpróbált felkelni. - Hozzatok nekem...

A hangja nyers volt, és nem jutott eszébe, mit akart kérni. Miért fáj ennyire minden tagja? Mintha ízekre tépték, majd újra összeállították volna a testét a darabokból.

- Hozzatok...

- Igen, Khaleesi - azzal Jhiqui már el is tűnt, kiáltozva rohant ki a sátorból. Danynek szüksége volt... valamire... valakire... de mire, kire? Tudta, hogy fontos. Abban a pillanatban csak ez az egyetlen egy dolog számított az egész világon. Az oldalára gördült és feltámaszkodott az egyik könyökére. A lábai belegabalyodtak a takaróba. A mozgás iszonyú erőfeszítést követelt tőle. A világ kábultan kavargott körülötte. Muszáj...

A szőnyegen találtak rá, amint a sárkánytojások felé vonszolta magát. Ser Jorah Mormont a karjába vette és visszavitte az alvóselymek közé. A lány erőtlenül küzdeni próbált ellene. A lovag vállai fölött látta három szolgálóleányát, Jhogót apró bajuszával és Mirri Maz Duurt széles, lapos arcával.

- Muszáj... - próbálta megmagyarázni nekik. - Kell, hogy...

- ...aludj egy kicsit, hercegnő - nyugtatgatta Ser Jorah.

- Nem - tiltakozott Dany. - Kérlek, kérlek!

- De igen. - A férfi a selymekbe bugyolálta, pedig tűzforró volt a teste. - Aludj és nyerd vissza az erődet, Khaleesi! Térj vissza közénk!

Addigra ott volt Mirri Maz Duur is, a maegi, és egy kupát dugott a szájához. Savanyú tej ízét érezte és még valami mást is, valami sűrű és keserű ízt. Meleg folyadék csorgott végig az arcán. Valahogy sikerült lenyelnie. A sátor elhomályosult és a kimerültség megint legyőzte. Ezúttal nem álmodott. Csak egy parttalan, fekete tengeren lebegett, csendben és békében.

Bizonyos idő múlva - egy éjszaka, egy nap, egy év, nem tudta megmondani - ismét felébredt. A sátorban sötét volt, a bejárat selyemlapjai szárnyakként csapkodtak, ha kívülről egy-egy szélroham megostromolta őket. Most nem próbált meg felkelni.

- Irri! - szólalt meg. - Jhiqui! Doreah!

A három lány azonnal ott termett.

- Kiszáradt a torkom - mondta nekik. - Nagyon kiszáradt.

A szolgálólányok vizet hoztak neki. Langyos volt és állott, Dany mégis mohón felhajtotta és elküldte Jhiquit, hogy hozzon még. Irri megnedvesített egy puha kendőt és megtörölgette vele a homlokát.

- Beteg voltam - mondta Dany. A dothraki lány bólintott. - Mennyi ideig? - A kendő megnyugtatta, de Irri annyira szomorúnak látszott, hogy megrémítette.

- Sokáig - suttogta.

Amikor Jhiqui visszatért a vízzel, vele volt Mirri Maz Duur is. Az asszony szemei nehezek vol-

tak az álomtól.

- Igyál! - Felemelte Dany fejét a kupához, de ezúttal csak bor volt benne. Édes, nagyon édes bor. Dany ivott, majd hátradőlt. Saját lélegzetvételének hangját hallgatta. Ólmosan nehéznek érezte a végtagjait, ahogy az álom lassan megint a hatalmába kerítette.

- Hozzatok... - mormolta erőtlen és álmos hangon. - Hozzatok... fogni akarom...

- Igen? - kérdezte a maegi. - Mit szeretnél, Khaleesi?

- Hozzatok... tojást... sárkánytojást... kérlek... - A szempillái annyira elnehezültek, hogy már nem maradt ereje megtartani őket.

Amikor harmadszor is felébredt, a sátor tetején vágott füstelvezető nyíláson aranyló dárdaként hatolt be a napfény és a karjai egy sárkánytojásra fonódtak. A sápadt színű volt az, a vajszín pikkelyes, amelyet arany és bronz csigavonalak kereszteztek. Dany érezte a belőle áradó meleget. A testét finoman csillogó verejték borította a selyemtakarók alatt. Sárkányharmat, gondolta. Az ujjai gyengéden végigsiklottak a tojáshéjon, követték az arany erezetet és érezte, hogy a tojás mélyén válaszként összerándul, majd megfeszül valami. Nem ijesztette meg. Minden félelme eltűnt, elégett.

Dany megérintette a homlokát. Az izzadság vékony rétege alatt a bőre hűvös volt, a láza elmúlt. Ülő helyzetbe tornázta magát. Egy pillanatra szédülés fogta el és fájdalom nyilallt belé a combjai között. Ennek ellenére erősnek érezte magát. A szolgálólányai odaszaladtak, amikor meghallották a hangját.

- Vizet - közölte velük -, egy nagy kancsó vizet, amilyen hideget csak találtok! Gyümölcsöt is, igen. Datolyát.

- Ahogy óhajtod, Khaleesi.

- Hívatom Ser Jorah-t - mondta és felállt. Jhiqui hozott egy homokselyem köntöst és a vállaira borította. - Szeretnék egy meleg fürdőt és Mirri Maz Duurt és... - hirtelen visszatért az emlékezete és megtántorodott. - ...Khal Drogót - rettegve figyelte az arcukat, amikor kimondta. - Ő...?

- A khal életben van - felelte Irri halkan... Dany azonban sötétséget látott a tekintetében, ahogy kiejtette a szavakat, és alig mondta ki, már el is szaladt vízért.

Doreah-hoz fordult.

- Mondd el!

- Én... hívom Ser Jorah-t - hebegte a lysi leány, majd meghajtotta a fejét és kimenekült a sátorból.

Jhiqui is elszaladt volna, de Dany elkapta a karját és fogva tartotta.

- Mi az? Tudnom kell. Drogo... és a gyermekem - eddig miért is nem jutott eszébe a gyermek? - A fiam... Rhaego... hol van? Őt akarom.

A szolgálóleány lesütötte a szemét.

- A fiú... nem maradt életben, Khaleesi - suttogta ijedten.

Dany elengedte a csuklóját. A fiam halott, villant az agyába, miközben Jhiqui is kiosont a sátorból. Valahogy tudta. Azóta tudta, hogy először felébredt Jhiqui sírására. Nem, már azelőtt tudta, hogy felébredt. Az álma visszatért, váratlanul és élesen, és emlékezett a magas, rézbőrű, hosszú aranyvarkocsos férfira, amint lángra kap.

Tudta, hogy sírnia kellene, a szemei azonban szárazak maradtak, akár a hamu. Álmában sírt és a könnyei gőzzé váltak az arcán. Minden bánat kiégett belőlem, mondta magában. Szomorúnak érezte magát és mégis... Rhaego egyre távolodott tőle, mintha soha nem is létezett volna.

Néhány perccel később belépett Ser Jorah és Mirri Maz Duur. Danyt a ládában lévő másik két sárkánytojás felett állva találták. A lánynak úgy tűnt, éppolyan forrók, mint az, amelyikkel aludt és ezt furcsának találta.

- Ser Jorah, gyere ide! - mondta a lovagnak. Megfogta a kezét és az örvénylő vörös mintákkal borított fekete tojásra helyezte. - Mit érzel?

- Tojáshéj, kemény, mint a kő. - A lovag gyanakodva nézett rá. - Pikkelyek.

- Meleg?

- Nem. Hideg kő. - Elvette a kezét. - Hercegnő, jól vagy? Biztos, hogy jót tesz, ha ilyen gyengén

felkelsz?

- Gyengén? Erős vagyok, Jorah. - De azért hogy megnyugtassa, leheveredett a párnákra. - Mondd el, hogyan halt meg a gyermekem!

- Soha nem is élt, hercegnő. Az asszonyok azt mondják... - elbizonytalanodott és Dany látta, hogy a férfi lesoványodott és bicegve lépked.

- Mondd el! Tudni akarom, mit mondanak az asszonyok.

A férfi elfordította az arcát. A tekintete mély felindultságot tükrözött.

- Azt mondják, a gyermek...

Dany várt, de Ser Jorah nem bírta kimondani. Az arca elsötétült a szégyentől. Maga is félig halottnak látszott.

- Iszonyatos volt - fejezte be helyette Mirri Maz Duur. A lovag hatalmas, erőteljes férfi volt, de ekkor Dany megértette, hogy a maegi még nála is erősebb, kegyetlenebb és mérhetetlenül veszélyesebb. - Eltorzult. Magam segítettem világra. Pikkelyes volt, mint egy gyík, vakon született, farkcsonkja és kis bőrszárnyai voltak, mint egy denevérnek. Amikor hozzáértem, a hús lemállott a csontról, belül hemzsegtek a dögkukacok. Az enyészet szagát árasztotta. Évek óta halott volt.

Sötétség, gondolta Dany. A rettenetes sötétség, amely utána suhant, hogy felfalja. Ha akkor visszanéz, elveszett.

- A fiam élt és erős volt, amikor Ser Jorah behozott ebbe a sátorba - szólalt meg. - Éreztem, ahogy rugdalózik és küzd, hogy megszülethessen.

- Ez lehet, hogy így történt - felelte Mirri Maz Duur -, de a teremtmény, ami előbújt a méhedből olyan volt, amilyennek leírtam. A halál vett körül bennünket abban a sátorban, Khaleesi.

- Csak árnyak - vágta rá Ser Jorah, de Dany kétséget hallott kicsendülni a hangjából. - Láttam, maegi, láttalak, egyedül voltál és táncoltál az árnyakkal.

- A sír hosszú árnyakat vet, Vas Úr - mondta neki Mirri. - Hosszú és sötét árnyakat és a végén nincs fény, ami visszatarthatná őket.

Dany tudta, hogy Ser Jorah ölte meg a fiát. Szeretetből és hűségből tette, amit tett, de olyan helyre vitte, ahová élő embernek nem lett volna szabad belépnie és a sötétségnek adta a gyermekét. Ő is tudta ezt: a szürke arc, az élettelen szemek, a bicegés erről árulkodtak.

- Az árnyak téged is megérintettek, Ser Jorah - mondta neki a lány. A lovag nem válaszolt. Dany visszafordult a papnőhöz. - Figyelmeztettél, hogy csak halállal válthatjuk meg az életet. Azt hittem, a lóra gondolsz.

- Nem - felelte Mirri Maz Duur. - Ezt a hazugságot te hitetted el magaddal. Tudtad, mi az ára.

Tényleg tudta? Tényleg? *Ha visszanézek, elvesztem.*

- Az ár megfizettetett - szólalt meg Dany. - A ló, a gyermekem, Quaro, Qotho, Haggo és Cohollo. Az ár megfizettetett, megfizettetett és újra megfizettetett - felült a párnákról. - Hol van Khal Drogo? Vigyél hozzá, papnő, maegi, vérmágus, bármi legyél is! Mutasd meg nekem Khal Drogót! Mutasd meg, mit vásároltam meg a fiam életével!

- Ahogy parancsolod, Khaleesi - bólintott az öregasszony. - Gyere, elvezetlek hozzá!

Dany gyengébb volt, mint gondolta. Ser Jorah átkarolta és segített neki talpra állni.

- Bőven van még erre idő, hercegnő - jegyezte meg halkan.

- Most megyek el hozzá, Ser Jorah.

A sátor homálya után a kinti világ vakítóan fényesnek tűnt. A nap olvadt aranyként sugárzott, a föld égett és üres volt. A szolgálóleányai ott várakoztak a gyümölccsel, a borral és a vízzel, Jhogo pedig odalépett, hogy segítsen Ser Jorah-nak támogatni őt. Aggo és Rakharo mögöttük állt. A homokról visszaverődő napban nem sok mindent látott, míg fel nem emelte a kezét, hogy ernyőt formáljon a szeme fölött. Egy tábortűz hamvait látta. Néhány ló kóborolt közömbösen egy falásnyi fű után kutatva, körülöttük pedig elszórtan sátrak és fekvőhelyek. Kis csapat gyermek verődött össze, hogy megbámulják őt, mögöttük pedig dolgukra igyekvő asszonyokat és fáradt szemeikkel a fakó kék égboltra meredő, aszott vénembereket vett észre, akik erőtlenül csapkodták a vérlegyeket. Legfeljebb száz ember, nem több. Ahol korábban a többi negyvenezer táborozott, most a homok és a szél volt az úr.

- Drogo khalasarja eltűnt - szólalt meg.

- A khal, aki nem tud lovagolni, nem khal - mondta Jhogo.

- A dothrakik csak az erőseket követik - világosította fel Ser Jorah. - Sajnálom, hercegnő. Nem lehetett visszatartani őket. Ko Pono ment el először. Kikiáltotta magát Khal Ponónak és sokan követték őt. Röviddel ezután Jhaqo ugyanezt tette. A többiek éjszakáról éjszakára kevesebben lettek, kisebb-nagyobb csapatokban távoztak. Ahol egykor csak Drogo khalasarja élt, most egy tucat új vágtat a dothraki tengeren.

- Az öregek maradtak - közölte Aggo. - Az ijedtek, a gyengék és a betegek. No és mi, akik esküdtünk. Mi maradtunk.

- Elvitték Khal Drogo csordáit, Khaleesi - mondta Rakharo. - Túl kevesen voltunk, hogy megállítsuk őket. Az erős joga, hogy elvegyen a gyengétől. Sok rabszolgát is elvittek, a khalét és a tieid, de néhányat itt hagytak.

- Eroeh? - kérdezte Dany, amikor eszébe jutott az ijedt gyermek, akit a Bárányemberek városa mellett mentett meg.

- Mago, aki most Khal Jhaqo vérlovagja, elragadta őt - felelte Jhogo. - Elől-hátul meghágta, aztán odaadta a khaljának, Jhaqo pedig a többi vérlovagnak. Hatan voltak. Miután végeztek, elvágták a torkát.

- Ez volt a sorsa, Khaleesi - jegyezte meg Aggo.

Ha visszanézek, elvesztem.

- Kegyetlen sors - sóhajtott Dany -, de mégsem olyan kegyetlen, mint, ami Magóra vár. Ezt megígérem nektek a régi és az új istenek, a bárányisten és a lóisten és minden élő isten színe előtt. Megesküszöm rá a Hegyek Anyjára és a Világ Méhére. Mielőtt végzek velük, Mago és Ko Jhaqo könyörögni fognak a kegyelemért, amiben Eroeh-t részesítették.

A dothrakik bizonytalanul összenéztek.

- Khaleesi - kezdte a szolgálóleánya, Irri, mintha egy gyereknek magyarázna -, Jhaqo most a khal, húszezer lovassal maga mögött.

Dany felszegte a fejét.

- Én pedig Daenerys vagyok, a Viharban Született, Daenerys a Targaryen házból, Hódító Aegon, Kegyetlen Maegor, előttük pedig a régi Valyria vére. A sárkány lánya vagyok és esküszöm nektek, hogy ezek a férfiak üvöltve fognak meghalni. Most pedig vigyetek Khal Drogóhoz!

A férfi a puszta vörös földön feküdt és a napot bámulta.

Tucatnyi vérlégy telepedett a testére, de úgy látszott, mintha nem érezné őket. Dany elhessegette őket és letérdelt mellé. A szemei nyitva voltak, de nem látott és a lány rögtön tudta, hogy vak. Amikor a nevét suttogta, nem hallotta meg. A seb a mellkasán teljesen begyógyult, a heg szürke volt és visszataszító.

- Miért van itt kint egyedül a napon? - kérdezte tőlük.

- Úgy tűnik, szereti a meleget, hercegnő - felelte Ser Jorah. - A szemei követik a napot, de nem látja. Járni is képes. Elmegy oda, ahová vezeted, de egy lépéssel sem tovább. Eszik, ha ételt teszel a szájába és iszik, ha vizet csepegtetsz az ajkaira.

Dany gyengéden megcsókolta napját és csillagát a homlokán, majd felállt és Mirri Maz Duurhoz fordult.

- Drága a varázslatod, maegi.

- Él - válaszolt Mirri Maz Duur. - Az életét kérted. Az életéért fizettél.

- Ez nem élet valakinek, aki azelőtt olyan volt, mint Drogo. Az ő élete a nevetés volt, a hússütés a tábortűz fölött és a ló a lábai között. Az ő élete a kezében tartott arakh és a hajában csilingelő harangok, ahogy az ellenséggel szemben vágtat. Az ő élete a vérlovagjai voltak, meg én és a gyermek, akit adni akartam neki.

Mirri Maz Duur nem válaszolt.

- Mikor lesz újra olyan, mint volt? - követelőzött Dany.

- Amikor a nap nyugaton kel fel és keleten nyugszik le - közölte Mirri Maz Duur. - Amikor a tengerek kiszáradnak és a hegyeket elfújja a szél, mint a falevelet. Amikor ismét fogansz és élő

gyermeket szülsz. Akkor visszatér, addig nem.

Dany intett Ser Jorah-nak és a többieknek.

- Hagyjatok magunkra bennünket! Egyedül szeretnék beszélni ezzel a maegivel!

Mormont és a dothrakik elmentek.

- Tudtad - szólalt meg Dany, miután távoztak. Kegyetlen fájdalmat érzett kívül-belül, de a harag erőt adott neki. - Tudtad, mit vásárolok, tudtad az árát is, mégis megfizettetted velem.

- Rosszul tették, hogy felgyújtották a templomomat - válaszolta a vastag, lapos orrú asszony nyugodtan. - Ez felbőszítette a Nagy Pásztort.

- Ez nem valamiféle isten munkája volt - vágott vissza Dany hűvösen. *Ha visszanézek, elvesztem.* - Becsaptál. Meggyilkoltad bennem a gyermekemet.

- A csődör, aki meghágja a világot így nem fog városokat felégetni. A khalasarja egyetlen nemzetet sem tapos már a porba.

- Felszólaltam érted - a lány hangja elgyötört volt. - Megmentettelek.

- Megmentettél? - A Lhazareen asszony kiköpött. - Három lovas hágott meg, nem úgy, ahogy egy férfi meghág egy asszonyt, hanem hátulról, ahogy a kan kutya meghágja a szukát. A negyedik volt bennem, amikor arra jöttél. Akkor tehát hogyan mentettél meg? Láttam, ahogy leég az istenem háza, ahol számtalan jó embert gyógyítottam meg. Felgyújtották az otthonomat is, az utcán pedig halmokban álltak a fejek. Láttam a pék fejét, aki a kenyeremet sütötte. Láttam egy fiú fejét, akit alig három hónapja gyógyítottam ki a vaklázból. Hallottam, hogy sírnak a gyermekek, amikor a lovasok ostorral elhajtották őket. Mondd el megint, mit is mentettél meg!

- Az életedet.

Mirri Maz Duur kegyetlenül felnevetett.

- Csak nézz rá a khalodra és meglátod, mit ér az élet, ha minden mást elveszített valaki!

Dany odahívta khasa harcosait és megparancsolta nekik, hogy vigyék el Mirri Maz Duurt és kötözzék meg kezét-lábát, a maegi azonban csak mosolygott rá, miközben elvitték, mintha közös titkon osztoznának. Danynek csak egy szavába kerülne és a fejét vennék... de mit nyerne vele? Egy fejet? Ha az élet értéktelen, mi akkor a halál?

Visszavezették Khal Drogót a sátrába, és Dany megparancsolta nekik, hogy töltsenek meg egy üstöt vízzel. Ezúttal nem volt vér a vízben. Maga fürdette meg, lemosta a port és a piszkot a karjairól meg a mellkasáról, tisztára törölte az arcát egy puha ruhával, beszappanozta hosszú, fekete haját, kifésülte belőle a csomókat és gubancokat, míg úgy nem csillogott, ahogy azelőtt. Már régen besötétedett, mire végzett és Dany teljesen kimerült. Szünetet tartott, hogy egyen valamit, de épp csak bele bírt harapni egy fügébe és le tudott erőszakolni egy korty vizet a torkán. Az alvástól megkönnyebbült volna, de eleget aludt... igazág szerint túl sokat is. Tartozott ezzel az éjszakával Drogónak az elmúlt és a még előttük álló éjszakákért.

Első lovaglásuk emléke elkísérte, amikor kivezette a sötétségbe, mert a dothrakik úgy vélték, hogy minden dolognak, ami fontos egy férfi életében, a szabad ég alatt kell megtörténnie. Azt mondta magának, hogy vannak a gyűlöletnél erősebb hatalmak is és régebbi és igazabb varázsigék is léteznek, mint bármi, amit a maegi Asshaiban megtanult. Az éjszaka fekete volt és holdtalan, de a fejük felett milliónyi csillag ragyogott fényesen. Ezt jó előjelnek tekintette.

Nem fogadta őket puha fűtakaró, csak a kemény, poros, kopár és köves talaj. A szélben nem susogtak fák és nem volt patak, hogy szelíd muzsikájával lecsillapítsa a félelmeit. Dany meggyőzte magát, hogy a csillagok tömege elég lesz.

- Emlékezz, Drogo! - suttogta. - Emlékezz az első közös lovaglásunkra, az esküvőnk napján! Emlékezz az éjszakára, amikor Rhaegót nemzetted, az egész khalasar ott volt körülöttünk, és a szemed az arcomra szegeződött! Emlékezz, milyen hűvös és tiszta volt a víz a Világ Méhénél! Emlékezz, napom és csillagom! Emlékezz és gyere vissza hozzám!

A szülés túlságosan megviselte, hogy magába fogadja, ahogy szerette volna, de Doreah más módokra is megtanította. Dany a kezét, a száját és a melleit használta. Megkarmolta és csókokkal árasztotta el a testét. Suttogott neki, imádkozott és történeteket mesélt neki, s a végére eláztatta könnyeivel. Drogo azonban nem érezte, nem beszélt és nem kelt fel.

Amikor pedig sivár hajnal hasadt az üres látóhatáron, Dany tudta, hogy végleg elveszítette őt.

- Amikor a nap nyugaton kel fel és keleten nyugszik le - sóhajtotta szomorúan. - Amikor a tengerek kiszáradnak és a hegyeket elfújja a szél, mint a falevelet. Amikor ismét megfoganok és élő gyermeket szülök. Akkor visszatérsz, napom és csillagom, addig nem.

Soha, sírta az éjszaka, *soha, soha, soha.*

Dany talált a sátorban egy tollal kitömött, puha selyempárnát. A melléhez szorította és visszament Drogóhoz, napjához és csillagához. *Ha visszanézek, elvesztem.* Még a gyaloglás is fájt, aludni akart, aludni és nem álmodni.

Letérdelt, csókot lehelt Drogo ajkára, majd az arcába nyomta a párnát.

TYRION

- Náluk van a fiam - mondta Tywin Lannister.

- Náluk, uram - a hírvivő hangja fakó volt a kimerültségtől. Crakehall csíkos vadkanját félig eltakarta a szakadt felsőköpenyének mellére száradt vér.

Az egyik fiad, gondolta Tyrion. Ivott egy korty bort és egy szót sem szólt. Jaime-re gondolt. Ha felemelte a karját, fájdalom nyilallt a könyökébe, és eszébe juttatta saját rövidke harci tapasztalatát. Szerette a bátyját, de Kaszter Hegy minden aranyáért sem lett volna ott vele a Suttogó Erdőben.

Apja összegyűlt kapitányai és zászlóhordozó urai elhallgattak, amikor a hírvivő elmesélte a történetet. Az egyetlen hallható hang a hosszú, huzatos helyiség végében álló kandallóban égő fatörzs ropogása és sziszegése volt.

A hosszú, kíméletlen menetelést követően a kilátás, hogy akár csak egyetlen éjszakát is egy fogadóban tölthet, rendkívüli módon felvidította Tyriont... bár nem bánta volna, ha nem megint ebben a fogadóban, az összes hozzá kötődő emlékkel együtt. Az apja gyilkos tempót diktált és ennek meg is lett az ára. A csatában megsérült emberek lépést tartottak velük vagy ott hagyták őket, és kénytelenek voltak magukról gondoskodni. Minden reggel újabb és újabb katonák maradtak az út mellett, akik aludni tértek és soha nem ébredtek fel. Minden délután újabbak estek össze menetelés közben. És minden este újabbak dezertáltak az alkonyi homály leple alatt. Tyrion maga is kísértést érzett, hogy velük menjen.

Éppen odafent volt, egy tollas ágy és Shae testének melegét élvezte maga mellett, amikor a fegyverhordozója felébresztette, hogy lovas érkezett Zúgóból szörnyű hírekkel. Tehát hiába volt az egész. Az eszeveszett rohanás délnek, a véget nem érő erőltetett menetek, az árokban hagyott holttestek... mindez semmiért. Robb Stark napokkal előttük ért Zúgóba.

- Hogy történhetett ez meg? - siránkozott Ser Harys Swyft. - Hogyan? Még a Suttogó Erdő után is, Zúgó vasbilincsben volt, hatalmas sereggel körülvéve... milyen őrület késztette Ser Jaime-et, hogy három különálló táborra bontsa szét a hadseregét? Biztosan tudta, milyen sebezhetővé válik ezáltal!

Nálad jobban, te ferde állú anyámasszony katonája, gondolta Tyrion. Lehet, hogy Jaime elveszítette Zúgót, de feldühítette, ha a bátyját olyasvalaki rágalmazza, mint Swyft, egy szégyentelen seggnyaló, akinek az volt a legnagyobb teljesítménye, hogy hasonlóan ferde állú lányát hozzáadta Ser Kevanhoz, s így a Lannisterekhez kötötte magát.

- Én ugyanezt cselekedtem volna - felelte a nagybátyja sokkal nyugodtabban, mint Tyrion tette volna. - Még sohasem láttad Zúgót, Ser Harys, különben tudnád, hogy Jaime-nek nem sok választása volt. A vár annak a földnyelvnek a végén helyezkedik el, ahol a Bukókő a Három Folyó Vörös Ágába ömlik. A folyók egy háromszög két oldalát képezik és ha veszély fenyeget, a Tullyk kinyitják a zsilipjeiket feljebb, ezzel széles, vízzel telt várárkot teremtenek a harmadik oldalon és Zúgót szigetté változtatják. A falak közvetlenül a vízből emelkednek ki és a tornyokból a védőknek több mérföldre remek rálátásuk nyílik a szemközti partokra. Ha minden odavezető utat le akar zárni, az ostromlónak el kell helyeznie egy tábort a Bukókőtől északra, egyet a Vörös Ágtól délre, egy harmadikat pedig a folyók között, az ároktól nyugatra. Egyszerűen nincs más lehetőség. Semmilyen.

- Ser Kevan igazat beszél, uraim - szólalt meg a hírvivő. - Kihegyezett karókból védőfalat építettünk a táborok köré, de ez sem volt elég, mert nem kaptunk figyelmeztetést, és a folyók elválasztottak bennünket egymástól. Először az északi tábort rohanták le. Senki sem számított támadásra. Marq Piper már egy ideje fosztogatta az ellátó oszlopainkat, de neki alig ötven embere volt. Ser Jaime az azt megelőző éjszakán vonult ki, hogy elbánjon velük... vagyis azzal, amiről azt hittük, ők. Azt a hírt kaptuk, hogy a Stark sereg dél felé masírozik a Zöld Ágtól keletre...

- Na és a felderítőitek? - Ser Gregor Clegane arca mintha kőből lett volna. A kandallóban lobogó tűz komor narancssárga árnyalatot kölcsönzött a bőrének és mély árnyékot vetett a szemgödreire. - Nem láttak semmit? Nem figyelmeztettek benneteket?

A vérfoltos hírvivő megrázta a fejét.

- A felderítőink sorra eltűntek. Azt hittük, Marq Piper műve. Akik mégis visszajöttek, nem láttak semmit.

- Aki nem lát semmit, annak nincs szüksége a szemeire - jelentette ki a Hegy. - Vágassátok ki és adjátok a következő felderítőnek. Mondjátok meg neki, remélitek, hogy négy szem többet lát, mint kettő... és ha mégsem, az utána következőnek már hat lesz.

Lord Tywin Lannister Ser Gregor felé fordult és tanulmányozni kezdte az arcát. Tyrion arany csillanását látta, ahogy a fény visszatükröződött apja pupillájáról, de nem tudta volna eldönteni, a tekintetében helyeslés vagy undor bujkál. Lord Tywin általában csendben maradt a tanácskozások alatt, jobban szerette meghallgatni az embereit, mielőtt maga is felszólalt volna. Tyrion maga is megpróbálta utánozni ezt a szokását. Ez a mély hallgatás azonban még tőle is szokatlan volt. A borához sem nyúlt még.

- Azt mondtad, éjjel jöttek - nógatta Ser Kevan.

A férfi fáradtan bólintott.

- A Fekete Hal vezette az előőrsöt. Levágta az őröket és eltakarította a védműveket a fő roham számára. Mire az embereink feleszméltek, mi történik, már lovasok özönlöttek át az árkokon és végigvágtattak a táboron kardokkal és fáklyákkal. Én a nyugati táborban aludtam, a két folyó között. Amikor meghallottuk a csatazajt és láttuk az égő sátrakat, Lord Brax a tutajokhoz vezetett bennünket, és megpróbáltunk átevezni, az áramlat azonban elsodort bennünket, a Tullyk pedig köveket kezdtek hajigálni ránk a falakról. Láttam, ahogy az egyik tutaj aprófává zúzódik szét, három másik pedig felfordul. Az emberek a folyóba estek és belefulladtak... akik pedig mégis átjutottak a túlpartra, azokra a Starkok vártak a parton.

Ser Flement Brax rövid ujjú, ezüst és bíbor kabátot viselt. Az arcán olyan ember kifejezése ült, aki nem igazán érti, amit az imént hallott.

- Nemes atyám...

- Sajnálom, uram - mondta a hírvivő. - Lord Brax teljes páncélzatot viselt, amikor a tutaja felborult. Nagyon hősiesen viselkedett.

Bolond módjára viselkedett, gondolta Tyrion. A kupáját forgatta az asztalon és a bor mélyére bámult. Ócska tutajokon átkelni egy folyón éjszaka, páncélban, amikor az ellenség a túlsó parton vár... ha ez a hősiesség, akkor ő inkább minden alkalommal a gyávaságot választja. Eltűnődött, vajon Lord Brax különösebben hősiesnek érezte-e magát, amikor az acél súlya lehúzta a fekete víz alá.

- A folyók közötti tábort is lerohanták - folytatta a hírvivő. - Mialatt mi próbáltunk átkelni, még több Stark jelent meg nyugatról, két hadoszlop páncélos lovasság. Láttam Lord Umber láncos óriását és a Mallisterek sasát, de a fiú vezette őket egy rettenetes farkassal az oldalán. Én magam nem láttam, de azt mondják, a farkas megölt három embert és széttépett vagy egy tucat lovat. A lándzsásaink pajzsfalat alkottak és felfogták az első rohamot, de amikor a Tullyk meglátták, hogy harcba szálltak, kinyitották Zúgó kapuit és egy kitörő csapat Lord Tytos vezetésével hátbatámadta őket.

- Az istenek irgalmazzanak! - káromkodott Lord Lefford.

- Hordó Umber felgyújtotta az ostromtornyokat, amiket építettünk, Hollófa ura pedig megtalálta Ser Edmure Tullyt megláncolva a foglyok között, akiket magával is vitt. A déli táborunk parancsnoka Ser Forley Prester volt. Amikor látta, hogy a másik két tábor elveszett, kétezer lándzsással és ugyanennyi íjásszal rendezetten visszavonult, a szabadlovasait vezető tyroshi zsoldos azonban elhajította a lobogóit és átállt az ellenséghez.

- Az ördög vigye azt az embert! - Kevan nagybátyja inkább dühösnek, mint meglepettnek látszott. - Figyelmeztettem Jaime-et, hogy ne bízzon meg benne. Aki pénzért harcol, csak az erszényéhez hű.

Lord Tywin összefonta az ujjait az álla alatt. Csak a szeme mozgott, miközben figyelt. Sűrű arany oldalszakálla olyan mozdulatlan arcot szegélyezett, hogy akár maszk is lehetett volna, de Tyrion látta, hogy apja borotvált fején apró verejtékcseppek csillognak.

- Hogyan történhetett ez meg? - sopánkodott megint Ser Harys Swyft. - Ser Jaime-et elfogták, az ostromgyűrűt megtörték... ez katasztrófa!

Ser Addam Marbrand szólalt meg:

- Biztosíthatlak róla, mindannyian igen hálásak vagyunk neked, amiért rámutattál a nyilvánvaló igazságra, Ser Harys. A kérdés az, hogy mit tegyünk most?

- Mit tehetünk? Jaime seregét lemészárolták, elfogták vagy szétkergették, a Starkok és a Tullyk pedig pontosan az utánpótlási vonalunkon terpeszkednek. Elvágtak bennünket a nyugattól! Ha úgy döntenek, Kaszter Hegy ellen vonulhatnak, nincs, ami megállíthatná őket. Uraim, legyőztek bennünket. Békét kell kötnünk.

- Békét? - Tyrion gondterhelten rázogatta a borát, nagyot húzott belőle és az üres kupát a földre hajította, ahol az ezernyi apró darabra tört. - Ott van a békéd, Ser Harys. A drágalátos unokaöcsém tönkretette, amikor úgy döntött, hogy Lord Eddard fejével díszíti a Vörös Tornyot. Könnyebb dolgod lenne, ha ebből a kupából akarnál inni, mint ha meg akarnád győzni Robb Starkot, hogy most békét kössön. Nyerésre áll... vagy talán nem vetted észre?

- Két csata még nem dönt el egy háborút - érvelt Ser Addam. - Még messze vagyunk a vereségtől. Nagyon szeretném kipróbálni a saját acélomat ez ellen a Stark fiú ellen.

- Talán belemennek egy fegyverszünetbe és megengedik, hogy foglyokat cseréljünk -ajánlotta Lord Lefford.

- Hacsak nem hajlandóak három az egy arányban cserélni, rosszul jövünk ki az üzletből - jegyezte meg Tyrion maró gúnnyal. - Azonkívül pedig ugyan mit ajánlanál fel a bátyámért? Lord Eddard rothadó fejét?

- Úgy hallottam, a Segítő lányai Cersei királynénál vannak - felelte bizakodva Lefford. - Ha visszaadnánk a kölyöknek a húgait...

Ser Addam megvetően felhorkantott.

- Teljesen bolond lenne, ha elcserélné Jaime Lannister életét két lányért.

- Akkor ki kell váltanunk Ser Jaime-et, kerüljön bármibe is - közölte Lord Lefford.

Tyrion forgatni kezdte a szemeit.

- Ha a Starkoknak aranyra van szükségük, beolvaszthatják Jaime páncélját.

- Ha fegyverszünetet kérünk, úgy gondolják majd, hogy gyengék vagyunk - vitatkozott Ser Addam. - Azonnal meg kell indulnunk ellenük.

- Barátainkat az udvarnál bizonyára rá tudjuk venni, hogy friss katonákkal támogassanak bennünket - mondta Ser Harys. - Valaki pedig visszamehetne Kaszter Hegyre, hogy új sereget állítson fel.

Lord Tywin Lannister felemelkedett.

- Náluk van a fiam - szólalt meg. A hangja úgy hatolt át a lármán, mint kard a faggyún. - Hagyjatok magamra! Mindannyian!

Tyrion, mindig az engedelmesség mintaképe, felállt és távozni készült a többiekkel, de az apja rápillantott.

- Te nem, Tyrion. Maradj! Te is, Kevan! A többiek kifelé!

Tyrionnak a szava is elállt a meglepetéstől. Visszaült a padra. Ser Kevan a boroshordókhoz lépett.

- Nagybácsi! - kiáltott neki Tyrion. - Lennél olyan kedves...

- Tessék - az apja feléje nyújtotta saját érintetlen borát.

Tyrion most aztán tényleg megdöbbent. Ivott.

Lord Tywin helyet foglalt.

- Igazad van Starkkal kapcsolatban. Élve talán felhasználhattuk volna Lord Eddardot, hogy békét kössünk Deressel és Zúgóval, időt nyerve ezáltal, hogy elbánjunk Robert fivéreivel. De holtan... - a keze ökölbe szorult. - Ostobaság. Mérhetetlen ostobaság.

- Joff még csak kisfiú - emlékeztette Tyrion. - Az ő korában én is elkövettem egy-két butaságot.

Az apja éles pillantást vetett rá.

- Talán hálásnak kellene lennünk, hogy még nem vett feleségül egy szajhát.

Tyrion belekortyolt a borba és eltűnődött, mit szólna Lord Tywin, ha az arcába vágná a kupát.

- A helyzetünk rosszabb, mint gondolnátok - folytatta az apja. - Úgy tűnik, új királyunk van.

Ser Kevan elképedt.

- Új... de kicsoda? Mi történt Joffreyval?

Lord Tywin vékony száján az ellenszenv halvány fintora játszott.

- Semmi... egyelőre. Az unokám még mindig a Vastrónuson ül, az eunuch azonban suttogásokat hallott délről. Renly Baratheon két héttel ezelőtt feleségül vette Margaery Tyrellt Égikertben, most pedig magának követeli a koronát. Az ara apja és fivérei térdet hajtottak és felajánlották neki a kardjukat.

- Ezek bizony baljós fejlemények - Ser Kevan szemöldökének barázdái mélyek lettek, mint egy szakadék, ha összeráncolta a homlokát.

- A lányom azt parancsolta, hogy azonnal vágtassunk Királyvárba, hogy megvédjük a Vörös Tornyot Renly királytól és a Viráglovagtól. - A szája összeszorult. - Parancsolja, értitek? A király és a tanács nevében.

- Joffrey király hogyan fogadta a híreket? - kérdezte Tyrion némi sötét gúnnyal a hangjában.

- Cersei még nem látta megfelelőnek, hogy tájékoztassa - felelte Lord Tywin. - Attól tart, hogy maga akar majd Renly ellen vonulni.

- Milyen sereggel? - kérdezte Tyrion. - Remélem nem tervezed, hogy nekiadod ezt?

- Arról beszél, hogy a Városi Őrséget vezeti majd - mondta Lord Tywin.

- Ha elviszi az Őrséget, védtelenül hagyja a várost - jegyezte meg Ser Kevan. - Amíg Lord Stannis Sárkánykőn van...

- Igen - Lord Tywin lepillantott a fiára. - Azt hittem, te születtél udvari bolondnak, Tyrion, de úgy látszik, tévedtem.

- Nahát, apám - derült fel Tyrion -, ez majdnem úgy hangzik, mint egy dicséret! - Izgatottan előrehajolt. - Mi van Stannissel? Ő az idősebb, nem Renly. Ő mit gondol az öccse követeléséről?

Az apja a homlokát ráncolta.

- Az elejétől kezdve úgy éreztem, hogy Stannis nagyobb veszélyt jelent, mint az összes többi együttvéve. Mégsem tesz semmit. Óh, Varys hall ezt-azt. Stannis hajókat épít, Stannis zsoldosokat bérel, Stannis árnyékgyűjtőt hívatott Asshaiból. Mit jelent mindez? Igaz ebből bármi is? - Ingerülten megvonta a vállát. - Kevan, hozd ide nekünk a térképet!

Ser Kevan odavitte. Lord Tywin kigöngyölte a bőrt és kiteregette az asztalon.

- Jaime nagy bajban hagyott bennünket. Roose Bolton és a seregének maradéka északra van tőlünk. Az Ikrek és a Cailin-árok az ellenségeink kezén van. Nyugatra ott van Robb Stark, tehát nem vonulhatunk vissza Lannisportba és Kaszter Hegyre, hacsak nem döntünk úgy, hogy megütközünk vele. Jaime-et elfogták, és a serege megszűnt létezni. Myri Thoros és Beric Dondarrion továbbra is zaklatják az ellátó csapatainkat. Keletre ott vannak az Arrynok, Stannis Baratheon Sárkánykőn várakozik, Égikert és Viharvég pedig délen hívja össze a lobogókat.

Tyrion ravaszul elmosolyodott.

- Fel a fejjel, apám! Rhaegar Targaryen legalább még mindig halott.

- Azt reméltem, hogy többel is szolgálhatsz nekünk, mint tréfákkal, Tyrion - jegyezte meg Lord Tywin Lannister.

Ser Kevan gondterhelten a térkép fölé hajolt. A homloka ráncba futott.

- Robb Stark mellett most ott van Edmure Tully és a Három Folyó urai. Az ő egyesített erejük felülmúlhatja a miénket. És Roose Boltonnal a hátunk mögött... Tywin, ha itt maradunk, beszorulhatunk három hadsereg közé.

- Nem áll szándékomban itt maradni. Le kell rendeznünk a dolgainkat az ifjú Lord Starkkal, mielőtt Renly Baratheon kivonulna Égikertből. Bolton nem érdekel. Óvatos ember és a Zöld Folyónál csak még óvatosabbá tettük. Nem fog sietni, hogy üldözőbe vegyen bennünket. Tehát... holnap hajnalban elindulunk Harrenhal felé. Kevan, azt akarom, hogy Ser Addam felderítői fedezzék a mozgásunkat. Adj neki annyi embert, amennyit csak kér. Négyes csoportokban küldjétek ki őket! Nem akarok eltűnésekről hallani.

- Ahogy kívánod, uram, de... miért Harrenhal? Az komor, balszerencsés hely. Sokan azt mondják, meg van átkozva.

- Hadd mondják - válaszolta Lord Tywin. - Küldd előre Ser Gregort a martalócaival! Küldd ki Vargo Hoatot és a szabadlovasait, meg Ser Amory Lorchot is! Mindegyikük kapjon háromszáz lovast! Mondd meg nekik, lángokban akarom látni a folyómelléket az Isten Szemétől a Vörös Ágig!

- Égni fognak, uram - bólintott Ser Kevan és felállt. - Kiadom a parancsokat.

Meghajolt és az ajtó felé indult.

Amikor egyedül maradtak, Lord Tywin Tyrionra pillantott.

- A vadembereid talán örülnének egy kis fosztogatásnak. Mondd meg nekik, hogy elmehetnek Vargo Hoattal és annyit rabolhatnak, amennyit csak akarnak! Vagyont, jószágot, asszonyokat, vigyék el, amit akarnak és gyújtsák fel a többit!

- Megmagyarázni Shaggának és Timettnek, hogyan kell fosztogatni olyan, mintha egy kakast tanítanál kukorékolásra - jegyezte meg Tyrion -, de inkább magam mellett tartanám őket.

Lehet, hogy barbárok és engedetlenek, de a vadak az övéi voltak és sokkal jobban megbízott bennük, mint apja bármelyik emberében. Nem fogja átengedni őket.

- Akkor jól teszed, ha megtanulod irányítani őket. Nem tűröm, hogy a várost feldúlják.

- A várost? - Tyrion elcsodálkozott. - Ugyan melyik városról lenne szó?

- Királyvárról. Az udvarba küldelek téged.

Tyrion Lannister erre számított a legkevésbé. A kupa után nyúlt és egy pillanatig eltűnődött, miközben kortyolt.

- Mi keresnivalóm lenne ott?

- Uralkodj! - közölte az apja kurtán.

Tyrion harsányan felnevetett.

- Ahhoz drága nővéremnek is lesz egy-két szava!

- Mondjon, amit akar! A fiát kézbe kell venni, mielőtt mindent elront. Azokat a barmokat hibáztatom ott a tanácsban: Petyr barátunkat, a tiszteletreméltó nagymestert meg azt a töketlen csodát, Lord Varyst. Ugyan miféle tanácsokat adnak Joffreynak, amikor egyik baklövést követi el a másik után? Kinek jutott eszébe lordot csinálni ebből a Janos Slyntből? A fickó apja hentes volt és most nekiadják Harrenhalt. Harrenhalt, ami egykor királyok székhelye volt! Nem mintha valaha is betenné oda a lábát, ha nekem is van beleszólásom. Azt hallottam, egy véres lándzsát választott címerül. Egy véres húsvágó bárd jobb választás lett volna. - Az apja nem emelte fel a hangját, de Tyrion így is látta a haragot az aranyló szemekben. - És Selmy elbocsátása, annak meg mi értelme volt? Igaz, az az ember öreg, de a Bátor Barristan névnek még mindig csengése van a birodalomban. Bárkit szolgált is, becsülettel tette. Elmondhatja ezt bárki a Vérebről? Az ember csontokat vet a kutyájának az asztal alatt, nem ülteti maga mellé a padra! - Tyrion arcának szegezte az ujját. - Ha Cersei nem tudja megnevelni azt a kölyköt, neked kell! Ha pedig ezek a tanácsosok ellenünk játszanak...

Tyrion tudta.

- Karók - sóhajtott. - Fejek. Fal.

- Látom, azért tanultál tőlem egy-két dolgot.

- Többet, mint hinnéd, Apám - felelte halkan Tyrion. Felhajtotta a borát és félretolta a kupát. Eltöprengett. Egy része boldogabb volt, mint be merte volna vallani. A másik része viszont emlékezett a csatára a folyónál és eltűnődött, vajon megint a balszárnyat kell-e tartania.

- Miért én? - kérdezte és félreszegte a fejét. - Miért nem a nagybátyám? Miért nem Ser Addam, Ser Flement vagy Lord Serrett? Miért nem egy... nagyobb valaki?

Lord Tywin váratlanul felállt.

- Mert te vagy a fiam.

Ekkor értette meg. *Már beletörődtél, hogy elveszítetted,* gondolta. *Te rohadt disznó, azt hiszed, Jaime már tulajdonképpen halott, és csak én maradtam neked.* Tyrion szerette volna megütni, arcul köpni, előkapni a tőrét, kivágni a szívét és megnézni, tényleg régi, kemény aranyból van-e, ahogy a köznép tartja. De csak ült ott, csendben és mozdulatlanul.

A törött kupa üvegcserepei ropogtak az apja csizmája alatt, amikor Lord Tywin végigment a termen.

- Még egy dolog - fordult vissza az ajtóból. - A szajhát nem viheted magaddal az udvarba.

Tyrion még sokáig ücsörgött egyedül a közös helyiségben, miután az apja távozott. Végül felmászott a harangtorony alatti barátságos kis padlásszobába vezető lépcsőn. A mennyezet alacsony volt, ez azonban aligha zavarhatott egy törpét. Az ablakból látta az akasztófát, amit az apja állíttatott fel az udvaron. A fogadós hullája lassan körbeforgott a kötél végén, valahányszor feltámadt az éjszakai szél. A húsa olyan vékonnyá vált, mint a Lannisterek reményei.

Shae álmosan mormolt valamit és feléje hengeredett, amikor leült a tollágy szélére. Becsúsztatta a kezét a takaró alá és megkereste az egyik lágy mellet. A lány szeme kinyílt.

- Uram - szólalt meg álmatag mosollyal.

Amikor Tyrion érezte, hogy a mellbimbója megkeményedik, megcsókolta.

- Azt hiszem, magammal viszlek Királyvárba, drágaságom - suttogta neki.

JON

A kanca halkan felnyerített, ahogy Jon megszorította a nyereg hevederét.

- Nyugalom, drága hölgyem - mondta neki a fiú lágy hangon, és megnyugtatta az érintésével. Az istállón szél rohant át, hideg, halott lehelet simogatta végig az arcát, de Jon ügyet sem vetett rá. A nyereghez szíjazta a csomagját. Sérült ujjai merevek és ügyetlenek voltak.

- Szellem - szólalt meg halkan -, hozzám!

A farkas máris ott volt. A szeme izzott, mint a parázs.

- Jon, kérlek! Nem szabad ezt tenned!

A fiú felült a lóra, a kezébe vette a gyeplőt és szembefordította az állatot az éjszakával. Samwell Tarly az istálló kapujában állt, a telihold átkukucskált a vállai felett. Óriási fekete árnyékot vetett.

- Állj félre az utamból, Sam!

- Jon, nem teheted! - mondta Sam. - Nem engedem!

- Nem szeretnék kárt tenni benned - felelte Jon. - De ha nem állsz félre, legázollak.

- Nem fogsz legázolni. Hallgass rám! Kérlek...

Jon a ló húsába vágta a sarkát, és a kanca nekiiramodott a kapu felé. Sam egy pillanatig a helyén maradt, az arca olyan kerek és sápadt volt, mint a hold mögötte, a száját meglepetten kitátotta. Az utolsó pillanatban, amikor már majdnem rajta voltak, félreugrott, ahogy Jon számított rá, megbotlott és elesett. A kanca átugrott felette ki az éjszakába.

Jon felhajtotta a nehéz köpönyeg csuklyáját és irányba állította a lovat. A Fekete Vár csendes volt és mozdulatlan, amikor Szellemmel az oldalán kivágtatott. Tudta, hogy mögötte a Falon emberek figyelnek, de a szemük észak, nem pedig dél felé fordul. Senki sem látta, amikor elment, leszámítva Sam Tarlyt, aki éppen feltápászkodott a régi istálló porából. Remélte, hogy Sam nem ütötte meg magát estében. Olyan súlyos és esetlen volt, hogy rá vallott volna, ha kitöri a csuklóját vagy kificamítja a bokáját, ahogy félreáll a ló útjából.

- Figyelmeztettem - szólalt meg hangosan Jon. - Különben sem volt semmi köze hozzá.

Feszítgetni kezdte megégett kezét, kinyitotta majd megint összezárta a sebesült ujjakat.

Még mindig fájdalmat okozott, de jó volt végre megszabadulni a kötésektől.

A holdfény ezüstben fürösztötte a dombokat, ahogy rátért a kanyargó királyi útra. Olyan messzire kellett jutnia a Faltól, amennyire csak lehetett, mielőtt felfedezik, hogy eltűnt. Holnap reggel letér az útról és átvág a mezőkön, erdőkön és patakokon, hogy lerázza az üldözőit, a sebesség azonban pillanatnyilag előrébbvaló volt a megtévesztésnél. Nem mintha nem tudnák kitalálni, hová tart.

A Vén Medve a nap legelső fényére szokott kelni, Jonnak tehát hajnalig maradt rá ideje, hogy annyi mérfölddel hagyja maga mögött a Falat, amennyivel csak bírja... ha Sam Tarly nem árulja el. A kövér fiú kötelességtudó volt és nagyon könnyen megijedt, Jont azonban testvéreként szerette. Ha kikérdezik, Sam bizonyára elmondja nekik az igazságot, de Jon azt nehezen képzelte el, hogy szembeszáll a Király Tornya előtt posztoló őrökkel, hogy azonnal verjék fel Mormontot.

Amikor nem jelenik meg a konyhában, hogy elhozza a Vén Medve reggelijét, keresni fogják a cellájában és ott találják az ágyában Hosszúkarmot. Nehéz volt otthagyni, de Jonban volt annyi becsület, hogy ne vigye magával. Még Jorah Mormont sem tette meg, amikor kegyvesztetten megszökött. Lord Mormont minden bizonnyal talál majd valakit, aki méltóbb a pengére nála. Jon roszszul érezte magát, amikor az öregemberre gondolt. Tudta jól, hogy a szökésével csak sót szórt a fia száműzetése által okozott, még mindig friss sebbe. Nem látszott éppen helyes megoldásnak a hála kifejezésére, de ezen nem segíthetett. Bárhogyan cselekszik is, Jon úgy érezte volna, hogy elárul valakit.

Még így sem volt teljesen bizonyos benne, hogy a becsületes utat választotta. A délieknek könnyebb dolguk volt. Nekik ott voltak a septonjaik, akik tolmácsolták nekik az isteneik akaratát és segítettek helyrehozni, ha valamit elrontottak. A Starkok azonban a régi isteneket követték, a névtelen isteneket, és ha a szívfák hallották is őket, választ nem adtak.

Amikor a Fekete Vár utolsó fényei is elenyésztek mögötte, Jon lépésre fogta a kancát. Nagyon hosszú út állt még mögötte, és csak ez az egy lova volt, hogy eljuttassa céljához. Voltak ugyan erődök és falvak a délre vezető út mentén, ahol esetleg elcserélheti a kancát egy friss állatra, ha a szükség úgy hozza, de ahhoz épségben és jó erőben kell megőriznie.

Nemsokára új ruhákra is szüksége lesz, a legvalószínűbb, hogy lopni kényszerül. Tetőtől-talpig feketét viselt: magas szárú lovaglócsizmát, durva szövésű nadrágot, tunikát, ujjatlan bőrzekét és nehéz gyapjúköpönyeget. Kardja és tőre fekete vakondbőr hüvelyben pihent, a nyeregtáskába csomagolt páncélinge és fejvédője pedig fekete acélból készült. Ezek közül egyetlen egy is elég volt hozzá, hogy a halálát okozza, ha elkapják. A Nyaktól északra minden erődben és faluban hűvös gyanúval fogadták a feketébe öltözött idegeneket, és az emberek rövidesen megbámulják. Ha egyszer Aemon mester hollói szárnyra kapnak, Jon tudta, hogy többé nem lel biztonságos menedéket. Még Deresben sem. Bran lehet, hogy beengedné, de Luwin mesternek több esze van. Ő bezáratja majd a kapukat és elküldi őt, ahogy tennie is kell. Jobb, ha ott nem is próbálkozik.

Lelki szemei előtt mégis tisztán kirajzolódott a kastély képe, mintha csak tegnap lett volna, hogy otthagyta. A magasba szökő gránitfalak, a füst, kutya és sült hús szagát árasztó Nagy Csarnok, apja toronyszobája, a szoba, ahol ő aludt. Egy része semmit sem szeretett volna jobban, mint újra hallani Bran nevetését, megenni egyet Gage húsos-szalonnás lepényéből és Öreg Nan meséit hallgatni az erdő gyermekeiről és Bolond Florianról.

De nem ezért hagyta ott a Falat. Azért jött el onnét, mert végeredményben az apja fia és Robb fivére volt. Egy ajándékba kapott kard, még egy olyan nagyszerű kard is, mint Hosszúkarom, nem tette őt Mormonttá. Aemon Targaryen sem volt. Az öregember háromszor került választ elé, és mindháromszor a becsületet választotta, de az ő volt. Jon még most sem tudta eldönteni, hogy a mester azért maradt-e, mert gyenge volt és gyáva, vagy mert erős és igaz szívű. Azt megértette azonban, mit értett az öreg a választás fájdalmán. Azt nagyon is jól megértette.

Tyrion Lannister azt mondta, a legtöbben inkább letagadják a kemény igazságot, semhogy szembenéznének vele, de Jonnak elege volt a tagadásból. Az volt, aki volt: Havas Jon, fattyú és esküszegő, akinek nincs anyja, nincsenek barátai és el van átkozva. Élete hátralévő részében, legyen az bármilyen hosszú is, arra ítéltetett, hogy kívülállóként tengesse napjait, az árnyékban álló hallgatag ember legyen, aki nem meri kimondani valódi nevét. Bárhová is menjen a Hét Királyságban, hazugságban kell élnie, különben mindenki kardot emel ellene. Mindez azonban nem számított, ha elég ideig él ahhoz, hogy elfoglalja a helyét a bátyja oldalán és segítsen megbosszulni az apját.

Eszébe jutott Robb, ahogyan utoljára látta: az udvaron ácsorgott és hó olvadt gesztenyebarna hajában. Jonnak titokban, álruhában kell elmennie hozzá. Megpróbálta elképzelni Robb arckifejezését, amikor majd felfedi előtte a kilétét. A bátyja megrázza majd a fejét, elmosolyodik és azt mondja... azt mondja...

Nem látta a mosolyt. Bármilyen elszántan is próbálkozott, nem látta. Azon kapta magát, hogy a dezertőrre gondol, akit aznap fejezett le az apja, hogy megtalálták a rémfarkasokat.

- Kimondtad a szavakat - mondta neki Lord Eddard. - Fogadalmat tettél a testvéreid, a régi és az új istenek előtt.

Desmond és Kövér Tom a tönkhöz vonszolták a férfit. Bran szemei elkerekedtek, mint a csészealj, és Jonnak figyelmeztetnie kellett, hogy tartsa kézben a póniját. Emlékezett apja arcára, amikor Theon Greyjoy odahozta neki Jeget, a hóra freccsenő vérre, ahogy Theon belerúgott a fejbe, amikor az a lábához gurult.

Eltöprengett, mit tett volna Lord Eddard, ha az a dezertőr a fivére, Benjen, nem pedig egy rongyos idegen. Jelentett volna ez valami különbséget? Biztosan, biztosan... és Robb bizonyosan örömmel fogadja majd. Muszáj neki, különben...

Nem volt szabad ezen tépelődnie. Mélyen az ujjaiban fájdalom lüktetett, ahogy a gyeplőt markolta. Jon a ló oldalába vágta a sarkát és vágtára fogta a kancát. Száguldott a királyi úton, mintha a kétségeit próbálta volna maga mögött hagyni. Nem félt a haláltól, de nem akart úgy meghalni, hogy gúzsba kötik és lefejezik, mint valami közönséges útonállót. Ha el kell pusztulnia, hadd pusztuljon el karddal a kezében, miközben apja gyilkosai ellen küzd. Nem valódi Stark, soha nem is volt az...

de még meghalhat úgy, mintha az volna. Hadd mondják, hogy Eddard Stark nem három, hanem négy fiút nemzett.

Szellem vagy fél mérföldön át tartotta az iramot, vörös nyelve kilógott a szájából. Jon is és a ló is lehajtotta a fejét, amikor még gyorsabb vágtára ösztökélte a kancát. A farkas lassított, majd megállt és figyelte őket. A szeme vörösen izzott a holdfényben. Eltűnt mögötte, de a fiú tudta, hogy a saját iramában továbbra is követni fogja.

Előtte az út mindkét oldalán elszórt fénypontok tűntek fel a fák között: Vakondváros. Egy kutya ugatni kezdett, amikor átlovagolt rajta és egy öszvér rekedt hangját is hallotta, de ezt leszámítva a falu csendes volt. Itt-ott kandalló tüze szűrődött ki a csukott ablaktáblák falemezeinek rései között.

Vakondváros nagyobb volt, mint amilyennek látszott, háromnegyed része a föld alatt helyezkedett el, alagutak útvesztőjével összekötött mélyen fekvő, meleg cellákban. Még a bordély is odalent volt, a felszínen pedig nem látszott belőle más, csak egy illemhelynél alig nagyobb fabódé vörös lámpással az ajtaja fölött. A Falon hallotta, amint a szajhákat „elásott kincsnek" nevezik. Eltűnődött, vajon ma éjjel is odalent bányászik-e valamelyik testvére. Az is esküszegésnek számított, de senki sem törődött vele.

Csak azután lassított újra, hogy messze maga mögött hagyta a falut. Addigra ő is és a kanca is verejtékben úszott. Reszketve leszállt a nyeregből, égett keze lüktetett a fájdalomtól. A fák alatt hosszú kupacokban olvadó hó fénylett a holdvilágban. A lecsorgó víz apró, sekély pocsolyákban gyűlt össze. Jon leguggolt és csészét formált a kezeiből, összezárva az ujjai közti rést. A hó olvadéka nagyon hideg volt. Ivott belőle, a maradékot pedig az arcára locsolta, míg bizseregni nem kezdett. Az ujjai jobban sajogtak, mint az utóbbi napokban bármikor és most már a feje is hasogatott. *Helyesen cselekszem,* mondta magának, *miért érzem hát ilyen rosszul magam?*

A ló tajtékos volt, ezért Jon megfogta a kantárszárat és egy darabon vezette az állatot. Az út nem volt elég széles, hogy két lovas egymás mellett elférjen rajta, apró patakocskák keresztezték és kövek borították. Az előbbi vad vágta tényleg őrültség volt, kiadós nyaktörést kockáztatott vele. Elcsodálkozott, mi üthetett belé. Ennyire sietett volna meghalni?

A fák között valami ijedt állat visított. Jon felkapta a fejét. A kanca nyugtalanul felnyerített. Vajon a farkas talált valami zsákmányt? Tölcsért formált a szája körül.

- Szellem! - kiáltotta. - Szellem, hozzám!

Az egyetlen válasz egy háta mögött felröppenő bagoly szárnyainak suhogása volt.

Jon összevonta a szemöldökét és folytatta az útját. Fél órán át vezette a kancát, míg az meg nem száradt. Szellem nem került elő. Jon szeretett volna megint nyeregbe ülni és tovább lovagolni, de aggasztotta az eltűnt farkas.

- Szellem! - kiáltotta megint. - Hol vagy? Hozzám! Szellem!

Ebben az erdőben semmi sem jelenthetett veszélyt egy rémfarkasra, még egy félig kifejlett rémfarkasra sem, hacsak... nem, Szellemnek több esze volt annál, hogy rátámadjon egy medvére, ha pedig egy farkasfalka lett volna valahol a közelben, Jon biztosan meghallja a vonításukat.

Elhatározta, hogy eszik valamit. Az étel megnyugtatja a gyomrát és időt ad Szellemnek, hogy utolérje. Még nem volt veszély: a Fekete Vár még mindig mély álomba merült. A nyeregtáskában talált egy kétszersültet, egy darab sajtot és egy kicsi, fonnyadt, barna almát. Sózott marhahúst is hozott, meg egy szelet szalonnát, amit a konyhából csent el, de a húst inkább eltette másnapra. Ha az elfogy, vadásznia kell, az pedig lelassítja.

Jon leült a fák alá, megette a kétszersültet és a sajtot, mialatt a kancája a királyi út mellett legelészett. Az almát hagyta utoljára. Egy kicsit megpuhult ugyan, de a bele még mindig kesernyés és lédús volt. Már a csutkájánál tartott, amikor meghallotta a hangokat. Lovak, méghozzá észak felől. Jon felugrott és a kancához sietett. Vajon le tudja hagyni őket? Nem, már túl közel jártak, biztosan meghallják, és ha a Fekete Várból valók...

Levezette a lovat az útról szürkészöld őrfák egy sűrű csoportja mögé.

- Maradj csöndben! - suttogta neki és lekuporodott, hogy átkukucskáljon az ágak között. Ha az istenek jóságosak, a lovasok elvágtatnak előtte. Könnyen lehet, hogy csak Vakondvárosba való egyszerű emberek, parasztok, akik éppen hazafelé tartanak a földjeikről, bár hogy mit csináltak ott

az éjszaka közepén...

Hallgatta, az egyre erősödő lódobogást, ahogy a lovasok fürgén ügettek a királyi úton. A hangokból ítélve legalább öten vagy hatan lehettek. A hangjuk elhallatszott a rejtekhelyéig.

- ...biztos, hogy erre jött?

- Nem lehetünk biztosak.

- Akár kelet felé is lovagolhatott. Vagy letért az útról, hogy átvágjon az erdőn. Én azt tenném.

- A sötétben? Hülye. Ha nem esnél le a lóról és nem törnéd ki a nyakad, eltévednél és a Falon bukkannál fel újra, amikor felkel a nap.

- Nem igaz - Grenn hangja sértődött volt. - Mindig dél felé lovagolnék, a csillagok alapján megtalálnám az irányt.

- Mi van, ha felhős az ég? - kérdezte Pyp.

- Akkor nem mennék.

Újabb hang kapcsolódott be a beszélgetésbe.

- Tudjátok, én hol lennék a helyében? Vakondvárosban kutatnék elásott kincsek után - Varangy éles kacaja belehasított az éjszakába. Jon kancája felhorkant.

- Fogjátok be mindannyian! - szólalt meg Halder. - Azt hiszem, hallottam valamit.

- Hol? Én nem hallottam semmit.

A lovak megtorpantak.

- Te még a saját fingásodat sem hallod meg.

- Dehogynem - bizonygatta Grenn.

- Csend!

Mindenki csendben maradt és hallgatózni kezdett. Jon visszafojtotta a lélegzetét. Sam, villant át az agyán. Nem a Vén Medvéhez ment, de le sem feküdt: felébresztette a többi fiút. A fene essen beléjük! Ha hajnalban nincsenek az ágyukban, őket is dezertőrnek fogják nyilvánítani. Mégis mit csinálnak itt?

A fojtott csend egyre tovább és tovább feszült. Onnét, ahol guggolt, Jon látta a lovaik lábát az ágak között. Végül Pyp szólalt meg.

- Mit hallottál?

- Nem tudom - ismerte be Halder. - Valami hangot. Azt hittem, talán egy ló, de...

- Nincs itt semmi.

A szeme sarkából Jon sápadt árnyat vett észre, ahogy átsuhan a fák között. A levelek megzörrentek és Szellem ugrott ki az árnyékból, olyan hirtelen, hogy Jon kancája hátrahőkölt és felnyerített.

- Ott! - kiáltotta Halder.

- Én is hallottam!

- Áruló - sziszegte Jon a farkasnak, miközben nyeregbe ugrott. Megfordította a kancát, hogy ellillanjon a fák között, de alig tett meg néhány lépést, már rajta voltak.

- Jon! - kiáltott utána Pyp.

- Állj meg! - mondta Grenn. - Nem rázhatsz le mindannyiunkat.

Jon szembefordult velük és kivonta a kardját.

- Vissza! Nem akarlak bántani benneteket, de ha kell, megteszem!

- Egyedül hét ellen? - Halder jelt adott. A fiúk szétrebbentek és bekerítették.

- Mit akartok tőlem? - kérdezte Jon.

- Vissza akarunk vinni oda, ahová tartozol - válaszolta Pyp.

- A fivéremhez tartozom.

- Már mi vagyunk a fivéreid - mondta Grenn.

- Nagyon jól tudod, hogy levágják a fejedet, ha elfognak - Varangy idegesen felvihogott. -Ez akkora baromság, mintha a Bivaly csinálta volna.

- Én nem tennék ilyet - csattant fel Grenn. - Én nem vagyok esküszegő. Kimondtam a szavakat és komolyan is gondoltam őket.

- Ahogy én is - szólalt meg Jon. - Hát nem értitek? Meggyilkolták az apámat! Háború van, a bá-

tyám, Robb a folyóvidéken harcol...

- Tudjuk - mondta Pyp komolyan. - Sam mindent elmesélt nekünk.

- Sajnáljuk, ami az apáddal történt - folytatta Grenn -, de nem számít. Ha egyszer kimondtad a szavakat, nem mehetsz el, bármi történjék is.

- Muszáj - vágta rá Jon hevesen.

- Kimondtad a szavakat - emlékeztette Pyp. - „Most elkezdődik az őrségem", mondtad. „Nem ér véget a halálom napjáig".

- „A helyemen élek és halok meg" - tette hozzá Grenn bólogatva.

- Nem kell elmondanotok a szavakat, éppolyan jól ismerem őket, mint ti! - Most már mérges volt. Miért nem hagyják békében elmenni? Csak megnehezítik az egészet.

- „Kard vagyok a sötétségben." - kántálta Halder.

- „A falak őre vagyok." - szajkózta Varangy.

Jon szitkokat vágott a fejükhöz. Rá sem hederítettek. Pyp közelebb lépett a lovával és tovább szavalt:

- „A tűz vagyok amely elűzi a hideget, a fény, amely elhozza a hajnalt, a kürt, amely felébreszti az alvókat, a pajzs, amely az emberek birodalmát védelmezi."

- Ne gyere közelebb! - figyelmeztette Jon és megvillantotta a kardját. - Komolyan beszélek, Pyp! - Még páncélt sem viseltek, könnyedén darabokra vághatta volna őket, ha kell.

Matthar mögéje került. Ő is csatlakozott a kórushoz.

- „Az Éjjeli Őrségnek ajánlom életemet és becsületemet."

Jon belerúgott a kancába és körbe fordította. A fiúk most már minden oldalról körülvették és egyre közelebb jöttek.

- „A mai éjszakára..." - Halder balról került.

- „...és minden éjszakára, amely ezután következik." - fejezte be Pyp. Jon lovának kantárjáért nyúlt. - Íme a választási lehetőségeid: ölj meg vagy gyere vissza velem!

Jon felemelte a kardját... majd tehetetlenül leengedte.

- Az ördög vigyen - morogta. - Az ördög vigyen el titeket mind!

- Megkötözzünk, vagy szavadat adod, hogy békében visszatérsz velünk? - kérdezte Halder.

- Nem fogok elszaladni, ha erre gondolsz - Szellem kilépett a fák alól, Jon pedig haragosan meredt rá. - Nem sok hasznodat vettem! - mondta neki. A mély, vörös szemek bölcsen bámultak viszsza rá.

- Jobb lesz, ha sietünk - szólalt meg Pyp. - Ha nem érünk vissza az első fényre, a Vén Medve mindannyiunknak fejét veszi.

A visszaútból Havas Jon nem sok mindenre emlékezett. Rövidebbnek tűnt, mint amikor az ellenkező irányba tartott, talán mert a gondolatai másutt jártak. Pyp diktálta az iramot: vágtatott, léptdelt, ügetett, majd újra vágtára fogta őket. Vakondváros szembe jött, majd elmaradt mögöttük, a vörös lámpát a bordély felett már régen kioltották. Jó időt futottak. Még mindig volt egy óra hajnalig, amikor Jon megpillantotta a Fekete Vár tornyait, amint sötéten kirajzolódnak a Fal halvány tömege előtt. Ezúttal nem érezte úgy, hogy hazaért.

Visszavihetik, gondolta Jon, de nem tarthatják ott. A háború nem holnap és nem is a rákövetkező napon fog véget érni, a barátai pedig nem őrizhetik éjjel-nappal. Elüti majd az idejét, elhiteti velük, hogy beletörődött... amikor pedig ellanyhulnak, megint megszökik. Legközelebb elkerüli a királyi utat. Követhetné a Falat kelet felé, talán egészen a tengerig. Hosszabb, de biztonságosabb út lenne. Ugyanakkor mehetne nyugatra is, a hegyek közé, majd onnét délre a magas hágókon át. Az a vadak útja volt, kemény és veszélyes, de oda legalább senki sem követné. Nem merészkedne Deres vagy a királyi út százmérföldes körzetén belülre.

Samwell Tarly a régi istállóban várta őket. A földön gubbasztott egy szénabálának támaszkodva, túl nyugtalan volt, hogy elaludjon. Felkelt és leporolta magát.

- Én... örülök, hogy megtaláltak, Jon.

- Én nem - morogta Jon és lekászálódott a lóról.

Pyp leugrott a nyeregből és undorral pillantott a világosodó égre.

- Segíts elrendezni a lovakat, Sam! - mondta az apró fiú. - Hosszú nap áll előttünk és kialvatlanok vagyunk, hála Lord Jégcsapnak.

Hajnalhasadáskor Jon a konyhába ment, mint mindig. Háromujjú Hobb egy szót sem szólt neki, amikor odaadta a Vén Medve reggelijét. Ma három barna főtt tojás volt pirított kenyérrel és sült szalonnával, hozzá egy tál ráncos szilva. Jon visszavitte az ételt a Királyi Toronyba. Az ablak mellett ülve találta Mormontot. Éppen írt valamit. A hollója fel-alá sétálgatott a vállán és motyogott:

- Kukorica! Kukorica! Kukorica!

A madár felrikoltott, amikor Jon belépett.

- Tedd a reggelimet az asztalra! - mondta felpillantva a Vén Medve. - Kérek egy kis sört is.

Jon kinyitott egy ablaktáblát, beemelte a söröskancsót a kinti párkányról és megtöltött egy szarut. Hobb egy hideg citromot is adott neki a Falról. Jon összenyomta a markában. A gyümölcs leve átcsorgott az ujjai között. Mormont minden nap ivott citromos sört és azt állította, ennek köszönheti, hogy még mindig megvannak a fogai.

- Nyílván szeretted az apádat - szólalt meg Mormont, amikor Jon odavitte neki a szarut. -A dolgok, amiket szeretünk, mindig elpusztítanak bennünket, kölyök. Emlékszel, mikor mondtam ezt?

- Emlékszem - válaszolta Jon mogorván. Nem akart az apja haláláról beszélni, még Mormonttal sem.

- Soha ne felejtsd el! A kemény igazságokat kell szorosan megfogni. Hozd ide a tányéromat! Megint szalonna van? Ám legyen. Fáradtnak látszol. Ennyire megviselt a sétalovaglás a holdfényben?

Jon torka kiszáradt.

- Tudod, uram?

- Tudod! - visszhangozta a holló Mormont válláról. - Tudod!

A Vén Medve felhorkant.

- Gondolod, azért választottak meg az Éjjeli Őrség parancsnokának, mert ostoba vagyok, mint egy fatuskó, Havas? Aemon mondta, hogy elmész. Én mondtam neki, hogy visszajössz. Ismerem az embereimet... és a fiaimat is. A becsület indított el a királyi úton... és a becsület hozott vissza.

- A barátaim hoztak vissza - jegyezte meg Jon.

- Mondtam, hogy a te becsületed? - Mormont megvizsgálta a tányérját.

- Megölték az apámat. Azt vártad tőlem, uram, hogy ne tegyek semmit?

- Az igazat megvallva éppen azt vártuk tőled, amit tettél - Mormont megkóstolt egy szilvát és kiköpte a magot. - Elrendeltem, hogy figyeljenek téged. Látták, amikor elmész. Ha a testvéreid nem hoznak vissza, az úton fognak el és nem a barátaid. Hacsak a lovadnak nincsenek hollószárnyai. Vannak neki?

- Nincsenek - Jon ostobán érezte magát.

- Kár, jó hasznát vennénk egy olyan lónak.

Jon kihúzta magát. Azt mondta magának, hogy jól fog meghalni, ennyit legalább megtehet.

- Tudom, mi a dezertálás büntetése, uram. Nem félek a haláltól.

- Halál! - kiáltotta a holló.

- Remélem az élettől sem - mondta Mormont, felvágta a szalonnát a tőrével és adott a madárnak egy falatot. - Nem dezertáltál. Még. Itt állsz. Ha lefejeztetnénk minden fiút, aki éjszaka kilovagol Vakondvárosba, csak szellemek őriznék a Falat. Lehet azonban, hogy úgy értetted, holnap vagy egy hét múlva megint megszöksz. Erről van szó? Ebben reménykedsz, fiú?

Jon nem válaszolt.

- Sejtettem - Mormont megpucolt egy főtt tojást. - Az apád halott, kölyök. Azt hiszed, vissza tudod hozni?

- Nem - felelte Jon komoran.

- Helyes - bólintott Mormont. - Láttuk visszatérni a halottakat, te meg én, és ezt egyáltalán nem szeretném újra látni. - Két falással eltüntette a tojást és kipiszkált egy héjdarabot a fogai közül. - A fivéred a csatatéren van észak minden erejével a háta mögött. Bármelyik zászlóvivője több kardnak parancsol, mint amennyit az egész Éjjeli Őrségben találsz. Miért gondolod, hogy éppen a te segít-

ségedre van szükségük? Talán olyan hatalmas harcos volnál, vagy talán egy grumkint rejtegetsz a zsebedben, aki megbűvöli a kardodat?

Jon nem tudott mit válaszolni. A holló az egyik tojásba csípett és áttörte a héját. Bedugta a csőrét a lyukon és kivett néhány darab fehérjét meg sárgáját.

A Vén Medve felsóhajtott.

- Nem csak rád van hatással ez a háború. Tetszik vagy nem, a nővérem a bátyád seregében masírozik a lányaival együtt, férfipáncélba öltözve. Maege egy vén snark, makacs, lobbanékony és önfejű. Az igazat megvallva alig bírom ki annak a megveszekedett nőszemélynek a közelében, de ez nem jelenti azt, hogy az iránta érzett szeretetem kisebb, mint amit te érzel a mostohahúgaid iránt. - Mormont rosszalló pillantással megfogta az utolsó tojást és a markában összeroppantotta a héját. - Bár lehet, hogy mégis. Így vagy úgy, nagyon bánatos lennék, ha megölnék, mégsem látsz engem elrohanni. Kimondtam a szavakat, ahogyan te is. Az én helyem itt van... és hol van a tiéd, fiú?

Nekem nincs helyem, akarta mondani Jon, *fattyú vagyok, nincsenek jogaim, nincsen nevem, nincsen anyám és most már apám sincsen.* A szavak azonban nem akartak előjönni.

- Nem tudom.

- Én igen - mondta Mormont parancsnok. - A hideg szelek feltámadtak, Havas. A Falon túl egyre hosszabbak az árnyékok. Cotter Pyke hatalmas jávorszarvascsordákról ír, amelyek délnek és keletnek tartanak, a tenger felé. A mamutokkal együtt. Azt mondja, az egyik embere hatalmas, torz lábnyomokra bukkant alig három mérföldre a Keleti Őrségtől. Az Árnyéktorony felderítői egész elnéptelenedett falvakat találtak, Ser Denys pedig azt írja, hogy éjszakánként tüzeket látnak a hegyek között, hatalmas máglyákat, amelyek alkonyattól egészen pirkadatig égnek. Félkarú Quorin foglyul ejtett egy embert a Torokban és az esküdözött, hogy Mance Rayder minden emberét egy titkos erődbe gyűjti, amit talált. Hogy miért, azt csak az istenek tudják. Azt hiszed, Benjen nagybátyád volt az egyetlen felderítő, akit az idén elveszítettünk?

- Ben Jen! - károgta a holló és a fejét billegette. A csőréből tojásdarabkák potyogtak. Ben Jen! Benjen!

- Nem. - mondta Jon. Mások is voltak. Túl sokan.

- Azt hiszed, a bátyád háborúja fontosabb a miénknél? - morogta a vénember.

Jon az ajkába harapott. A holló megsuhogtatta felé a szárnyát.

- Háború! Háború! Háború! Háború! - rikácsolta.

- Nem az - folytatta Mormont. - Az istenek segítsenek rajtunk, fiú, nem vagy te sem vak, sem ostoba! Amikor halottak portyáznak éjszakánként, azt hiszed, számít, ki ül a Vastrónon?

- Nem - Jon ebből a szempontból még nem gondolkodott el a dolgon.

- Nemes atyád küldött hozzánk, Jon. Hogy miért, ki tudná megmondani?

- Miért? Miért? Miért? - kiabált a holló.

- Én csak azt tudom, hogy a Starkok ereiben az Elsők vére folyik. Az Elsők építették a Falat, s azt mondják, ők emlékeznek olyan dolgokra, amiket már mindenki más elfelejtett. A szörnyeteged meg... elvezetett bennünket az élőhalottakhoz, és figyelmeztetett téged a halott emberre a lépcsőn. Ser Jaremy nyilván véletlennek nevezné, Ser Jaremy azonban halott, én pedig nem. - Lord Mormont egy szalonnadarabot tűzött a tőre hegyére. - Azt hiszem, neked itt kell lenned. Azt akarom, hogy te meg az a farkas velünk jöjjetek, amikor kimegyünk a Falon túlra.

Jon hátán izgatott borzongás futott végig a szavak hallatán.

- A Falon túlra?

- Hallottál. Meg akarom találni Ben Starkot, élve vagy halva - rágott és nyelt egyet. - Nem fogok itt ülni jámboran a hóra meg a jeges szelekre várva. Tudnunk kell, mi folyik ott. Az Éjjeli Őrség ezúttal teljes erejével kilovagol a Falon Túli Király, a Mások és mindenki ellen, ami odakint vár. Magam fogom vezetni őket. - Jonra szegezte a tőrét. - A hagyományok alapján a parancsnok intézője a fegyverhordozója is egyben... de nem szeretnék minden reggel azzal a gondolattal ébredni, hogy vajon elfutottál-e. Választ várok tehát tőled, Lord Jégcsap, mégpedig azonnal. Az Éjjeli Őrség testvére vagy-e... vagy csak egy fattyú kölyök, aki háborúsdit akar játszani?

Havas Jon kihúzta magát és mély levegőt vett. *Bocsássatok meg nekem, Apa, Robb, Arya,*

Bran... bocsássatok meg, nem segíthetek nektek. Igaza van. Az én helyem itt van.

- A... tiéd vagyok, uram. A te embered. Esküszöm. Nem fogok elfutni többé.

A Vén Medve felhorkant.

- Jól van, Most menj és csatold fel a kardodat!

CATELYN

Mintha ezer év telt volna el azóta, hogy Catelyn Stark, karján csecsemő kisfiával elhagyta Zúgót, átkelt a Bukókő folyón egy kis csónakban és elindult északra, Deres felé. Most ugyanazon a folyón tértek haza, a fiú azonban a pólya helyett páncélt viselt.

Robb a csónak orrában ült Szürke Széllel és kezét a rémfarkas fején nyugtatta, miközben az evezősök a lapátokat húzták. Theon Greyjoy is vele volt. A nagybátyja, Brynden a másik csónakban követte őket a Hordóval és Lord Karstarkkal.

Catelyn a csónak fara közelében foglalt helyet. Végigságuldottak a Bukókőn, hagyták, hogy az erős áramlat elsodorja őket az előttük magasodó Keréktorony előtt. A toronyban rejtőző hatalmas vízkerék csobogása és zúgása a gyermekkorára emlékeztette Catelynt és szomorú mosolyt csalt az arcára. A kastély homokkő falainak tetejéről katonák és szolgálók kiáltozták a nevét, Robbét és azt, hogy „Deres!". Minden bástyafalon a Tully ház lobogója lengett a szélben: hullámzó kék és vörös háttér előtt ugró ezüst pisztráng. Lelkeesítő látvány volt, de az asszony szívét nem vidította fel. Nem tudta, vajon a szíve valaha is felvidul-e még. Óh, Ned...

A Keréktorony alatt nagy kanyart írtak le és keresztben átszelték a háborgó vizet. Az emberek teljes erejükkel az evezőknek feszültek. Feltűnt előttük a Vízkapu óriási íve, súlyos láncok csikorgása hallatszott és a vas hullórács felemelkedett. Lassan csévélték felfelé és ahogy közeledtek, Catelyn látta, hogy az alsó része vörös a rozsdától. A rácsok hegyéről barna iszap csepegett rájuk, amikor elhaladtak alatta, alig egy hüvelyknyire az éles karóktól. Catelyn felnézett a rácsra és eltűnődött, vajon milyen mélyre hatolt a rozsda, mennyire lenne képes ellenállni egy faltörő kosnak és vajon ki kell-e cserélni. Az ilyen gondolatok mostanában egyáltalán nem álltak messze tőle.

Áthaladtak a boltív alatt, végigevezték a falak mellett. A napfényről árnyékba, majd megint napfényre kerültek. Körülöttük mindenfelé kisebb-nagyobb csónakok himbálóztak a vízen, a kőbe süllyesztett vasgyűrűkhöz kikötve. Apja őrei a vízhez vezető lépcsőn várakoztak a bátyjával. Ser Edmure Tully zömök fiatalember volt bozontos, gesztenyebarna hajjal és tüzes szakállal. A mellvértjén karcolások és horpadások látszottak, a csata nyomai, kék és vörös köpönyegét pedig vér és füst szennyezte. Mellette Hollófa ura, Lord Tytos állt. Kemény férfi volt, szikár és egyenes, mint a cövek. Arcát rövidre nyírt, őszülő pofaszakáll és kampós orr díszítette. Világossárga páncéljában míves, szőlőindát és leveleket formázó berakás fénylett, keskeny vállára pedig hollószárnyakból varrt köpönyeg borult. Lord Tytos vezette azt a csapatot, amelyik kimentette a bátyját a Lannisterek táborából.

- Hozzátok be őket! - parancsolta Ser Edmure. Három ember térdig gázolt a vízbe a lépcső alján és hosszú, kampós végű rudakkal közel húzták a csónakokat. Amikor Szürke Szél kiugrott, egyikük elejtette a rudat, hátratántorodott, megbotlott és hangos toccsanással a folyóba ült. A többiek nevettek, a férfi arcát pedig szégyenlős pír öntötte el. Theon Greyjoy átlendült a hajó oldalán, kiemelte Catelynt a derekánál fogva és egy száraz lépcsőfokra helyezte feljebb, míg a csizmáit víz nyaldosta körül.

Edmure lejött a lépcsőn, hogy megölelje.

- Drága húgom - dörmögte rekedten. Mélykék szemei és mosolyra termett szája volt, de most nem mosolygott. Fáradtnak és elgyötörtnek látszott. Megviselte a csata és megkínozta a túlzott megterhelés. A nyakát, ahol megsebesült, bekötötték. Catelyn szenvedélyesen megölelte.

- A te bánatod az enyém is, Cat - szólalt meg, amikor kibontakoztak az ölelésből. - Amikor meghallottuk, hogy Lord Eddard... a Lannisterek megfizetnek, esküszöm neked, bosszút állhatsz érte!

- Azzal visszahozom Nedet? - kérdezte az asszony élesen. A seb még mindig túl friss volt a lágyabb szavakhoz. Most nem volt képes Nedre gondolni. Nem akart. Nem lett volna helyes. Erősnek kellett lennie. - Mindez várhat. Látnom kell Apánkat.

- A toronyszobájában vár rád - mondta Edmure.

- Lord Hoster ágyhoz van kötve, úrnőm - magyarázta apja intézője. Mikor öregedett és őszült meg ennyire ez a jó ember? - Utasított, hogy azonnal kísérjelek hozzá.

- Majd én odaviszem - Edmure felkísérte a vízbe vezető lépcsőn, át az alsó hídon, ahol Petyr Baelish és Brandon Stark annak idején összecsapott a kegyeiért. A torony masszív homokkő falai fölébük magasodtak. Ahogy beléptek egy ajtón, két hallal díszített sisakot viselő őr között, Catelyn a bátyjához fordult.

- Mennyire van rosszul? - Már akkor rettegett a választól, amikor kimondta.

Edmure arca elsötétült.

- A mesterek azt mondják, nem lesz már velünk sokáig. Állandó és kínzó fájdalom gyötri.

Vak düh kerítette hatalmába az asszonyt, haragudott az egész világra, a bátyjára, Edmure-ra, a húgára, Lysára, a Lannisterekre, a mesterekre, Nedre, az apjára és a rettenetes istenekre, akik mindkettőjüket elveszik tőle.

- Meg kellett volna mondanod nekem - szólalt meg. - Rögtön üzenned kellett volna, amint megtudtad.

- Megtiltotta. Nem akarta, hogy az ellenségei megtudják, hogy haldoklik. Mivel a királyságban ilyen zavaros állapotok uralkodnak, attól félt, hogy ha a Lannisterek gyanítanák, hogy ilyen gyenge...

- ...támadnának? - fejezte be Catelyn élesen. *Te tehetsz róla, te egyedül, suttogta egy hang odabent. Ha nem fogod el a törpét...*

Csendben mentek fel a csigalépcsőn.

A toronynak három oldala volt, mint magának Zúgónak és Lord Hoster toronyszobája is háromszögletű volt. Keletre kőerkély ugrott ki, mint valami hatalmas homokkő hajó orra. Innét a kastély ura megszemlélhette a falakat és a mellvédeket és ellátott egészen addig, ahol a vizek találkoznak. Az apja ágyát kivitték az erkélyre.

- Szeret a napon üldögélni és a folyókat nézegetni - magyarázta Edmure. - Apa, nézd, kit hoztam neked! Cat jött el, hogy lásson téged...

Hoster Tully mindig is nagydarab ember volt, fiatalon magas és széles vállú, idősebb korában pedig inkább pocakos. Most összeaszottnak látszott, az izom és a hús elolvadt a csontjain. Még az arca is beesett. Amikor Catelyn utoljára látta, a haja és a szakálla barna volt, szürke sávokkal. Mára fehér lett, mint a hó.

Edmure hangjának hallatán kinyitotta a szemét.

- Kicsi Cat - szólalt meg vékony, erőtlen és fájdalomtól elkínzott hangon. - Az én kicsi Catem - reszkető mosoly jelent meg az arcán, ahogy a keze a lányáét kereste. - Figyeltelek...

- Magatokra hagylak, hogy beszélgethessetek - mondta a bátyja. Mielőtt távozott, megcsókolta apja homlokát.

Catelyn letérdelt és apja kezét a sajátjába vette. A kéz még mindig hatalmas volt, de már nem volt rajta hús, a csontok lazán mozogtak a bőr alatt és minden erő kiszállt belőle.

- El kellett volna mondanod - mondta neki az asszony. - Egy lovas, egy holló...

- A lovasokat elfogják, kikérdezik - felelte az apja. - A hollókat lelövik... - megrohanta a fájdalom és az ujjai az asszony kezébe kapaszkodtak. - Rákok vannak a gyomromban... és csipkednek, állandóan csipkednek. Éjjel-nappal. Kemény ollóik vannak ezeknek a rákoknak. Vyman mester készít nekem álombort, a mák tejéből... sokat alszom... de fel akartam kelni, hogy láthassam, amikor megjössz. Féltem... amikor a Lannisterek elfogták a bátyádat, a táborok a vár körül... attól féltem, elmegyek, mielőtt viszontláthatlak... féltem...

- Itt vagyok, Apa - nyugtatta meg az asszony. - Robb, a fiam is velem van. Ő is szeretne találkozni veled.

- A fiad - suttogta az öreg. - Emlékszem, az én szemeimet örökölte.

- Így van. És Jaime Lannistert is elhoztuk neked vasra verve. Zúgó újra szabad, Apa.

Lord Hoster elmosolyodott.

- Láttam. Tegnap éjjel, amikor elkezdődött, mondtam nekik... látnom kell. Elvittek a kapuházba... a mellvédről figyeltem. Ah, gyönyörű látvány volt... a repülő fáklyák, hallottam a kiál-

tásokat, ahogy a folyó felém sodorta őket... édes kiáltások... amikor az az ostromtorony kigyulladt, istenek... akkor boldogan meghaltam volna, ha előtte láthattam volna a gyermekeidet. A fiad tette? A te Robbod?

- Igen - felelte Catelyn és szenvedélyes büszkeség fogta el. - Robb volt az... és Brynden. A fivéred is itt van, uram.

- Ő is - az apja hangja erőtlen suttogássá halkult. - A Fekete Hal... visszatért? A Völgyből?

- Igen.

- Lysa? - hűvös szél borzolta fel ritkás, fehér haját. - Az istenek legyenek irgalmasak, a húgod... ő is eljött?

A hangjában annyi remény és vágyakozás feszült, hogy nehéz dolog volt bevallani neki az igazat.

- Nem. Sajnálom...

- Óh - az arca elkomorodott és a szeme is veszített fényéből. - Reméltem... szerettem volna látni, mielőtt...

- A fiával van, a Sasfészekben.

Lord Hoster fáradtan bólintott.

- Már Lord Robert, hogy szegény Arryn elment... emlékszem... miért nem jött veled?

- Fél, uram. A Sasfészekben biztonságban érzi magát. - Megcsókolta a férfi ráncos homlokát. - Robb vár. Fogadod őt? És Bryndent?

- A fiadat - suttogta. - Igen. Cat gyermeke... emlékszem, az én szemeimet örökölte. Amikor megszületett. Hozd be őt... igen.

- A fivéred?

Az apja végigtekintett a folyón.

- Fekete Hal - sóhajtotta. - Megházasodott már? Elvett már valami... leányt?

Még a halálos ágyán is, gondolta Catelyn szomorúan.

- Nem házasodott meg. Tudod jól, Apa. Nem is fog soha.

- Mondtam neki... parancsoltam neki. Házasodj meg! Az ura voltam. Tudja. Jogom van, hogy párt válasszak neki. Jó párt. Egy Redwyne-t. Régi ház. Kedves lány, csinos... szeplős... Bethany, igen. Szegény gyermek. Még mindig vár. Igen. Még mindig...

- Bethany Redwyne évekkel ezelőtt hozzáment Lord Rowanhez - emlékeztette Catelyn. -Már három gyermeket szült neki.

- Akkor is - motyogta Lord Hoster. - Akkor is. Köpött a lányra. A Redwyne-okra. Köpött rám. Az urára, bátyjára... az a Fekete Hal. Volt más ajánlatom is. Lord Bracken lánya. Walder Frey... bármelyik a három közül, azt mondta... Megházasodott? Bárkivel?

- Senkivel - mondta Catelyn -, de sok mérföldet megtett, hogy láthasson téged. Harcolva jutott el zúgóig. Ha Ser Brynden nem segít nekünk, most én sem volnék itt.

- Mindig nagy harcos volt - intette le az apja. - Ahhoz értett. A Kapu Lovagja, igen. - Kimondhatatlanul fáradtan hátradőlt és lehunyta a szemét. - Küldd őt is. Később. Most alszom egyet. Túl beteg vagyok a küzdelemhez. Küldd fel később, azt a Fekete Halat...

Catelyn gyengéden megcsókolta, hátrasimította a haját és otthagyta az árnyas toronyszobában az alatta hömpölygő folyóival. Még ki sem lépett a szobából, az öregember már aludt.

Amikor visszatért az alsó hídhoz, Ser Brynden nedves csizmában ácsorgott a vízhez vezető lépcsőn és Zúgó őrkapitányával beszélgetett. Azonnal odajött hozzá.

- Mi...?

- Haldoklik - mondta az asszony. - Ahogy tartottunk tőle.

A nagybátyja szikár arcán jól látszott a fájdalom. Beletúrt sűrű, szürke hajába.

- Fogad engem?

Catelyn bólintott.

- Azt mondja, túl beteg a küzdelemhez.

Fekete Hal Brynden kuncogott.

- Túl öreg katona vagyok én már ahhoz, hogy ezt elhiggyem. Hoster még akkor is a

Redwyne-lány miatt fog korholni, amikor meggyújtjuk a halotti máglyáját, hogy az ördög vinné el a vénembert!

Catelyn elmosolyodott. Tudta, hogy igaza van.

- Nem látom Robbot.

- Azt hiszem, a csarnokba ment Greyjoyjal.

Theon Greyjoy egy padon ült Zúgó Nagy Csarnokában egy sörös kupa társaságában és apja őrségét szórakoztatta éppen a Suttogó Erdőben esett mészárlás részleteivel.

- Néhányan megpróbáltak elmenekülni, de mi lezártuk a völgynek mind a két végét és előrontottunk a sötétségből lándzsával meg karddal. A Lannisterek biztosan azt hitték, maguk a Mások törtek rájuk, amikor Robb farkasa a torkuknak ugrott. Láttam, ahogy az egyiknek vállból letépi a karját, a lovaik meg pánikba estek a szagától. Nem tudnám megmondani, pontosan hány ember...

- Theon! - szakította félbe az asszony. - Merre találom a fiamat?

- Lord Robb felkereste az istenerdőt, úrnőm.

Ned is ugyanezt tette volna. Legalább annyira az apja fia, mint az enyém, ezt nem szabad elfelejtenem. *Ó, istenek, Ned...*

A zöld lombkorona alatt talált rá Robbra, Magas vörösfák és hatalmas, vén szilfák között. A szívfa előtt térdelt. A karcsú varsafa arca inkább szomorúnak, mint vadnak látszott. A kardja ott volt előtte, a hegye a földbe döfve, kesztyűs kezei a markolaton. Ott térdelt körülötte Hordó Umber, Rickard Karstark, Maege Mormont, Galbart Glover és még sokan. Még Lord Tytos is köztük volt, a nagy hollószárny palást szétterült mögötte. Ők azok, akik megtartották a régi isteneket, gondolta az asszony. Amikor megkérdezte magától, ő milyen isteneket követett mostanában, nem tudott választ adni.

Nem volna illő megzavarni őket az imádkozásban. Az isteneknek meg kell kapniuk, ami jár nekik... még a kegyetlen isteneknek is, akik elvették tőle Nedet és el fogják venni az apját. Catelyn tehát várt. A folyó felől érkező szél végigsöpört a felső ágak között, jobbra pedig látta a Keréktornyot az oldalára felkapaszkodó borostyánnal. Ahogy ott állt, megrohanták az emlékek. Az apja ezek között fák között tanította lovagolni és ott volt a szilfa, amelyről Edmure leesett és eltörte a karját. Amott pedig, a lugas alatt ő meg Lysa csókolózást játszottak Petyrrel.

Évek óta nem gondolt erre. Milyen fiatalok voltak mindannyian! Ő nem volt idősebb, mint most Sansa, Lysa fiatalabb volt, mint Arya, Petyr pedig még fiatalabb és mégis milyen heves. A lányok adták-vették őt egymás közt, hol komolyan, hol vihogva. Olyan élénken tolultak elő az emlékek, hogy szinte a vállán érezte a fiú izzadt ujjait és a szájában menta ízű leheletét. Az istenerdőben mindig nőtt menta és Petyr nagyon szerette rágcsálni. Bátor kis legény volt, mindig bajba került.

- Megpróbálta bedugni a nyelvét a számba - vallotta be a húgának Catelyn később, amikor kettesben maradtak.

- Velem is megcsinálta - suttogta Lysa félénken és lélegzetvisszafojtva. - Tetszett.

Robb lassan felemelkedett és a hüvelyébe csúsztatta a kardot és Catelyn azon kapta magát, hogy eltűnődik, vajon a fia valaha is megcsókolt-e egy lányt az istenerdőben. Biztosan megtette. Feltűnt neki, hogy Jeyne Poole nedves szemekkel pillant rá és néhány szolgálólány is, még a tizennyolc évesek is... csatába vágtatott és embert ölt a kardjával, biztosan megcsókolták már. Könnyek szöktek a szemébe. Dühösen letörölte őket.

- Anyám - szólalt meg Robb, amikor megpillantotta. - Tanácsot kell összehívnunk. Muszáj dönteni néhány dologban.

- A nagyapád látni szeretne téged - felelte az asszony. - Robb, nagyon beteg!

- Ser Edmure elmondta nekem. Sajnálom, Anya... Lord Hostert és téged is sajnállak. Először azonban tanácskoznunk kell. Híreket kaptunk délről. Renly Baratheon magának követeli a bátyja koronáját.

- Renly? - az asszony megdöbbent. - Azt hittem, Lord Stannis lesz az...

- Ahogy mindannyian, úrnőm - jegyezte meg Galbart Glover.

A haditanács a Nagy Csarnokban ült össze, ahol négy hosszú faasztalt rendeztek szabálytalan négyzet alakba. Lord Hoster túl gyenge volt, hogy részt vegyen az ülésen. Az erkélyén aludt és fiatalsága napfényes folyóiról álmodott. Edmure a Tullyk magas székében ült Fekete Hal Bryndennel az oldalán. Apja zászlóhordozói tőle jobbra és balra foglaltak helyet az oldalsó asztalok mellett. A Zúgónál aratott győzelem híre futótűzként terjedt el a Három Folyó elmenekült urai között, és visszatérésre bírta őket. Karyl Vance lépett be, most már lordként, mivel apja meghalt az Aranyfog alatt. Vele volt Ser Marq Piper is és magukkal hoztak egy Darryt, Ser Raymun fiát, egy Brannél aligha idősebb gyermeket. Lord Jonos Bracken Sziklasövény romjaitól lovagolt idáig, haragos volt, hetvenkedő és olyan mesze ült le Hollófa lordjától, amennyire csak az asztalok lehetővé tették.

A másik oldalon ültek az északi urak, Catelyn és Robb az asszony bátyjával szemközt foglaltak helyet. Ők voltak kevesebben. A Hordó ült Robb balján, mellette Theon Greyjoy. Galbart Glover és Lady Mormont Catelyntől jobbra helyezkedtek el. Lord Rickard Karstark, ösztövéren és bánattól üres tekintettel úgy ült le, mintha egy rémálomból lépett volna elő, hosszú szakálla fésületlenül és elhanyagoltan lógott. Két fia maradt ott a Suttogó Erdőben, a harmadikról, a legidősebbről pedig, aki a Karstarkok lándzsásait vezette a Zöld Ágnál Tywin Lannister ellen, semmit sem tudtak.

A vita késő éjszakába nyúlóan tombolt. Minden lordnak joga volt felszólalni és mindegyikük beszélt is... meg kiabált, átkozódott, érvelt, hízelgett, tréfált és alkudozott, söröskorsókat csapott az asztalra, fenyegetőzött, kivonult, majd bús mosollyal az arcán visszatért. Catelyn csak ült és hallgatta őket.

Roose Bolton újjászervezte a másik sereg maradványait a töltés elején. Ser Helman Tallhart és Walder Frey még mindig tartották az Ikreket. Lord Tywin hada átkelt a Három Folyón és megindult Harrenhal felé. A birodalomnak pedig két királya volt. Két királya, megegyezés nélkül.

A zászlósurak közül sokan azonnal Harrenhalhoz akartak sietni, hogy összecsapjanak Lord Tywinnal és egyszer, s mindenkorra véget vessenek a Lannisterek hatalmának. Az ifjú, forrófejű Marq Piper inkább egy nyugati támadást szorgalmazott maga Kaszter Hegy ellen. Megint mások türelemre intettek. Jason Mallister rámutatott, hogy Zúgó éppen a Lannisterek utánpótlási vonalain fekszik. Maradjanak tehát itt és fosszák meg Lord Tywint a friss erőktől és ellátmánytól, mialatt ők megerősítik a védelmüket és pihentetik a fáradt katonákat. Lord Tytos hallani sem akart erről. Szerinte be kell fejezniük, amit elkezdtek a Suttogó Erdőben. Harrenhalba kell vonulniuk és Roose Bolton seregét is délre kell hozniuk. Amit Lord Tytos sürgetett, azt Bracken, mint mindig, ellenezte. Lord Jonos Bracken azt bizonygatta, hogy hűséget kell fogadniuk Renly királynak és egyesíteni kell az erőiket az övével.

- Nem Renly a király - mondta Robb. A fiú most először szólalt meg. Akár az apja, ő is tudta, hogyan kell figyelni.

- Nem akarhatsz kitartani Joffrey mellett, uram - szólalt meg Galbart Glover. - Kivégeztette az apádat!

- Őt ez gonosszá teszi a szememben - felelte Robb -, Renlyt azonban ettől még nem teszi királlyá. Joffrey még mindig Robert legidősebb törvényes fia, tehát a trón a birodalom minden törvénye szerint őt illeti. Ha esetleg meghalna, amit én igencsak szeretnék, még mindig van egy fiatalabb fivére. Tommen követi Joffreyt az öröklésben.

- Tommen semmivel sem kevésbé Lannister! - vakkantotta Marq Piper.

- Ahogy mondod - Robb gondterheltnek látszott. - Ám még ha egyikük sem lesz király, hogy lehetne akkor is Renly? Ő Robert fiatalabb öccse. Bran nem lehet Deres Ura énelőttem, Renly pedig nem lehet király Lord Stannis előtt.

Lady Mormont egyetértett vele.

- Lord Stannis követelése inkább jogos.

- Renlyt megkoronázták - mondta Marq Piper. - Égikert és Viharvég őt támogatja és Dorne népe sem fog késlekedni. Ha Deres és Zúgó ereje egyesül az övével, a hét nagy házból öt mö-

göttünk áll majd! Hat, ha az Arrynok is megmozdulnak! Hatan Kaszter Hegy ellen! Uraim, egy éven belül karóra tűzhetjük a fejüket mind: a királynéét, a kölyök királyét, Lord Tywinét, az Ördögfiókáét, a Királyölőét, Ser Kevanét, mindegyikükét! Ha egyesülünk Renly királlyal, ezt nyerhetjük. Mije van Lord Stannisnek ezzel szemben, ami miatt félre kellene mindezt dobnunk?

- Joga - vetette oda konokul Robb. Catelyn úgy érezte, hogy amikor kimondta, kísértetiesen hasonlított az apjára.

- Tehát úgy érted, hogy Stannis mellé kellene állunk?

- Nem tudom - mondta Robb. - Imádkoztam, hogy megismerjem a helyes utat, de az istenek nem válaszoltak. A Lannisterek megölték az apámat, mint árulót és mindannyian tudjuk, hogy ez a vád hazugság, de ha Joffrey a törvényes király, mi pedig ellene harcolunk, akkor valóban árulók leszünk.

- Nemes atyám is óvatosságra intene - szólalt meg az öreg Ser Stevron a Freyek jellegzetes menyétszerű vigyorával. - Vájunk ki, hadd játssza ez a két király a hatalmasok játszmáját! Ha véget ér a küzdelem, térdet hajthatunk a győztesnek vagy szembeszegülhetünk vele, ahogy jónak látjuk. Ha Renly is fegyverkezik, Lord Tywin valószínűleg örömmel fogadna egy fegyverszünetet... és a fia visszatérését. Nemes uraim, engedjétek, hogy felkeressem őt Harrenhalban és megegyezzek a megfelelő feltételekben és a jó váltságdíjban...

Felháborodott hangzavar fojtotta belé a szót.

- Gyáva! - mennydörögte a Hordó.

- Ha fegyverszünetért könyörgünk, gyengének fognak hinni bennünket! - jelentette ki Lady Mormont.

- A fenébe a váltságdíjakkal, nem szabad kiengednünk a kezünkből a Királyölőt! - kiabálta Rickard Karstark.

- Miért nem kötünk békét? - kérdezte Catelyn.

A lordok mind feléje fordultak, de az asszony csak Robb tekintetét érezte, egyedül az övét.

- Úrnőm, meggyilkolták nemes atyámat, a te férjedet - mondta a fiú komoran. Kivonta a kardját és maga elé fektette az asztalra. Az acélpenge megcsillant a durva fafelületen. - A Lannisterekkel szemben csak ilyen békét ismerek.

A Hordó zajos egyetértésének adott hangot, mások is csatlakoztak hozzá, kiáltoztak, kivonták a kardjukat és az asztalt csapkodták az öklükkel. Catelyn megvárta, míg lecsendesednek.

- Uraim - szólalt meg akkor -, Lord Eddard a hűbéruratok volt, én azonban osztoztam vele az ágyán és gyermekeket szültem neki. Azt hiszitek, kevésbé szerettem ő, mint ti? - A hangja majdnem megbicsaklott a bánattól, Catelyn azonban mélyet lélegzett és erőt vett magán. -Robb, ha az a kard vissza tudná hozni őt, nem engedném, hogy visszadugd a hüvelyébe, míg Ned újra itt nem áll mellettem... de elment és száz Suttogó Erdő sem változtathat ezen. Ned elment, ahogy Szarvaserdő ura, Daryn, Lord Karstark vitéz fiai és rajtuk kívül még nagyon sok jó ember, és egyikük sem fog többé visszatérni hozzánk. Még mindig újabb halottakat akarunk?

- Te asszony vagy, úrnőm - dörmögte mély hangján a Hordó. - Az asszonyok nem értik ezeket a dolgokat.

- Te a szelíd nemhez tartozol - tette hozzá Lord Karstark is. A bánat rajzolta vonalak még frissek voltak az arcán. - Egy férfinak bosszú kell.

- Csak add a kezembe Cersei Lannistert, Lord Karstark és meglátod, milyen szelíd tud lenni egy asszony! - vágott vissza Catelyn. - Lehet, hogy nem értek a taktikához meg a stratégiához... de tudom, mi a hiábavalóság. Háborúba vonultunk, amikor a Lannisterek seregei fosztogatni kezdték a folyó menti földeket, Ned pedig börtönben volt az árulás hamis vádjával. Azért harcoltunk, hogy megvédjük magunkat, és az uram visszanyerje a szabadságát.

- Nos, az egyik célt megvalósítottuk, a másik pedig immár örökre elérhetetlen marad a számunkra. Életem utolsó napjáig gyászolni fogom Nedet, de az élőkre is gondolnom kell. Vissza akarom kapni a lányaimat, és a királyné még mindig fogva tartja őket. Ha oda kell adnom a négy Lannisterünket a két Starkukért, azt jó üzletnek nevezem és megköszönöm az isteneknek. Azt akarom, hogy biztonságban legyél, Robb és biztonságban uralkodj apád székéből. Azt aka-

rom, hogy éld az életed, csókolj meg egy lányt, vegyél feleségül egy asszonyt és nemzz egy fiút. Véget akarok vetni ennek az egésznek. Haza akarok menni, uraim, és meg akarom siratni a férjemet!

A teremre síri csend borult, amikor Catelyn befejezte.

- Béke - sóhajtott a nagybátyja, Brynden. - A béke édes dolog, úrnőm... de milyen feltételekkel? Nem szabad ekét kovácsolnod a kardodból, ha holnap újra fegyverre lesz szükséged.

- Miért halt meg Torrhen és az én Eddardom, ha csak a csontjaikkal térek vissza Karholdba? - kérdezte Rickard Karstark.

- Úgy van - fűzte hozzá Lord Bracken. - Gregor Clegane letarolta a földjeimet, lemészárolta a parasztjaimat és füstölgő romhalmazzá változtatta Sziklasövényt. Most pedig hajtsak térdet azok előtt, akik odaküldték? Mi értelme volt a harcnak, ha visszavonulunk és minden marad a régiben?

Catelyn meglepetésére és elkeseredésére Lord Backwood is egyetértett.

- Ha pedig békét kötünk Joffrey királlyal, nem áruljuk-e el Renly királyt? Mi történik, ha a szarvas győzedelmeskedik az oroszlán felett? Akkor mi hová kerülünk?

- Döntsetek bárhogy is, én sohasem ismerek el egy Lannistert királyomnak! - jelentette ki Marq Piper.

- Én sem! - kiáltotta a kis Darry fiú. - Soha!

A kiáltozás újrakezdődött. Catelyn reményvesztetten leült. Pedig olyan közel járt, gondolta. Majdnem meghallgatták, majdnem... de a pillanat elillant. Már nem lesz béke, nem marad esély a javulásra, nem lesz biztonság. A fiára pillantott és figyelte, ahogy az urak vitáját hallgatja összevont szemöldökkel, gondterhelten, mégis elkötelezve a háborúja mellett. Megígérte, hogy elveszi Walder Frey egyik lányát, az asszony azonban tisztán látta igazi menyasszonyát: a kard volt az, amely ott hevert előtte az asztalon.

Catelyn a lányaira gondolt és eltöprengett, vajon viszontlátja-e őket valaha is, amikor a Hordó talpra ugrott.

- Uraim! - ordította. A hangja visszapattant a gerendákról. - Íme az én üzenetem ennek a két királynak! - köpött egyet. - Renly Baratheon semmit sem jelent nekem, ahogy Stannis sem. Miért uralkodjanak hát felettem meg az enyémek felett valami virágos székből Égikertben vagy Dorne-ban? Mit tudnak ők a Falról, a farkaserdőről vagy az Elsők sírhalmairól? Még az isteneik is hamisak! A Mások vigyék el a Lannistereket is, tele van velük a tököm! - Átnyúlt a válla felett és kivonta roppant kétkezes pallosát. - Miért ne uralkodjunk újra mi? A sárkányokkal házasodtunk és a sárkányok mind halottak! - Robbra mutatott a pengével. - Ott ül az egyetlen király, akinek hajlandó vagyok térdet hajtani, uraim - mennydörögte. - Észak Királya!

Azzal letérdelt és a fia lábai elé helyezte a kardját.

- Ilyen feltételekkel köthetünk békét - mondta Lord Karstark. - Megtarthatják a vörös kastélyukat és a vasszéküket is - meglazította a kardját a hüvelyében. - Észak Királya! - kiáltotta és a Hordó mellé térdelt.

Maege Mormont felállt.

- A Tél Királya! - harsogta és a kardok mellé fektette szegecses buzogányát. A folyó urai is felálltak, Hollófa ura, Bracken és Mallister, olyan házak fejei, amelyeket sohasem irányítottak Deresből, Catelyn mégis látta, ahogy felemelkednek, kivonják a kardjukat, térdet hajtanak és az ősi szavakat kiáltják, amelyek több mint háromszáz éve nem hangzottak el a birodalomban, mióta Aegon, a Sárkány eggyé kovácsolta a Hét Királyságot... most azonban újra felharsantak és ott visszhangzottak apja csarnokának gerendái között:

- Észak Királya!
- Észak Királya!
- Észak Királya!

BAENERYS

A föld vörös volt, halott, és száraz, ahol nehéz jó fát találni. A gyűjtögetők göcsörtös nyárfaágakkal, bíbor bokrok gallyaival és barna fűkötegekkel tértek vissza. Kiválasztották a két legegyenesebb fát, lecsapkodták róluk az ágakat és gallyakat, lehántották a kérgüket, kettéhasították őket és négyszög alakban elrendezték a karókat a földön. A közepét megtöltötték szalmával, gazzal, fahánccsal és száraz fűnyalábokkal. Rakharo kiválasztott egy csődört a megmaradt kis ménesből. Nem volt ugyan Khal Drogo vöröséhez mérhető, de nem maradt sok lovuk. A négyszög közepében Aggo adott neki egy fonnyadt almát, majd a szemei közé mért egyetlen, villámgyors csapással leterítette.

A kezén-lábán összekötözött Mirri Maz Duur a porból figyelte őket, fekete szemeiben nyugtalanság.

- Nem elég megölni egy lovat - mondta Danynek. - A vér önmagában semmi. Nem ismered a varázslat szavait, és nem is vagy elég bölcs hozzá, hogy megleld őket. Azt hiszed, a vérmágia éretlen gyerekek játéka? Úgy mondod, hogy „maegi", mintha valami átok volna, pedig csak bölcset jelent. Gyerek vagy és gyerekesen tudatlan. Bármit is akarsz tenni, nem fog sikerülni. Szabadíts meg a kötelékeimtől és segítek neked!

- Elegem van a maegi siránkozásából - mondta Dany Jhogónak. Az ifjú harcos odalépett hozzá ostorral a kezében, és attól kezdve a papnő csendben maradt.

A ló teteme fölött a felvágott tuskókból, a kisebb fákból, a nagyobbak ágaiból és a legvastagabb egyenes ágakból kupacot emeltek. Nyugat-keleti irányban fektették le a fákat, napkeletről napnyugatra. A máglyára helyezték Khal Drogo értékeit: nagy sátrát, festett mellényeit, nyergeit és lószerszámait, az ostort, amit apja adott neki, amikor férfivá érett, az arakhot, amivel Khal Ogót és a fiát megölte, valamint egy hatalmas sárkánycsont íjat. Aggo azokat a fegyvereket is oda akarta tenni, amelyeket Dany kapott a vérlovagoktól nászajándékba, de a lány nem engedte.

- Azok az enyémek - mondta neki - és meg akarom tartani őket. - A khal kincseire újabb réteg gallyat terítettek, arra pedig száraz füvet szórtak.

Ser Jorah Mormont félrevonta. A nap lassan delelőjére hágott.

- Hercegnő... - kezdte.

- Miért szólítasz így? - csattant fel Dany. - A bátyám, Viserys a királyod volt, nem igaz?

- Az volt, úrnőm.

- Viserys halott. Én vagyok az örököse, a Targaryen ház utolsó vére. Minden, ami az övé volt, most az enyém.

- Királynőm... - helyesbített Ser Jorah és fél térdre ereszkedett. - A kardom, ami az övé volt, a tied, Daenerys. A szívem is, pedig azt a bátyád sohasem birtokolta. Én csak egy lovag vagyok, és semmit sem ajánlhatok fel neked a száműzetésen kívül, de könyörgök, hallgass meg! Engedd elmenni Khal Drogót! Nem leszel egyedül. Megígérem, senki sem fog Vaes Dothrakba vinni akaratod ellenére. Nem kell csatlakoznod a dosh khaleenhez. Gyere velem keletre! Yi Tibe, Qarthba, a Jáde-tengerhez, Asshaiba az Árnyék mellett! Megnézünk minden csodát, amit eddig nem láttunk és megkóstolunk minden bort, amit az istenek fel tudnak ajánlani nekünk! Kérlek, Khaleesi! Tudom, mire készülsz. Ne tedd! Ne tedd!

- Meg kell tennem - felelte Dany. Kedvesen, bánatosan megérintette az arcát. - Nem értheted.

- Megértem, hogy szeretted őt - Ser Jorah hangja rekedt volt a keserűségtől. - Valaha én is szerettem a feleségemet, mégsem haltam vele együtt. A királynőm vagy, tiéd a kardom, de ne várd tőlem, hogy csendben félreálljak, míg te felmászol Drogo halotti máglyájára! Nem fogom végignézni, ahogy elégsz!

- Hát ettől félsz? - Dany könnyű csókot lehelt a lovag széles homlokára. - Nem vagyok ennyire gyermeteg, kedves ser.

- Nem akarsz hát meghalni vele együtt? Megesküszöl rá, királynőm?

- Megesküszöm - felelte Dany a Hét Királyság Közös Nyelvén, a Hét Királyságén, amely jog

szerint őt illette.

A máglya harmadik szintjét alkotó fadarabok nem voltak vastagabbak, mint egy ujj és száraz levelek meg ágacskák fedték. Észak-dél irányban fektették rá, a jégtől a tűzig, és magasra dúcolták puha párnákkal és selyemtakarókkal. Mire végeztek, a nap már megindult lefelé a nyugati égbolton. Dany maga köré szólította a dothrakikat. Alig százan maradtak. Aegon hány emberrel is indult el? Nem számított.

- Ti lesztek a khalasarom - mondta nekik. - Rabszolgák arcát látom. Felszabadítalak benneteket. Vegyétek le a karikát a nyakatokból! Menjetek, ha akartok, senki sem fog bántani benneteket. Ha maradtok, fivérek és nővérek, férjek és felségek leszünk. - A fekete szemek gyanakodva szegeződtek rá. - Látom a gyermekeket, az asszonyokat és az idősekráncos arcát. Tegnap még gyermek voltam. Ma asszony vagyok. Holnap öreg leszek. Mindegyikőtöknek azt mondom, nyújtsátok felém a kezeteket és a szíveteket, és mindig lesz nálam helyetek. - A khas három ifjú harcosa felé fordult. - Jhogo, neked adom az ezüst nyelű ostort, amit nászajándékul kaptam, kinevezlek kónak és az esküdet kérem, hogy úgy élsz és halsz, mint vér a véremből és mellettem vágtatsz, hogy megóvj a bajtól.

Jhogo elvette tőle az ostort, de az arcán zavarodottság tükröződött.

- Khaleesi - szólalt meg habozva -, ez így nem jó. Szégyen volna a számomra, ha egy asszony vérlovagja lennék.

- Aggo! - folytatta Dany, ügyet sem vetve Jhogo szavaira. *Ha visszanézek, elvesztem.* - Neked adom a sárkánycsont íjat, amit nászajándékul kaptam. - Kettős ívű volt, fényes, fekete és ragyogóan kimunkált, magasabb mint a lány. - Kinevezlek kónak és az esküdet kérem, hogy úgy élsz és halsz, mint vér a véremből és mellettem vágtatsz, hogy megóvj a bajtól.

Aggo lehajtott szemmel vette át az íjat.

- Nem mondhatom ki ezeket a szavakat. Csak egy férfi vezethet khalasart és nevezhet ki kót.

- Rakharo! - mondta Dany és elfordult a visszautasítástól. - Neked a nagy arakhot adom, amit nászajándékul kaptam, és amelynek hüvelye és pengéje arannyal futattott. Téged is kinevezlek kónak és az esküdet kérem, hogy úgy élsz és halsz, mint vér a véremből és mellettem vágtatsz, hogy megóvj a bajtól.

- Te khaleesi vagy - vette el Rakharo az arakhot. - Melletted vágtatok Vaes Dothrakba, a Hegyek Anya alá és megóvlak a bajtól, míg el nem foglalod a helyed a dosh khaleen vénei között. Ennél többet nem ígérhetek.

A lány bólintott, olyan nyugodtan, mintha nem is hallotta volna a szavait és utolsó bajnokához fordult.

- Ser Jorah Mormont - szólította meg -, első és legnagyobb lovagjaim között, nincs nászajándék, amit neked adhatnék, de esküszöm neked, egy napon olyan kardot kapsz tőlem, amilyet még nem látott a világ, sárkánytűzben kovácsolt, valyriai acélpengét! Tőled is esküt kérek.

- Az esküm a tiéd, úrnőm - mondta Ser Jorah. Letérdelt és a lábaihoz helyezte a kardját. - Fogadom, hogy szolgállak, engedelmeskedek neked és ha kell, meghalok érted.

- Történjék bármi is?

- Történjék bármi is!

- Elvárom, hogy betartsd esküdet, és imádkozom, hogy soha ne bánd meg - talpra állította a lovagot. Lábujjhegyre állt és gyengéden megcsókolta. - Te vagy a Királynő Testőrségének első lovagja.

Magán érezte az egész khalasar tekintetét, ahogy belépett a sátrába. A dothrakik morgolódtak és furcsa pillantásokat vetettek rá sötét mandulaszemük sarkából. Dany rájött, hogy őrültnek tartják. Talán az is volt. Nemsokára megtudja. *Ha visszanézek, elvesztem.*

A fürdővíz tűzforró volt, amikor Irri besegítette az üstbe, de Danynek a szeme sem rezdült, hangja sem hallatszott. Szerette a forróságot. Tisztának érezte magát tőle. Jhiqui azokkal az olajokkal illatosította a fürdőt, amiket a Vaes Dothraki piacon talált. A gőz nedvesen és átható szagot árasztva gomolygott. Doreah megmosta és kifésülte a haját, megszabadítva a csomóktól és gubancoktól. Irri ledörzsölte a hátát. Dany behunyta a szemét és hagyta, hogy a meleg és az illatok körül-

öleljék. Érezte, ahogy a meleg átszivárog a combjai között lüktető fájdalmon. Megrázkódott, amikor beléhatolt, a fájdalom és a merevség pedig egy csapásra oldódni kezdett. Lebegett.

Amikor tiszta lett, a szolgálóleányai kisegítették a vízből. Irri és Jhiqui szárazra legyezte, Doreah pedig addig kefélte a haját, míg úgy nem érezte, bővizű ezüstfolyam hömpölyög alá a hátán. Fűszervirággal és fahéjjal illatosították a bőrét: egy csipetnyit mindkét csuklójára, a fülei mögé és tejtől duzzadó mellei hegyére. Utoljára odalent érintette az illat. Irri ujja olyan könnyedén és hűvösen csusszant fel az ajkak között, mint egy szerető csókja.

Ezután Dany elküldte őket, hogy felkészíthesse Khal Drogót utolsó vágtájára az éj földje felé. Megmosta a testét, megfésülte és beolajozta a haját, utoljára végigfuttatva rajta az ujjait. Érezte a súlyát, eszébe jutott az első alkalom, amikor megérintette, az esküvőjüket követő vágta éjjelén. A haját sohasem vágta le. Hány férfi halt meg vágatlan hajjal? Beletemette az arcát és magába szívta az olaj sötét, átható illatát. Fű- és meleg földillata volt, füst-, férfimag-és lóillata. Drogo-illata. *Bocsáss meg, életem napja,* gondolta, *Bocsáss meg mindazért, amit tettem és amit tennem kell! Megfizettem az árát, csillagom, de túl drága volt, túl drága...*

Dany befonta a haját, az ezüstgyűrűket a bajuszára húzta és egyenként felakasztotta a helyükre a csengettyűit. Milyen sok csengettyű, arany, ezüst és bronz. Harangok, amelyek jöttét jelzik és rettegést keltenek ellenségei szívében. Lószőr nadrágot és magas szárú csizmát húzott rá, a derekára pedig arany- és ezüstmedálokkal díszített súlyos övet csatolt. Sebesült mellkasát régi, kifakult festett mellénye alá rejtette, amelyet Drogo a legjobban szeretett. Magának homokselyem nadrágot, a lába szárán megköthető sarut és egy Drogóéhoz hasonló mellényt választott.

A nap már lemenőben volt, amikor visszahívta őket, hogy kivigyék a testet a máglyára. A dothrakik csendben figyelték, ahogy Jhogo és Aggo előlépett a tetemmel a sátorból. Dany mögöttük lépdelt. Lefektették a párnákra és selymekre, fejjel a messze északkeletre emelkedő Hegyek Anyja felé.

- Olajat! - parancsolta a lány, ők pedig előhozták a kancsókat s a máglyára öntötték őket. A selymeket, a gallyakat és a száraz fűcsomókat eláztatta az olaj, végül pedig kifolyt alul, a tuskók között. A levegő megtelt a nehéz illattal.

- Hozzátok a tojásaimat! - utasította Dany a szolgálóleányokat. Valami a hangjában futásra késztette őket.

Ser Jorah megfogta a karját.

- Királynőm, Drogónak nem lesz szüksége sárkánytojásokra az éji földeken. Jobb lenne eladni őket Asshaiban. Ha egyet eladsz, hajót vehetünk, amely visszavisz bennünket a Szabad Városokba. Ha eladod mind a hármat, életed végéig gazdag asszony leszel.

- Nem azért kaptam, hogy aztán eladjam őket - felelte Dany.

Felkapaszkodott a máglyára és maga helyezte el a tojásokat napja és csillaga körül. A feketét a szíve mellé, a karja alá. A zöldet a feje mellé tette és rátekerte a varkocsát. A krémszínűt a lábai közé. Amikor utoljára megcsókolta, Dany érezte az olaj édes ízét az ajkain.

Ahogy lefelé mászott, észrevette, hogy Mirri Maz Duur őt figyeli.

- Őrült vagy - mondta neki a papnő rekedten.

- Vajon messze áll-e az őrület a bölcsességtől? - kérdezte Dany. - Ser Jorah, fogd ezt a maegit és kötözd a máglyához!

- A má... királynőm, ne, hallgass meg...

- Tedd, amit mondtam!

A férfi még mindig habozott. A lány haragra gerjedt.

- Engedelmességet fogadtál nekem, történjék bármi is. Rakharo, segíts neki!

A papnő nem kiabált, amikor Khal Drogo máglyájához vonszolták és a kincsek közé levert karóhoz kötözték. Dany maga öntötte az olajat az asszony fejére.

- Köszönet, Mirri Maz Duur - mondta neki -, a leckékért, amiket tanítottál nekem.

- Nem fogod hallani a kiabálásomat - válaszolta Mirri, ahogy az olaj lefolyt a hajáról és átáztatta a ruháját.

- Fogom - mondta neki Dany -, de nem a kiabálásod kell nekem, csak az életed. Emlékszem, mit

mondtál nekem. Csak halállal válthatjuk meg az életet.

Mirri Maz Duur kinyitotta a száját, de nem válaszolt. Amikor hátrébb lépett, Dany látta, hogy a megvetés eltűnt a maegi fakó fekete szeméből, s a helyében olyasvalami bujkált, amit félelemnek is lehetett nevezni. Ezután nem kellet mást tenni, csak figyelni a napot és megvárni, míg az első csillag feltűnik az égen.

Ha egy khal meghal, megölik a lovát is, hogy büszkén vágtathasson az éj földjére. A testet a szabad ég alatt égetik el és a lóúr a tüzes paripán emelkedik a magasba, hogy elfoglalja a helyét a csillagok között. Minél vadabbul égett egy férfi életében, annál fényesebben ragyog majd a csillaga a sötétségben.

Jhogo vette észre elsőként.

- Ott - szólalt meg fojtott hangon. Dany arrafelé pillantott és ő is meglátta a keleti égbolt alján. Az első csillag vörösen izzó üstökös volt. Vérvörös, lángvörös sárkányfarok. Dany nem is remélhetett volna határozottabb jelet.

Kivette a fáklyát Aggo kezéből és a fatuskók közé hajította. Az olaj azonnal tüzet fogott, a galyak és a száraz fű egy szívverésnyi idővel később. Apró lángocskák száguldottak fel a fán, mint fürge, vörös egerek, végigszánkáztak az olajon és ide-oda ugráltak a fakéreg, az ágak és a levelek között. A forróság lágyan és hirtelen a lány arcába lehelt, mint egy szerelmes lélegzete, de pillanatokon belül elviselhetetlenül forróvá vált. Dany hátralépett. A fa ropogni kezdett, egyre hangosabban és hangosabban. Mirri Maz Duur éles, jajveszékelő hangon énekelni kezdett. A lángok kavarogtak és vonaglottak, egymással versengve rohantak a máglya teteje felé. Az alkonyat vibrálni látszott, ahogy maga a levegő is szinte cseppfolyóssá vált a hőségtől. Dany hallotta, amint a tuskók köpnek és szétrepednek. A tűz elérte Mirri Maz Duurt. A dal még hangosabbá, még áthatóbbá erősödött... aztán felnyögött, újra meg újra és az éneke reszkető, vékony, magas és kínnal teli jajveszékelésbe csapott át.

Akkor a lángok elérték az ő Drogóját és körülfogták. A ruhája tüzet fogott és egy pillanatra úgy látszott, mintha a khal lobogó narancsszínű selymet és tekeredő, szürke és folyékony füstindákat viselne. Dany ajkai szétváltak és visszatartotta a lélegzetét. Egy része szeretett volna ott lenni vele, ahogyan attól Ser Jorah is tartott, szerette volna belevetni magát a lángok közé, hogy a bocsánatáért esedezzen és még egyszer utoljára magába fogadja őt, hogy a tűz leolvassza a húst a csontjaikról, míg örökké eggyé nem válnak.

Égő hús szagát érezte. Semmiben sem különbözött a tábortűz felett pirított lóhús szagától. A máglya úgy üvöltött az egyre mélyülő alkonyban, mint valami óriási szörnyeteg, elfojtotta Mirri Maz Duur kiáltozásának gyengébb hangját. Hosszú lángnyelvek nyalogatták az éjszaka hasát. Ahogy a füst egyre sűrűbbé vált, a dothrakik köhögve hátrálni kezdtek. Hatalmas, narancssárga lánglobogók bontakoztak ki a pokoli szélviharban, a tuskók sziszegtek és recsegtek, a füst hátán izzó zsarátnokok emelkedtek a magasba, majd szétrepültek az éjben, mint megannyi újonnan született szentjánosbogár. A forróság roppant, vörös szárnyai csapkodtak a levegőben és egyre hátrébb hajtották a dothrakikat, még Mormontot is meghátrálásra kényszerítették, Dany azonban a helyén maradt. A sárkány vére volt és a tűz őbenne lakozott.

Már nagyon régen megérezte magában az igazságot - gondolta a lány és közelebb lépett a tűzviharhoz -, de a tűzhely annak idején nem volt elég meleg. A lángok úgy kígyóztak körülötte, mint az asszonyok, akik az esküvőjén táncoltak, kavarogtak, daloltak és pörgették sárga, narancsszínű és vörös fátylaikat. Félelmetes látvány volt, ugyanakkor gyönyörűséges is, annyira gyönyörűséges, eleven és forró. Dany kitárta feléjük a karját, a bőre felhevült és ragyogott. Ez is esküvő, gondolta. Mirri Maz Duur elhallgatott. A papnő gyermeknek hitte, de a gyermekek felnőnek és a gyermekek tanulnak.

Még egy lépés és Dany még a sarukon át is megérezte a homok forróságát a talpa alatt. Verejték csorgott le a combjain és a mellei között, apró csermelyként folyt végig az arcán, ahol nem is olyan régen még könnyek patakzottak. Ser Jorah kiabált mögötte, de ő már nem számított többé, csak a tűz számított. A lángok olyan gyönyörűek voltak, a legpompásabb látvány, amiben valaha része volt, mindegyik egy-egy sárga, narancsszín és vörös köntösbe öltözött boszorkány, amint hosszú,

füstös palástot lenget maga körül. Karmazsin tűzoroszlánokat látott, hatalmas, sárga kígyókat és halványkék, lángtestű egyszarvúkat. Halakat, rókákat és szörnyetegeket látott, farkasokat, fényes madarakat és lángoló fákat, mindegyik gyönyörűbb volt, mint az előzőek. Egy lovat is észrevett, hatalmas termetű, füsttel körülvett szürke csődört, lobogó sörénye kék lángcsóva. Igen, szerelmem, napom és csillagom, igen, szállj lóra és vágtass!

A mellénye parázslani kezdett. Dany lerázta magáról és hagyta a földre hullani. A festett bőr hirtelen lángra kapott, ő pedig még közelebb lépett a tűzhöz, a sugárzó forróság elérte meztelen melleit, duzzadt, vörös mellbimbóiból tej csordult ki. *Most,* gondolta, *most* és egy pillanatra meglátta maga előtt Khal Drogót, ahogy a szürke füstparipán ül, kezében lángoló ostor. A férfi rámosolygott és az ostorszíj sziszegve lecsapott a máglyára.

Reccsenést hallott, összezúzódó kő hangját. A fa, gally és fű alkotta halom megmozdult és önmagába roskadt. Égő fadarabok csúsztak le a lányra és elborította a hamu és a parázs. Még valami lezuhant onnét. Pattogott, gurult és a lábainál állt meg. Egy görbe, sápadt és arannyal erezett, törött és füstölgő szikladarab. A morajlás betöltötte a világot, a tűzesőn túl azonban Dany asszonyok sikoltását és gyermekek döbbent kiáltásait hallotta.

Csak halállal válthatjuk meg az életet.

Aztán még egy reccsenés hallatszott. Hangos volt és éles, mint a mennydörgés, a füst kavarogni és kígyózni kezdett körülötte, a máglya megroggyant, a fatuskók felrobbantak, ahogy a tűz elérte titkos szívüket. Rémült lovak nyerítését és a rettegő dothrakik sikolyait hallotta és Ser Jorah-t, amint a nevén szólítja és szitkozódik. Ne, akarta üvölteni a férfinak, *ne, jó lovagom, ne félts engem! A tűz az enyém. Viharban Született Daenerys vagyok, sárkányok leánya, sárkányok menyasszonya, sárkányok anyja, nem látod? Hát nem látod?* A máglya, harminc láb magas láng- és füstoszlopot böffentve az égre, összeroskadt körülötte. Dany félelem nélkül belépett a tűzviharba és a gyermekeit szólította.

A harmadik reccsenés olyan hangos és éles volt, mintha a világ hasadt volna ketté.

Amikor a tűz végül elhalt és a talaj elég hűvös lett, hogy járni lehessen rajta, Ser Jorah megtalálta őt a hamu között. Megfeketedett farönkök, izzó parazsak, férfi, asszony és csődör összeégett csontjai vették körül. Meztelen volt, a testét korom borította, a ruhái elhamvadtak, gyönyörű haja elégett... de ő maga sértetlen volt.

A krémszínű sárkány a bal, a bronzzöld a jobb mellét szopta. A lány magához szorította őket a karjaival. A fekete-vörös szörny a vállán pihent, hosszú, izmos nyaka a lány álla alá tekeredett. Amikor meglátta Jorah-t, felemelte a fejét és rámeredt izzó, vörös szemeivel.

A lovag szótlanul térdre hullott. A khas harcosai is megjelentek mögötte. Jhogo helyezte arakhját elsőként a lábai elé.

- Vér a véremből! - suttogta és a füstölgő földre nyomta az arcát.

- Vér a véremből! - hallotta Aggo hangját.

- Vér a véremből! - kiáltotta Rakharo.

Őket a szolgálólányai követték, majd a többiek, az összes dothraki, férfiak, asszonyok és gyermekek. Danynek csak bele kellett néznie a szemükbe és tudta, hogy mostantól az övéi, ma és holnap és örökre, úgy tartoznak hozzá, ahogy Drogóhoz sohasem tartoztak.

Ahogy Daenerys Targaryen felállt, a fekete felszisszent és halvány füst szállt elő a szájából és orrlikaiból. A másik kettő elengedte a mellét és hangjuk csatlakozott az elsőjéhez. Áttetsző szárnyuk kinyílt, csapkodni kezdte a levegőt, és évszázadok óta először az éjszaka ismét megelevenedett a sárkányok muzsikájától.

FÜGGELÉK

A Baratheon ház

A legfiatalabb a Nagy Házak közül, a Hódító Háborúk idején emelkedett fel. Alapítójáról, Orys Baratheonról azt tartják, hogy Aegon, a Sárkány törvénytelen fivére volt. Orys egyre feljebb kapaszkodott a katonai ranglétrán, s Aegon egyik legmerészebb parancsnoka lett. Amikor legyőzte és megölte Gőgös Argilacot, az utolsó Viharkirályt, Aegon nekiadta Argilac kastélyát, földjeit és lányát. Orys feleségül vette a leányt és átvette családja lobogóját, címeit és jelmondatát. A Baratheon ház címere arany mezőben koronás fekete szarvas. Jelmondatuk: „Miénk a harag".

Róbert Baratheon király, első ezen a néven
felesége, Cersei királyné a Lannister házból
gyermekeik:
Joffrey herceg, a Vastrón örököse, tizenkét éves
Myrcella hercegnő, nyolcéves
Tommen herceg, hétéves
fivérei:
Stannis Baratheon, Sárkánykő Ura
felesége, Lady Selyse, a Florent házból
leányuk, Shireen, kilencéves
Renly Baratheon, Viharvég Ura
kistanácsa:
Pycelle nagymester
Lord Petyr Baelish, becenevén Kisujj, a pénzügyek irányítója
Lord Stannis Baratheon, a hajózási ügyek irányítója
Lord Renly Baratheon, a törvények felelőse
Ser Barristan Selmy, a Királyi Testőrség parancsnoka
Varys, eunuch, gúnynevén a Pók, a besúgók mestere
udvartartás és csatlósok:
Ser Ilyn Payne, Királyi ítéletvégrehajtó, hóhér
Sandor Clegane, gúnynevén a Véreb, Joffrey herceg testőre
Janos Slynt, közember, Királyvár Városi Őrségének parancsnoka
Jalabhar Xho, száműzött herceg a Nyár Szigetekről
Holdfiú, udvari bolond
Lancel és Tyrek Lannister, a király fegyverhordozói, a királyné unokaöccsei
Ser Aron Santagar, fegyvermester
A Királyi Testőrség:
Ser Barristan Selmy, parancsnok
Ser Jaime Lannister, a Királyölő
Ser Boros Blount
Ser Meryn Trant
Ser Vasszív Arys
Ser Preston, Zöldmező ura
Ser Mandon Moore

A Viharvégre felesküdött jelentősebb házak: Selmy, Wylde, Trant, Penrose, Errol, Estermont, Tarth, Swann, Dondarrion, Caron

A Sárkánykőre felesküdött jelentősebb házak: Celtigar, Velaryon, Sósvíz, Bar Emmon, Napvár

A Stark ház

A Starkok Brandonig, az Építőig és a Tél Ősi Királyaiig vezetik vissza a családfájukat. Évezredeken át uralkodtak Deresben, mint Észak Királyai, míg Torrhen Stark, a Térdeplő Király úgy nem döntött, hogy inkább hűséget fogad Sárkány Aegonnak, mintsem megütközzék vele. Címerük szürke rémfarkas hófehér mezőben. A Starkok jelmondata: „Közeleg a tél".

Eddard Stark, Deres Ura, Észak Kormányzója
felesége, Lady Catelyn, a Tully házból
gyermekeik:
Robb, Deres örököse, tizennégy éves
Sansa, az idősebb leány, tizenegy éves
Arya, a fiatalabb leány, kilencéves
Brandon, becenevén Bran, hétéves
Rickon, hároméves
törvénytelen fia, Havas Jon, tizennégy éves
nevelt fia, Theon Greyjoy, a Vas-szigetek örököse
testvérei:
(Brandon), idősebb fivére, II. Aerys Targaryen parancsára meggyilkolták
(Lyanna), húga, Dorne hegyei között halt meg
Benjen, fiatalabb fivére, az Éjjeli Őrség tagja
háza népe:
Luwin mester, tanácsadó, gyógyító és tanító
Vayon Poole, Deres intézője
Jeyne, a lánya, Sansa legjobb barátja
Jory Cassel, a testőrség kapitánya
Hallis Mollen, Desmond, Jacks, Porther, Quent, Alyn, Tomard, Varly, Heward, Cayn, Wyl, testőrök
Ser Rodrik Cassel, fegyvermester, Jory nagybátyja
Beth, a kislánya
Septa Mordane, Lord Eddard gyermekeinek nevelője
Chayle septon, a kastély szentélyének és könyvtárának felelőse
Hullen, lovászmester
Fia, Harwin, testőr
Joseth, lovászfiú és lóidomár
Farlen, kutyaidomár
Öreg Nan, mesemondó, egykor szoptatós dajka
Hodor, az ükunokája, együgyű lovászfiú
Gage, szakács
Mikken, kovács és páncélkészítő
főbb zászlóhordozó urai:
Ser Helman Tallhart
Rickard Karstark, Karhold Ura
Roose Bolton, a Rémvölgy Ura
Jon Umber, gúnynevén a Hordó
Galbart és Robett Glover
Wyman Manderly, Fehér Öböl Ura
Maege Mormont, a Medve-sziget Úrnője

A Deresre felesküdött jelentősebb házak: Karstark, Umber, Flint, Mormont, Szarv hegy, Cerwyn, Reed, Manderly, Glover, Tallhart, Bolton

A Lannister ház

A világos hajú, magas és szép Lannisterek andal kalandorok véréből származnak, akik erős királyságot kovácsoltak össze a nyugati hegyekben és völgyekben. Azzal büszkélkednek, hogy női ágon Okos Lann, a Hősök Korában élt legendás tréfamester leszármazottai. Kaszter hegy és az Aranyfog aranyának révén a leggazdagabbak az összes ház közül. Címerük arany oroszlán vörös mezőben. A Lannisterek jelmondata: „Halld üvöltésem!".

Tywin Lannister, Kaszter Hegy Ura, Nyugat Kormányzója, Lannisport Védelmezője
felesége, (Lady Joanna), az unokatestvére, belehalt a szülésbe
gyermekeik:
Ser Jaime, gúnynevén a Királyölő, Kaszter Hegy örököse, Cersei ikertestvére
Cersei királyné, I. Robert Baratheon király felesége, Jaime ikertestvére
Tyrion, gúnynevén az Ördögfióka, törpe
testvérei:
Ser Kevan, legidősebb öccse
felesége, Dorna, a Swyft házból
legidősebb fiuk, Lancel, a király fegyverhordozója
ikergyermekeik, Willem és Martyn
kislányuk, Janei
Genna, a húga, Ser Emmon Frey felesége
fiuk, Ser Cleos Frey
fiuk, Tion Frey, fegyverhordozó
(Ser Tygett), középső öccse, meghalt himlőben
özvegye, Darlessa, a Marbrand házból
fiuk, Tyrek, a király fegyverhordozója
(Gerion), legifjabb öccse, a tengerbe fúlt
törvénytelen lánya, Joy, tízéves
unokatestvérük, Ser Stafford Lannister, a néhai Lady Joanna fivére
lányai, Cerenna és Myrielle,
fia, Ser Daven Lannister
tanácsadója, Creylen mester
főbb lovagjai és zászlóvivői
Lord Leo Lefford
Ser Addam Marbrand
Ser Gregor Clegane, a Lovagló Hegy
Ser Harys Swyft, a házassági jog szerint Ser Kevan apja
Lord Andros Brax
Ser Forley Prester
Ser Amory Lorch
Vargo Hoat, zsoldos Qohor Szabad Városából

A *Kaszter Hegyre* felesküdött legfontosabb házak: Payne, Swyft, Marbrand, Lydden, Banefort, Lefford, Crakehall, Serrett, Broom, Clegane, Prester, Westerling

Az Arryn ház

Az Arrynok a Hegy és a Völgy Királyainak leszármazottai, az andal nemesség legősibb és legtisztább házainak egyike. Címerük égszínkék mezőben fehér sólyom és hold. Az Arrynok jelmondata: „Hatalmas, mint a becsület".

(Jon Arryn), a Sasfészek Ura, a Völgy Védelmezője, Kelet Kormányzója, a Király Segítője, nem sokkal ezelőtt elhunyt

első felesége, (Lady Jeyne), a Royce házból, belehalt a szülésbe, gyermeke halva született

második felesége, (Lady Rowena), az Arryn házból, unokatestvére, téli meghűlés következtében elhunyt, gyermektelen

harmadik felesége és özvegye, Lady Lysa, a Tully házból

fiuk:

Robert Arryn, hatéves, beteges fiú, most a Sasfészek Ura és a Völgy Védelmezője

háza népe és csatlósai:

Colemon mester, tanácsadó, gyógyító és tanító

Ser Vardis Egen, a testőrség kapitánya

Ser Brynden Tully, becenevén a Fekete Hal, a Kapu Lovagja és Lady Lysa nagybátyja

Lord Nestor Royce, a Völgy főintézője

Ser Albar Royce, a fia

Szikla Mya, törvénytelen származású leány a szolgálatában

Lord Eon Hunter, Lady Lysa kérője

Ser Lyn Corbray, Lady Lysa kérője

Mychel Redfort, a fegyverhordozója

Lady Waynwood, özvegy

Ser Morton Waynwood, a fia, Lady Lysa kérője

Ser Donnek Waynwood, a fia

Mord, kegyetlen foglár

A Sasfészekre felesküdött legfontosabb házak: Royce, Baelish, Egen, Waynwood, Hunter, Redfort, Corbray, Belmore, Melcolm, Hersy

A Tully ház

Bár a Tullyk sohasem adtak királyokat, gazdag földek birtokosai és Zúgó hatalmas kastélyának urai már ezer éve. A Hóditó Háborúk idején a folyóvidék Fekete Harren, a Szigetek Királyának uralma alá tartozott. Harren nagyapja, Keménykezű Harwyn király elfoglalta a Három Folyót Arrectől, a Viharkirálytól, akinek az ősei háromszáz évvel korábban egészen a Nyakig meghódították a területet és megölték az utolsó Folyókirályt. A hiú és véreskezű zsarnokot, Fekete Harrent kevéssé szerették alattvalói és a folyóvidék urai közül sokan elhagyták és Aegon seregéhez csatlakoztak. Az elsők között volt a zúgói Edmyn Tully. Amikor Harren és vele együtt a vérvonal odaveszett Harrenhal lángjai között, Aegon azzal jutalmazta meg a Tully házat, hogy Lord Edmynnek adományozta a Három Folyó menti területeket, a többi urat edig arra kötelezte, hogy hűséget esküdjenek neki. A Tullyk címere hullámos kék és vörös mezőben ugró ezüst pisztráng. A Tullyk jelmondata: „Család, kötelesség, becsület".

Hoster Tully, Zúgó Ura
felesége, (Lady Minisa), a Whent házból, belehalt a szülésbe
gyermekeik:
Catelyn, az idősebb lány, Lord Eddard Stark felesége
Lysa, a fiatalabb lány, Lord Jon Arryn felesége
Ser Edmure, Zúgó örököse
fivére, Ser Brynden, becenevén a Fekete Hal
háza népe:
Vyman mester, tanácsadó, gyógyító és tanító
Ser Desmond Grell, fegyvermester
Ser Robin Ryger, testőrkapitány
Utherydes Wayn, Zúgó intézője
lovagjai és zászlóhordozó urai:
Jason Mallister, Tengerszem Ura
Patrek Mallister, fia és örököse
Walder Frey, az Átkelő Ura
számos fia, unokája és törvénytelen gyermeke
Jonos Bracken, a Sziklasövény Ura
Tytos, Hollófa Ura
Ser Raymun Darry
Ser Karyl Vance
Ser Marq Piper
Shella Whent, Harrenhal Úrnője
Ser Willis Wode, lovag a szolgálatában
A Zúgóra felesküdött kisebb házak: Darry, Frey, Mallister, Bracken, Hollófa, Whent, Ryger, Piper, Vance

A Tyrell ház

A Tyrellek a Folyóvidék Királyainak intézőiként emelkedtek hatalomra, akiknek birtokai magukban foglalták a dorne-i határvidéktől és a Fekeztevíz Folyótól délnyugatra fekvő termékeny síkságokat egészen a Napnyugati tenger partjáig. Női ágon Zöldkezű Garth leszármazottainak tartják magukat, aki az Elsők kertészkirálya volt, szőlőindákból és virágokból font koronát viselt és felvirágoztatta a földeket. Amikor Mern király, a régi uralkodóház utolsó sarja elpusztult a Tűz Mezején, intézője, Harlen Tyrell átengedte Égikertet AegonTargaryennek és hűséget fogadott neki. Aegon nekiadta a kastélyt és a Folyóvidék feletti uralmat. A Tyrellek címere arany rózsa fűzöld mezőben. Jelmondatuk: „Erőssé növünk".

Mace Tyrell, Égikert Ura, Dél Kormányzója, a Határvidék Védelmezője, a Folyóvidék Főbírája
felesége, Lady Alerie, az óvárosi Héttorony házból
gyermekeik:
Willas, legidősebb fiuk, Égikert örököse
Ser Garlan, becenevén a Nemes, második fiuk
Ser Loras, a Viráglovag, legifjabb fiuk
Margaery a lányuk, tizennégy éves
özvegy édesanyja, Lady Olenna, a Redwyne házból, becenevén a Töviskirálynő
húgai:
Mina, Lord Paxter Redwyne felesége
Janna, Ser Jon Fossoway felesége
nagybátyjai:
Garth, becenevén a Kövér, Héttorony Udvarnagya
törvénytelen fiai, Virágos Garse és Garrett
Ser Moryn, Óváros Városi Őrségének parancsnoka
Gormon mester, a Fellegvár tudósa
háza népe:
Lomys mester, tanácsadó, gyógyító és tanító
Igon Vyrwell, testőrkapitány
Ser Vortimer Crane, fegyvermester
lovagjai és zászlóhordozói:
Paxter Redwyne, az Arbor Ura
felesége, Lady Mina, a Tyrell házból
gyermekeik:
Ser Horas, becenevén Horror, Waynel ikertestvére
Ser Waynel, becenevén Vajfej, Horas ikertestvére
Desmera, leány, tizenöt éves
Randyll Tarly, Szarvhegy Ura
Samwell, legidősebb fia, az Éjjeli őrség embere
Dickon, fiatalabb fia, Szarvhegy örököse
Vasszív Arwyn, Tölgybérc Úrnője
Mathis Rowan, Aranyliget Ura
Égikert Leyton, Óváros Hangja, a Kikötő Ura
Ser Jon Fossoway

Az Égikertre felesküdött legfontosabb házak: Vyrwell, Florent, Vasszív, Héttorony, Crane, Tarly, Redwyne, Rowan, Fossoway, Mullendore

A Greyjoy ház

Pyke Greyjoyai a Hősök Korának Szürke Királyától származtatják magukat. A legendák szerint a Szürke Király nem csak a nyugati szigeteket uralta, hanem magát a tengert is és egy sellőt vett feleségül.

A Vas-szigetek rablói - akiket „vasembereknek" neveztek azok, akiket kifosztottak - évezredeken keresztül a tengerek rémei voltak. Eljutottak Ibben kikötőjéig és a Nyár Szigetekig is. Büszkék voltak a csatában tanúsított bátorságukra és szent szabadságukra. Minden szigetnek megvolt a maga „sókirálya" és „sziklakirálya". Közülük választották a szigetek Főkirályát, míg Urron király örökletessé nem tette a trónt azzal, hogy megölette a többi királyt, amikor azok a választásra összegyűltek. Urron saját dinasztiája egy évezreddel később pusztult ki, amikor az andalok leigázták a szigeteket. A Greyjoyok, a sziget többi uraihoz hasonlóan összekeveredtek a hódítókkal.

A Vaskirályok kiterjesztették uralmukat messze a szigeteken túlra. Tűzzel és karddal királyságokat hoztak létre magán a szárazföldön is. Qhored király joggal dicsekedhetett, hogy az ő törvénye addig tart, „ameddig az emberek érzik a só illatát és hallják a hullámok morajlását". Az elkövetkező évszázadokban Qhoren utódai elvesztették az Arbort, Óvárost, a Medve-szigetet és a nyugati partvidék nagy részét. Amikor azonban eljött a Hódító Háborúk kora, Fekete Harren király uralkodott minden földön a hegyek között, a Nyaktól a Feketevíz Folyóig. Amikor Harren és fiai Harrenhal elestekor elpusztultak, Aegon Targaryen a Tullyknak adta a folyóvidéket és megengedte a Vas-szigetek még életben lévő urainak, hogy felélesszék a régi hagyományt és maguk közül válasszanak vezetőt. Lord Vickon Greyjoyt, Pyke Urát választották.

A Greyjoyok címere fekete mezőben arany kraken. Jelmondatuk: „Mi nem vetünk".

Balon Greyjoy, a Vas-szigetek Ura, a Só és a Szikla Királya, a Tengeri Szél fia, Pyke Kaszás Ura

felesége, Lady Alannys, a Harlaw házból

gyermekeik:

(Rodrik), legidősebb fiuk, elesett Tengerszemnél a Greyjoy-felkelés alatt

(Maron), második fiuk, elesett Pyke falain a Greyjoy-felkelés alatt

Asha, a lányuk, a Fekete Szél kapitánya

Theon, egyedüli életben maradt fiuk, Pyke örököse, Lord Eddard Stark nevelt fia

fivérei:

Euron, becenevén Varjúszem, a Csend kapitánya, törvényen kívüli, kalóz és rabló

Victarion, a Vasflotta kapitánya

Aeron, becenevén Nedves Haj, a Vízbefúlt Isten papja

A Pyke-ra felesküdött kisebb házak: Harlaw, Kőház, Merlyn, Sunderly, Botley, Tawney, Wynch, Testvérvár

A Martell ház

Nymeria, a Rhoyne harcos királynője tízezer hajóval partra szállt Dome-ban, a Hét Királyság legdélebbi birodalmában és férjül vette Lord Mors Martellt. Az ő segítségével győzte le a lord a vetélytársait és vált egész Dorne urává. A rhoyne-i befolyás máig erős maradt. Ennek megfelelően a dorne-i uralkodók király helyett hercegnek nevezik magukat. A dorne-i törvények alapján a föld és a címek a legidősebb gyermekre szállnak, nem a legidősebb fiúgyermekre. Dorne az egyetlen a Hét Királyság közül, amelyet Aegon a Sárkány sohasem hódított meg. Nem is vált a birodalom részévé, csak kétszáz évvel később, akkor is házassági szerződés révén, nem kard által. A békés II. Dareon király azzal, hogy feleségül vette Myriah dorne-i hercegnőt, saját húgát pedig az uralmon lévő dorne-i herceghez adta, elérte, amit a harcosoknak nem sikerült. A Martellek címere arany lándzsával átütött vörös napkorong. Jelmondatuk: „Meg nem hajol, meg nem rogy, meg nem törik".

Doran Nymeros Martell, Napvár Ura, Dorne hercege
felesége, Mellario, Norvos Szabad Városából
gyermekeik:
Arianne hercegnő, legidősebb lányuk, Napvár örököse
Quentyn herceg, legidősebb fiuk
Trystane herceg, fiatalabb fiuk
testvérei:
nővére, (Elia hercegnő), Rhaegar Targaryen herceg felesége, megölték Királyvár feldúlásakor
gyermekeik:
(Rhaenys hercegnő), kislány, megölték Királyvár feldúlásakor
(Aegon herceg), csecsemő, megölték Királyvár feldúlásakor
fivére, Oberyn herceg, a Vörös Vipera
háza népe:
Areo Notah, zsoldos Norvosból, a testőrség kapitánya
Caleotte mester, tanácsadó, gyógyító és tanító
lovagjai és zászlóhordozói:
Edric Dayne, Csillagvölgy Ura

A Napvárra felesküdött legfontosabb házak: Jordayne, Santagar, Allyrion, Toland, Wasfa, Wyl, Fowler, Dayne

A Régi Dinasztia
A Targaryen ház

A Targaryenek a sárkány véréből származnak, Valyria ősi Szabad Tartományának főuraitól eredeztetik magukat. Örökségük megdöbbentő (néhányak szerint emberfeletti) szépségben nyilvánul meg. Orgona, indigókék vagy ibolyaszín szemük van és ezüst, arany vagy platinafehér hajuk.

Aegon a Sárkány ősei megmenekültek Valyria Végzetétől és az azt követő káosztól és mészárlástól. Sárkánykőn, a keskeny tenger egy sziklás szigetén telepedtek le. Innét hajózott el Aegon húgaival, Visenyával és Rhaenyssel, hogy meghódítsa a Hét Királyságot. Hogy megőrizzék és tisztán tartsák a királyi vért, a Targaryenek gyakran a valyriai szokást követve testvérházasságokat kötöttek. Maga Aegon mindkét húgát feleségül vette és mindkettejüknek fiút nemzett. A Targaryenek címere fekete mezőben háromfejű vörös sárkány, amelynek három feje Aegont és a húgait jelképezi. A Targaryenek jelmondata: „Tűz és vér".

A Targaryen uralkodóház
Aegon partraszállásától számítva

1-37:	I. Aegon	(Hódító Aegon, Aegon a Sárkány)
37-42:	I. Aenys	(Aegon és Rhaenys fia)
42-48:	I. Maegor	(Kegyetlen Maegor, Aegon és Visenya fia)
48-103:	I. Jaehaerys	(az Öreg Király, a Megbékítő, Aenys fia)
103-129:	I. Viserys	(Jaehaerys unokája)
129-131:	II. Aegon	(Viserys idősebb fia, (II. Aegon utódlását nővére, Rhaenyra - aki egy évvel idősebb volt nála - vitatta. A kitörő háborúban, amit a dalnokok a Sárkányok Táncnak neveznek, mindketten elpusztultak))
131-157:	III. Aegon	(a Sárkánymérge, Rhaenyra fia (az utolsó Targaryen sárkány III. Aegon uralkodása idején pusztult el))
157-161:	I. Daeron	(az Ifjú Sárkány, a Kölyökkirály, III. Aegon legidősebb fia (Daeron meghódította Dorne-t, megtartani azonban nem tudta és fiatalon meghalt))
161-171:	I. Baelor	(a Szeretett, az Áldott, septon és király, III. Aegon második fia)
171-172:	II. Viserys	(III. Aegon negyedik fia)
172-184:	IV. Aegon	(a Méltatlan, Viserys legidősebb fia (fiatalabb fivére, Aemon herceg a Sárkánylovag, bajnok volt és egyesek szerint Naerys királyné szeretője))
184-209:	II. Daeron	(Naerys királyné fia Aegontól vagy Aemontól (Daeron csatolta Dorne-t a birodalomhoz, amikor elvette Myriah dorne-i hercegnőt))
209-221:	I. Aerys	(II. Daeron második fia (nem hagyott utódot maga után))
221-233:	I. Maekar	(II. Daeron negyedik fia)
233-259:	V. Aegon	(a Hihetetlen, Maekar negyedik fia)
259-262:	II. Jaehaerys	(Hihetetlen Aegon második fia)
262-283:	II. Aerys	(az Őrült Király, Jaehaerys egyetlen fia) Itt véget ér a sárkánykirályok sora. II. Aeryst letaszították a trónjáról és megölték, utódjával pedig, Rhaegar Targaryen koronaherceggel Robert Baratheon végzett a Három Folyónál.

Az utolsó Targaryenek

Aerys Targaryen király, Második ezen a Néven, Jaime Lannister végzett vele Királyvár feldúlásakor
- húga és felesége, (Rhaella királyné), a Targaryen házból, belehalt a szülésbe Sárkánykőn
  - *gyermekeik:*
    - (Rhaegar herceg), a Vastrón örököse, Robert Baratheon végzett vele a Három Folyónál
    - felesége, (Elia hercegnő), a Martell házból, meggyilkolták Királyvár feldúlásakor
      - *gyermekeik:*
        - (Rhaenys hercegnő), kislány, meggyilkolták Királyvár feldúlásakor
        - (Aegon herceg), csecsemő, meggyilkolták Királyvár feldúlásakor
        - Viserys herceg, Viserynek nevezteti magát, aki Harmadik ezen a Néven és a Hét Királyság Urának, Kolduskirálynak gúnyolják
        - Daenerys hercegnő, Viharban Született Daenerysnek nevezik, tizenhárom éves leány

George R. R. Martin

telve van meglepetésekkel!

Királyok csatája

TRÓNOK HARCA

következő részében

George nem csak folytatja a megismert és megszeretett szereplők történetét, hanem új legendákkal gazdagítja a történetet. A következő oldalakon ízelítőt adunk a készülő műből.

THEON

Pyke-nál nem volt biztonságos kikötni, Theon Greyjoy azonban a tengerről szerette volna megnézni apja kastélyát, hogy úgy lássa, ahogyan utoljára, tíz évvel ezelőtt, amikor Robert Baratheon harci gályája elvitte őt a szigetről, hogy Eddard Stark gyámsága alá helyezze. Azon a napon a korlát mellett állt, az evezőcsapások és a felügyelő dobjának ütemét hallgatta, miközben Pyke egyre kisebbnek és kisebbnek látszott a messzeségben, s végül eltűnt a zöld láthatár mögött. Most azt szerette volna látni, hogy egyre nagyobbra nő, s a szeme előtt emelkedik ki a tengerből.

A Myraham, kívánságának megfelelően, csapkodó vitorlákkal átverekedte magát a földnyelv mellett, mialatt a kapitány egyre a szelet, a legénységet és az előkelő ficsúrok ostobaságát átkozta. Theon a fejébe húzta a köpönyeg csuklyáját a vízpermet ellen és várta otthona felbukkanását.

A partvonalat végig éles sziklák és haragos meredélyek szegélyezték. A kastély jól illeszkedett ebbe a vonulatba, hiszen a tornyok, falak és hidak kövét ugyanebből a szürkésfekete sziklából fejtették, ugyanaz a sós víz mosta őket, ugyanaz a sötétzöld moha lepte be nagy foltokban és ugyanazoknak a tengeri madaraknak az ürüléke festette pettyesre. A földnyelv, amelyen a Greyjoyok felépítették az erődjüket, valaha kardként hatolt az óceán testébe, a hatalmas és kitartó hullámok azonban addig verték éjjel és nappal, míg a föld sok ezer évvel ezelőtt megrepedt és széthasadt. Nem maradt más utána, csak három sivár és terméketlen sziget és tucatnyi sziklatorony, amelyek úgy meredtek elő a vízből, mint valami tengeri istenség templomának oszlopai. Körülöttük haragos, tajtékzó hullámok csapkodtak.

Pyke ott állt a szigetek tetején komoran, sötéten és elutasítón. Jóformán részévé vált környezetének. Külső falai lezárták a hegyfokot, s a roppant kőhíd hídfőjét védték, amely a sziklafokról a legnagyobb szigetre ívelt át. Ezt a szigetet a Nagy Torony óriási tömege uralta. A falai még mindig magukon viselték Robert Baratheon ostromának nyomait. Kicsivel kijjebb emelkedett a Konyhatorony és a Véres Torony, mindegyik a saját köves szigetecskéjén egy nagy, ívelt híd végén. A sziklákhoz tornyok és melléképületek tapadtak. Ezeket fedett kő felüljárók kötötték össze egymással, ha a kőoszlopok közel voltak, és hosszú, ide-oda lengedező, fából és kötélből készült függőhidak, ha nem. A Tengeri Torony a törött kard földnyelvének legkülső szigetén állt. Ez volt a vár legrégibb része. Magas, kerek építmény, a függőleges oldalú sziklaoszlopot, amely tartotta, már félig elemésztették a hullámok soha nem szűnő rohamai. A torony alsó részét kifehérítette sok-sok évszázad sós vízpermetje, a felsőbb szintek pedig mohától zöldelltek, amely vastag takaróként kúszott fel az oldalán, a torony csipkés koronája pedig fekete volt az éjszakai őrtüzek kormától.

A Tengeri Torony felett apja címerét viselő háromágú lobogó csapkodott a szélben. A Myraham messzebb volt, semhogy Theon többet is kivehetett volna a zászló körvonalaiból, de jól tudta, mi díszíteti a vásznat: a Geyjoy ház arany krakenje, amint tekergő karjait a fekete ég felé nyújtja. A zászló vas tartórúdon lobogott, amely úgy remegett és hajlongott a heves széllökésektől, mint egy talajtól elrugaszkodni igyekvő madár. A legjobb az volt az egészben, hogy nem volt ott felette a Starkok rémfarkasa, hogy árnyékot vessen a Greyjoyok krakenjére.

Theonnak még sohasem volt része ilyen felemelő látványban. A kastély mögött az égbolton a vékony, vágtató felhők mögött egy üstökös finom vörös csóvája látszott. A Mallisterek Zúgótól egészen Tengerszemig a jelentéséről vitatkoztak. *Ez az én üstökösöm,* mondta magában Theon és prémes kabátjába nyúlt, hogy megtapogassa a zsebébe dugott bőrzacskót. Robb Stark levél volt benne. Ez a levél most egy koronát ért.

- Olyan a kastély, amilyennek emlékeztél rá, uram? - kérdezte a kapitány lánya és a karjához dörgölőzött.

- Kisebbnek látszik - vallotta be Theon -, bár lehet, hogy csak a távolság miatt.

A Myraham kövér hasú, déli kereskedőbárka volt Óvárosból, bort, fűszert és magokat szállított, hogy vasércre cserélje őket. A kapitánya is kövér hasú, déli kereskedő volt, vastag ajkai reszkettek a kastély alatt tajtékzó sziklás tengerpart látványától és jó nagy távolságot tartott tőle, nagyobbat, mint Theon szerette volna. Egy vas-szigeteki hosszúhajó kapitánya végighajózott volna a sziklák

mentén, áthaladt volna a kapuház és a Nagy Torony közötti szakadékot átívelő magas híd alatt, ennek a vaskos óvárosinak azonban sem a tudása, sem a legénysége, sem pedig a bátorsága nem volt meg hozzá. Így biztonságos távolban hajóztak tőle és Theon kénytelen volt beérni azzal, hogy messziről csodálja Pyke-ot. A Myrahamnek így is komoly erőfeszítésébe került, hogy távol maradjon azoktól a szikláktól.

- Biztosan nagyon szeles arrafelé - jegyezte meg a kapitány lánya.

Theon nevetett.

- Szeles, hideg és nyirkos. Az igazat megvallva nyomorúságos, kemény egy hely... de az apám egyszer azt mondta, hogy a kemény helyek kemény embereket nevelnek a kemény emberek pedig uralják a világot.

A kapitány arca olyan zöld volt, mint maga a tenger, amikor odalépett hozzá és meghajolt.

- Elindulhatunk a kikötő felé, uram?

- El - felelte Theon halvány mosollyal az ajkán. Az arany ígérete szégyentelen talpnyalóvá változtatta az óvárosi hajóst. Az út teljesen másképp alakult volna, ha Tengerszemnél a szigetek egyik hosszúhajója vár rájuk, ahogyan remélte. A vaskapitányok büszke és konok emberek, nem ijednek meg a saját árnyékuktól. A szigetek túl kicsik az ijedséghez, egy hosszúhajó pedig még kisebb. Ha valóban minden kapitány király a saját fedélzetén, ahogy gyakran mondják, nem csoda, hogy a szigeteket tízezer király földjeként emlegették. Ha pedig az ember azt látja, ahogy a királyai kiszarnak a korláton és elzöldülnek egy viharban, nehéz térdet hajtani előttük és istenségként kezelni őket. „A Vízbefúlt Isten embereket teremt", mondta egyszer a vén Vöröskezű Urron király, sok ezer évvel ezelőtt, „de az emberek teremtik a koronát."

A Myraham megkerült egy fákkal benőtt földnyelvet. A fenyvesekkel borított hegyfokok alatt tucatnyi halászbárka éppen bevonta a hálóját. A nagy kereskedőhajó irányt változtatott és jó messzire elkerülte őket. Theon a hajóorrba ment, hogy jobban lásson. Először a kastélyt pillantotta meg, a Botleyk, egy apjára felesküdött kisebb család erődítményét. Amikor kisfiú volt, ez az erőd gerendákból és vesszőfonatokból állt, Robert Baratheon azonban földig rombolta. Lord Sawane kőből építette újjá, mert most alacsony, szögletes torony emelkedett a hegytetőn. A szögletes saroktornyokon halványzöld zászlók lobogtak, a Botleyk ezüstös halrajjal díszített lobogói.

A haljárta kis erődítmény kétes értékű védelme alatt terült el Lordsport hajóktól nyüzsgő kikötője. Amikor utoljára látta Lordsportot, csak füstölgő romhalmaz volt, a kiégett gályák fekete vázai úgy hevertek a sziklás parton, mint megannyi tengeri szörny csontváza, a házakból pedig csak félig leomlott falak és hideg hamu maradt. A köznép új viskókat épített a régi kövekből, és friss gyeptéglákat vágott a tetőknek. A rakparton új, a réginél kétszerte nagyobb fogadó nőtt ki a földből. Alsó szintje kőből, a fölső kettő gerendából épült. A mögötte álló szentélyt azonban nem építették újjá, csak a hétoldalú alap jelezte, hol állt. Úgy tűnt, Robert Baratheon haragja elvette a vasemberek kedvét az új istenektől.

Theont azonban jobban érdekelték a hajók, mint az istenek. A megszámlálhatatlan halászbárka árbocai között felfedezett egy tyroshi kereskedőgályát, amit éppen kirakodtak egy szurkos testű, vánszorgó ibbeni bárka mellett. Nagyszámú, legalább ötven-hatvan hosszúhajó himbálózott a tengeren az északi kavicsos partra vontatva. Milyen sok, gondolta nyugtalanul. Theon nem emlékezett rá, hogy valaha is látott volna ennyi hosszúhajót Lordsportban, leszámítva apja balsikerű felkelésének éjszakáját. A vitorlák egy részén más szigetek jelvényei díszelegtek: Wynch véres holdja, Testvérvár fekete csíkos harci kürtje, Harlaw ezüst kaszája. Tekintete Euron nagybátyja Csend nevű hajója után kutatott. A karcsú és ijesztő vörös hajónak ugyan nem lelte nyomát, apja Nagy Krakenje azonban ott volt, az apróbb vízi járművek fölé tornyosult, az elején meredező szürke, vas döfőorr azt a szörnyet mintázta, amelyről a nevét kapta.

Vajon várja-e Lord Balon és összehívta-e a Greyjoyok lobogóit, amikor megkapta Robb üzenetét Zúgóból? A keze megint a kabátjába tévedt, a bőrerszényre. Robb Starkon kívül senki sem tudott erről a levélről. Csak egy bolond bízza a titkait egy madárra és ők nem voltak bolondok. Ugyanakkor Lord Balon sem volt az. Könnyen lehet, hogy kitalálta, miért tér haza hirtelen rég nem látott fia és ennek megfelelően cselekedett.

A gondolat nem töltötte el nagy örömmel. Az apja háborúja már régen véget ért és elveszett. Ez Theon órája volt, az ő terve, az ő dicsősége és idővel az ő koronája. Ha azonban a hosszúhajók itt gyülekeznek...

Ha jobban belegondolt, lehet, hogy puszta elővigyázatosságról van szó. Védekező manőver, ha netán a háború átcsap a tengeren. Az öreg emberek természetüknél fogva óvatosak. Az apja már öreg ember, ahogy a nagybátyja, Victarion, a Vasflotta parancsnoka, is az. Euron nagybátyja, meg kell hagyni, más lapra tartozott, a Csend azonban úgy tűnt, nincs a kikötőben. Ez nagyon jól van így, mondta magában Theon. Annál gyorsabban tudok lecsapni.

Miközben a Myraham a szárazföld felé vette útját, Theon idegesen járkált fel-alá a fedélzeten és a partot fürkészte. Nem számított rá, hogy maga Lord Balon várja majd a kikötőben, de azért remélte, hogy az apja küld valakit a fogadására. Az öreg Savanyú Sylast, az intézőt, Lord Botleyt vagy esetleg Hasadtajkú Degmart. Tudtak az érkezéséről. Robb üzent nekik, mielőtt Theon elhagyta volna Zúgót, amikor pedig nem várták őket hosszúhajók Tengerszemnél, Jason Mallister a saját madarait is elküldte Pyke-ba, hátha Robbé elveszett.

Mégsem látott ismerős arcokat a mólókon, vagy lovas díszkíséretet, hogy Lordsportból Pyke-ba vigye, csak a mindennapi teendőik után járó egyszerű embereket. Rakodómunkások boroshordókat görgettek le a tyroshi kereskedőhajóról, a halászok kiáltozva hirdették a napi fogást, a gyermekek szaladgáltak és játszottak. Egy pap a Vízbefúlt Isten színes köntösében két lovat vezetett a kavicsos parton, felette pedig elhanyagolt külsejű nőszemély hajolt ki a fogadó egyik ablakán és odakiáltott valamit egy csapat elhaladó ibbeni tengerésznek.

Lordsporti kereskedők egy csoportja gyűlt össze, hogy fogadják a hajót. Miközben a Myraham kikötött, kérdéseket kiáltoztak feléjük.

- Óvárosból jöttünk! - kiáltott vissza feleletképpen a kapitány. - Almát, narancsot, arbori borokat és nyár-szigeteki madártollat hoztunk. Van borsom, cserzett bőröm, egy köteg myri csipkém, tükreim a hölgyeknek, egy pár óvárosi hárfa, olyan édes hangjuk van, hogy olyat még nem hallottatok! - a palló nyikorogva és hangos csattanással leereszkedett. - És visszahoztam nektek az örökösötöket.

A lordsportiak üres tehénszemekkel bámultak Theonra, s ő rádöbbent, hogy nem tudják, kicsoda. Ez feldühítette. Egy aranysárkányt nyomott a kapitány markába.

- Az embereid hozzák a holmimat! - választ sem várva végigment a pallón. - Fogadós! - vakkantotta. - Adj egy lovat!

- Ahogy óhajtod, uram - válaszolt a férfi. Még csak meg sem hajolt. Theon már el is felejtette, milyen kemények tudnak lenni a vasemberek. - Talán van egy, ami esetleg megfelel. Hová mennél, uram?

- Pyke-ba - vetette oda Theon kurtán. Ez a barom még mindig nem ismeri fel. A jobbik zekéjét kellett volna felvennie, a hímzett krakennel a mellén, akkor nem hagyott volna kétséget a kiléte felől.

- Ha sötétedés előtt el akarsz jutni Pyke-ba, rövidesen indulnod kell - mondta a fogadós. -A legényem veled megy és megmutatja az utat.

- Nincs szükség a legényedre - szólalt meg egy mély hang -, sem pedig a lovadra. Én majd elkísérem az unokaöcsémet az apja házába.

Az a pap volt, akit a tengerparton látott, amint a lovakat vezeti. A közeledtére az emberek térdet hajtottak, és Theon hallotta, ahogy a fogadós azt mormolja: „Nedves Haj".

A pap magas és vékony volt, tüzes fekete szemekkel és karvalyorral. Zöld, szürke és kék mintás köntös volt rajta, a Vízbefúlt Isten kavargó színei. A hóna alatt vizestömlő lógott bőrszíjra erősítve, derékig érő, fekete hajába és nyíratlan szakállába pedig szárított tengeri növényeket font.

Theon összeráncolta a homlokát, ahogy felsejlett előtte a halvány emlék. Lord Balon kisszámú és rövid levelei egyikében említést tett legifjabb fivéréről, aki hajótörést szenvedett egy viharban és a szent élet felé fordult, amikor a tenger biztonságban partra sodorta.

- Aeron nagybácsi? - kérdezte bizonytalanul.

- Theon öcsém - felelte a pap. - Nemes atyád küldött, hogy elvigyelek hozzá. Gyere!

- Egy pillanat, nagybácsi - visszafordult a Myraham felé. - A holmimat! - parancsolt a kapitányra.

Egy tengerész levitte hosszú tiszafa íját és nyílvesszőit, a jó ruháit tartalmazó csomagot azonban a kapitány lánya cipelte.

- Uram - a szemei vörösek voltak. Amikor Theon átvette a csomagot, a lány olyan mozdulatot tett, mintha meg akarná ölelni a saját apja, a fiú szentéletű nagybátyja és a fél sziget szeme láttára.

Theon gyorsan elfordult.

- Köszönöm.

- Kérlek! - felelte a lány. - Tényleg nagyon szeretlek, uram.

- Mennem kell. - A nagybátyja után sietett, aki már jóval beljebb járt a mólón. Theon néhány hosszú lépéssel utolérte. - Nem téged vártalak, nagybácsi. Tíz év után azt hittem, nemes atyám és nagyságos anyám maguk jönnek ki a fogadásomra, de legalábbis kiküldik Degmart egy díszkíséretteltel.

- Nem vagy olyan helyzetben, hogy megkérdőjelezhesd Pyke Kaszás Urának parancsait. -A pap fagyos hangulatban volt, és igen kevéssé hasonlított arra a férfira, akire Theon emlékezett. Valaha Aeron Greyjoy volt a legbarátságosabb a nagybátyjai közül. Kicsapongó volt, könnyen nevetett, szerette a dalt, a sört és az asszonyokat. - Ami Degmart illeti, a Hasadtajkú Öreg Wykbe ment apád parancsára, hogy megmozdítsa Sziklaházat és a Drummokat.

- Mi célból? - kérdezte Theon élesen. - Miért gyülekeznek a hosszúhajók a kikötőben?

- Miért szoktak a hosszúhajók gyülekezni? - A nagybátyja a parti fogadó előtt hagyta kikötve a lovakat. Amikor odaértek, Theonhoz fordult. - Mondd meg az igazat, öcsém! Most a farkasistenekhez imádkozol?

Theon nagyon ritkán imádkozott, de az ilyet az ember nemigen vallja be egy papnak, még akkor sem, ha az saját apja fivére.

- Ned Stark egy fához imádkozott. Nem, nem érdekelnek Stark istenei.

- Jól van. Térdelj le!

A talaj csupa kavics és sár volt.

- Nagybácsi, én...

- Térdelj le! Vagy talán túl büszke vagy? Az úrfi a zöld földekről eljött közénk?

Theon dühösen letérdelt. Idejövetelének célja volt és könnyen lehet, hogy Aeron segítségére is szüksége lesz e cél eléréséhez. Úgy döntött, egy korona megér egy kis iszapot és lószart a nadrágján.

- Hajtsd le a fejed! - A pap felemelte a tömlőt, kihúzta a dugót és a vékony vízsugarat Theon fejére irányította. A víz eláztatta a fejét és a homlokán keresztül lefolyt a szemébe. A víz vékony rétegben mosta az arcát, egy hideg patakocska pedig belopakodott a köpönyege és a zekéje alá, majd végigcsurgott a gerincén. A só égette a szemét és minden önuralmára szüksége volt, hogy ne kiáltson fel. Az óceán ízét érezte az ajkán. - Engedd, hogy Theon szolgád újjá szülessen a tengerből, ahogyan te is tetted! - kántálta Aeron Geryjoy. - Áldd meg őt sóval, áldd meg őt kővel, áldd meg őt acéllal! Öcsém, emlékszel még a szavakra?

- Ami halott, sohasem halhat meg - idézte fel Theon.

- Ami halott, sohasem halhat meg - visszhangozta a nagybátyja -, hanem új életre kel, keményebben és erősebben. Állj fel!

Theon felállt, sűrűn pislogva a szemébe került sótól. A nagybátyja szó nélkül bedugaszolta a vizestömlőt, eloldotta a lovát és nyeregbe szállt. Theon ugyanezt tette. Elindultak, maguk mögött hagyva a fogadót és a kikötőt, elhaladtak Lord Botley kastélya mellett, fel a sziklás dombok közé. A pap egy szót sem szólt többé.

- Fél életemet az otthonomtól távol töltöttem - próbálkozott egy idő múlva Theon. - Megváltozott a sziget?

- Az emberek halásznak a tengerben, ássák a földet és meghalnak. Az asszonyok vér és fájdalom közepette gyermekeket szülnek és meghalnak. Éj következik a nappalra. A szelek és a hullámok nem változnak. A szigetek olyanok, amilyennek az istenünk teremtette őket.

Istenek, de komor egy fickó lett, gondolta Theon.

- Nővéremet és nagyságos anyámat is Pyke-ban találom?

- Nem. Anyád Harlawban él a saját nővérével. A köhögése nagyon kínozza, és ott nem annyira kemény az élet. A nővéred elhajózott a Fekete Széllel Nagy Wykbe nemes atyád üzeneteivel. Biztos lehetsz benne, hogy hamarosan visszatér.

Theon felvilágosítás nélkül is tudta, hogy a Fekete Szél Asha hosszúhajója. Tíz éve nem látta a nővérét, de ennyit tudott róla. Furcsa, hogy így hívja, miután Robb Starknak volt egy Szürke Szél nevű farkasa.

- Stark szürke, Greyjoy pedig fekete - mormolta mosolyogva -, de úgy látszik, mindketten szelesek vagyunk.

A papnak ehhez nem volt hozzáfűznivalója.

- Veled mi újság, nagybácsi? - kérdezte Theon. - Amikor elvittek Pyke-ról, még nem voltál pap. Emlékszem, hogy harsogtad a régi kalóznótákat az asztalon állva, kezedben egy sörös szaruval.

- Fiatal voltam és hiú - felelte Aeron Greyjoy. - A tenger azonban lemosta rólam az ostobaságot és a hiúságot. A régi nagybátyád megfulladt, öcsém. A tüdeje megtelt tengervízzel, a halak pedig leették a hályogot a szeméről. Amikor magamhoz tértem, tisztán láttam.

Őrült és megkeseredett, gondolta Theon szomorúan. Szerette a régi Aeron Greyjoyt.

- Nagybácsi, miért hívta össze az apám a hajóit és a kardjait?

- Minden bizonnyal elmondja majd neked Pyke-ban.

- Most szeretném tudni a terveit - mondta Theon.

- Tőlem nem fogod megtudni őket. Megparancsolta, hogy senki emberfiának ne beszéljünk róluk.

- Még nekem sem? - Theon haragra lobbant. Embereket vezetett a csatába, a királlyal vadászott, dicsőséget szerzett több lovagi torna kézitusájában, Fekete Hal Brynden és Hordó Umber oldalán lovagolt, harcolt a Suttogó Erdőben, több leánnyal hált, mint amennyire emlékezni bírt volna, és a nagybátyja még mindig úgy viselkedik vele, mintha tízéves kisfiú volna. - Ha az apám háborúra készül, tudnom kell róla. Én nem vagyok „senki emberfia". Én Pyke és a Vas-szigetek örököse vagyok.

- Ami ezt illeti - jegyezte meg a nagybátyja -, majd meglátjuk.

A szavak pofonként csattantak.

- Mit jelent az, hogy majd meglátjuk? - kérdezte megvetően. - A fivéreim mindketten halottak. Én vagyok apám egyetlen élő fia.

- A nővéred is él - Aeron még csak feléje sem fordult.

Asha, gondolta a fiú zavartan. Három évvel idősebb volt Theonnál, mégis...

- Egy asszony csak akkor örökölhet, ha nincsen egyenes ági férfiörökös - szögezte le hangosan. - Figyelmeztetlek, nem hagyom, hogy kiforgassatok a jogaimból!

- A Vízbefúlt Isten szolgáját mered figyelmeztetni, kölyök? - mordult fel a nagybátyja. -Többet felejtettél, mint gondolod. És tényleg nagy bolond vagy, ha azt hiszed, hogy nemes atyád átengedi ezeket a szigeteket egy Starknak. Most pedig fogd be a szád! Az út elég hosszú a fecsegésed nélkül is.

Theon fékezte a nyelvét, bár ez nem kis erőfeszítésébe került. Tehát így állunk, gondolta. Kedve lett volna nevetni. Mintha a tíz Deresben töltött év Starkot nevelt volna belőle. Lehet, hogy Lord Eddard a saját gyermekeivel együtt nevelte, de Theon sohasem érezte igazán közéjük valónak magát. Magától Ned Starktól kezdve a legutolsó konyhalegényig mindenki tudta, hogy túszként tartják fogva apja jó magaviselete érdekében és ennek megfelelően is bántak vele. Még a fattyú Havas Jon iránt is több tiszteletet tanúsítottak, mint iránta.

Lord Eddard időről-időre megpróbálta az apa szerepét játszani előtte, de Theon számára mindig csak az az ember maradt, aki lángba és vérbe borította Pyke-ot és elszakította őt az otthonától. Kisfiúként állandó rettegésben élt Stark szigorú arcától és hatalmas, sötét kardjától. A felesége pedig még távolságtartóbb és gyanakvóbb volt iránta.

Ami a gyerekeket illeti, a kisebbek deresi tartózkodásának legnagyobb része alatt nyafogó cse-

csemők voltak. Csak Robb és törvénytelen féltestvére, Havas Jon volt elég idős ahhoz, hogy figyelmet fordítson rájuk. A fattyú mogorva kölyök volt, hamar megbántódott, irigyelte Theon előkelő származását és Robb iránta érzett tiszteletét. Robb-bal kapcsolatban Theon tényleg érzett valami kötődésfélét, mint egy fiatalabb testvér iránt... de jobb lesz, ha erről nem tesz említést. Úgy látszik, Pyke-ban még mindig a régi háborúkat vívják. Ezen igazán nem kellene meglepődnie. A Vas-szigetek a múltban éltek, a jelen túl kemény és keserű volt, hogysem el tudták volna viselni. Ezenkívül az apja és a nagybátyjai öregek voltak és a vén lordok már csak ilyenek. A poros ellentétek a sírig elkísérték őket, semmit sem felejtettek és még kevesebbet bocsátottak meg.

Az ösvény, amin lovagoltak egyre feljebb és feljebb kanyargott a kietlen és sziklás hegyek közé. Nemsokára elveszítették a szemük elől a tengert, bár a só illata még mindig ott lebegett a nyirkos levegőben. Egyenletes, cammogó ütemben haladtak, maguk mögött hagyták egy pásztor kunyhóját és elvonultak egy elhagyott bánya előtt. Ez az új, szentéletü Aeron Greyjoy nem volt valami beszédes. Komor csendben ügettek. Theon végül nem bírta tovább.

- Most Robb Stark Deres Ura - szólalt meg.

Aeron csak ügetett tovább.

- Az egyik farkas olyan, mint a másik.

- Robb megtagadta az engedelmességet a Vastrónnak és Észak Királyává koronázta magát. Háború van.

- A mester hollói ugyanúgy átrepülnek a só, mint a sziklák felett. Ez a hír régi és kihűlt.

- Ez új idők kezdetét jelzi, nagybácsi - ígérte Theon.

- Minden reggellel új nap köszönt be, pontosan olyan, mint az előző.

- Zúgóban mást mondanának neked - folytatta a fiú. - Azt hallottam, hogy a vörös üstökös egy új kor jele. Az istenek hírnökének tartják.

- Valóban jel - bólintott a pap -, de a mi istenünktől, nem az övéktől. Égő billog, amilyet a népünk régóta visel. A láng az, amit a Vízbefúlt Isten a tengerről hozott és emelkedő hullámokat jósol. Elérkezett az idő, hogy felhúzzuk a vitorlákat és kihajózzunk a világba tűzzel és karddal, ahogyan ő tette.

Theon elmosolyodott.

- Teljesen egyet értek.

- Az ember úgy ért egyet az istenekkel, mint az esőcsepp a viharral.

Ez az esőcsepp egy napon király lesz, vénember. Theonnak meglehetősen elege volt a nagybátyja mélabújából. Megsarkantyúzta a lovát és mosolyogva előreügetett.

A nap már alacsonyan járt, amikor elérték Pyke falait, egy sötét kőfélholdat, amely sziklától szikláig húzódott, közepén a kapuházzal, oldalt pedig a három szögletes toronnyal. Még mindig látszottak a Robert Baratheon kőhajítóiból kirepült lövedékek nyomai. Halványabb szürke kőből emeltek új déli tornyot a régi romjain, s ezt még nem hódította meg a moha. Itt tört be Robert, keresztülgázolva a romokon és halottakon, harci pörölyével a kezében és Ned Starkkal az oldalán. Theon a Tengeri Torony biztonságából figyelte és álmaiban néha még mindig látta a repülő fáklyákat és hallotta a leomló torony tompa moraját.

A kapuk nyitva álltak előtte, a rozsdás csapórácsot felhúzták. A fal tetején álló őrök úgy néztek a hazatérő Theon Greyjoyra, mint egy idegenre.

Az elülső falon túl félszáz ölnyi szántóföld terült el éles kontrasztban az éggel és a tengerrel. Itt álltak az istállók, a kutyaketrecek és néhány más melléképület. Az ólakban birkák és disznók szorongtak, a kastély kutyái pedig szabadon rohangáltak. Délre a sziklaormok következtek és a Nagy Toronyba vezető széles kőhíd. Theon hallotta a hullámverést, ahogy leugrott a nyeregből. Egy lovász jött, hogy elvigye a lovat. Két sovány gyermek és néhány szolga üres szemekkel bámultak rá, semerre sem látta azonban az apját vagy bárki mást, akire gyerekkorából emlékezett volna. *Rideg és keserű hazatérés,* gondolta.

A pap nem szállt le a lóról.

- Nem maradsz éjszakára és nem osztod meg velünk a vacsoránkat, nagybácsi?

- Azt mondták, hozzalak ide. Idehoztalak. Most visszatérek istenünk dolgaihoz. - Aeron

Greyjoy megfordította a lovát és lassan kiügetett a csapórács sáros rúdjai alatt.

Hajlott hátú, formátlan szürke ruhát viselő vénasszony közeledett felé óvatosan.

- Uram - szólalt meg -, azért küldtek, hogy üdvözöljelek és a szállásodra vezesselek.

- Kinek a parancsára?

- Nemes atyádéra, uram.

Theon lehúzta a kesztyűjét.

- Tehát mégiscsak tudjátok, ki vagyok. Miért nincs itt az apám, hogy üdvözöljön?

- A Tengeri Toronyban vár rád, uram. Ha kipihented az út fáradalmait.

Én még Ned Starkot tartottam hidegnek.

- Ki vagy te?

- Helya a nevem. Én intézem a kastély ügyeit nemes atyád helyett.

- Sylas volt az intéző. Savanyúnak nevezték. - Theon még most is fel tudta idézni az öregember borszagú leheletét.

- Öt éve halott, uram.

- És Qalen mester? Ő hol van?

- A tengerben alussza álmát. Most Wendamyrhoz tartoznak a hollók, de ő délre ment valamilyen ügyben.

Mintha idegen volnék itt, gondolta Theon. Semmi sem változott, mégis megváltozott minden.

- Vezess a szállásomra, asszony! - parancsolta.

Az öregasszony mereven meghajolt és átvezette az udvaron a hídhoz. Az legalább olyan volt, amilyennek emlékezett rá: az ősi kövek síkosak voltak a vízpermettői, moha borította őket, a tenger úgy háborgott a lábuk alatt, mint valami hatalmas, megvadult szörnyeteg, a sós szél pedig belekapaszkodott a ruhájukba.

Amikor a visszatéréséről ábrándozott, mindig úgy képzelte el, hogy a Tengeri Toronyban lévő barátságos kis hálószobába tér vissza, ahol gyermekként aludt. A vénasszony azonban ehelyett a Véres Toronyba vezette. A termek nagyobbak és jobban berendezettek voltak, habár éppen olyan hidegek és nyirkosak. Theon néhány hűvös szobát kapott. A mennyezetük olyan magas volt, hogy a félhomályba veszett. Talán jobban örült volna nekik, ha nem tudja, hogy ezek azok a termek, amelyekről a Véres Torony a nevét kapta. Ezer évvel ezelőtt a Folyó Királyának fiait itt mészárolták le. Apró darabokra vagdalták őket az ágyukban, hogy ezeket a darabokat aztán elküldhessék az apjuknak a szárazföldre.

Theon azonban Greyjoy volt és Greyjoyokat nem gyilkoltak Pyke-ban, leszámítva azokat az igen ritka alkalmakat, amikor az egyik fivér végzett a másikkal, az ő fivérei pedig szerencsére halottak voltak. Nem a sok-sok évvel ezelőtti gyilkosságok emléke miatt nézett körül viszolygással. A falikárpitok penésztől zöldelltek, az ágy dohos volt és süppedt, a szőnyegek pedig ridegek. Évek telhettek el azóta, hogy ezt a termet utoljára kinyitották. A nedvesség csontig hatolt.

- Kérek egy tál forró vizet és gyújts tüzet ebben a kandallóban! - mondta a vénasszonynak. - Gyújtass tüzet a többi szobában is, hogy elűzze a hideg egy részét! És az istenek szerelmére, azonnal cseréltesd ki valakivel ezeket a szőnyegeket!

- Igen, uram. Ahogy parancsolod. - Azzal távozott.

Egy kis idő múlva behozták a forró vizet, amit kért. Csak langyos volt, nemsokára pedig kihűlt, ráadásul tengervizet kapott, de arra megfelelt, hogy lemossa a hosszú út porát a kezéről, az arcáról és a hajából. Miközben a szolgák ide-oda szaladgáltak, hogy tüzeket gyújtsanak, Theon levette megviselt ruháját és felöltözött az apjával való találkozáshoz. Hajlékony, fekete bőrcsizmákat választott, ezüstszürke báránygyapjú nadrágot, fekete bársonyzekét mellén a Greyjoyok hímzett arany krakenjével. A nyakára vékony aranyláncot csatolt, a derekára pedig fehérített bőrszíjat. Az egyik oldalára tőrt, a másikra pedig kardot akasztott fekete-arany csíkos hüvelyekben. Előhúzta a tört és a hüvelykujjával megvizsgálta az élét. Elővett egy fenőkövet az övén lógó bőrzacskóból és néhányszor végighúzta rajta. Büszke volt rá, hogy a fegyvereit mindig élesen tartotta.

- Mire visszatérek, meleg szoba és tiszta szőnyegek várjanak! - figyelmeztette a szolgákat. Felhúzott egy pár fekete kesztyűt. A selymet aranycérnával varrt finom mintázatok díszítették.

Theon egy fedett kő felüljárón tért vissza a Nagy Toronyba. Lépteinek visszhangja összekeveredett a tenger szűnni nem akaró morajlásával. Még három hídon kellett átkelnie, hogy eljusson a Tengeri Torony görbe kőpilléréhez. Mindhárom híd keskenyebb, mint az őt megelőző. A legutolsó csak kötél volt és fa, úgy himbálózott a sós szélben, mintha élne. Theon szíve félúton már a torkában dobogott. A hullámok magas vízoszlopot dobtak a magasba mélyen alatta, valahányszor nekicsapódtak a sziklának. Kisfiúként úgy szokott átrohanni ezen a hídon, még az éjszaka sötétjében is. A kisfiúk azt hiszik, semmi bajuk nem történhet, suttogta neki a kétség. A felnőtt férfiak jobban tudják ennél.

Az ajtó keskeny volt, vaspántokkal megerősített szürke fából készült és Theon belülről zárva találta. Öklével hangosan megdöngette és szitkozódott, amikor egy szálka kiszakította kesztyűje finom selymét. Az ajtó nedves volt és penészes, a vaspántokat rozsda rágta.

Az ajtót nemsokára belülről kinyitotta egy fekete vaspáncélba és sisakba öltözött őr.

- Te vagy a fiú?

- Kotródj az utamból, vagy a saját károdon tanulod meg, ki vagyok!

A férfi félreállt. Theon felkaptatott a kanyargós lépcsőn a toronyszobába. Egy tűzhely mellett találta az apját, arcától a lábujja hegyéig dohos fókabőr fedte. A kövön csattanó csizmatalp hangjára a Vas-szigetek Ura felemelte a tekintetét, hogy szemügyre vegye utolsó élő fiát. Kisebb volt, mint ahogy Theon emlékezett rá. És nagyon sovány.

Balon Greyjoy mindig vékony ember volt, most mégis úgy tűnt, mintha az istenek bedobták volna egy katlanba, hogy leégessenek róla minden felesleges húst, és végül nem maradt belőle más, csak csont és haj. Csontsovány és csontkemény ember vált belőle, arcát mintha márványból faragták volna ki. Szeme is a márvány hidegét sugározta, hajának színét az évek és a sós levegő koptatták szürkére, a téli tenger fehér tajtékkal pettyezett szürkéjére. Az őszes hajzuhatag kibontva szinte a derekát verdeste.

- Kilenc év, ugye? - szólalt meg végre Lord Balon.

- Tíz - válaszolt Theon, miközben lehúzta szakadt kesztyűjét.

- A kisfiú, akit elragadtak otthonából - jegyezte meg az apja. - Ki vagy most?

- Férfi - válaszolt Theon. - A te véred és a te örökösöd.

- Meglátjuk - morogta a lord.

- Meg fogod - ígérte Theon.

- Tíz év, mondod. Tíz hosszú év a Starknál. És most az ő követeként érkezel.

- Nem az ő követe vagyok. Lord Eddard halott, a királyné lefejeztette.

- Mindkettő meghalt - mondta az idősebb Greyjoy -, Stark és Robert, aki lerombolta a falaimat. Valamikor ujjongtam volna, ha látom őket a sírba szállni, és most ez megadatott. - Elfintorodott. - Ettől még a hideg és a nedvesség ugyanazzal a sajgó fájdalommal tölti el a tagjaimat, mi hasznom van hát a halálukból?

- Van belőle hasznod - Theon közelebb lépett. - Levelet hoztam, amiben...

Az apja, ferde pillantást vetve a köpenyére, közbevágott: - Ned Stark adta rád ezt a ruhát? Az ő kegyéből öltöztél bársonyba és selyembe, az ő édes kislánya lett belőled?

Theon érezte, hogy a vér az arcába szalad.

- Senkinek nem vagyok a lánya. Ha nem tetszik a ruhám, majd átcserélem.

- Átcseréled - ismételte meg nyersen a lord. Theon ledobta szőrme köpenyét és szorosan apja elé állt. Az öregember alacsonyabb volt, mint amire emlékezett. - A csecsebecse a nyakadban, arannyal vagy vassal fizettél érte?

Theon zavarában megérintette arany-nyakláncát. Annyira régen volt, teljesen elfelejtette. A Régi Úton csak az asszonyok viseltek pénzen vett ékszereket. A harcos csak vett magára ékszert, ha azt az általa elpusztított ellenség teteméről vette el. Ha *vassal fizetett* érte.

- Pirulsz, mint egy szűz lány, Theon. Kérdeztem valamit. Vassal vagy arannyal vásároltál?

- Arannyal - ismerte el Theon.

Apja az ékszer alá csúsztatta az ujjait, és olyan erős rántással tépte le, hogy úgy tűnt, Theon fejét fogja leszakítani, nem a láncot.

- A lányom a szerelmesének egy fejszét adott. Nem fogom hagyni, hogy a fiam úgy ékesítse magát, mint egy ringyó. - A törött láncot a tűzhelyre dobta, ahol az becsúszott az izzó szén közé. - Ez az, amitől féltem. A zöld mezők ellágyítottak és Starkot neveltek belőled.

- Tévedsz - mondta Theon. - Ned Stark a börtönőröm volt, de a vérem még nem felejtette el a só ízét és a vas ridegségét.

Lord Blon elfordult és megmelengette csontváz kezeit a tűzhely fölött. - A Stark kölyök mégis úgy küld ide, mint egy idomított hollót, karmában ezzel a kis üzenettel.

- Nem kis dolog áll a levélben, és az ajánlat, amit tartalmaz, az én tanácsomra született.

- Óh, a farkaskirály figyel a tanácsaidra, igaz? - A feltevés láthatóan jól szórakoztatta Lord Balont.

- Igen, figyel rájuk. Vele vadásztam, vele gyakoroltam a vívást, megosztottam vele az ételt és a sört, az oldalán harcoltam. Kiérdemeltem a bizalmát. Úgy tekint rám, mint egy időseb testvérre, úgy...

- Nem! - Az apja hirtelen pofonlegyintette. - Sem itt, sem sehol Pyke-ban, sehol a fülem hallatára nem fogod testvérednek nevezni annak az embernek a fiát, aki kardélre hányta az igazi testvéreidet. Vagy már elfelejtetted Rodrikot és Maront, a saját véredet?

- Nem felejtettem el semmit. - Theon emlékeztethette volna apját arra, hogy Ned Stark valójában egyik gyermekét sem ölte meg. Rodrikot Lord Jason Mallister pusztította el Tengerszemnél, Maront pedig a déli torony temette maga alá, amikor összeomlott. De Stark is megtehette volna ha a hadiszerencse éppen úgy hozza. - Jól emlékszem a bátyáimra - mondta. Főleg Rodrik részeg ökölcsapásaira emlékezett, meg Maron kegyetlen tréfáira és vég nélküli hazudozására. - És arra is emlékszem, hogy apám király volt. - Előhúzta a levelet, melyet Robb bízott rá, és előrenyújtotta. - Íme, olvasd hát... felség.

Lord balon feltörte a pecsétet, és kigöngyölte a pergament. Fekete szemei fel-alá jártak.

- Szóval a gyerek újra koronát adna nekem - mondta - és ehhez csak azt kell tennem, hogy szétzúzom az ellenségeit. - Vékony ajkait mosolyra húzta.

- Mostanra Robb valószínűleg megostromolta Aranyfogat - közölte Theon. - Ha az elesik, átjut a hegyeken egy nap alatt. Lord Tywin seregével Harrenhalnál van, elvágva a nyugati tartományoktól. A Királyölő fogságba esett Zúgónál. Csak Ser Stafford Lannister és az általa toborozott kiképzetlen katonák védik nyugatot Robb ellen. Lord Staffordnak nem lesz más választása, mint hogy Robb serege és Lannisport közé vonul, ami azt jelenti, hogy a város védelem nélkül marad, ha a tenger felől rajta ütünk. Ha az istenek velünk vannak, maga Kaszter Hegy is elesik, mielőtt a Lannisterek rájönnének, hogy támadunk.

Lord Balon felmordult.

- Kaszter Hegy még sohasem esett el.

- Mostanáig - mosolygott Theon. *Milyen édes lesz a győzelem!*

Az apja nem viszonozta a mosolyt.

- Tehát ezért küldött vissza hozzám Robb Stark ennyi idő után? Hogy megnyerd a beleegyezésemet a tervéhez?

- Ez az én tervem, nem Robbé - mondta büszkén Theon. *Az enyém, ahogyan a győzelem és idővel a korona is az enyém lesz.* - Magam vezetem a támadást, ha neked is megfelel. Jutalmul azt kérem, add nekem Kaszter Hegyet székhelyül, ha elvettük a Lannisterektől. - A várral uralma alá kerül Lannisport, a nyugati zöld földek és az őket körülvevő, aranyban gazdag hegyek. Ez olyan hatalmat és gazdagságot jelentene, amilyet a Greyjoy ház sohasem ismert.

- Szépen megjutalmazod magad egy ötletért és néhány lekörmölt sorért - az apja újra elolvasta a levelet. - A kölyök nem tesz említést jutalomról. Csak azt írja, hogy a nevében beszélsz, hallgassalak meg, adjam neked a hajóimat és a katonáimat, ő pedig cserébe egy koronát ad nekem. - Izzó tekintete a fiára meredt. - Ad nekem egy koronát - ismételte élesen.

- Rosszul válogatta meg a szavait, azt jelenti...

- Azt jelenti, ami ide van írva. A fiú egy koronát fog adni nekem. Amit pedig úgy adnak, azt vissza is lehet venni. - Lord Balon a tűzbe dobta a levelet a nyaklánc tetejére. Az írás összepöndö-

rödött, megfeketedett és lángra kapott.

Theon elszörnyedt.

- Megőrültél?

Az apja visszakézből fájdalmasan pofonvágta.

- Vigyázz a nyelvedre! Nem Deresben vagy, én pedig nem Robb, a Kölyök vagyok, hogy így beszélhess velem! Én Greyjoy vagyok, Pyke Kaszás Ura, A Só és a Szikla királya, a Tengeri Szél fia és ember nem ad nekem koronát. Vassal fizetem meg. Elveszem a koronámat, ahogy Vöröskezű Urron tette ötezer évvel ezelőtt!